

ŞEVVAL DEMİRDÖĞER

Kalp Sana Çocuk





Babaları lise arkadaşı olan Efla ve Akgün Tan;
aynı gün doğan, yıllarca içlerinde onlarla birlikte büyüyen
aşk ile yürüyen iki dostken, yirmi iki yaşına geldiklerinde
bir sebep yüzünden yolları ayrılır. Her saniyelerini
birlikte geçiren bu iki dost ve âşık,
ayrılığın acısını yıllarca göğüslerinde taşır.

Sekiz yıl sonunda karşılaştıklarında
ikisi de eskisi gibi değildir.

Efla Korkmaz; dünyaca ünlü bir oyuncu olmuş,
herkesin hayranlıkla baktığı, güçlü, gözü kara,
kendinden emin oluşuyla yürekleri dolduran bir kadın
haline gelmiştir. Kameralar her zaman onu çekerken
o yalnızca gülümsemesiyle yıllardır taşıdığı
yalnızlığını saklamaya çalışır.

Bir gün içinde bulunduğu dizi projesi yüzünden başı belaya,
kariyeri tehlikeye giren Efla ne yapacağını bilemez.
Onun imdadına her zaman olduğu gibi çocukluk arkadaşı
koşar. Akgün Tan Acar; ser verip sır vermeyen
bir adam oluşu yüzünden piyasada Kale lakabıyla bilinen,
işinin en iyisi, kararlı, bir bakışıyla
tüm duvarları yıkabilecek kesinlikte bir avukattır.

Ve Efla'yı içinde bulunduğu yalnızlıktan kurtararak,
geçen zamanı telafi etmeye çalışacaktır.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

 /pukka yayinlari


PUKKA
YAYINLARI





Ninova



KALP SANA ÇOCUK

Spotify alma listesine ulaşmak için
karekodu okutabilirsiniz.



Kalp Sana Çocuk

ŞEVVAL DEMİRDÖĞER

Düzenleme

Ny.ozlem

Kalp Sana Çocuk

Şevval Demirdöğ er

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayına Hazırlayan: Buse Güler

Editör: Neslihan Akman ★★☆☆

Son Okuma: Buse Güler

Kapak ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kapak İllüstrasyon: Mihri Nas

Kart İllüstrasyon: Aslıhan  zmen

1. Basım: Mart 2025

ISBN: 978-625-97391-7-5

Sertifika No: 73186 ★★☆☆

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın T C. LTD. ŐT 'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkıran Apt. Bağcılar/ stanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve C LT

Egem Basım Yayın ve Ticared LTD. ŐT .

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436

Zeytinburnu/ stanbul ★★★

Sertifika No: 43624

**UYARI: Bu kitaptaki kişi ve kurumlar tamamen hayal ürünüdür.
Gerçek kişi ve kurumlarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu hususta yapılacak
herhangi bir benzetme ancak tesadüf olarak nitelendirilir.**

*Aşkı çocukluktan bulup geleceğe taşıyanlara
ve çocuklukta bırakıp kalbinde iz bırakanlara...*

Umarım çok iyisindir, değilsen de umarım bu kitap yüzünde gülümseme oluşturur. Yıldızın her daim parlasın diye yazıyorum, unutma.



BÖLÜM BİR



*“Ve herkes bir gün gider.
İnsan kendine kalır sonunda.”*

İlhan Berk



Taylor Swift & Ed Sheeran - Everything Has Changed

Otuz dokuz sene önce

Yakın arkadaşlar olan Feridun ve Faruk lisede, en arka sırada etrafı izleyen ikili olarak görevlerini yerine getirirken; Feridun çantasının üstüne yatmış, sınıf arkadaşları olan Ayşe ve Kübra'nın konuşmalarını dinliyordu.

“Sen benim nedimem olacaksın. Pembe gelinlik giyeceğim ben de. En sevdiğim renk pembe. Hem herkes de bir değişik düşünüyor. Beyaz gelinliği kim umursar? Kuralları yıkacağız!”

Kahkaha attılar. “Tabii kızım. Kim ne derse desin. Beyaz giymek istemiyorsan giymeysin. Kim ne diyebilir Allah aşkına?” Ayşe güldü Kübra'nın bu düşüncesine. “Ya, düşünsene Kübra, çocuklarımız olduğunda bize teyze diyecekler.”

Ayşe'den hoşlanan Faruk, Kübra'ya yanık olan ise Feridun'du. Ayşe en son Faruk onun masasına çikolata bıraktı diye ona ağız dolusu hakaret edip, “Sen ilk önce okulunu bitir, sonra aşka kafa yorarsın, Faruk. Ayrıca... ayrıca da ben çikolata sevmem!” dediğinden Faruk sınıfla olan bağlantısını kesmişti. Feridun ise Kübra'dan gözlerini bir türlü alamıyor, sesini duyduğu yerde başka bir şeye odaklanamıyordu. En yakın arkadaşına bile diyememişti Kübra'ya olan hislerini. Faruk da artık pek bir şey umursamıyordu. Dört yılın sonunda umursadığı tek şey olan Ayşe onu itmişti. Artık koca bir mıknaş da olsa aralarında, çekilmezdi Ayşe'ye.

“Ayşe teyze, annemden kaçtım sana geliyorum, diyecek çocuğum,” dedi Kübra kıkırdayarak. “Seni çok seviyorum. Üniversitede de aynı yerde olalım. Hiç ayrılmayalım.”

“Ben de seni çok seviyorum canımın içi. Tabii ki ayrılmayacağız. Hem ne derler bilirsin, lise arkadaşlıkları sonsuza kadar sürermiş.”

Feridun kafasını kaldırıp Faruk’a baktı. “Biz ayrılacak mıyız lan sence?” diye sordu arkadaşına.

Tam o sırada kapıdaki Ali Kemal adlı sınıf arkadaşları, “Lan Feridun, Faruk! Gelin uzuneşek oynayacağız, Mehmet yastık olacak!” deyince Faruk’un dikkati oraya kaydı. “Geliriz, siz başlayın. Feridun’la beni aynı ekibe yazın!” diye bağırdı.

“Aman,” dedi başka bir arkadaşları olan Tuncay. “Sakın ayrılmayın ikiz dingiller.”

Faruk gözlerini kapıda takımlara ayrılan sınıf arkadaşlarından çekip Feridun’a dikti. “Ne diyorsun?”

“Biz diyorum. Ayrılacak mıyız sence?”

“Sevgilin miyim oğlum ben senin? Nasıl soru o?”

“Ayşe’yle Kübra konuşurken duydum. Kübra nedimesi olacak Ayşe’nin. Duymadın mı?”

“Ayşe’nin evleneceği ben olmayacağıma göre bunları düşünecek değilim, Feridun,” dedi Faruk ters ters. “Bize ne kızlardan? Onlar her boku konuşuyor zaten. Allah bilir alacakları beşiğin markası bile bellidir.”

“Biz de konuşalım.”

“Ya yürü git, tepemin tasını attırma dümbük. Sen de benim mi nedimem olacaksın?” Ayağa kalktı Faruk, Feridun’u da ittirdi kalksın diye. “Hadi, çocuklar bekliyor bak.”

Faruk, Feridun onu itince geri oturdu yerine. “Ben de pembe takım elbise giyeceğim,” dedi Feridun gülerek. “Sen de benim duvağımı tutarsın.”

Faruk ters ters ona bakıp kafasını cama doğru çevirdi, kaçtı arkadaşından. “Hasbünallah.”

“Oğlum ciddiym lan. Lise bittikten sonra görüşmeyecek miyiz hiç? Unutacak mısın beni?”

Faruk tekrar Feridun’a döndü. Ciddi mi diye kontrol ettiğinde arkadaşının ciddiyetle ona baktığını gördü. “Harbi ciddisin sen.”

“Hayal kurmak da mı yasak, meşrebini tokatladığım? Cevap versene bana. İki saattir oyalıyorsun.”

“Niye görüşmeyelim kardeşim? Biz etle tırnak gibiyiz. Ayrılırsak kanarız.”

Sırtı sonra Feridun. “Söz ver. Evlendiğim gün de çocuğumun olduğu gün de yanımda olacaksın.”

“Söz ve hatta...” Faruk ona dönüp elini uzattı. “Artırıyorum ulan. Çocuklarımızın isimlerini biz koyacağız. Benimkini sen, seninkini ben.”

“Valla mı lan?” deyip elini sıktı Feridun. “Söz. Ne sözü?”

“Canik sözü.”

“Canik sözü.”



23 Mart 1994

“Faruk Bey bir oğlunuz oldu,” diyerek küçük, mavi battaniyeye sarılı bebeği bıraktı Faruk’un kucağına hemşire. Faruk gözlerinden dökülen yaşlarla bebeğe bakarken dili tutulmuş gibiydi. Hayatı boyunca kolay kolay ağlamayan Faruk Acar suratsız, buruş buruş, avuç kadar çocuğun güzelliğine ağlıyordu.

“Feridun Bey bir kızınız oldu,” dedi bir diğer hemşire de pembe battaniyeye sarılı bebeği Feridun’un kucağına uzatırken. Feridun kıpkırmızı suratı olan kızına bakarken Faruk gibi tutamadı kendini. Kırmızı suratlı, kel kafalı bebeği bir şeye de benzetemedi ama hayatında gördüğü en güzel şeydi bu çocuk.

İki arkadaşın yan yana, aynı gün ve aynı saat içinde doğan çocuklarını kucaklarında tutarken, birbirlerine dönüp suratlarını gördükleri gibi kahkaha atmaya başlamaları da bir oldu. Bu sesle birlikte iki çocuktan da aynı anda çığlık atarak ağlama sesi yükseldi. İkisi de şokla çocuklarına döndüler. Kucaklarında sallayarak sakinleştirmeye, ninni söylemeye çalıştılar ama nafile. Çocuklar hastaneyi inletecek gibi ağlıyorlardı.

“Biz alalım onları,” diyerek kendilerine yaklaşan hemşirelerden kaçırdılar kucaklarındaki çocuklarını.

“Biz babalarıyız onların,” dediler aynı ağızdan.

Hemşireler gülerek onlara baktılar. Hikâyelerini biliyorlardı. Aynı anda doğumhaneye giren iki üniversite arkadaşı ve aynı anda doğumhane kapısında bekleyen iki lise arkadaşı; uzun zamandır görmedikleri türden garip bir hikâyeydi.

Hemşireler tetikte bir halde babaların başında dikilirken çocuklar da sakinleşmişti. Feridun kafasını kaldırıp, “Lan ne ağlıyorsun?” dedi yine gülererek. Arkadaşının suratı kıpkırmızıydı, kaşları bile şişmişti.

“Lan sen niye ağlıyorsun?”

“Benim bebeğim oldu oğlum.”

“Benim atım mı oldu düzü?” İkisi de birbirlerinin suratına gülerken çocuklar bu sefer ağlamadan babalarının kucaklarında durdular. Hemşireler ve koridorda bekleyen iki baba da onları izliyordu. İkisinin lise arkadaşı olduğunu doğumhane kapısında öğrenmiş, hikâyelerini dinlemişlerdi. Feridun ile Faruk ise bu hikâyeyi evlenirken olduğu gibi o gün de anlatmaktan gocunmamışlardı.

Feridun, Kübra ile Faruk ise Kübra’nın üniversiteden arkadaşı Nesrin ile evlenmişti. Olana inanamıyorlardı fakat tüm hayatları bir film gibi geçmişti. İkisi de söz verdikleri gibi her anlarında birliktelerdi. Hatta Feridun’un eşi Kübra’nın lisede nedimelik sözü verdiği ve Faruk’un hoşlandığı Ayşe’yi üçü de unutmuştu. Feridun ile Faruk ayrılmamış, Ayşe ile Kübra lisenin son haftası saç baş kavga ederek küsmüşlerdi. Daha sonra Kübra üniversitede tanıştığı arkadaşını, dostu gibi gördüğü Faruk ile tanıştırmıştı. Aynı sene içinde evlenmişlerdi.

“Oğlum oldu lan,” dedi Faruk.

“Kızım oldu lan,” dedi Feridun.

Hemşireler onların elinden çocukları aldıktan sonra bebek odasına giderken iki genç adam da arkalarından gitti. Bebeklerinin yan yana olan kuvözlere koyulması, iki dost için yılların gururuydu. Birlikte geçirdikleri dokuz yıl sonunda lisenin son haftalarında birbirlerine verdikleri canik sözünü hatırlıyorlardı.

İkisi de yan yana gelip çocukların suratlarına baktular. İkisi de pek bir eye benzemiyordu açıkçası. Yalan olmasın, çok çirkin görünüyorlardı. Bunu dillendirmeseler de düşünceleri ortaktı. Bu iki evlat ileride çok güzel çocuklar olacaklardı, bunu biliyorlardı. Tıpkı ikisi gibi hiç ayrılmayacaklardı ve amcalarının verdikleri isimleri taşıyacaktı. Bu söz, dokuz yıldır gününü bekliyordu ve şans o ki o gün, ikisi için de aynı gündü.

Kübra ve Nesrin onların bu hevesini bildikleri için izin vermişlerdi çocukların isimlerini söz verdikleri gibi birbirlerinin koymalarına.

“Efla,” dedi Faruk dakikalar sonra. Günlerce araştırmıştı bu ismi. Ne de güzel isim bulmuştu öz evladı gibi bakacağı kızına. “Efla olsun bu miniğin adı. Babası gibi çokbilmiş olacak belli.”

“Tan,” dedi Feridun arkadaşına başını kaldırarak. O da günlerdir araştırıyor, kendi oğlu gibi göreceği çocuğun ismini bulmanın gururunu yaşıyordu. “Akgün Tan olsun ismi. Adı gibi mutlu ve güneşi getiren olsun.”

Kaderlerini aynı gün, babaları yazdı.

Akgün Tan Acar, Efla Korkmaz’dan başka lisan bilmeyecekti.

Efla Korkmaz'ın alfabesi *A* ile başlayacak, *R* ile bitecekti.



Yirmi beş sene önce

Efla, Faruk amcasının Akgün'e aldığı bilgisayarla oynamak için Akgünlere gelmişti. Zaten evleri karşılıklı olduğundan annesi ve babası bunu dert etmiyordu. Site içinde istedikleri gibi oynayabiliyor, istedikleri yere gidiyorlardı.

Geldiğinde Akgün'ü kâğıda canavar çizerken bulmuştu. O da yavaşça yanına çökmüş, çocuğun renkli kâğıtlarıyla bir şeyler yapmaya başlamıştı. Kalp haline getirdiği minik pembe kâğıt istediği gibi olduğu için sevinçle dizleri üzerinde doğruldu.

O sırada Akgün çizdiği canavarı boyamakla meşguldü. Kaşları her zamanki gibi çatıktı, çizgileri kaçırmadan boyamaya odaklanmıştı.

“Çocuk,” diyerek Akgün'ün omzuna serçeparmağını bastırdı. “Çocuk, bak ne yaptım!”

Annesi ve babası sürekli Akgün'den çocuk olarak bahsettiği için bazen Akgün'e çocuk diye sesleniyordu.

Akgün canavarın dilini boyadığı yerde olan odağını kaybetti, bakışlarını kaldırdı ve küçük kızın eline baktı. Efla'nın elinde toz pembe, origami* bir kalp vardı. “O ne?”

“Sana yaptım,” dedi Efla. Elindeki kalbi çocuğa uzattı. “Bu kalp sana çocuk.”

“Nasıl yaptın, Eflatun?” diye sordu Akgün gülerek.

“Babam öğretti,” diyen Efla kıkırdadı. “Sevdiğine verirsin dedi. Al, senin olsun.” Akgün kızın suratına üstünlük baktıktan sonra kalbi aldı ve masaya koydu. Efla sabırsızca sallandı. “Hadi bilgisayar oynayalım. Çok sıkıldım.”

Akgün bir canavarına baktı, bir de küçük kıza. “Tamam,” dedi ve boya kalemlerini bırakıp ayaklandı. Bilgisayarını açıp bir oyun sitesine girerken Efla etrafa bakınıyordu. Akgün'ün araba koleksiyonuna alayla baktıktan sonra koltuğa oturdu.

“Arabalar çok salakça.”

“Senin bebeklerin de çok salakça.”

“Hayır, çok güzeller,” dedi Efla. Ona kaşlarını çatarak baktı. “Salak mısın sen? Dünya güzeli onlar.”

* Genellikle kare kâğıt parçalarını kesmeden ve yapıştırıcı kullanmadan sadece katlayıp, çeşitli canlı ve cansız figürler oluşturularak yapılan kâğıt katlama sanatı.

Akgün ona yüzünü buruşturdu. Cevap vermeden bir oyun açtı. Oynadıkları oyunda Efla ile Akgün takımdı ve su, ateş gibi engellerin üzerinden atlayarak hedefe ulaşmaya çalışıyorlardı.

“Ya hadi, Ati! Bir şeyi beceremedin. Canavar yiyecek seni, göreceksin gününü. Atlasana hızlı hızlı. Ben geride kalacağım yoksa!”

Akgün’ün minik parmakları tuşlar arasında gidiyor olsa da bakışları kendi karakterinde değil, Efla’nın arkadan gelen karakterindeydi. “Gidiyorum işte kızım. Atlı mı koşturuyor?”

“Kapı kapanacak, ya geride kalırsam?”

Akgün, “Ben geride bırakmam seni,” diyerek karakterini durdurdu. “Tamam, bekliyorum hadi. Yetiş bana.” Bakışları Efla’nın koşturan oyun karakterine döndü. Ekranda atkuyruğu sallanan kızı Efla oynuyordu. Akgün bakışlarını bir an bile Efla’dan almadı.

Efla tam Akgün’e yaklaşmıştı ki Akgün’ün karakterini canavar yedi. Efla’nın bakışları ekranda gezindi ve Akgün’ün karakterinin öldüğünü gördü. O anın heyecanıyla çığlık attı. İrkildi küçük Akgün. “Ati, öldün! Ya Ati yine öldün ya. Önden gitme, canavar yiyecek seni dedim. Beni hiç dinlemiyorsun!”

Akgün o an fark etti. İki seferdir olduğu gibi yine Efla’nın oyunda yanıp yanmadığından emin olmak için onun karakterini izlerken yanmış ve son kalan canını da kaybetmişti.

“Of, Eflatun! Sen neden hızlı gelmiyorsun ki? Öldüm işte.”

“Önden gitmeseydin sen de salak,” dedi Efla arkadaşına sırtarak. “Böyle ölürsün işte.”

“Ben önden yolu kontrol ediyordum.”

“Bensiz gitmeyeceksin işte. Sen bensiz yaşayabileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu alayla Efla bilgisayar oyununda üç canını da kaybetmiş ve ölmüş karaktere bakarken. Ekrandaki karakterin gözleri çarpı şeklindeydi. “Sen benden bir adım uzaklaşırsan işte böyle üç canın gider. Bana yakın kalırsan yaşarsın.”

“Doğru diyorsun,” dedi küçük Akgün Tan, çatık kaşlarla ekrana baktı. Eflatun Kız’dan bir adım ileride gidiyordu oyunda, tek istediği onu korumaktı. O çirkin canavar, Eflatun Kız’ı yemesin diye öne geçmişti. Nasıl olmuştu da canavar onu üç kere yemişti? “Herhalde senden bir gitsem üç ölürüm ben, Eflatun.”

Akgün Tan, Efla'dan seneler sonra uzaklaştığında yalnızca Akgün değil, Efla da üç kere ölmüştü. İlk olarak yakın arkadaşının yokluğu öldürmüştü onu. Sonra da tek arkadaşının onunla artık görüşmek istemediğini duymak usulca almıştı canını. Son darbe, Efla'nın hep yalnız kalacağını anlaması tarafından bir el olarak gelmiş, boğmuştu genç kızı.

Akgün gitmişti, Efla kendine kalmıştı.



☆☆

BÖLÜM İKİ



"Ve beklenenler neden hep vazgeçildikten sonra gelir?"

Oğuz Atay



Taylor Swift - Dress

Yirmi dört sene önce

"**T**an, oğlum! Koşturmayın gözünüzü seveyim evlatlarım!" diye bağırان Nesrin bahçeye masayı kurarken yüreği ağzında izliyordu evlatlarını. Her pazar olduğu gibi bu pazar da birlikteledir. On dakikadır Akgün Tan, Efla'yı kovalıyordu. Kübra da elinde tabaklarla bahçeye çıktığında Nesrin, arkadaşına döndü. "Allah aşkına, biraz kız şunlara Kübra ya! Yüreğim ağzımda yemin ederim. Düşecekler, şaşacaklar şimdi."

"Bir şey olmaz. Çocuk onlar arkadaşım. Takma kafana lütfen."

"Takma kafana diye bir şey mi var?" Nesrin kafasını eşinin ve dostunun bahçeye kurduğu mangal alanına çevirerek ızgaranın başında sohbet eden Faruk ile Feridun'a baktı. "Şimdi Faruk'a söyleyeceğim, üç yıllık panik yapacak. Efla'ya bir şey olacak diye canı çıkıyor. Sanki kendi evladı. Akgün düşünce ensesine şaplak atıp *kalk lan numaracı* diyor."

Kübra güldü. Gerçekten de Faruk Efla'yı, Feridun Akgün'ü düşünür olmuştu. İkisi de çocuklarından çok yeğenlerini düşünüyordu. Birine bir şey olsa diğerinin babası ortalığı ayağa kaldırıyordu.

Akgün de Efla da çok fena çocuklardı. Onları anlamak zordu. Akgün düşüyse kesin Efla bir şey yapmıştı, Efla'ya bir şey olduysa kesin Akgün bir şey yapmıştı. Babaların kendi çocuklarına olan güvenleri göz yaşartıcıydı.

"Bırak oynasınlar. Düşerler, şaşarlar, kalkarlar. Ne olacak? Birbirleri varken hiçbir şey olmaz onlara."

"Öyle diyorsun da..." diye fısıldadı Nesrin içindeki telaşı bitiremeden. "Korkuyorum işte."

"Gel biz seninle kızartmaları ayarlayalım iki dakikada. Oynasın onlar da."

"Geldim geldim." İki anne içeri girdiğinde babalar da çocukların üniversitesini düşünüyordu.

“İstanbul’a giderler,” dedi Faruk etleri çevirirken. “Ev tutarız onlara. Aynı evde kalırlar zaten. Yok o arkadaşımı, o yurtmuş, bu arkadaş eviymiş ben anlamam. Bu devirde kimin ne olduğu belli değil. Tek Efla’ya emanet ederim ben, Tan’ı.”

“Hacı ev tutarız ya. Ev de önemli şimdi. Gittik, İstanbul’un kutu evlerinden tuttuk diyelim. Anasını satayım, eve hırsız mı girecek, yolsuz yordamsız mı girecek belli değil. Aklım kalır benim onlarda.”

“Onu doğru dedin. Evi de düşünmek lazım. Okula da yakın olmalı.”

Sohbetlerini ikisi de normal buluyordu. Bunları düşünmelilerdi, onlar babaydı. Tek sorun çocukların üniversiteye gitmesine daha on iki yıl olmasıydı.

Efla, Akgün’den kaçmayı bırakmadan babasının bahçelerine kurduğu kaydırağın etrafından dolaştı ve o sırada Akgün’e dil çıkarmayı unutmadı.

“Kızım bak sen kaşınıyorsun!”

“Gel de kaşı,” diyerek gülen Efla’ya, “Bekle sen!” diyen Akgün eşlik etti. Efla, oynadığı *Barbielerinin* yanında mal mal dikilmeseydi hiçbir şey demeyecekti Akgün’e. Çocuk gıcıklık yapıp *Barbie* çay masasını dağıtmıştı, o da saçını çekmişti. Ne vardı bunda?

Efla yorulmaya başlamıştı. Uzun, kumral saçları açıktı ve ensesine yapışmıştı. Bundan nefret ediyordu ama saçlarını da çok seviyordu. *Saçlar enseme yapıştığı için kovalamayı bitirelim* diyemezdi, Akgün *sen saçlarını seversin* derdi yoksa. Severdi ama şu an nefret ediyordu.

“Peşimi silkele!” diye çığırdı en sonunda bıkkınlıkla.

“Peşimi silkele diye bir cümle mi var salak?” diye bağırdı Akgün.

“Ben dedim oldu, mal!” diye bağırarak Efla arkasına doğru baktı. Uzun saçlı Akgün koştukça saçı havalanıyordu ve bu, Efla’nın hayatı boyunca gördüğü en komik şeydi. Sanki Akgün’ün kafasının üstüne bir tepsi yerleştirmişler gibi görünüyordu.

Efla kahkaha atarak gülmeye başladığında Akgün, “Düş de gör gününü!” diye bağırdı ve o öyle bağıırır bağıırmaz Efla bahçe hortumuna takıldı. Çimenlerin taş yola çıktığı o yere doğru uçuğunda Akgün’ün, “Eflatun!” diye seslenişini duydu. Kendi şok dolu çığılığı ağzının içinde kaldı. Dizi sertçe taşlı yolda sürtünce bağııarak ağlamaya başlayacaktı ki korkuyla eğilen Akgün elini Eflatun’unun ağzına kapattı.

Korkuyla babalarına baktı. İkisinin de sırtı dönüktü ve ciddi bir üniversite sohbetindelerdi. Bağıırışları duyulmamıştı. Anneleri de içerideydi.

“Hayır, bağıırma. Eflatun bağıırma,” dediğinde biri mavi, diğeri yeşil olan gözlerinden dökülen yaşlarla Akgün’e baktı Efla. Bağııarak ağlamak istiyordu çünkü dizi çok acıyordu. Daha önce de çok kez düşmüştü ama bu

bambaşkaydı. Böyle bir acı duymamıştı. “Babamlar duyarsa bize çok kızar. Eflatun lütfen. Özür dilerim, seni koşturmamalıydım. Çok mu acıyor?”

Efla, Akgün’ün minik avucunun altından acıyla inlerken kafasını aşağı yukarı doğru salladı.

“Tamam tamam. Oyun buldum. Ağla, tamam ama lütfen bağırma. Bak, oyunu dinle. Oyunun ismi rolçülük. Var ya televizyonda oyuncular. Onlar gibi rol yapalım mı? Hiçbir şey olmamış gibi yukarı çıkalım, annemin yaptığı gibi yarayı yıkayalım. Sonra yara bandı yapıştıralım. Bir şey olmayacak. Ağlama. Lütfen ağlama. Tamam mı? Sonra yara bandı koyacağız oraya. Sonra hiç acımamış gibi yapacağız. Düşmüşsün ama acımamış gibi davranacağız. Bak sen düştün ama benim de dizim acıyor aslında. Ben de acımamış gibi yapacağım.”

Efla’nın hıçkırıkları içine içine patlıyordu ama Akgün’ü anlıyordu. Eğer babaları ya da anneleri fark ederse koştukları için onlara kızarlardı. Efla babasının ona kızmasına hiç dayanamaz, hemen ağlardı. Faruk amcası da Akgün’e kızacağı için görüştürmezdi de onları bir dahaki pazara kadar. Akgün’den başka arkadaşı yoktu ki Efla’nın. Mecburen acımamış gibi yapacaktı.

Ağlayarak Akgün’ü izledi. Akgün kızın yaşlı, kocaman gözleriyle kendisini izlemesine endişeyle baktı. Tepki vermiyordu Efla. “Rol yapamayacak mısın? Tamam. Çok acıyorsa ağla, gelsinler. Bir şey olmaz, korkma. Ben düşürdüm seni. Sen düşmedin. Ben ittim. Tamam mı, Eflatun? Böyle diyeceğiz.”

Elini Efla’nın ağzının üzerinden çektiğinde Efla’nın sesi çıkmadı. Yaşlar akan iki farklı renkteki gözleriyle kocaman baktı Akgün’e. “Ağla,” dedi küçük çocuk onun dizindeki yaraya bakışlarını indirirken. İçi acıdı. Dizi çok kötü sürtmüştü ve derisi açılmıştı küçük kızın. Çok acıyor olmalıydı. Neden susturmuştu ki hemen? O da biliyordu, Eflatun ile bir dahaki pazara kadar görüştürmezlerdi. Bir hafta Eflatun’u görmeden hayat mı geçerdi? Kafayı yerdi Akgün.

Eflatun, “Ati,” dedi hıçkırarak. Akgün hemen kafasını kaldırdı küçüklükten beri Eflatun Kız’ın ona seslendiği lakabı duyunca. Ati derdi Efla çünkü Akgün’ün isimlerinin baş harflerini birleştirtince A.T.A oluyordu, bunu annelerinin konuştuğu bir günde duymuştu. Belki iki ya da üç yaşındaydı, yanlışlıkla Ati demeye başlamıştı Akgün’e ve o gün bugündür Ati diyordu. “Çok acıyor.”

“Evet, çok acıyor. Ağla. Çok acır. Biliyorum. Ben ağlardım, sen de ağla.”

Eflatun elini yere koydu. Canından can gitse de dişlerini birbirine bastırarak ayağa kalktı. Akgün şaşırılmış bir halde ona bakarken gözlerini yere doğru çevirdi ve Akgün’e burnunu dikerek, “İlk ben çıkarsam yukarı, babamın sana aldığı yeni sarı kamyoneti bana vereceksin,” dedi.

Akgün'ün gözleri parladı. Pazara kadar her gün birlikte olacaklardı. Eflatun Kız oyunu kabul etmişti. Rolcülük yapacaklardı.

"Söz," dedi ve ayağa kalktığı gibi ikisi de evin içine doğru koştu.

Mutfaktan ellerindeki tabaklarla çıkan Nesrin, "Allah'ım, çocuklar yavaş olun!" diye seslense de o gün Efla'nın düştüğünü ama canının acımadığı yalanını söylediler. Eflatun bu oyunu çok sevmiştir. Bundan sonra hep rolcülük oynayacaktı çünkü Akgün, rolcülüğü ona çok sevdirmişti.



Efla Korkmaz
2024, İstanbul

Çocukken her sorunun bir iplik gibi çevremizde dönüp, bize oyun yarat-
tığını düşünürdük fakat büyüyünce anladık ki o iplik, bir gün ruhumuza
organ olup tavana asardı bizi.

O tavandaki organa takılmamak için hep kaçtım hayattan. Beni üzecek
her şeye karşı rol yaptım. Bu benim için dünyanın en güzel oyunu oldu.
Hayatım boyunca oyun oynamayı sevdim. Oyunlar safça bir mutluluk verdi
hep bana. Bu yüzden hayatımı oyunlarla idare ettim.

Mutlu olmak, insana verilen bir hediye değildi. Onu kaybettikten sonra
ellerinle kazıya kazıya araman gerekiyordu mutluluğu. Üstelik uyuşturucu
gibi bağımlılık yapıyordu. Kötülükler başına bela gibi yağdığında krizlere
girişiyor, ruhsuz oluyordun.

O mutluluk için de ruhuma dolanmış organların hepsinden kaçtım.
Belki de bu oyunu oynamak için kaçtığım gerçeklerden hiç de uzaklaşma-
dığım için şimdi odamda yalnızdım.

*Rolcülük; beni bu hayatta ayağa kaldırdığı kadar yerlerde sürükleyen tek
oyunum.*

Sadece bu dairemin dört duvarı arasında yaşayabiliyordum yalnızlığımı.
Onun dışında kamera olsun yahut olmasın, her yerde gülmek zorundaydım.
Ben, mutlu olmak zorundaydım.

Mutlu kızlar, her zaman ışığı üzerine çekerdi ve ben ışığımı asla kaybet-
mezdim.

Kapının zili çaldığında, plazanın en üst katındaki pencereden dışarı
bakarken bornozlu vücudumu odanın içine çevirmeden, "İçeri gir," diye
seslendim. Elindeki koca kâğıt ve dosya yığınlarıyla alelacele içeri giren
Nana'nın yansıması önümdeki cama yansırken elimdeki detoks suyundan
bir yudum aldım.

Nana, "Efla bu sefer gerçekten bir tanesini seçmezsen büyük problem çı-
kacak kızım, ben sana söyleyeyim. Sonra anlamıyorsun muhabbetin ciddiye-
tini. Kırk bin kere anlatıyorum sana. Artık bir tane senaryoyu oku. Şuna bak.

Daha yeni uyandım, gözümü açar açmaz tam yedi tane senaryo geldi e-postama,” diyerek odanın ortasına kucağındaki yığınları atıp, o garip ama her zaman komik bulduğum duruşuyla dikildi. Ellerini beline koyup, bacaklarını açarak yaptığı o duruşla işte.

Ona cevap vermeden bornozumun cebindeki telefonumu çıkardım. Samimiyetsiz birkaç tebrik mesajı, hayran yorumları, yeni takipçiler, dün gece sarhoşken yakalandığım fotoğrafın haberi ve ekranı dolduran bildirimlere göz atarken, “Sana şu senaryoları e-postama at diye bin defa söyledim. Kendini boşuna yoruyorsun. Devir teknoloji devri. Bir de bastırıyorsun içi boş senaryoları.”

“Attıklarına cevap veriyormuş gibi konuşma da beni delirtme!” diye yükseldi biricik Nana’m. “Yalvarıyorum Efla, artık şunlardan birisine cevap ver! Reddetsen rolü başkasına verecekler ama sen reddetmiyorsun da!”

Nazan Yılmaz, yani bizim deyişimizle Nana, kendisini ablam olarak gören arkadaşlarımdan biriydi. Aynı sitede büyümüş sayılırdık. O benden on yaş büyük olsa da birbirimizi tanırdık. Büyüdüğümüz muhitte ailelerimiz yakın arkadaş sayıldığından iletişimimiz kopmamıştı. Açıkçası ben koparmamayı seçmiştim.

Yıldızım parlamaya başladığı vakit, bu sektöre hatırı sayılır bir menajerle tutunmazsam yıldızımın söneceğini anlamıştım. Nana ise dünyaca ünlü menajer olan Ray Anderson’ın yanında staj yaptığından şu an Türkiye’nin en tecrübeli ve en kıdemli menajerlerinden biriydi. Benim için bu tanıdıklık velinimetti.

Yıllar sonra onun kapısına gidip tam üç saat ağlaya zırlaya menajerliğimi yapması için yalvarmıştım. Başta hayır dese de hatırı için kabul etmişti.

Bugün de buradaydık; Türkiye’nin en çok kazanan oyuncusu ve bir tek onunla uğraşan, her gün ona bir şeyler için yalvaran menajeri.

Çok iyi bir ikiliydik.

“Bugünün programı ne?”

Nana kâğıt yığınlarının arasına attığı dijital defterini alıp ayağa dikildi. “Saat on birde Etoilé Dergisi çekimi var. Çekimin üç saat sürecektir. Mızırdandığını duyarsam yeni aldığın topuklularınla kafanın tepesini delerim. Markası umurumda değil. O sivri burnu da ağzına sokarım sonrasında.” Beni çok severdi. Aramızda yılların bozmadığı bir saygı çerçevesi vardı. “Araya tanıdıklar sokarak iki sayfa ayarlayabildim sana. İki gün sonra da röportaj için buraya gelecekler. Rahatlayabilirsin, kucunı kaldırmaya gerek kalmayacak.”

Son attığım fotoğrafın altında en çok beğeni alan yorumları okurken ağzımdan bir kıkırtı kaçtı. Bir tanesi *üstümden geç, şikâyet edersem şerefsizim*

yazmıştı. Nana öfkeyle, “Beni dinliyorsun, değil mi?” diye sorunca boğazımı temizleyerek aceleyle telefonumu bornozumun cebine geri koydum. Asker edasında ona döndüm.

“Tabii ki. Teşekkür ederim. Kızım hareket edemeyecek kadar güzel. Yorulmamalı,” dediğimde Nana gözlerini bana çevirmiş, dik dik bakıyordu ki sevimli bir şekilde gülümsedim.

Yüzündeki o memnuniyetsiz ifade birden kalktı ve sabır dilenir gibi güldü Nana. “Salak kız. Şu yüzünü görünce sana kızasım gelmiyor,” deyince sırtarak detoks suyumdan bir yudum daha aldım.

“Çünkü beni çok seviyorsun.”

“Hayır, sadece kırk yıllık hayatımın en lüks zamanlarını yaşamamı sana borçluyum,” dediğinde onu işaret ettim suçlar tavrıyla. “Işığım senin de gözünü aldı ve beynin sulandı, yoksa bana ilişkimizin para üzerine kurulu olduğu imasını yapmazdın.”

Nana yine güldü. “Kazandırmasan da yanında kalacağımı biliyorsun. Nasıl beraber geldiysek, beraber de düşeriz bu yükseklerden,” deyince keyifle baktım fakat pek de inanmıyordum laflarına. Başta beni istemese de ona manyak para kazandırdığım ilk projeden sonra benden istese de ayrılamamıştı. Şımarıklıklarına katlanmak zorundaydı.

“Daha iyi bir hayat için yakınımda kal. Benden uzaklaşanın hayatı eskisi kadar iyi olmuyor.”

“Bu bir tehdit mi, Efla Hanım?”

“Ben tehdit etmem. Tehdit etmek kaba kızların işidir.” Kirpiklerimi kırıştırdım. “Ben işini sessiz sakın halledenlerdenim.”

“Beni korkutmayı kes,” dedi Nana kaşlarını çatarak. Defterine geri döndü aceleyle. “Saat üçte Bebek Sahili’nde kamufle olmuş gibi yürüyeceksin ve rica ediyorum, mutlu görün. Son iki seferdir magazine suratsız bir şekilde düşünüyorsun. Hayranlarını endişelendiriyorsun, yüzünün gülmesi lazım. Ben birkaç tanıdığı yollayıp fotoğrafını çecktireceğim. Tatlı bir şekilde konuş gelenlerle. Birkaç dakikaya etrafın kalabalıklaşır. Fotoğraf falan çekin, imza ver.”

“Birisinde uykum vardı, diğerinde açtım. Huysuz durmam normal. Gözümü açmadan havaalanında peşime düştüler.”

“Uyu o zaman.”

“Tamam,” dedim. Şu an onunla uğraşamazdım. Koltuğun önündeki sehpadan glutensiz *kruvasanımı* aldım. Isırdıktan sonra lezzetli olduğuna dair bir ses çıkardım ve şımarıkça ona baktım. Bana odaklanmadı. Yutkunup boğazını temizlediğini görünce gözlerimi kıstım. Yüzündeki o ciddiyet çok nadir gördüğüm bir sıkıntıdan kaynaklıydı.

“Hayırdır, artık evleneceğin için sana gelinlik bakmaya mı gideceğiz?” diye takıldım ona gülerek. Evliliği gereksiz gören ve bunu düşünmeyen biriydi. Ona takılmak beni hep eğlendirmişti.

“Saat sekizde Kalp Çıkmazı buluşman var. Eski *cast* ekibiyle,” dediğinde yüzümdeki gülümsemem kırk katlı binadan aşağı düşen taş gibi yere çakıldı. Tüm vücudum buz keserken aldığım lokmayı zar zor yuttum. “Biliyorum kızacaksın ama mecburdum. Senin buluşmada olmaman yapım ekibine sıkıntı çıkartıyor, ayrıca ajans Kalp Çıkmazı olayından çok sıkıldı. Dizi senin yüzünden bitti ve eğer buluşmaya gitmezsen hayranların da sana cephe alacak. Diziden sonra proje kabul etmemen zate-”

“Nana sen ne anlatıyorsun?” diye sordum boş bir tavırla. “O buluşmaya gitmeyeceğim. Unut. Hayır, kesinlikle hayır!”

“Ayarlandı her şey, Efla. Sektörde düşüşe geçmene göz yumamam. Daha gençsin. Dünya çapında dizi ve film sektörüne seni almaları için uğraşıyor-ken baştan pes etmene izin veremem.”

“Nana-”

“Üzgünüm. Fotoğraflar, haberler, magazin bu ara itibarını korumamız için çok önemli. Biliyorum çok kızılıyorsun, hatta nefret ediyorsun ama sen de anla. Aylardır ortalıkta yoksun, Efla. Magazinle seni toparlamaya çalışıyorum. İlişkin varmış gibi çık ortalığa diyorum, ona da hayır diyorsun. Nerede o üç yıl önceki çapkın Efla? Geri gelmesini talep ediyorum. En azından magazinde güzel bir imajın vardı.”

Ona cevap vermeden baktım sadece. Oysa o Efla’dan en çok kendisi nefret ederdi. Hem ne demek toparlamaya... Allah’ım! Deli olacaktım. Kimse beni yönetmen bozuntusu Kâzım ve Arda ipsiziyle aynı masaya oturtamazdı.

Yaşadıklarım felaketin senaryosuydu ve ben o senaryoyu oynayamayacak kadar kendime değer veriyordum.

“Haklısın. Çok haklısın canım ama rica ediyorum, benim için yap bunu.”

“Hayır.”

“Efla.”

“Görüşürüz.”

“Bak, ben de ist-”

“Nana?” diye sorarak ona döndüm ve bakışlarımı ondan çekmeden, “Odamdan çıkman için sana sesimi yükseltmek istemiyorum. Beni zorlama,” dediğimde omuzlarını düşürdü.

“Sadece bil... Annen seni bu halde, her şeyden vazgeçmiş bir şekilde görmek istemezdi,” diye ekleyerek arkasını döndü ve odadan çıktı. Arkasından bakakaldım.

Annem beni bu halde görmek istemezdi. Her şeyden vazgeçmiş bir şekilde.

Kendimden korkuyordum. Yaşadığım ve yaşatacağım her şeyden... Sakin kalmaya çabaladıkça sinirlerim bozuluyordu. Böyle zamanlarda bir gün tamamen kayıplara karışıp magazinde son kez adımı görmek istiyordum. Beni hayalimden bu kadar uzaklaştırmaya çalışan ve bu şekilde düşünmeme sebep olan her şeyden nefret ediyordum.

Bir gün bu aptal insanların varlığından kurtulacaktım. Sevdiğim ve hayalini kurduğum her şeyden beni soğutan herkesin üstüne basarak zirveye kurulacaktım.



“Efla Hanım! Efla Hanım buraya poz verin lütfen!” diye bağırان kameramana dönerken saçlarımı savurdum. “Muhteşemsiniz,” diye yükselen hayranlık dolu seslere nazikçe gülümsedim. “Efla Hanım bu tarafa da lütfen!”

Buraya gelmek müthiş bir hataydı, bunu biliyordum. Bazen bin katlı binanın bin birinci katını inşa ederken atlamayı kafasından çıkarmalıydı insan. Herkesin hataları olurdu, bunu kabullenerek pişmanlıktan kıvrانmak insanın kendi tercihiydi. Pişmanlık beni dizlerimin üzerine düşürüp acıdan kıvrاندırıyordu. Ben de kamera karşısına geçip gülümsemeye devam ediyordum.

Dibime kadar giren kameraman arkadaş, “Efla Hanım kameraya bakar mısınız?” diye sorunca yüzümdeki gülümsemeyi hakiki hale getirdim. “Gözlerinizi açın, Efla Hanım. Işık mükemmel görünüyor, siz mükemmelsiniz.”

Ona istediğini verdiğimde yanıma gelen bir muhabiri fark ettim. “Bu kadar yeterli arkadaşlar, geri çekilelim,” dedi Nana. Fotoğrafçılar geri çekilince tanıdık bir muhabir karşımda durdu.

“Efla Hanım içeri girmeden önce biraz konuşalım; sohbet edelim diyoruz.” Sadece gülümsedim kıza. “Yine siz ve yine muhteşem bir gece. Nasılsınız?”

Ona bakarken gülümsemem kocaman oldu. İsmi Esra’ydı, sosyal medyada oldukça geniş kitlesi olan anonim bir magazin hesabı vardı. Buna rağmen muhabirlik yapmaya devam ediyordu.

Kendisini bazen seviyor, bazen sevmiyordum. İkimiz de aynı yaştaydık ve birlikte büyümüştük. Tek sorun... arkadaş olamayışımızdı. Her seferinde özel sorularla beni kameralara çekiyor ve maalesef ki benim, “Teşekkür ederim, iyi geceler,” cevabı vermek zorunda kaldığım görüntülerle gündeme oturuyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim ona nazikçe. “Seni de iyi gördüm. Bu sefer sana hazırlıklıyım,” diyerek kahkaha attığımda arkadaki kameraman arkadaş, Nana ve birkaç fotoğrafçı da güldü.

Esra samimiyetsiz suratıyla, “Kendinizden çok eminsiniz ama zaten gözleri bu eminliğinizle dolduruyorsunuz,” dedi kameranın arkasından. Kameraya değil de ona baktım. Benden kısa bir kızdı, giydiğim topuklularla birlikte ona oldukça üstten bakıyordum.

“Eminlik dediğimiz insanın kameralara gösterdiği değil, birlikte doğduğu şeydir.”

“Doğuştan diyorsunuz?” dedi Esra gülerek. “Harikasınız, Efla Hanım. Size birkaç sorumuz olacak.”

“Tabii.”

“Sözleşmeyi bitirerek dizinin reytinglerini çöpe attığınız, birden tüm ekibi zora soktuğunuz dedikoduları dönüyor sosyal medyada,” dediğinde yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan kafamla onayladım onu.

Bu rolden nefret ediyordum. Sürekli gülümsemek zorunda olmak beni boğuyordu.

“Biliyorsunuz ki hepimiz Arda Evren ile aranızdaki o çekim ve uyumdan kaynaklı ekran başına kilitlenmiştik. Altıncı bölümde final yapmasını kimse beklemiyordu. Size şunu sormak istiyorum...” diyerek kısa bir an kamera başında duran çocuğa yüzümü daha iyi alacağı bir pozisyon gösterdi eliyle. Çocuk oraya doğru yavaşça yürüdü. “Bu kadar iyi bir senaryo ve uyumla tüm izleyiciyi kendinize çektikten sonra diziyi ve yapımcıları zor durumda bırakarak sözleşmeyi sonlandırdığınız haberleri doğru mu?”

“Bu işten oldukça keyif aldık. Kamera arkası ekibimiz, yapımcılarımız, rol arkadaşlarımız, yönetmenimiz... hepimiz harikayız. Keyifli bir gece için burada toplandık. Aksi olsa neden bu gece burada olalım?” diye kahkaha attım.

Nana ve birkaç kişi de güldü. Esra bana, *sana inanmıyorum* bakışları atsa da sııttım.

Esra ağzını açmak üzereyken devam ettim. Susmalıydı artık. “Dizinin senaryosu kısa ve özdü. Kızımız gözünü erkenden açıp özgürlüğüne kavuşuyordu. Dizinin ana mesajı, geç olmadan hayatını kazanabilmesiydi. Biz de bu mesajı çok güzel verdik. Senaryo en baştan kısa olarak kurgulanmıştı.”

“Yani ekiple hiçbir probleminiz yoktu, sadece senaryo kısaydı.” Alayla güldü. “Dizide cevabını alamadığımız tonla soru vardı oysa. Senaryo bu kadarsa suç senaristlere kalıyor demek ki.”

Ortada suç atılacak hiçbir şey yoktu. Zengin kocası tarafından aldatıldıktan sonra kocasından boşanamayan Mercan adlı kız, bir adamla tanışıyordu ve o adam Mercan’a yol gösteriyordu. Müthiş dramda iyi olan tek şey, Mercan’a yol göstererek bir mimar olmasını sağlayan Ata’nın -bu rolü oynayan Arda’ydı- Mercan’a verdiği değerdı. *Yersen.*

Cevap vermeden gülümsedim ve gitmek ister gibi restoranın giriş kapısına baktım. Esra gideceğini anladığı gibi, "Peki yeni projeler var mı? Bizi ileride size dair neler bekliyor, nasıl karşımıza çıkacaksınız? Sizi ekranlarda görmeyi özledik. Oyuncululuğu bıraktığınızı düşündü herkes," dedi hızla.

"Elbette öyle bir şey yok. Her zaman en iyilerde boy göstermek için uğraşacağıma emin olabilirsiniz."

Arkamı dönüp gitmeye hazırlandım. "Yeni projeler geldiğini, senaryo okuduğunuzu biliyoruz. Peki sizin oynamak istediğiniz roller, yer almak istediğiniz projeler var mı?"

"Şu an için yalnızca gelen projeleri okuyorum. İyi geceler, Esracığım. Size de iyi geceler arkadaşlar. Beklemeyin burada, yorulmayın. Hava da soğuk. Evinize gidin," diyerek oradan ayrıldım. Arkamdan güldüklerini duydum.

"Kendinize iyi bakın, Efla Hanım!"

İçeriye yürürken Nana tam yanımda belirdi. "Aylardır tek kelime etmeyip ilk konuşmada da senaristlere boku attın, onu da toparlayamadın. Aferin yani, Efla! Şimdi bir de senarist düşmanlığı edinelim, çok iyi. Bir o kalmıştı, o da oldu!" diye öfkeyle konuşan Nana'ya cevap vermeden restorandan içeri girdim.

Restoranın bir bölümü bu gece için Kalp Çıkmazı ekibine özel kapatılmıştı.

İçeride kalabalık ekip hariç yalnızca bir masa doluydu. Onda da sarı saçlı, oldukça alımlı bir kadın telefonuna bakarak şarap içiyordu. Karşısındaki sandalye boş olsa da sandalyenin önündeki şarap kadehi orada birinin varlığını ifşeliyordu.

Bakışlarım restoranın tasarımına takıldı. Özel bir restorandı ve buraya giriş biletinin olması gerekiyordu. Girişler çok titiz bir şekilde inceleniyordu. Restoran sahibi çok sevdiğim bir arkadaşım olduğundan giriş biletim sınırsızdı fakat buraya yalnızca bir kez, bir randevu için gelmiştim. Kamekalara göstermelik sahte bir randevuydu. Herifi de hiç sevmemiştim. Soğuk biriydi.

"Efi!" diye bağırarak sesi duyunca bakışlarım en sonunda kalabalık masaya döndü. Masanın tam ortasında oturan Funda bana abartılı bir samimiyetle yaklaşırken, "Merhaba," diye seslendim masaya. Arda ve Kâzım hariç herkes samimiyetle karşılık verdi. Funda bana sarılırken kusma isteğim gelse de karşılık verdim.

"Efi, seni çok özledim! Dört aydır öldüm özleminden!"

Efi de ne saçma kelimeydi. Sanki kırk yıldır arkadaştık, öyle şevkle söylüyordu. İlk defa duyuyordum ondan bu lakabı. Proje bittiğinden beri yaklaşık dört aydır arayıp sormayan ve magazin sayfalarına *Efla Korkmaz*

oyunculuğu mu bıraktı, başlıklı haberler verip beni karalamaya çalışan bu kadının derdini de çok iyi biliyordum. Sektöre tutunmaya çalışıyordu.

Sektör öyle berbattı ki... Herkes başkasının kuyusunu kazıyordu.

“Ya...” dedim sadece ve ayrıldım ondan. Büyük ihtimalle yine bir parfümün muadilini almıştı çünkü koku burnumun direğini ortadan ikiye ayıracaktı. Ona gülümsedikten sonra masadaki diğerlerine döndüm. “Hoş buldum. Teşekkürler ultra nazik karşılamanız için,” dedikten sonra gözlerimi devirerek boş bir sandalyeye oturdum. Nana da yanıma kurulurken diğer masada oturan kadına bakışlarımı çevirdim. Sarışın kadın telefonundaki bir şeye gülerken şarabını bitirdi ve kafasını kaldırıp garsona müthiş bir nezaketle şarap bardağını işaret etti.

Yapımcımız Osman Bey, “Hoş geldin, Efla. Seni görmek güzel,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim.

“Osman Bey her şeyi mahvetmemişiz gibi davranmayı bir kenara bırakalım,” dedim sabırsız bir sesle. Nana dudaklarına götürdüğü bardağı şokla indirirken öksürük krizine girdi. “Dizinin hangi nedenden bittiğini bu masadaki herkes çok da iyi biliyor. Dua edin de kariyerim için susuyorum.”

Gülümseyerek dişlerinin arasından, “Efla ne diyorsun?” diye soran Nana’yı boş verdim. Ne için geldiğimi sanıyordu ki? Güllüp eğlenmek için mi? Hepsinin beni rahat bırakmasını söyleyecektim tabii ki.

“Sen...” diyerek masaya işaretparmağımı bastırarak bakışlarımı Arda’ya çevirdim direkt. “Yat kalk, bana dua et. Şimdi susuyorum ama susmayacağım günler de gelecek.”

“Beni tehdit-”

“Sesini kes!” diye bağırdığımda masadaki herkes şokla dikleşti. Ben tehdit etmezdim. “Sana konuşma hakkı vermedim.”

“Efla önce bir sakın mi olsak?” diye soran Kâzım’ı elimi kaldırıp susturdum.

“Siz hiç konuşmayın. Susmazsam bana neler yapacağınızı söylediğiniz tehditleriniz unutulmuyor. Olaylar sıcağı sıcağınayken konuşmamak için kendimi sıkıyordum fakat çizginizi aşarak bu buluşma saçmalığını öne sürdünüz. Beni diziye bitirmekle suçlamak için! Yemezler!” diye sesimi yükselttim.

Kendi kariyerimin, hayallerimin arkasında bir ben dururdum. Kimse beni olduğum yerden tutup bir yere götürmüyordu. İstedikimi söke söke almazsam tepeme biniyorlardı. Her ne kadar iyi niyetli olmaya çalışsam da bu ekip, niyetlerimi suistimal etmekten başka bir şey yapmamıştı.

“Bu yemek ne için? Bana yaptıklarınızı kutlamak için mi, Kâzım Bey? Gelmeyeceğimi düşünüp benim kariyerimi baltalamaktı amacınız, bunu buradaki herkes biliyor!”

Funda'nın bardağını büyük bir merakla kafasına dikerken korkudan titrediğini görüyordum.

"Kimsenin senin kariyerini baltalamak gibi bir amacı yok, Efla."

"Siz bana kürdan bile atamazsınız zaten. İzin vermem. Onu geçelim." Osman'a döndüm. "Sözleşmeyi benim bitirdiğimi kim ifşa etti?" diye tabiri caizse tısladığımda Nana, "Sözleşme ve rapor hukuken gizli kalmalıyken sosyal medyada ifşa ettiniz ve en iyi avukatlarınızı tutarak bu kızın önünü kestiniz," diye konuştu bana destek çıkararak.

Osman lafa girdi. "Sizin konuşmanız için burada menajerlerin konuşması lazım, Nazan Hanım. Denктаşlarınız konuşmuyor, siz de boyunuzu aşan meselelere karışmayın."

"Ben onun yalnızca menajeri değil, ablasıyım da!" diye çıkışan Nana ile kaşlarım daha da çatıldı. Bakışlarımı Arda'dan çekmiyordum, alayla beni izliyordu. Onun hayatını mahvedecektim.

"Kamera arkası ekibinden olduğunu düşünüyoruz," dedi Kâzım bana cevap vererek. "Biz hiçbir şekilde sözleşmeyi afişe etmedik kimseye."

"Kamera arkası ekibinde sözleşmemiz ne arıyor?" diye konuştum gözlerimi kocaman açarak. Funda yüzüme bakarken titreyerek yutkundu. Gözlerimin ne kadar korkunç görüldüğünü biliyordum. Bazen beni tatlı gösteren bir özellik olsa da iki farklı renkte olan gözlerim sinirlendiğimde çoğu insanı korkuturdu.

"Yalan mı?" diye girdi birden Arda gözlerimin içine baka baka. "Reytinglerin zirvesinde olduğumuz diziyi bitirmek için tüm servetini ortaya koymadın mı? Gerekirse tüm hayatım boyunca sözleşmedeki cezayı öderim ama dizide oynamayacağım demedin mi? Dizi senin yüzünden bitmedi mi?"

"Sen ne anlatıyorsun geri zekâlı?" diye şokla ona döndüm.

"Hepimizi mahvettin. Senin yıldızın parlak diye hepimizi yakmayı seçtin. Bu benim ilk parlayan projemdi!" diye bağırdı ve sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Bana doğru yürürken çatık kaşlarımla onu izliyordum. "Senin yüzünden kariyerim söndü. Dayanamadın dizinin bitmesine. Senaristleri bokladığın, hayranlarını üzerimize saldıgın yetmezmiş gibi bir de buraya gelip bizden hesap mı soruyorsun?"

"Arda susar mısınız?" diyen Arda'nın, Funda'nın ve Lale'nin menajeri ayağa kalkacakken kimse onu ciddiye almadı. Kâzım ve Osman da diken üstündeydi. Bunun olacağını biliyorlardı.

"Elbette hesap soracağım. Sizin yüzünüzü şeytan görecekken geldim ve götünüzü kurtarmaya çalışıyorum. Tazminatı ödüyorum, sizin yüzünüzden çıkan dedikoduları dinlemek zorunda kalıyorum. Üstelik bana gönderilen

projelerde parmağınız yokmuş gibi davranıyor, sizi seviyormuş gibi yapmaya devam ediyorum! Sizi kim sevsin?”

“Götü kalkık, *Hollywood* hayaliyle yatıp kalkan, piyasadaki herkesi silmeye yemin etmiş, kendini beğenmiş orospunun tekisin. Kim bilir dizinin tazminatını da kimlerle yata kalka çıkard-”

“Pardon?”

Sert, tanıdık, tüm hayatımın birlikte geçtiği sesi duyduğumda vücudum buz kesti. Dudaklarım şokla aralanırken Nana yanımda taş kesildi. Ellerim dondu. Bu doğru olamazdı. Yanlış duyuyor olabilirdim, bir rüyada olabilirdim ama bu olmamalıydı.

Bakışlarımı derhal karşımdakinden çekip arkamı döndüm ve gördüğüm suratla birlikte ayağa kalktım. Sandalyem geriye devrildi.

Sekiz yıl.

Sekiz yıl sonra onu ilk görüşüm bu andı. Bir gün tüm bavullarını toplayıp kaybolan hayalet, bir Tanrı misafiri gibi en zor anımda nasıl çıkagelmişti?

Beş yaşında, on yaşında, on beş yaşında ve en son yirmi iki yaşında olduğu gibi buradaydı.

Bu, gerçek olamayacak kadar korkutucuydu. Onun burada ne işi vardı?

“Akgün?” derken tüm vücudumdaki kan akışının yavaşladığını, parmak uçlarımın donduğunu hissettim. Hayat etrafımda dönmeyi bıraktı çünkü çocukluğum buradaydı. Çünkü tüm dünyam, tüm hayatım, tüm geçmişim bir kalem gibi boşalttığım sayfalarımı karalayacak kadar büyük bir güçle karşımda dikiliyordu.

“Sen kimsin?” dedi Arda kaşlarını çatarak onun yanında dikilen, kendisinden uzun duran Akgün Tan’a dönerken.

“Bırak kim olduğumu,” dedi Akgün. “Önce o ağzından çıkanların hesabını ver bana. Sen nasıl onunla bu şekilde konuşursun?”

“Sana hesap mı vereceğ-”

“Vereceksin.”

“Ben sana bir bok vermek zorunda değilim. Sen de müşterisin, ben de. Öde hesabını, kenara çekil. Buradaki olay seni ilgilendirmiyor.”

“Hayır, olay tam olarak beni de ilgilendiriyor,” dedi eski karanlığından daha ürkütücü biçimde.

“Orospuları savunmak mesleğin midir?”

Arda, Akgün tarafından yüzüne patlayan yumrukla geriye savrulurken ağzımdan bir çığlık kaçtı. Elim ağzımın üzerine kapattım. Osman, Arda’yı zar zor tuttu. Az önce masada tek başına oturan sarışın kadın, “Akgün dur!” diye bağırdı. Funda, Çiğdem ve Lale masadan kalkıp geri çekildi.

“Sen onunla öyle konuşamazsın lan! Karşındaki kim, biliyor musun?”

Kendime gelip Nana'ya dönerken bana, "Akgün Tan geri mi döndü?" diye hayatının en büyük şokuyla karşı karşıyaymış gibi sorunca ondan bir yardım göremeyeceğimi anladım.

Sahneye geri döndüm. Akgün, Arda'ya büyük adımlarla yaklaştı ve onu Osman'ın kucğından çekti. Yakasından tutup, "Senin hayatını bitireceğim," diyerek kafasını yere çarptı.

Geçmiş etrafımda dönmeye devam ederken Nana beni omzumdan itti. "Durdur şu manyağı! Başımıza bela açacak. Vurup durmasın dangalağa!"

"Akgün dur. Akgün başvuruyu tehlikeye atamazsın!" diye bağırarak sarışın kadın, Akgün'ü kolundan tuttuğunda içimi tarifi olamayan bir duygunun sardığını hissettim.

Neye başvurmuştu ve bu kadın neden onun koluna dokunuyordu? Aman Allah'ım! Ben neden yıllardır görmediğim adamın koluna dokunulmasını düşünüyordum?

Akgün'e doğru hızla ilerlerken o, sarışın hanımefendinin elini silkeledi kolundan. Tam yumruğunu kaldırmış Arda'ya tekrar vuracakken, "Tan," dedim ve o yumruk havada kaldı.

Eskisi gibi. O kadar eskisi gibi ki sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

"Bırak, rica ediyorum," dediğimde Akgün yumruğunu yavaşça indirdi. Nana'nın yanımda durduğunu hissettim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyor, yalnızca siktir olup gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. "Gidelim," dedim yine düz bir sesle.

En son giden o olmuştu, şimdi beraber gitmeyi öneriyordum.

Kafasını kaldırdı. Masanın etrafında bizi izleyen topluluğa baktı. Yakasını bıraktığı gibi Arda yere yapıştı. "Dua et," dedi sadece. *Dua et.* Arda ne için dua etmeliydi?

Üzerindeki takım elbisesini düzeltti, daha sonra kafasını iki yana yatıarak bana baktı ama çok kısa bir andı. Gözlerini benden kaçırdıktan sonra sarışın kadına döndü. Sinirle gözlerini kapattı. Ne yapacağını merakla bekledim. O ise benim hiç beklemediğim bir şekilde bileğimden tuttuğunda bakışlarım eline indi. Gözlerim kocaman oldu. Büyük, sert eli beni çekti-rerek yürütmeye başladı.

"Sen bittin!" dedi Arda arkamızdan. "Senin hayatını karartacağım."

"En iyi avukatlarını topla, Arda Evren. Tekrar karşına çıktığımda götüne don arayıp bulamayacaksın."

Arkamızdan gelen sarışın kadın ve Nana'yı duydum. Kadın, Nana'ya, "Efla Hanım ile nereden tanışıyorlar?" diye sordu. "Sizin masayı gördüğünde kalkmak istedi ama Arda Bey öyle konuşunca duramadı. Dizi de çok iyi gitmişti aslında, niye böyle oldu ki?"

Nana ise tüm dünyanın bildiği o cevabı verdi. “Onlar birlikte büyüdüler. En yakın arkadaşlar.”

Sekiz yıl önceye kadar öyle kalmaya çalışmıştık.

Kapıdan çıkmamızla birlikte yüzümüze patlayan flaşlar, ardı arkası kesilmeyen sorular, önümüze geçmeye çalışan insanlar o an bir oyunun içindeymişim ve gerçeklikten uzaklaşmışım gibi hissettirdi.

Akgün avucumu büyük eline alıp sımsıkı tutarken; önümüze çıkan gazetecileri de habercileri de yarın tüm manşetlerde, magazinde ve haber sitelerinde yüzünün olacağını da umursamadı.

Elimden tuttu ve gerisini umursamadı.

Başımı eğerek, kameralara bakmadan onun adımlarına ayak uydurdum.



BÖLÜM ÜÇ



"El olduk, efendim.
Velhasıl ziyan olduk,
Ziyadesiyle."
Turgut Uyar



Young The Giant - Mind Over Matter

Yirmi iki sene önce

Akgün arkadaşlarıyla maç yapmak için sitenin içindeki sahaya inmişti. Sabah annesinden zar zor, kendini yerden yere vura vura izin almıştı.

Nesrin çok pinpirikli, yüreği ağzında atan bir kadındı. Her şeye çok çabuk heyecanlanıp endişeleniyordu. Akgün onun can sıkıcı telaşı için *babamdan izin aldım* kozunu kullanıyordu. Site maçı bir haftadır belliydi ama Faruk'tan izin almayı unutmuştu. Bu yalanı da annesi zorlayınca söylemiş bulunmuştu. Babası duysa kızmazdı ama yalanı da hiç sevmiyordu işte.

Akgün'ün maça gideceğini duyan Efla da bebeğini kaptığı gibi mahalledeki kızlara halı sahanın yanında evcilik oynayacaklarını söyleyip herkesi organize etmiş, Akgün'ün peşine takılmıştı. Onu alkışlamalıydı.

Efla annesine, "Nesrin teyzemi bayılt da Atı'yi üzmesin. Atı top oynayacak bugün çocuklarla, gol atacak. Hemen çağırmasın eve," demişti.

Kübra ise kızının cin fikirliliğine gülüp geçmişti. Akgün ile Efla'nın kardeş gibi büyüdüğünü, birbirlerini koruduğunu birinci gözden kendisi görüyordu. Akgün, Efla'ya göre daha korumacı; Efla da Akgün'e göre daha düşünceliydi. Nesrin'i bayıltmasını istemek de ne demektir?

"Bana at topu!" diye bağırdı Akgün topu ayağına alıp kaleye süren arkadaşına. Kaleye yakın duruyordu çünkü o top kalenin filesiyle kendi ayağından buluşacaktı. Hem Eflatun onu izliyordu. Gol atmalı ve Efla'yı sevindirmeliydi. Hava atacaktı gol atabildiği için.

Arkadaşı duyunca topu ona yolladı. Akgün topu ayağına aldığı gibi kaleye koşmaya başladı. Diğer arkadaşları onu tutmaya çalışsa da minicik

boyuyla hırsıyla koştu. Daha sonra yakasından tutan arkadaşını umursamadan topu kaleye attı.

“Gol!” diye bağırarak takım arkadaşları ona koşarken Akgün kolunu kendine doğru hırsıyla çekip, “İşte bu!” diye golünü kutladı. Tüm arkadaşları onun tepesine atlayarak sarılıyor, kahkaha atarak hayvani sesler çıkarıyorlardı. Sitenin küçük kız çocukları da halı sahanın kenarından alkışlıyor, gülüyor, bebeklerini sallıyorlardı.

Oysa kimsenin fark etmediği, elinde anneannesinin kendi elleriyle yaptığı bebeği tutan küçük, saçları iki yandan örülü, biri mavi biri yeşil gözleri olan, huysuz ve gözleri kızarmış küçük kız kenarda oturmuş sinirle etrafı izliyordu. Ona rağmen eliyle alkış yapıyor, Akgün’e bağırıyordu.

“Gol! Atı! Atı! Atı Maradona!”

Akgün kendisine gelen tebriklerin ve iltifat yağdıran arkadaşlarının arasından gözlerini etrafta gezdirdi. Bağırarak küçük kız gördüğü gibi gülümsemesi büyürken fark ettiği değişikliklerle kaşlarını çatı.

Eflatun’un yüzü mü kızarıktı? Sevinmemişti. Bu golü ona hava olsun diye atmıştı. Futbolda da başarılı olduğunu söyleyip övünecekti, Eflatun da onu tebrik edecekti. Yüzü neden kızarıktı ki kızın?

Kendisine alkış yapıp bağırarak kırmızı yüzlü Eflatun’undan başka bir şey görmedi gözü. Arkadaşlarından kurtulduğu gibi ona koştu.

“Eflatun?”

“Gol attın, Atı. Babam hep diyor zaten. Sen büyüyünce Maradona olacaksın-” derken cümlesini tamamlayamadan burnunu çekti Efla. Akgün kaşlarını çatarak ona bakmaya çalıştı.

“Ne oldu?” diye sordu. Ağlayan kızın suratına bakıp bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Oysa kız, herkese korkutucu gelse de Akgün’e mutluluk veren gözlerini kocaman açmış bakıyordu. O kocaman gözlerle kime baksa herkes korkardı, Akgün korkmuyordu. “Biri bir şey mi dedi? Düştün mü? Ne oldu? Bir şey söyle.”

“Gol attın.”

“Ağlayacak mısın?” dediği an Efla’nın gözlerinden inci taneleri dökülmeye başladı. Efla, bebeğinin saçlarıyla yaşlarını silmeye çalıştığında, “Eflatun neden ağlıyorsun ki? Kim ne dedi? Söyle. Kavgaya ederiz, hallederiz,” dedi ama nafileydi. Efla gözlerini sımsıkı kapattı, arkasını döndüğü gibi koşarak uzaklaşmaya başladı.

Akgün arkaya doğru bakarak arkadaşlarına el kaldırdı. “Siz oynayın. Ben eve gidiyorum!”

“Mızıkçılık yapma ya!” dedi arkadaşlarından biri ama Akgün hiç umursamadı. Eflatun’un çocuk kalbini kim ağlatmıştı? O da koşmaya başladı. Eve gidecekti ki sitenin içindeki park geldi aklına.

Efla ağlarken asla eve gidemezdi. Annesine anlatmadan önce ilk olarak Ati’sine anlatırdı, bir çözüm bulurlar ve öyle eve giderlerdi. Akgün bunu bildiği için parka koştu. Kaydırağın altındaki o küçük alana ilerledi, kafasını eğerek kaydırağın altındaki gizli yerde oturan kızın yanına oturdu.

İlk başta bir şey demedi. Efla kucağındaki bebeğiyle öylece ağlıyordu. Sebebi de yoktu. Ağlamak istiyordu. Bir süre sonra Akgün, “Anlatmayacak mısın bana?” diye sordu.

Omuzlarını silkti Efla, bebeğinin saçlarını okşarken. “Ağlamak istedim.”

“Ağlamak mı istedin?” Cevap vermedi kız. “Ama şimdi... sen ağlarken ben ne yapacağım böyle, Efla?”

“Efla mı? Neden Eflatun demiyorsun? Efla dersen ben senin Eflatun’un olmamış olurum. Senin Eflatun’un değil miyim, Ati?”

“Evet, sen benim Eflatun’umsun. Söyle bana. Ne yapayım, Eflatun?”

“Bir şey yapma.”

“Ne demek bir şey yapma?”

“Yapma işte.”

“Bir şey yapmak istiyorum. Sileyim mi yaşlarını?”

“Hayır.”

“Ama yüzün çok çirkin.”

“Sensin çirkin!” diye bağırarak ağlamaya devam etti Efla. “Geri zekâlı! Güzelim ben. Annem güzel yapmış beni.”

“Ağlayınca iğrençsin. Ben senin için bir şey yaparsam güzel olursun. Sileyim yaşlarını, güzel ol.”

“Parmaklarımla oyna,” dedi kız birden ellerini ona doğru uzatarak. Oğlan kocaman yeşil gözleriyle Eflatun Kız’ın biri mavi, biri yeşil olan ıslak gözlerine baktı. Ne diyordu? “Benim için bir şey yap. Oyna hadi parmaklarımla.”

Hemen tuttu Eflatun’unun parmaklarını. Okşamaya başladı. Küçük kız da Akgün’ün kocaman gözlerle parmaklarıyla oynayarak onun ağlamasının kesilip kesilmediğini izlemesine bakmadı. Sadece usulca parmaklarını okşayan parmaklara odaklanmıştı.

“İyi geldi mi?”

“Geldi galiba.”

“Neye ağladın?”

“Hiç.”

“Yalan söyleme, ben senin kanının akış hızını dahi bilirim.” Annesi yalan söylediğini yakalayınca kendisine böyle söylerdi. Efla anlamamış gibi ona baktı birkaç saniye. “Söyle bana. Kim ağlattı?”

“Söylemem ki.”

“Eflatun,” dedi Akgün sabırsız bir sesle. İstedikini alacağını ikisi de biliyordu.

“Aslında hiç de önemli bir şey değildi. Sen gol attın. Çocuklar seni tebrik etti, sarıldı, kızlar alkışladı.” Utandı Efla böyle bir konu olduğu için. Gol atmasına kendisi de sevinmişti ama işte... içi acımişti. “Çok eğleniyordun. Beni görmedin. Onlarla konuştun, sarıldın. Senin en yakın arkadaşın hani bendim?” Kızdı sonra. Çattı kaşlarını, büzdü yine dudaklarını. Akgün gülmek istedi. Böyle yapınca çok tatlı olduğunu bilmiyor muydu, Eflatun Kız? “Değil miyim artık? Beni çöpe mi attın?”

“Seni niye çöpe-”

Açıklama yapsa küçük kız küsüp gidecekti. Sekiz yaşındalardı. Aynı gün doğmuş, senelerce her günlerini birlikte geçirmişlerdi ama kendisi ne kadar alttan alan, sakın bir çocuksa; Efla da o kadar deli cesaretli, asi, cazgır bir kızdı. Sadece... bir tek ona karşı kırılıyordu işte.

“Onlar kim ki ya?” dedi Akgün birden yüksek sesle. Efla kafasını ona çevirdi hemen. “Kim onlar benim Eflatun’umun yanında ya? Benim bir tane en yakın arkadaşım var.” Kız parlayan gözleriyle onu dinlerken birden kaşları çatıldı. Ne? Başka yakın arkadaşı mı vardı? Kimdi? “Sensin yani,” dedi açıklayarak. Kızın yüzü yine aydınlandı. “Ölene kadar da böyledir. Değişmez.”

“Doğru söyle. Yemin etsene.”

“Yemin edip durmak günahmış, babam öyle dedi.”

“Uf, söyle işte! Ne bakıyorsun Faruk amcaya? Bizi kandırıyor o. Yemin et, ben kimseye söylemem.”

“Yemin ederim.”

“En yakın arkadaşın ben miyim?”

“Evet.”

“Bu hep böyle olacak, değil mi? Yani biz beş yüz bin yaşına gelsek de ben senin en yakın arkadaşın olacağım.”

“İnsanlar beş yüz bin sene yaşıyor mu ya?” dedi Akgün şaşkınca.

Efla çok bilgiliymiş gibi, “Evet,” dedi gözlerini kocaman açarak. Akgün inandı ona. “O zamana kadar hep birbirimizin en yakın arkadaşı olalım, Ati.”

“Hep öyle olacağız, Eflatun. Beş yüz bin yaşına gelsek de birbirimizin en yakın arkadaşı olacağız.”



*Efla Korkmaz
2024, İstanbul*

Arabanın ön koltuğunda, şok olmuş bir şekilde oturuyordum. Bir şeyi gözden mi kaçırmıştım ya da rüya mı görüyordum? Yanımda oturan adamı kaç yıldır görmediğimi hesaplamayı üçüncü yılda bırakmıştım. Beni bir kere bile aramayan, ne haldeyim diye sormayan, benimle görüşme tenezzülünde bulunmayan adamı kaç yıldır görmüyordum?

2016'dan beri.

Yirmi iki yaşımdan beri.

Arkada oturan sarışın kadın, "Efla Hanım, ben sizi gerçekten uzun zamandır takip ediyorum," derken tepki bile vermiyor, yalnızca arabanın ön camından dışarı bakıyordum.

Akgün, yemekte bizim yanımıza gelmeden önce çıkacağını söylediği için vale tarafından mekânın önüne arabası getirilmişti. Bunu şu sarışın kız söylemişti. Kapının önüne çıkar çıkmaz gazetecilerin arasında onun sürüklemesiyle arabaya bindirildiğimde öğrenmiştim. Sarışın kadın ile Nana da arka koltuğa kurulmuştu ve kadın sürekli konuşuyordu.

"Son dizinizin bitmesine sevindim açıkçası. Kariyeriniz açısından en doğru kararı verdiniz. Ben sizin en iyilerine layık olduğunuzu düşünüyorum."

"Son dizinin bitmesi kariyeri için en doğru karar değildi," dedi Nana.

"Öyle mi?"

"İşler farklı ilerliyor sektörde. Neyse, karışık meseleler bunlar. Sen kimdin bu arada? Akgün'ün de Efla'nın da çocukluğunu bilirim ama seni tanımıyorum."

"Simge ben. Akgün'ün yakın arkadaşıyım."

Akgün'ün yakın arkadaşı mı?

Bakışlarım yavaşça Akgün'e döndü. Her zaman uzun saçları olan ve onlara yalnızca benim dokunmama izin veren, yıllarca saç şeklini sırf ben uzun seviyorum diye aynı modelde tutan çocukluk arkadaşımın, en ve tek yakın arkadaşımın saçları kısacıktı. Yeşil gözleri her zamanki gibi soğuk ve mesafeliydi. Bundan sekiz yıl önce nasıl araba kullanıyorsa, yine aynı soğukkanlılıkla kullanıyordu.

Bana hiçbir şekilde laf atmamıştı. Bizzat benimle konuşmamıştı. Önceden konuşurdu. Onun yanında sessiz durmama dayanamazdı.

"Ben de Nazan. Nazan Yılmaz. Ama genelde bana Nana derler. Yani çocukluktan kalma bir lakap. Akgün ile Efla başlattı bu Nana ismini, öyle kaldı herkesin dilinde."

Onları umursamadan Akgün'den bakışlarımı çektim ve önüme döndüm. Simge şaşkınlık dolu sesiyle konuştu. "Sen onların çocukluk arkadaşı mısın?"

"Tam olarak öyle denemez. Eskiden oturdukları siteden komşularıyım. Gerçi aileleri hâlâ aynı yerde de onlar pek uğramazlar Alaçatı'ya. Gerçi ben de uğramam. Ya kusura bakma, benim çenem açıktır biraz. Ablaları sayılırım onların, arkadaş sayılmazdık küçükken ama ailelerimiz yakındı. Ben Efla'nın menajeriyim şu an."

"Çok genç görünüyorsun. Onlarla aynı yaşta sandım seni."

Nana'nın en sevdiği şey kendisine iltifat edilmesi idi. "Ay tatlım, teşekkür ederim! Hep öyle derler."

"Ben de avukatım," dedi Simge. "Akgün, Efla Hanım'm çocukluk arkadaşı olduğundan hiç bahsetmedi. Oysa çok da iyi bilir benim Efla Hanım'ı yakından takip ettiğimi. Bir kere bile söz etmedi."

Öyle miydi?

Şaşırmıştım. Benimle olan arkadaşlığını kimseye söylememiş miydi gerçekten? Bu kadar mı uzaktık birbirimize? Akgün kafasını çevirerek, "Söyleyebileceğim bir ortam olmadı," dedi. Bana yönelik konuştuğunu bilsem de ona bakmadım.

Gecenin karanlığında nereye gittiğini bilmiyordum. Yalnızca daireme gidip bir mum yakmak, bu geceyi düşünmek, sonrasında da yatağında kıvrılarak uyumak istiyordum.

"Yani koskoca Efla Korkmaz," dedi Simge gülerek. "Efla Hanım ülkenin en iyi kadın oyuncularından biri. Sana gösterdiğimde bilmiyormuş, ilgilenmiyormuş gibi görünüyordun, Akgün. Resmen çocukluk arkadaşınmış!"

İlgilenmiyormuş gibi mi görünüyordu?

Konuşsam ağlayacak gibiydim. Tek bir ses çıkarmadan koltukta rahatsız konumumda oturmaya devam ettim. Derin bir nefes aldım, o nefes gözpınarlarımda oluşacak ıslaklığa kaynak olur diye hemen geri verdim. Kalbim çok hızlı çarpıyor, parmaklarım titriyordu. O yüzden ellerimi kucağımda birleştirmiş, sağ elimle sol elimin parmaklarını sımsıkı tutuyordum. Gerginlikten kırılabaktım.

Akgün konuşmadı.

"İnanmıyorum. Gündeme düşmüşsünüz bile," diyen Simge'nin telefonu ne ara çıkardığını fark etmemiştim. "On bin *tweet* mi? Oha, daha yeni çıktık mekândan!" Simge mahcup bir sesle devam etti. "Pardon, oha falan... ayıp oldu."

"Sorun değil," dedim boğazıma batan iğnelere rağmen.

“Magazin gündeminde görmeye alışkın olduğumuz Efla Korkmaz, Kalp Çıkmazı ekibiyle yiyeceği yemekten genç ve yakışıklı bir adamla çıktı. İçeri girdikten kısa bir süre sonra bu genç adamla dışarı çıkması bütün gözleri Efla Korkmaz’a çevirdi. Yemekte neler yaşandığı bilinmemekle birlikte bu genç adamın, Efla Korkmaz’ın elini sımsıkı tutması herkesin dikkatini çekti.”

Gözlerimi devirdim. Medya bu geceye bayılacaktı fakat ben tam tersine oldukça rahatsızdım.

“Gizli sevgili skandalı! Efla Korkmaz mekân çıkışında kameraları görünce elinden tuttuğu yabancıнын arkasına saklandı ve birlikte arabaya bindiler. Geldiği arabaya değil de yabancıнын arabasına binmesi akıllarda soru işareti bıraktı. Uzun zamandır aşk iddialarıyla gündeme gelmeyen Efla Korkmaz, herkesi şaşırttı. Yabancıнын kim olduğu konusu mercek altında. Şok, şok, şok! Dünyaca ünlü isimlerle birlikte gördüğümüz güzel oyuncu Efla-”

“Bence bu kadar yeterli tatlım,” diyerek onu susturdu Nana.

“Medya yıkılıyor,” dedi Simge heyecanlı bir sesle. “Ben de görünmüşüm arkadan. Çok güzel çıkmışsınız yalnız, Efla Hanım. Akgün baksana, karizmanın öz evladı gibisin fotoğraflarda.”

Nana, telefonu bizim ortama doğru getiren Simge’nin elini tuttu ve geri çekti. “Efla magazin haberlerini takip etmez ve haberdar olmaktan da hoşlanmaz, Simgeciğim. İçinden okuyabilirsin.”

Sessiz kalmayı seçsem de sinirlerim o kadar bozulmuştu ki daha fazla buna katlanmamaya karar verdim. “Bizi kenarda indirir misin?”

“Siz?” dedi Akgün tek eli direksiyondayken bana gergin bir bakış atarken. Arabaya bindiğimizden beri bakışlarını yoldan çekmeyip şimdi mi bakmayı seçmişti?

“Nana bende kalacaktı bu akşam.”

Nana sessiz kalsa da ne döndüğünü merak ediyor olmalıydı. Hayır, Nana bana gelmeyecekti. Ben kimsenin dairemde kalmasına izin vermezdim.

“Simge’yi evine bıraktıktan sonra sizi evinin önünde indiririm.”

Keskinkes konuşması beni yerden yere vurdu. Hayır, benim canımın içi olan çocuk, bir tanem olan çocuk bu olamazdı. Yirmi iki senemi dip dibe geçirdiğim, kalbimi kırsa da sonrasında gönlümü almayı bilen çocuk bu olamazdı işte!

En yakın arkadaşınızla aranızda bir soğukluk girdiğinde bunu çok derinden fark eder, sanki bir çöp parçasıymış gibi hissedersiniz. Evet, hissedersiniz. Umarım yaşamazsınız ama böyle hissettirir işte.

Gözlerimiz sertçe birleşti. Biri mavi, diğeri onun yeşillerinin tonunda olan yeşil gözlerimle ona bakarken o yemyeşil, küçükken kediye benzettiğim

gözleriyle bana bakıyordu. Benim sol gözüm yeşildi çünkü Akgün solumda kalırdı hep. Onun gözleri solumda, benim sol gözüm onun gözlerinde.

"Gerek yok, gerçekten."

"Simge'nin evine yaklaştım, Efla. Onu bırakacağım ve sonra da sizi bırakacağım."

*Efla mı? Neden Eflatun demiyorsun? Efla dersin ben senin Eflatun'un olma-
mış olurum. Senin Eflatun'un değil miyim, Ati?*

Biz memnuniyet kırıntısı barındırmayan bir soğuklukla birbirimize bakarken Simge araya girdi. "Benim evime geldik bile."

Akgün arabayı, bakışlarını benden çekmeden durdururken ben de ısrarla ona bakmaya devam ediyordum. Sanki eziyet ediyorduk birbirimize. Niye?

*Sekiz yıl neredeydin aptal! Sekiz yıl boyunca neden bir kez bile bana telefon
açmadın? Neden beş sene önce babana seni aramamamı söyledin? Hani en ya-
kın arkadaşın hep ben olacaktım?*

Pekâlâ benim soracağım, eziyet edeceğim, yerden yere vuracağım çok soru vardı ama önemi yoktu. Yoktu, değil mi? Sonuçta yıllarca etrafta olmayan, zamanında size en yakın olan ama sizden uzaklaşmış birine *neden* diye soramazdınız. Nedenler değerini yitirirdi çünkü.

Simge kapısını açtı. "Çok teşekkür ederim, Akgün. Yarın görüşürüz."

Akgün onu onaylar gibi yaptı, yine de bakışlarını benden çekmedi. Onun da gözlerinde bazı sorular vardı. Görüyordum. Ne sorusu? Onun bana soracağı ne vardı ki? Geride kalan ben olmuştu- Hayır, bunu yapmayacaktım. Gerçekten önemi yoktu. Sorgulamayacaktım.

"Tanıştığuma çok memnun oldum, Efla. Umarım en yakın zamanda tekrar görüşürüz."

Yutkundum, bakışlarımı Akgün'den alıp arkama döndüm. "Simge, ben de tanıştığuma çok memnun oldum. Mutlaka bana ulaş, görüşmek isterim *seninle*," diyerek elimi uzattım. Simge çok büyük bir mutlulukla kusursuz bir işlem görmüş tınakları olan elini uzatıp benimkini sıktı.

"Umarım."

Ona gülümsedim. Arabadan indikten sonra kapısını kapatacakken Nana elini koyarak kapatmasını engelledi. "Efla, benim aklımdan çıkmış. Bugün sende kalamam. Benim yakınlarda bir arkadaşım vardı, ona uğrayacaktım."

Gözlerim kocaman oldu. Hayır, bana bunu yapamazdı! Biliyordu, Akgün gittikten sonra neler yaşadığımı biliyordu! Birinci gözle görmüştü. Her şeye şahitti. Beni bu halde bırakamazdı! "Nana?" dedim ona sert fakat şaşkınlık dolu bir sesle. *Yapma* dedim, yalvardım resmen. "Nana!"

Avucunu öptü ve bana doğru salladı. "İyi akşamlar canım. Yatmadan önce sana yarının programını atarım. Sana da iyi akşamlar, Akgün Tan."

“Sana da, Nana,” dedi Akgün düşünceli bir sakinlikle.

Nana bana kocaman gülümsedi ve göz kırptı. O da dışarı çıkınca kapıyı kapattı.

Arabada tek kaldık. Akgün ve ben. Ati ve Eflatun. Hayır, artık değil. Avukat Akgün Tan Acar ve ünlü Türk oyuncu Efla Korkmaz’dık.

Gözlerimi kocaman açarak önüme döndüm, şok içerisinde parmaklarım bakmaya başladım. Donmuş gibiydim. Nana tarafından ihanete uğramıştım. Herkes öldürürdü sevdiğini, Nana’nınki bambaşka bir cinayet olmuştu gerçekten.

Arabayı çalıştırarak park halinden çıkardı. İlerlemeye başladık. “Gözlerini o şekilde yaptığında korkutucu olduğunu biliyorsun.”

“Senin korkmadığını da biliyorum,” dedim soğuk bir sesle.

Sesime rağmen içim ateş gibi bir heyecana gebeydi. Neden heyecanlıydım? Lanet olsun! Neden heyecan duyuyordum ki? Beni yarı yolda bırakmamış mıydı? Evet, bırakmıştı! Bırakmam demişti ama bırakmıştı. Faruk amcaya, “Efla’ya söyle, beni aramasın artık baba,” demiş miydi? Demişti!

“Senin hiçbir halin beni korkutmaz, Efla.”

Efla.

Sekiz yıl.

Evet, o uzaklığı hissediyorum.

Sessiz kaldığımda alayla güldü. “Konuşmayacak mısın benimle?”

“Konuşacak bir şey bulamadım, Akgün,” dediğimde bakışlarını bana çevirdi. Ona kolay kolay Akgün diye seslenmezdim. Yani önceki hayatımızda. Beni ona dönmediğim için ön camdan bakışlarımı çekmeden elimle torpidoya tutundum. Önümüze çıkan arabayı ilk ben fark ettim. “Dikkat et,” dediğimde sokağın bitiminden çıkan arabayı son anda fark etti. Bana bakmayı kesmeden frene bastı, kazadan son anda kurtulduk.

Bakışlarımı ona çevirip, “Önüme dön,” diyerek geriye yaslandım. Sol elimi kalbimin üzerine götürerek derin nefesler aldım. Adrenalin ve heyecan beynime sıçradığından olsa gerek parmak uçlarım bile karıncalanmıştı.

“Benim herhangi bir halim seni korkutur mu?” diye sorduğunda, “Hayır,” diyerek direkt, beklemeden cevap verdim. Aptal ben. O; anaokulunda, ilkokulda, ortaokulda, lisede, üniversitede elimden tutan Akgün Tan Acar değildi ki. O yalnızca Avukat Akgün Tan Acar’dı ve ben onun bu yüzünü hiç tanımamıştım.

“Bana güveniyorsan güzel.” Direksiyonu avucuyla çevirerek arabayı toparladı, yola geri döndü. “Restoranda benden korktuğunu düşünmüştüm.”

Güldüm. “Sanki o yüzünle hiç tanışmamışım gibi.” Çocukluğumuzun her anında, bana ters bir harekette bulunanlar Akgün Tan’dan nasibini

almışlardı. Bense ondan hiç korkmamıştım. "Arda'yı dövmen umurumda değil ama biraz mızıkçıdır. Seni şikâyet edebilir. Dikkatli ol."

"5237 sayılı TCK'nin 214. maddesi der ki: Suç işlemek için alenen tahrikte bulunan kişi, altı aydan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır."

"Seni tahrik etti yani?" dedim koltukta yan dönerek.

Kaşlarını çatarak, "Evet," dedi. Bana kısa bir an baktıktan sonra önüne döndü. "Seninle hiç kimse öyle konuşamaz."

"Türkiye'ye döndün, benimle aynı restorana girdin, en yakın arkadaşınla yemek yedin ve bana hakaret eden eski rol arkadaşımı dövdün." Başımı iki yana salladım inanamıyormuşum gibi. Ağzımdan bir kahkaha kaçtı. "Böyle bir karşılaşma sadece dizilerde olurdu."

"Orada da başrol olurdun." Direksiyonu tutmayan eliyle ensesini kaşdı. Gerildiğinde bunu yaptığını bildiğimden yüzümde karşılığını bilmediğim bir gülümseme oluştu. "Her zaman başrolsün. Sana bu yakışır."

Alabora oldum. Ne demek istediğini anlamıyordum. Ne anlatıyordu Allah aşkına? "Teşekkür ederim destek çıktığın için. Şimdiden gündemde yabancı bir adam olarak varsın. Yarından itibaren sosyal medyada yüzünü görmeye başlarsın."

"Onların kapıda olduklarını biliyordum. O elini bilerek tuttum, her şeyi göze alarak çıkardım seni."

Heyecandan kulaklarım çınladı resmen. Nefeslerim burnumdan sertçe dökülüyordu. Kalbim atmayı sürdürüyor muydu? Kalbimi duyamıyordum! Bana böylesi bir hissi veremezdi. "Yine de böyle bir skandalda görünmeni istemezdim."

"Skandal?"

"Eski dizi ekibimle bir yemeğe oturmuştum. Herkes bu anı bekliyordu." Bakışlarımı dışarıya çevirdim. "Sözleşmeyi bozduğum dedikoduları dönüyor. Susturmamız gerekiyordu, bu yüzden yemeğe katıldım."

"Sözleşmeyi mi bozdun?"

"Evet."

"Arda sana ne yaptı?"

Camın yansımasından ona baktım ve sonra, "Evimi geçtin," dedim soğukkanlı bir sesle. Geçmemişti. Konuyu konuşmak istemiyordum. Akgün beni geride kalan plazalardan birinde bırakırsa taksi çağırıp kendi daireme giderdim. Hem az vakit geçirmiş, bir şekilde bu garip soğukluğu da geride bırakmış olurduk.

"Hayır, geçmedim."

Bir an algılayamadım. Birkaç dakika sonra dank etti. Yüzüm kendisini saldı, bakışlarımı ona çevirdim. Akgün Tan benim nerede kaldığımı biliyor

muydu? “En yakın arkadaşına beni tanımıyor gibi yapıp kaldığım yeri mi ezberledin, Akgün?”

“En yakın arkadaşım değil,” dedi sert bir sesle.

“Her neyse!” diyerek gözlerimi devirdim. “Nereden biliyorsun kaldığım yeri?”

“Bu taraftaki plazalar ne senin ne de benim kabul edebileceğim güvencilikte değil. Bu yüzden aklıma senin seçeceğin tek bir plaza geliyor.”

“Senin kabul edebileceğin derken? Hayatım seni ilgilendirmiyor.”

“Sen bana babanın emanetisin. Senin güvenliğini düşünüyorum. Sen de kendi güvenliğini önemseydiğinden benim düşündüğüm plazayı seçmişsindir.”

Güvenliğimi düşünmesi sevindirdi. Aslında kızardım fakat ne olursa olsun onun beni düşündüğünü bildiğim için bu konuyu uzatmadım. Konu ben olmasam bile aileme verdiği sözdü ve Akgün, aileme beni koruyacağına dair küçüklüğünden beri sözler veriyordu.

“Saçmalıyorsun.”

“Seni senden daha iyi tanıyorum sadece.”

“Beni tanımıyorsun,” dedim ona karşımda bir aptal varmış gibi gülerek. Çünkü bir aptaldı. Ben onu tanımıyordum, o da beni. O devir bitmişti.

“Sen öyle san.”

“Ben de seni tanımıyorum, Akgün. Ayrıca evimi geçtin.”

“Geçmedim.”

“Geçtin.”

“Tamam, geçtim,” dedi benimle inatlaşmayı bırakarak. Arabayı benim plazama doğru sürmeye devam etti. “Bana Arda ile münasebetini anlatmazsan bugünkü davranışımı açıklayamayabilirim.”

“Arda ile aramızdaki samimiyeti yanlış anladığından, eski bir arkadaşım olarak beni korumak istediğinden falan bahsedersin,” dedim ona dönüp kısa saçlarını gözden geçirirken.

Küçükken ettiği kavgalardan birisinde kırdığı burnunu hâlâ yaptırmamıştı, çok az bir asimetrisi vardı burnunun. Çok dikkatli bakılırsa fark edilirdi. Altdudağı, üstdudağına göre daha dolgundu fakat üstdudağını kapatmıyordu. Sağ kaşının bitiminde bir dikişi izi vardı, bu izi on beş yaşında ben yapmıştım. Sahile yüzmeye gittiğimizde çelme taktığım için yere attıkları bir maden suyu şişesinin kırık parçası kaşını kesmişti. Faruk amcaya söylemeden ben, Akgün ve babam, Akgün’ün kaşını diktirmeye gitmiştik. O izi sürekli uzun saçlarıyla saklar, benim yüzümden olduğunu söyleyerek bana vicdan yaptırdı. Bu saç kesimi kaşındaki dikiş iziyle birlikte onu çok serseri göstermişti.

Üzerinde lacivert takım elbisesi vardı. Mafyatik duruyordu ama o bir avukattı.

Çok yakışıklı görünüyordu. Kahretsin. Her yaşında bir önceki yaşının üstüne katan bir adamdı ve yine çok yakışıklıydı. Gözlerimi kaçırdım ondan. Böyle düşünemezdim. Nasıl böyle düşünürdüm?

“Aranızda bir samimiyet yok ama,” dediğinde yutkundum.

“Bunu birilerinin bilmesine gerek yok. Saçma bir gerginlik oluşur. Zaten kendimi onlar yüzünden yeteri kadar tehlikeye attım, daha fazla sorun istemiyorum.”

“İsteklerini bu seferlik göz ardı edeceksin o zaman. Arda’nın sorunu olmayı kafaya koymuş bulunuyorum.”

“Beni rahatsız etmiyor onun davranışları. Yani sen de çok fazla düşünme. Bu geceki tavrın için teşekkür ederim ama ben baş edebiliyorum.”

Alayla güldü. “Bir oyuncu olsan da bana rol yapamazsın, Efla. Ben senin içini biliyorum.” Allah’ım, çok acil bir şekilde daireme gidebilir miydik artık? Gerçekten zorlanıyordum. “Bana anlatmalısın. En azından bana,” diye ekledi.

En azından o. Atı, öyle değil mi? Bilemedim. Yabancıydı bana ama bilse ne gibi bir sorun oluşurdu ki? Bu meseleyi Nana ve ailem dışında bilen tek bir kişi vardı. O da yakın arkadaşım Banu’ydu. Ondan da asla sır çıkmazdı. Üçüncü kişi Akgün olsa ne olurdu? Bir şey olmazdı. En azından oydu.

“Sertteki davranışları rahatsız etmeye başlamıştı,” dedim kendimi tutmayı bırakarak. Derin bir nefes aldım. “Kamera önünde güzel bir uyum yakalamıştık ama roldü. Bunun rol olmadığını, aramızda gerçekten bir çekim olduğunu iddia etti. Oysa ben yalnızca rol yapıyordum.”

Dişlerini sıkıttığını gördüm. Çene kemikleri belirginleşmişti. Direksiyonu rutan elinin sertlediği, hiç görmediğim kadar fazla görünüyordu. “Evet?”

“Bana birkaç kez dokundu, ileri gidip öpmeye çalıştı.”

“O şerefsizi kendi ellerimle gebertmeliydim,” dedi direksiyona bir kez vurarak. Yerimde hafifçe sıçrasam da bu bir refleksti. Beklenmedik olduğu için zıplamışım. Bakışlarını yoldan ayırdı. Bir bana, bir yola bakarak, “Özür dilerim. Seni ürkütmek istemedim,” dediğinde ona bakakaldım.

Eskisi gibi. Hiç değişmemiş gibi. Ne zaman etrafına sert davransa beni ürküttüğünü hissedip özür dilemesi çok eskilerdeymişiz gibi hissettirdi.

“Ürkütmedin,” dedim ben de eskisi gibi. “Sen beni ürkütmezsin.” Geçmişteki Eflatun cümlelerinin devamını her zaman *çünkü bana zarar vermeyeceğini bilirim* diye getirirdi.

“Çünkü sana zarar vermeyeceğimi bilirsin,” dedi o da dalgın bir şekilde cümlelerin devamını tamamlayarak. Boğazımı temizledim. Hayır, şu andaydık. Konumuza geri dönmeliydi ki öyle de yaptı. “Sonra ne oldu?”

“Meseleyi yönetmene taşıdım. Tabii ki diziyi koruması gerektiğinden ve reytingleri çöpe atamayacağından bahsederek bir kerelik göz ardı etmemi söyledi.”

“Amına koyduklarım,” dedi ağzının içinden, duymamış gibi yaptım.

“Sustum başta. Neyse dedim çünkü ciddi bir yatırım söz konusuydu. Reytingler almış başını gidiyordu, millet dizi için yanıyordu ve biz çekimlerde çok öndeydik.”

“Evet?”

“Arda tacizlerine devam etti. Katlanılmazdı. Ben de sözleşmeyi feshettim. Çıkmak istediğimden bahsettim. Yönetmen Kâzım tehdit etti. *Kariyerin tehlikeye girer, susacaksın* dedi. Ben de...” Sustum. Kahretsin, kendimden nefret ediyordum. “Kısacası sözleşmeyi feshettiğim için sözleşmedeki para cezasını ödedim ve bitti. Onlardan kurtuldum.”

Yaşadığım plazanın önünde durduğunda onun benim yaşadığım yeri bilmesine ses etmedim. Tahminden belli ki. Salaktım ya ben de yerdim. Öyle sanıyordu. Simge beni ona gösterdiğinde benimle ilgilenmiyormuş gibi yapan Akgün Tan, kaldığım plazanın önündeydi şu an. Belli ki yaşadığım yeri biliyordu, duymuştu, öğrenmişti. Umursamıyordum.

“Tamam, anladım,” dedi sert bir sesle. Dişlerini sıkmaktan toz edecekti. Ellerinden biri direksiyondan ayrılmamıştı, diğer eli vitesteydi. Avuç içinde sıkıştığını fark ettim. Sesi çok başka bir tonda karardı. “Para cezasını ödedin ama karşı dava açmadın, değil mi? Taciz, tehdit ve hakaret için?”

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Başımı ağrıtamazdım. “Uğraşmak istemiyordum. Sözleşmeyi feshettikten sonra kariyerimde duraksadım. Bana edilen tüm tekliflerde parmakları olduğuna eminim. Gelen senaryoların çoğu çöp. Benimle alay eder gibi önümü kesmeye çalışıyorlar. Şu an önümü açabilmem için denge politikası izlemeliyim.”

“Güzel, önünü açarız. O sorun değil. Çok güzel açılır önün hem de. Denge politikana gerek de kalmaz.”

“Açarız derken?”

Derin bir nefes aldı kendisini sakinleştirmek ister gibi. Daha sonra nefesini geri vererek bakışlarını karşıya çevirdi. Işıklar ikimizin de yüzüne vuruyordu, nefes seslerimiz arabanın içinde geziniyordu. Tek nefeste söyledi. “Bundan sonra avukatınım.”

Hayır. Hayır! Buna izin veremem.

Şokla ona döndüm. “Ne?”

Bana bakmıyordu bile. "Duydun beni. Artık avukatın benim."

Tamam, elbette hatır için yapmak isterdi ama böyle bir şeye izin veremezdim. Magazin boyutunu düşünmüyordu! Benimle el ele çıkmıştı o restorandan. Yan yana görülmeye devam etmemiz demek, aşk dedikodularının güçlenmesi demekti.

Her şeyi bir kenara bırakıyordum, avukatımla ilişki mi? Neredeydi müvekkil avukat mesafesi? İsmim bu şekilde çıkamazdı magazinde, o benim en yakın arkadaşımdaydı ama kimse buna inanmazdı. Üstelik avukatım olması demek, onunla daha çok görüşmem gerektiği anlamına gelirdi.

Beni bırakıp giden, sekiz yıl boyunca kendisinden habersiz bırakan arkadaşşıma kırgındım ve bu kırgınlığım asla geçmezdi. Hiçbir şeyi çözemezdik, gerginlik ateşi aramızda hep yanıyor olurdu. Görüşmeye devam edemezdik.

"Hayır."

"Evet."

"İstemiyorum."

"Sormadım."

"Rızam olmadan buna cesaret edemezsin."

"Rızan var."

"Kim diyor?"

"Ben."

"Olmaz."

"Olacak."

"Hayır, Akgün!"

Başını birden bana doğru çevirdi. "Benimle inatlaşmayı ne zaman keseceksin, Eflatun?"

Şehrin uğultusu kesildi. Başımın üstünde dönen gerçeklik aynası parça parça olup göğsüme saplandı. En derinlerimde bir çocuk çığlık çığlığa bağırıyordu neşesyle. Neşesine kan bulaştı, kırıklar çok derindekine zarar vermese de üzerine kan sıçratmıştı.

"Bana öyle seslenme."

"Neden?"

"Çünkü Eflatun'u arkada bıraktın."

Gözleri gözlerime tutundu. Sol gözüm, iki gözüne de sıçramış gibiydi hep. Ona bakarken kendime bakıyormuşum gibi hissedirdim. O his yine geldi. Ona bakıyordum ama baktığım kendimdim. Baktığım Alaçatı'ydı. Yüzdüğüm denizdi. Yağmur yağarken Tan'la el ele, şortlarımızla eve koşmak, yağmurda şort giydiğimiz için ailemizden azar işitmekti. Her pazarı birlikte geçirmekti. Çocukluğum onun gözleriydi. Elimi uzatsam tekrar yaşayacağım sanki.

“Bana böyle bakmaya hakkın yok senin,” dedim sert bir sesle. Kırgındım. Bana öyle bakamazdı. Kırgınlıktan çok kızgınlık da yanıyordu içimde. Bilemiyordum. Yabancı hissediyordum ona. “Öyle seslenmeye de.”

“Kusura bakma,” dedi tedbirli bir sesle. Gözlerini kısmış tepkilerimi kontrol ediyordu. Edemezdi!

“Artık farklı hayatlarımız var. Bunu anlayabilirsin. Artık o küçük çocuklar değiliz. Ne ben korunmaya ihtiyacı olan, Ati’sine koşan Eflatun’um ne de sen beni korumak için hep bir adım arkamda olan, bana bakmayı kesmeyen Ati’sin. Artık birbirimizin en yakın arkadaşları değiliz, belli ki başka yakın arkadaşlarımız var. Bu yüzden kendini beni korumak zorunda hissetme.”

Ben sert ve keskin konuşsam da bakışlarını benden çekmedi. Bana dalgınlıkla bakmaya devam etti. Cevap da vermedi. Gözlerimi devirdim ona. Uzanarak kapıyı açtım. “Birkaç gün sonra bugünkü olay unutulur, magazinden silinirsin dert etme.” Arabadan indim. Kapıdaki güvenliklerden biri fark edip bana doğru koşmaya başladı. Güvenlikten bakışlarımı almadan kapının üstüne elimi koydum.

“Eflatun,” dedi ben kapıyı kapatmaya yeltenmişken. Bakmayacaktım. Yine sinirlenmiştim ama dayanamadım. Kafamı eğdim ve ona baktım. “Beş yüz bin yaşına gelsek de sen benim en yakın arkadaşım olacaksın.” Yüzümdeki tüm ifade kendisini saldı. Geçmiş etrafımda döndü. Parmaklarımla oynayan çocuk karşımdaydı.

“Senin en yakın arkadaşın olmayabilirim ama ben bu saatten sonra en yakın arkadaşımın avukatı olacağım.”



BÖLÜM DÖRT



"Fark etmek acıydı ama gereklilydi."

Christy Brown



Nazan Öncel - Ukala Dümbeleşti

On dokuz sene önce

Küçük kız; annesinin sutyenini içine geçirmiş, yine annesinin elbisesini giymiş, takılarını takmış takıştırmıştı. Aynanın karşısında, ayağına bol gelen topuklu ayakkabıların üstündeydi. Annesinin sabah iki yandan bağladığı saçlarını açmamıştı çünkü saçlarını bozunca annesi çok kızılıyordu.

O da şimdi annesinin inci tokalarıyla iki yandan bağladığı uzun saçlarını kafasının üzerinde dağınıkça tutturmuştu. Kafasında beşten fazla toka vardı. Saçları kalabalık bir toka cümbüşüydü. Dudağına annesinin rujunu sürerken onu kapı aralığından izleyen küçük çocuktan bir haberdi.

Kendisine, "Efla Hanım," dedi aynadan uzaklaşarak. "Çekiminiz için kameramanlar ayarlandı."

Sanki bunu söyleyen başkasıymış gibi umursamadan aynaya yaklaştı, zaten bolca ruj sürdüğü dudaklarına biraz daha sürdü kabaca. "Tamam," dedi sonra Efla Hanım rolüne bürünerek. "Hazırlanıp geliyorum menajerim."

Onu kapı aralığından izleyen çocuk gülmemek için elini dudaklarının üzerine kapattı. Kübra teyzesi, annesi ile Akgün'ü yemeğe çağırmıştı. Kendisine de Efla'yı çağırması için rica edince Akgün ilk önce kızın odasına gitmiş fakat kızı orada bulamamıştı. Yatak odasından duyduğu seslerle kızı seslenecekti ki Efla'yı görmeyi beklemediği bir şekilde bulmuştu.

Kız, üzerine katbekat büyük gelen annesinin kıyafetleriyle aynaya bakarak deli deli kendisiyle konuşuyordu.

"Başka hayat yok bunu ben de biliyorum!" diye bağırdı kız, birden annesinin makyaj masasına eğildi. En sonunda ruju bıraktı ve eline annesinin parfümünü aldı. Doğrulup parfümü elinde tutarak aynaya şarkısını söyledi. "Başka rüyam yok ama ben onu istiyorum!" Aynada kendisine sırtıtp,

“Ukala dümbeleği çok biliyorsun işini. Beğenmiyorsun bir şeyi. Zor dostum zor!” diyerek oynamaya başladı.

Boynuna iki kere doladığı annesinin inci kolyesini şıkırdattı göğüslerini sallayarak. Sutyenin içindeki inciler birbirine vurdukça ses çıkardı. Kızın bileklerinde kendisine büyük gelen bileklikler de oynadıkça birbirlerine çarparak şıkırdıyordu. Az kalsın bileğinden düşecekleri için Efla onları tekrar dirseklerine kadar sıyırdı.

Akgün gözlerini kapattı, gülmemek için kendisini sıktı. *Çok komik, kırk yıl dalga geçerim*, diye geçirdi içinden.

Kız, “Oyuncu Efla Korkmaz!” dediğinde kendisine güldü ve parfümü her yerine sıktı. Üzerine o kadar boca etmişti ki bir an öksürmeden duramadı. Toparlandı. “Efla acaba Türkan Şoray’la oynar mısın büyüyünce?” Sonra kahkaha attı kötü kadın gibi. “Türkan Şoray’dan daha ünlü olacağım! Türkan Şoray benimle oynamak isteyecek.” Parfümü bırakıp elbisesini düzeltti elleriyle. “Türkan Hanım, bu dizim bitsin sonra oynarız.”

Topuklu ayakkabılarıyla annesinin boy aynasının karşısına geçti zar zor yürüyerek. Az kalsın düşecekti, toparlayıp kıkırdadı. “Mühim olan hangisi? Bana lazım sevgisi, yere batsın serveti. Ah gönlüm, ah!”

Aynada kendisine bakarken Akgün artık kızı durdurması gerektiğini hissederek, “Eflatun ne yapıyorsun sen?” diye sorunca Efla kulakları sağır edecek çığlıgım bastı, dengesini koruyamadı ve kalçası üstü yere düştü.

Akgün ona bakarken kahkahalarla gülmeye başladı. Ellerini dizlerine yazladı, eğilerek gülerken düşmemek için zor tutundu. “Haha, salak! Bu ne hal?” diye bağırarak gülerken üst katta olmanın avantajını kullanıyordu. Anneleri duymazdı.

Efla korkudan yerde oturup kalmıştı. Sinirle tekrar çığlık attı. “Allah’ın belası, sen beni mi izliyorsun?” Annesinin topuklu ayakkabısını sinirle Akgün’ün kafasına fırlattı. “Ödüm koptu geri zekâlı!”

Akgün kendisine çarpan topuklu ayakkabıdan nasibini aldı. Kafasına gelen ayakkabı yüzünden gülüşü kesildi, eliyle uzun saçlarını okşayarak eğildiği yerden doğruldu. Tam acıdan sinirlenecekken Efla’nın suratını gördü ve tekrar gülmeye başladı. “Ne yaptın kendine kızım? Haha! Bu ne? Maymuna dönmüşsün, tipe bak!”

“Sensin maymun, akılsız Ati!”

“Bana akılsız diyene bak.” Elleriyle dizlerine vura vura kahkaha attı. “Al-uma işeyeceğim şimdi! Uzaylı Zekiye!”

* Nazan Öncel – Ukala Dümbeleği.

** Uzaylı Zekiye; senaryosunu Seden Kızıltunç’un yazdığı, müziklerini Cahit Berkay’ın yaptığı fantastik ve komedi türündeki Türk televizyon dizisidir.

Efla sinirden ayaklarıyla yere vura vura, “Sus!” diye çığlık attı. Elleriyle yere vurdu, bu da yetmeyince ayakkabının diğer tekini Akgün’e tekrar fırlattı ama Akgün idmanlıydı. Zaten kafası acıyordu, tekrar topuklu ayakkabı yiyemezdi. Hemen kaçtı. “Oyuncu olacağım ben.”

“Zaten şu tipini görseler tımarhane kaçkını diye seni televizyona çıkarırlar. Uğraşmaya gerek yok,” diyerek güldü Akgün. Gözündeki yaşları sildi elinin tersiyle. “Ne güldüm be!”

“Aç da götüne gül.”

“Senden komik değildir,” dedi Akgün kızın yüzünü görünce tekrar gülerek.

Efla, “Ukala dümbeleşti!” diye bağırdı. Ayağa kalktığı anda acıyan poposunu okşadı. “Geri zekâlı çocuk. En azından sekiz kere dokuz kaç, onun cevabını biliyorum.”

“Ben de biliyorum,” dedi Akgün sırtarak.

“Söyle hadi, söyle,” dedi Efla gıcıklık yaparak. Çarpım tablosunu bu hafta sonunda ezberleyeceklerdi, ödevleriydi. Sınıflarındaki çocuklar çarpım tablosunu bilmediği için öğretmenleri ödev vermişti. Akgün de o çocuklardan biriydi. Dokuzları bilmiyordu.

Ya da... Efla öyle sanıyordu. O gün, Akgün öğretmene Efla cevap versin diye yanlış cevap vermişti çünkü Efla çok hevesli el kaldırmıştı.

“Yetmiş iki, akıllı kız.”

Efla sinirle ona baktı. “İyi bari bunu biliyormuşsun. Aklın ermiş.”

“Ben senden daha akıllıyım. En azından annemin kıyafetlerini giyip ay-nada deli deli kendimle konuşmuyorum.”

Efla ona doğru koşunca Akgün korkuyla, “Eflatun dur!” dedi ama faydasızdı. Efla ile Akgün birlikte yere düştüler. Efla onun omuzlarına vururken Akgün, Efla’nın saçlarını çekti kurtulmak için.

Kız acıyla bağırdı ve çocuğun uzun saçlarına yapıştı. “Atı, ben senin saçına dokundum mu? Saç yasaklı bölgeydi!” diye bağırdı ama ikisi de birbirleriyle dövüşmeye çoktan başlamışlardı.

Akgün Tan, Eflatun saçlarıyla oynamayı sevdiği için babasıyla berbere gittiğinde yalnızca kısalttırıyordu, kesinlikle çok fazla kestirmiyordu. O yüzden çocuğun saçları hep dağınık, kulaklarının altına kadardı. Zaten saçları dalgalı olduğu için Willy Wonka* gibi görünmüyordu. Efla her ne kadar Akgün saçını kestirse üzüntüden yaşlanacak gibi olsa da küçük çocukla Willy Wonka diye dalga geçmeyi bırakmıyordu.

* İngiliz yazar Roald Dahl’ın Charlie’nin Çikolata Fabrikası ve Charlie’nin Büyük Cam Asansörü adlı kitaplarında adı geçen kurgusal bir karakterdir. Aynı zamanda filmi de vardır.

"Kafanı kıracağım senin!" diyerek çocuğun saçlarını çekti, kafasına vurdu. Akgün ise yalnızca onun saçlarını çekiştiriyordu çünkü Efla üstüne atlamıştı. Eline de saçları gelmişti. Asla Efla gibi ona vuramazdı. Bir kere babası duysa çok kızar, eşek sudan gelinceye kadar döverdi onu.

Akgün kızın yüzüne elini koyup, "Kızım şimdi elimde kalacaksın. Saçımı bırak!" diye uzaklaştırmaya çalıştı.

"İlk önce sen çektin saçımı. Senin o Willy Wonka saçlarını kırpık kırpık yapacağım!"

Akgün kızı üzerinden atıp kenara düşürdü. Efla ona tekmelerle vurdu, Akgün ise elleriyle onun ayaklarını savurmaya çalıştı. "Tipe bak. Maymun! Büyüyünce ancak maymun olursun sen."

"Ne oluyor burada!" diye bağırın sesle ikisinin de hareketleri kesildi. Birbirlerine bakarken gözleri korkuyla kocaman açıldı. Annelerine yakalanmışlardı. Buradan geri dönüş yoktu. Kafalarını kapıya çevirdiler aynı anda.

"Anne, Atı bana maymun dedi!"

"Kübra teyze, Eflatun bana tekme attı!"

Aynı anda konuşan iki çocuğa baktı anneleri. Kübra ellerini belinde bağlamış, sinirden kahverengi gözlerini kocaman açmış bir şekilde yerdeki iki çocuğa bakıyordu. Yanındaki Nesrin ise şok içerisindeydi. Yerdeki oğlunun saç başı birbirine karışmıştı. Yatak odası darmadağındı. Topuklu ayakkabılar yere devrilmişti, yatağın üstü Kübra'nın kıyafetleriyle doluydu. Makyaj masasının üstündeki takılar birbirine dolanmıştı ve masasının üstü dağınıktı.

"Buranın hali ne, Efla?" diyen Kübra ile Efla gözlerini kırptırdı.

"Atı yaptı."

"Ben nasıl yapayım kızım, ben miyim maymuna benzeyen?"

"Tan, anneciğim öyle konuşuyor muyuz kızlarla?" dedi Nesrin de oğluna kızarak. Onu saldırgan ve kaba bir çocuk olarak yetiştirmek istemiyordu. Gerçi Faruk tüm bu uğraşlarını tek kalemde silecek şekilde yetiştiriyordu oğullarını ama Nesrin iyi idare ediyordu.

"Kızlarla konuşmuyoruz ama maymunlarla konuşuyoruz anne."

"Ben en azından maymuna benzetiyorum kendimi, sen bir şey sürmemişken de maymun gibisin!" diye tükürür gibi konuştu Efla.

"Şşt" diye bağırdı Kübra. Kızı ele avuca sığmıyordu. Kendileri ne kadar sakın ve narin bir kız olarak yetiştirmek istese de Efla cazgır ve cin fikirli bir kız olmuştu. Bu, Feridun ile ikisinin en büyük sorunuydu. "Kız o nasıl laf?"

"Saçlarımı çektin ve bana maymun dedin!" diye bağırdı Akgün Tan annelerini umursamadan Efla'ya dönerken.

"Önce sen benim saçımı çektin!"

“Sen de üstüme atladın!”

“Bana deli dedin!”

“Sen de bana ukala dümbeleşti dedin!”

Efla, “Sus!” diyerek tekrar ona saldırıyordu ve Ati de ondan kendini korumak için ellerini öne uzatıp yüzünü ekşitmişken anneleri odaya dalıp onları ayırdı. Kübra kendi kızını tutmaya çalışıyordu, Nesrin kendi oğlunu. Efla annesinin kucağında Akgün’e tekme atmaya çalıştı, Akgün sinir içinde karşısındaki kıza bakıyordu.

“Tan, seni babana söyleyeceğim,” dedi Nesrin sinirle. Kübra da arkadaşından sonra hemen Efla’nın vücudunu çevirip zorla kendisine bakmasını sağladı. “Babana söyleyince bakalım yine o dilin uzayacak mı, Efla?” İki kadın aynı ağızdan konuştu. “Bir hafta size görüşmek yok!”

İkisi de korkuyla duraksadı. Bir hafta Ati’siz ve bir hafta Eflatun’suz hayat mı? Her zaman olduğu gibi yine annelerinin verdiği cezayı umursamayacak, üçüncü gün evden kaçıp sitede buluşacaklardı ama bu sefer onları hiçbir şey durduramadı.

“Senin yüzünden maymun!”

“Senin yüzünden ukala dümbeleşti!”



Efla Korkmaz
2024, İstanbul

Bir kız saçım, iki çocuk da makyajımla uğraşırken telefonu kulağıma yaslamış, Banu’nun burayı bulması için yolu tarif ediyordum. “Her zamanki yoldan gel. Hangi plaza olduğunu biliyorsun. Her seferinde anlatmaktan sıkıldım! Dokuzuncu kata bas, asansörden indikten sonra sola dön ve sürekli birilerinin girip çıktığı daireyi bul işte!”

Şekerimi yaladım ve saçlarımla uğraşırken bana kaçak bakışlar atan kıza baktım tepkisiz suratımla. Kız bana çekingen bir bakış attı, ona yalnızca gülümsedim.

Banu yakın arkadaşım. Kendisi bir manken. Piyasada güvenebileceğim tek kişiydi. Ziyarete gelecekti çünkü bir haftadır yurtdışındaydı. Buluşmak için sözleşmiştik. Ona birkaç saat beklemesini söylesem de acil olduğunu söylemişti. Ben de buraya çağırmıştım. Owen’in çekimi her zaman bu dairede olurdu ve Banu’nun buraya ilk gelişi değildi.

Kendisi hoşuna gitmeyen şeyleri üçüncü dakikada unutan bir insan olduğu için yine ve yine adresi de daireye nasıl geleceğini de hatırlamıyordu.

Bana hoparlörde tuttuğum telefondan bağırdı. “Bana bağırma! Zaten başım çatlıyor.”

Makyajımı yapan çocuklar bana alışkın olduğu için duraksamadan devam etmişlerdi. Son kez yüzüme pudra uyguladıktan sonra biri rujumu sürecekti ki elimi kaldırdım. "Ben hallederim, çıkın siz." Onlar ortalıktan kaybolurken saçımı yapan kızla odada tek kaldık. Telefona doğru bağırdım. "Senin başın ne kadar umurunda? Beni her seferinde sinirlendiriyorsun!"

Saçımı yapan kız bana korkarak bakınca pişman oldum. Hayır, o çok tatlı biriydi. Tek sorun yalnız olmasıydı. Diğer üç çekimde de yanımda üç kişi vardı ama şimdi o yalnızdı ve yavaştı. "Benden korkma. Yalnızca arkadaşım çok aptal bir kız," diyerek *aptal* kısmını telefonun mikrofonuna fısıldayarak söylemiştim.

Saçımı yapan kız utangaç bir keyifle kıkırdadı.

Banu da mikrofona bağırarak kulağımızın keyfini mahvetti tabii. "İğrenç birisin ama dua et seni çok seviyorum. Aksi takdirde o saçlarını kırpık kırpık ederdim!"

"Çok konuşma. Hızlı ol!" Telefonu onun suratına kapatıp kalpli şekerimi emmeye devam ettim. Sabahtan beri ayakta olduğum için şekerim düşmüştü. Çocuklardan biri de bu şekeri getirince beğenmedim diyemezdim. Saçlarıma bigudileri saran kıza, "Çok güzelsin," dedim. Elleri şaşırıyor, titriyordu. Bu kadar gergin olmasına gerek yoktu.

Gergin ve heyecanlı insanlardan hoşlanmıyordum.

"Siz daha güzelsiniz, Efla Hanım," dedi heyecan içinde. "Sizinle tanıştığım için çok mutluyum." Uzun ve zahmet isteyen saçlarımla uğraşmaya devam ediyordu. İyi bir iş çıkardığını söyleyebilirdim.

"Seni ilk kez görüyorum."

"Ben Sude," dedi kız ve heyecandan elindeki tarağı saçıma takılı bırakıp elini uzattı. "Yeni başladım Owen'ın yanında. Sizi çok sevdiğini biliyorum."

Owen arada sırada Türkiye'ye gelip bazı modellerle çekim yapan, farklı çekimleri yüzünden herkesin çok sevdiği, benim de Nana sayesinde tanıştığım Dallaslı bir fotoğrafçıydı. İşlerini seviyordum, bu aralar da dizi ve film tekliflerini reddettiğim için Nana'nın beni sürüklediği her yere gidiyordum.

Kızın bana uzattığı elini sıktım. "Eflove!" diye bağırarak Owen'ın sesini duyunca kızdaki bakışlarım Owen'a döndü. "İşte benim bir tanecik yıldızım!" diye İngilizce konuştuğunda ona ters ters baktım.

"Üç çekimdir süren gerginliğini unutmuyorum, Owen. Beni her çekim arasında yumuşatmaya çalışma."

"Sen benim fotoğraflarımın biricik yıldızısın. Sen hem deniz hem ormansın. Sen benim rengimsin!" diye bağırdığında gözlerimi devirdim.

Küçükken Van kedisi diye dalga geçilen, korkulan ve herkesin çekinmesine yol açan mavi ve yeşil gözlerim bazılarının favorisiydi. Heterokromi,

yani gözdeki renk değişikliği varyasyonum oyunculuk hayatımda başta reddedilmeme yol açmıştı. Farklı oluşum herkesin hoşuna gitmiyordu fakat tiyatrolarda bir süre çalıştıktan sonra teklifler almaya başlamıştım.

Gözlerimden bazen nefret ediyor, bazense kendimle gurur duyuyordum. Farklıydım ve bu farklılık beni mutlu ediyordu. Değişen ruh halimle birlikte kendime olan sevgim de değişebiliyordu.

“Owen çok tatlısın. Seni affettim,” diye söylendim. Heyecan içinde bizi izleyen kıza da gülümseyerek baktım. Kafama bigudileri sarmayı bitirmişti. “Bizi yalnız bırakabilir misin?”

“Tabii,” diyerek koşarak çıktı kız odadan. Kapıyı da kapattığında derin bir nefes alarak sandalyemi Owen’a çevirdim. Boynundaki şalı, uzun ve omzuna gelen kahverengi saçları, sakalları ve gözlüğüyle marjinal olmasını seviyordum.

“Banu’yu tanıyorsun,” dediğimde gözleri parladı.

“O esmer güzelini tanımamak mümkün mü?”

“Buraya geliyor. Onunla da çekim yapabilir misin? Bir süredir çekimlere katılmıyor.”

“Tabii ki sevgili Eflöve! Banu’yu sevdiğimi biliyorsun. O eğlenceli kızın enerjisi ruhumu kucaklıyor.” Gülümsedi. “Fakat ona dergide ve sitede yer veremem.”

“Sosyal medya hesabına atsan dahi beni çok mutlu edersin. Bir arkadaş olarak,” dediğimde gülümsedi bana. Banu bir süredir bazı sorunlarla boğuşuyordu. Alkol sorunları gibi... Bunu bilen Türk sanatçılar Banu’dan uzak duruyordu. Onu çok seviyordum fakat modellikten uzaklaşmasını istemiyordum. Owen ile çekim yaparsa dışarıdan teklif almaya devam ederdi. Owen’ın etkisi hafife alınacak gibi değildi.

“Tabii ki, Eflöve. Senin için birçok şey yaparım,” diyerek bana yaklaştı. Tam arkamda durup, sandalyemi aynaya çevirerek kendime bakmamı sağladı. Gözlerim aynadaki yansıma tutundu. Geçen ay boyattığım saçlarımdaki bigudiler, kusursuz makyajım, üzerimdeki uzun, pembe, tüylü sabahlığımla güzel görüldüğümü hissetmekten çok biliyordum.

“Seni çok sevdiğimi biliyorsun,” dediğinde kafamı aşağı yukarı doğru salladım. “Fakat başka insanları düşünmek yerine kendi kariyerinle ilgilenmeni istiyorum.”

Sektörde akıl veren insanları hiç kimse umursamazdı çünkü elbette birileri çıkarlarını gözetir, kuyunu kazardı. Sanatçılar arasında birbirimizin kariyeri hakkında tavsiye vermek, küfretmekle aynı şeydi. Herkes kendi başının çaresine bakmalıydı. Seni senden başka kimse düşünmezdi.

Owen ise farklıydı. Benim için kötülük düşünecek biri değildi.

"Owen... Seni anl-"

"Efla, kariyerin çöküşe girmek üzere ve senin tahtını kimlerin kapacağını bilemezsin. Her zaman biri vardır."

Seren Ertan.

Rakibim sayılmazdı fakat pek çok başarılı projenin ona gittiğini duyuyordum. Beni silecek kadar başarılı bir kız mıydı? Bilemiyordum. Ben silinmez, eksilmezdim fakat parlayan yıldızım sönerse ikinci tercih olurdu. Ben kimsenin ikinci tercihi olamazdım.

Seren ve menajeri Mert, gözü açık insanlardı. Her türlü kendilerini sevdiriyorlar, dostluk kuruyorlardı. Seren ile sosyal medyada birbirimize destek verir, yorumlar atardık ama gerçekte ikimiz de birbirimizden nefret ederdik.

Piyasada tutunmak için mutlu ve parlak olman gerekiyordu. Sana yakın olmayan birilerini dinlersen ve ona göre yol alırsan vay halineydi. Kaybeden sağlığından kaybediyor, kazanan ise güler yüzünden kazanıyordu.

Güler yüzün ardındaki savaş boyalarım herkes göremezdi.

"Owen teşekkür ederim," dedim yalnızca. "Yardımların için de."

"Ne yardımı?" dedi kahkaha atarak. "Sen benim yıldızımsın kızım. Seni aldığım zaman flaşlar benim üzerimde oluyor! Ne kadar para kazandığımı tahmin edemezsin!" diye bağırdığında onun koluna patlattım bir tane. Kahkahasını bozmadı. "Beni kullanıyorsun demek!" diye bağırınca burnunu kıvrıdı. Saçını savurarak, "Ben bir şeyler içeceğim. Çok geç kalmadan gel. Seni bekleyemem!" diye söylendi.

Onun odadan çıkışını izledikten sonra derin bir nefes alarak aynada kendime baktım.

Dün akşamdan beri bana ulaşmaya çalışan ve sahalarda kendimi göstermem gerektiğini söyleyen Nana'yı dinlemiyordum. Akgün ile haberler çıktıktan sonra bir açıklama yapmamıştım ve gelen yorumlar, etiketlendiğim magazin gönderileri, tweetler, haberler bitmiyordu. Farkundaydım, kontrol etmiyordum.

Kalp Çıkmazı yemeğinin üzerinden üç gün geçmişti ve ben göz önüne çıkmak istemiyordum. Sebebi neydi? Her gece başka adamla görüntülendiğinde de hakkında iftiralar çıktığında da her buluşmaya, partiye, davete, lansmana giden ben, üç gündür sessizdim. Böyle olmazdı. Ben bu değildim.

Arda şerhsizi ve Kâzım boku yüzünden saklanacak mıydım? Daha neler!

Ben Efla Korkmaz'dım. Herkesin imrendiği, olmak istediği, hayranlık duyduğu kadındım. Ben sönmez, daha da parlardım.

Telefonumu tekrar elime aldım ve mesajlara baktım.

Nana: Akşam yönetmen Altan Ilgaz, villasında partli veriyor. Davetliler arasında sen de varsın. Ortamlara dönmek senin için çok iyi olacak. (09:30)

Efla Korkmaz: Elbise mi sen seçiyorsun çünkü ben seçemeyecek kadar havalı biriyim. (16:48)

Nana anında bana gülücük atarken ıslık çalarak aynaya döndüm. Telefonumdan bir şarkı açıp özgüvenle kahkaha attım. “Kendine gel be kızım!” dedim aynaya. “Sen koskoca Efla Korkmaz’sın. Evet! Toparlan!”

Şarkı başladı. “Bir gün tren duracak, vagonlar boş kalacak!” diye bağırıp ayağa kalktım. Kenardan aldığım tarağı mikrofon yaptım kendime. “Bugünün kıymetini bil, yarın geç olacak. Bırak gülünç olayım, ister sefil olayım. İzin ver, umutlanayım. Bırak serap göreyim. Başka hayat yok bunu ben de biliyorum. Başka rüyam yok ama ben onu istiyorum!”

Etrafımda döndüm, boy anasına bakıp, “Ukala dümbeleği, çok biliyorsun işini. Beğenmiyorsun bir şeyi. Zor dostum zor!” diye bağıra bağıra dans etmeye başladım. Aynaya yaklaştım, uzaklaşırken de kıkırdayarak etrafımda döndüm.

Tam o anda kapının yanındaki duvara dayanmış bir başka bedeni görmeyi beklemiyordum.

Üzerinde jilet gibi duran krem rengi, spor takım elbisesi, subay tıraşı kesimli saçları, temiz çehresi ve tüm karizmasıyla tek eli cebinde beni izleyen Akgün Tan Acar’ı bulmak sürprizdi.

Şok içinde olduğum yerde kalakaldım. Akgün keyifli gözlerindeki duygularla birlikte dudağındaki minik sırıtışını sunarken kalbim olduğu yerde devrildi. Yeniden. Korktuğum için kalbim bu haldeydi.

Elimi göğsümün üzerine koydum. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. “Senin burada ne işin var?” diye sordum yutkunarak. “Buraya iznim dışında kimse giremez. Kapıdakiler söylemedi mi?” Çıldıracaktım. Nasıl içeri girerdi? Rezil olmuştum.

Otuz yaşında kadını mı. Yakalandığı hale bak! Rezalet!

“Hiç değişmiyorsun.”

Anılar birden aklıma doldu. Kaç yaşındaydık o zaman? On bir mi? Haur layamadığım kadar eskideydi. Yine bu şarkı çalıyordu ve yine o beni izliyordu. Zaman, Efla’yı istediği yere getirmişti. Sadece istediği kişiyle gelememişti.

“Yanlışın var,” dedim çatık kaşlarımla. Bakışlarını elimdeki mikrofonuma çevirdiğinde hızla kenara attım tarağımı. “Sana ne?” diye bağırdığımda boğazını temizledi gülmek istemiyormuş gibi.

“Çekimden sonra yemek yiyelim mi?”

“Hayır,” dedim yeniden sıkışmış gibi hissederek. Gerçekten sıkışmıştım. Lavaboya gitmem gerekiyordu. Kalbim baskı uyguladıkça daha kötü oluyordum. İşemem lazımdı! “Hayır, ajandam dolu.”

“En yakın arkadaşın için boşaltamaz mısın programını?”

“Boşaltamam,” dedim sadece.

O çok rahattı. Elini bile cebine sokmuştu. Bakışları yavaşça üzerime kaydı ve o an fark ettim. Üzerimdeki saten sabahlığın yakası ben dans ettikçe düşmüştü ve içimde yalnızca iç çamaşırlarım vardı. Tek göğsüm, sabahlığın omzu koluma düştüğünden kabak gibi ortadaydı. Bakışlarının göğsümde olduğunu bilsem de üzerimi düzeltemedim. Donup kalmıştım bakışları altında.

“En yakın arkadaşın olduğumu reddetmiyorsun, Efla.” Dudağındaki yamuk sırıtışı ona yumruk atarak bozabilirdim.

Bakışlarımı ondan kaçırdım. “Yakın arkadaşımı buraya gelecek. Onunla yemeğe geçeceğim. Başka zaman-”

“O zaman kahve içelim.”

“Arkadaşımla-”

“Arkadaşın bir saatliğine seni idare edebilir.”

Duraksadım. İstedliğini almadan beni rahat bırakmayacağını biliyordum. Banu, Owen ile çekime başlayacaktı. O çekimdeyken Akgün’le en azından bir saatliğine kahve içebilirdim. Hatır meselesiydi. Ona çok kızgın ve kırgın olsam da onun için bir saatim vardı. Sonuçta ailelerimiz hâlâ Alaçatı’da yılların eskitemediği dostluklarına devam ediyordu. Tekrar karşılaştığımızı ve bu halde olduğumuzu bilseler çok üzülürlerdi.

En son annemle ne zaman konuşmuştum ben? Onları haftalardır aramıyordum bile. Şimdi mi aklıma geliyordu hatır, gönül meselesi?

“Ayarlamaya çalışırım.”

“Kahve içer, dava işini konuşuruz,” dedi rahat bir tavırla. Avukatım olma konusunda gerçekten ciddiydi, değil mi? İstemiyordum işte! Neden zorluyordu?

“Konuşamayız. Sadece avukatımla konuşuyorum hukuki işlerimi ve sen...” deyip gözlerimi kısarak baktım. Gıcık bir şekilde sırtıtmak geldi içimden ama yapmadım. “Sen benim avukatım değilsin.”

“Ben senin avukatıyım, Efla.”

“Zorla avukatım olamazsın, Akgün.”

“Zorla olmuyorum. Sen de senin avukatın olmama razısın.”

“Ben hiçbir şeye razı değilim!”

“Razısın.”

“Olmayacaksın.”

“Oldum bile.”

“Benim avukatım zaten var. Okan Na-”

“Artık değil,” diyerek lafımı böldüğünde duraksadım. Kaşlarımı çattım. Anlamlandırmaya çalıştım. Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu?

Gözlerimi kıstım. “Ne demek artık değil?”

Omuz silkti. “Değil işte.”

“Akgün...” Sabırla ona yaklaştım. “Düşündüğüm şeyi yapmadın, değil mi?” Ben onun ciğerini biliyordum. Kesinlikle yapmıştı. “Okan’ı bulmadın, yanına gitmedin ve avukatım olmaktan vazgeçirmedin, değil mi?”

“Bu soruyu iki şekilde cevaplayabilirim.” Çenesini kaşdı ve gülümsedi. “Ama ikisinin de cevabının aynı olacağından emin olabilirsin.” Kaşlarım düzeldi. Kafam yana doğru eğildi. Ona bakışımı gördüğünde kafasını iki yana salladı korkuyla. “Eflatun dur!”

İçime müthiş bir çocuksu sinir doldu. Bunun önüne geçemedim. Karşımdaki adamdan çekinecek değildim. Sinirliydim, işime karışmıştı ve yüzsüz gibi yıllar sonra karşıma geçip pişmiş kelle gibi *avukatın olacağım* diyordu!

Ben istemediğim sürece hiçbir bok olamaz o ukala!

“Seni Allah’ın cezası herif!” diye bağırarak kenardan aldığım tarağı kafasına fırlattım. Kolunu yüzüne kapattı, tarak koluna geldi fakat ben durmadım. Masanın üstünde duran paketdeki bigudileri tek tek ona fırlatmaya başladım. “Sen nasıl benim işime karışırsın? Ben sana olmaz demedim mi? Ben Okan’dan memnundum! Sen kendini ne zannediyorsun? Benim kararımdı bu!” Bigudiler yetmeyince ona doğru koşmaya başladım. “Kafanı kıracağım senin!”

“Eflatun!”

Göğsüne vurduktan sonra kollarına patlatmaya başladım. “Ukala! Senin haddin mi benim avukatıma gitmek? Onu tehdit mi ettin? Sen kesin onu da yapmışsındır. Maganda seni!” Kafasına vurdum zar zor ulaşarak. “Yoldan geçerken çöpten buldu seni Nesrin teyzeler. Diğer türlü sen bu kadar kendini bilmez ukala dümbeleğinin teki olmazdın!”

“Eflatun dursana. Kafama vurma!”

Durmadan kafasına vurmaya devam ettim. O ise asla yapmaması gereken bir şey yaptı. Saçımdaki bigudilerden birini çekip aldı ve saçım bozulmuş oldu. *Dejavu* büyük bir hızla geldi.

O an Efla Korkmaz değildim, Eflatun'dum. Yıllar hiç bizi ayrı düşürmemişti. Birimiz dünyanın bir ucuna, diğeri diğeri ucuna düşmemiştik. Biz hiç ayrılmamıştık.

"Saç yoktu!" diye bağırdığımda gülmemek için çabaladı, kendisini korumaya çalıştı elleriyle. "Saç yasaklı bölgeydi. Yine saçına dokunuyorsun!"

"Eflatun dur. Sert vuruyorsun." Beni itmeye çalıştı. "Darp raporu alırım."

"Kıçımın raporunu al sen!" diye ona vuracakken kapı tıklatıldı. Elim dondu, o da bakışlarını bana çevirdi. Kocaman gözlerle ona baktığımda o da aynı şekilde gözlerini kocaman açarak bana baktı. Aman Allah'ım! Çocuk gibi onunla dalaşmıştım. Rezil olmuştum. Duymuşlar mıydı? Tabii ki duymuşlardı.

Tüm çekim ekibi bizi dinlemişti. Efla Korkmaz bir çocuk gibi birisiyle dalaşmıştı. Üstelik birkaç gece önce el ele yakalandığı yabancı sevgilisiyle! Skandal üstüne skandaldı.

"Efendim?" diye sordum nefes nefese bir sesle.

"Efla Hanım iyi misiniz?" Bu Sude'ydi. Şu saçımı yapan, ürkek kız...

"İyiyim!" diye bağırdım, Akgün tam ağzını açıp konuşacaktı ki elimi büyük bir şokla ağzının üstüne kapattım. Sesini çıkarmamalıydı. Zaten mağazinde onunla olan aşkım konuşuluyordu. Halbuki ortada aşk diye bir şey yoktu. Sekiz yıldır devam etmeyen bir arkadaşlık mevcuttu!

Akgün onun ağzının üzerine kapanan elime indirdi bakışlarını. Bu onu şaşkınlıkla gösterdi. Gülecek gibi olsam da yüreğimdaki korku yerli yerindeydi.

"Owen on dakika sonra çekime başlayacağını söyledi. Saçınızı açmamız gerekiyor. Müsaitseniz içeri g-"

"Girme!" diye bağırdım hızla. "Ben hallederim, Sude. Bana çok yardımcı oldun. Daha fazla yorulma sen. Ben hemen saçıma şekil verip geleceğim. Elbise burada zaten. Kendim giyerim. Teşekkür ederim."

"Ama Efla Hanım daha yapaca-"

"Seni çok sevdim, Sude!" diye bağırdım tekrardan. Akgün elimin altındaki ağzıyla sessiz bir şekilde beni izlerken ben ondan daha telaşlıydım. Kapıya doğru yaklaştım, diğeri elimle kapıyı araladım ve etrafa bakındım. Kapının önünde kimse yoktu. Kapıyı çat diye kapatıp içeri döndüğüm an belimden tutan büyük el sayesinde vücudum elimin altındaki adama yapıştı.

Bu teması beklemeyen bedenim deli gibi kasılırken gözlerim tekrar kocaman açıldı, bakışlarım onun yeşil gözlerine döndü. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve emindim ki kalbimin atışları onun göğsüne baskı uyguluyordu.

Sabahlığımın yakası tamamen açılmıştı. Akgün'ün bakışları yavaşça boynuma indiğinde, o bakışlar altında tenimin iyiden iyiye kızardığını hissettim. Hayır, hayır, hayır. Bakışlarını göğüslerime indirmemek için çaba

harcıyordu, bu gerçekle beynimden vurulmuşa döndüm. Ne yaptığının farkında mıydı?

Hakkımda çıkan haberler aklımı karıştırıyor, o yüzden böyle hissediyordum. Akgün elimi tutarak magazinlere yakalanmış, sevgilim gibi anlaşılmıştı. Bazen hakkımda çıkan haberler çok detaylı ve paranoyak yorumlarla dolu olduğu için ben de gerçekmiş gibi hissediyordum. Bu yüzden şu an bu temas bana haberler yüzünden garip gelmişti. Aslında bir şey yoktu. Biz eskiden olduğu gibi dalaşan iki çocukluk arkadaşydık.

“Akgün?” Elim ağzının üzerinde olduğu için yaptığı tek şey, bakışlarını yüzüme kaldırıp gözlerini kısmak oldu ve bu hareketi çok yasaklı bir anın içerisindeymişiz gibi hissettirdi. Oysa değildik. Yasaklı anın içinde değildik çünkü biz hiçbir şeydik. Bir şey olamazdı. Hızla elimi ağzının üstünden çektim, ondan uzaklaşıp belimdeki elinden kurtuldum ve masaya doğru geri adımlar attım. “Akgün!” dedim tekrar sinirle. Kendimi çabucak toparladım.

Benim aksime bu kadar sakin olması bana yanlış şeyler düşündürüyordu. Ne yapmaya çalışıyordu böyle? Olmazdı. Ya da ben mi paranoya yapıyordum? Ne paranoyası yapacaktım? Haberleri okumamıştım ki.

Kimi kandırıyordum? Tüm haberleri, yorumları okumuştum. Akgün ile olan fotoğraflara bakmıştım. Nasıl çıktığımı bile kontrol etmiştim. Şaşkın ama güzeldim.

“Akgün avukatım olamazsın,” dedim soğuk bir sesle.

“Çünkü?” Boğazdan gelen o sesiyle birlikte ne yapmam gerektiğini o kadar bilemedim, elim ayağım birbirine o kadar dolaştı ki nefes almayı unuttum.

“Çünkü kameralara elinden tutarken yakalandım, ne dersem diyeyim aşk iddiaları bitmeyecek.”

“Bitmesin.”

Artık çıldıracağım sandım. Böyle konuşmamalıydı. Beni anlamıyor muydu? Hayatımın bir kısmı beni seven insanlarla doluyorsa, bir kısmı linçlerle ve kaoslarla doluydu. Daha fazla kaosu kaldıramazdım, özellikle de böyle bir dönemde.

“Akgün, neyden bahsettiğini bilmiyorum ve hiç hoşlanmadım bu tavırdan. Daha düne kadar...” Sustum. Ne diyecektim. Daha dün diye bahsettiğim seneler öncesiydi. Babasına, “Efla’ya söyle, beni aramasın artık baba,” dediği gün benim için bu konu bitmişti. Onu aramayı bırakmıştım. Şimdi tekrar hayatımı mahvetmesine ve beni yalnız bırakmasına göz yumamazdım. Onunla bir kahve içebilir, sohbet edebilirdim ama bunu sürekli hale getiremezdim.

“Daha düne kadar ne, Efla? Söyleyebilirsin. Karşıdayım.”

“Daha düne kadar karşımda değildin, Akgün,” dedim ben de ona kırgın bir şekilde. Sonra ona bu şekilde görünmek istemedim. Ben kırgın bir şekilde görünemezdim. Kırgın, üzgün ya da suratı asık değil, mutlu olmalıyım. “Neyse, önemi yok. Seni umursamayı uzun bir zaman önce bıraktım.”

Sarsıldı. Yüzünden anladım. Bana uzak bakışlarla baktığında onun neden bana öyle baktığını anlamıyordum bile! Beni bırakıp giden kendisiydi. Niye öyle bakıyordu ki?

“Anladım, Efla.”

“Avukatım olmanı istemiyorum.”

“Anladım,” dedi yine başka bir yorumda bulunmadan. “Avukatın olmamı istemiyorsun. Peki.”

“Arkadaşımın çekimi var,” diyerek ona yaklaşırken Akgün’ün omuzlarında gözle görülür bir kasılma gerçekleşti. Sebebini bilmesem de umursamadım. “Telefonunu ver,” diye fısıldadım. Cebinden çıkardığı telefonu şaşmadan bana uzattı. Telefonunun şifresini de o arada açmıştı.

Numaramı kaydedip kendimi çaldırdım. Makyaj masasındaki telefonum titredi, Akgün’den bakışlarımı çekmeden aramayı sonlandırdım. “İşim bitince sana mesaj atacağım. İleride çok sevdiğim bir kafe var. Buralara paparazzi girmez, korkma. Orada birlikte kahve içeriz.”

“Hıhı,” dedi kafasını aşağı yukarı doğru sallayarak. Telefonunu ona uzatıyordum parmaklarımdan aldı ve kapının koluna elini koydu. “Seni bekliyorum, Efla.”

Kapıyı açıp çıkarken arkasından kimseye görünmemesini söyleyecektim ama gerek kalmadı çünkü hızlı adımlarla gözden kaybolmuştu.

Tam o sırada koridorun ucundan görünen Banu ile kapının pervazında kalakaldım. Banu ise arkasına baka baka bana doğru yürümeye başladı. En sonunda odanın içine girip, “Vay canına,” dedi üstümün başımın halini gördüğü gibi. “Yokluğumda bu kadar yakışıklı ve ağız sulandırıcı adamlarla takılmaya mı başladın? Bunu bilseydim daha erken gelir, ortamların tadına varırdım.”

Kolundan çekiştirip içeri soktum onu. Banu’ya Akgün’den hiç bahsetmemiştim. Bilmemesi normaldi. “Saçmalama.”

“Ne yani, herife ıslanmadığını mı söyleyeceksin? O boy, o vücut, o yüzün kusursuzluğu, o tarz ve o karizma... Saçmalama, Efla. Adamın kasıklarını boylu boyunca yalamalısın.”

“Lütfen çirkinleşme,” diyerek masanın başına oturdum. Saçımdaki bigudileri açarken o da odadaki dağınıklığa baktı. Akgün’e fırlattığım bigudiler her yerdeydi. Kafasına atmayı amaçladığım tarak da bir yerde yalnız başına kalmıştı. Akgün gelmeden önce oda zaten dağınıktı.

Banu bu dağınıklığı tabii ki yanlış anladı. “Gerçekten ateşli bir adam, değil mi? Şuranın haline bak.”

“Banu!”

“Ne dedim sanki?”

“O benim çocukluk arkadaşım.”

“Ne yani çocukluktan beri mi yalı-”

“Kes sesini!” diye bağırdım utançla ve kafamı masaya gömüp her şeyden saklandım.

Akgün'den bu kadar hızlı ve çabuk etkilenmemem gerekse de Banu'nun haksız olduğunu söyleyemeyecektim. Gerçekten çok değişmiş, eskisinden de karizmatik ve kan kaynatıcı bir adam olmuştu. Zaten ben onun çocukluğuna aşinaydım. Yetişkinliği çocukluğundan daha zararlıydı.

Hayır! O benim eski bir arkadaşımdı. Aynı gün doğduğum, yıllarımı birlikte geçirdiğim, daha sonra talihsiz bir mezuniyet gecesinde yollarımızın ayrıldığı, senelerce görmediğim çocukluk arkadaşımdı.

“O seksi, sözde çocukluk arkadaşın olduğu için kasıklarını yalamaktan utandığın herifin kafanı karıştırdığımı görebiliyorum. Bana neler olduğunu anlatmak ister misin kuşum?” diye soran Banu'ya bir şey demedim. Kafamı masadan kaldırmadım.

Geçmişe rağmen bana böyle yaklaşırsa ona nasıl karşı koyacaktım?



BÖLÜM BEŞ



“Pek çok şeyin bambaşka olmasını isterdim.”

Franz Kafka



New West - Those Eyes

Yirmi sene önce

E fla, Akgün'ün odasında onun futboldan gelmesini beklerken sıkıntıdan patlayacağını hissediyordu. Kendi piyano dersi bitmişti, yarın da bale kursuna gidecekti ve bunlar dışında kalan boş vakitlerinde birbirlerinden ayrı oldukları için çok sinirleniyordu. O şimdi müsaitti, Akgün neden müsait olmuyordu?

Akgün kendisine hep müsait olmalıydı.

Çocuğun odasındaki kitaplara yöneldi. Birkaç tane okuma kitabını es geçti ve aşağıdaki rafta duran futbol dergilerini gördüğünde kusacak gibi yaptı. “Futbol ezikler içindir.”

Biraz daha gezindi odada. Akgün'ün kemanı odanın bir köşesindeydi. Çalışma masasındaki adalet terazisi heykeli yine yerli yerindeydi. Geçen sene gittikleri bir mağazada heykeli görünce kendisine yalvaran Akgün'ü kıramamıştı, Faruk. Oğluna aldığı heykel de küçük bir şey değildi. Masanın bir kısmını o kaplıyordu. Bir de küçüklüklerinden beri yabancı dil dersleri aldıkları için çalışma masasının üstünde üç tane sözlük açtı.

“Bir kere dersi dinleyince neden anlamaz ki bir insan?” diyerek sözlükleri kapatırken alaycıydı. “Bir de eve gelip tekrar yapıyor.”

Akgün daha çok çalışkan kategorisine giriyordu. Efla ise zeki bir çocuktur. Kafası zehir gibi olduğu için küçüklükten beri o kurstan bu kursa, o dersten bu derse sürükleniyordu annesi tarafından. Oysa öğretmenlere, derslere, okumaya ve öğrenmeye dair hiçbir şeyi sevmiyor, hoşlanmıyordu. Bu da çok büyük bir problemdi çünkü Kübra onun vurdumduymazlığından çok sıkılmıştı.

Akgün tam tersine çalışmayı, okumayı, öğrenmeyi seven ve ne istediğine karar veren bir çocuk olduğu için Nesrin çok değer veriyordu onun eğitime. Neyse ki oğlu Efla gibi özgür ruhlu biri değildi, başarılı olmak için

çalışması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden hem hobilerine hem de okuluna gayet planlı bir şekilde vakit ayırıyordu.

Efla için sorun burada başlıyordu. Ati'si artık kendisine vakit ayıramıyordu ve bu felaketten halliceydi. Akgün'ü çok özliyordu. Okulda ve pazar günleri vakit geçirmek yetmiyordu. Cumartesi de görüşmek istiyordu! Ya Akgün kendisinden başka yakın arkadaş yaparsa? Bu felaket olurdu.

"Anne!" diye boğazı yırtılır gibi bir ses duydu kemana bakarken Efla. "Ben eve geldim. Çok açım! Sonra Eflatun'u alacağım, birlikte sahile ineceğiz!"

"Aşkım, Efla zaten-"

O sırada kapı sertçe açıldığında Akgün annesinin lafının devamını anladı. Efla zaten buradaydı. Kendisi buluşmak için bir söz verdiyse kız ondan önce davranır, oğlanın yanına gelirdi. Bekletmeyi sevmeyen bir yapısı vardı. Saatinden de önce oradaydı.

"Eflatun!"

"Ati, ben de seni bekliyordum. Allah aşkına neden İspanyolca sözcükleri ezberlemek için bir kelimeyi üç sayfaya yazıyorsun ki? En fazla on kere yazsan yeter."

"Ben öyle anlıyorum," dedi Akgün çantasını kenara fırlatıp. Yalnızca üst tarafı toplanan uzun saçları sıırıslılandı. Üstündeki Arjantin forması da su gibi olmuştu. "Senin gibi oradan oraya koşturup unutmuyorum öğrendiklerimi. Tekrar yapıp aklımda tutuyorum çünkü öğretmen evde çalışmamızı söylüyor." Ayağındaki kramponlarını sallayarak çıkardı, sonra da eğilip aldı. Odasının dağınık kalmasına katlanamıyordu. Kramponlarını ayakkabı kutusuna koydu.

"Öğretmenleri kim takar?" diyen Efla kahkaha attı. "Sahile ineceğiz diye elbisemi giydim," diyerek üstündeki sarı elbiseyi gösterdi. Uzun saçlarını annesi üstten iki tane topuz yapmıştı. "Annem denize girmeyin dedi ama gireriz, değil mi Ati?"

Yazlık bir yerde yaşamak onlar için kaçıştı. Alaçatı'nın tüm güzelliklerinden yararlanıyorlardı. Her yer masmaviydi. Sokakları, sahilleri, evleri... Bir de bahar gelmişti. Alaçatı cennet gibiydi. Akgün, Alaçatı'yı Efla'nın sağ gözüne benzetirdi. Kızın derin mavi renginde olan sağ gözünde yaşamayı düşlediği zamanlar olmuştu. Renk çok güzeldi. Kız da güzeldi ama biraz da gıcıkta.

Efla'ya düşünüyü söylese, "Ati değişik misin? Gözümde nasıl yaşayacaksın? Hadi yürü. Sahilde voleybol oynayacağız," diyerek sustururdu çocuğu.

Akgün saçındaki tokayı çıkardı, saçlarını karıştırdı. "Gireriz," dedi yutkunarak. "Önce ben banyo yapayım, annemin yaptığı sandviçleri yedikten sonra çıkarız evden."

“Tamam!” diyen Efla yavaşça bilgisayara doğru yürüdü. Akgün odadan çıkarken gözücuyla kıza baktı. “Şifreyi söylemem. Sonra en sevdiğim oyunları siliyorsun!” diye bağırdı.

“Onlar kötü oyunlar, çocuklara zararlı!” diye bağırp omuz silkti. “Sanki ben şifreyi bulamam.” Sırıttı, bilgisayarı açtı ama bilgisayar sessiz açılmayı bilmiyordu ki. Traktör sesi gibi çıkıyordu sesi. Dudaklarını ısırdı gergince.

“Eflatun kapat bilgisayarı!” diye bağırın çocuk odaya koşarak geri girdi. “Hayır, bilgisayarıma dokunamazsın.”

“Oyun oynayacağım, Ati.”

“Yalan söyleme!” diyen Akgün uzandı ve bilgisayarını ekrana bağlayan kabloyu çıkardı birden. “Sana kanmıyorum. Git, aşağıda televizyon izle. Odamda durma. Etrafı karıştırıyorsun sonra koyduklarımı aynı yerde bulamıyorum.”

Akgün’ün odasına küçük notlar bırakmayı, eşyalarının yerini değiştirmeyi çok seviyordu. Akgün’e heyecanlı bir oyun yapıyordu işte! “Onu ben yapmıyorum, Nesrin teyzem yapıyor!” diye yalana göbek attırdı.

“Üçkâğıtçı kız seni,” diyen Nesrin kucığındaki kirli çamaşırların olduğu sepetle odanın kapısından onlara baktı.

“Şşt, Nesrin teyzem!” diyen Efla işaretparmağını dudağına götürdü Akgün görmüyormuş gibi. Oysa gördüğünü biliyordu ve oyun oynamayı çok seviyordu. “Sırrımız aramızda. Tamam, he he.” Nesrin’e göz kırptı. “Tamam, ben yapıyorum. Söylemeyiz Akgün’e senin yaptığını.”

Nesrin kafasını iki yana sallayarak çamaşır odasına geçti. Çok kurnaz bir kızdı. Kafası çok çalışıyordu ve artık buna kendileri bile yetişemiyordu. Kendi kızı gibiydi Efla ve onun her hareketine bayılıyordu.

“Annem yapmıyor!” diyen Akgün’ün kafası karışmıştı. Küçük kız kafasını çok karıştırıyordu çünkü rolçülük mü yapıyor, gerçek mi söylüyor anlayamıyordu bu aralar. Nereden öğretmişti rolçülüğü Efla’ya? “Anne, sen yapmıyorsun, değil mi?”

“Ben yapmıyorum!” dedi Nesrin de çamaşır odasından bağırarak.

“Al işte, o yapmıyormuş!” diyen Akgün, Efla’ya çatık kaşlarla ve huysuzca baktı.

Efla umursamadı bile. “İnandın mı annene yani?” Akgün’ün araba koleksiyonuna doğru yürüdü. “Annen sen ona küsme diye yalan söylüyor.” Küçük arabalardan birisini ileri geri oynatarak sürdürdü ve sonra Akgün’e döndü. “Sıkıldım. Hadi banyo yap da sahile gidelim.”

“Tamam, in aşağı.”

“Uslu duracağım,” dedi Efla, Akgün’e masum gözlerle bakarak. Van kedisi gibi bakan gözlerine odaklanan Akgün kıyamadı yine ona. Yüzündeki rahatsız ifade birden düştü, içi rahatladı.

İşaretparmağını ona doğru doğrulttu. "Tamam ama ders çalıştığım defterlerime çıkmayan kalemle altmış ikiden tavşan çizmeyeceksin."

Gözlerini devirdi, Efla. "Tamam ya. Sen de her şeye karşısın!"

Akgün ona gözlerini kısarak odadan çıkacaktı ki Efla'nın bakışlarının çalışma masasının üstüne koyduğu bilgisayar kablosuna kaydığını görünce hızla kabloyu aldı. "Gözüm üzerinde." Sonra da hızlı ve sinirli adımlarla odadan çıktı.

"Sen benim bebeklerimin kafasını kopardığında ben sana böyle davranmamıştım!"

"Hepsi korkunç görünüyordu. İyi ki kopardım kafalarını!"

"Ben de senin kafanı koparacağım, gör!"

"Çok beklersin."

"Bebeklerimin kafalarını bir de suya koymuştun!"

"Havalar çok sıcak, rahatlasınlar diye!"

"Ben sana bir şey dememişim."

"Bebeklerin kafasını koyduğum suyu başımdan aşağı döktün!"

"İyi ki dökmüşüm."

"Vıdı vıdı vıdı!" diye bağırdı Akgün. Efla öfkeyle Akgün'ün odasının kapısını sertçe kapattı. Gözlerini devirerek odasına bakındı çocuğun.

"Vıdı vıdıymış. Sen görürsün şimdi. Ukala." Gitti, Akgün'ün araba koleksiyonundan bir arabanın tekerleğini sertçe çıkardı. Sonra da tekerleği Akgün'ün okul çantasının en dibine koydu. Arabayı da arkalara doğru sakladı.

Yarından sonra okulda fark ederdi artık. Akgün bu görüntüyü görünce ıldıracaktı. Efla da bebeklerinin kafalarını yüzerken görmek istemezdi ama örmüştü! İntikam soğuk yenen bir yemektir.

Derin bir nefes aldı, gülümsedi ve Akgün'ün döner sandalyesine oturup etrafında döndü. Geriye doğru yaslandı. "Bugün çok güzel bir gün."



*Efla Korkmaz
2024, İstanbul*

"Kahve içmeye mi davet etti seni yani?"

"Evet!" dedim sinirle. İki saattir ona dünden beri başıma gelenleri anlatıyordum ve defalarca kez beni tekrarlatıyordu. Çekimden yeni çıkmıştım. Üstümü değiştirirken Banu da diğer çekime hazırlanıyordu. Bu konuda bana gurur yapan biri değildi. Kendisine iş ayarladıysam tabii ki bundan yararlanacaktı.

"Gerçekten nasıl onu yalamıyorsun ki?"

Başındaki kız Banu'ya garip garip baktı ama ne ben ne de Banu bunu umursamadık. Akgün'ü yalamak istediğim falan yoktu. Ben yalnızca neden

sekiz sene ortalıkta yoktu ve benimle görüşmek istememişti, bunu merak ediyordum. Tamam, neden ortadan kaybolduğuna dair bazı fikirlerim vardı ama tek haksız ben değildim.

“Yıllardır yok! Yurtdışında diye biliyordum. Yani uzun zamandır yurtdışındaydı.”

“Hayret,” dedi Banu. “Sen de o kadar yurtdışına gittin, bir aralık bulup yalayabilirdin.”

“Konu benim onu yalayıp yalamamam değil ve Allah aşkına herif benim beşikten beri en yakın arkadaşım!”

“Dı,” dedi beni durdurarak. “En yakın arkadaşındı. Sonra yurtdışına gitmiş. Sahi nasıl ayrıldınız ve neden gitti?”

Üniversite mezuniyetini hatırlayınca sert bir şekilde yutkundum. O gün yüzünden olduğuna emindim ama bu konuyu düşünmeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Gözlerimi devirdim. “Hatırlamıyorum, çok uzun zaman oldu.” Yalnızca düşünmeyi bırakalı gerçekten uzun zaman olmuştu. “Neyse, gideceğim kahve içmeye. Sonra da keseceğim sohbeti. Avukatım olmamayı da kabul etti sanki.” Yere daldı bakışlarım.

Akgün Tan Acar bir şeyi isterse elde ederdi. Avukatım olmayı istiyordu ve... bilemiyordum. Umuyordum ki vazgeçecekti.

Onunla görüşmek istemiyordum. Bunca sene sonra bazı bağlar bir araya gelmez, düzelmez, toparlanamazdı. Bizim bağımız kopalı yıllar olmuştu.

“Kaçırma derim. Bence avukat olarak yanında tut ve sonra bam! Tak yüzüğü. Zaten sen genellikle parmağa yüzük takmalı, kusmuk bir ilişki arıyorsun,” diyen Banu dudaklarındaki ruju birbirine bastırarak yedirdi. “Akşam Altan’ın partisine gidecek misin?”

“Evet,” dedim şokla iki elimi de başıma yaslayarak. Bu aklımdan çıkmıştı! Üç gün önce yaşadığım yemek fiyaskosundan sonra insan içine karışmak mantıklı bir karardı çünkü iddiaları savuşturmam gerekiyordu. Efla Korkmaz saklanmazdı, bu yüzden gitmeyi kabul etmişim ama tamamen unutmuşum! “Nana’ya gideceğim dedim.”

“Nazan nerede bu arada?” Banu da Nana’yı çok severdi. Ona defalarca kez takılmalık adam ayarlamıştı fakat o istemediği için birkaç yılşıkla kendisi takılmak zorunda kalmıştı. Hatta o yılşıklardan birisiyle bir haftadır Dubai’de tatilde olduğu için gelişmelere geç kalmıştı. “Onun yüzünden bir hafta hayatında olan gelişmelerden uzak kaldım. *Cast* yemeğine gittiğini bile magazinden öğrendim ben be!”

“Gitmeseydin,” dedim üstümdeki elbiseyi çıkarıp. “Nana iyi. Beni dandinlemeye devam ediyor.” Dantelli sutyenimle kaldığımda Banu göğüslerime cüretkâr bir bakış attı. Her seferinde bu şekilde davranmaktan

vazgeçmiyordu. Gözlerimi devirerek üzerime buraya gelirken giydiğim beyaz, boyundan bağlamalı bluzumu geçirdim. “Şöyle bakma.”

“Bu kadar seksi olmak zorunda değilsin,” dedi Banu da sırıtarak. “Ayrıca adam odayı dağıtmakta haklı. Sen ondan daha ateşlisin kızım.”

Odayı dağıtan bendim bir kere. Akgün’ün kafasına odadaki set malzemelerini atmış bulunmuştum. Hem de ona oldukça da utanç verici biçimde yakalanmıştım. “Konuya geri dön canım. İki gecedir tanıdığın adamın arkasından Dubai’ye gittin. Bir hafta Dubai’deydin ve beni aramadın!”

Adamın özel helikopteri vardı, zengindi, kendisiyle ilgileniyordu ve Banu’ya bedava tatil teklif etmişti. Banu böyle bir fırsatı asla kaçırmazdı.

“Efla, Efla, Efla... Lütfen. Tabii ki gidecektim. Herkesin kısa tatillere ihtiyacı vardır.”

“Beni aramadın!”

“Biraz meşguldüm,” dedi kenarda duran içeceğine uzanıp bakışlarını bana çevirirken. Banu tam bir esmer güzeliydi. Siyah ve gür saçları, her zaman yaptığı koyu makyajı, siyah kombinleri ve altın takılarıyla göze çarpmaması imkânsızdı. “Ama şimdi buradayım! Partiden sonra bana gel, sabahlayalım.”

“Hayır,” dedim ona itici bir bakış atarak. “Partiden sonra kafayı vurup yatmam lazım.” Omuz silkti önemi yokmuş gibi. “Adamı kaçınıcı günde odada tek başına bıraktın?”

“Hangi adamı?” dedi anlamamış gibi.

“Birlikte Dubai’ye gittiğin adamı!”

Aklına yeni gelmiş gibi, “Gittiğimiz günün sabahında,” dedi Banu kahaha atarak. Deri pantolonumu bacaklarıma geçirip zıplarken, Banu gülümeye devam ediyordu. Ona sinirlendiğim için ben de gülmüş bulundum. “Kızım, beni tanımanı seviyorum!”

Çapkınlığı başıma belaydı. Benim de bir takılma dönemim olmuştu ve bu dönem üç yıl sürmüştü. Banu sayesinde görüştüğüm yönetmenler, yapımcılar, futbolcular ve oyuncular olmuş, yakamı da hepsinden çok zor sıyırmıştım. Tekrar o hayata dönmek istemiyordum. Nerede uyandığımı seçemediğim, başka evlerde gözümü açtığım bir üç yıldır. İğrenç bir uyanışla o zamanlarımı geride bırakmıştım.

Kahverengi botlarımı ayağıma geçirip fermuarını çektim. Ayağa kalktım ve saçlarımı son kez arkaya ittim. Belime uzanan, bebek kumralı saçlarımla -Banu böyle sesleniyordu- oynarken gözucuyla ona baktım. “Tamam. Peki gittiğin gece hangi genç, yakışıklı, seksi adamı gözüne kestirdin de o adamı ilk günden terk ettin?”

“Futbolcu biriydi ve Türk’tü!” diye bağırdı Banu. “O vücut... Ah, Efla! Tabii ki diğer bunağı bırakmalıydım.” Kafasını iki yana salladı. “Neyse ki ondan da sıkıldım. İsmi bile bilmiyorum.”

“Futbolcu olduğunu nereden anladın?”

Kıkırdadı. “Bacaklarından.”

“Türkiye’ye kiminle döndün?”

“Bir Arap şeyhiyle,” dedi ve yüzünü buruşturdu. “Arapların hepsiyle flörtleşeceğim ve ülkelerine geri yollayacağım. Bu ülke için yaptıklarım bo-yumu aştı. Altın plaket talep ediyorum.”

“Adamla dönmüşsün ülkeye. Geri göndermek bir yana, ülkeye sen sok-muşsun.”

“Ekonomiye yararı olsun diye,” diyerek dudaklarını büzdü. “Ayrıca akşamına geri döndü ülkesine. Geri dönsün diye biraz kalbini kırdım. Bu yüzden bana beddualar ediyordu en son.” Duraksadı. Kahverengi gözlerini kocaman açarak bana baktı. “Arap bedduası almak bedduayı iki katına kat-lar mı? Eğer öyleyse listem bayağı kabarık.”

Ona *sen iflah olmazsın* der gibi baktım. Banu’yu yaklaşık altı yıldır ta-nıyordum. Biz tanıştığımızda bir adamla evlilik yolundaydı. Yaman Bilgin. Bilgin Grup’un CEO’su. Yaman onu kaç kere aldatmıştı, hatırlamıyordum. Yaman’dan vazgeçmesi uzun zaman almıştı ve unutmaya hiç kolay olmamış-tı. Unutmaya çalışırken o kadar fazla insanla takılmıştı ki şimdi de insanlara bağlanmaktan çekinen bir korkağa bürünmüştü.

“Bir erkeğe gerçekten gönül bağlamayı isterdim.”

“Erkekler gönül bağlamak için değil, gönül eğlendirmek için vardır tat-lım. Çok derin anlamlar yükleme onlara.”

Gözlerimi devirdim. Sanki iki yıllık ilişkilerinde onu defalarca kez alda-tan Yaman’ı affetmemiş, üç yıl ona takıntılı kalmamıştı. “Ben çıkıyorum,” diyerek küçük çantamı koluma astım. Saçlarıma ellerimle hacim verip ne-fes aldım. “Akşam partiye gelmek istemediğinden emin misin? Senin için Altan’ı ikna edebilirim.”

“Altan beni orada görürse büyük ihtimalle partiyi durdurup kıcıma tek-meyi basar.”

Banu, yönetmen Altan Ilgaz ile de bir süre takılmış ve yalnızca bir ay sonra evlenme teklifi almıştı. Allah aşkına, yalnızca bir ay takılmışlardı!

Banu’nun Yaman’dan sonraki rekoruydu fakat korkup adamı terk et-mişti. Altan üç aylık depresyona girmiş, Banu’yu geri kazanmaya çalışmıştı. Banu hiç oralı olmamıştı. Altan da Banu’dan hazzetmiyordu.

Banu terk ettikten sonra Altan’ı benim teselli etmemi istemişti. Neyse ki Altan beni kız kardeşi olarak gördüğünden o boşlukta bana yapışmamıştı. Altan’ı depresyondan çıkaran ben olduğum için kendisiyle aramız gayet iyiydi.

“Oraya git ve parti nasıl olurmuş göster o kıcı boklulara. Özellikle de şeytan Seren’e.”

Ah evet, Seren! Bu gece partide olacağını bildiğim, düşmanım Seren.

“İyi,” dedim umursamazca. “Futbolculardan da davetli olan varmış diye duydum.”

“Olmaz,” dedi Banu da. Kafasını iki yana salladı kesin suretle. “Beni zaafımdan vuramazsın. İzin vermiyorum. Futbolcular takılmak için, futbol ise yalnızca onlarla sohbet kurabilmek için vardır. Yeter, git artık. Bekletme yakışıklıyı.”

“Arkadaşım o benim!”

“Eski arkadaşın. Artık hiçbir şeyin sonuça.”

“Hayır, arkadaşız.”

Banu neşeyle karışık bir kahkaha attı. “Başkalarına anlat yalanlarını.”

Hızla odadan çıktığımda derin bir nefes aldım. Telefonumu çıkardım. Kendimi çaldırdığım numaranın üzerine basıp onu rehberime kaydettim. Mesaj atacaktım fakat vazgeçtim. Kafeye geçince yazardım. Banu’nun dedikleri aklıma düşünce kafamı hızla iki yana salladım.

Halledecektim!



Kafenin içinde etrafa bakınarak masa ararken gözüm bir yere takıldı. Onu cam kenarındaki bir masada gördüm. Önünde bir su şişesi vardı. Olduğum yerde durdum. Gözlerimi ondan alamadım.

Benden önce mi gelmişti?

Ona çekimden çıktığımı söylememiştim ki. Ayrıca buluşmalara her zaman ilk önce ben gelirdim. Bu tarafıma yapılmış en büyük hamleydi. Kabul edilemezdi!

Hissetmiş gibi gözlerini kafenin içine çevirdi ve bakışlarımız çarpıştı. Aramızda bir bakışma başladığında etraftaki uzun binaların tam aramıza yığıldığını ve tozlardan birbirimizi göremediğimizi hissettim. Sanki o kadar uzaktık. Bu hayatta bana en tanıdık, annemden ve babamdan bile tanıdık olan o değil miydi? Bu his de neyin nesiydi?

Akgün’ün yüzü aydınlandı, bana gülümsedi. Onun gülümsemesini görünce ben de gülümsedim. Adımlarımı ona yaklaştırmaya başlamışken, “Efla Hanım?” sesini duyunca bakışlarımı yanıma gelen genç kıza çevirdim. Kaşlarımı kaldırarak daha da büyük gülümsedim.

“Merhaba,” dedim elindeki telefonla bana kocaman, parlayan gözlerle bakan kıza.

“Bir fotoğraf çekilebilir miyiz? Çok büyük hayranınızım.”

“Tabii.” O telefonunun ekranını açarken bakışlarımı Akgün’e çevirdim. Bana hafif gülümsemesiyle bakarken, suçluymuşçasına omuzlarımı kaldırarak *ne yapayım* der gibi ona bakınca dişlerini göstererek güldü.

Ve göz kırptı.

Bana göz kırptı, hem de gülerek. *Sorun yok* der gibi.

Kız, “Efla Hanım?” diyene kadar o gülüşe ve göz kırpışa kilitlendiğimi anlayamamıştım. Kendimi aceleyle toparladıktan sonra kameraya baktım. Kocaman gülümsedim. Kız da gülümseyip çektikten sonra, “Çok teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum. Sıkı takipçinizim,” derken ona teşekkürler ederek omzunu sıvazladım ve iyi günler diledim.

En sonunda masaya oturabildiğimde Akgün yerinde doğruldu. “Ünlü biriyle kahve içtiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum. İmza alabiliyor muyum?”

“Şaka yapma,” diyerek çantamı kenara koydum. “Normalde buralarda kimse ünlülerin kim olduğunu umursamaz ama arada sırada böyle durumlar yaşanıyor.”

“Güzeldir...” dedi. Ben ona anlamamış gibi bakınca bakışlarıyla beni işaret etti. “Bu hayat,” diye belirtti. “Küçüklüğünden beri istediğin şey buydu. Bu hayatı yaşamak hayalden daha güzeldir.”

“Emin olma.” Ona gözücuyla baktım. O bana şüpheyile bakarken etrafa döndüm hemen. “Burada siparişler selfservis. Kahveni almadıysan alalım.”

“Ben hallederim,” diyerek ayağa kalktı ve tam gidecekken arkasını döndü. “Karamel *latte*, değil mi? Yanına da şeker.”

Kafamı aşağı yukarı doğru salladım. “Evet ve lütfen elini yakmadan gel,” demiş bulundum. Bu tamamen alışkanlık gibiydi. Garipsememiştim fakat o yanımdan ayrıldığında ve telefonumu elime aldığımda aklım durdu sanki.

Kalbim hızla çarparken yutkunarak bu heyecanımı ve *dejavuyu* hazmetmeye çalıştım. Lisedeyken de Akgün’le ne zaman kahve içmeye çıksak ben karamel *latte* isterdim, Akgün de kendine sert, soğuk kahvesini alırdı. Ne zaman selfservis bir kafede bulunsak kahvemini taşıırken elini yakardı ve ben de bıkmadan, usanmadan onu uyarırdım.

Bu hissi unutmaya çalışarak telefonumu açtım. Nana’nın akşam giymem için attığı elbiselere göz gezdirdim. Daha sonra da sıkıldım birden. Ona *stickerlar* atarak geçiştirmeme karşılık ses kaydı attı.

“İşim gücüm varken senin giyinme dolabında sana elbise seçiyorum. Yardımcı olur musun? Yapacağın tek şey beğenmek ve akşam gelip giyinmek.”

Ona pembe elbiseyi beğendiğimi söyledim ve masaya bırakılan kahveyle telefonun ekranını kapatıp kenara koydum. Biri yanımdayken telefonla uğraşmaktan nefret ediyordum. Sanki bu karşı tarafa saygısızlıkmiş gibi geliyordu.

“Kahven geldi,” dediğinde kahvemini ve yanında getirdiği iki şekerini aldım.

“Elini yakmadın, değil mi?” dediğimde dudaklarını birbirine bastırıp, “Hayır,” dedi. Gülmemek için uğraşına düz bir suratla baktım. “Tutamaç aldım.”

“Bu akşam ölürüm beni kimse tutamaç,” dediğimde kahkaha attı. Ben de gülererek şekerimi kahveme karıştırdım. “Nasıl gidiyor? Türkiye’ye gelmişsin.”

İçimde garip bir boşluk vardı ve gerçekten de kötü hissettiriyordu o boşluk ama yine de keyifli olmaya çalıştım. Sonuçta kahve içmeye gelmiştim. Sorgulamaya, kızmaya, küsmeye değil.

“Türkiye’ye geleli bayağı oldu.”

“Öyle mi? Birkaç aydır buradasın o zaman.”

Dudaklarını araladı. “Birkaç aydır İstanbul’dayım, evet.”

Kahvemi dudaklarıma götürdüm. Gözlerimi ondan çekmedim. Aklıma gelenlerle birlikte yavaşça masada ve dışarıda bakışlarımı gezdirdim.

“Birkaç yıldır Türkiye’desin,” dedim sözlerinden çıkardığım gerçekle.

Akgün zaten Türkiye’deydi, benimle değildi. Bu gerçek bir his oldu ve kaburgamın tam ortasına atılmış yumruk gibi acıttı kemiklerimi. Çocukken gittiğimiz parktaki kaydırağın altına girmek, orada hıçkırı hıçkırı ağlamak istedim. İsteğim çocukçaydı ve sanırım yıllar sonra ilk kez çocukça bir istek duyuyordum.

Sakin olmak için dışarıya bakmayı sürdürdüm çünkü o an için yapacak tek şey buydu. Hazmetmek kolay değildi.

Çok uzakta sandığım arkadaşım aylardır benim yaşadığım şehirdeydi ve ben, bizi çok sonra denk getiren İstanbul’a kırgındım.

“Üç yıldır.”

Derin bir nefes aldım. İnanamıyordum. Ona kızmak istesem de yutrum içimdekileri çünkü sadece birkaç saat öncesinde ona, onu umursamayı uzun bir zaman önce bıraktığımı söylemiştim. “Ya, öyle mi? Birkaç ay önce neredeydin?”

Umursamazca, eski bir dostla buluşmuşum gibi bir tavırla konuşmama sıkıntılı bir yüzle baktı. Bense... gerçekten ama gerçekten ona bağırıp çağırmaktan vazgeçmiştim. Akgün’ün benim hayatımda yeri yoktu. Eski bir dosttu. Evet, arada bir görüşeceğim bir dosttu.

Arada bir mi? Sözde son kez görüşecektim.

“Ankara’daydım. Savcı olmak için çabalıyorum.”

“Ne?” dedim ve keyifle yerimde doğruldum. Kırgınlığımı bile anında unutmuş sayılırdım. “Akgün bu... inanmıyorum. Küçüklükten beri hayalindi senin savcı olmak!” Sonra duraksadım ve elimi havada önemsiz bir detay ekleyeceğimi belli eder gibi salladım. “Yani futbolcu olmaktan sonra.”

“Doğru,” dedi kafasını eğip gülerken. “O tarz hayallerim vardı. Çocukken hepimizin gerçekleşmeyecek hayalleri olur.”

“Neden öyle diyorsun? Ben çocukluk hayalimi yaşıyorum!”

“Sen Efla’sın.” Evet, ben Efla’ydım ve bunda garipsenecek bir şey yoktu fakat o sesiyle, bana parlayan yeşil gözleriyle bakarken bambaşka bir Efla’ydım. “Büyük hayaller kurar ve hepsini tek tek gerçekleştirirsin. Bir şeyi ne olursa olsun alırsın, istemen yeterli.”

Tüm hayatım boyunca her şeyi söke söke almıştım. Bu hayatta alamadığım tek bir şey vardı. Çok istemişim. Hayatta en çok istediğim şeydi ve elimden kaçırmıştım.

Ona yalnızca gülümsedim. “Savcı oluyorsun demek ki. Desene küçük Tan’ın odasındaki adalet terazisi heykeli amaçlarına ulaşıyor.”

Akgün, ortaokuldan beri savcı olmak istiyordu ve açıkçası savcılığın nasıl bir şey olduğunu onunla birlikte öğrenmişim. O yaşlarımızda ona, “Savcı ne ya? Sen dede misin? Futbolcu falan olsana,” diyerek fikrini değiştirmeye çabaladığım olmuştu. Beni dinlememiş, lise hayatımızın çoğunu üniversite sınavına çalışarak geçirmişti.

“Evet,” diyerek dudaklarını ıslattı. “Savcı olabilmek için en az üç yıl fiili görev yapmam gerekiyordu.”

“Askerliği ertelemiştin?” diye sordum merakla kahvemden bir yudum alıp. “Faruk amca gitmediğini söyledi.”

“Gittim.”

“Ne?” diye şaşırdım. Ben yaşarken o da yaşıyordu elbette. Ben bir şeyler başarırken o da başarıyordu. Bu neden bu kadar garipti ki? “İnanmıyorum! O zaman savcı olman için önünde bir engel kalmadı.” Boğazıma *lattenin* şekerleri batıyordu. Şekerleri erimişti, nasıl batıyordu bilmiyordum. Batıyordu işte. Kanatıyordu.

“Yalnızca mülakat kaldı,” diyerek boğazını temizledi.

“Tek tek konuşup asabımı bozmasana, Tan! Ağzından kerpetenle alıyorum lafları,” diye çıkıştığımda duraksayıp etrafına bakındı. En son hazırlanmış gibi derin bir nefes alarak bana döndü.

“Yüksek lisans İngiltere’de yaparken tanıştım Simge’yle. O da hukuk mezunuydu...”

Yüksek lisans İngiltere’de mi yapmıştı?

Lafını kestim. “Simge?” dedim sanki dünkü sarışın kızı unutmuşum gibi. Tüm gece kızı kırk farklı binanın tepesinden atmıştım fakat Tan’ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“O gece yemek yediğim kız,” dediğinde gülümseyerek başımı aşağı yukarı doğru sallayıp onayladım. Hatırladığımı belli ettim. Konuşmamıştım. “Aynı üniversitedeydik. Yurtdışında avukatlık yapmaya başladık. Bir hukuk bürosu açmayı düşünüyorduk.” Kahvemi yudumlarken onu dinlediğimi belli etmek için bakışlarımı çekmedim. Simge onun hayatında çok büyük bir role sahipti, bunu anlayabiliyordum. “Sonra ben fikrimi değiştirdim.

Avukatlıktan daha çok savcılık yapmak istiyordum. Sadece Türkiye'ye dönmek için yeterli motivasyonum yoktu."

Çünkü Türkiye'de geçmişin ve kaçtıkları vardı. Çünkü Türkiye'de ünlü olan, her yerde ismini ve yüzünü göreceği Efla Korkmaz vardı. Çünkü siktigimin yerinde, Türkiye'de ben vardım.

"Hıhı," dedim ve kahvemden bir yudum daha aldım.

"Simge, Türkiye'ye dönmem için destek oldu. Ankara'da bir büroda çalışmaya başladım. O da birkaç gün önce döndü Türkiye'ye. Mülakatlara gireceğimi biliyordu."

"Destek olmak için mi geldi?" diye sordum yüzümde emanet gibi durduğuna emin olduğum sahte bir gülümsemeyle. Rol yapamadığımın farkındaydım.

Ben değildim. Ona destek olan, her an elinden tutan, onun yolunda onu cesaretlendiren ben olmalıydım ama değildim. Ben kendi yağımda kavruluyordum ve o Simge'yleydi. Simge neyse zaten. Simge de çok çirkin bir isimdi.

Kimi kandırıyordum ki? Kız kötü biri değildi belli ki. O gün gayet de cana yakındı.

"Evet. Bu süreçte destek olmak istedi. O yüzden beni babasıyla tanıştırmak için Türkiye'ye geldi. Babası savcı da..."

"Çok güzel," diyerek bir yudum daha aldım kahvemden. Aldığım yudum çok büyüktü ve dilim yanmıştı! Boğazım yana yana o yudumu yutsam da ağzımın içi ateş gibi yanıyordu. Dilim hele... Yalvarıyordu soğuk bir şeyler için. Dilimi ağzımın içinde gezdirdim. Gözlerim yaşarırken masaya diktim bakışlarımı. Çaktırmamak için uğraşıyordum ama yanıyordum! Neden hızlı içmiştim ve neden bu kadar büyük bir yudum almıştım ki?

Önüme doğru uzatılan kahveyi görünce bakışlarımı hemen kaldırdım.

Dilin yandı, değil mi?" Başımı aşağı yukarı doğru salladım sadece. Rezil biri gibi hissediyordum. İlk başta birkaç saat önce aynanın önünde dans ederken yakalanışım ve şimdi de bu! "Al, benim kahvemden iç. Soğuk acısını alır."

Onun dudaklarının değdiği yere dudaklarımı dayadığım gibi içmeye başladım. Dilime değen soğuk kahve iyi gelse de çok fena acıydı tadı. Birkaç saniye sonra dudaklarımdan ayırdım. Yüzümü buruşturdum. "Hâlâ zevksizsin."

"Öyle mi dersin?" diyerek bana derin bir şekilde baktı. O bakışından ne anlamalıydım, bilmiyordum. Anlamamayı seçtim.

"Evet." Burnumu kırıştırdım. "Bal gibi karamel latte varken gidip şu buzlu, kara toprağı içiyorsun."

"Kara toprak mı?"

"Kahve değil o. Suyla karıştırıyorlar toprağı, üstüne iki buz. Tamam!"

Keyifle güldü. "İnanılmaz birisin."

"Neden öyle diyorsun?"

"Hiç değişmiyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp şımarıkça ellerimi önümde birleştirdim. “Işığımı hiç kaybetmiyorum, değil mi?”

Kafasını iki yana salladı gülümserken. “Çok güçlü bir ışığın var, kaybetmiyorsun.”

Göz kırptım. “Zayıflıktan hoşlanmam. Güçlü olan her şey yolunu süsler.”

“Bundan bahsediyorum,” dedikten sonra kahvesini önümden alıp içti. Ben de el mahkûm yanan dilimle birlikte karamel *latteme* döndüm. “Bu konuyu konuşmak istemediğini biliyorum ama en azından başka avukat arkadaşlarımı yönlendirebilirim sana. Simge iyi bir avukattır. Büroda işe başladıktan sonra-”

“Hayır.”

Avukatım Simge mi olacaktı? Kızdan oldukça uzakta durmam gerekiyordu. Bir de avukatım yapıp onların arkadaşlıklarını izleyemezdim. Tamam, arkadaşlardı belli ki. *Akgün benim arkadaşımdı!* İyi de anlaşıyorlardı belli ki. *Ati ile yalnızca ben anlaşabiliyordum!* İkimizin de yolu farklıydı ve Simge onun yolunda ona destek olmuştu. *O yolda ben olmalı, ben desteklemeli, ben elinden tutmalıydım! Onun en yakın arkadaşı hep ben olmalıydım!*

Her şey için çok geçti.

“Arda ve o yönetmene karşı dava açmalısın.”

Gözlerimi devirdim. Anlatamıyordum. “Sadece uğraşmak istemiyorum.”

“Ben uğraşırım. Senin için. Her şeyle,” dedi tane tane.

“Tan lütfen,” dedim sadece.

Sinirlendiğini anlayabiliyordum. Bir şey yapamamak onun için çok kötü olmalıydı. “Avukatın olmamı istemiyorsun yani... Kesin olarak?”

Cevabım netti. “Evet.”

“Söke söke alırdım her şeylerini.”

Çocuksu bir hırsla yüzüme ciddi ciddi konuşmasına güldüm. “Ona ne şüphe? Senin de isteyip alamadığın bir şey var mı ki? Bir şeyi istediysen alana kadar çalıştın, çabaladın ve aldın.”

“Her şeyi değil,” dedi sadece ve sonra boğazını temizledi. “Oyunculuk... Hatta dur. Rolcülük işlerin nasıl gidiyor?”

“Yeni projeler okuyorum ama gerçekten güzel bir şey yok.” Gözlerimi devirdim. “Televizyon projeleri hep dram içeriyor ve dram oynamak bir yerden sonra zorluyor. Her role bürünebilir, her şeyi oynayabilirim; bununla ilgili bir sıkıntım yok fakat son dört projem dramdı. Terapistim benden sıkıldı.”

Dudaklarını birbirine bastırıp düşünüyor gibi yaptı. Bu hali komiğime gitse de gülmemeye çabaladım. Benim için bir şeyler düşünüyordu ve surat ifadesi çok komikti. “Başka bir şeyler dene. Mesela... komedi?”

“Komedi insanı gibi mi duruyorum?” diyerek geriye yaslandım ve kendimi gösterdim. Kaşlarımı çatarak ondan cevap bekliyormuş gibi durdum.

“Belalı gibi duruyorsun.”

“Belalıyım, değil mi?”

“Öylesin,” dedi beni ciddiyetle cevaplayarak. İkimiz de gülmek için zor duruyor gibiydik. “Bir aksiyon filmi yakıştırdı sana.”

“Aksiyonda da oynadım,” dedim heyecanla. “Silah tuttuğum her projeyi seviyorum, biliyor musun? Havalı hissediyorum. Belki dijitalde bir aksiyon, gerilim, korku deneyebilirim.”

“Farklı bir şeyler dene,” dediğinde derin bir nefes aldım. “Herkesi şaşırtacak ve sana olan ilgiyi artıracak bir şeyler.”

Bunu Nana’nın düşünmesi gerekiyordu çünkü ben hiçbir şey düşünemiyordum.

“Bakalım,” dedikten sonra derin bir nefes aldım. “Bu arada Arda’ya attığın yumruk başına fena patlayacak.”

“Arda’nın dayak yediğini yazan sayfalar keyif veriyor.”

“Nasıl bilecekler ki senin yumruk attığını?” *Bilmem* der gibi omuz silk-ti. Duraksadım, sonra gözlerimi kocaman açarak güldüm. “İnanmıyorum. Magazini mi takip ediyorsun?”

“Bazen,” dedi o da omuz silkerek.

“Seninle dedikodu yapılır.”

Dirseklerini masaya yaslayıp öne doğru eğildi. “Senin kadar iyi bilmediğime eminim.”

Ben de kendini bilmiş bir tavırla tek omzumu yukarı kaldırdım. “Kulağıma gelen şeyleri inkâr edemem ama ilgimi çekmediklerini söyleyebilirim.”

Kahvesinden bir yudum aldı öne eğilmişken. Bakışlarım kasılan pazılarına takıldı, bu korkunç bir an gibi geldi. Sanki ayıp bir şey yapıyormuş gibi hissedip sakın bir tavırla bakışlarımı ona çevirdim. Konuşmaya başladı. “Sen ve dedikodunun ilgi çekmemesi? İmkânsız. Sen okulun magazin sayfasını yönettiğin için kaç kere müdür karşısına çıkmış kızsın.”

“Atı bu sen, ben ve müdürle aramızdaki bir sırda,” dedim gözlerimi kocaman açarak. “Sesli söylemeyecektik. Söz vermiştik!” Dudaklarını ıslatarak güldü. “Ne?” dedim o öyle gülünce. “Neye gülüyorsun?”

“Hiç,” dedi ama eşek gibi sırtıtmaya devam ediyordu.

“Hayır, bir şey var. O gülüşü yapıyorsun. Şu *hep haklıyım ve istediğim her şeyi alırım* havasındaki gülüşün.”

Kafasını iki yana salladı yavaşça. “Öyle bir gülüşüm yok.”

“Tabii ki var!” dedim büyük bir neşeyle. “Bak! Şu an öyle gülüyorsun.” Dudağını gösterdim. Havalı bir gülüştü. “Bak, orada!”

“Atı dedin bana.”

Tüm neşem birden soldu. Yüzümdeki ifade kendisini saldı. Bunu yapmamıştım. “Ne? Hayır,” dedim ve yutkundum. Kaşlarımı çatarak gözlerine baktım; yeşillerine. Çocukluğumdan ibaret olan yeşillere. “Demedim.”

“Evet, dedin. *Atı bu sen, ben ve müdürle aramızdaki bir sırda dedin.*”

“Ağzımdan kaçmış,” dedim toparlayarak. “Kusura bakma, eski bir alışkanlık. İnsan eski alışkanlıklarını bazı insanları kaybetmesine rağmen bırakamıyormuş.” Kafamı eğerek kahve bardağımın kenarını okşadım. *Aptal ben.* İki gülüşle hemen eskiye mi dönecektim? Daha neler. “Sonuçta sen benim... eski bir dostumsun.”

“Dostunum.” Onun da sesi kısılmıştı. “Ben senin eski bir dostunum. Sen de benim eskimeyen dostumsun.”

Kafamı kaldırdım birden ve onu yakınımda, çok ama çok yakınımda bana bakarken buldum. Bu kadar yakınlaştığını fark etmemiştim. Bakışlarım onda kalakaldı. Gözlerimiz karşılıklıydı, burunlarımız ve hatta... Kendimi hızla uzaklaştırdım. Etrafa göz gezdirdim, sonra da kolumdaki ince saate baktım.

Bozuk saatime bakarak konuşmaya başladım. “Saat geç oldu. Benim gitmem gerek. Nana da bana kızacak. Akşama bir partiye katılacağım ve hâlâ elbisemi seçmedim. Partiye de çok az kaldı.”

“Ne partisiymiş?”

“Bir yönetmen veriyor. Yeni bir projeye başlayacak, onun için bir parti ayarladı yakın çevresiyle. Biliyorsundur yönetmeni. Kaybolanlar filmini çıkarmıştı yakın zamanda. Gişe rekorları kırdı.”

“Altan Ilgaz,” dedi sakın bir sesle.

“Evet evet, Altan. Çok sevdiğim bir abimdir. Öyle yani, ona gideceğim. Dört aydır Kalp Çıkmazı olaylarından dolayı etrafta görünmüyordum. Görünmem gerekiyor artık. Bir de seninle olan fiyaskodan sonra görünmezsem...” Sustum. O geceyi silmiştim. Çantamı alıp ayağa kalktım ve ona döndüm. “Neyse. Ee, sen? Eve mi geçiyorsun?”

“Evet,” diyerek o da ayağa kalktı. Kocaman oldu birden. Çok uzundu. Ondan uzun olduğum tek zaman dilimi dokuz yaşımızdı. O zaman benden üç santim kısaydı ama sonra birden boy atmış, bana üstten bakmaya başlamıştı. Ukalanın tekiydi. “Ben bırakayım seni eve.”

“Arabamla geldim,” dedim yalancı bir mahcubiyetle. İyi ki arabamla gelmiştim. “Arabamı arkamda bırakmayı sevmiyorum, yoksa gerçekten gelirdim.”

Eliyle yolu göstererek bana geçmem için yer açtı. Centilmenlikte üstüne yoktu. Bir de Arda’ya yapıştırdığı yumruğu naklen izlemeseydim değiştiğini düşünürdüm. Hiç de değişmemişti. Gülümseyerek yürümeye başladığımda peşime düştü. Sessizce kafeden çıkıp arabamın olduğu yere doğru yürümeye başladık.

“Simge olmasa bile başka bir arkadaşımı ayarlayabilirim.”

Başta anlamadım ne dediğini. Ona baktım şaşkınca ama sonra dank etti, hâlâ avukatlık meselesindeydi! “Teşekkür ederim düşünceli halin için ama dediğim gibi beni korumak zorunda değilsin.”

“Seni korumak zorunda mı? Hayır, değilim. Ben senin hakkın olanı almanı ve onlarla aynı ortamda bulunmamamı istiyorum.”

Sessiz kaldım. Bir süre o da yanımda sessiz sakın yürüdü. Arabamı gördüğümde olduğum yerde durdum. “Teşekkür ederim eşlik ettiğin için. Seni görmek güzeldi.”

“Bir daha ne zaman görüşeceğiz?”

“Efendim?” dedim şaşkınlıkla. Beklemiyordum çünkü ben son olması taraftarıydım. Kahve içerken son olması olayından vazgeçmiş olsam da bu yalnızca anlık bir düşünceydi. Şimdi gerçekten Akgün ile yollarımızın kesişmemesi gerektiğini düşünüyordum.

“Sana kahve ısmarladım. Sıra sende, eskisi gibi. Aramızda paranın laf, söz olmadığı ama birbirimize ödediğimiz şekilde.”

“Ciddi misin?”

“Evet, kahvemi istiyorum,” dedi gayet rahat biçimde. Bakışlarımı onun yeşil gözleri arasında gezdirdim. Görüşmeye devam etmek istiyordu.

Nasıl söyleyecektim? “Bu...” Etrafıma bakındım ve sonra cesaretimi topladım. “Bu doğru olmaz, Akgün. Sanmıyorum.”

“Sanmıyor musun? Peki sende kalan kahvem ne olacak?”

“Tamam. Evine kahveni göndereceğim. Nana ile k-”

“Eflatun görüşmeye devam etmeyecek miyiz? İkimiz de buradayken? Yıyı şehirdeyken?”

Güldüm. “Her şeye rağmen mi, Akgün?” diye sert bir tavırla kafamı ağırdırdım. Çok sert olduğumu fark edince derin bir nefes aldım. Hayır, bu durumamı düşünecekti. Kızgın biri olmayacaktım. Kalp kırmaya gerek yoktu. İstem hatırımız vardı! Görüşmek mi istiyordu? Tamam, üç ayda bir kahve içebiliriz. “Tamam. Tamam, şey... Bana mesaj atabilirsin. Tekrar bir kahve... içebiliriz. Sonuçta eski arkadaşlarız.”

Dişlerini sıktı ama bir şey demedi. “Seni görmek de güzeldi ve bundan sonraki her gün de güzel olacak.”

“Her gün mü? Akgün...” Gerçekten beni zorluyordu. Önce avukatlık meselesi, şimdi de eskiye dönmek istemesi. İmkânsızdı eskiye dönmemiz. “Müsait oldukça görüşebiliriz.”

“Bana her gün müsait olamaz mısın?”

Eskisi gibi?

“Artık çocuk değiliz,” dedim sadece ve arabamın otomatik anahtarını çıkarıp kilidi açtım. “Ama gerçekten sana vakit ayırmaya çalışacağımdan emin olabilirsin. Avukatlık konusunda da... Okan’dan özür dilemeni istiyorum.

Okan'ı neden ve nasıl vazgeçirdin avukatım olmaktan bilmiyorum ama bir daha işime burnunu sokmamanı rica edeceğim."

"Tamam," dedi huysuzca. "Davetin var akşam, ona hazırlanman gerekiyor. Altan Ilgaz'ın partisi. Büyük Efla Korkmaz ve bana bile müsait zaman yaratamayacak olan meşgul hayatı."

"Öyle deme," diyerek derin bir nefes aldım. Daha geçen gün karşılaşmıştık. Neden böyle konuşuyordu? "Bugün sana vurduğum için de kusura bakma. Çok sinirlendim."

"Eflatun, senin hiçbir yüzün bana yabancı değil. Dediğim gibi sen aynısın. Kusura bakma demen de saçma. Bu hayatta hiçbir zaman senin kusuruna bakmıyorum."

Bağırmalı mıydım? *Sus* demeli miydim? Vurmalı ve *geri zekâlı sen ne anlatıyorsun* demeli miydim? Yapmadım hiçbirini. Sadece ona yaklaştım ve parmak uçlarımda yükselerek sarıldım.

Kollarımı boynuna sarıp çenemi omzuna yasladım. Gözlerim kapandı, nasıl kapanmayacaktı ki? Sarılmak çok... çok iyi gelmişti. Bir anlık sarılmak istemiştım ve şimdi sarılırken anlıyordum ki bu istek bir anlık değildi. Ben yıllardır Akgün Tan'a sarılma hayali kuruyordum.

"Seninle sohbet etmek güzeldi," dedim kokusu burnuma dolarken. Bambaşkaydı. Eskisi gibi kokmuyordu mesela. Parfümünün pahalı olduğunu ve çok güzel koktuğunu söyleyebilirdim. Omuzları... Gerçekten bu omuzlar da neydi? Spor mu yapıyordu bir de? "Seni görmek, en azından bir kahve içmek ve gülmek güzeldi."

"Öyle," dedi ve ellerini belime koyarak sarılacakken çok uzun durmadan ayrıldım. Sarılırsa bazı kararlarım mahvolabilirdi. Bu yalnızca veda sarılmasıydı, uzatmaya gerek yoktu.

"Kendine iyi bak," dedikten sonra arkamı dönüp yürümeye başladım. Arabama geçtikten sonra gülümsememi bozmadan çantamı yan koltuğa fırlattım, güneş gözlüğümü taktım ve motoru çalıştırdım. Olduğu yerde tek eli cebinde, rahat bir tavırla beni izledi. Arabayı park yerinden çıkarıp ilerledim, yanından geçmeden önce de ona el salladım son kez.

"Allah'ın cezası, eski bir arkadaş seni niye heyecanlandırıyor? Bu kalp atışı da ne? Adam seni arkasında bırakıp İngiltere'ye gitti." Dikiz aynasından ona baktığımda, onun da arkamdan baktığını gördüm. Cebinden elini çıkardı, telefonundan bir arama yaptı. Onu gözden kaçırdığımda direksiyona bir kere vurdum. "Aferin. Sevgili olduğun haberleri dolaşan adamla görüşmeye devam edeceksin."

Duraksadım. Gözlerimi arabanın aynalarında gezdirirken daha kısık bir sesle fısıldadım. "Görüşmeye devam edeceğim..."

Umutsuz vakaydım.



BÖLÜM ALTI



*"Ah şu benim bitmek bilmez sakarlığım,
Yine, yırtık cebime koymuşum umudu."*

Dostoyevski



Katty Perry - Teenage Dream

On sekiz sene önce

Efla ile Akgün'ün siteden arkadaşı Ravza'nın doğum günü vardı. Ravza, Efla'nın yakın arkadaşlarından biriydi ve bu yüzden Efla doğum gününün en güzel kızlarından biri olmalıydı.

Annesiyle geçen hafta aldıkları bebek mavisi elbisesini elleriyle okşadı. Saçlarını dün gecedен nemliyen örmüş, sabahında açmışlardı. Saçları da kabarık bir şekilde kıvrıcıklaşmıştı ama çok güzel duruyordu.

Aynadan kendisine bakarak hayaller kuruyordu. Mesela çok büyük bir oyuncu olacak, elini bile kaldırmasına izin vermeden her işini başkası halledecekti. Etrafında sürekli dönen insanlar olacaktı.

On iki yaşında dahi etrafında insanlar bulunsun diye herkesle arasını iyi tutan, herkesi organize eden bir kızdı. Kimseyle kötü olmuyor, herkese iyilik yapıyordu çünkü biliyordu ki toprağın çiçek vermesi için sulanması gerekirdi.

Efla insanları sulamayı biliyordu.

Bu sayede etrafında en çok sevilen, lider konumunda olan ama hiç göze batmadan insanlarla ilişki kuran bir kızdı.

Saçlarına dokundu ve mutlulukla gülümsedi. Çok para kazanacaktı. Kameralar hep onu çekecekti. Herkes uğruna köle olacaktı ve bunu yaparken her zaman gülümseyecekti. Heyecanlı bir şekilde aynada hayal kurarken onu kapının pervazına dayanmış bir şekilde izleyen babasından bihaberdi.

Feridun, Efla'ya çok bağlı bir adamdı. Kızı bir yana, dünya bir yanaydı. Hayatını kızının yoluna paspas eder ve bundan gocunmazdı çünkü biliyordu ki kızı, eşi Kübra tarafından öyle güzel yetiştiriliyordu ki büyüyünce de hep minnettar bir insan olacaktı. Kızının kendisini huzurevine kapatmayacağından çok emindi mesela.

Emin olduğu bir şey daha vardı. Kızı bir dâhiydi ve neyi seçerse seçsin çok başarılı bir kız olacaktı. Tabii ona kalsa Efla da kendisi gibi bir mühendis olmalıydı. Sadece... öyle olmasını isterdi. Kızı ne olmak isterse arkasında dururdu da mühendis olsa tadından yenmezdi işte.

Feridun kızının eteğini kaldırarak aynaya gülümseyen görüntüsüne bakarken, "Prensesim," dedi. Efla hemen arkasını döndü ve babasına baktı. Gözleri parladı. "Doğum günü kızını gölgede bırakacaksın. Bu ne güzellik böyle?"

Efla'nın ağzından bir kıkırtı kaçtı. Babasına âşıktı. O böyle konuşunca eteklerini tutup gülmek geliyordu içinden. Hem babası çok da yakışıklı bir adamdı ve kendisini utandırıyordu.

Beyaz, kurdeleli babetleriyle babasına doğru ilerledi. Bir adım ötesinde durdu, iki farklı renkte olan gözlerini kocaman açtı. Feridun kızına bir kez daha hayran oldu.

Bayılıyordu kızının gözlerine. *Dünya gibi*, demişti kızının gözlerinin hangi renklerde olduğunu ilk fark ettiklerinde. *Deniz ve orman kızımın gözlerinde, Kübra. Efla benim dünyam.*

Parmak uçlarında yükseldi Efla, sallandı birkaç kez. "Baba güzel olmuş muyum gerçekten?"

"Harika olmuşsun gözümün nuru, bayıldım. Kışkandım da biraz seni," diyen Feridun tek dizini yere yaslayıp kızının ellerini aldı avuçlarına. Tırnaklarındaki mavi ojelerini görünce gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Hiç yakıştırmıyordu şu oje zırvalığını. Kübra'ya sürmemesini söylese de kızı ojesiz duramıyordu ki! Efla'yı da ikna etmek dünyanın en zor işiydi. "Şu ojeler olmamış ama dünyam," dedi Feridun kaşlarını çatarak.

"Baba sen anlamazsın," dedi Efla hemen. Parmaklarını kıpırdatıp babasına yaklaştı. "Kızlar böyle güzel oluyorlar. Ne diyordun en son? Güzel mi olmuşum ben?"

Babasından iltifat beklediğini sakınmaması Feridun'un komiğine gitti. Unuttu hemen ojeyi. Kızı kendisine nazlanacaktı. "Çok güzel olmuşsun."

"Kışkandın mı baba beni peki? Neden kışkandın? Çok güzel olmuşum, herkes beni beğenecek diye mi?" dedi Efla da yeni yeni kaynamaya başlayan dişleriyle sınıtarak.

"Evet," dedi Feridun kaşlarını oyuncu bir tavırla çatarak. "Kızımı ben-den başka kimse beğenemez."

"Ya baba," diyen Efla yerinde duramaz gibi sallandı. "Sonra? Erkekler bana âşık olur mu?"

"Efla!" Babası kızınca Efla kahkaha attı. En sevdiği an, bu andı. Babasının kendisini kışkandığı anlar! "Ne diyorsun kız sen bu yaşı?"

“Ama çok güzel olmuşum ya baba!” Efla babasını kışkırtıyordu. Yeni hazırlanan Kübra elinde kolyesiyle birlikte küpelerini takmaya çalışırken yatak odasından çıktı hızla. Kolyesini kocasına taktıracaktı. Kendisi o kolyeyi kırk kere takardı da asıl olay kocasının takmasıydı. Çok severdi eşine böyle küçük şeyleri yaptırmayı.

“Güzel olmuşsun da... öyle erkek falan deniyor mu kızım babaya?”

Kübra kapının girişinden kocasıyla kızına baktı. “Denmiyor mu?” dedi Efla annesine bakıp. Annesi de açık yeşil, diz altına uzanan güzel bir elbise giymişti. Annesine parlayan gözlerle baktı. “Anne çok güzel olmuşsun!”

Kübra, “Senden daha güzel olamam balım,” diyerek kocasının kendisine bakan gözlerine döndü.

Feridun karısına hayrandı. Onu gelinlikle görmüştü. Birlikte birçok kez davete katılmış, düğünlere gitmiş, ünlü restoranlarda yemekler yemişlerdi ve hepsinde Kübra kendisine özenerek güzel bir şekilde giyinirdi. Feridun ise her seferinde lisenin ilk günü gördüğü ve âşık olduğu kıza bu bakışlarla bakardı.

“Feridun...” dedi Kübra, Feridun’un içini alevlendiren bir sesle. “Kolyemi takamadım.”

Efla, “Buzdolabını kucağına alıp taşıyan annem kolyesini takamamış!” deyince üçü de güldüler.

Feridun yavaşça ayağa kalktı. “Ben takayım hatun,” dediğinde Kübra da yutkunarak, “Tak bari,” dedi ve arkasını döndü. Kolyesini hemen kocasına uzattı. Kolyeyi takarken tenleri birbirine değdi, dünyaları aydınlandı. Feridun onun boynuna bir öpücük kondurduğunda Kübra kıkırdadı, Efla ise ellerini göğsüne dokundurup bayılarak izledi bu görüntüyü.

Âşık bir anne baba ile büyümek onun en büyük şansıydı. Küçük kız neye sahip olmak istediğini çok iyi biliyordu. Annesiyle babasınunki gibi bir evlilik ve aşk istiyordu.

“Çok güzel olmuşsun be yavrum,” diyen Feridun ile Kübra yine gülümsedi. Ondan uzaklaşıp parlayan gözlerle kocasına baktı.

“Teşekkür ederim... Sen de çok yakışıklısın,” dedi kocasının ev haline. Doğum günü partisine yalnızca anneler gidiyordu, bu yüzden kocası evde kalacaktı fakat Feridun yine de çok ama çok yakışıklıydı.

“Baba ben?” dedi Efla hemen araya girerek. “Ben nasıl olmuşum?”

“Sen zaten benim favorimsin.”

Küçük kız annesine döndü. “Anne duydun mu? Babamın favorisi benim. Üzülme, seni de sevecek,” deyince ona güldüler. Eteklerini kaldırarak zarif bir hanımefendi gibi babasına reverans yaptı. “Teşekkür ederim, Feridun Bey.”

Kızının neşesinin üstüne tanımazlardı. “Şu harekete bak ya! Ye beni diyor!” Feridun, Efla’nın bu tatlılığına dayanamadı. Eğilerek kızının boynundan öpüp kucığına aldı. “Benim kraliçemle prensesim doğum günü partisine bomba gibi düşecek,” diyerek kızını öpüp kokladı. Efla ise kollarını babasının boynuna sarıp öpücüklerin tadını çıkardı.

Efla dün ezberlediği şarkıyı söyledi. “Bim bam bom, çatlasın düşmanlar.”

“Onun devamını getirirsen babanın yüreğine inecek aşkım,” dedi Kübra.

“Ha ha hayt dinleyin dostlar. Benim de artık bir sevgilim var!” deyince Feridun, “Hayır,” diyerek dramatik bir şekilde kızının göğsüne yasladı kafasını. Dayanamıyordu bu düşünceye. Kızının sevgilisi mi? Nasıl paylaşırdı dünyasını? “Senin sevgilin benim.”

Efla onun kafasını göğsünden uzaklaştırmaya çalıştı. “Hayır, sen annemin sevgilisisin!”

“Senin de olurum.”

Efla oyuncu bir şokla annesine döndü. “Anne, babam seni aldatıyor!”

“Boşayacağım seni, göreceksin!” dedi Kübra da odadan çıkarken. Yatak odasına gidip çantasını almalıydı. “Yazıklar olsun emeklerime. Saçıma süpürge ettim!”

“Etti valla,” dedi Efla.

“Sen boş ver annenin süpürge saçlarını. Babana söz ver. Sevgili yok.”

“Baba evde mi kalacağım?”

“Kalıver, ne olacak? Baban bakar sana.”

“Ya baba, benim de sevgilim olacak.”

“Efla ne sevgilisi? Yok sevgili babacığım. Yirmi beş yaşına kadar eline erkek eli değemez.”

“Baba ne diyorsun?” diyen Efla babasının kucığından inmeye çalıştı. “Baba ben gideceğim!”

“Hayır,” dedi Feridun. “Gidemezsin. Söyle babasının gülü. *Evet, babacığım. Yirmi beş yaşına kadar dizinin dibinde oturup evlenmeyeceğim. Erkekler ezeli düşmanım. Sevgilim olursa babamı boş yere çocuk dövmekten mahpusa düşürmeyeceğim.* Söyle bakalım. Bekliyorum.”

“Baba geç kalmışız!” diyen Efla babasını hiç dinlememişti bile. Sevgili yapacaktı. Sınıfta onu seven bir çocuk vardı zaten. Onunla sevgili olurdu belki büyüyünce.

“Söylesene kızım,” diyen Feridun çok ciddiye. Bu sözü almalıydı.

“Anne, babam bana büyü yapıyor!” diye bağırarak Efla’yı duyan Kübra koşarak odadan çıktı.

“Ne oluyor?”

“Babam bana evde kalma büyüsu yapıyor. Kurtar!” deyince Kübra güle-
rek kızını eşinin kucağından aldı. Feridun ise zorluk çıkarmadı ama drama-
tik bir şekilde elini kalbine götürdü.

“Yirmi beş diyerek erken davrandım zaten. Otuz demeliydim. Yirmi
beşe ne var şurada? On üç yıl var!”

“Allah aşkına, Feridun!” Kübra kızının elbisesini düzeltti ve yere bıraktı.

Efla babasına bakıyordu yandan yandan. “On üç,” deyince, “Ne on üç?”
diye sordu Feridun hemen kızına. Dramatik davranıyordu. Ya kızı âşık olur-
sa? Bu yaşta aşk mı olurdu?

“On üç yaşına kadar sevgili yok.”

“Kızım zaten kaç ay kaldı on üç olmana? Kübra bir şey de sultanım,
kurban olayım!”

“Anneciğim sen daha çocuksun, ne sevgilisi?” diyen Kübra kızının saç-
larını da elleriyle okşadı. “Babanın kalbine indirmeyelim. On dört olsun.
Kendisi bana lisedeyken çıkma teklifi etmişti. Başkasının kızına teklif götür-
mek neymiş, görsün.”

“Kübra sen ne diye kızın kafasını karıştırıyorsun?” diyen Feridun şokla
karısına baktı. “Çocuk o!”

“Ben çocuk değil miydim?” dedi Kübra da ona bakarak. O da Feridun’a
âşık olmuştu lisedeyken ama konu kocasını birazcık kızdırmaksa elinden
geleni yapardı. “Efla senin çocuğunsa ben de babamın çocuğuydum.”

“Kızım niye ben sanki kırk yaşında, kareli gömlek giyen dayıymışım
da sana on dörtken gelmişim gibi yapıyorsun kendini? Ben de on dört
yaşındaydım!”

“O da on dört yaşında bulur,” diyen Kübra kıkırdayarak kızının omzun-
dan tuttu. Efla, annesinin babasını kudurtmasını keyifle izliyordu. Babası
bayılacak gibiydi. Annesi de kendi tarafındaydı. Onlar küçük bir aile anı
yaşarken dışarıdan gelen sesi duydular.

“Eflatun, partiye geç kaldık!”

Küçük kız annesini de babasını da anında unutup, “Ati!” diye bağırdı.
Koşarak aşağı inmeye başladı.

“Ben mi Ati mi desem, Ati diyecek kadar seviyor ya şu çocuğu deli olu-
yorum. Aileden olmasa, kardeş gibi olmasalar döverim Akgün’ü,” diyen Fe-
ridun eşinin belinden tutup kendisine çekti. Ona öpücüklerini kondurur-
ken Efla çoktan kapıyı açıp bahçeye çıkmıştı.

Akgün Tan kısa kollu beyaz bir gömlek ile yeşil bir kot şort giymişti.
Papyonu ve pantolon askısıyla birlikte hiç mutlu olmasa da Eflatun Kız’ı

görünce yüzü aydınlandı. Prensesler gibi olmuştu. Kafasına bir prenses tacı konulsa emindi ki sırtmazdı.

“Çok çirkin olmuşsun,” dedi Akgün kız yanına gelince.

“Sen de kötü olmuşsun.”

“Partinin en yakışıklı çocuğu ben olacağım.”

“Ben zaten her zaman, her yerin en güzel kızıyım!”

“Kendini kandır,” diyen Akgün ona yaklaşıp yüzüne baktı. “Dudağına ruj mu sürdün?”

“Atı sus!” diyen Efla gözlerini kocaman açıp arkasına doğru baktı. “Annem duymasın sonra kızıyor.”

“Sana yeni ruj alalım, anneninkiler çirkin. Güzelini buluruz.” Akgün onun saçlarını parmakları arasına alıp kaldırdı. “Saçların güzel olmuş.”

“Senin de saçların güzel,” dedi Efla onun saçlarına bakıp. Saçlarını ıslatıp geriye doğru taramıştı Akgün. “Avrupa Yakası’ndaki Şehsuvar’a benzemişsin,” deyince ikisi de kahkaha attılar. Gerçekten de benzemişti.

“Aklına nereden geldi? Çok salaksın.” Birlikte bahçeden çıktılar ve anneleri arkalarından gelirken sohbet etmeye başladılar.

“Sonra Nihal de ona dedi ki madem sen benimle gelmiyorsun, ben de Efla ile gezerim. Sanki ben onunla gezmek istiyorum. Zaten ben, *biz Atı ile gideceğiz sahile siz de gelerseniz gelirsiniz*, dedim. Sen seviyor musun Nihal’i?”

“Sen seviyor musun?” dedi Akgün ona düşünceli bir şekilde.

“Çok değil.”

“Ben de çok sevmiyorum o zaman.”

“Hiç mi sevmiyorsun?”

“Hiç mi sevmeyeyim?”

“Bence hiç sevme.”

“Tamam, hiç sevmem,” dedi Akgün de. Zaten Efla hariç çok fazla kızlarla muhatap olan bir çocuk değildi. Utangaç ve içine kapanıktı. Eflatun; okuldaki herkesle iyi, cana yakın, tiyatro kulübü başkanı olup herkesle arasını iyi tutan sosyal bir kızdı. Akgün daha çok futbolla ilgilenir, bazen basketbol oynar, bol bol kitap okur ve sürekli ders çalışırdı.

Aynı gün doğup birbirlerine bu kadar ters olmaları Kübra ile Nesrin’i şaşırtıyordu.

Akgün’ün aklına bir olay geldi. “Geçen gün ne oldu biliyor musun?”

“Ne oldu?”

“Biz futbol oynuyorduk. Hani senin gıcık olduğun çocuk var ya... bizim sınıfta.” Efla duraksadı. Bakışlarını Akgün’e çevirdi. Öncelikle o çocuğa gıcık olmuyordu, gıcık oluyormuş gibi yapıyordu. Çocuk ona âşıktı ve bunu kızlar söylemişti. Efla da biraz naz yapıyor, çocukla kavga ediyordu. “Efe.”

“Ne olmuş?”

“Bana bilerek çelme taktı.”

“Ne?” diyen Efla kaşlarını çattı. “Hem de bilerek?”

“Evet,” dedi Akgün ve omuz silkti. “Ben de ona omuz attım. Yere düştü. Çok sert çarpmamıştım. Süt oğlan işte, gidip babasına söylemiş.”

“Oha! Bir de babasına?”

“Evet. Babası da babamla konuşacakmış ama ben babama anlattım zaten olayı. *Gelsin de döveyim herifi*, dedi. Salak çocuk. Babaları işin içine katmayacaktı.”

“Faruk amcam onun babasını döver ki,” dedi Efla.

“Babasına söylememeliydi,” dedi Akgün de bilmiş gibi. Evet, babası onu çok pis döverdi.

Efla, “Ondan nefret ediyorum,” diyerek önüne döndü. Artık nefret etmek zorundaydı. Hiç kimse Ati’sine çelme takamazdı!

Birlikte partiye girdiklerinde Efe de oradaydı. Oyunlar oynarken de doğum günü pastası üflenirken de Efla, Efe’den kaçtı. Kovalamaca oynarken Efla ebe olduğunda herkesi ebeledi ama Efe’ye dokunmadı.

En sonunda anneler çocuklara pastayı ve yiyecekleri hazırlayıp hepsini bir masaya oturttu. Efla ise o an Efe’ye kilitlenerek portakal suyunu içerken artık dünyada nefret ettikleri listesini nasıl yapacağını düşünüyordu. Efe başı çekiyordu.

“Ben öğretmenim verdiği testleri bitirdim, Efla sen de bitirdin mi?” diye soran Rabia’ya döndü. Ne dediğini duymamıştı.

“Efendim?”

“Okulların açılmasına çok az kaldı. Öğretmen yaz tatili için test kitabı vermişti. Onu bitirdin mi?”

“Daha bitirmedim,” diyerek portakal suyunu kenara bıraktı. “Hem ödev verilmesi çok saçma. Protesto ediyorum. Ödev yapacaksak niye yaz tatiline giriyoruz? Okul devam etsin o zaman.”

Akgün gülerek ona baktı. Kendisi de test kitabını bitirmişti ve defalarca kez Efla’ya bitirmesini söylese de o umursamamıştı. Tüm yazı eğlenerek geçirmişti.

Bütün çocuklar Efla’ya gülerken kız da sırtarak pastasını yedi. Okul açılmadan bir hafta önce yapardı çünkü tatillerde verilen ödevler bunu için vardı; bir hafta önce başlamak için.

Akgün Tan poğaçasını yerken Efla’ya yaklaştı. “Bence Aysel teyze koca-sıyla kavgalı,” dediğinde Efla garip garip ona baktı.

“Ne?”

“Evet, baksana. Gözleri şişmiş.” Efla baktı. Kendisi de her ağladığında gözleri şişerdi ve gerçekten de Burak’ın annesi Aysel teyzesinin gözleri şişmişti.

“Ec, kocasıyla kavga ettiği nereden belli?”

“Hep kocasının aldığı terlikleri giyip, *kocam aldı, kocam aldı* demiyor muydu? Bak ayaklarına. Kocasının aldığı terlikleri giymemiş.”

“Atı yok artık. Belki de bu terliklerini giymek istedi.”

“O zaman neden az önce Burak, *babam bizi almaya gelecek mi*, diye sorduğunda oğluna kızdı?”

Efla kahkaha atarak ona ters ters baktı. “*Sherlockçuluk*’ mu oynuyoruz?”

“Oynayalım mı?”

“Ama tanımadıklarımızla oynayalım. Tahmin oyunu olsun. Tanıdıklarımızı tahmin edince ne olacak? Annem duysa kızıp *dedikodu mu yapıyorsunuz siz* der.”

Doğru söylüyordu. Kübra, Nesrin ile tüm siteyi konuşur, yorum yapar, sonra biri kendisine bir şey deyince *dedikodu günah* deyip kenara çekilirdi. Akgün ona cevap vermeden bahçeye bakındı. Tanımadıkları birkaç kişi de vardı. Ravza’nın kuzenleri ve başka arkadaşları da vardı.

Birkaç saniye sonunda ilk avını yakalamıştı. “Bence pembe tişörtlü kız özel okula gidiyor, çok burnu havada ve kesin arkadaşlarının arasında sevimli olmayan biri. Baksana, kimseyle anlaşıyor. Geldiğinden beri annesinin yanında aynasına bakıp duruyor.”

Efla kıza baktı. Gerçekten de annesiyle birlikte diğer kadınların yanında oturuyor ve sürekli aynasına bakıyordu. Saçları kıvrıkcıktı, sürekli saçlarını attırıp birlikte eğlenen çocuklara kıskanç bakışlar atıyordu.

“Bence biraz çekingen bir kız ve sadece dikkat çekmeye çalışıyor,” dedi Efla.

Akgün ona güldü. “Vay be. Eflatun’dan beklenmeyecek hareketler! Kıza acıdın mı?”

Acımişti ama kızı sevmişti de. “Sana ne?” Gözleriyle ilerideki çocuğu gösterdi. “Kesin bir koleksiyonu vardır bu çocuğun. Çiklet koleksiyonu gibi.”

“Bence gitar da çalıyordu,” dedi Akgün. “Futbolu da beceremiyordur kesin.”

“Kıskanma. Belki de senden daha iyi futbol oynuyordur.”

“Benden daha iyi mi?” Akgünalayla güldü. “Benden daha iyi futbol oynayan kimse yok.”

* Sherlock Holmes, Sir Arthur Conan Doyle tarafından oluşturulan Britanyalı hayali danışman, dedektif, kahramandır. Polisiye edebiyatının önemli ilk kişiliklerinden biridir.

Efla, Akgün Tan'ın omuzlarını kabartarak konuşmasına gülümseyerek baktı. Evet, doğruydu. Babasını çok severdi ama babası bile Akgün'den kötü oynuyordu. Akgün bence milli takıma seçilmeliydi.

“Çocuk da çok yakışıklıymış. Belki onunla sevgili olurum.” Akgün kaşlarını çatarak ona döndü. “Babam da sevgili yapmama kızıyor ama ben yapacağım birkaç zaman sonra.”

“Yok ya!” Boğazını temizledi. “Feridun amcam doğru söylemiş, sevgilin olamaz.”

“Hadi babam, benim babam da sana ne oluyor? Sevgili yaparken sana mı soracağım?”

“Bana soracaksın tabii. Sevgili yapmak istersen ilk bana söyleyeceksin, ben izin verirsem olacaksın.”

“Bizim mahallenin ağası sen misin?”

“Benim.”

Efla onu itti yanından gitsin diye. Akgün dengesini sağlayamayınca yere doğru düştü. Efla kahkahalarla gülerken Akgün onu da yere çekti. Efla onun üstüne düştü. Sonra onları gören çocuklar aynı ağızdan bağıldılar.

“Altta kalanın canı çıksın!”

Ve aynı anda birbirlerinin üstüne çıkarak oyunu oynamaya başladılar. Üstlerine binen her kişiyle birlikte Akgün Efla'nın, “Öküzler, danalar, camızlar,” demesine gülmekten canının acısını umursayamadı.



*Efla Korkmaz
2024, İstanbul*

Nana'nın bana haber verip, “Seni plazanın önünden alacaklar,” dediği arabayla birlikte Altan'ın villasının önündeydim. Pembe, parıltılı, ıslıl ıslıl bir elbise giymiştim. Saçlarımı ise maşa yapıp salmışım. Elime aldığım minik cüzdan çantayı da kolumun altına koysam durmuyor, elimde tutsam çirkin gözüküyordu. Niye aldığımı da bilmiyordum.

“Kaçta döneceğinizi biliyor musunuz?” diye sordum öndeki şoför beyefendiye. “Partide çok kalmayı düşünmüyorum. En geç iki saat sonra burada olun lütfen.”

“Siz nasıl isterseniz, Efla Hanım,” dedi benden yaşça büyük olan adam.

Gülümseyerek ona baktım. “Evde bekleyen aileniz varsa hiç gelmeyebilirsiniz. Ben taksiyle de geri dönerim,” dediğimde bakışlarını bana çevirdi.

“İnce düşünceniz için teşekkür ederim fakat hak etmediğim parayı alıp evime ekmek götüremem, Efla Hanım. En geç iki saat içerisinde burada olacağım.”

Düşüncesi güzeldi. "Herhangi bir durum değişikliği olursa Nazan size haber verir," dedikten sonra arabanın kapısını açtım. Derin bir nefes aldım ve yüzüme tadı olmasına çaba gösterdiğim gülümsememi yerleştirdim. Tek ayağımı dışarı atar atmaz flaşlar patlamaya başladı. Arabadan çıktıktan sonra ise alışkanlıkla kameralara baktım. Bugün üç kameraman vardı. Altan büyük ihtimalle yalnızca önemsiz kişileri çağırmıştı.

"Arkadaşlar yine keyfimiz yerinde!" diye şen şakrak konuşunca kamera arkasındaki tanıdık yüzler kahkaha attılar.

"Efla Hanım nasılsınız?"

"Sağ olun," diyerek yürümeye başladım. O sorunun geleceğini biliyordum. Hızlı davranıp içeri girersem kurtulacaktım.

Tabii ki biri başlangıcı yapmalıydı. "Efla Hanım geçen gece elinden tutarak çıktığınız yakışıklı beyefendi sevgiliniz miydi?"

Hayır, sekiz yıl sonra sürpriz yumurtadan çıkan çocukluk arkadaşım.

"Kameralardan uzak olmanızın sebebi sevgiliniz mi?"

Hayır, mesleğimde önümü kesmeye çalıştıkları için hiçbir yapımda ismimi geçiremedim ve biraz daha böyle devam edersem kariyerim bitecek.

"Sevgilinizin mesleği bırakmanızı istediği için diziyi, Kalp Çıkmazı'nı bitirmek istediğiniz söylentileri doğru mu?"

Akgün Tan Acar mesleğe başlama sebebim ve dayanağımdı, bırakma değil.

"Sevgiliniz İtalyan'mış. Nerede tanıştınız?"

Annelerimizin karnından çıktığımız an, yan yana koyulan kuvözlerimizde. Ayrıca İtalyan mı? Has mı has İzmirliydik biz.

"İlişkiniz ne zamandır devam ediyor?"

Hiçbir zaman ilişkimiz olmadı. Arkadaşlık ilişkimiz de asırlar öncesinde kalmış gibi hissettiriyor.

Villanın ön bahçe kapısında dikilen güvenliklerin arasından girdiğimde ardımda kalan çocukları unutmaya çalıştım. Sorular sorulurken bile bozmadığım gülümsememi kısa bir anlığına düşürdüm.

Bazen maskeler ağır hissettiriyordu. O kadar yalnızlığın içinde aslında kalabalıklar arasında olmak da insanın asıl ağır ceketi oluyordu. Fakat yalnızlık üşüyordu ve onu ısıtmak zorundaydım.

Ben ilerledikçe artan müzik sesleriyle derin bir nefes daha aldım. Hayatım bir skeçti ve ben mutlu olduğum, hayalim olan bu meslekte kalıplaşmış bir sahneyi oynamaktan sıkılmışımdı. Gülmek zorunda olduğum sahneyi.

Villanın arkasındaki havuzun olduğu alana geldiğimde masaları, dans eden insanları, fotoğraf çekilenleri gördüm. Gözüme çarpan herkesi tanıyordum. Altan ileride insanlarla sohbet ederken etrafa bakınmaya başladı

ve birden gözleri bana takıldı. Ona kocaman gülümsediğimde, “Efla!” diye bağırarak yanındaki insanlara veda etmek için döndü.

Bakışlarımı yavaşça yanındaki insanlara çevirdiğimde Seren Ertan’ı ve menajeri Mert’i gördüm. İkisi de kaplan edasında bana kilitlenmişlerdi. Beni yok etmek mi istiyorlardı?

Hangi çakal, aslanı yenebilmişti?

Altan sarılırken tek elimi onun sırtına dokundurdum. “Gözlerim seni aradı. Neredeydin?”

“Güzelliğimi gösterecek elbiseyi seçmekle meşguldüm.”

Sarılmayı bırakıp üstüme baktı. “Şahanesin!” Elimden tutup beni etrafımda bir tur döndürürken kahkaha attım. Saçlarım salındı. “Dostluğumuz olmasa sana âşık olurdum. Bambaşka bir güzelliğisin,” dedikten sonra gözlerime döndü. “Özellikle de bu gözler... İnsanı âşık olmaya itiyor.”

“Çok tatlısın!” dediğimde arkama doğru bakındı.

“Banu gelmedi mi?”

“Hayır,” dedikten sonra sesimi kısarak ona yaklaştım. “Kıçına tekmeyi koyacağından emin olduğu için gelmedi.”

Altan kahkaha atıp, “Yok artık. Banu benim için eski bir dost. Daha sonradan ona davetiyemi iletmiştim. Gelmesini bekliyordum,” dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

“Eski bir dost mu? İlk ayınızdan evlenme teklifi ettin kıza.”

“İnsanoğlu ölene kadar hata yapan bir canlıdır, Efla.”

Onun omzuna vurarak gülüşümü artırınca yanıma doğru yürüyen yapımcı Gürkan Tasma’yı fark ettim. Gözlerim kocaman açıldı. Sesim, “Gürkan!” diye keyifle çınlayınca kollarını iki yana açtı.

“Benim güzeller güzeli, Efla’m. Seni çok özledim!” diyerek bana yaklaşıp sarıldı. Gürkan benim ilk dizi projemin yapımcısıydı. Akgün’ü de tanıyan sayılı insanlardandı. Çok sık konuştuğum biri olmasa da böyle küçük yerlerde karşılaşınca duygulanırdım. Benim için çok farklı bir yerdeydi.

Gürkan’a sımsıkı sarılırken gülümsedim. “İnanmıyorum. Geleceğini düşünmedim. En son Amerika’dasın sanıyordum!”

Ayrıldık. Bakışları yüzümde gezindikten sonra Altan’a baktı. “Altan, Kaybolanlar’dan sonra bile heyecanlı olabiliyor. Film fena ağlatmıştı, hepimiz mahvolmuştuk ama adam hırslı işte! Yeni proje var, kutlamasını yapalım dedi. Dayanamadım, geldim!”

Kaybolanlar çok iyi bir işti. Hemen ardından yeni bir filme başlaması büyük cesaret isterdi ama Altan zaten çok cesur bir adamdı.

“Utandırıyorsun dostum,” diyen Altan kendisine seslenen bir adama baktı. “Geliyorum,” dedikten sonra bize dönüp, “Sizi bırakmak zorundayım. Gece sonuna kadar tekrar görüşürüz!” diyerek uzaklaştı.

“Sattın bizi!” deyince bana elini sallayıp itici bir surat yaptı. Kahkaha atmayı kesip Gürkan’a döndüm. İnanamıyormuşum gibi kafamı iki yana salladım. “Kaç senedir görmüyorum seni? Bir, iki?” Elimi koluna yasladım. “Kendini özlettin.”

“Üç senedir gelmiyorum Türkiye’ye,” dediğinde ıslık çaldı. “Şaka maka bayağı oldu. Zaman gerçekten hızlı geçiyor. Daha dün kadar seni bar köşelerinden sarhoşken topladığımızı hatırlıyorum.”

“İğrenç bir herifsin,” dedim şokla. “Bunu niye hatırlatıyorsun?”

İğrenç dönemimin bitişi Gürkan’ın gidişinden sonra gerçekleşmişti. Aldığım korkunç haberle birlikte her şeyden elimi ayağımı kesmiş, çok hızlı bir şekilde düzelmek zorunda hissetmişim. O haberdan sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı zaten.

“Ben de seni çok özledim, Van kedisi,” dedikten sonra birden etrafa bakınca kaşlarım çatıldı ister istemez. Garipsediğimde bana döndü. “Haberleri gördüm.”

Dudaklarım aralandı. Artık bu konuyu konuşmak istemiyordum gerçekten. Nana’yla bile konuşmamıştım. “Gürkan...”

“Geri dönmüş.”

Akgün gittiğinde normal hayatıma döndüğümü düşünmüştü herkes. Okulum bitmeden önce anlaştığımız olan birkaç tiyatrodan sahne almış, dizilerdeki rollerime devam etmişim. Yirmi iki yaşında bu kadar sesimi duyuramadığım için küçük işlerde yer alıyordum.

Gürkan ilk büyük işimizi konuşmak için sahne aldığım bir perdeden sonra beni bulmuştu. İnanılmaz heyecanlıydım. Akgün yanımdaydı. Gürkan ile birlikte tanışmıştık. İlk diziyeye başladığımda da Akgün yanımdaydı. Dizi çekimlerine sabahın dördünde benimle birlikte uyanarak gelmişti.

Dizi bitmeden önce, mezuniyetinden sonra beni yalnız bırakarak gitmişti. Gürkan, benim Akgün’ün gidişinden yara aldığımı bilirdi fakat konusunu yıllar önce açmış ve bir daha bahsetmemişti.

Yıllar sonra ilk kez bahsediyordu.

“Evet.”

“El eleymişsiniz...”

“İlk kez orada karşılaştık. Beni dışarı çıkarmaya çalışırken yanlış anlaşıldı her şey,” diye kısaca açıkladım. Gülümseyerek omuz silktim. “Hiçbir hayal kırıklığı kalp mahkemesinde yargılanmadan beraat etmez.”

“Yargıladın mı?”

“Ben o davayı yıllar önce gördüm, kapattım, bir daha açmamak üzere sakladım.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdıktan sonra, “Neyse ki görüş-meme kararı aldık,” dedim.

Bakışları yavaşça arkama döndü. Kaşları kalkarken yüzünde onda daha önce görmediğim şekilde bir gülümseme parladı. “Anlaşılan kararı alan ve uygulayan taraf sadece sensin,” deyince bir hışım arkamı döndüm. “Akgün’üm!” diye bağırarak elini uzattı. Akgün de onun elini sıkınca birbirlerine çekildiler ve sıkıca sarıldılar.

İnanamıyordum. Burada ne işi vardı?

Beni görmeye gelmişti. Burada olacağını biliyordu!

Boğazımı temizleyerek hiçbir şey olmamış gibi arkamı döndüm ve par-tinin içine karıştım. Yanıma yaklaşan garsonun tepsisinden kokteyl kaptım. “Efla Hanım o...” Bardağı birden kafama diktim. Burnumdan çıkan acıyı naklen hissederken, dudaklarımı birbirine bastırıp yüzümü ekşittim.

Hem ekşi hem acı hem de çirkin bir tadı olan kokteyl artık ezeli düşma-nımdı. Daha önce böyle bir tatla tanışmamıştım. Bayağı berbat bir kokteyl-di. Alkolden de nefret ediyordum! Garson bana, “O özel kokteyl efendim... Acıdır,” dedi. Bakışlarımı ona çevirdim. Gülümsedim ve bardağı tepsisine geri koydum.

“Bu kokteyl kiminse ona hayatımda tattığım en kötü kokteyl olduğunu söyle.”

“Senin sesinden duymak varken neden garsondan duymak isteyeyim ki bu gerçeği?” diyen keyifli sese döndüm.

Üzerinde salaş bir beyaz gömlek ve altında mint yeşili, keten bir panto-lon vardı. Omuzlarını daha da heybetli gösteren beyaz gömleğinden bakış-larımı almak bir miktar zorladı. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı ve ben bu tatlı gülümsemeden nefret etmişim.

“Sürpriz gibi karşıma çıkmak hobin olmaya başladı.”

Arkamı dönüp ilerideki masalardan birine hızlı adımlarla ilerlemeye baş-ladım. Elbette arkamdan geliyordu.

“Seni şaşırtmayı seviyorum.”

Peşimi bırakabilir miydi?

“Beni şaşırt ve peşimi bırak.”

“O konuda ne yapacağımı ikimiz de biliyoruz o halde.”

Gözlerimi devirerek çantamı masaya koydum. Telefonumun bile sığ-madığı kış kadar bir çantaydı. Yüzümü ellerimle sıvazlayarak saçımı ar-kaya attım. “Müsait oldukça görüşebiliriz demiştim. Akşamunda yeniden karşımdasın?”

"Baktım sen bana müsaitlik bulamayacak gibisin, ben de senin meşguliyetine katılmaya karar verdim." Dudağının kenarı yukarı kalktı, sırtına yine gözlerimi devirdim. "Seninle görüşmenin yollarını buluyorum diyelim."

Sinirlerim bozulmuş gibi güldüm. "İnanılmaz birisin."

"Ama sen bana inanırsın... değil mi?"

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Tertemiz yüzü, yeni çıkmaya başlayan sakalları, yeşil gözleri, kaşları... gözlerimin önündeydi. O buradaydı ve şu an bile buna inanması güçtü. Ona inanması ise... bilemiyordum. Onun söylediklerine inanmamak küçük Eflatun'a ihanet olurdu.

Cevap vermedim ama dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı iki yana salladım. Bakışlarımı etrafta gezdirirken tanımadığım birkaç yüzle göz göze gelince nazıkçe gülümsedim. Sonrasında, "Altan'ı tanıyor musun?" diye sorarak ona döndüm.

"Bir arkadaşım tanıyor."

"Her yerde elin var yani."

"Güçlü bir adamım."

"Ona eminim," dedim kaslarına gözucuyla bakarak.

"Efendim?" dedi sırtarak. Duymamış gibi kafasını yaklaştırdı ve kulağının arkasına elini koydu.

Elimle yüzünü ittim. "Git şuradan. Sinirimi bozuyorsun."

Gülerek toparlandı. Yanından geçmek üzere olan garsonun tepsisinden bizim için iki bardak kaparak birini bana uzattı. "Kutlayalım."

"Neyi kutlayacağız?" *Beni sekiz yıl kendinden habersiz bıraktıktan sonra bir anda karşıma çıkmanı mı?*

"Haberimizi."

"Dalga geçiyorsun resmen. Bu işler sandığın gibi şaka değil, haberin olsun."

"Ülkenin en iyi oyuncusuyla fotoğraflarım var. Yeryüzündeki en karizmatik ve şanslı adamım."

Sırıttım ve bardağı elinden aldım. Kendimden emin bir şekilde saçlarımı arkama doğru attım. "O konuda haklısın."

"Başka ne konuda haklıyım biliyor musun?" Yavaşça yanıma yaklaştı, sonrasında dirseklerini masaya yaslayıp boyunu kısalttı. Kafasını benimkinin yanına getirdi. "Buradaki ünlülerin hiçbirini tanımıyorum."

"Nasıl tanımıyorsun? İlla ki birilerini görmüşsündür."

"Sen hariç hiçbir ünlü dikkatimi çekmedi. Ayrıca lafımı bölüyorsun." Ağzıma fermuar çekmiş gibi yaptım. Tekrar havuzun etrafındaki yüzlere döndü. "İddia ederim ki şuradaki siyah elbiseli kadın yeni terk edildi, gece

hiç uyumadan ağladı ve kariyerini düşünmek zorunda olduğu için kalkıp geldi.”

Gösterdiği kadını gözlerimle takip ettim. İki şarkısı hit olmuş, albüm hazırlıklarına başlayan Yasi’yi görünce gözlerimi kısıtım. Yakın bir zamanda Fransız sevgilisi terk etmişti. Üstelik başka bir kadına âşık olduğunu söyleyerek. Bunu Nana sayesinde öğrenmiştim.

Dejavu hissiyle ona baktım gözucuyla. Bu bizim oyunumuzdu. Kalabalık ortamlarda bu oyunu oynamak bizim alışkanlığımızdı. Hatta üniversitenin sonlarında sınıfta tahmin oyunumuzu oynayabilmek için yabancıların partilerine gider, bedava içki içer ve gece evin yolunu zor bulurduk.

“Sabaha kadar şarap şişesi bitirdiğine eminim. Evdeki şişe bittiği için bedava içki içmeye buraya gelmiş bile olabilir.”

Akgün yavaşça gülümseyerek bana döndü ve devamında, “Soldaki lacivert gömlekli adamın uyuşturucu geçmişi var,” dediğinde adama döndüm.

Oyuncu bir çocuktuk ama hiç sohbetimiz yoktu. Hayatına dair de pek bir şey bilmiyordum.

Kafamı ona çevirdim. “Nereden çıkardın? Gayet de ayık görünüyor.”

O da kafasını bana çevirince dip dibe kaldık. Geri çekilmedim, onun da çekilmesini beklemiyordum. Akgün gözlerim arasında mekik dokudu. “Otuz yaşından sonra ağız çevresindeki sivilceler uyuşturucudan ya da alkolden kaynaklıdır diye düşünüyorum.”

“Tamam, *Sherlock*,” diyerek sııttım ve mekâna dönerken içkimden bir yudum aldım. “Bu oyunu ilk oynamaya başladığımızda Tuğçe diye bir kız vardı. O kızla uzun süre arkadaş kalmıştık. Hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi bakışlarını mekândan almadan.

“Hep sana âşık olduğunu ve bizim aramızdaki arkadaşlığı kışkırttığını düşünürdüm.”

“Ben de sana âşık olduğunu düşünüyordum çünkü yazları her zaman senin dibinde dururdu.”

Dişlerimi göstererek güldüm. “Hayatında hiç lezbiyen tanıdığın olmadığı için önüne gelene lezbiyen diyorsun.”

“Lezbiyen tanıdığım var,” dediğinde alayla ona baktım. “Evet. Kanadalı.”

“İnanmış gibi yapacağım,” diyerek kafamı eğdim ve içkimin pipetiyle oynayarak güldüm. “Lisede lezbiyenleri merak ediyordun.”

Onunla hâlâ dostmuş gibi konuşmak keyif veriyordu.

“Her erkek, lezbiyenleri merak eder.”

“İğrençsin!” diye kahkaha atınca o da güldü.

“Terbiyesizlik değil bu. Ergenken merak ediyordum, yalan değil.”

Yüzümü buruşturunca omuz silkti. "Acaba Tuğçe ne yapıyordur?" Derin bir nefes aldım. "Sana âşık olduğuna emindim, hatta sizi birbirinize ayarlamayı bile düşündüm."

"Düşünmedin."

"Düşündüm," diyerek vücudumu değil, kafamı ona çevirdim. Onun zaten bana baktığını gördüm. "Sonra sana katlanamayacağını düşünerek Tuğçe'yi bu azaptan kurtardım."

"Azap, öyle mi?"

Küçükken onun kimseyle sevgili olmasını istemesem de elbette sevgilileri olmuştu. Hiçbirini de sevmemiştim çünkü her bir sevgilisi benden nefret edip Tan'ın benimle konuşmayı kesmesini istediği için yol almışlardı.

Akgün Tan'ın katlanamadığı tek konu, sevgililerinin bana müdahale etmeye çalışmasıydı.

Eski sevgililerine, "Hiç kimse Eflatun ile arama giremez," dediğini duymuştum. Ben konusunda tavizi yoktu.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyerek kıkırdadım. "Sen hep..." Doğru kelimeyi aramaya çalışırken etrafa bakındım. Uzaktan bakışlarını bana dikmiş Seren ile göz göze geldim. Yanındaki menajeri başka bir adamla konuşuyordu. "Soğuk bir çocuktun." Seren bana gülümseyerek el salladı ve Mert'i dürttü. Bir şeyler söyleyince Mert de bize doğru baktı.

Bu konuda bir yorumu olmadı çünkü doğrudu. Akgün Tan dışarıya karşı dünyanın en agresif ve sert çocuğuydu. Bana karşı o soğukluğu sökmemişti hiçbir zaman.

Belki de... bana karşı gard alamayacak olduğu için gitmişti. Bilemiyordum.

Seren ve Mert'in bize doğru yürümek üzere konuştukları insanların yanından ayrıldığını görünce, elimdeki kokteyli birden kafama diktim. "Sen de beni bir azaptan kurtar," diyerek onun elinden tuttum. Dans eden insanların yanına doğru sürüklemeye başladım.

"Eflatun," dedi ama dinlemedim, yürümeye devam ettim. "Eflatun ben dans etmeyeli yıllar oluyor."

"Güzel. O zaman çabuk hatırla!" Dans eden insanların arasına katıldıktan sonra iki elinden tutarak omuzlarımı oynatmaya başladım. Kafasını iki yana salladığında kollarını hareket ettirdim. "Biraz keyif alıyormuş gibi yapamaz mısın?"

"Keyif almıyorum."

"Tabii ki alıyorsun!" Kollarını havaya kaldırdım. "Havalı ve soğuk görüntünden vazgeçer misin?"

Üniversitedeki dış telli Efla, katıldığı bir partiye zorla Ati'yi götürmüş ve hoşlandığı çocuğun dikkatini Ati'yle çekmeye çalışıyordu.

"Havalı ve ultra memnuniyetsiz görüntünden vazgeçer misin? Burada bir şey yapmaya çalışıyorum," diyordu genç ve hevesli Efla.

"Yapmak istediğim tek şey, masama oturup biramı içmek."

"Onu her zaman yapıyorsun!"

"Evet, insan alışkanlıklarını seviyor. Dans, alışkanlıklarım arasında değil." Ben onu umursamadan dans ettiğim için adımlarıma ayak uyduruyordu sonra. "Ama senin alışkanlıkların arasında."

"Vazgeçmem için geçerli bir neden ver."

Seren ve Mert başka bir masada duruyor olsa da bakışları Akgün ile benim üzerimdeydi. "Birisiyle konuşmaktan beni kurtaracaksın!"

"Bunun karşılığında benimle her öğlen kahve içecek misin?"

Ona döndüm hızla. "Hayır!" dedim gözlerimi büyüterek.

Ellerini benden kurtarmaya çalıştı. "O halde dans edemem."

Ellerini daha sıkı tuttum ve zorlama bir gülümseme sundum ona. "Tamam," dedim boğazımı temizleyerek. "Her gün olmaz. Daha bugün konuşmuştuk, müsait oldukça demiştim."

"Üç günde bir," dedi ciddi bir şekilde.

"Haftada bir."

Kollarını hareket ettirerek dans ediyormuş gibi bir görüntü oluşturmaya çalışıyordum. Tabii o gözlerini kısarak kafasında hesaplama yaparken ve ciddi görünürken bu çok zordu. "İki günde bir," dedi bastırarak.

"Her hafta içi?" desem de kaşlarını kaldırdı. Ciddi ifadesinden hiçbir şey kaybetmediğini görünce, "Tamam," diye tısladım. "Allah kahretsin! İki günde bir."

"Güzel," dediği gibi tek elimi bıraktı, vücudumu ileri doğru savurdu ve ben kolu arasında uzaklaşmak üzereyken birden tekrar kendisine çekti. Sırtım göğsüne çarptı. Şarkı son bulduğunda göğsüm sertçe inip kalkmaya başladı. Yeni çalmaya başlayan şarkıyla gözlerim kocaman açıldı, ondan uzaklaşıp birden yüzümü çevirdim.

"Katy Perry!" diye bağırdım heyecanla.

Akgün dudağındaki küçük gülümsemeyle bana baktı. Çalan şarkı Katy Perry'nin *Teeange Dream* şarkısının remiksiydi.

"En sevdiğin."

Ergenliğimizde ve üniversite yıllarında en çok dinlediğim şarkıcıydı. Katy Perry dinlediğimi uzun süre saklamıştım aslında ama Akgün hep bilirdi.

Kafam benden habersiz hareket etmeye başladı. İşaretparmağımı ona doğrulttum ve yavaşça, iki yana sallanarak ondan biraz uzaklaştım. Akgün olduğu yerde öylece dikiliyordu.

*Let's go all the way tonight
No regrets, just love
We can dance, until we die
You and I, will be young forever*

Şarkıyı söyleyerek hafifçe yerimde sallanmaya başladım. Akgün yalnızca kafasını salladı başta. Hiçbir dans belirtisi göstermese de bu şarkı dünyanın en keyifli şarkısıydı. Nakarat kısmı gelince parmaklarımı şıklatarak sağa doğru eğildim ve tam o an Akgün de beni şaşırtarak sağa doğru eğilip, parmaklarını şıklattı.

*You make me
Feel like I'm livin' a teenage dream
The way you turn me on, I can't sleep
Let's run away and don't ever look back, don't ever look back*

Aynı yöne doğru parmaklarımızı şıklatarak eğildik, ikimizin de yüzünde gençliğimizdeki heyecanın sırtması vardı. İşaretparmaklarımı kaldırdım ve havada sallayarak nakaratın devam ettiği kısımda zıplayıp etrafımda döndüm. Sonrasında omuzlarımı sallayarak ona doğru yaklaştım ve gözlerine baktım. O da benim gibi omuzlarını sallayarak şarkıya eşlik etti.

Yeniden on dokuz yaşında, yeniden bir gece kulübünde ve yeniden gençmişiz gibi dans ediyorduk!

Akgün'ün koluna tutundum, o da benim aynı kolumun dirseğini tuttu. Geriye doğru kendimi yatırdığımda boynum açıkta kaldı. Ardından beni birden çekerek kaldırdı ve yeniden sırtım göğsüne yapıştı. Akgün'ün elleri harekete omuzlarımdan başladı, tenimi okşayarak kollarıma ve ardından belimin kenarlarına indi.

Sağ elimle uzun saçlarımı sol omzuma attım ve kafamı onun göğsüne yapıştırdım. Akgün'ün elleri yavaşça ilerleyerek kalçalarımın iki yanında durdu. Ellerinin verdiği his çok fazla geldi. Sanki... yanlıştır bir şeymiş gibi.

Oysa on dokuz yaşımızda aynı şekilde dans ettiğimizde garip hissettirmez, çekince duymama sebep olmazdı. Hayır, rahatsız değildim. Akgün'ün

bana dokunması benim için problem değildi. O benim birlikte büyüdüğüm dostumdu.

Yalnızca... bir an çok farklı hissettim. Kalbim onun arkadaşım olduğunu düşünür gibi atmadı. Tüylerim diken diken oldu.

Bazı düşünceler çok geride kaldığı için mi, yoksa hâlâ kalbimin bir yerlerinde ona olan kırgınlığımı taşıdığım için mi bilinmez, ondan uzaklaşmak istedim.

Göğsüm sertçe inip kalkmaya başladı. Şarkı usulca bitti ve yeni şarkıya geçti. Hızla uzaklaşıp bakışlarımı ona çevirdim. "Katy Perry dinlemeyeli çok uzun zaman oluyor," dedim kendimi gülmek için zorlayarak.

"Ben de dans etmeyeli."

"Yeniden on dokuz gibi hissettim," dedim bu sefer samimi bir şekilde.

"On dokuz... Bol kahkaha, eğlence, sınavlar, arkadaşlar." Kafasını iki yana salladı ve bakışlarını ileriye dikti. "İki binlerin en çılgın zamanında genç olduk."

"Gece ikide, üçte eve girerdik. Her partiye koşup, eğlenmek gençlik heyecanımızdı. Üstünden çok zaman geçmiş gibi geliyor, değil mi?"

"Yaşlanmış gibi mi hissediyorsun?"

Gözlerimi büyüttüm ve elimi gerdanıma götürüp alınmış gibi yaptım. "İnanmıyorum. Ne yaşlanması?" Masamıza doğru yürümeye başlarken o da yanımda adımlarıma eşlik etti. "Asla. Yirmi dokuz, çok da yaşlı sayılmaz."

"Otuz yaşındayız."

"Hayır, yanılıyorsun. Otuza girmemize birkaç hafta var!"

"Otuz yaş niye kötüymüş gibi geliyor ki size?"

"Biz kimiz?"

"Kadınlar." Kafam yavaşça ona dönünce gözlerini devirdi. "Kadınları aşağıladığımı düşünme." Düşünemezdim. Nesrin teyze onu saygılı büyütmeyle çalışmıştı. Evet, küçükken dövüşürdük ama büyüdükçe kadınlara karşı nazik bir adam olmaya başlamıştı.

"Bilmem. Sanırım yaşlanmak kötü bir şeymiş gibi," diyerek masamıza geçtim. Garsonlardan biri masamıza iki kokteyl bırakınca yutkunarak bakışlarımı onlardan aldım. "Yaşlandıkça bazı anılar geçmişte kalıyor ve ben onlardan ayrılmak istemiyorum." Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim. "Çünkü bir süre önce çoğundan vazgeçmek zorunda kalmıştım. Diğerlerini de kaybetmek istemiyorum."

Onunla olan tüm anılarım benimle kalır sansam da söylemeliydim ki o yurtdışına gittikten sonra yavaş yavaş benden uzaklaşmışlardı. Onları unutmak zorunda kalmıştım. Şimdi, onu görünce tekrar aklıma geliyorlardı. Oysaki çok uzakta kalmışlardı.

Bakışları kısa bir anlığına ileriye kaydıığında, “Yeni tahmin geliyor. Bence şu kadın Türkiye’de senden en çok nefret eden insan ve ayağını kaydırmak için elinden gelen her şeyi yapar,” dedi. “Ayrıca büyük ihtimalle konuşmaktan kaçtığın da buydu.”

Bakışlarım refleks olarak karşıma dönünce masamızın başında bulmayı beklemediğim iki kişiyi gördüm. Seren Ertan ve şeytan menajeri.

“Eflacığım! Sana selam veremedim yani!”

“Seren!” diyerek duruşumu düzelttim. “Seni görmek çok güzel.”

“Evet yani,” dedi itici bir şekilde gülümseyerek. Seren’e dair ufak bir detayı unutmuşum. Neredeyse her cümlesinde *yaniyi* kullanmadan rahat etmiyordu. Yani Seren, diyordu ona Nana. “Geleceğini düşünmüyordum. Dünkü felaketten sonra görünmen mucize yani. Araya en az bir hafta koyarsın diye tahmin etmiştim.”

“Yanlış tahmin,” dedim gülerek ve Akgün’e baktım. “Seninkisi doğrudu.” Seren ayağını kaydırmak için her şeyi yapardı, benden nefret ediyordu ve onunla konuşmaktan kaçıyordum.

Akgün sakın bir şekilde içkisini içmeye hazırlandı. Seren bakışlarını kurnaz bir şekilde Akgün’e çevirdi. “Sizi az önce dans ederken gördüm. Hah! Çok ateşliyediniz yani!” diye bağırınca Akgün dudaklarına götürdüğü içeceğini içmeden kaşlarını çatı ve yavaşça dudaklarından uzaklaştırdı. “Efla’nın sevgilisisin sanırım...”

Akgün, Seren’e yalnızca baktı. Bir cevap vermedi fakat ben ondan önce davrandım. “Avukatım.”

Neyim?

“Hem de çocukluk arkadaşım kendisi.”

Efendim?

Akgün, “Gece ilginçleşiyor,” dedi içeceğini içerken. Müzik sesi bu kadar yüksekken elbette onu duyan yalnızca bendim. Bakışlarımız çarpışınca yamuk bir şekilde sırtıttı. “Akgün Tan Acar.” Bakışlarını benden çekmedi. “Efla’nın hem çocukluk arkadaşı hem de avukatıyım.”

“Sevgilisi?”

“Hayır, çocukluk arkadaşı ve avukatı,” dedi Akgün baskın bir sesle. Sonrasında bakışları yanındaki menajere döndü. Hiç hoşlanmamış gibi ona bir süre baktı. Mert’ten hoşlanan kimse yoktu.

Seren dışında bir sürü insanın menajerliğini yapsa da kendisi Seren’in götünün dibinden ayrılmıyordu.

“Ama siz... dans ediyordunuz.”

“Biz hep dans ederiz,” dedim Akgün’ün koluna sevimli bir şekilde girerek. “Akgün benim erkek kardeşim gibi.” Akgün şaşkınlıkla öksürdü.

“Aaa! O zaman dansınız müthişti yani. Bayıldık! Alev aldı herkes.” *Abartı Seren. Başına taş düşsün.*

“Talihsiz bir yanlış anlaşılma olmuş sizin için,” dedi Mert.

“Aynen,” dedi Akgün sertçe. “İnsanlar konuşur.” Mert bir an üstüne alınmış gibi garip bir şekilde bakakaldı. Masum tavırlarını yesinler, çok büyük fitneciydi Mert. “Boş, dolu... fark etmiyor. Konuşuyorlar.” Mert ile Seren’in konuştuğundan emindi. Ben de doğrulamış sayılırdım.

“Maalesef,” diyerek üzgünce baktım. “Yakın zamanda düzelterceğiz. Medyaya yanlış yansıtılmasını istemiyorum.”

“Sen de haklısın canım yani. Düşünsene; Kalp Çıkmazı gibi bir projeyi mahvediyorsun, Arda ile ilişki yaşarken onu aldatıp diziyi bitiriyor ve yeni sevgilinle kameralara yakalanıyorsun. Bir de sonra sevgilinle kahkahalar atarak deliler gibi dans ediyorsun. Kötü kadın Efla diye adın çıkardı yani.”

Akgün’ün koluna tutunan elim taş kesildi. “Arda ile ilişki mi?” dedim duyduğum şeyi hazmetmeye çalışırken.

“Ne ilişkisi?” dedi Akgün içki bardağını masaya koyup dikleşirken.

“Daha bu sabah bana da bir arkadaşım söyledi. *El ele çıktığı adam yeni sevgilisiymiş, Arda’yı aldatıp diziyi bitirmiş, bu adam yüzündenmiş*, deyince ben olayı o sandım yani.”

Akgün, “Öyle miymiş?” derken yumruğunu sıkmaya başladı. “Arkadaşının adı neydi? Bilgiyi nereden sağlamış?”

“Ama onu da söyleyemeyiz avukat bey,” dedi Mert araya girip. “Seren arkadaşını satamaz.” Yalanın böylesiydi. Aynı masada oturdukları insanların dedikodularını magazin sayfalarına para karşılığı veren insanlardı bunlar.

Akgün’ün kaşları çatıktı. “Adalet, dedikodudan büyüktür. Arkadaştan da öyle.”

“Zaten olay öyle değilmiş demek ki canım siz de yani!” Kahkaha atarak konuyu dağıtmaya çalıştı Seren. “Öyle olsaydı Efla uzun süre konuşulur,

hiçbir dizide görünmezdi yani! Bal gibi çocuk Arda. Bir de manyak gibi dönen *PR*'i çöpe atmaz Efla dedim. Duyduğuma göre projeler yağıyormuş."

"Öyle," dedim donuk bir sesle. Bakışlarım masaya düştü. Bu söylentiği kim çıkarmıştı? Daha düne kadar Arda ile sevgili olma muhabbeti yoktu bile.

"Valla hayırlısı olsun, Efla. Seren de biliyorsun yeni projeye başlıyor. Kâzım Bey ulaştı bana. Sen daha önce çalışmıştın kendisiyle. O adam neymiş ya? Manyak bir şeyler geliyor çok heyecanlıyız biz de."

Kâzım ismini Mert'ten duyunca ona baktım. Şaşırmamıştım. Kâzım, en az benim kadar konuşulan Seren'in üstüne atlamıştı. Tabii ki kaçırmazdı. Bu ikisinin nasıl bir bokun içine girdiklerinden haberleri dahi yoktu.

"Bol reytingler," dedikten sonra Akgün'e baktığımda rahatsızlığımı anlayınca gözlerini kıstı. Tabii ki anlardı. İleride bir noktaya baktı. Ben de Seren'e, "Dijitale ya da tiyatroya ağırlık vermeyi düşünüyorum bu aralar," dedim.

"Sen de haklısın, Eflacığım yani. Ekran dizisi insanın hayatını mahvediyor. Haftada beş gün set bitiriyor insanı ama bu proje çok başka geldi bana. Televizyonda ilk olacağız. Bu arada Talha, Savaş, Funda, Arda falan da var."

Funda'nın Efi bağrıışlarını anımsayınca gülümsedim Seren'e. Funda kafasını şişirince görürdüm onu. Funda'nın internette çok büyük bir kitlesi vardı çünkü *Youtube* kanalına da içerik üretiyordu. Funda da varsa kesin kitleleri cepteydi. Kâzım, Funda'yı çanta gibi taşımayı bırakamıyordu.

"Efla nasılsın?" diyerek birden konuşmanın ortasına dalan ve kafasını kenardan çıkaran yüzü görünce bir an şaşırmadan edemedim.

Futbolcu Aras Şentürk ile muhabbetim hiç yok denilecek kadar azdı. Birkaç davette görmüş, partilerde aynı ortamda bulunmuştum ama hiç birbirimiz olmamıştı.

"Aaa, Aras!" diyen Seren parmak uçlarında yükselip, ona sarılarak Aras'ın iki yanağına öpücük kondurdu. "Seni çok özledim canım yani!"

Aras bakışlarını Akgün'e çevirdi. Akgün bir şey demeden ona bakınca, "Özledin mi?" diyerek Seren'den uzaklaştı yavaşça. "İsmini hatırlayamadım senin. Tanışıyoruz ama değil mi?"

Seren'in yüzü bozulsa da, "Canım sen de yani! Daha geçen gece birlikteydik!" diye bize çaktırmamaya çalıştı. "Hep böyle şakacıdır," diye de bilgi verdi.

* *PR* kelimesi, *public relations* tanımının baş harflerinden oluşur. Türkler tarafından "piar" şeklinde telaffuz edilir. Türkçe karşılığı halka ilişkilerdir. Medya, basın, mobil uygulamalar ve sosyal medya aracılığıyla insanların zihninde, markanızla ilgili olumlu düşünceler yaratma sanatıdır.

“Yok, hatırlayamadım gerçekten çok sarhoştum herhalde. Bir şey yaşanmadı değil mi aramızda?” diyen Aras ile gözlerim kocaman oldu.

Seren ise onun koluna sertçe vurarak büyük adımlarla yanımızdan ayrılmayı seçti. Mert de arkasından gitti. Aras sırtarak başparmağıyla arkasında kaybolan Seren ile Mert’i gösterdi.

“Birilerini dumur etmek bir sanatsa ben en değerli sanatçıyım!”

Anlamamış gibi yüzümü buruşturdum ve Akgün’ün kolundan çıktım. “Neden yaptın ki bunu?”

“Ben istedim,” diyen Akgün’e döndüm.

Sonra kaşlarım yavaşça kalktı ve dudaklarım aralandı. “Ne ara?” Sonra gözlerine baktım ikisinin de. Akgün az önce etrafa bakınırken işaret mi vermişti? İkisini gösterdim işaretparmağımla. “Siz... arkadaş mısınız? Altan’ı tanıyan arkadaşın... Aras mıydı?”

“Hem de en yakınından!” diyen Aras, Akgün’ün yanında durdu ve omzuna kolunu atıp Akgün’ü öne eğdi. Sonra kafasını kolunun altında sıkıştırıp Akgün’ün kafasına vurdu bir tane. “Şap diyor. Duyuyor musun?”

“Lan oğlum bırak!” diyen Akgün de onun kafasına elini koyup itmeye çalıştı. Karşımda iki çocuk izliyormuş gibi oldum. “Aras sikeceğim şimdi.”

“Gördün mü, Efla? Akgün de cazibeme dayanamıyor. Hayır, kızlar bitti bir de gizli geylerle uğraşıyorum. Bu devir korkunç bir devir. Kimin eli kimin cebine girmek istiyor, belli değil.”

Akgün, “Ulan siktir git!” diye bağırıp onu kendisinden itince Aras kahkaha atarak benim soluma doğru kaçtı.

“Lütfen bana zarar verme. Kızlar bu yüze hasta. Yakışıklılığım bozulursa seninle fena hesaplaşırız.”

Akgün üstünü başını düzeltirken yüzü kıpkırmızıydı. Onun yüzüne güldüm. Eski anılarım aklıma geldi. Ne zaman öfkelenirse ya da yoğun hissetse teni kızarırdı. “Çok sinirlendi! Her sinirlendiğinde yüzü böyle oluyor!”

“Onu sinirlendirmek dünyanın en keyifli işi,” diyen Aras tek kolunu masaya yaslayıp yüzünü bana çevirdi. “Bir de seni görmek... Bu güzellik halis olmalı. Kaç kere karşılaştık seninle ama sana yakından bakmak, çok değerli bir tabloyu çıplak gözle izlemek gibiydi. Sanatsal ve paha biçilem-” Kafasına yediği şaplaqla kolu masadan kaydı ve düşecek gibi oldu. “Abi, güzel kızlara gerçeği söylemek de mi suç ya?” diye isyanla bağırды.

“O olmaz,” dedi Akgün sert bir sesle. “Uzak dur.”

"Ben de başka bir güzel bulurum, ne olmuş?" Etrafa bakındıktan sonra bana döndü. "Efla ama sen bambaşkasın, haberin olsun."

"Futbolcuların çapkınlığından nefret ediyorum. Siz insanın başına gelebilecek en büyük hatasınız," dedim gülerek. Sonra sinirle Akgün'e döndüm. "Ayrıca neden karışyorsun? Gayet güzelim!"

Akgün sinirli bir nefes aldı, ağzının içinden bir şeyler mırıldandı ama duymadım. Aras, "Ben yeni içki alıp geliyorum. Korkma Efla, seninle bir şansım olmadığı için başka kimseyle diyaloga girmeyeceğim. Bu gecenin en güzel kızı sensin. Sana saygısızlık yapmam," diyerek arkasını dönünce kaşlarımı çatarak güldüm.

"Aras'ın bu kadar çatlak olduğunu bilmiyordum."

"Değil mi?" dedi sabırla. "Sana yürüyecek kadar çatlak olduğunu ben de bu gece öğrendim."

Tam o an karşıdan, "Efla!" diye bağırان ses tanıdık gelince gözlerim aceleyle içeri bakındı.

Banu buradaydı.

Koşar adımlarla masamıza doğru gelirken bakışları benden ayrılmıyordu. "Ben de geldim aşkım! Sensiz partinin tadı yok dediler, güzelliğin bize lazım dediler! Koştum, geldim."

"Gelmeyecektin!" desem de Akgün'ün yanından ayrılıp öne doğru yürüdüm, sarıldık birbirimize.

"Aşkım seni nasıl yalnız bırakacaktım? Allah aşkına!" Bakışları arkamda bir yere, Akgün'e takılınca, "Aaa, siz de buradasınız!" diyerek sarılmayı bırakıp beni kenara itti. "Sizi bu sabah Owen'ın stüdyosunda gördüm ama tanışmamıştık. Ben Efla'nın en yakın arkadaşı, model, otuz iki yaşında bir çıtır, ülkenin en seksi kadın modeli seçilmiş olan starıyım. Banu Balat ama siz bana kısaca Banu diyebilirsiniz."

"Merhaba, ben de Akgün." Banu'nun uzattığı elini sıkınca kaşlarım çatıldı.

Akgün olmazdı. Akgün, Banu'nun çapkınlığına kurban gidecek bir av değildi!

"Aynen, benim arkadaşım." Banu'yu alttan çimdikleyince elini çekti Akgün'den.

Elbisesini düzelterip, "Siz hangi camiadandınız?" diye sordu tatlı bir gülümsemeyle.

"Arkadaşımla geldim."

Banu bana gözücuyla bakarak, "Birlikte mi geldiniz?" diye sordu.

Dünkü haberlerden sonra böyle bir riski göze alır mıydım? Ayrıca adamdan kaçmaya çalışıyordum, peşimde gezdirmeye değil! “Hayır, futbolcu arkadaşım ile geldim.”

“Futbolcu mu? Nerede? Takım, pozisyon, yaş, boy? Lütfen söyleyin,” diye art arda sorunca Akgün, Banu’nun arkasında beliren Aras’ı gösterdi gözleriyle.

“İşte burada.”

Banu birden arkasını dönünce elinde içkisiyle etrafa bakınan Aras ile çok ani bir şekilde çarpıştılar. Aras’ın içkisi kendi üstüne dökülürken Banu çılgılığı bastı.

“Az dikkat et ya!” diye bağırarak Aras kafasını kaldırdı ve yüz yüze geldiler.

“Sen!” diye bağırdıklarında kaşlarım çatıldı. Akgün ile birbirimize döndük. Onun da anlamadığını fark ettim.

“Derken?” diye araya girme ihtiyacı hissettim.

“Burada ne işin var?” diye tekrar aynı anda bağırdılar.

Akgün, “Ne oluyor?” diye sordu.

İkisi de birbirini işaret etti. Banu bana, Aras da Akgün’e arkadaşını anne babasına şikâyet eden çocuklar gibi döndüler. “Beni yatağımda terk etti!” diyen Aras’a, “Komodinde başka bir kızın numarası vardı!” diyen Banu eşlik etti.

“Siz... tanışıyorsunuz?” dedim ve sonra bunun çok saçma bir soru olduğunu fark edip düzelttim. “Nereden tanışıyorsunuz?”

“Dubai’den!” dediler yine aynı anda.

Banu’nun ilk geceden terk ettiği seksi futbolcu Aras mıydı?

İşte şimdi işler karışmıştı.

Düzenleme

Ny.ozlem



BÖLÜM YEDİ



*"Bana eski günler lazım,
Bir de şimdiki aklım."
Bilge Karasu*



Eyedress - Something About You

On altı sene önce

Öğle arasına yeni çıkmışlardı. Herkes kantine akın etmişti. Lise hayatına başladıkları bu iki ayda erkeklerin ne kadar hödük olduklarını daha iyi anlamıştı. Özellikle de bu yeni gelişmeye başlayan ergen erkeklerin ne kadar manyak olduğunu görmek korkunçtu. Neredeyse lisedeki herkesi tanıyordu çünkü ortaokulda da aynı okuldalardı. Ortaokulda böyle olmayan çocukların yalnızca üç ayda bu kadar değişmesi ve ayılaşması şaşırtıcıydı.

Az önce kantinden kek alıp çıkacakken Ayı Ömer, neredeyse Efla'nın üstüne çıkacaktı. Zor kurtulmuştu.

"Ayı Ömer bir öğle molasında ketçaplayıp beni yiyecek diye çok korkuyorum," dedi Efla. Ömer lakabını kendi kendisine takmıştı. Onun yemek yemeyi çok sevdiğini duymayan yoktu.

Yanındaki arkadaşları Efla'nın sözlerine kahkaha attı. "Geçenlerde Özlem'e *seni baget olarak görüyorum şu an* demiş," deyince Özlem kahkaha atarak olayı anlatmaya başladı. Efla'nın odağı kantinin içine kaydı. Akgün burada değildi. Zaten ders çıkışında da hemen kaçmıştı. Kantin dolmadan önce hemen yemek alacağını düşünmüştü. Belli ki yanılmıştı.

Efla, "Yani seni de ketçaplayıp yiyebilir," diyen Özlem'e gülümsedi. Bakışları hâlâ etraftaydı.

Selin onun koluna girerek dikkatini kendisine çekti. "Geçen günlerde de Aysima Hoca gruplara ayrılmamızı söylemişti. Sen, ben, Sibel ve Özlem grup oluruz. Sidikli Osman ile Ayı Ömer peşimizi bıraksın, yoksa kafayı yiyeceğim!"

Osman'a sidikli demelerinin sebebi çocuğun ilkokul üçüncü sınıfta öğretmen lavaboya gitmesine izin vermeyince, masasında arkasına yaslanıp işemesiydi. Osman'ın umurunda değildi. Çocuk öyle özgüvenliydi ki kendisine sidikli diyenleri yüzüne işemekle tehdit ediyordu.

Efla, Selin'in lakaplar kullanarak konuşmasına karşı güldü. "Olmaz, Ati'yle grup olacağız biz."

Selin, "Allah aşkına, Akgün'ün bundan haberi var mı?" diyerek gözlerini devirdi.

Açıkçası Efla'nın Akgün'süz hiçbir şey yapmaması sinirlerini bozuyordu. Efla gerçekten sosyal ve neşeli bir kızken, Akgün onun tam tersiydi. Soğuk, huysuz ve birkaç arkadaşı dışında herkesten nefret eden bir çocuktü. Onları tanımayan insan aynı gün doğduklarını düşünmezdi.

Efla güneşse, Akgün geceydi. Ay bile değildi, ılık saçmıyordu.

Selin biliyordu ki Akgün kesinlikle Efla'nın arkadaşlarından nefret ediyordu. Kıskanç ve iç karartıcı bir çocuktü.

Çok yakışıklıydı, orası ayrıydı... ama pislikti. Herkese karşı ters ve sinir bozucuydu. Efla hariç... Onların bağı bambaşkaydı.

"Haberinin olmasına gerek yok. Bu bizim yazılı olmayan kurallarımızdan biri. Efla ve Ati her zaman aynı gruptadır."

Selin sessiz kaldı. Efla ile arasını bozmak istemezdi. Efla'yı seviyordu, onu sevmeyen yoktu. Sevmeyen varsa da ona iyi davranırdı çünkü öyle bir kızdı ki onunla arası kötü olan yalnızlığa mahkûmdü. Okulun popüler kızına ayak uydurmak zorundalardı.

"Kızlar ben tuvalete gidiyorum," dedi arkadaşlarından biri. Bir kız daha onunla giderken Efla bakışlarını etrafta gezdirdi. Akgün'ü arıyordu. Sınıfta değilse ve kantinde de yoksa nerede olduğu belliydi.

"Selin siz takılın, ben Ati'nin yanına gidiyorum," dediğinde Selin ofladı.

"Tamam, Efla. Ati'nin yanına git sen."

Onun gönülsüz sesini duyan Efla yürümeyi kesmeden ona dönerek, "Ona Ati deme!" diye seslendi.

"Niye, yoksa kıskanır mısın?"

"Saçım yolmak zorunda kalırım."

Selin onun şaka yapıp yapmadığını anlayamadığı için bir an duraksadı. Herhalde o kadar da deli değildi. Efla'yı asla çözemiyordu.

Akgün okulun boş sınıflarından birinde masanın üstüne oturmuştu. Sırtını duvara yaslayarak bacaklarını ileri uzatmıştı. Bu hafta okuduğu kitap o kadar sürükleyici bir fantastikti ki öğle molasında Efla'nın başına tünemesini istemediği için en önden koşarak çıkmıştı.

Liseye başladıklarından beri Efla'nın çevresi çok artmıştı. Akgün de onun sürekli kendisiyle olmasını istemiyordu çünkü gıcık ve ikiyüzlü arkadaşlarını görmekten nefret ediyordu. Allah aşkına! Efla nereye giderse oraya geliyorlardı. Bir de... kendisi kalabalığı sevmeyenken Efla'nın bu kadar kalabalık çevresi olmasından rahatsızdı. Ya kendisini artık istemezse ve arkadaşlığını

keserse? Kalabalık arasında Akgün çok... şeffaftı. Eflatun'un onu fark etmesi çok imkânsızdı.

Akgün böyle düşünüyor olsa da elbette Efla için tek önemli şey, Akgün'dü. Sınıfın kapısı birden açılınca Akgün de okuduğu satırlardan kafasını kaldırdı. Yüzünde her zamanki ifadesi vardı; biraz umursamaz, biraz düşünceli. Efla'nın gelişine hiç şaşırmamış görünüyordu.

Efla onun yüzünü görünce sırtıttı. "Okulun sessiz çocuğu olmayı amaçlıyorsun, değil mi?" Yanına doğru yürüyerek masanın üstüne zıplayıp oturdu. Akgün'ün ayaklarını düşürdü masanın üstünden. Elindeki kitaba kafasıyla vurduğunda kitap çocuğun kucağına düştü. Sonra da onunla uğraşmanın son vurucu darbesini yaptı; Akgün'ün saçlarını karıştırdı. "Yine gölge köşesine çekilmişsin. Merak ediyorum, seneye bu sınıflar doldurulunca ne bok yiyeceksin?"

"Müdürün kapısının önündeki koltuklara tüneyeceğim," dedi sırıtarak. Saçlarını düzeltti. Efla'nın atkuyruğunu çekiştirip onun saçını bozdu. Efla çığlık atıp ona saldırmaya çalışsa da umursamadı, tek eliyle yüzünü itip kendinden uzak tuttu. "Ne de olsa herkes müdürden korkuyor. Oraya gelen olmaz."

Efla uğraşmayı kesmedi. Uzanıp tekrar onun saçlarını karıştırdı. "Saklanman çok saçma."

Akgün gözlerini devirdi ama istemsizce yüzüne hafif bir gülümseme yerleşti. Saçlarıyla uğraşmasından rahatsız değildi. Küçüklüklerinden beri değişmeyen tek bir şey vardı; Eflatun, Atı'sinin saçlarıyla uğraşmaya baylırdı. Bazen toka takardı, bazen örerd, bazen parmaklarını onların arasına sokmaktan keyif alırdı, bazense... böyle onu sinir etmek için karıştırdı. Kendisi de misliyle karşılık vermeyi seviyordu. Efla ile uğraşmak eğlenceliydi.

Akgün onun yüzüne elini koyup itince Efla düşecek gibi oldu, zor toparladılar. "Saklanmıyorum, yalnızca... burası sessiz işte. Öğle molalarındaki bağırışmalardan başım ağrıyor, o yüzden buraya geliyorum. Senin gibi etrafa koşmak zorunda değilim."

"Koşmak istemiyorsan seninle yürürüm," dedi Efla kafasını yana doğru yatırarak. Uğraşmayı bırakmıştı. Saçını tekrar atkuyruğu yapıp boğazını temizledi. "Ya da boş sınıfta kitap okurum."

"Kitap okumaktan nefret ediyorsun."

"Magazin dergisi okurum?" Efla ayaklarını kıpırdattı. "Ya da moda dergisi?"

"Hocalar elinde öyle bir dergi görürse Feridun amcayı çağırır."

"Çağırırsın. Babam da *kombinleri mi beğenmediniz* diye sorar."

İkisi de kahkaha atmaya başladı. Gerçekten de Feridun öyle biriydi. Ortaokuldayken Efla'dan şikâyetçi olan öğretmenler Feridun'u çağırınca, bir şekilde öğretmenlerle dalga geçmenin yolunu buluyordu. Efla bugüne bugün babasından okul yüzünden azar işitmemişti.

Akgün, "Tiyatro kulübünü konuştun mu?" diye sordu.

Oflayan Efla kollarını göğsünde birleştirdi. "Konuştum. Bu sene açamayız dediler."

"Tek isteyen sen misin?"

"Diğer kızlar da var."

"Hepsinden nefret ediyorum."

Sırıtarak yüzünü ona doğru eğdi. "Çünkü... beni senden mi çalışıyorlar?"

"Saçmalama, Eflatun. İstersen yanıma hiç gelme, umurumda değil." Efla'nın kaşları çatılıp kolları çözülünce ofladı. "Ne?"

"Yanma hiç gelmeyeyim çünkü umurunda değil miyim?"

"İstersen yanıma hiç gelme, ben senin yanına gelirim," dedi Akgün omuzuyla onu dürterek. Efla'nın keyfi hemen yerine geldi. "Onlar bana ikiyezlü ve sahte geliyor."

"Sana mı öyle geliyor, yoksa bir şey mi biliyorsun?" diye soran Efla gözlerini kıstı.

Selin, Sibel ve Özlem ortaokulda Efla'nın arkasından konuşurken liseye geçince hepsi peşinde gezer olmuştu. Rahatsız ediciydi. Efla bunu bilmediği için ve arkadaşlarına küsmesini istemediği için, "Selin'in konuşması sinirimi bozuyor," diye cevap verdi kıza.

"Nasıl sinirini bozuyor?"

"Akgün biz akşam voleybol oynayacağız, sen de gel diyeceğim ama eve gidip oyun oynayacağım dersin. Zaten Efla'yı o kadar kışkırtıyorsun ki onun yanındaki arkadaşlarından hazzetmemek senin görevin," diye Selin'in konuşmasını taklit ederek dudaklarını abartılı bir şekilde hareket ettirdi. Sesini inceltip yavan bir şekilde konuşmasına Efla öyle bir kahkaha patlattı ki Akgün de siniri bozulmuş gibi güldü.

"O da neydi?" Ayaklarını salladı. "Atı inanmıyorum! Komedisin!"

"Git, Allah aşkına."

"Onun böyle konuştuğunu hiç fark etmedim!" Gözlerini devirdi Akgün. Efla derin bir nefes alıp gülmesini durdurdu ama Akgün'ün suratı aklına gelince yine güldü. "Seninle böyle mi konuşuyor gerçekten?"

"Bir gün suratına karşı onun hayatımda tanıdığım en itici insan olduğunu söyleyeceğim."

Efla gülmeyi bırakmadı. Sonra dudaklarını büzdü. "Seninle böyle konuşmaya hakkı yok."

"Ben de ona voleybolun kız oyunu olduğunu, onun da oynamaması gerektiğini söyledim," deyince Efla yine kahkaha attı. Akgün'ün laf sokma konusunda bir sınırının olmadığını biliyordu. Arada kavga ettiklerinde hiç durmadan laf dalaşına girerlerdi. Akgün'ün kazandığı günler Efla ona küsüyordu.

"Yüzü nasıldı?"

Akgün komik ve sıçacakmış gibi sinirli bir ifade yapınca, Efla gülerken düşecek gibi oldu. Normalde gerçekten umursamaz olan Akgün'ün bu şekilde hareketlerde bulunması kendisini çok güldürüyordu. Akgün onun kolumdan tutup oturttuğu sırada Efla zar zor nefes alıyordu.

"Sıçacakmış gibi!"

"Sanki boku yolun yarısında tıkanmış ve onu huzura kavuşturmalıymış gibi."

Efla yine bir kahkaha patlattı. "İğrençsin! Pislik!"

"Ne var? Siz kızlar da sıçıyorsunuz. Biliyoruz herhalde. Boklu bezlerini unuttuğumu düşünüyorsun ama burası..." Şakağını gösterdi. "Çöplük gibi kızm. Her şeyi hatırlıyorum."

"Büyüyünce bu huyunu bırakman için dua edeceğim."

"Niye büyüyünce?"

"Ergenliğini yaşamazsan bana da en büyük eziyet olacak bu çünkü hep yanı başında olacağım ve tüm sorunlarını çekeceğim."

Akgün gülerken kitabını kapattı ve masanın üstünden indi. "Hadi yemek yiyelim. Kantindekiler doymuştur."

Efla da ileri doğru atladı. Yan yana yürüyerek sınıftan çıktılar. "Sence tiyatro kulübü başkanı olur muyum?"

"Açılacağı belli değil ki."

"Olurum, değil mi?"

"Büyük ihtimalle," dedi Akgün de merdivenlerden inerken. "Bir şekilde seçtiririz seni."

"Sen köşelere saklanırken çok zor. Bana yardımcı olmuyorsun."

Efla'nın sevmeye ve ilgiye olan isteğini anlıyordu. Hayalleri oyunculuk olan birinin sevgiden ve ilgiden nefret etmesi imkânsızdı zaten. Yalnızca... Efla bu sevgiyi ve ilgiyi hak etmek için çabalıyordu. İnsanları gerçekten seviyordu.

"Senin gibi okulun yıldız kızı olmak zorunda değilim."

Efla kaşlarını kaldırarak alaycı bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Zaten yıldız kız olamazsın."

"Erkeği yani."

"Tamam, olmazsan olma."

Birlikte kantine inerken de yemeklerini alıp masalardan birine kuruluken de sesleri çıkmamıştı. En son ağzındaki lokmayı yutmadan, "Akşam film izleyelim mi?" diye soran Akgün bu sessizliği bozdu.

"Yemekten sonra size gelirim."

"Ne izleyelim?"

İkisi de ağzı doluyken konuşmaya çabalıyordu. "Korku olmaz."

Akgün yüzünü buruşturdu. "Romantik mi diyeceksin yine? Iyy!"

"Aksiyon," dedi Efla omuz silkerek. Akgün'ün bu türü sevdiğini yedi cihan biliyordu.

Akgün kafasıyla onayladı. "Patlamış mısır senden."

"Dondurma?"

"Benden!"

Vazgeçilmezleriydi. Patlamış mısır ve dondurma ikisinin film kombosuydu. Yemeklerini bitirdikten sonra hangi filmi izleyecekleri konusunda tartışa tartışa sınıfa çıktılar. Tüm gün boyunca bu tartışma devam etti. Akşam eve dönüp yemek yedikten sonra karşı evin kapısını çalan Efla beklemeye başladı.

Akgün merdivenlerden inerken, "Anne, ben bakarım!" dedi.

"Efla mı geldi?" diye soran Nesrin'e, "Evet. Babama söyle, salondan çıksın!" diye cevap verdi.

İçeride koltuğa yayılmış şekilde haberleri izlemeye hazırlanan Faruk, sohbetin kendisine geldiğini anladı. "Ulan eşek sıpası, baba kovulur mu? Filmi ben söyledim bir kere, filmi öneren baba hiç kovulmaz!" Akgün salondan koşarken babasını takmadan kapıya gitti. "Eflatun kadar bana değer verse dişimi kıracağım ulan!"

"Aman sen de, Faruk... Biliyorsun onların film gecelerini işte, direktme." Nesrin oturma odasına ellerini havluya kurularak girdi. "Gel, biz seninle çay içelim." Faruk onu görünce gözleriyle birlikte gülümsedi. Gördüğü ilk andan beri âşık olduğunu söylese yalan olmazdı. Bu güzelliğin yıllardır değişmiyor olması acımasızcaydı.

"Geleyim hatun." Faruk koltukta doğruldu ve sarhoş gibi yürümeye başladı. "Sen çağır, dünyanın sonuna geleyim."

Nesrin cilveyle gülümseyerek kocasını yarı yolda karşıladı ve dudaklarından öptü. "Geceye kadar uslu biri olursan dünyanın sonunu da görebilirsin."

"Evde çocuklar var."

"O yüzden geceye kadar uslu biri ol." Faruk onun peşinden mutfığa ilerlerken, annesiyle babasını arkasında bırakmış olan Akgün kapıyı açtı.

"Ağaç oldum, Ati!"

“Geldik işte.” Birden gözünün önüne uzatılan kâseye baktı, mısır doluydu. “Filmi babam söyledi; Matrix,” derken son cümlesinde Efla da araya girip, “Matrix mi?” diye sordu.

İkisi de aynı anda konuşunca gülmeye başladılar. Babalarının en yakın arkadaş olması böyle bir şeydi. Aynı zihni paylaşıyor gibiydiler. İkisi de aynı filmi önermişti.

“Babam da Matrix izleyin dedi. Onlara güveniyorum, o yüzden... Matrix izliyoruz!”

Dakikalar sonra ikisi de büyülenmiş gibiydi. Mısırlar önlerindeki masada dururken dondurmalarını kaşık kaşır yiyor, şokla olayları takip ediyorlardı. Akgün bunun hayatında izlediği en iyi film olarak kalacağına emindi. Her sahnesinde ağzı açılıyordu. Filmin sonlarına doğru heyecandan ikisi de doğrulmuştu. Faruk ise onlara çaktırmadan merdivene oturmuş, yine filmi izliyordu.

Feridun ile doksanların sonunda izledikleri bu filmi defalarca kez izlemiş, tekrar tekrar tartışmışlardı. İkinciye izledikleri gece, sabaha kadar uyuyamamışlardı. Öyle derin, anlamlı gelmişti.

Akgün sakince Efla’ya döndü ve söylediği ilk şey, “Büyünce Neo olacağım,” oldu.

Faruk, onun bunu söylediğini duyunca gülmemek için zor durdu. İlk izlediğinde kendisi de Feridun’a dönüp aynı şeyi söylemişti. Tam oğlunu tebrik etmek için ayağa kalkacaktı ki durdu. Burada olduğunu çocuklar anlamamalıydı, sessiz kalmayı seçti.

Efla da çok heyecanlıydı. “Büyüyünce Trinity gibi bir karakteri oynayacağım.”

Akgün kendine geldi. Efla daha gerçekçi bir şey söylediği için toparlandı. “Yani... ben de sisteme karşı koyan bir adam olacağım diyecektim. Sen niye Trinity gibi birini oynamak istiyorsun?”

“Havalı, soğuk, silah kullanabiliyor ve seksi...”

“Evet, cidden seksiydi.”

“Neo da çok seksiydi,” dedi Efla ve Akgün’ün saçlarına baktı. “Neo gibi kestirsene saçlarım. Aşırı havalı dururdu.”

“Değil mi?” dedi Akgün saçlarına parmaklarını geçirirken. “Babama söyleyeyim de öyle kestirelim.”

“Ne diyeceksiniz?” Kıkırdadı. “Berber abi, saçımı Neo gibi kes mi?”

“En azından belirli bir şey. Abi uçlarından al deyince çok kısaltıyor, dedemin kabak saçma çeviriyor. Neo’nun saçı, Neo’nun saçıdır. Bunu değiştiremez.”

* 1999 yapımı bir bilimkurgu aksiyon filmidir.

Kahkaha atarken onun omzuna vurdu. "Salaksın ama bence bu saçın da güzel. Neo'nun saçı Neo'nunsa, Ati'nin saçı da Ati'nin. Yani... bu saç stili senin. Bunu değiştiremeyiz."

Akgün bir televizyon ekranına baktı, bir de Efla'ya. "Neo olmayacağım," dedi ve bunun sisteme karşı çıktığı ilk düşünce olduğunu hissederek omuzlarını kaldırdı. Güvenle konuştu. "Ben, Ati olacağım."

Efla kıkırdayarak koltuğun sırt kısmındaki yastıklara kafasını yatırdı. Uykusu gelmişti. Oyunculuklar biraz kötüydü ve felsefe midesini bulandırıyordu ama kurgu çok güzeldi. Akgün ise zaten işin felsefi kısmına bayılmıştı. "Ati kal zaten..." Esnedi ve burnunu kırıştırdı. "Saçların çok tatlı."

Gözlerini kapatınca Akgün huysuzca bakındı. Kendisinin saçları tatlıysa, Efla'nın da gözleri tatlıydı. Neden kapatıyordu gözlerini? Akgün onun parmaklarıyla oynamaya başladı tamamen farkında olmadan.

"Trinity gibi de gözlük takar mıydın o rolü oynarsan?"

Esneyerek yastığa kafasını koydu. Gerçekten film çok uzundu ve ayrıca Eflatun da Neo olmasını değil, Ati kalmasını istiyordu. Artık Neo'ya yalnızca iyi bir adam gözüyle bakabilirdi.

"O gözlüğü takınca Trinity'e değil, İsmail YK'ya benzerdim."

Gülemediler. Akgün, Eflatun'un parmaklarıyla oynamayı yavaşça bıraktı. İkisi de sakın nefesler almaya başlarken yüzleri birbirine dönük şekilde uyuyakaldılar.

Tam o sırada kapının zili çalınca Nesrin lavabodan çıktı ve büyük adımlarla kapıyı açtı. Kapıda Feridun vardı. "Filmleri bitti mi, Nesrin? Götüreyim ben bizimkini."

"Bitmiştir herhalde. Dur, ben çağırayım," dedi Nesrin ve büyük adımlarla içeri döndü. "Efla'm, baban geldi tatlım!"

"Bağırma hatun. Bağırma," diyen Faruk'u duyunca Nesrin elini refleksle ağzının üstüne kapattı. Fısıldamak yerine gözlerini kocaman açıp ne olduğunu işaret etti. Faruk onun tatlılığına bakarken gülmüş bulundu. Merdivenlerdeyken gözleriyle koltuğu gösterdi. "Uyudular."

"Ee, Feridun kapıda!" dedi Nesrin de. Faruk ona sessiz olmasını işaret ederek kalktı, kolunu omzuna attı ve karısıyla birlikte giriş kapısına yürüyüp bahçe kapısının aralığında durdu.

"Matrix izlediler," dedi Faruk gururla.

Feridun sırıttı. "Ne manyak filmdi birader. İzleyelim yine bir ara."

"İzleyelim. Ben birazında çocuklara eşlik ettim. Vallahi başyapıt."

Nesrin gözlerini devirdi. "Vasat oyunculuklar, içi boş felsefe, havalı ve gözlüklü insanlar. Al sana gişe rekoru... Siz her boktan anlam çıkarmaya çalışan erkekler olmasa, film tutar mıydı? Meçhul."

Faruk onun burnunu sıkıştırdı parmakları arasında. “Çok konuşma hanım. En azından Titanik’te ağlayıp üç günümüzü zehretmiyoruz.”

“Evet, sen bir gece boyunca ağlamıştın,” dedi Nesrin. Sonra da kocasının eline tokat attı. “Sen de iki gece aklına gelince ağlamışsın,” diye de Feridun’a sataştı.

Faruk, “İki gece de ağlamazsın lan karı kılıkli herif,” diyerek onunla dalga geçti.

Feridun gözlerini kıstı. “Kübra’dan hesap sorma vaktim geldi. Yatak odamızı arkadaşıyla paylaşmayı kesmeli.”

Nesrin, “Arkadaşımla arama girme, yoksa boşanmak zorunda kalırsınız,” deyince güldü hepsi. Gerçekten de üniversiteden beri her şeylerini paylaşıyor, her an yan yana duruyorlardı. Kavga ettikleri görülmemişti. “Uyumuş çocuklar. Zaten yarın hafta sonu. Siz de bize gelin, kahvaltı edelim. Olur mu?”

Feridun kız babalığını konuştu. “Nasıl uyumuşlar?”

Faruk da sırtıttı. “Koyun koyuna.”

Nesrin onun göğsünü çimdikledi. “Delirtmesene şu adamı yahu!”

İkisi de Feridun’un Efla’ya olan düşkünlüğünü biliyordu. Faruk, onun bu zaafıyla uğraşmayı çok seviyordu. “Lan! Verin kızımı gidiyorum.”

“Ne var oğlum? Birbirlerine varsınlar işte. Fena mı? Dünür oluruz birbirimize.”

“Bir o kalmıştı olmadığımız çünkü amına koyayım. Sınıf arkadaşı olduk, dost olduk, dördü grup olduk, kapı komşusu olduk, iş arkadaşı olduk. Bir dünürlük kalmıştı. Siktirme dünürlüğünü. Verin kızımı.”

Faruk gülerek onu omzundan itti. “Lan şaka yapıyorum be oğlum! Sakin ol. Ben birazdan Akgün’ü odasına çıkartırım, Efla da aşağıda yatar. Uyandırma kızı. Zaten bir haftadır okulda ziyan oldu çocuklar.”

Feridun esnedi ve kafasıyla onayladı. Akgün ile Efla’nın birbirlerine olan kardeşliğini bildiğinden uzatmamayı seçti. “Tamam, yarın sabahтан geliriz biz de. Oğlunu da kızımдан uzaklaştır, siktirmasın topuğuna.”

“Benim oğlumun topuğuna sıkacak adam eceline susamıştır.”

“Yürü git, uyu lan. Gece gece uğraşma, zaten kafam yorgun,” diyen Feridun terliklerini sürüyerek karşı kapıya gitti. Nesrin de esneyerek, “Kübra’ma selam söyle!” diye seslendi.

“Bu sabah birlikteydiniz, yarın sabah kavuşuyorsunuz. Ne selamı be kardeşim? Selam falan söylemem,” diyerek kapıyı kapatıp içeri girdi. Nesrin de sırtarak, “Neyse ben mesaj atarım,” deyince Faruk kapıyı kapatıp onun yüzüne baktı.

“Kocana bu kadar bağlı değilsin. Ne bu Kübra aşkı?”

"Nasıl bağı değilim kocama?" diye soran Nesrin burnuyla kocasının çenesine dokundu. "Çok âşığım, çok bağılıyım." Altdudağını ısırarak imayla, "Uykularımı feda ederim ona," deyince Faruk'un tüm uykusu kaçtı. Nesrin'in dudaklarına yapıştı. Karısı da onun kucağına çıkarken öpüşmelerini kesmeden merdivenlere yöneldiler.

Çocukların salonda olması da yan yana uyuması da sabah gelecek misafirleri de birbirlerinin teninde soluklanırken unutulmuştu. Çocuklar ise el ele, derin bir uykudalardı.



Akgün Tan Acar
2024, İstanbul

"Dubai'de bıraktığın seksi futbolcu Aras mıydı?" diye bağırان Efla'yla Aras'a dümdüz bakmaya başladım. Her gün farklı bir kızla gecelerin bokunu çıkarsa da bana anlatmazdı. Dubai'deki bir lansmana gitmişti ve döndüğünde bana gelip bir kadınla birlikte tüm gece içtiklerini, sohbet ettiklerini fakat kadının onu sabahına bıraktığını söylemişti.

Şu detay önemliydi; Aras Şentürk yatakta birilerini bırakıp kaçabilirdi fakat başkaları onu arkada bırakamazdı.

Onu bırakan kadın da Efla'nın manyak arkadaşı Banu muydu? Buralar fena karıştırdı.

Efla'nın söylediklerini anlayınca ona döndüm. "Aras mı seksi yani?" Elinin tersiyle beni geçiştirdi. Kaosa ne kadar bayıldığını biliyordum. Şu an bu konunun tüm detaylarına ihtiyacı varmış gibi heyecanlıydı.

Banu, "Maalesef!" diye öfkeyle konuştu.

"Asıl sana maalesef! Ben gayet sekiyim, nerem maalesef!" diyen Aras'ın sinirle kabaran damarlarını gören tek kişi ben değildim.

Efla kaşlarını kaldırdı. "O damar da biraz manyakça duruyor." Aras'ı seksi bulması yetmezmiş gibi bir de damarına mı bakıyordu? İçimden sabır çektim, sınıanıyordum. "Ayrıca benim arkadaşşıma bağırıp durmasana sen!" Birden Aras'ı omuzlarından itti. "Uzaklaş bakayım biraz."

Aras bakışlarını ona çevirirken omzuna elimi koydum ve yönünü değıştirdim. "Gel kardeşim. Biz seninle şuradan içki alalım." Yoksa Altan'ın partisini de rezil edecektik.

"Salak mıdır, nedir?" diye bağırdı Banu arkamızdan ve etrafta bize bakan insanlara, "Siz de önünüze dönün. Sanki siz benden daha iyi boklar yiyorsunuz!" diye çemkirince herkes önüne döndü.

Bar kısmına geldiğimizde Aras barmenden viski istedi. "Bir sade soda," dedim çünkü araba kullanacaktım.

“Şaka gibi, amına koyayım.” Ellerini saçlarından geçirdi. “Komik olan ne, biliyor musun? Ben bu kadının adını bile bilmiyorum!”

“Banu,” dedim sanki durumu iyileştirebilirmiş gibi.

Bana öldürücü bir bakış attı. “Sağ ol abi.” Viskisi önüne gelince bir yudum aldıktan sonra ilerideki Eflaların durduğu masaya baktı. Ben de bakışlarımı oraya çevirdim. Efla, Banu’ya gülerek bir şeyler söylüyor, Banu da sırıtarak onu dinliyordu. “Kesin benimle dalga geçiyorlar.”

Efla’nın suratına bakılırsa dalga geçiyorlardı. Sade soda önüme bırakılınca bir yudum aldım. “Büyük ihtimalle.”

“Ezik diyorlar mıdır? Her gece başka kızı altına alan Aras, bir kadın tarafından yatakta bırakıldı falan?”

Efla’nın gülümsemesine bakarken kendi yüzümde oluşan gülümsemeyi durduramadım. “Evet, diyorlardır.”

Bakışlarım yavaşça bana çevirdi. “Sen de sinirimi bozmak için mi yanımda geldin, nedir yani? Aras’ın moralini sikeyim seansı mı bu?”

Omuz silktim. “Yarın kızı umursamayacaksın bile. Bu gece büyük ihtimalle şarkıcılardan birisini yakalayıp yarın kızı yatakta bırakacaksın. Sonra da yeni sezona hazırlanmak için antrenmanlara döneceksin.” Bir yudum daha aldığı viskisiyle kafasını salladı. “Herkesin başına bir kez gelebilecek bir olay bu. Çapkın adam, çapkın kadın tarafından terk edilir. Sorun değil çünkü ertesi gün çapkınlığına devam eder.”

Sırıttı. “Beni tanıman güzel, dostum. Şuradaki şarkıcı var ya... Tüm gece bana baktı. Kızı biliyor musun?”

“Hayır,” dedikten sonra Efla bana dönünce içimde bir aydınlanma oldu. Bakışlarıyla karşılaşmak... özellikle de gülen bakışlarıyla karşılaşmak şenlik gibiydi. Gölgelelerin arasındaydım, o bana bakınca gündüzü görüyordum. “İlgilenmiyorum.”

Bakışlarımı takip etti. “Doğru, senin ilgi alanının Efla Korkmaz’dan ibaret olduğunu unutmuşum.”

Efla bana gülümseyince ben de ona gülümsedim. Banu, Efla’nın nereye baktığını bulduğunda Aras’ı görünce Efla’nın koluna vurdu. O da arkadaşını dinlemeye geri dönmek zorunda kaldı. Ben de terk edilmiş olan ezik arkadaşıma döndüm. Banu’nun onu terk etmesi iyi olmuştu. İstedğim her kızı elde eder, yatakta bırakırım kafasından çıkması gerekiyordu. “O ne demek?”

“Kıza bakarken salyan akıyor, demek.”

Elimi ağzıma götürdüm. “Salyam falan akıyor.”

“Aynen.” Gözlerini devirdi. “Bu gece seni ilk kez öyle gülerken gördüm.” İçkisini yudumladığında ona kaşlarımı çatarak bakıyordum. O ne demekti?

"Normalde tam da bu şekilde götüm gibi bir suratla bakıyorsun herkese. Açıkçası beni aradığında şaşırdım çünkü genelde arayan ben oluyorum."

"Ankara'da kızlardan kaçmak için evime gelmen gerekiyordu."

"Evet, senin evine gelmem gerekiyordu çünkü otellere gidince garip bir şekilde kanım kaynıyor. Özellikle evli, zengin kadınları görünce..." Sonrasında birden ciddileşti. "Her neyse... Beni Altan'ın partisine gelmeye zorlamak mı? Seni partilere götürmek için evinden sürükleyerek çıkardığımı ve senden dayak yediğim zamanları hatırlıyorum."

Aras ile tanışmamız biraz komikti. İngiltere'deki iş arkadaşlarımla içmek için bir bara girmiştim ve orada ünlü Beşiktaş oyuncusu Aras Şentürk'ü görünce heyecanlanmıştım. Tabii ki heyecanlanacaktım. Fanatik Beşiktaşlı bir babanın futbolcu olmak isteyen oğluydum.

Üstelik ilk kelimem baba, ikinci kelimem Sergen'di. Sergen Yalçın.*

Aras bulduğumuz barda bir adamın karısına sarktığı için adamdan ağır dayak yiyince müdahale edip onu bardan çıkarmıştım. O günden beri arkadaştık, hem de oldukça sıkı. Onunla her şeyi paylaşırdım. Hatta... çoğu şeyi demek daha doğru olurdu.

"Efla ile bir şeylerin yoluna gireceğini mi düşünüyorsun?"

"Kariyerini toparlamasına yardım edeceğim."

Güldü, içkisini kafasına dikip yenisini istedi. "Sonra?"

Yutkundum. Gerçekten de ne bok yediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu magazinlerden takip ederken her şeyi hissetmiştim. Yalnızlığını, kaybolmuşluğunu, bıkmışlığını, özlemini. Ah, sikeyim. Beni özlediğini öyle derinden hissediyordum ki... İngiltere'deyken iki kişilik bir özlem taşıdığımı o nereden bilecekti?

Neden dönmemişim? Daha da boka batmaması için fakat görünen o ki sekiz sene sonra ikimizi de batırmak için onun dibinden ayrılamıyordum.

Sessiz kalışıma alayla güldü. "Dostum, sıçıp batıracaksın."

"Sıçıp batırmamak için uğraşacağım."

"Bunu bir kere yapan, hep yapar."

Sinirle ona döndüm. "Akgün'ün moralini sikip ödeşelim seansı mı bu?"

"Dansınızı izleyen birinin sizin aranızdakine özenmemesi imkânsız." Yeni içkisinden bir yudum aldı. "Bunu nasıl batırdığını hiç anlatmadın. Yalnızca sıçtığını anlatmakla meşguldün."

"Batırdım bir şekilde."

* Ali Rıza Sergen Yalçın, Türk teknik direktör, spor yorumcusu ve eski milli futbolcudur. Türk futbolunun en yetenekli futbolcularından biri olarak kabul edilmektedir.

“Anlatmayacaksan tamam... ama bil ki bu kızı yine mahvedeceksin. Tek gördüğüm bu ve ben gittiğim falcıdan altıncı hislerimin kuvvetli olduğuna dair bir geri dönüş almıştım. Bu kâhin dostunu dinle.”

Gülerek barmene döndüm. “Viski,” deyince çocuk hazırlamaya başladı. “Sikerler, tamam mı? Ona bu kadar yaklaşmışken uzak durmayacağım.”

“Savcılık mülakatın ne zaman?”

“Bir ay sonra.”

“Bir ay sonra...” Sırıttı. “Savcı olmak isteyen birinin magazinlerde çok ünlü bir oyuncuyla el ele görünmesi ve aşk iddialarında isminin geçmesi ne gibi riskler doğurur? Meraktan soruyorum.”

Bunu düşünmediğimi mi sanıyordu? Riskleri biliyordum fakat haberlerin doğruluk payı sıfırın altındaydı. Efla ile sevgili falan değildik ve hiçbir zaman da olmamıştık. Etik olarak da saygınlık olarak da bana zarar verecek bir şey yapmamıştım. İşleri toparlardım.

“Her gece başka kızla yatan biri olarak senin kariyerine bir bok olmuyorsa bana da olmaz, korkma.”

“Benim işim bu!” Ellerini iki yana kaldırdı. “Topun peşinde koşmak, eğlenmek ve güzel kızları yatağa atmak!” Yanımızdaki bir grup kadın bize dönüp şaşkınca bakarken gözlerimi devirdim. Sarhoştı. Açıkçası onun işini birilerinin umursadığını sanmıyordum. Ben umursamıyordum. “Ama benimkinin aksine seninkisi ahlaki olarak sınır gerektiren bir meslek! Ve kardeşim, sana şunu söylemeliyim ki sınırları sikiyorsun.”

İçkim gelince bir yudum aldım. “Sınırlara başlatma, Aras. Tüm sınırlarımı Eflatun’a göre çizmişim ben, başka sınır mı tanıyacağım?”

Omuz silkerek bana baktı. “Ona hiç âşık oldun mu, yoksa bu bir tür... dostluk gibi bir şey mi?” Sarhoş bir şekilde güldü. “Cevabını merak etmediğimi fark ettim kardeşim çünkü o dansta dostluğa dair bir şey yoktu.” Kaşlarını kaldırdı. “Bir kısmında arkadaş olduğunuza emindim. Sonra senin ellerin... biraz farklı hareket etti.”

Gözlerimi kapattım. Dansı unutmak mümkün değildi. Hissiyatını unutmak mümkün değildi. Ben her dansımızda, her yakınlaşmamızda ve her anımızda farklı hissederken o hiçbir zaman öyle hissetmemişti. Bunu biliyordum. Onu biliyordum.

“Önemi yok,” dedim omuz silkerek. “Yıllar sonra onu üçüncü görüşüm bu. Eskiye geride bırakmak istiyorum. Sekiz yıl lan!” Kafamı iki yana salladım. “Sekiz yıldan bahsediyorum sana. Sekiz koca siktiğimin yılında yüzünü yakından görememek kadar berbat başka bir şey yoktu.”

"En azından sen onu görmüşsün," dedi içkisinden bir yudum alarak. "O, sekiz yıl boyunca senin yüzünü görmedi. Senden hiçbir şekilde haber alamadığını geçiyorum."

Sessiz kaldım. Öyle olmalıydı. O beni hiçbir zaman göz ardı edemiyordu. Etrafı ne kadar kalabalık olursa olsun benim için her şeyi boş veriyordu. Kendi hayatını yaşasın diye nereye saklanırsam saklanayım buluyordu ve bu... kötüydü.

Üniversite bittiğinde ondan saklanacak hiçbir yerim yoktu. Mezuniyetten önce başvurduğum Cambridge yüksek lisansının kabul olmasından ve iyi bir burs çıkmasından sonra gitmem gerekiyordu. Ondan saklanmam gerekiyordu. Benden haberi olmazsa unutulması kolay olurdu. O unutturdu da... ben unutamamıştım tabii. Kafamı çevirdiğim her yerde onu görürken unutmak çok zordu.

İçkiyi kafama diktikten sonra Aras'a döndüm. "Onu mu haklı buluyorsun?"

"Seni haksız buluyorum," dedi sadece. Tamam, ben haksızdım fakat Eflatun da müthiş derecede haklı değildi!

Aklıma gelen mezuniyet patisinin olduğu geceyi silip gözlerimi devirdim. Ona sinirliydim, kırgındım fakat özlemim her şeyin önüne geçiyordu.

"Her neyse... Siktir et. Sinirin geçtiyse kızların yanına geçelim mi?" diyerek konuyu dağıttım.

"Ne yapacağız onların yanında?"

"Bana geçip film izlemeyi teklif edeceğim." Sırıttığında moralini bozmayaya devam ettim. "Sen de benimle olacaksın."

Kaşlarını çatıp bana döndü. "Ne filmi kardeşim? Ben şarkıcıyla gitmek diyorum, sen film diyorsun. Romantik film izleyip omzumda ağlama planların varsa üzgünüm, becermeyi planladığım bir kız var."

"Omzumda ağlayacak olan sensin. Ben senin kadar duygusal bebe değilim."

Sırıttı. "Beni omuzlarında ağırlamak istiyorsan seks oyuncaklarıyla dolu odana götürmen yeterli."

Böyle bir odam olduğunu yıllardır düşünmesi çok rahatsız ediciydi. Bunu düşünmesinin sebebinin ciddi görüntüm olduğunu biliyordum. Her ciddi görünümlü insanın arkasında bir seks bağımlısı olduğuna inanıyordu. Öyle biri değildim.

"Benim öyle bir odam yok, hasta herif," dedikten sonra barmene döndüm. Efla'ya ikram edilen acılı kokteyli isteyince çocuk siparişi hazırlamaya başladı. "Banu'yla arayı düzelt ya da yanımdan siktir ol, git."

"Şimdi böyle mi olduk?"

"Efla'nın yanında olmam lazım ve ne zaman yanına gitsem görüşmeyelim demekten başka yaptığı bir şey yok!" Sıkıntıyla bir nefes aldım. "Banu'yla arayı düzeltirsen dörtlü bir şeyler yaparız. Bir ya da iki kere görürsün kızı. Sonra ben Efla ile toparlarım zaten."

"O gıcık, saygısız kızla yan yana olacağımı mı söylüyorsun?" Güldü. "Hayatım boyunca ilk kez beni yatağında bırakan kızla sırf senin için arayı düzeltereğim öyle mi? Hadi bana saygın yok, bari Yüce Aras'a saygın olsun."

"Yüce Aras, sikin mi?"

"Evet?" dedi ve ellerini abartılı bir hareketle bacak arasını göstermek için kullandı.

"Kızla sevişirken komodininde başka kızın numarası varmış."

"O numara kuru temizlemecinindi. Adam taraftardı. Numaranın yanına kalp koymuş, amma koyayım. Kız da başkasının numarası sanmış." Ultra ciddi bir ifadeyle işaretparmağını bana doğrulttu. "Ben seviştiğim hiçbir kadına saygısızlık etmem. O gecem yalnızca bir kişiye aittir."

Yüzümü buruşturdum. "Kuru temizlemeci miydi?"

"Evet! Ben kadınlara asla değersiz hissettirmem." Sırıttı ve kolunu bar tezgâhına yaslayarak bana doğru eğildi. "Hatta oldukça değerli hissettiririm."

"Beni mi yatağa atacaksın? Uzaklaş," deyince geri çekildi. "Durum abartılacak kadar ciddi değil. Banu'yla aranı düzelt."

"Kızı yarın umursamayacağımı ve tek seferlik bir olay olduğunu söyledikten sonra arayı düzelt diyorsun! Benim de bir erkeklik gururum var. Ayrıca kızın üslubu çirkin!"

İki saattir bağıra bağıra bacak arasından bahseden herifin üslupla ilgili problemi olması dünyanın en komik olayıydı. Neyse ki benim dışımda hiç kimseyle böyle konuşmuyordu. Konuşmadığını umuyordum.

"Kızı yine de umursamayacaksın. Bir ya da iki kereden sonra dörtlü takılmaya ihtiyacım olmayacak," dedim omuz silkerek. Barmen kokteyli verince bir yudum aldım. Evet... bu tat çok başkaydı. Acı, ekşi ve sert. En sevdiğim üçlüydü. Yutkunduktan sonra içime derin bir nefes çektim. Araba kullanmaktan vazgeçmiştim. Taksiyle gidebilirdik. "Bunu yalnızca dostun için yapıyorsun."

"Dostumdan da nefret ediyorum, o kızıdan da."

"Yani?" dedim onun bıkmış görüntüsüne göz atıp.

"Tamam." Gözlerini devirdi. "Film izleriz. Bir kere de dörtlü dışarıda eğleniriz, o kadar. Üç defa ona katlanmak yeterli."

Sırıttım, kokteyli kafama diktim ve tüm acıyı boğazımda misafir ettim. Bu tadı seviyordum. İngiltere'deki bir arkadaşım ısmarladığından beri favo- rimdi. Kendimi toparladıktan sonra elimi uzattım. "O halde anlaştık."

Elimi sıkı. "Anlaştık, pislik herif."

Elini bırakmadım. "Banu'ya o kız, bu kız, şu kız tarzı konuşmayacaksın."

"O kızla nasıl konuşacağım beni ilgilendirir."

"İsmi Banu."

"Her neyse," dedi öfkeyle.

Kızların yanına geçerken Banu dik dik Aras'a bakmayı tercih etmişti. Elindeki bardağın ağız kısmıyla oynarken ne kadar sinirli olduğunu anlamak için onu tanımaya gerek yoktu. "Komodinindeki numaralar mı bitti? Niye geri döndün?"

Aras'ın yüzü sertleşti ve *ben sana demiştim* der gibi bana baktı. Ona *yalnızca bana yardım et* der gibi baktım. O ise, "Ortada bir yanlış anlaşılma var," diyerek giriş yaptı. Benim için kendisini ateşe atmasına gülümseyecek gibi oldum. Dost diyebileceğim biriydi.

Eflatun'a odaklandım. Gözleri Banu ve Aras'ın üzerindeydi. İki farklı renkleri olan ve dünyaya yukarıdan bakıyormuş gibi hissettiren gözlerini görme ihtiyacıyla yandım.

Küçüklüğümüzde gözleri yüzünden fazlasıyla zorbalık görmüştü. Van kedisi, canavar tarzı lakaplar takmışlardı. Gözleri dünyalardan da güzeldi. Bunu ona aşlamak yıllarımı almıştı.

Gözlerine bakmak bağımlılık gibiydi ve ben sekiz yıl kadar uzun bir sürede bu bağımlılığı yendiğimi düşünmüştüm. Acizdim. Tekrar başlamıştım bu lanete.

"Banu'yla arayı düzeltmeleri taraftarıyım," dedim onun yanında durup dirseklerimi masaya yaslariken.

Yandan bana baktı. Gözleri içime neşe oldu. "Ben de."

Bu şaşırtıcıydı. Arkadaşını savunup Aras'ın canının cehenneme olmasını isteyeceğini falan düşünmüştüm. "Sen neden öyle düşünüyorsun?"

"Banu'nun biraz sinirlerinin bozulmasına ihtiyacım var çünkü durmuyor." Gözlerini kapatıp kaşlarını kaldırdı ve tekrar açtı. "Hayatı çok çirkin ilerliyor. Her gece farklı adamla. Onun böyle devam etmesini istemiyorum."

Bir ara sen de onun gibiydin, demek istesem de sustum.

Onu her an takip ettiğimi, kötü bir dönemden geçerken her gece farklı insanlarla yakalanmasını bildiğimi öğrenmemeliydi. İğrençti. Kendisi gibi değildi. Eflatun bu kadar kontrolsüz değildi fakat o... dağınıktı. Her anlamda. Kaybolmuştu. Kendisini bulamıyordu.

Onu kendisine yalnızca bir kişi getirebilirdi. Ben değildim. Bu yüzden o zaman bile karşısına çıkmamıştım. Zaten o bir kişi de onu kendisine getirmişti.

"Anladım," dedim tüm enerjim düşerken. "Onların arasını düzeltmeliyiz."

“Ne yapsak sence?” deyip bana dönerek saçlarını arkaya itti. “Film mi izlesek?”

Hasiktir... Efla bizi dinlemiş olabilir miydi?

“Hımm?” dedim söyleyecek bir şey bulamayarak.

“Ne bileyim... Öyle aklıma geldi. Ya da başka bir yere geçsek nasıl olur? Partiden sıkıldım. Moralim de bozuldu zaten. Seren şeytanı yüzünden...” Ofladı. “Hayır yani, ne demek salak Arda ile sevgili olmak? Ben ona günahımı verir miyim de gelip elimi vermişim gibi dedikodular falan. Ayrıca o kısa. Ben senin gibi uzun erkekleri tercih ediyorum.”

Kaşlarını kaldırıp sırtınca o da biraz tedirgin bir şekilde güldü. “O anlamda değil. Sen de uzunsun ya... ondan. Örnek verdim yani!” Yüzünü buruşturdu. “Yani Seren... İçime işledin.”

Ben de gülerek eğildim ve yüzümü ona çevirdim. “Beni tercih etmezdin yani?” dedim bastırarak.

Çakırkeyifti. Ne söylediğine takılmayacak kadar umursamazdı. İlk başta içerken her kelimesine dikkat eden Efla, çakırkeyif olunca çok konuşurdu. Sarhoş olunca ise ne bok yediğini, nasıl davrandığını bilmezdi. Sarhoş olmamasını istiyordum çünkü hayatındaki çoğu hataları sarhoşken yapıyordu.

“Seni tercih etmezdim çünkü sen benim dostumsun.”

Ah... eski dostu değildim. Bu da güzeldi. Ben konuşmadan araya girdi.

“Yıllardır ihtiyaç duyduğum bir dostumsun ve bunu bozmaktan ölümden korktuğum kadar korkuyorum. Biliyorsun ki ben ölümden çok korkarım.” Yüzünde hüznünlü bir gülümseme büyüdü. “Hem de çok korkarım ama sen de korkarsın. Korkar mısın? Korktuğunu biliyorum. İkimiz de onu kaybetmekten korkmuştuk ama her şey yoluna girmişti. Biz hep toparlarız. Eflatun ve Ati bir yolunu bulur çünkü birbirlerine sahipler! Ama artık değil. Siktir, ağzımı tutamıyorum! Beni susturur musun?”

Masanın ortasındaki salatalık kokteylinden alıp onun ağzına sıkıştırdım. Cidden... susmalıydı.

“Bende film izleyelim mi?” diye sordum o salatalığı yerken. “Mısır ve dondurma da yeriz.”

Gözleri parladı ve kafasını aşağı yukarı doğru salladı. Sonra birden kaşları çatıldı. “Ama yarın ve yarından sonra görüşmeyeceğiz ve iki günde bir kahve içeceğiz, değil mi?”

Bunu kabul ettirmek çok zor değildi fakat bu sözleri onun da benimle görüşmek isteyeceğini hissettirdi. “Evet, iki günde bir.”

“Üç değil miydi ya? Kafam karıştı.”

Kokteylden bir havuç alıp önce onun burnuna vurdum. Kıkırdadı. "Oyunbozansın." Havucu ısırp çiğnemeye başlarken Banu ile Aras'a baktım. Banu'nun kaşları hâlâ çatıktı ve Aras'ın da keyfi yerindeydi.

"Mısırı ben mi yapacağım?" diye sordu o da diğer iki deliye bakarken.

"Ev sahibi dondurmaya alır," dedim sanki böyle bir kuralımız varmış gibi ama yoktu. O hep mısırları yapardı ve ben de hep dondurmaya alırdım. Zorunda değildik ama her seferinde böyle oluyordu.

"O zaman eve uğramam gerekecek. Hem üstümü de değiştirim." Bir havuç da o aldı ve müzik sesine rağmen kulağa ulaşan bir sesle havucu yerken gözlerini bana çevirdi. "Aslında ben eve geçeyim ve bu iki deli kavgalı kalsın. Çok da umurumda değil. Kafayı vurur, uyurum."

Mısır yapmamak için uzaya bile çıkabilirdi.

"Tamam, mısırı ben yaparım," dedim havucu bitirirken. "Dondurmaya sen al ve eve gitme..."

Sırıttı. "Banu hadi gidiyoruz. Dörtlü film gecesi."

Banu, arkadaşına döndüğünde Efla'ya değer verdiğini görebiliyordum. "Bu herif de dörtlünün içinde mi?" diye sordu Aras'a ters ters bakarak.

Aras ise benim ve Efla'nın üstünde göz gezdirip, "Az önce sorunu çözdüğümüze oldukça emindim," dedi. Tam yanından geçen bir kızın kıcına bakışları takılınca sıırıttı ve bize döndü. "Her neyse, siz bir taksi bulun. Ben geliyorum."

Bu herifin açgözlülüğünden nefret ediyordum. Az önce bir şarkıcıydı, şimdi bu kız ve eminim bu kızın numarasını aldıktan sonra bir başka kadın daha olacaktı.

Banu onun arkasından bakarken, "Ben de mi dışarıdan bu kadar gıcık görünüyorum?" diye sorarak Efla'ya döndü.

Arkadaşı *biraz* der gibi parmaklarını birbirine yakınlaştırdı, Banu inleyerek arkasını döndü. "Erkekleri bulmak biraz zor çünkü etrafta erkek yok ve flörtöz olmazsan güzelim... kimse kazık gibi duran birini yumuşatamaz. Ama kızlar için öyle mi? Her yerde kız vardır ve kolay..."

İlerideki bir adam ona işaret yapınca bakışları adama döndü. Banu göz kırpınca adam da ona parmaklarıyla iki diye gösterdi. Banu onu kafasıyla onayladı. Adam da garsonu durdurup parmaklarını göstererek iki içki sipariş etti.

Banu, "Aslında..." diyerek bize gülümsedi. "Aras'ı affettim. Dörtlü film gecesi de..." Bir kendisini çağıran adama, bir de kızla muhabbet eden Aras'a baktı. "Mantıklı bir fikir gerçekten ama bu gece mi olsa ki..." Yüzünü buruşturdu, kafasını iki yana eğdi. "Başka bir gece de olabilir. Mesela benim

etrafımda yakışıklı bir erkek yokken.” Sırıttı ve işaretparmağıyla beni gösterdi. “Seni görmeye gelirdim ve eksikliğimi giderirdim.”

Efla ona, “Banu!” diye dişlerini sıkarak uyarı yapınca, “Öf, tamam! Anladık, yasaklı bölge!” diye diretti. “Başka bir gece...”

Sabrımın son demlerini yaşıyordum! Efla ile arayı düzeltme planlarımı kimsenin bozmasına izin veremezdim! “Hayır, başka bir gece değil,” diye sinirlenmeye başladığımı belli eder gibi konuştuktan sonra Efla’ya baktım. “Başka kimse yok. Sen Banu’yu al, taksi çağır. Ben geliyorum.”

“Başka zaman da yapabi-”

“Bu gece!” Onları arkamda bırakıp kızla konuşan Aras’ın yanında dikildim. Kıza döndüm. Eh işte, daha güzel kızlar tanımıştım. Mesela Eflatun... Hayatımda gördüğüm en güzel kızdı.

“Kusura bakma, babaannesi kalçasını kırmış. Kırık çıkıkçıya gitmemiz gerek ama sen numaranı buraya bir yere bırak. Babaannesinin kıcı yerine oturunca almaya geleceğiz,” diyerek Aras’ı kolundan tuttum ve sürükleyerek ilerletmeye başladım.

“Abi şaka yapıyorsun şu an! Kızı düşürmeme çok az kalmıştı. Bırak, gelmeyeceğim! Hayır, bana bu kâbusu yaşatamazsın. Ne günah işledim?”

“Bana söz verdin,” dedim sert bir şekilde. “Eflatun her şeye tamamen bok etmene izin veremem.”

“Sen bok edeceksin diye benim sıramı geçiyoruz yani! Tamam, anladım!”

“Hiçbir şeyi bok etmeyeceğim.”

“Aynen!” dese de öfkeyle kendini düzeltti. Kolunu bırakınca oflayıp, “Hay sikeceğim senin inadını,” diyerek toparlandı. Arkamda bir yere gözü kaydıığında, göz kırpıp sıırıttı. Gözlerimi devirdim. Bıktırmıştı! Omzundan itip, “Siktir git, Aras,” diye sinirle söylendim.

Hızlı adımlarla çıkışa yürümeye başlayınca arkamdan koştu. “Ec, ne izliyoruz?” diye yavaşakça sıırıttı. Partiden çıkış yaptığımızda Aras ile bizi çeken kameramanların arasından yürümeye başladık.

“Aras Bey son sezon hakkında ne düşünüyorsunuz? Güzel bir sezon geçirmiştiniz ve sezonda oldukça aktiftiniz. Yeni sezonun başlamasına da az kaldı. Tatili değerlendirmek mi istiyordunuz?”

Cevap vermedi.

“Efla Hanım da birkaç dakika önce çıktı. Birlikte planınız mı var, yoksa içerde tatsız bir hadise mi yaşandı?” diye konuştuğunda yüzümdeki ifadeyi bozmadan yürümeye devam ettim. “Geçen günlerde el ele yakalanmıştınız ve aşk iddialarını yalanlamadınız. Bir ilişkiniz var mı?”

Ne mankafalardı ama...

"Aras Bey aşk hayatınızın hareketli olduğunu biliyoruz. Bu geceden yalnız ayrılma sebebiniz nedir? Efla Hanım'ın yanındaki güzel mankenimiz mi?"

İlerideki taksiye ilerleyip oturduğumuzda takside yalnızca ben ve Aras vardı. Telefonu çıkarıp Efla'yı ararken telefon ikinci çalışta açıldı. "Arkadaki araçtayız. Siz gidin, biz arkanızdan geliyor olacağız."

"Neden taksiye binmediniz?"

"Şoförümün evine ekmek götürmesi gerekiyor." Kıkırdadı. "Bir de bu kameramanların karşısına bir daha seninle çıkacağımı düşünecek kadar delirmedin herhalde. Sütten ağzı yanan... Neydi o cümlelerin devamı?"

"Yoğurdu üfleyerek yermiş," dedim sırtarak. Özlü sözleri aklında tutamayışları... değişmemişti. O hiç değişmiyordu aslında.

"Her ne boksı işte. Arkanızdayız."



Evden içeri girdiğimizde üstüme atlayan köpeğe, "Oğlum!" diyerek eğildim ve kafasını sevdim. Efes deli gibi kuyruğunu sallayıp etrafında döndü. "Misafirlerimiz var!"

Efes, iki sene önce sahiplendiğim siyah bir *labrador retriever*di. Heyecanlı ve sevecen olması onu gördüğüm gibi istememe sebep olmuştu.

Efes dilini dışarı çıkarıp havlarken Efla içeri girdi. "Köpeğin mi var!" diye çığlık attı. Efes, Efla'yı gördüğü gibi onun üstüne atlayıp patilerini elbisine dayadı. Aras ile Banu da içeri girerken Banu, "Bu ne tadı bir şey!" diyerek Efes'i severken ben ışıkları açtım.

Evin dağınık olmaması içimi rahatlatmıştı.

Efes, Banu ve Efla'ya deli gibi dil çıkarıp havladı. Aras, Efes'in başım okşayıp, "Hayvan da güzel kız görünce heyecanlanıp dil çıkarıyor ama ben yapınca çapkın oluyorum. Pes!" diyerek içeri geçti. Gözlerimi devirdim. Köpek üzerinden bile kendini konu ediyordu.

"Kafasına sıçtuğım..." diye söylendim.

Efla kahkaha attı. "Hayvan dediğin masum bir can!"

Aras içeriden bağırdı. "Ben de masum bir canım!"

Banu sırtarak içeri geçti. "Masum olduğuna inanıyorsan elimde satılık köprü var. Gel, anlaşalım."

Efla da ayaklanınca Efes onun ayaklarının etrafında döndü. "Beni çok mu sevdin sen?" Şen şakrak bir sesle güldü. "Ne kadar güzelsin... Baba seni kızsız mı bırakıyor? Söyle bakalım bana."

Yüzüm buruştu. Kızsız mı? Yok artık! Hayvana dediği şeye gülecek gibi oldum. Bunu merak mı ediyordu?

Efes'in tasmaına baktı. "Efes... Efes mi?" Birden bana döndü ve kahkaha attı. "Hayvana bira ismi mi koydun?" Cevapsız bırakınca kıkırdadı. "Bira bağımlılığın beni korkutuyor." Efes'i sahiplendikten sonra eve geldiğimizde gördüğüm ilk şey Efes şişesi idi, ben de ismini seçerken oradan esinlenmişim.

"Hayır, Efes Antik Kenti'nden geliyor," dedim ciddi bir şekilde. "İzmirliyiz. Dibine kadar."

İnanmıyormuş gibi gülerek, "Elinde satılık köprü de var mı? Alayım hemen," deyip Efes'e doğru eğildi. Başını sevdi şefkatle. "Ben Efla..." deyince Efes tekrar havladı ve Efla'nın yüzünü yalamaya başladı.

Efla isminin tanıdık gelmesi şaşırtıcı değildi.

"Tanışıyor muyuz Efes seninle? Baba anlattı mı beni sana?" Efes havlayarak onun omuzlarına patilerini koyunca tüylerini okşamaya başladı hayvanın. "Ne dedi? Baba neler anlattı oğlum sana?"

"Tamam, hayvanı dile getireceksin. Çıldırıyor çocuk," diyerek Efes'i göğsünden tutup içeri yönlendirdim. Koşarak içeri gitti. "Cevabını ondan almayı mı düşünüyorsun?"

"Hem sahibi hem köpeği... İkisi de cevapsız bırakıyor," diyerek ayakka-bılarını çıkarmak için eğildi.

Laf sokmayı ihmal etmemesine karşılık tek kaşımı kaldırdım. "Bana sormak istiyorsan sor. Merak ettiklerini cevaplarım," dediğimde Banu'nun kenara koyduğu poşeti bana uzattı.

"Al şunu, dolaba koy ve bana lavabonun ne tarafta olduğunu söyle. Ellerimi yıkayacağım." Lavaboyu gösterdiğimde kapıyı gördü ve sonra bana döndü. "Cesur taklidi yapma. Sorularıma cevap veremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni." Sonra lavaboya geçerek ona cevap vermemin önüne geçti.

Derin bir nefes alarak mutfığa girdim. Soracağı şeyleri konuşmaya hazır mıydım? Hayır. Bir gün soracağını biliyor muydum? Evet. Cevap verecek miydum? Bunu ben de bilmiyordum. Neden gittim? Yüksek lisans ve avukatlık için. Neden onu aramadım? Buna cevabım var mıydı?

Kalbimi kırdığı için.

Mısır patlatmak için önce tencereyi ocağa koydum. Sonra bir ocağa, bir tencere bakarken yüzümü sıvazladım. Bu mısırı hangi sırayla yapıyorduk? Önce mısır, patladıktan sonra tuz muydu? Tencereyle yapılan her yemekte salça olur demişti bir keresinde annem. İşin içinde salça da var mıydı?

Ellerimi kafama götürüp dehşet içinde ocağa bakarken, "Bu kadar zorlanacağın bir şey yok," diyen sesi duydum ve hızla ona döndüm. Daha az önce yanımda olsa da ışık direkt yüzüne vurunca bakakaldım. Üzerindeki pembe

elbisesi, çıplak ayakları, beline uzanan saçları ve dünya gözleriyle... Gerçekten de hayatımda gördüğüm en güzel kızdı. Yıllar bunu değiştiremiyordu.

Dalgınlığımı üzerimden attım. "Salça var mıydı?"

Kahkaha attı. Gülüşündeki o ton da değişmiyordu. Gülüşü herkese böyle miydi yoksa... Saçmalıyordum. Onu arkamda bıraktıktan sonra başkasına nasıl güldüğünü düşünmemeliydim. "Nesrin teyzem oğlunun bu soruyu sordüğünü duysa senin tüm maaşını vasilikle kendine bağlayıp akıl hastanesine yatırır, sonra da evlatlıktan reddederdi."

"Kendisi dedi! Tencerede yapılan her yemekte salça vardır dedi!"

"Bu yemek mi?"

"İçecek mi?" diye sordum aval aval. "Yemek işte."

"Atıştırmalık," diyen Efla tezgâhın üstündeki yağ şişesini alarak tencereye yağ döktü. Mutfakta bu şekilde durmasına gülebilirdim. Disney prensesi mutfağında mısır patlatıyordu. "Çekil şuradan beceremeyeceğin anlaşıldı. Sen içkileri ve dondurmaları ayarla."

Gelirken dondurma almayı akıl edebilmişlerdi. Banu, Efla'nın bir binaya yetecek kadar dondurma aldığını ve bize kadarını yanına alıp geri kalanını şoförle ailesine gönderdiğini söylemişti. Hassas kalbi hiç değişmemişti. Ona dair çoğu şey yerli yerindeydi. Bakışları hariç... Bakışları benden çekiniyordu.

"Emredersiniz," diyerek bardakları koydum. O da mısırların patlamasını eklerken bana döndü.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Satın alırsam yerleşmeyi düşünüyorum, evet." Kaşlarını kaldırıp sorular gibi baktı. "İngiltere'den birikmişim var. Savcılık stajından sonra İstanbul'u tercih etmeyi düşünüyorum."

"İngiltere demek..." Bu gerçeği bilmiyordu. Yurtdışına çıktığımı biliyordu fakat detaylara sahip değildi. Ben öyle olmasını istemiştim, peşimden gelmemesi için. "Sevindim senin için. Orada mal mülk sahibi miydin?"

"Sattım her şeyi."

"Temelli döndün yani?" Tekrar yüzünü buruşturdu. *Yani* kelimesinden nefret ediyor gibi duruyordu.

"Evet."

"Ankara'da?" diye sordu. "Var mı bir şeyler? Ne bileyim... Ev, toprak, flört... sevgili?"

Şarabı açmak için tirbuşonu yerleştirdikten sonra sabırla ona döndüm. Aşk kufasına takan bir adam değildim. Aşka ihtiyacım olduğunu da düşünmüyordum. Kariyerimi, hayallerimin bile üstüne koyalı yıllar olmuştu. "Hayır, İngiltere'de kaldı."

“Üç yıldır sevgilin yok mu?” Kaşları çatıldı. “Bir saniye... âşık mı oldun sen İngiltere’de?”

Öyle denemezdi. Yalnızca... denemiştım ama olmamıştı, becerememiştık. Biraz dramatik bir ayrılık olmuştu. En nefret ettiğim türden.

“Öyle bir şeyler,” diyerek geçiştirdim. Hiç önemi yoktu. Kızı yıllardır düşünmüyordum bile. Fazlasıyla perişan olarak evimden gittiğini hatırlıyordum, o kadar.

“Akgün Tan Acar âşık oldu ha?” Sırıttı. Umursamıyormuş gibi görünüyordu. Gerçi burada her gece farklı bir adamla barlardan çıkan Efla ve her yıl bir işadamı ya da futbolcuyla magazinlere evlilik iddiasıyla düşen Efla, benim ilişki mi umursayacaktı? “İngilterelerde Jessicalara mı tutuldun sen?”

İsmi gerçekten de Jessica’ydı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tam o anda tenceredeki ilk mısır patlayarak tavana uçtu. “Eflatun!”

Gözleri kocaman oldu. “Beni oyaladın, mısırı unuttum!” diye bağıarak telaşla kapağı aramaya başladı. O sırada diğer mısırlar da mutfaktaki köşelere dağılıyordu. “Jessica’nın Allah belasını vermesin!” O ne alakaydı? “Kapak nerede?”

“Onun kapağı yok ki!” diye bağırdım.

Dehşetle bana döndü. “Bunu daha önce söylemen gerekiyordu!” dedi ve etrafa bakındı. “Tuz atmayı da unuttum zaten!”

Etrafta bir şey bulamayınca tek tek dolap kapaklarını açarak bakmaya başladı. Ben o sırada koluma değen mısır yüzünden, “Ananı sikeyim!” diye bağırınca ikimiz de kahkaha atmaya başladık. “Gülme. Bunlar savaşçı mısırlar!”

Yüzümü buruşturdum bu söylediğime. Savaşçı mısır mı? Velet miydim ben? Duraksadım. Yoksa onun yanında yine çocuk gibi miydim?

En sonunda bulduğu bir kapağı aldı ve tencerenin üstüne kapattı. Tencereye oldukça büyük gelmişti ama en azından ağzı kapanmıştı. Terini siler gibi yaptıktan sonra etrafa baktı. “Şuna bak... ortalık savaş alanına döndü.”

Etrafa bakındım. Gerçekten de her yer mısır olmuştu. Ona dönünce ağzından tiz bir gülüş kaçtı. “Of!” Ona anlamamış gibi bakınca bana doğru iki adım attı ve sonra parmak uçlarında yükseldi. Yüzü çok yakınımaya girince suratımdaki gülümseme soldu. O ise kolunu uzatarak kafamın üstüne gördü. Sonra da gözlerimin içine baka baka tatlı, dolgun dudaklarını aralayıp mısır tanesini ağzına attı.

Yıldız gibi bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Şapşalsın.”

Kafamın üzerinde bir mısır tanesi olmasını umursamayıyordum çünkü kafamın içindeki organım bas bas onu bağııyordu. Yüzümdeki ciddiyeti fark ettiğinde onun da gülüşü soldu. Bakışlarım hâlâ dudaklarındaydı.

Bu kadar yakınıma girmesi ne saçmalıktı? Yıllar sonra yine aynı şekilde hissetmem peki? Onu söküp atamıyordum.

“Tan...” dediğinde bu ismi tekrar ondan duymanın getirdiği hisle duraksadım.

Neden geri döndün, Akgün Tan? Onun İstanbul’da olduğunu bile bile... neden buraya geldin?

“Mısır yanmasın,” dedim zar zor. Bakışlarını gözlerim arasında hızlıca gezdirdi sanki bir şey söylemek ister gibi. Dudakları aralandı. Bir şey diyecekti. Ne demek istiyordu? Ben çok şey söylemek istiyordum ona.

En başta diyeceğim şey... *Tekrar çocuk olamaz mıyız, olurdu.*

Saçları çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Pembe elbisesine rağmen masumluktan uzaktı. Neden bu kadar alımlı olmak zorundaydı? Tamam, yıllar bir şey değiştirmiyordu fakat en azından bunu değiştirseydi. Bu özelliği olmasaydı kafam yine ve sürekli karışmayacaktı.

Boğazını temizleyerek küçük adımlarla uzaklaşıp ocağı kapattı. Kapağı açtıktan sonra tencerenin içine baktı. “Pek de bir şey yok zaten...” Dudaklarını büzdüğünü gördüm. “Bu yalnızca sana yeter.” Az kalsın gülümseyecektim fakat maalesef ki gülemedim. Aklım büzdüğü dudaklarına kayınca kendime içimden tokatlar atarak işime döndüm.

“Bir kere daha patlat. Yeterli mısırim var.”

Pakeri kaldırıp baktı. “Hayret edilesi. Canın sıkılınca mısır mı adatıyorsun?”

“Evimde neden olduklarını bile bilmiyorum.” Omuz silktim. “Sen gel de bize mısır patlat diye almışım sanki.”

Güldü. “Düşünsene, bir de sekiz yıldır birbirimizi görmüyoruz.” Sözleri bomba gibi düştüğünde dağıldım sanki. Bakışlarını bana çevirdi. Elini rezgâha yaslayarak yüzüme baktı. “Sanki yine arkadaşız.”

“Değil miyiz?” diye sordum boğazımı temizleyerek.

“Sana çok sinirliyim ama bu dünyada arkadaş diyebileceğim tek kişi olduğunu reddedemem.” Güldü. “Senden başka kimim var ki? Hayatımın hangi döneminde senden başka bir dost bulabildim kendime?”

“Banu?” diye sordum.

“Ortadan kaybolmaları sever.” İşaretparmağını bana doğrulttu. “Senin gibi.” Sırttı. Bana kızgın olduğunu biliyordum. Bunu alaya alarak umursamıyormuş taklidi yaptığını da biliyordum. Yüzleşirsek ve yine o konular açılırsa birkaç yıl daha ayrı kalmaktan korkmuyor değildim.

“Nana?”

“Menajerim ve ablam. Arkadaşım değil.”

“Ben buradayım.”

Zayıf bir tebessüm belirdi dudağında. “Tekrar gitmeyeceğini görüyorum, Ari.”

“Artık buradayım,” dedim fısıltıya yakın bir sesle. “Senin yanıdayım.”

Mısırlar patlayınca ocaktan aldı ve mısır kovalarına koymaya başladı. Kovaları kucağına yerleştirip derin bir nefes alarak, “Gitsen de artık etkileneceğimi düşünmüyorum zaten. Alıştım yokluğuna,” dedikten sonra yanımdan geçip gitti.

Gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. Lafları iğne gibiydi. Batırmaktan çekinmiyordu çünkü gitmeyeceğimin o da farkındaydı. Bana kızılıyorsa da bağırıp çağırması taraftarıydım. Lafını söyleyip gitmek istemesini anlayamıyordum.

Hiçbir şey olmamış gibi tekrar arkadaş olmaya çalışma planım işe yarayacak mıydı? Neden böyle bir plana sahiptim? Kafamı sikmek istiyordum.

Neden korkaklık ediyordum ki? Yüzleşmekten neden kaçıyordum?

Onu kaybetmek istemiyordum. Bir şeyleri düzeltmeyi istiyordum, daha da berbat etmeyi değil.

İçeri döndüm. Aras ile Banu yan yana oturmuş, bilgisayardan film seçiyorlardı. Efes de bilgisayarın yansıtıldığı televizyonun altındaki yatağında yatıyordu. “Ne seçtiniz?” diye sordu Efla.

Aynı ağızdan, “Korku!” diye bağırıldılar ve Efla’nın gözleri kocaman oldu. Bana baktı şikâyet ediyormuş gibi. Direkt bana bakması... onca lafa rağmen gözünün bana değmesi cesaretlendiriyordu.

“Korku olmaz,” dedim rahatça. Yandaki koltuğa kuruldum. “Başka bir şey seçin.” Efla korkutulmaktan, hazırlıksız yakalanmaktan nefret ederdi. Korku filmlerini hiç tercih ettiği görülmemişti.

“Ne demek korku olmaz?” Birbirlerine baktılar. “Biz korku istiyoruz.”

“Birkaç saat önce birbirinizi yiyecektiniz, şimdi birden aynı fikirde olmaya mı karar verdiniz?” Ters ters baktım. “Başka bir şey seçin.”

“En azından gerilim olsun,” dedi Banu. Efla’ya dönüp yanağından öptü. “Hadi bebeğim. Gerilim o kadar da kötü değil.”

“Korkudan hoşlanmadığımı bile bile korku seçtikten sonra bana yanaşamazsın.”

“Ama Akgün var diye korkmazsın sandım.”

Ben varken korkmasına gerek yoktu zaten.

Bakışlarım yavaşça hareket etti. Efla da bana döndü. Biri mavi, diğeri yeşil olan gözleri hem deniz hem de orman oldu bana. Özgürlük gözlerimdeymiş gibi bir nefes aldım. Bakışlarımız arasında bir köprü vardı sanki. Geçmişe gidiyorduk, o geçmişte birbirimize sımsıkı tutunuyorduk. Köprüyü bir gecede aleve vermiş olsam da geçmişti özlemeyi bırakamamanın ağırlığıyla elimi ona uzatır gibi oldum.

“Romantik olsun,” derken buldum kendimi. İlk adımım, onun sevdiği türü önermek olmuştu.

Efla romantik filmleri izleyip ağlamayı severdi.

Gözleri yüzümde gezindi. “Aksiyon olsun,” dedi o da.

Aksiyon filmlerini izleyip büyüyünce o karakterler gibi olacağımı söylemeyi severdim.

“Siz orta yolu bulamadınız, o yüzden bizim seçtiğimiz olacak,” diyen Aras da bir film açtı. “Aksiyon gerilim. Hadi.”

“İçinde aşk var mı?” diye soran Efla yavaşça yanıma kuruldu.

“Vardır, aşksız kurgu mu olur?” diyen Banu da geriye yaslandı. Aras ile aralarında mesafe vardı ve o mesafeye dikkat eder gibi arada bir ortalarını kontrol ediyorlardı.

Bir saat sonra film den o kadar sıkılmıştım ki uyumak üzere koltuğun sırtındaki yastıklara kafamı yasladım. Bu filmi çekeninden yapımcısına, oulanından açanına herkese küfrederek esnedim. Sonrasında parmaklarım arasında bir ağırlık hissedince bakışlarım önüme döndü.

Eflatun, parmaklarını uzatıyordu. Oynamam için.

Yüzüne baktığımda, onun sanki bana parmaklarını uzatmıyormuş gibi filmi izlediğini gördüm. Dudaklarımda bir gülümseme can buldu. Parmaklarıyla oynamaya başladım.

Bu, onun bana uzatığı ilk barış eliydi.

Tekrar çocuk gibi hissettim. Bu hissi uzun zamandır ağırlamıyordum.

Eski mahallene dönmek, anıları yaşamak, Alaçatı sokaklarında koşmak, sahile inmek, dışarıdan geldiğinde annenin yaptığı sandviçi yemek, sürükleyici kitaplarını okumayı bırakıp en yakın arkadaşınla sohbet etmeye dalmak gibiydi.

Çocukluğumu özlemek, Eflatun’u özlemektir. Ulaşılmaz, imkânsız, yasaklı. Fakat şu an o çocukluğu parmaklarımda tutuyordum, bırakamazdım...

Kafasını benim gibi yavaşça yastığa yasladı. “Bir gün Trinity gibi bir karakteri oynayacağım,” dedi sessiz bir şekilde.

“Bir gün Neo olamayacağım,” dedim ben de yıllar öncesini hatırlarken. O zamanlar çocuktum, izlediğim her filmde, okuduğum her kitaptan sonra karakterlerden etkileniyordum. Şimdi büyümüştüm.

Kıkırdadı. “Saçını Neo gibi kestirmedin hiç. İçinde kalmadı mı?”

“Ati olarak kalmak istedim.”

“Gerçekten Ati olarak kalsaydın keşke.” Sesi uykuluydu. Gözkapakları ağır ağır kapanıp açıldı. “Yanımda kalsaydın keşke.”

Onu bu kadar yalnız bıraktığım için suçlulukla kıvrınmak istesem de... o zamanki Akgün Tan gitmenin doğru olduğunu savunuyordu. Peki bugünkü aklım olsa yine de gider miydim?

Kahretsin ki asla gitmezdim.

Bugünkü Akgün Tan ne yapacaktı? Cevap belliydi; onu geri kazanacaktı. İstanbul’a adım attığı an buna karar vermişti. Bu yüzden savcılık sınavına girmişti. Eflatun için.

“Trinity gibi gözlük de takar mıydın?” diye sordum yine de.

Dudağının kenarıyla sırtıttı. Gözlerini kapatınca huysuz bir çocuk gibi sızlanmak istedim. Gözlerine bakmayı seviyordum ve çok özlemiştim. “Takardım,” diye cevap verdi. “Ve Trinity’i sollardım.”

Gözlerim ağır ağır kapanırken zihnim boşluğa düştü. Parmakları elimin arasındaydı. Uzun bir zaman sonra ilk kez bu kadar kolay bir şekilde uykuya daldım.



BÖLÜM SEKİZ



*"Her zaman kendin ol.
Sen, seni anlayana mucizesin."
Cemal Süreya*



Taylor Swift - The Every First Night

On altı sene önce

Efla'nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. Saatlerdir Selin'in konuştuğu çocukla olan mesajlaşmalarının detayını dinliyordu. İyi geceler dedikten sonra iki kalp koymuş çocuk, iki kalp de aşk anlamına geliyormuş. Hayır yani, üç olsaydı ne olacaktı? Evlenecekler miydi? İçi bayılmıştı muhabbetten.

Lisenin ilk yazına geçmişlerdi ve Selin'le birlikte gittikleri piyano kursundan çıkmışlardı. Akgün'ün de futbol antrenmanı bugün olduğu için o da arkadaşlarıyla kafeye gelecekti. Aralarında Selin'in flörtleştiği çocuk da vardı. Biraz oturduktan sonrası denize gideceklerdi. Çok bunalmış ve sıkılmıştı. Çıkışta Akgün'e merkeze inip yemek yemeyi teklif edecekti. Hemen akşam olmasını istiyordu çünkü artık kafası dolmuştu.

"Sonra da sabah bana günaydın yazdı. Tam cevap yazacakken yanlışlıkla oldu dedi. Bu ne demek?"

Efla'nın bakışları dışarıya döndü. Ne demek olduğunu bilmiyordu. "Senden bıkmış," dedi kendi hislerini de dışarı vurarak. Tüm yıl boyunca Selin'den bunalmıştı. Sürekli söyleniyordu, özellikle de Akgün hakkında. Akgün'e karşı olan tavırları yüzünden birkaç kez kavga ettikten sonra Selin, Akgün'le arayı sıcak tutmaya çabalamıştı.

"Ya, öyle mi diyorsun?"

Efla tam o sırada dışarıdaki kalabalığın arasında, kulağındaki kulaklıklarıyla yürüyen genç oğlanı görünce gülümsedi. Takımındaki çocuklarla anlaşsa da çoğu zaman onu kulaklıkla buluyordu. Ona sürekli kulaklıkla durmamasını söylese de, "Dinlemem gereken onların kız muhabbetleri değil. İlgimi çekmeyen şeyler için müziğimden kopamam," demişti.

Efla ona sataşıp sessiz çocuk rolleriyle dalga geçse de Akgün'ün umurunda değildi. Arkadaşı vardı, hatta samimi olduğu çocuklar da vardı fakat Akgün bu yılın başından beri durgundu. Herkesten uzak olmak istiyordu.

“Geliyorlar,” dedi Selin’e dönerek. “Çocukla normal konuş işte. Sabahki olayı hatırlatma hiç.”

“Öyle yapayım, değil mi? O zaman da çok mu hevesli dururum?”

“Seni hiç etkilememiş gibi yap.” Dünya renklerini taşıyan gözlerini büyüttü. “Hatta şey... ben de başka bir çocuktan geldi sandım, sen miydin o falan de.” Kıkırdadı. “Fena bozulur.”

Onlar Selin ile gülüşmeye başlarken kulağında Kurt Cobain - And I Love Her çalan Akgün, gitar sesiyle kafasını sallarken birden bakışlarını çevirdi ve Efla’yı gördü. Selin ile birbirlerine eğilmiş, gülüyorlardı. Yüzünde hafifçe bir gülümseme oluşurken kulaklığını tuttu. Bakışları genç kızın yüzüne kilitlenmişti. Gülüş sesini duymak için kulaklığı yavaşça çıkardı ve ses kulaklarına doldu.

“Bu kadar komik olan ne?” diye seslenen Akgün ile Efla kafasını kaldırdı.

“Dört çocuk, üç dakikalık yolu yarım saattir gelediniz!” diye söylendi. “Ona gülüyoruz. Bir de bunlar hızlı koşuyor diye övünüyoruz tüm mahalle.”

“Rıza Hoca’nın antrenmanından sonra bacaklarınızı siz hissedin de görelim!” diye bağırdı Mehmet adlı arkadaşları. “Suyumuzu çıkardı bugün!”

“Size az bile,” dedi Selin de gülererek. “Kıvanç, kız arkadaşını da getirseydin ya!”

“Yazlığa gittiler,” diyen Kıvanç da onlara baktı.

“Biz Alaçatı kızıyız. Yazın göbeği burası. Ne yazlığına gittiler Allah aşkına?”

“Dedesinin yanına gittiler işte. Hadi çıkın da geçelim sahile.” Alayla güldü. “Alaçatı kızları.”

Kızlar hesabı ödeyip dışarı çıktı. Selin, flörtü Sarper’e yan gözle baktı. Efla hızla Akgün’ün koluna girdi. “Sarper’e söyler misin, şu kızın ayarlarıyla oynayıp durmasın. Sabahtan beri samimi ve soğuk konuşmalarını dinliyorum.”

“Sarper’in onu pek de taktığını sanmıyorum.”

“İki kalp atan da ebemdi.”

“Sana ne oluyor?” diye gülen Akgün garip garip ona baktı. “Sinirlendin mi?”

“Ec, benim başım ağrıyor!” Akgün yalnızca sesli bir şekilde gülmekle yetindi. “Nasıldı antrenman?”

“Aynı.” Burun kıvırdı. “Bu herifler sürekli sızlanmasa daha iyi geçecek.”

“Sen? Rıza Hoca ne düşünüyor hakkında?”

“Bu sene seni üst ligde maça çıkaracağım diyor,” deyince Efla onun kolumundan çıkıp çığlık attı.

“Ne! Ciddi misin? Oha!” Birden Akgün’ün boynuna sarılıp, kafasını aşağı çekerek saçlarını karıştırdı. “Akgün Maradona olacaksın!”

“Eflatun karıştırma. Birbirlerine giriyorlar!” diye bağırarak Akgün’ü umursamadı.

“Ati, üst lig ne demek? Bu harika bir haber!”

Akgün sakince gülümsemeyi seçti. Efla ondan daha heyecanlıydı.

“Allah’ım! Kutlamamız lazım bunu!” Gözlerini kocaman açıp yüzünü garip şekillere sokuyordu. Dünyanın en komik görüntüsü heyecanlı ve şaşkın halleriydi. “Çocuklar duydunuz mu-” Ağzının üstüne kapanan elle kaşları çatıldı. “Ne oluyor?” Sesi boğuk çıktı.

Akgün yeşil gözlerini kocaman açtı. “Onlar bilmiyor. Özel konuştu benimle. Onları düşünmüyormuş,” deyince dünya gözleri gururla parlamaya başladı. Akgün yine güldü onun bu haline. “Ligler belli olunca söyleyecek zaten.”

Ağzının üstündeki ele rağmen çığlık atıp onun koluna, omzuna vurmaya başladı heyecanla. En son koluna sertçe vurunca Akgün acıyla ondan uzaklaştı. “Heyecanlanınca beni niye dövüyorsun?”

“Bu çok iyi bir şey! İki ligde de oynayacaksın, değil mi?” Akgün kafasını aşağı yukarı doğru sallayınca birden onu sarstı ve arkasına geçip sırtına atladı. “Bugün sana yemek ısmarlıyorum!”

“Beni sakat bırakmanın özrü için mi?” diyen Akgün zorlanmasa da zorlanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

“O kadar da değil be!” diye bağırarak Efla kaşlarını çatı. “Zayıfım ben.”

“Kim diyor bunu?” diyen Akgün’ün kafasına vurdu. “Ah! Tamam tamam. Şaka yaptım. Kuş gibisin.”

Akgün biraz koşmaya başlayınca Efla çığlık atarak gülmeye başladı. Selin arkasını dönüp onlara baktı. Yüzündeki hafif bozulmayı gören Sarper ona gözücuyla baktıktan sonra önüne döndü.

“Neye bu kadar sevindiniz deliler?” diye soran Selin, yüzündeki kıskançlığı ustaca kamufle etti. Efla ise Akgün’ün yavaşlamasıyla kıkırdarak, “Yaz neşesi!” diye seslendi. Selin yapay bir şekilde gülümserken Kıvanç geri geri yürümeye başladı. Yüzü Efla ve Akgün’e dönüktü.

“Rıza Hoca’dan sonra hâlâ enerjik olman takdire şayan, Akgün. Ben yüzerken felç geçirmem inşallah diye dua ediyorum içimden.”

“Efla’yı görünce enerji geliyor, Akgün’e,” diyen Selin gülerek Sarper’e döndü. O da kendisini sırtına alamaz mıydı? İki haftadır konuşuyorlardı!

Sarper sırıttı. “Ne oldu? Kiskandın mı?”

“Ben?” Selin abartılı bir kahkaha attı. “Ne kiskanacağım ya?”

“Kıskanma, Selinciğim. Gel, sen de benim sırtıma atla. Eşeğin olabilirim ya da karizmatik atın,” diyen Mehmet imalı bir gülüşle Selin’e yaklaşıncı kız onu itti.

“Git şuradan. Suratın çok komik!”

Mehmet kaşlarını kaldırıp indirerek ona daha da yaklaşıncı Selin onun koluna geçirdi. “Mehmet yapma şöyle!” Mehmet yine yaklaşıncı, “Tamam, dön!” dedi ve sırtına atladı. Mehmet ve Akgün koşarken Efla ile Selin de çığlık atarak şarkı söylediler.

Hep birlikte sahile girdiklerinde Efla bağırdı. “Suya ilk giren kazanır!”

Ve kızlar çocukların sırtından inip çantalarını yere bıraktılar. Çocuklar da çantalarını yere fırlatıp koşmaya başladılar. Selin, Efla’nın önüne geçerek koşarken Efla’nın bakışları Akgün’deydi. Akgün koştuğu kumun bir tarafına tişörtünü savurup denize girecekken, “Atı, önce ben!” diye bağırdı.

Kıvanç suya girmek üzereyken Akgün ona çelme taktı. Yere düşen Kıvanç’tan sonra suya ilk giren Efla oldu. Akgün de arkasından girerken kahkahalar havada uçuşuyordu. Efla bacaklarına değen soğuk suyla kahkaha atarak, “Ben kazandım!” derken suya giren Mehmet buz gibi suyu Efla’nın üstüne savurdu.

Efla çığlık atarak karşı atağa geçerken Mehmet, “Hile var. Sen her zaman Akgün kontenjanından kazanıyorsun!” deyince Efla, “Bana ne! Kazandım işte,” diyerek su savaşına başladı.

Kıvanç, “Akgün çelmeyi taktın ya... Rıza Hoca’ya yine geçirdim. Günahı senin boynuna,” diye bağırdı.

Akgün onun suratına su savurdu. “Sanki normalde hocanın anasına bacısına sövmüyorsun.” Suya kendini bırakırken, “Bu günahın da benim oluversin be kardeşim!” deyince kahkaha atular. Efla suya balıklama dalıp yüzmeye başladı. Akgün de arkasından gitti. Suyun altında birbirleriyle uğraşa uğraşa yüzdüler.

Suyun derinliklerine geldiklerinde yüzeye çıktı, nefes nefese ıslak saçlarını yüzünden çekti. “O kadar geldik mi ya?” diyerek geriye baktı.

Akgün de suda yatar pozisyona gelip, “Akşam merkeze inelim mi?” diye sordu.

“Yemek yeriz,” dedi Efla da. “Merkezden gözlük almam lazım benim de. Kırıldı bugün.”

“Alırız,” diyen Akgün birden doğruldu. “Amfide oyun var bugün.” Kızın gözlerinin parladığını görünce gülmeden edemedi. “Girelim mi arkadan?”

“Kulisten?” diye soran kızı başıyla onayladı. “Nasıl gireceğiz?”

Akgün sırtarak, “Nana,” deyince Efla çığlık atarak ona yaklaştı.

“Vallahi de! Nana gelmiş mi?”

“Yeni gelmiş Alaçatı’ya.”

“Sen nerede gördün?”

“Bize geldiler geçen gün.”

“Şaka yapıyorsun, Ati!”

“Vallahi! Ekipten tanıdıkları varmış. Gelsinler, kulisten izlerler demiş kadın.”

“Hem de kulis!” diyen Efla onun tepesine bindi. Akgün’ün kafası suyun içine girerken Efla bir yandan onu sarsıyor, bir yandan da bağırarak, “Bugün hayatımın en güzel günü,” diye söyleniyordu. Akgün’ü boğduğunu saniyeler sonrasında fark ettiğinde, “Ay, Akgün!” diye bağırarak çocuğun kafasını sudan çıkardı. “Çok özür dilerim bilerek olmadı. Bakayım. Akgün, dur bakayım.”

Akgün kafasını ondan kaçırdı ve uzaklaşmaya başladı. “İyilik yapınca beni öldürmeyeceğinin garantisi yok.” Öksürerek saçlarını gözünün önünden çekti. “Gebertiyordun kızım beni!”

“Ben bir an heyecandan...” Efla dudaklarını ısırarak ona yaklaştı. Çocuk ondan kaçmaya başlayınca kaşlarını çatı. “Bilerek olmadı be!”

“Sen yine de uzak dur benden, Eflatun.”

“Abartıyorsun.”

“Canımı koruyorum.”

“Başlarım canına!” diyen Efla gülerek ona yaklaşıncı Akgün suratına su çarptı. Yanlarına doğru yüzen Selin ve Mehmet, “Suda oyun olmaz,” deseler de Efla ve Akgün’ün su savaşına katılmışlardı. Kıvanç ve Sarper de aralarına katılınca pes eden Selin oldu. “Yeter, durun artık!”

Kıvanç ona doğru gidip, “Hani Alaçatı kıızıydınız?” diye uğraşınca Selin gülerek, “Boğulmak için fazla güzeliz!” diye karşılık verdi.

Efla da, “Sarper, hadi Selin’i omzuna al. Güreş yapacağız!” deyince Sarper sırtıttı.

“Hiç şansınız yok.”

Selin’e ilerleyince genç kız gözleri parlayarak, “Kazanır mıyız?” diye sordu.

Sarper son derece karizmatik bir gülüş atıp, “Hem de nasıl,” diye karşılık verdi.

Kıvanç, “Sarper iddialı bir giriş yaptı. Gözler Akgün ve Efla’ya dönüyor!” deyince Efla sırtıttı.

“İyi olan kazansın.”

Akgün, Efla’nın önünde durdu. “Baştan söylüyorum, Eflatun’un saçına dokunmak yok,” diye konuştu. Efla’nın saçları genç kız için önemli olabilirdi fakat Akgün için daha değerliydi. Saçlarını her zaman uzun kullanan kız,

biri saçına dokununca çok sinirleniyordu. İçinden neyin çıkacağına emin olamıyordu. Kendisi çok kez boş yere dayak yemişti.

Selin kurnaz bir şekilde sırttı. "Kaybedeceğiniz için mi korkuyorsunuz?"

Efla, Akgün'ün sırtına bindi. "Ati ve Eflatun kaybetmez canım. Her hikâyenin kahramanı biziz."

"Tabii şehir efsanesisiniz çünkü siz," diyen Sarper kahkaha attı. "Akgün yarış sonrası ağlamak yok."

Akgün gözlerini kısıtı. "Ağlarken hatırlatacağım sana bunu." Efla'ya ve hırsına güveniyordu. Tek ortak noktaları buydu. Kazanana kadar her türlü çirkinliği yaparlardı.

Efla onun saçlarını okşayarak, "Bana bırak," dedi ve güldü. Akgün gözünün önünden çekilen saçlarıyla Sarper'e sinsi bir bakış attı.

Mehmet, "Bir, iki, üç!" diye bağırdığı gibi Efla, Selin'in koluna yapıştı. Güreşe başladıklarında Selin onu zorlayınca düşecek gibi oldu, Akgün onu düzeltti. Selin, Efla'ya göre daha güçlü görünse de kimse Efla'nın hırsıyla tanışmış sayılmazdı.

Efla onu omuzlarından itince Selin geriye doğru savruldu. Sarper ise dengeyi hemen sağlayarak onu kurtardı. Selin bir an fazla sinirlenince Efla'nın saçına yapıştı. Efla, "Saç yoktu!" diye bağırdı ve Selin'in saçlarını avucuna alıp çekti.

Efla acımasızca onu suya itince Sarper'in dengesi sarsıldı. Akgün de son dokunuşu yaparak Sarper'in omzundan itti. Selin ve Sarper aynı anda suya düştü.

Efla kahkaha atarak, "Biz kazandık," diyerek ellerini havaya kaldırdı.

Mehmet onlara yaklaşarak elinde mikrofon varmış gibi uzattı. "Evet, Efla Hanım. Rakiplerinizi büyük bir stratejiyle mağlup ettiniz. Düşünceleriniz neler?"

"Rakiplerimiz kendilerine çok güveniyordu, biz de gerekeni yaptık," diye çokbilmiş gibi konuşan Efla'ya gülen Akgün, kızı suya attı. Efla sudan çıkıp gülerek Mehmet'e yaklaştı.

Tam konuşacakken Kıvanç, "Çocuklar sakın olalım," diye gergince konuşunca hepsinin bakışları karşıya döndü. Sarper, Akgün'ü omzundan iterek, "Sen niye dahil oluyorsun lan?" deyince Akgün kaşlarını kaldırdı. Neler oluyordu?

"Benim dahil olmamı gerektirmeyen bir kural mı vardı?" diye sordu rahatça.

"İki dakika eğleneceğiz, niye keyfimizi hiç ediyorsunuz?"

“Biz gayet eğlendik, siz de eğlenseydiniz,” dedi Akgün daha da sırtarak. Sarper onun karşısında sinirden kıpkırmızı olurken Akgün sakindi. Gereksiz bir yükselme yaşıyordu şu an arkadaşı. Kavga etmeye lüzum yoktu.

“Ne oluyor lan? Saçmalamayın,” diyen Mehmet, Efla’ya sinirle yaklaşan Selin’i geri çekti.

“Hayırdır, Selin? Bana mı saldıracaksın?” diye sordu Efla da kollarını göğsünde birleştirerek. “Bir kere daha mı yenilmek istiyorsun?”

“Saç yok dediniz, saçımı kopardın!”

“İlk sen davrandın saçıma!” dedi Efla da sinirle. “Sen dokunmasaydın, ben de dokunmayacaktım.”

“Dövdün resmen ya! Oyun bu, oyun!” Selin sinirden ağlayacak gibi duruyordu.

Akgün, Selin’e bakarak, “Kusura bakma da sen de kuralları ihlal etmeyecektin,” diye çıkıştı.

“Sen de etmeyecektin o zaman!” diye bağırdı Sarper de.

Akgün sinirle ona döndü. Islak saçlarını geriye tarayıp gerginliğini almayla çalıştı ancak bu mümkün değildi. Kendisine bağırılınca sinirleniyordu. “Etmedim, mal mısın sen?”

“Sensin lan mal!”

“Abi ne yapıyorsunuz siz? Oyun lan bu! Neden gerildiniz?” Kıvanç, Sarper’i geri itti. Sarper sinirle Akgün’e bakıyordu. “Abi bir sakın olun!”

“İlk önce onlar başlattı!” dedi Efla öfkeyle. “Biz oyunumuzu oynuyorduk.”

“Aynen oyun. Kavga çıkaran da biziz,” dedi Selin sinirle. “Tutturdunuz biz Ati ve Eflatun’uz diye, senelerdir bitmedi. Her zaman siz kazanacaksınız sanki. Şuna bak. Saç derim yanıyor!”

“İlk önce sen saçımı çektin kızım! Delirtme beni!” diyen Efla onun üstüne yürüyünce Akgün onu tuttu.

“Selin, çok haklıymış gibi konuşma,” dedi Akgün de. “Sen dokunmasaydın, Efla dokunmazdı bile. Kız haklı, ağlamayı bırakın da kabul edin. Biz kazandık işte.”

“Sen Efla’nın avukatı mısın, Akgün?” diyen Sarper ile Akgün ona döndü.

“Ne alaka?”

“Sürekli bir Efla tutturdun. Efla, Eflatun, Efla, Eflatun! Hay Eflatun’una da sana da...”

“Ne dedin lan sen?” diyen Akgün suyun içinde sinirle ayağa kalktı. “Ne? Devamını getir!”

“Yürü git, asabımı bozma.”

Göğsünden dökülen sular ile Sarper’e yaklaştı. “Bozulsun lan! Söyle. Eflatun’a bir şey de, dağıtayım çeneni.”

Sarper kahkaha attı. "Beni mi döveceksin süt oğlan?"

"Süt oğlan mı?" diyen Akgün onu omzundan itti. "Süt oğlan ha!" Bir daha sertçe Sarper'i omzundan itince Sarper suya düştü. "Senin ağzına sıçarım, yavşak herif!"

Mehmet, "Bokunu çıkardınız abi. Suyun içinde kavga mı edeceksiniz çocuk gibi!" dese de kimsenin gözü onları görmüyordu.

Selin, Sarper'i çığlık atarak ayağa kaldırdı. Efla da sinirle Akgün'ün yanına gitti. "Bırak şunu ya. Oyun oynuyoruz dediler, delirdiler sinirden. Değmez, boş ver."

Sarper sinirle baktı ikisine. Akgün'ün boynundaki ve göğsündeki damarlar şişmişti. İsrarla Sarper'in üzerine yürürken Efla onu geri çekmeye çalışıyordu. "Avukatıym, var mı diyeceğin? Eflatun'a tek laf edenin hayatını karartırım. Başka sorun varsa çekinmeden söyle!"

"Tan!" diye bağırdı en sonunda Efla. Akgün'ün bakışları bir sinir harbinden uyanmış gibi ona dönünce Efla onun kolunu çekti. "Lütfen gidelim."

Akgün son kez onlara bakıp sinirle kıyıya yürümeye başladı. "Geri zekâlı, köpek. Elimde kalacak, hâlâ dayılık taslıyor. Dalağına soktuğum."

"Küfretmeyi keser misin?" diyen Efla da sinirliydi. "Aptalca bir olay."

"Selin denen yalaka yarın öbür gün gelip senden özür dileyecek. O kızı affedersen çok kötü şeyler olacak, Eflatun. Kız kıskançlığından geberiyor hâlâ yanında tutuyorsun."

"Sinirini benden çıkarma ve kes sesini." Denizden çıktı, havlusuyla kurulayıp deniz elbisesini üstüne geçirdi. Ona sinirle bakan çocuğa bakmadan çantasını topladı. "Herkes hata yapar. Zaten Selin sabahtan sinirliydi, bu olay olunca patladı."

"Kız senin saçına yapıştı! Hasetlik var o kızda."

"Atı gidebilir miyiz artık?"

Akgün havluyla üstünü ve saçlarını kuruladıktan sonra tişörtünü üstüne geçirdi. "Anlaşıldı, yarın götünün dibinde gezdireceksin yine onu."

"Özür dilerse affederim, dilemezse kendi bilir. Kimseyle kötü olmayacağım."

Akgün her ne kadar dilinin ucuna kadar gelenleri söylemek istese de sustu. Selin konusunda onu defalarca uyarsa da dinlemiyordu. Efla'nın tüm dünya ile iyi olma hevesinden bıkmıştı. Havada uçan kuşla bile sohbeti vardı. Kafası atıyordu. Yine de sustu. Sinirliydi ve sinirinin sebebi Efla değildi. Onunla kavga etmek anlamsızdı.

"Yemek yiyelim, kurt gibi açım," diyerek konuyu kapattı. Efla da kafasını salladı ve birlikte sahilden çıktılar. Arkalarında onlara sinirle bakan iki kişiyi gözleri görmedi.

Biri ortaokuldan beri Efla'yı seven Sarper, diğeri lisenin başından beri Akgün'ü kıskanan Selin'di.



Yemeklerini yerken çoktan gergin bulutları üstünden atan Akgün ve Efla gülerek amfitiyatroya yürürken genç kız, "Tamam, yeni soru geliyor," diye konuşmaya girdi. "Çikolatalı süt mü, üç kova tavuk mu?"

"Tavuk," dedi Akgün. "Buna çikolatalı süt diyecek kim var?"

"Doğru. Konu tavuk kovaysa dünya bitti," diyen Efla kıkırdarak, "Sıra sende," dedi.

"Kedi mi, köpek mi?"

"Çok basit!" dedi Efla kahkaha atarak. "Köpek."

"Aklıma bir şey gelmedi. Sen sor."

"Jennifer Anniston' mı Angelina Jolie" mi?"

"Jennifer Anniston," dedi Akgün gözlerini devirerek. "Angelina olaylarını anlattığından beri Jennifer'ciyim."

"Ama o da Angelina Jolie!"

"Jeniffer Anniston."

"Her şey Brad Pitt'in suçuydu," dedi Efla da omuz silkerek. "İkisini de seviyorum."

"Brad babaya laf yok."

"Aldatmış!"

"Ama o da Brad Pitt!"

Kahkaha atarak tiyatronun girişine yaklaştıklarını gören Nazan, "İki saatir sizi bekliyorum!" diye sinirle söylendi. "Saat altıda geleceğiz dedin, saat yedi oldu, Akgün!"

"Geldik işte, Nana."

Efla, Nana'nın boynuna sarıldı. "Canım Nana'm! Bal Nana'm. Çiçek Nana'm! Bizi kulise sokacak olan Nana'm!"

"Şapşal kız," diyen Nana da ona sarıldı. Yurtdışında staj yapıyordu fakat yazın annesinin yanına geldiğinde bu çocukları görmeden gidemiyordu. Bazen sinir olsa da onları sevdiğini inkâr edemezdi. "Bu deli Akgün dün geceden beri beni arıyor. Çocuğum saat gecenin üçü diyor, Eflatun'u amfiye sokmazsan bozuşacağız diyor. Kafayı bozmuş bu!"

"Atı'm beni düşünür," diyen Efla şımarıkça ondan ayrılınca Akgün sarıldı genç kadına.

* Amerikalı sinema ve dizi oyuncusudur.

** Amerikalı oyuncu, film yapımcısı ve hayırsever.

“Teşekkür ederim,” dedi Nazan’ın kulağına. “Kabul etmeseydin ne yapardım bilmiyorum. İyi ki geldin.”

Nazan ondan ayrılıp çocuğun saçlarını karıştırdı. “Ne demek küçük beyefendi,” deyince Akgün huysuzca saçlarını düzeltti. Eflatun dışında biri şu hareketi yapınca sinirleri bozuluyordu. “Hadi, birazdan başlayacaklar. Önce kulisi görün.”

Birlikte içeri girdiler. Nana, çocukları oyuncuların hazırlandığı yere götürürken Efla heyecanla Akgün’ün koluna yapıştı. Elinde telsiz olan bir kadın, “Son on beş dakika arkadaşlar! Son hazırlıklarımızı bitirelim,” diye bağırınca koridorda bir koşuşturma başladı.

“Peruğum nerede, Layla?” diye bağırان bir kadın diğer odaya geçti koşarak. “Şu ısınma işlemini de yapalım. İlk sahne benim!”

Efla gözleri parlayarak üzerinde çiftçi kıyafeti olan kadını izledi. Makyajı solgundu ve hasta gibi göstermişti onu. Kafasında da saçını saklayan bir çorap vardı. “Atı gördün mü!” diye Akgün’ün kolunu sarsan Efla kocaman gözlerle etrafı izliyordu.

Akgün ise zaten baştan beri onu izliyordu. Efla’nın heyecanı her şeye değdi. Uzun zamandır tiyatro izlemeye gelse de babasının götürdüğü oyunlar haricinde hiç arka tarafı görmemişti. Oyuncuların hazırlanma anını, telaşlarını, heyecanlarını... Efla’nın bulunmak istediği dünya buradan başlıyordu.

“Görüyorum,” dedi Akgün derin bir sesle. Efla çok başarılı bir kız olacaktı. Ona çok güveniyordu. Küçüklüklerinden beri onu ayna karşısında kendince oyun oynarken görürdü, bazen bilgisayardan tiyatro oyunu izlerlerdi birlikte. Efla dikkatle takip ederdi her sahneyi.

Nana bir oyuncunun odasına doğru yürüdü ve Efla’ya baktı. “İçeri girmek ister misiniz?” Akgün’e sormuyordu çünkü Efla isterse Akgün ona eşlik ederdi. Efla kafasını hızla aşağı yukarı doğru sallayınca kapıyı çaldı.

“Rüzgarcığım merhaba,” deyince içeriden biri, “Merhaba, Nazan. Geldi mi çocuklar?” diye sordu narin bir sesle.

“Rüzgar kim? Hangi Rüzgar? Yoksa...” Efla, Akgün’ün sözlerine *bilmiyorum* der gibi omuz silkti. “Rüzgar Biricik mi?”

“Evet, getirdim. Birkaç dakika dursalar olur mu? Ben Layla’nın odasında olacağım.”

“Tabii ki hayatım. Gelsinler!” deyince Efla içeri girdi heyecanla ve makyaj masasının önünde hazırlanan kadını gördü. Siyah file çorapları, kırmızı elbisesi, siyah saçları, yüzündeki abartılı makyajı ve dudaklarının üstüne çizdiği beniyle asilzade bir kadın gibi görünüyordu.

“Siz...”

Rüzgar Biricik hem tiyatro oyuncusu hem de senaryo yazarıydı. Ellilerinde bir kadın olmasına rağmen yirmilerindeymiş gibi görünüyordu. Çok güzeldi. Oyuncululuğuysa hayran olunasıydı. Tüm hayatını tiyatroya adanmıştı. Çok... çok büyük bir oyuncuydu.

“Hoş geldiniz çocuklar.” Aynadaki gözleri Akgün’e takıldı Rüzgar Biricik’in. “Saçlarına bayıldım, genç.” Sonra Efla’ya döndü ve çarpılmış gibi kalakaldı. “Vay be! Bu gözler nedir kızım?”

Efla heyecanla ona yaklaştı. “Ben Efla... Efla Korkmaz. Ben de oyuncu olmak istiyorum. Sizce olur muyum?” diye direkt konuya girince Rüzgar şuh bir kahkaha attı.

“Olur musun bilmiyorum fakat olursan, çok marjinal bir şey olursun bebeğim.”

Efla heyecanla Akgün’e baktı. Çocuk gülümseyince hızla önüne döndü. “Ben sizin çok büyük hayranınızım. Yani... daha önce oyunlarınıza geldim. Hatta babamla geldim. Babamın adı Feridun Korkmaz. Çok iyi bir mühendis. İsterseniz size yardım eder, mesela oyun afişlerinizi yapar. Çok iyi bir adam. Ben oyuncu olmak istiyorum dediğimde *Rüzgar Biricik’e sor bakayım, evet derse olursun* demişti. Babam şu olanı duysa kırk yıl güler hem de çok iyi kapak olurdu.” Akgün onun birden çok şey paylaştığını fark edince öksürdü. Efla kendine geldi. “Pardon, çok heyecanlandım. Kusura bakmayın. Sizinle tanışmayı gerçekten çok istiyordum.”

“Baban seni destekliyor mu, Efla?”

“Evet, sizi?” diyen Efla gözlerini kocaman açtı. Ellerini ağzının üstüne kapattı. “Özür dilerim. Benim babam niye sizi desteklesin?” Açıklamak ister gibi konuştu. “Yani destekliyor hatta severek izliyoruz sizi. Ben şey demek istemiştim. Sizin babanız sizi destekliyor mu?” Dudaklarını birbirine bastırıp cevabı beklerken iki saniye sonra, “Babanız yaşıyor, değil mi?” diyerek sözlerini tamamladı.

Rüzgar gülerek aynaya dönük bedenini Efla’ya çevirdi. “Ne kadar heyecanlı bir çocuksun,” deyince Efla’nın yanakları kızardı. “Babam beni desteklemiyor maalesef Efla fakat sorun değil. Kendisi alkolik piçin teki,” deyince Efla da Akgün de bu küfürle bir an dumur oldu. Rüzgar ise daha da güldü. “Ama senin baban seni destekliyor. Bu hayatta isteyip de yapamayacağın ne var?”

“Yok, değil mi?”

“Babası arkasında olan kızlar hayata önde başlar ve diğer insanlar önde başlamak için neler feda ederdi, tahmin bile edemezsin güzelim.” Efla gülümsedikçe Rüzgar da ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Çok farklı bir kızsın.”

“Nasıl farklı?”

“Olduğun gibi farklı,” diyen kişi Rüzgar değil, Akgün'dü. Efla arkasına doğru bakınca Akgün'ün kendisini düzeltmeye çalıştığını gördü. Genç çocuk konuşmayı düşünmüyordu fakat birden konuşmuştu.

Rüzgar ise ikisine bakıp daha da güldü. “Aynen öyle.” Ayağa kalktı. “Sana nırım sen hayata iki adım önde başlamışsın, Efla.” Askıdaki kahverengi kürkünü aldı ve çocuklara baktı.

Tam o anda koridordan bir ses yükseldi. “Son beş dakika arkadaşlar! Çıkıyoruz!”

“Siz ikiniz çok fenasınız, görüyorum,” dedi ve saçlarını giydiği kürkün yakasından kurtarıp Akgün'e baktı. “Bir gün o çok büyük biri olacak, değil mi?”

“Evet,” dedi Akgün omuzlarını kabartarak.

“Ve sen de onun arkasında olacaksın?”

“Yanında olacağım. Her zaman.”

“Güzel. Durman gereken yeri biliyorsun en azından,” dedi Rüzgar Biri-cik ve omuzlarını dikleştirdi. “Şimdi... gitmem gerek. Züğürt ağanın parasını yiyen bir metresim. İşlerim var.”

Efla parlayan gözlerle onun hareketlerini izliyordu. Yürüyüşü, saçlarını savuruşu, konuşması, gülümsemesi... Her şeyiyle usta bir kadınla karşı karşıyaydı. Bu kadın sahnelerin ardında bile sahnedeymiş gibiydi.

Rüzgar odadan çıkacakken durdu. “Adın neydi?” diye sordu genç çocuğa.

“Akgün.”

“Büyümüş de küçülmüşsün sanki velet,” dedi Rüzgar gülerek. “Kalbin ne kadar olgun, Akgün?”

“Kalbim çocuk,” dedi Akgün birden. Rüzgar kaşlarını kaldırdı. “Kalbim ona çocuk.”

Rüzgar dudağının kenarıyla gülümsedi. “*Kalp sana çocuk,*” deyince Akgün ve Efla birbirine döndü. Bu laf onlara bir şeyi hatırlatmıştı.

Efla'nın küçükken Akgün'e hediye ettiği küçük origami kalbi. Aynı cümleyi yıllar önce Efla kurmuştu zaten.

“Güzel, bunu sevdim. Şimdi müsaade ederseniz... sahneme çıkacağım,” deyince Akgün yüzünü buruşturarak kapıyı açtı, Rüzgar odadan çıktı.

“Hatırladın mı?” dedi Efla kahkaha atarak. “Aynı şeyi söyledi. Allah'ım! Ona âşığım.”

Akgün, “O kadın manyak,” dedi gerilerek. Efla ile aralarındaki o lafı nereden biliyordu?

Efla, “Ben de manyak olacağım!” diyerek koşarak odadan çıktı. “Bir gün onun oyunlarını izlemeyecek, oynayacağım.”

Genç çocuk gözlerini devirerek, “Rüzgar, umarım bir gün kendini uçurumdan falan atmazsın. Bu deli de gelir peşinden,” diye söylendi ve odadan çıktı. Sahne başlamadan önceki hazırlıkları, oyuncuların zamanı gelince sahneye çıkışını, ustalıkla rollerini yerine getirmelerini, şarkılardaki duygu geçişlerini çok iyi izleyen Efla’nın gözleri asıl yere döndü.

Seyircilere.

Her zaman onların arasında sahneyi izlerken şimdi karşılarındaydı ve kahretsin ki burada olmak harikaydı.

Olmak istediği yer ışıkların altıydı, karanlık değil.

Ve o gece Akgün’e döndü, yıllar sonra bile tekrarlayacağı cümleyi söyledi. “Sahne hep benim olacak.”



*Efla Korkmaz
2024, İstanbul*

Gözlerimi aralamadan önce bir an duraksadım. Elimin içinde bir ağırlık vardı. İnanmıyordum. Yeniden mi? O dönemi arkamda bıraktığıma emindim.

Fakat sonrasında kaşlarım çatıldı. O zamanların üstünden yıllar geçmişti.

Gözlerimi hızla açtım ve tam karşımdaki suratı görünce anlamsızca çığlık attım. Akgün gözlerini açtığı gibi bağırırken o da geriye doğru kaçtı.

Bir yandan çığlık atan Banu’yu duyunca kafam sol tarafa çevrildi. Salona girdiği gibi işaretparmağıyla arkasından gelen Aras’ı gösterdi. Banu ve ben anlamsızca çığlık atarken Aras da, “Ya ne oluyor!” diye bağırdı.

Tam o an bir köpek havlaması da işin içine girince salondaki gürültüden kafam ağrıdı. Çığlık atmayı kesip kafamı tuttum.

“Tamam!” diye bağırdı Akgün. “Sakin olun!”

Efes, Akgün’ün üstüne atlayıp havlarken Akgün de onun kafasını okşadı. “Tamam, babacığım. Sorun yok. Uyandığında nerede olduğunu anlamayınca çığlık atan bir deli var, başka bir şey yok!”

“Sensin deli!” diye çemkirdim. Oturur pozisyona geçtiğimde belime saplanan ağrıyla bir daha çığlık attım. “Ah, her yerim tutulmuş! Biz niye burada uyuduk!”

“Sen niye beni yatağa götürüyorsun ya? Kene gibi yapışmışsın bir de!” diyen Banu da Aras’a bağırdı.

“Ben mi gel yat dedim kızım. Yana kay, uyuyacağım dedin gece!”

“Kalkıp gitseydin!”

“Gelmeseydin!”

“Yattınız mı siz?” diye sinirle bağıınca Akgün, “Hem de benim yatağım-
da!” diye yükseldi.

Banu ve Aras aynı anda, “İyy, hayır!” diye çıkışınca derin bir nefes aldım.
Bir kez daha olsaydı kafayı yiyecektim artık.

“Ne demek iyy?” dedi Aras kendisine hakaret edilmiş gibi. “Gayet çekici
bir adamım.”

“İyy!” dedi Banu yine onun suratına doğru. Efes, Akgün’ün boynunu
yalamaya başlarken neyin içinde olduğumu kavramaya çalıştım. Kafamı tut-
tum, çok büyük bir ağrı vardı. Gözlerimi kapatıp inledim ve birden, “Saat
kaç?” diye bağıarak ayaklandım.

Aras, “On buçuk,” derken gözlerim kocaman açıldı.

“Siktir!” Ayağa kalktığım gibi kapıya koşup ayakkabılarımı ayağıma ge-
çirmeye çalıştım. “Nereye?” diye seslenen Akgün’e, “On ikide toplantım var
ajansla!” diyerek hızla çantama bakındım. Yoktu.

“Bekle, çantan mutfakta,” diyen Akgün’ü beklemeye başladım.

“Bekle, ben de geleyim,” diyen Banu da ayakkabılarını ve çantasını alır-
ken ters ters Aras’a baktı. “Seni gözüm görmesin pislik.”

Banu telefonumu alıp bana doğru yürürken, Aras onun arkasından çir-
kin bir surat yaptı ve Banu’nun laflarını sessizce taklit etti. Dudak hareket-
lerini yakaladığımda boğazını temizleyerek kendini düzeltti. “Ben de sana
meraklı değilim, Raquelle.”

Barbie’deki esmer kıza gönderme yapmasına karşılık Banu yine ters ters
bakarak ona döndü. Bense Banu’dan aldığım telefonumu kontrol etmekle
meşguldüm. Nana’nın mesajlarını görünce gergince dudaklarımı ısırdım.
Artık beni topuğumdan vurduracaktı.

Nana: Efla saat dokuzda buluşacaktık.

Nana: Saatlerdir seni arıyorum neredesin?

Nana: Gerçekten bıktım!

**Nana: Yarım saat içinde yanımda
olmazsan babayı bulacaksın.**

Nana: Feridun abıyla ilgisi yok.

“Ben bittim! Nana öldürecek beni! Akgün hadi!” diye seslendiğimde
mutfaktan çantamla çıktı. Diğer elinde ise bir sandviç ve su şişesi vardı.

“Al şunu,” diyerek elime sandviç ve ilaç kutusu tutuşturdu. “Bunu ye-
dikten sonra ağrı kesici al. Akşama kadar baş ağrını dindiremezsin. Senin
ağrıların genelde inatçı oluyor. Senin gibi...”

Bir sandviçe, bir suya, bir de uzattığı ağı kesici kutusuna bakarken, “Teşekkür ederim,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Ayrıca sensin inatçı,” diye yüzümü buruşturunca güldü.

Aras onun gülüşüne şaşkınca dönerken, “Pes,” dedi. Mutfğa ilerlemenden önce de, “Görüşürüz, *Barbie*,” diyerek bana göz kırptı ardından da Banu’ya baktı. “Seninle de görüşeceğiz gibi, Raquelle.”

“Allah korusun!” Banu’ya gözlerini devirip mutfğa girdiği sırada Banu, “Görüşürüz, Akgün. Bir daha karşılaştığımızda akıl hastası kankan yanında olmazsa sevinirim,” diyerek kapıyı açıp çıktı.

Aras, “Arkadaşının benimle derdi ne?” diyerek mutfak kapısına dayandı. Pazıları şişince bakışlarım ister istemez oraya kaydı. İdmanlı olduğu çok belliydi. Zaten fit bir vücuda sahipti. Akgün yavaşça Aras’a döndükten sonra birden pazısına tokat attı. Aras inleyerek kolunu indirdi. “Ne oluyor lan?”

“Düzgün dur, yavşak.”

“Komodinde başka kızın numarası varken arkadaşımınla geceyi geçirmeliydin,” dedim soğukkanlı bir sesle.

Gözlerini kocaman açtı ve isyankâr bir şekilde, “Kuru temizlemeciymi!” diye bağırdı.

Ona inanmıyormuş gibi baktım. Akgün, “Kimse sana inanmıyor. Ağzından yalanı azalt,” deyince Aras, “Bana diyene bak!” dedi ve öfkeyle mutfğa geri girdi.

“Arkadaşın haklı,” dedim sırtarak. Bu konuyu alaya alsam da gerçekten Akgün’ün susmasını ve yalanlarını sinir bozucu buluyordum. Akgün tam konuşacakken Efes üstüme koştu. Eğilerek onun kafasını okşamaya başladım.

“Güzel bebek...” Efes patilerini omzuma koyup dilini çıkarınca kıkırdadım. “Ben gidiyorum. Görüşürüz, değil mi?” Havlayarak yüzümü yaladığında kahkaha attım. “Evet, ben de seni çok sevdim. Çok akıllı bir şeysin sen. Konuşmayı çöz de babanı çekiştirelim.”

“Ayıp oluyor.”

“Aynen. Bana.” Efes etrafında dönüp havlarken ayağa kalktım. Geç kalıyordum. Nana topuğuma sıkarsa iyiydi de kafama sıkarsa sorun büyüktü. Biraz daha geç kalırsam kafama sıkacak gibiydi.

Akgün’e baktım. İçimden sarılmak geçse de bir an tereddüt ettim. “Kendine dikkat et.”

“Sen de,” dedi gülümsemesi büyürken. Yanağındaki çizgiler belirginleşince dudaklarımdan titrek bir nefes çıktı. Yüzüm ona dönükken kapıyı açtım. Bir şey demiyordu. Görüşürüz demiyordu, görüşmeyecek miydik?

“Tamamdır,” dedim ve kapıyı sonuna kadar açıp çıktım. Ardımdan kapatacakken kapı tekrar açıldı. Elimi çekip hızla ona döndüm.

"Bugün başlayalım."

"Ne?"

"Kahve randevularına."

"Randevu?" dedim şokla. Anlaşılan beynim bugün kısa devre yapıyordu.

"Kahve içmek için iki günde bir sözleştik ya... Bugün başlayalım."

Tedirgin bir şekilde etrafa bakındım. "Bugün biraz işlerim yoğun."

Bakışlarındaki heves söndü. "O zaman..."

Saate baktım. Eve gidip üstümü değiştirecek ve ajansa geçecektim. Daha fazla vakit kaybedemezdim. "Akşam yemek yesek?"

"Nerede?"

"Ne bileyim? Onu da sen seç. Çok geç kaldım, gitmem lazım. Bana adresi mesaj atarsın! *Ciao!*"

Koşar adımlarla asansöre ilerledim. Kapıyla birlikte ışık da açıldı ve kollarını bağlamış, bana dikkatli gözlerle bakan Banu ile karşılaştım. Yüzündeki ifade çok tanıdıktı. "Ona hiç âşık olmadın mı?" diye tekdüze bir sesle konuşunca asansörde sıfıra bastım. Bakışlarımı karşıya diktim. Israrla yüzüme baktığını fark edince ona döndüm.

"Ne?"

"Akgün Tan Acar adlı şahesere hiç âşık olmadın mı?"

"Hayır tabii ki!"

"Sevmedin mi yani?"

"Sevdim. Arkadaşım o benim."

"Seviştığım insanlarla arkadaş kalma özelliğine sahibim."

Bunaliyormuş gibi boynumu kaşıdım ve boğazımı temizledim. "Ben değilim."

"Hiç mi hoşlanmadın?"

"Senin derdin ne?" diye öfkeyle ona dönünce gözlerini kıstı.

"Kızarma, *tık*. Gözlerinin yaşlanması, *tık*. Kaşınma, *tık*. Sürekli yutkunma, *tık*." Bana doğru yaklaştı ve gözlerini daha da kısarak üstümü kokladı.

Elimle kovmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun be manyak?"

Uzaklaşırken sıırttı. "Ne yapacağım? Yalan kokusu alıyorum."

Gözlerimi devirdim ve asansörden çıktım. Koşarak caddeye ilerlerken Banu, "Ben bu konuyla çok eğlenirim!" diye bağırınca elimi kaldırıp bir taksi çağırdım.

"Başka eğlenceler bul!" diye seslenirken araca bindim. Evimin adresini verdikten sonra oflayarak elimi kalbime götürdüm.

Hayır.

* Hoşça kal. (İt.)

Ne kadar inkâr etsem ve kaçsam da bu adam beraber doğduğum, beraber büyüdüğüm adamdı. Ona karşı arkadaşlıktan başka bir şey hissetmemem gerekiyordu.

Telefonuma bir mesaj düşünce Nana olduğunu düşünerek açtım fakat Banu'ydu. Bana gözlüklü, dişlek emojiyi göndermişti. "Salak!" diye sinirle söylenip telefonu kenara fırlattım.



"Sen ne düşünüyorsun, Efla?" diye soran Kahraman abi ile kafamı telefondan kaldırdım ve ona baktım. Ne diyordu ki? Saatlerdir toplantıdan toplantıya giriyordum. Başta hevesli olsam da teklif edilen işbirlikleri bana göre değildi. Ajansım bile bana çerçöp iş getiriyordu! Arda ve Kâzım'ın buralara kadar elinin uzandığına inanmak güç olsa da mümkündü. Kahraman abi ile Kâzım eski arkadaşı.

"Ne hakkında abi? Bebek şampuanı reklamı hakkında mı, yoksa *Vileda* reklamı hakkında mı?"

Nana pes ederek arkasına yaslandı. "Çok güzel. Hiçbir şey beğenmiyor."

"Ben bunların neyini beğeneyim ya?"

"Aylardır yaptığın tek bir şey var, Efla... Hiçbir şey yapmamak!"

"Yanlış," dedim sırtarak. "Kalp Çıkmazı yemeğine katıldım ve korkunç bir skandala sebep oldum. Onu unutuyorsunuz."

"Sahi... kimdi o adam? Bize de söylemedin. Normalde sevgili haberlerini sildirirdin, onu da yapmadın. Sevgilin mi cidden?" diyen Kahraman abiye dümdüz baktım.

Nana gözlerini kapatıp şakaklarını ovuştururken, "Çocukluk arkadaşı," dedi sabırla.

"Sildirmememiz iyi oldu ama. Günlerdir zirvedesin. Yurtdışından bile çok büyük bir ilgi var aşk hayatına."

"Aman ne şaşırtıcı," diyerek suyumdan bir yudum aldım. "Kimse Efla nasılsın demiyor ama."

"Efla nasılsın?" dedi Kahraman abinin asistanı Cem.

"Cem kes sesini," dedim yüzümü buruşturup, o da gerilerek sustu. "Başka bir şey lazım. Farklı bir şey. Ne bileyim... Olduğum gibi farklı bir şey."

"Başa mı dönüyoruz yani, Efla?" dedi Nana sinirle. "Farklı, farklı, farklı. Sana uçakta geçecek senaryo getirdim, çok klişe dedin. Daha farklı ne istiyorsun?"

"Uçaktan bir adaya düşüyoruz, Nana. Lost' yıllar önce çekildi zaten!"

* Amerikan drama televizyon dizisidir. Program; Sidney, Avustralya'dan Los Angeles, Amerika Birleşik Devletleri'ne uçan bir yolcu uçağının kaza yapması sonucu Güney Pasifik'te gizemli bir adaya düşen kazazedelerin hikâyelerini konu edinmektedir.

Nana sinirle bağırınca Kahraman abi, "En azından şu markanın reklam teklifine bak. En iyilerden biri," diyerek önüme doğru bir dosya koydu.

Gözücüyla kataloga baktım. "Bu çok sürmez. Bunu yaparız," dedim önemsizmiş gibi. "Tamam, buna olur dedim! Daha ne yapabilirim inan bilmiyorum, Nana." Bana sinirle bakarken masumca gülümseyişime karşı daha da sinirlendi.

"Çekim İngiltere'de olacak," dediğinde burun kıvırdım. "Buna da burun kıvırıyor!" diye Kahraman abiye şikâyet etti beni.

"Yavrum birkaç gün kafa dağıtırsın."

"İngiltere soğuktur şimdi," dedim kirpiklerimi kırıştıtararak.

"Götüne tekmeyle basarsam ısınırısın!" diyen Nana'ya dönünce boğazını temizledi ve yerinde dikleşti. Onu germek komikti. Götüme tekmeyle de bassa kızmazdım. Nana benim için oldukça değerli biriydi. Kolay kolay onu bırakmazdım. Yine de gerilmesini izlemek keyifliydi.

"Okan burada mı?"

"Evet, Efla Hanım," dedi Cem.

"Gitmeden Okan'la görüşmem gerekiyor."

"Ne için görüşeceksin acaba?" dedi Nana sinirle.

"Seni dava etmek için!" dedim kaşlarımı çatarak. "Beni sürekli tehdit ediyorsun. Can sağlığım yok."

"Sabır," dedi sadece. Gülerek Kahraman abiye döndüm. "Tamam, bu marka için çalışırım. Birkaç gün İngiltere'de olurum, sorun değil."

"Lansmana da katılacaksın. Marka yüzü olmanı istiyorlar."

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Ne zaman gidiyorum?"

"Açıkkçası..." diyen Cem elindeki tableten bir şeyler yaptı. "Yarın sabah," dedi gözlerini kırıştıtararak.

"Pardon?"

"Senin için çoktan imzalanmıştı," dedi Kahraman abi sakince gülümseyerek. "Senin bir seyahatte olduğunu ve bir gün önce belgeleri göndereceğimizi söylemiştik."

"Harika bir haber. Bunu siz yapmasanız, Efla hiç yapmazdı."

Nana'ya döndüm sinirle. "Sağ ol gerçekten! Çok destekleyici bir menajersin!" Gıcık bir gülümsemeyle karşıladı beni. "Kaç gün sürer?" Telefonumdan günleri kontrol ettim. Birkaç gün sonra planladığım bir seyahat vardı.

"Dört," dedi Cem.

"Harika. Sözleşme nerede?" diyerek önüme dönünce Nana eliyle alkış yaptı. Ona ters ters bakarken Cem bana kalemi uzattı. Kahraman abi de sözleşmeyi verirken dikkatle şartları okudum. Herhangi bir sakınca yoktu.

Dört aylık bir marka yüzü çalışmasıydı. Bunu son güne bırakmama bir şey denmemesi yine olduğum konum için gururla dolmama sebep oldu.

Kariyerimin önünü kesmeye çalışsalar da bazen durumları umursamayanlar çıkıyordu.

“Tamamdır. Başka yapmam gereken bir şey var mı?”

“Sanırım bu kadar,” dedi Kahraman abi. “Sana biletleri gönderirim.”

“Tamamdır,” diyerek ayaklandım. “Okan’la görüşeceğim. Nanacığım bir süre görüşmezsek iyi olur.”

“Beni delirtmeye çalışıyor başka bir şey değil,” diyen Nana’ya gülümsedim.

“Ben de seni seviyorum.”

Kapıya davrandım, tam açacaktım ki Kahraman abi, “Efla,” diye seslenince ona döndüm. “Kabul edeceğini düşünmüyorum ama bir iş daha var.” Gözlerimi devirerek kapıyı açtım. “Bu farklı.”

“Kadına şiddet konulu mu abi? Sağ ol, almayayım.”

“Bir tiyatro oyunu,” dediğinde elim dondu. Benim öylece durduğumu fark edince, “Rüzgar Biricik gönderdi senaryoyu,” diye devam ettirdi.

Hızla arkama döndüm. Kalbim deli gibi atmaya başladı. “Anlamadım?” deyince Nana da yerinde dikleşti.

“Sen dijital istiyorum deyince göz ardı etmiştim,” diyen Kahraman abi senaryoyu masaya koydu. “Rüzgar Biricik, Efla’dan başkası olmaz demiş. Senaryo iki aydır elimde ama...”

Hızla senaryoya davrandım ve ilk sayfayı açtım.

Kalp Sana Çocuk **Yazar: Rüzgar Biricik**

Tüm vücudum buz kesti. Gözlerimi kırptırdım. Yıllar önceki küçük kız düştü aklıma. Kuliste onunla heyecanla konuşan, sahnelerini izleyen ve ilk kez oyuncuların yanından sahneyi görme fırsatı yakalayan küçük kız. Kaç yaşındaydım o zaman? On üç, on dört? Bilemiyordum. Öyle gerideydi ki anı, tarihi hatırlamak zordu.

Tek bildiğim Akgün’ün yanımda olduğuydu.

“Rüzgar Biricik oynamaya devam mı ediyor?” diye sordum senaryoyu tek tek incelerken. “Etmiyor ki...” Tek kişilik bir oyundu bu. Normalde sahnede onlarca oyuncu olsa da bu öyle değildi.

“Seneler önce bıraktı,” dedi Nana şaşırarak. “Yazmayı da bıraktı sanıyordum. Yuh, ne alaka yani? Siz tanışalı kaç sene geçti aradan?”

“Anlamıyorum. Senaryo iki aydır elinizde ve bana yeni mi veriyorsun bunu?” diyerek Kahraman abiye döndüm. “Rüzgar Biricik bu!”

"Dijital istiyorum, bana salak saçma tekliflerle gelmeyin dedin."

"Rüzgar Biricik ulan!" diye bağırınca Cem yerinden sıçradı. "Rüzgar Biricik'i nereden bulabilirim?" diye sordum ayağa kalkarken.

"En son Çeşme'de diye duydum ben ama..." dedi Cem çekinerek.

"Tamam," dedim kafamı sallayarak. "Marka işi bittikten sonra Alaçatı'ya döneceğim. Orada Rüzgar Hanım'la görüşme sağlayabilirim. Bana adresi bul, Cem," dediğimde Kahraman abi kaşlarını kaldırıp geriye yaslandı.

"Tabii ki, Efla Hanım hemen," dedi Cem heyecanla.

Nana'yı bana şokla bakarken yakaladım. "Kaç sene oldu?" dediğinde *bilmiyorum* der gibi omuz silktim.

On beş yıldan fazlaydı.

Onunla bir daha hiç karşılaşmamıştık çünkü Rüzgar Hanım ben lisedeyken oyunları bırakmıştı. Yalnızca senaryo yazarlığı yapıyordu.

Bu işe bir şans vermeliydim.



Okan'ı ajansın koltuklarında bulduğumda telefonda sırtarak bir video izliyordu. "Azıcık işini yap," diye söylendiğimde bakışlarını bana çevirdi.

"Selam, Efla. N'aber ya? Epeydir görüşemiyoruz."

"Akgün sana ne diye geldi de benden mesajla ayrıldın?" diyerek birden konuya girdiğimde boğazım temizledi.

"Hayatı çok hızlı yaşıyorsun. Sana yetişmek çok zor." Kollarımı göğsümde bağlayınca, "Öncelikle avukatınla biraz daha insancıl konuşamaz mısın? Geriliyorum," diyerek oturuşunu düzeltti.

"Okan," dedim sabırla.

"Bana senin avukatlığını kendisinin üstlendiğini söyledi. Ben de seve seve tamam dedim."

Bu kadar mıydı yani? Akgün isterdi ve olur muydu? Bu ne saçmalıktı? Hayatımın ortasına düşüp tek tek her şeyi alması sinir bozucuydu. Alamayacağı tek bir şey vardı. Ondan emindim.

Kalbimi alamayacaktı.

"Peki ben?" dedim öfkeyle. "Benim fikrimin bir önemi yok mu?"

"Yani... sen istedin diye düşündüm. Beni ne yapacaksın Akgün'ün yanında sonuçta, değil mi?"

"Kendine ne kadar çok güveniyorsun ya... Maşallah, gözlerim yaşardı." Ofladım sinirle. Bu çocuk beni delirtiyordu. Evet, iyi bir avukattı fakat bazen bu tarz hareketleri yüzünden yüzüne bir tane vurasım geliyordu. Hiçbir şeyi bilmediği için bu rahatlığını gördükçe daha da sinir ediyordu. Arda ile

yaşadıklarını bilseydi büyük ihtimalle davayı iyi ilerletirdi fakat ben sustuğum için o da bir şey yapmıyordu.

Akgün olanları biliyordu. Avukatımdan daha bilgili olduğunu reddedemezdim.

“Nedir yani? Akgün istedi ve *al senin olsun* mu dedin? Akgün kim oluyor da hemen ikna oldun ya?”

“Eflacığım beni yanlış anlama ama... koskoca Kale. Hiç mi duymadın, anlamıyorum.”

“Kale mi?” dedim kaşlarım çatılırken. Yanındaki koltuğa doğru ilerleyip oturdum. “Kale ne? Kale diye bir şey duymadım.”

Güldü Okan. “Avukat Akgün Tan Acar. Namı diğer Kale.”

“Neden Kale?” diye sordum.

“Kale gibi koruyor insanları. Kazanmadığı dava olmadı. Bundan sonra da olur mu? Sanmam.” Kaşlarım çatılınca anlamadığımı fark etti. “Kale’nin kaybetme ihtimali sıfır değil, eksi. Bu adam galibiyet adamı. Karşısında birinin kazanma şansı yok.”

“Yurtdışında mı aldı bu lakabı?”

“Evet evet! İngiltere’de *Castle* dendi, üstünde kaldı. Türkiye’ye geldiğinde bile Kale geldi, dedi herkes. Öyle bir avukat ki hiç açığı yok. Surlarını kimse aşamadı derler. Akgün’ün karşısında olmak istemezdim. Düşünsene, bilinmezlikle karşı karşıyasın. Dosta güven, düşmana korku...”

Tekrar gülmeye başlayınca koluna geçirdim. “Düzgün anlatsana, Okan!”

“Yahu adamı tam tanımıyorum! Surlarını aşamadı kimse diyorum ya. Yıllardır hikâyesini merak ediyorum. Yok! Mühendis bir baba ve öğretmen bir annenin oğlu. Adamın yüzü ve ailesi dışında hiçbir şey yok.”

Ben varım.

Bu bilgiler yeni ve beklenmedikti. Akgün bu kadar tanınan biri miydi yani? Göğsümün gururla kabarmasını engelleyemedim. Okan iştahlı bir şekilde anlattıkça daha da merak ediyordum. Boğazımı temizleyerek, “Nasıl bu kadar duyurdu kendini?” diye sordum merakla.

“Bir olay var...” Bana yan gözle baktı. “Hem de bayağı büyük bir olay. Şimdi Akgün başarılı falan ama bu olay...”

“Merak ettirme!” diye yükselince şaşırarak bana baktı. Reklam arasındaki sinir bozucu reklamlar gibiydi.

“Tamam tamam...” Bana doğru eğildi ve elini dudağının önüne koyup fısıldamaya başladı. “Yılların kaçak suçlusu Güngör Apak’ı Türkiye’ye dönmeye ikna etti. İçeri girdikten yalnızca bir ay sonra adamı beraat ettirdi. Altını çizerim, Güngör Apak diyorum.”

“O kim?”

"Hiç mi haberleri takip etmiyorsun?" diyerek baygın bir şekilde yüzüme baktı. Kaşlarım çatılınca, "Tamam, ben anlatıyorum," diyerek beni teselli eder gibi kolumu sıvazladı. "Güngör Apak doksanların en büyük mafyalılarından. Hani bu... büyük mafya dönemlerinde başı çekenlerden."

"Ne?" diye çılgık atınca sus işareti yaparak etrafa bakındı. "Akgün mafya avukatı mı?"

Bu da ne demekti! Akgün ahlaki ve etik kurallarını hiç mi etmişti? Öyle bir adam değildi ki!

"Ben ne için uğraşıyorum, sen ne yapıyorsun! Sessiz olsana!" Kafamı hızla aşağı yukarı sallayıp elimi ağzımın üstüne koyarak sessiz olacağımın garantisini verdim. Sakinleştiğimi anlayınca göz gezdirdi üstümde. "Ayrıca... mafya avukatı ne kızım? Çok mu Kurtlar Vadisi izledin? Öyle bir tabir yok!"

Onun laflarını umursayamadım. Beynimin içine bir bomba yerleştirilmiş de her bir noktam dağılmış gibi hissediyordum.

"Aklım almıyor, Okan. Nasıl ya?"

"Kimse kimseye mafya avukatı demez. Avukat, avukattır. Adam çıktı, savunmasını yaptı, beraat ettirdi. Bu kadar."

Bakışlarım yere döndü. Güngör Apak kimdi, bilmiyordum. Çok fazla haber takip ettiğimi söyleyemezdim. Toplumsal olaylara bakınsam da suç dünyası ilgi alanımda değildi. Nasıl gözden kaçırdım? Hadi ben görmemişim, çevremdeki kimse de mi görmemişti?

"*Bana Akgün Tan Acar hakkında tek bir kelime edeni silerim. Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum!*" Bağırışlarım aklıma gelince yutkunarak bakışlarımı kaldırdım. Ailem bile artık onun hakkında söz edemeyecek hale gelmişti. Durumumu herkes biliyordu.

Büyük ihtimalle Akgün'ü haberlerde görseler de haber vermemişlerdi.

Okan'ı dikkatle yüzüme bakar halde bulunca tekrar koluna vurdum. "Niye öyle bakıyorsun ya?"

"Sindirmeni bekliyorum. Mafya avukatı diye bir şey yok. Bunu bir avukata söylemen hakarettir."

"Mafyanın avukatlığını yapmış."

"Hayır, bir işadaminin avukatlığını yaptı."

Gözlerimi kocaman açınca korkuyla dikleşti ve geriye doğru kaçtı. "Aynı şey!"

"Küçükken Laz Ziya'cı mıydın, Testerece Necmi'ci mi?"

Alayla konuşmasına kaşlarımı çattım. "Düzgün konuşsana sen benimle. Ne bu samimiyet?"

"İki saattir kolumu çürüttün. Darp raporu alıp hayatını karartırım senin, farkındasın değil mi?" Bir daha koluna vurunca kaşlarını kaldırarak kolunu işaret etti. "Bittin sen."

“Tamam, konudan uzaklaşma. İşadamı avukatlığı yaptı falan. Peki... neydi bu Güngör Apak davası?”

“Demirbaş işte. Güngör Apak’ın elinin uzanmadığı yer yok. Bir sürü suçu var ama kanıt yok. Ta ki... bir tane devlet adamını öldüren kiralık katil, beni Güngör Apak tuttu diyene kadar. Suç, Güngör Apak’ın üstüne kalıyor ama dava açılana kadar adam İngiltere’ye kaçıyor. İngiltere de adamı vermiyor çünkü...” Elini çenesine götürüp sıvazladı ve göz kırptı. “Anlarsın ya.”

Para mı dönüyordu? Akgün bu işi para için mi yapmıştı yani? Hiç Akgünlük değildi.

“Seneler geçiyor aradan. Akgün oralarda normal bir avukatken zaten *Castle* diye tanınıyor. Yıllar sonra Güngör Apak’ı İngiltere’de saklandığı yerden çıkarıyor ve Türkiye’ye getiriyor.”

“Oha ya! Nasıl?”

“Uçakla.”

“Okan...” dediğimde sırtıttı.

“Özel uçakla.”

Tekrar koluna vurdum. “Kızım ne bileyim! Ankara’ya geldiler işte üç, dört yıl önce. İlk mahkeme tutukluluk kararı, ikinci mahkeme beraat kararıydı öyle diyeyim sana. Bir ay içeride yattı, Güngör Apak ve onun gibi bir suçlu için imkânsız ötesi bir olay bu!”

“Güngör nerede şimdi?”

“İngiltere’deydi en son,” dedi geriye yaslanarak. “Adam bir de mahkemede ben Türk adaletinden kaçmadım, İngiltere’ye taşındım dedi. Çok komik.” Kahkaha atarak dizlerine vurdu. “Yurtdışı yasağı falan yok. Adam mahkemeye girdi, geri gitti.”

“İnanmıyorum, şaka gibi.”

“Akgün, Türkiye’de kaldı. Acaba görüşüyorlar mıdır, Güngör Apak’la?” Düşünür gibi havaya baktıktan sonra dudaklarını büzdü. “Bilemezsin. Kale’nin surlarını kimse aşamadı. Beni aradığında şaşırmadım desem yalan olur. Ben yani... Ne işi olur ki benimle?” Durdu ve bana döndü. “Asıl seninle ne işi var? Niye artık Efla’nın avukatı değilsin diye muhabbete girdi, hiç anlayamadım.”

Ayağa kalktım. Elimdeki senaryoyu sıkarken gözlerimi kırpıştırdım. Fazla bilgi yüklemesi ve şok üzerine ne düşüneceğimi seçemiyordum. “Ben gidiyorum,” dediğimde, “Dur, toplantı yapmamız lazım. Kalp Çıkmazı olayları hakkında ne yapayım? Ortalık senin projeyi bitirdiğin ve Arda’yı aldattığın haberleriyle kaynıyor. Bir şey söyle,” diye seslendi.

Çoktan yürümeye başlamıştım.

“Efla!”

Cam kapıyı açarak dışarı çıkarken, "Aman be!" diye bağırdı. "Bir şey söyleme zaten!"

Bulduğum ilk taksiyi çevirdim. Adama adresi mesaj olarak beklediğimi, yalnızca ilerlemesini söylerken telefonumu çıkarıp tarayıcıya girdim ve *Kale lakaplı* yazarak arattım. Bu kelimeleri içeren tek bir haber vardı.

Haberde gördüğüm resimle kaşlarım kalktı. Akgün, yaşlı bir adamın yanında ilerliyordu. Kameraları uzaklaştırmıyordu çünkü önlerinde siyah takım elbiseli bir insan kalabalığı vardı. Yüzündeki ifadeye bakılınca Okan'ın anlatmak istediği şeyi anlamıştım.

Ünlü işadama Güngör Apak serbest bırakıldı!

İşadama Apak'ın avukatı Kale, Güngör Apak'ın beraatini istedi. Kendisine yöneltilen soruları cevapsız bırakan avukat mahkeme çıkışında, "Mafya avukatı değilim, yalnızca işimi yaptım," diyerek sessizliğini bozdu.

Magazin dünyası ile haber dünyası birbirinden çok ayrıydı. Akgün'ü yanımda görenlerin alanı Akgün değildi fakat fark etmeleri uzun sürmezdi. Ayrıca ismi geçmiyordu, yalnızca Kale olarak tanınıyordu. Yine de... Akgün'ün yanımda görülmesi sakıncalı değil miydi?

Tam o sırada yukarıdan düşen bildirimdeki konumu gördüm. Taksiciye mekânın adını verip geriye yaslandım. Birkaç yabancı habere baktığımda da *Castle* lakabıyla kazandığı davaları okudum. Bakışlarım yola dönerken derin bir nefes aldım.

Akgün Tan Acar en iyilerden biri değildi, en iyisiydi.



Mekândan içeri girdiğimde, "Hoş geldiniz, Efla Hanım," diyerek beni karşılayan garsona baktım.

"Merhaba," dedim sıcak bir tavırla. "Arkadaşımla yemek yiyeceğim." Bakışlarım etrafta gezindi, Akgün'ü göremiyordum.

Garson gülümseyerek, "Tabii, ismi neydi?" diyerek tabletini açtı.

"Akgün..." dedim dalgın bir şekilde. "Tan..."

"Ah, evet! Akgün Bey sizi locada bekliyor," diyen çocuk ile bakışlarım yavaşça yukarıda görünen balkona kaydı ve kırmızı ışık altında bana bakan yeşil gözlerle karşılaştım. "Size eşlik edelim."

Akgün Tan hedefini şaşırmayan gözleriyle yüzüme bakıyordu. Detaycı gözleri üzerimde gezindi. Üzerimde yeşil, mini, etek-ceket takımım vardı. Omzumdaki parlak siyah çantam ve siyah çizmelerimle mekânda çok da sırtımadığıma kanaat getirmiş olsa gerek yavaşça parmaklarını sallayıp selam verdi.

Onu öldürmek istiyordum. Sebebi yoktu. Kafasını, gözünü patlatsam içim rahatlayacaktı.

Bu adamı tanıyor muydum, bilmiyordum.

Garsona, “Çok teşekkür ederim. Bana nereden yukarı çıkacağımı söylerseniz kendim halledebilirim,” diye konuşunca çocuk bana, “Biz eşlik etsek?” deyince yüzüne baktım.

Bakışlarını yavaşça sağ tarafına doğru çevirip bana muhababımı gösterdi. Bana doğru büyük adımlarla, heyecanla yaklaşan gri takım elbiseli adamı görünce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

“Efla Hanım!” diyen adam beş adım uzağımdayken elini uzattı ve bana yaklaştı. “Hoş geldiniz. Çok büyük şeref verdiniz efendim. Hemen size locadan masa ayarlayalım.”

Adamın elini sıktım. “Hoş buldum. Çok naziksiniz. Arkadaşım da locada beni bekliyor,” dedim yumuşak gülümsememle. Bu gülümsemeyi çocukluğumdan beri çalıştığım için idmanlıydım.

Adam elimi bıraktıktan sonra büyük bir saygıyla ceketini ilikledi. “Ben size eşlik edeyim,” diyerek eliyle yolumu gösterdi. Saçımı geriye atıp yürürken, bakışlarım etrafta gezindi kısa bir an. Birkaç kişinin bakışlarıyla karşılaştım fakat rahatsız edici değildi. Asıl bakışlar loca katındakilere aitti. Buradaki herkesin beni tanıdığına emin olarak dikkatle Akgün’ün masasına yürümeye başlamadan önce adama teşekkür edip nazikçe yanımdan kovdum. Mesajı alıp benden uzaklaşırken, büyük adımlarla masaya yaklaştım.

Çantamı masaya sertçe koyduğumda, “Sana da merhaba, çok mutlusun,” diye alayla konuştu geriye yaslanarak. Elimdeki senaryo kağıdını da masaya bırakıp sandalyeye kuruldum.

“Çok iyi bir gün geçirdiğimi söyleyemem,” dedim öfkeyle. “Ve çaprazımdaki kadın beni videoya aldığını fark etmediğimi düşünüyor. Günüm daha ne kadar berbat gidebilir diye düşünüyorum.”

“Ama benimle buluştun!” diyerek keyifle güldükten sonra masaya koyduğum kâğıda doğru eğildi. “Bu ne?” Cevap vermemi beklemeden kendisine çevirdi ve ilk sayfayı açtı. “Ne?” Sesi sertçe dudaklarından dökülürken parmaklarımı saçlarıma geçirdim. “Kalp Sana Çocuk mu?” Masaya bakarak ofladım. “Rüzgar Biricik mi? Siktir!” Kahkaha attı. “Senin hayalindi bu!”

Bakışlarımı ona kaldırdım. “Artık oyunculuk yapmıyormuş,” dedim kısık bir sesle. “Yazmayı da yıllar önce bırakmış. Bu oyunu da ajansa yollamış ve yalnızca benim oynamamı istiyormuş. İsmi Kalp Sana Çocuk, Akgün!”

Oyunun adı bize aitti. Neredeyse on altı yıl öncede kalmış bir meselenin, biz sekiz yılın ardından bir araya geldikten sonra tekrar karşımıza çıkması... işaret olabilir miydi?

Tek kişilik oyunlar tatmin edici olsa da fiziksel ve entelektüel çaba gerektiriyordu. Binlerce seyirciyi doyurmak zordu. Ben tek kişilik oyunları oynamayı tercih etmemiştim. Başarılı bulduklarım, izlemekten keyif aldıklarım

olsa da saçma geldiği zamanlar da olmuştu. Tiyatro sahnesinde sıcak bir aile gibi var olmadıktan sonra ne anlamı vardı? Sahne bir evdi ve oyuna çıkan her karakter ailenin ferdiydi. Tek kişilik oyunlar ise tamamen riskti, soğuktu, tehlikeliydi. Çok büyük bir cesaret gerektiriyordu.

Çünkü büyük bir usta değilseniz tek kişilik oyunları tutturmak imkânsızdı. Deneyen başarısız olmuş, alay konusu edilmişti. Tek kişilik oyuna kimse kolay kolay girişmezdi. Çoğu usta da tiyatronun sıcaklığını tercih ederdi. Rüzgar Biricik gibi bir usta da hiçbir zaman tek kişilik oyunlara çıkmamıştı. Neden böyle bir oyun yazmıştı?

Kimi kandırıyordum? Senaryonun ismi ve yıllar önceki kulis hatırası birleştirilince büyük resim görünüyordu.

Senaryo bana yazılmıştı. Rüzgar Biricik yıllar sonra beni düşünerek yazmıştı. Beni ve Akgün'ü.

Akgün elini ağzının üstüne kapatıp çenesini sıvazladı. İnanamayan gözleri parlıyordu. Rüzgar Biricik'ten, adı bizim çocukluğumuza ait bir oyundan ve benim oynayabilme ihtimalimden bahsediyorduk.

Akgün birden gülmeye başlayınca kendimi tutamadım ve ben de güldüm. İkimiz manyak gibi kahkaha atarken elimi ağzımın üstüne kapatıp gülüşümü durdurmaya çalıştım fakat nafileydi.

Çocuk gibi heyecanla, "Rüzgar Biricik!" diyerek kısık bir sesle fısıldadım. Fısıldayışımdeki heyecan duyulmayacak gibi değildi.

"Kadın on altı sene sonra birden çıktı. Bizi hatırlıyor mudur sence?" diye sordu o da benim gibi bir heyecanla.

"Hatırlamasa... niye sadece benim oynamamı istesin ki?"

"İsmi Kalp Sana Çocuk, Eflatun. Hatırlıyor musun?"

"Evet!" diye bağırdım gözlerimi kocaman açarak. "Sen söyledin bunu ona!"

Sustuk, baktık ve tekrar gülmeye başladık. Sanki ilk kez teklif alıyordum, sanki ilk kez oyunculuğu tadıyordum. Sanki ilk kez... bunun heyecanını birlikte yaşıyorduk.

"Ne yapacaksın?" diye sordu gülmeyi yavaşça bıraktığımızda.

Sadece baktım.

Bu an bir hatıra bulutuysa, ben bu bulutun içindeki hissin yağmuruyla çok kez ıslanmıştım.

İlk kez dışarıdan teklif aldığımda aynı şekilde karşılıklı oturup saatlerce gülmüştük. Bizim için inanılmaz bir andı fakat işte buradaydım. Bana rolçülük oyununu sevdiren çocuk, tiyatroya başladığımda elimden tutan genç, ilk dizimin çekimlerinde yanımda duran adam karşımdaydı.

Her şey bir işaret olmalıydı.

“Kariyerim bok yoluna gidiyor,” dedim oturduğum yerde kıpırdanarak. “Gelen senaryolar çöp, merak edilen tek şey hayatım ve ben onca yılımı hayatımla yükselmek için harcamadım. Her zaman oyunculuğum ön planda olmalıydı.”

“Baştan başlayacaksın.” Yüzümde bir uyuşma hissedeceğim kadar dikkatle bana baktı. Her türlü bakışa hazırlıklı olsam da onun bakışlarına çarem yoktu. “Yeni bir kariyer yolu çizmek için başa dönmen gerek. Bunu düşünüyorsun.”

Beni anlıyordu. Birisi beni anlıyordu. Zaten o hariç kim anlamıştı ki?

“Deneyeceğim. Riskli ama...” Çaprazımdaki kadının ısrarla beni çekmesine baktım. Onu fark ettiğimi yeni anlamış gibi mahcup bir şekilde telefonunu indirdi. Göz ardı ettim. “Bilmiyorum. Rüzgar Biricik senaryo göndermişse riski göze almalı mıyım? Bilmiyorum!”

Elimin üstünde bir ağırlık hissettim. Bakışlarım hızla ona dönerken yeşil gözlerindeki güven hissiyle omuzlarım kasıldı. Sanki eli asıl gözlerinden uzanıyordu. Yıllar sonra tekrar hissettiğim duyguyla yeniden yükselmeye başlıyor gibiydim.

“Senin için doğru olanı yapmak zorundasın,” dediğinde yutkundum ve ellerimize baktım. Tanıdık fakat bir o kadar farklı. Aynıyız ama çokça değişmişiz. Ellerimiz bize gerçeği fısıldıyordu.

Parmaklarımız arasında mesafe vardı ama bu mesafe sanki yılların soğukluğunu değil, aramızdaki bağı anlatıyordu. Parmaklarımı usulca sanki onun ellerine dokunacakmış gibi hareket ettirdim. Yapamadım. O mesafeyi aşamadım.

Elimi sakince geri çektim. “Tiyatroya yönelmek... kendimi unutturmak olmaz mı? Karışığım. Baştan başlamak, kameralardan uzaklaşmak... tedirgin edici.”

Elimi çektiğim için yüzünde bir bocalama oldu. Beklemiyordu. Neden beklemiyordu onu da anlayamıyordum. Onun için geriye dönmek basit olsa da bu konuşmayı yapıyor olsak da yalnızca eski arkadaşlardık. Görüşebilir-dik ama ileri gidemez, eskisi gibi olamazdık.

“Yıldızlar unutulmak için fazla parlaktır. Bakmasan bile gözüne çarpar, görmesen bile karanlıkta ışıldar.” Derin bir nefes alıp gözlerimin tam içine baktı. “Sen bir yıldırınsın, Eflatun.”

Beni sekiz yıl boyunca çok kolay unutmuştu. Bunu o mu söylüyordu?

Alaycı bir gülümseme kondu dudaklarıma. “Unutanlar olacaktır.” *Mesela sen.* “Sürekli benimle uğraşıyorlar. Dedikodular var... işlerimin önüne geçiyorlar. Kalp Çıkmazı zırvası deli gibi sevildi ve öyle bir projeden sonra baştan başlamak da...” Sustum.

“Dedikodular konusunda ben devreye-” Bakışlarımı görünce derin bir nefes alıp devam ettirmedi. Aslında ettirseydi bir cevabım olacaktı fakat boş verdi.

“Tiyatro büyük bir risk olsa da büyük başarılar risk almakla başlar. Tekrar parlamak için karanlıktan başlaman gerek. Risk de olsa sonunda zafer senin olacak. Herkes dedikoduları bir kenara atacak. Bugün, yarın, ertesi gün... bunlar bitecek ve...” Öne doğru eğildi. Büyük bir kararlılıkla konuştu. “Sahne hep senin olacak.”

Bugün burada oturuyor olmam bir şeyi değiştirmez, Ati. Sahne hep benim olacak.

Şu sınavlar bir bitsin... sahne hep benim olacak, baba.

Sahne hep benim olacak!

O günden beri ağzımdan düşmeyen lafı kullanmasına yutkunarak baktım.

Yanımdayım demesine gerek yoktu ve Akgün’de en sinir olduğum şey de buydu. Aslında... şu andan itibaren sinir oluyordum. Yanımdaydı ve bunu dillendirmeden hissettiriyordu.

Bu hissi oldukça özlesem de bunu kaybetme duygusundan da nefret ediyordum.

“İngiltere’de kısa bir işim var. Sonra Alaçatı’ya geçeceğim. Rüzgar da Çeşme’deymiş. Kabul etmeden önce onunla konuşmam gerekiyor. O zamana kadar senaryoyu okumayı bitiririm. Bakalım...” diyerek konuyu sertçe kapattım.

Elimin üstündeki sıcaklığı hâlâ oradaydı sanki. Üstünden dakikalar geçmişti!

“İngiltere’de işin mi var?” diye sordu söylediğim onca şey arasından bir tanesini seçerek.

“Marka işbirliği,” dedim elimi önemsizce sallayarak.

Kaşlarını kaldırıp bakışlarını masaya dikti. “Aslında benim de işlerim vardı. Birkaç belge işi. Ben de halletsem iyi olacak.”

Şaşkın bir şekilde gerginleştim. “Benimle mi geleceksin?”

Bakışlarını bana çevirdi. “Gelirsem senin için bir sorun olur mu?”

Aman Allah’ım... Sorun olmazdı fakat bir an onunla seyahat etme düşüncesi ağır geldi. Kahve içme, dans etme, randevu sözleri, el ele uyumak, akşam yemeği, gülüşmek... Bir an hayatım bomboşken, bir an dopdoluydu.

Hayatıma bu kadar Ati takviyesi... fazlaydı.

“Sonuçta işin varmış...” dedim dalgınca.

“Ben de annemleri ziyaret edecektim.” Bakışları hareketlerimi dikkatle inceledi. “Alaçatı’ya da birlikte geçeriz.”

Pekâlâ, İngiltere’de işi falan yoktu. Tek amacı benimle olmaktı, anlayabiliyordum. Bunu yüzüne vurmali mıydım? Ben onunla vakit geçirmek istemiyor muydum? İstiyordum!

Kendimden nefret ediyordum. Duygularım çok hızlı değişiyordu.

“Tabii,” dedim sakince. “Doğum günün zaten. Ailenle geçirmek istersin.”

Onun doğum günü, benim de doğum günümdü ama aynı cümle içerisinde biz olarak cümle kurmak istememiştim.

“Doğum günümüz,” dedi o benden daha cesur davranarak. Kızım! Ben de biliyordum herhalde doğum günümüz olduğunu. “Ailemizle geçirmek isteriz.”

“Evet,” dedim yalnızca. “Olur, gidilir. Benim için sorun değil.” Gülümsedim. Garson yanımıza gelip siparişlerimizi aldıktan sonra, hatta yemeklerimiz geldikten sonra bile aramızdaki garip sessizlik sürdü. Takside okuduğum haberler aklıma geldi.

Dakikalar sonra sessizliği korkunç bir seviyeye taşıyacak soruyu sordum. “Mafya avukatı mısınız?”

Birden yerinde dikleşti, kaşları çatıldı. Sinirli bir şekilde -hatta ona en büyük küfrü etmişim gibi- yüzüme baktı. “Ne?”

“Güngör Apak’ın avukatlığını yapmışsın.”

“Ve?”

“O da bir mafya.”

Konuşacaktı fakat kendini susturdu. Sabırlı bir nefes alarak gözlerini kapattı, çatalını bıraktı ve geriye yaslandı. Tekrar yüzüme baktığında gerilmeden duramadım. “Mafya avukatı değil, işini doğru yapmaya çalışan bir avukatım.”

“İşini doğru yapmaya çalışan bir avukatsın ama...” Omuz silktim. “Mafya avukatısın,” dedim ultra kararlı halimle.

Kollarını göğsünde birleştirdi. Bu düşüncemi değiştirmeye yönelik bir savunmaya gireceğini anlayınca elimi kaldırdım, yapmaya başlayacağı şeyi durdurdum.

“Kim olduğun, ne yaptığın umurumda değil aslında. Seni yargılamam. Kendine ne demek istiyorsan de. Ben sana başka bir şey söyleyeceğim.”

Ve taksiye bindiğimden beri aklımda olan şeyi tek nefeste söyledim.

“Avukatım olmanı istiyorum.”



BÖLÜM DOKUZ



“Çünkü insan bastırıldığı duygunun esiri olur.”

Cahit Zarifoğlu



Tom Rosenthal – It's Ok

On altı sene önce

Sınavlara yalnızca birkaç gün kalmıştı.

Efla, haftalardır tiyatro salonunun yeni düzenlemesiyle ilgilendiği için yorgunluktan iki büklümdü.

Tiyatro kulübü başkanıydı ve tüm işlerle kendisi ilgileniyordu. Yine salondan çıkmış, sınıfa doğru yürürken koridordan, “Efla!” diye bağırın sesi duydu. Yavaşça durdu ve arkasını döndü.

Selin sırtıtarak ona yaklaşmaya başladı. Efla kendisine doğru yürüyen kıza içinden sabır çekerek gülümsedi.

Yaz tatilinden beri hayatlarındaki çoğu şey korkunç derecede değişmişti. Yaz tatilinde Selinlerle ettikleri kavgadan sonra okul başlayınca küslüğü sürdürmemişlerdi.

Akgün, Efla'nın Selin ile barışmasına şaşırılmamıştı elbette. Efla arkadaşlar arasında böyle gerilmeler olabileceğini, ilk sorunlarında arkadaşını gözden çıkaramayacağını Akgün'e anlatmaya çalışırken Akgün, “Başına geleceklerden sonra şu laflarına pişman olacaksın,” diyerek karşılık vermişti. Efla'nın umurunda değildi. İnsanlarla kötü olmayı sevmiyordu.

Selin, Efla'nın yanına geldiği gibi omuzlarından tutarak onu sarstı. “Olanlara inanamayacaksın! Akgün akşam merkeze inecekmiş. Sen de gel, yemek yiyelim diyor! Sınav öncesi kafamız dağılırmış.” Akgün merkezde işi olduğunu söylemişti, Selin de yemek yiyelim diye teklif etmişti.

Bir ay önce Sarper ve Selin de dahil olmak üzere toplu arkadaş gruplarıyla yaptıkları piknik sonrasında herkesin arası düzelmişti. Akgün ile Selin'in arası da ısınmıştı. Bu çok güzeldi fakat Efla açısından güzel olmayan birkaç şey vardı.

Akgün ile Selin'in aralarındaki soğukluğu bırakıp arkadaş olmalarını istemişti. Sevgili değil!

Ve şimdi... aile buluşmaları dışında Akgün'le vakit geçiremiyorlardı çünkü sevgilisi vardı ve Selin'le vakit geçirmeliydi. Efla onu anlıyordu fakat son bir aydır yalnızca beş, altı kere yalnız kalmışlardı. Bir arada olduklarında da Selin diplerinde bitiyordu.

Akgün'e de kızamıyordu. Ne diyecekti? *Selin'le vakit geçirmeni kısıkanıyorum, hep benimle olmanı istiyorum* mu?

Saçmalıktı. Zaten beşikten beri bir aradalardı. Akgün de bu isteği garipserdi.

"Çok iyi olur sizin için," dedi Selin'e.

"Vallahi çok iyi olacak. Akgün'le vakit geçirmeyi özledim resmen. Şu okullar olmasa daha iyi olacak." Selin şımararak gülümsedi. "Benimle vakit geçirmeyi seviyormuş," dedi tatlı bir şekilde.

Efla kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Akgün'ün Selin'le niye sevgili olduğunu anlamıyordu. Sevmediğine emindi. Bu hareketleri olan bir kızı sevemezdi!

"Evet, canım. Sen de Sarperlerle falan çık. Yorgun görünüyorsun," dedi Selin.

"Şu tiyatro salonunu halletsem ben de kafa dağıtmak için bir şeyler yapacağım. Sarperler de çağırıyor ama çok çıkamıyorum onlarla. Sadece tiyatro işleri için bir araya gelebiliyoruz," dedi Efla üzgünce.

"Müdür ışıklandırmalar bitince hallolacak demişti. Hâlâ bitmedi mi?" diyen Selin şaşırmış gibi baktı. Efla önüne dönüp yürürken, Selin de ona eşlik etti.

"Işıklandırmalar bitti de geleceğini düşündüğümüz perdeler kısa geldi. Yeni perde istedik, bugün getirecekler. Arkasını da depo gibi kullanmışlar, pislik dolu. Nasıl hazırlanacağız orada Allah aşkına?"

"Sen halledersin ya... Ayrıca kızların hepsi, Sarperler, Alihanlar uğraşiyor. Senin ağzından çıkacak lafı bekliyorlar."

Sorun da buradaydı. Ağzından laf çıkmasını bekliyorlardı. Oysa onun istediği yükünü birazcık alacak, sorunların söylenmesini beklemeden halledecek biriydi.

Depo kısmını temizlemekten döndüğü için saçları topluydu ve bundan nefret ettiği için tokasını çekip aldı. Uzun, açık kumral saçları omuzlarına döküldü. "Sağ olsunlar," dedi gülümseyerek. Saçlarını parmaklarıyla açtırarak sınıftan içeri girdi.

En arkada oturan Akgün Tan, kulağında kulaklıklarıyla önündeki test kitabını çözüyordu.

Selin sırtıttı. "Yine ders çalışıyor. Sınav haftasına hangimiz çalışırız ki?" diyerek güldü. "Neyse ben gideyim benimkinin yanına. Görüşürüz!"

Benimki mi? Efla yüzünü buruşturdu. Ne demek onunki?

“Efla müdürle konuştuk. Perdeler öğleden sonra gelirmiş,” diyen Sarper’i duyan Efla çocuğa döndü. Sarper ona bakarken yutkundu. Efla çok güzel bir kızdı. Onun için her şeyi yapardı.

“Öğleden sonra da depoyu temizleseک olur mu? Birkaç tane de sandalye koyarız,” dedi Efla ona gülümseyerek.

“Olur,” dedi Sarper de. Efla yine kendisi söylemeden bunu kimsenin akıl etmemesine gözlerini devirdi. Bakışları elinde olmadan arka masaya kaydı.

Akgün dakikalardır çözdüğü test kitabından kafasını kaldırdı ve tam o anda Efla ile göz göze geldi. Kızın kendisine baktığına sevinerek gülümse-di ve elini kaldırdı ama Efla’nın yanındaki Sarper’i görünce elini yavaşça indirdi.

Efla ile son bir aydır doğru düzgün vakit geçiremez olmuşlardı. Sebe-bi Efla’nın yine çevresindeki insanlar yüzünden Akgün’ü görememesinden kaynaklıydı. Sürekli bir planı vardı. Tiyatro salonuyla o kadar meşguldü ki son üç cumartesi bile okula gelmişti.

Her gün konuşuyor olsalar da eskisi gibi eğlenemiyorlardı. Eğlenecek gibi olduklarında ya da Efla ile vakit geçirmeyi düşündüğünde bile Selin geliyordu. Şu an olduğu gibi...

Selin, “N’aber?” diyerek koluna kafasını koydu. “Ders mi çalışıyorsun?”

“Evet. Sınavlar yaklaşıyor.”

Selin’le niye sevgili olmuştu? Efla, Akgün’ün Selin’le arasını düzeltmeye kafayı takmıştı. Kıza birkaç kez arkadaş gibi davranınca da Selin, Akgün’ü sevdiğini söyleyip sevgili olmak istemişti.

Sevgili olmak istediğini söyleyince Akgün’ün ilk danıştığı kişi Efla olmuştu. Çok mutlu olacağını, ikisinin arasının böylesine düzeldiğine sevin-diğini söyleyen Efla’ydı fakat memnun görünmeyen de Efla’ydı.

Resmen Akgün’den uzaklaşmaya başlamıştı. Akgün ne zaman bir şeyler yapmayı teklif etse *bence Selin’le yap, kıskanmasın, hem ben de Sarperler ile şu işi halledeceğim* tarzında konuşuyordu.

Yazın denize gittiklerinde Sarper’i dövmediği için pişmandı. O çocuğun kafasını patlatmalıydı. Şimdi de Efla ile gülerек bir şeyler konuşuyordu! Komik olan neydi?

“Ben de yarın akşam çalışmaya başlayacağım. Çok başım ağrıyor. Şu tiyatro salonunun işleri bitirdi beni. Perdeler kısa gelmiş, yeni perde bekliyoruz. İnanamazsın ya. Bir de ışıktandırılmalar bitince bitecekti her şey,” diyen Selin’e anlamamış gibi baktı.

Tiyatro işleriyle uğraşan, her şeye koşturan Efla’ydı. Neden sanki kendi uğraşıyormuş gibi konuşuyordu?

Bu kızın Efla özentiliğine anlam veremiyordu. Efla gibi giyinmeye, Efla gibi konuşmaya, Efla gibi davranmaya başlamıştı. Hareketleri hiç normal değildi.

“Eflatun uğraşmıyor mu her şeyle?”

“Ay, ne uğraşması canım! Tek dediği şey, şunu şöyle yapın, böyle yapın.”

Gözlerini kısarak, “Selin sen iyi misin?” diye sordu. “Efla’yı bana mı kötülüyorsunuz?”

“Ne kötülemesi? Delirdin mi? Ben sizin aranızdaki bağı en iyi bilen kişiyim ama... baksana. Vakit bile geçiremiyor seninle. Gel, birlikte gidelim akşam yemeğe dedim, siz ikiniz gidin, dedi.”

Akgün oflayarak Efla’ya baktı. Kendisinden mi kaçıyordu?

Test kitabına geri dönerken, “Yorgun zaten o,” dedi sakın bir sesle. “Gelmek istese de gelemes.”

“Sarperlerle takılacağım dedi,” diyen Selin bunu söylemeyi kendisi de beklemiyordu. Hem Akgün hem de Selin duraksadı. Akgün kaşlarını çatarak ona döndüğünde Selin omuzlarını silkti. “Aman canım! Kendi bilir. Sen ne çalışıyorsun?”

Akgün, Sarper ile konuşurken kıkırdayan Efla’ya bakarken gözlerini devirdi. Bu kadar komik olan ne vardı?

“Fizik,” dedi Akgün test kitabına dönüp.

“Ramazan Hoca’nın dersi değil mi?” dedi Selin kafası karışmış gibi.

“Ramazan Hoca edebiyatçı.”

“Ya... Aynı şey işte!” Kıkırdadı ve öne doğru eğildi. Sayfaya göz attığında gördüğü sorulara baktı ama anladığını söyleyemezdi. “Ne anlatıyor fizik?”

Akgün, “Ben de bilmiyorum,” deyince Selin ultra yüksek bir şekilde kahkaha attı. Efla’nın bakışları onlara kayarken neden bu kadar sesli güldüklerini anlamadı.

Tam o sırada Selin’i arkadaşlarından biri yanına çağırınca, “Ben geliyorum, sen devam et,” dedi ve arkadaşıyla sınıftan çıktı.

Akgün tekrardan test kitabına dönecekken yanına oturan beden ve burnuna dolan kokuyla bakışlarını yanına çevirdi.

“Hayret, sevgilin yanından ayrılmış,” dedi Efla sırtarak.

“Hayret, arkadaşlarından kopabilmişsin.”

Yanında yalnız hissetmediği tek kişi, Ati’ydi. Neden çocuk bunu anlamıyordu? Etrafı kalabalıktı ve arkadaşlarını seviyordu fakat kimse Ati kadar var olamıyordu hayatında.

“Neyse ki benim en yakın arkadaşım hâlâ sensin. Unuttun mu? Beş yüz bin yaşına gelsek de...” diyen Efla’ya güldü.

Bu kadar küs kalabilirlerdi. Evet, birbirlerine sinirleniyorlardı fakat bu sinir ileri gidemiyordu. Birbirlerine dayanamıyorlardı.

“Benden kaçıyor musun?” dedi Akgün de.

Gergince gülümsedi. “Sadece... artık onu sevmediğime karar verdim,” dedi açık yüreklilikle. “Onunla yan yana gelmek istemiyorum.”

Akgün sessiz kaldı. Efla’yı dinlemek yanılttı. O kızla hiç sevgili olmamalıydı. Zaten... sevgililik neyse!

Konuyu kapattı. “Nasıl gidiyor?”

Ofladı Efla. “Çok yorulduğum artık,” dedi bıkkınca. “Hiçbir şey yapamaz oldum. Sarperler yardım ediyor ama ne kadar?” dedi gözlerini devirerek.

Akgün alması gereken detayı cımbızla çeker gibi aldı.

Selin’in ne tiyatro işlerine katıldığını düşünüyordu ne de söylediği lafların doğru olduğunu. Efla kafasını kaldırıp etrafa bakamıyordu. Kendisini görmeme sebebi bu olmalıydı.

“Çok yoğunsun,” dedi Akgün. “Yorgunsun da. Benden niye yardım istemiyorsun?”

“Bana yardım etmek istediğini biliyorum ama gerek yok. Müdürle anlaşıyoruz biz.” Kıkırdadı. “Aslında o da benden bıktı. Bu sabah, *kızım bir git başımdan*, dedi.” Akgün sarsılarak güldüğünde Efla da gülüşünü izledi. “Adamı da bıktırdım salon yüzünden ama ne yapayım... Ramazan Hoca da çok istiyor o salonu kullanmamızı. Gerçekten dünyanın en iyi edebiyatçısı o adam.”

“O da gençken oyuncu olmak istiyormuş, değil mi?”

“Evet!” Gülümsedi Efla ve yorgun bir şekilde kafasını Akgün’ün koluna yasladı. “Sende ışık görüyorum dedi bana.”

“Bence de,” dedi Akgün ve kızın saçlarından yükselen çiçek kokusunu soludu. “Görölmeyecek gibi değil. Ben küçüklükten biliyordum zaten. En sevdiğin oyun bile belli senin.”

“Rolcülük!” Çocuğun saçlarını karıştırdı. Bu oyunu kendisine sevdiren bu genç çocuktı. İki de gülerken sınıftaki birkaç kişi onlara garipsemeden bakıp önlerine döndü. Normalde herkese kök söktüren, konuşmayı sevmeyen, asık suratlı Akgün Tan ne hikmetse Efla’nın yanında gülüyordu. “Fizik çalışıyorsun, değil mi?” diye sordu Efla esneyerek.

“Evet. Rahman Hoca test yapacakmış sınavı. Test çözüyorum ben de. Kolay ama sorular.”

Az önce Selin’e *bilmiyorum* diyerek başından savsa da Efla’ya az önce çözdüğü beş soruyu anlatmak istiyordu. Hatta nasıl çözdüğünü de söyleyip övünmek istiyordu.

“Seni özledim,” dedi Efla birden ve gülümsedi. Gözlerini kapattı. Akgün’ün kokusu kendisini mayıştırıyordu. “Bir şeyler yapalım mı?”

Her şeyi unuttu genç çocuk. Kalbi hızla atmaya başladı. Neden bu kadar hızlıydı?

“Sınavlar başlayacak,” dedi kızın saçlarma bakarken. Saçları yeni açıldığı için olsa gerek dağınık duruyordu. Rengini de sevmeye başlamıştı, Eflatun’a yakışıyordu. “Akşam fizik çalışalım mı?”

“Olur. Ben çıkışta biraz okulda duracağım ama sonra eve geçerim. Sen de Selin’le yemek yedikten sonra bize gelirsin. Çalışırız, olur mu?”

Selin’den nefret ediyordu. Evet, arkadaşı olarak sevse ve yaptığı hataların affetmiş olsa da artık nefret ediyordu. Bir kere Akgün’ün sevgilisiydi ve Akgün’ü kendisinden çalışıyordu!

“Olur,” dedi Akgün sakın bir sesle. Tam o an içeri giren matematik öğretmeniyle herkes sıralarına geçti. Selin sınıftan içeri girdi, Akgün’ün yanına oturmak için arka sıraya yürürken Efla’yı gördü. Akgün’ün koluna sarılmış halde uyurken!

Selin’in kaşları çatılırken Akgün ona, “Başka sıraya geç,” dedi.

“Ben oturuyordum senin yanında.”

“Şu an o oturuyor,” diyen Akgün öndeki sıralardan birini işaret etti gözleriyle.

Selin öfkeyle o sıraya geçti. Akgün ise Efla’nın kafasını yavaşça masaya bıraktı. Kızın suratına bakmamak için büyük bir çaba harcayarak dersi dinledi ve not aldı. Hem Efla’ya hem kendisine.



“Hallettiniz mi kızım?” diyen Feridun’la Efla babasına gülümsedi.

“Evet, baba,” dedi yemeğini ağzına atıp. “Perdeler geldi. Ramazan Hoca, çocuklar falan hallettik perdeleri de. Depoyu da temizledik.”

“Çok iyi olmuş bebeğim sizin için,” diyen Kübra kızına baktı. Saçları çok gür olduğu için toka bile tutmuyordu saçlarını. “Şu saçlarını biraz kestirelim bari. Zorluk çıkarmıyor mu sana?”

“Çıkartıyor aslında,” dedi Efla annesine. “Anne, hani sen bir kere saçlarını kısa kesmiştin ya. Öyle yapalım benim saçımı da.”

“Kat kat mı?”

Kafasını sallayarak onayladı Efla. Feridun ise kızına baktı. “Olmaz,” deyince eşi ve kızı kendisine döndü. “Benim prensesim uzun saçlı olsun, Kübra. Ne olacak?”

“Aşkım, kız işlerini yapamıyor. Sürekli gözünün önünde saçlar. Uçlarından biraz aldıracağız.”

“Kıyamam...” Feridun içi gider gibi baktı kızının saçlarına. Efla, annesinin bitkisel boyalarıyla saçlarının rengini açtırmıştı. Feridun kabullene-memişti fakat bu kavgayı bitirmişlerdi. Efla saçlarıyla uğraşmayı seviyordu. “Küçükken yaptın bir kere onu, kalbime indi. Benim parmağımı kessen bu kadar acımaz valla.”

Kübra kıkırdarken Efla da gülmeye başladı. Babası Efla konusunda çok hassastı. Tırnağının ucuna değil, saçının ucuna bir şey olsa sinirleniyordu. Küçükken yere düşünce çocuktur, düşer, şaşar diyen adam; Efla büyüdükçe hassaslaşmıştı.

“Babam, sen böyle mi seviyorsun saçlarımı?” dedi Efla yemeğini bitirip.

“Böyle güzel,” diyen babasına güldü. Bu koca adam kendisine çocuk gibiydi. Çok seviyordu babasını. “Ben uzun saçlı seviyorum kızımı.”

“Azıcık keselim,” dedi Kübra da. “Gürlüğünü alalım, uzun kalır yine saçları.”

Feridun huysuzca burnunu kırıştırdı. “Hadi azıcık kesin.”

Efla babasına gülerek yemekten kalktı. Önce annesini öptü. “Ellerine sağlık kraliçem. Çok güzeldi her şey,” dedi.

“Ama yemedin, Efla. Neden yemiyorsun? Hoşlanmıyorum böyle hareketlerinden.”

Biraz kilo vermek istiyordu. Her şeyden yiyor ama porsiyonlarını küçül-tüyordu. “Okulda yemiştım,” dedi annesine. Kübra yemeğini bitirirken kı-zına inanmayarak baktı. Okuduğu dergiler kafasını bulandırıyordu kızının.

Babasına arkadan sarıldı. “Sen uzun seversen uzun kalsın babacığım. Ba-bamı kıracağıma kafamı kırarım.”

“Ben saçına kıyamıyorum diyorum, kafamı kırarım diyor. Arada bu kı-zın balataları yağlamak gerekiyor hatun.” Kübra kahkaha atmaya başladı. “Hem sana ne diyeceğim ben...” Efla merakla onun yüzüne baktı. Feridun masaya bakarken, “Bir arkadaşım var...” diye konuştu. Devam etmeyip bek-leyince Kübra güldü.

Feridun yine Efla’yı meraklandırmaya çalışıyordu. Anlamsızca kızını he-yecanlandırıp meraklandırmak en sevdiği şeydi.

“Ee?” dedi Efla.

“Biraz yetenekli biri...”

Tekrar susunca Kübra gülerek ayağa kalktı. “Babanın eğlence saati gel-miş belli ki. Ben masayı toplayayım en iyisi.”

Efla gülerek sandalyesine kuruldu. “Evet, baba? Nasıl yetenekli? Uçuyor mu, kaçıyor mu?”

“Öyle değil. Zevkine güvenirim, tasarım işlerinden iyi anlar.”

“Ne bu adam?” dedi Efla da merakla.

Babası içli bir nefes çekti içine. "İçmimar..."

Hemen anladı. Gözleri parlarken, "Ee?" diyerek yükseldi sandalyesinde.

"Bir tane makyaj masası varmış elinde, dedim ki ben alayım."

"Baba..." diyen Efla dolu gözlerle dudaklarını büzdü. Kendini ağlalamak için sıkarken omuzları sarsıldı duygusallıktan. "Gerçekten yaptın mı bunu?"

Haftalardır bu salon için çok uğraşıyordu ve gerçekten kendisinden başka kimse umursamıyordu. Tek umursadıkları şey, Efla'nın yanında görünmekti. Oysa Efla gerçekten tiyatro salonuna değer veriyordu. Tek istediği... en iyisini yapmaktı.

"Kızım çok yoruldu dedim, bir iyilik yapayım istedim." İnce, metal gözlüğünün üstünden kızına baktı. "Ama ağlamasın, mutlu olsun diye..."

Efla ayağa kalkıp babasına sımsıkı sarıldı çünkü bu dünyada kendisi söylemeden bir şeyler yapan insanlardan biri babasıydı. Zaten az insan vardı. Ati, Faruk amcası, Nesrin teyzesi ve annesi... Bu kadardı asıl dünyası.

"Çok teşekkür ederim," dedi kendisini tutmaya çalışarak. "O kadar sevindim ki... İyi ki varsın. Sen dünyanın en iyi babasısın!"

"Benim güzel kızım," diyen Feridun da ona sarıldı. Dünyasının yarısı kollarındaydı. "Ne kadar istediğini biliyordum. Yarın okula getirecek arkadaşım. Aa ama ağlama babacığım! Tek istediğim mutlu olman."

Efla dudaklarını büzerek ağlamaya devam etti. Onları kapının eşiğinden izleyen Kübra da duygulanmıştı. Feridun arkadaşının masasından bahsedince almasını söyleyen Kübra'ydı. Fiyatı biraz tuzlu bir masaydı. Yine de Efla'nın şu sevincini görmek her şeye değermişti.

Kızının son haftalarda ne kadar yorulduğunu bildiği için kendisini ağlarken buldu. Efla gerçekten oyunculuğa bağımlı bir kızdı ve hayallerine sahip olmak için çok şey yapıyordu. Kübra'nın içinden Efla'nın bir hukukçu olması geçse de kızının mutluluğunu görünce her şeyi boş veriyordu.

Efla kendi mutlu olduğu mesleği yapmalıydı, ailesinin istediğini değil.

"Beni de duygulandırdınız. Bir masa yani, ne olacak masadan?" Kübra onlara doğru yürüdü ve önlerindeki tabaklara uzandı. "Al, benim masayı götür işte ama istedi ya bir kere... Babası duramıyor ki."

Feridun onu da kucağına çekti ve tüm dünyasını kolları arasına aldı. Kübra, Efla'yı da sararak eşine sarıldı. Üçü sarılırken Feridun konuştu. "Sizin mutluluğunuz her şeye değer. Ben kendimden eksiltirim, siz eksilmeyin."

Efla, "Babam burnumdan sümük akıtıp duruyor anne," diye annesine şikâyet etti.

"Benimkinden de akıtıyor," dedi Kübra da. "Babanı evden dışarı atacağım. Bu kadar iyi biri olduğu için."

“Ağlatmasana bizi baba.”

“Dünyamsınız siz benim.”

Tam o sırada kapı çalınca Efla hemen ayrıldı. “Ati geldi!” diye bağırdı ve yüzünü sildi hemen. “Yüzüm kızarmış mı? Al işte baba ya! Ati ağlayınca çirkin oluyorsun diye dalga geçecek şimdi. Beğendin mi yaptığını?”

“Kimmiş lan o?” dedi Feridun kaşlarını çatarak. “Kimse benim kızıma çirkin diyemez. Dövdürtmesin o velet kendini.”

“Allah aşkına, Feridun!” dedi Kübra da onun omzuna vurarak. “Çocuklarla uğraşma sakın. Ders çalışacaklarmış.”

“Evet!” dedi Efla kızgın bir suratla. Burnunu çekti, yüzündeki saçlarını uzaklaştırıp babasına baktı. “Güzel miyim?”

“Her zaman.”

Efla babasına şımarıkça gülüp kapıya yürüdü.

Kübra da, “Sen gel, televizyon odasına geç. Efla’yı biliyorsun ders başına oturmuyor. Akgün çalıştırsın biraz,” diye kocasını uyardı. Feridun kafasıyla onayladı. Kızının okulla pek işi yoktu, iyi biliyordu.

Efla kapıyı açarken, “Ne kadar çabuk geldin,” dedi Akgün’e şaşırarak. “Selin’le merkezde değil miydiniz? Oradan gelmen uzun sürer. Ne yaptın, uçtun mu?”

“Gitmedim,” dedi Akgün de omuz silkerek. İçeri geçerken Efla bakışlarını Akgün’ün az evvel beklediği yerden alamadı.

“Ne?”

“Gitmedim.”

“Oha, neden?” Kapıyı kapatıp çocuğa döndü.

“Ağladın mı sen? Suratın çok çirkin olmuş,” diyen çocuğa gözlerini devirdi.

“Sensin çirkin.” Akgün yüzünü buruşturunca güldü çocuğa. “Cevap ver-sene! Neden gitmedin?”

Umursamazca baktı. “Annem mantı yapmış.”

“Yani?”

“Mantı yemek istedim.”

Efla dayanamadan kahkaha attı. “Bu mu yani? Nesrin teyzem mantı yaptı diye kızı mı ektin?”

“Evet.”

“Tamam, en sevdiğin yemek mantı da kızla da yiyebilirdiniz dışarda.”

“Annemin yaptığıyla aynı olmazdı.”

“Ee, onu da çağırıydın?”

“Hayır, annemin mantısını yalnızca ben yiyebilirim,” diyen Akgün de Efla’nın suratına dayanamayıp gülmeye başladı. Gülüşlerini durduramaz gibi bakışarak kahkaha attılar.

En sonunda kendisini durduran Efla oldu. “Sana inanmıyorum!”

“Tamam, sen de yiyebilirsin.”

Efla gülerek ona vurdu. Kol kola içeri geçecekken Feridun’u onları izlerken bulan Akgün, “Feridun amca nasılsın?” dedi yüzü aydınlanırken.

Feridun, babası kadar değerliydi gözünde. Kübra da annesi kadar. Bu insanların ellerinde büyümüştü.

“İyidir aslanım. Sen nasılsın?” dedi Feridun da.

“İyiyim ben de. Fizik çalışalım diye geldim. Müsaitsiniz, değil mi?”

Her ne kadar birbirlerinin evine istedikleri gibi girip çıkma hakları olsa da büyüklerinden çekinirlerdi. Her iki baba da çocuklarını saygıyla büyütülmüştü.

“Burası senin de evin oğlum,” dedi Feridun. “O nasıl soru? İstedığın gibi gir, çık.” Her seferinde aynı cevabı alırdı.

“Teşekkür ederim. Kübra teyzem nerede? Ona da selam vereyim.”

“Efla’nın odasında mı çalışacaksınız?” Feridun sert baba imajı çizmeye çalıştı. Üzerinde gömleğinin üstüne giydiği süveter, pantolonu, dağınık saçları ve ince gözlükleriyle ona bakan biri adamdan korkmazdı. Sıcakkanlı baba görüntüsünü bozamıyordu.

Akgün, Efla’ya döndü. “Hayır, baba. Mutfak masasında çalışacağız.” Babasının bazı kurallarına uymaya çalışıyordu. *Yatak odası insanın mahremi, herkes misafir edilmez* derdi babası. Akgün çok yakını olsa da babasının kurallarını çiğnemiyordu Efla.

Yani... babası etraftayken çiğnemiyordu.

“Heh, iyi. Kübra teyzen mutfakta zaten,” dedi Feridun da gülümseyerek. Gözleri kısıldı, yüzü aydınlandı. “Arada gelirim yanınıza. Bana da anlatır, Akgün.” Sırtınca Akgün de güldü. Feridun’un niye böyle konuştuğunu anlamıyordu. “Fizik,” dedi tehditkâr bir şekilde.

Faruk sürekli olarak kafasını bulandırıp dünür olacaklarını söylediğinden beri normal gözle bakamıyordu çocuklara. İkisini o şekilde düşünmeye bile gelemiyordu. Travması olmuştu.

“Tabii, Feridun amca. Biz mutfaktayız,” diyen Akgün mutfağı gösterirken Efla da gözlerini devirerek onu kolundan tuttu.

“Ders çalışıyor olacağız baba. Rahatsız etmezsen sevinirim. Yoksa okulu bırakır, çöpçü olurum,” diyerek mutfağa sürükledi çocuğu.

“Çöpçülüğe benim çalışma odamdan başlayabilirsin!” diye bağırdı babası çocukların arkasından. “Çöp kutusu çok birikti!”

Efla ve Akgün gülerek mutfağa girdi. Kübra da bulaşıkları yerleştirmiş, masayı toplamıştı.

“Kübra teyzem,” diyen Akgün çantasını bırakıp Kübra’ya sarılırken ellerini kurulayan Kübra da, “Selam bebeğim,” diyerek genç çocuğa sarıldı. “Nasılsın?”

“İyiym. Fizik çalıştırmaya geldim Eflatun’u.”

“Aman Akgün’üm, bir sen varsın şu kıza okulu hatırlatan yoksa umurun da değil bunun! Vallahi iyi yapıyorsun.”

Akgün derslerine odaklı bir çocuktur. Efla’nın hayatında olması Kübra’nın içini rahatlatıyordu.

“Her zaman, Kübra teyze. Sen nasılsın?”

“Ne olsun işte, iyiym. Annen nasıl? İki gündür hastanelerden çıkamadık,” dedi Kübra kaşlarını kaldırarak. “Vallahi çok inatçı o da sizin gibi.”

Nesrin dört aylık hamileydi. İlk duyduklarında herkes heyecandan kafayı yiyecekti çünkü aileye yeni bir kişi katılıyordu. Herkesi bir heyecan basmıştı. Nesrin ve Kübra sürekli doktor kontrolüne gidiyorlardı. Amaçları cinsiyetini öğrenmekti fakat çocuk inatçıydı. Göstermiyordu.

“Öyle,” dedi Akgün de heyecanla. Derin bir nefes aldı. “Ben oğlan hissediyorum.”

“Bence kız,” diyen Efla da masaya kuruldu. “İsmi bile düşündüm ben ama Faruk amca *bu çocuğumun ismini ben koyacağım* dediği için sessizim. Son aylarda aklına sızacağım.”

Akgün, “Bu aileye bir kız yeter,” dedi ve göğsünü kabarttı. “Oğlan olacak.”

“Bir oğlan da yeter. Kız olacak.”

“Oğlan.”

“Kız.”

“Oğlan!”

“Kız dedim ya!”

“Efla’m onun kardeşi ya. O ne isterse o oluversin,” dedi Kübra gülerek. Olacağından değildi. İkisi katır gibi inatçı olduğu için bu tartışmayı bitirmek istiyordu.

“Benim de kardeşim olacak! Ben kız kardeş istiyorum!”

Kübra, “İş başa düştü,” deyince Efla annesine döndü ve şokla, “Hayır. Nesrin teyzem kız doğursun. Sen doğurma. Ben size yeterim,” deyince üçü bir ağızdan güldü.

Kübra, “Hadi oyalanmayın. Çabuk başlayın da çabuk bitsin,” diyerek mutfaktan çıkarken, Akgün de kitaplarını çıkardı. Efla mutfağa getirdiği pembe tüylü kalemi ve pembe defterini çıkardı. Birkaç dakika sonra Akgün anlatıyor, Efla dinliyordu.

Dinlediği meçhuldü.

“Anladın mı?” lafını duyan Efla kafasını kaldırdı.

“Evet.”

“Anlat.”

“Neyi?”

“Anladığınızı anlat.”

“Anlatan ben olsaydım anlatırdım ama burada anlatan sensin. Asıl sen anlat!” diye yükselince Akgün ona güldü.

“Küçük şeytan.”

Dil çıkardı genç kız. “Büyüğü sen misin?”

“Çok konuşma da dersi dinle, fizik önemli. Hayatın her yerinde kullanırsın.”

“Sen kullanırsın, ben de senin yanında olduğum için otlanırım. Nasıl ama? Beyin bedava!”

“Ben yanında olmazsam?”

Efla gözlerini kocaman açtı. “Ne dedin, Ati?” dedi dehşete düşmüş gibi. Koluna vurdu çocuğun. “Öyle konuşmasana.”

“Ya kızım, tuvalette bile işine yarar bunlar senin.”

“Bana ne, sevmem fizik.”

“Ama sınava çalışmamız lazım. Birkaç gün kaldı.”

“Tamam, sen anlat.” Efla sırttıktan sonra esnedi. “Hadi.”

“Uyuma, Eflatun. Bugün okulda da uyudun zaten.”

“Her şeye koşturuyorum...” Kollarını masaya dayayıp kafasını da kollarına yasladı. “Çok yoruldu, Ati ama tatlı bir yorgunluk. Çünkü ben... biliyorsun ya, sahne hep benim olacak.”

Akgün onun yüzündeki mahmurluğa gülümsedi. “Sana inanıyorum. Çok büyük bir oyuncu olacaksın.”

“Sen de çok büyük bir savcı olacaksın. Ben de sana inanıyorum,” diyen Efla’nın gerçekçi konuşmasına, Akgün buruk bir tebessümle gülümsemekle yetindi. Doğruydı. Futbolculuk yalnızca çocukluk hayalimdi. Üst ligde oynamaya kendini kaptırmıyor, boş zamanlarında ders çalışmaya devam ediyordu. “Seni takım elbiseyle hayal edemiyorum. Sanki hep top koşturacaktıydın gibi. Keşke hayallerin sadece hayal olmasa, Ati...”

Koşturamazdı. Biliyordu. Babası futbolun bir heves olduğunu çok güzel anlatmıştı.

Akgün, “Devam ediyorum,” dedi boğazını temizleyerek.

“Sevgilin olmasından nefret ediyorum,” dedi Efla burnunu çekerek. Bu çıkışı anıydı.

Genç çocuk duraksadı. “Çok sevindiğini söylemiştin.”

“Yalan söyledim,” dedi rahatça.

“Aramızın düzeldiğine sevindin sanıyordum.”

“Sevindim... ama sevgili olmanızı istemedim.” Akgün yutkunarak onun yüzüne bakakaldı. “Başka biriyle sevgili ol.”

Kaşlarını çattı. “Başkası sorun değil mi? Selin mi yani sorun?”

“Bilmiyorum,” dedi duyulmayacak bir sesle. “Boş ver. Sen fizik anlat, ben dinliyorum.”

Çocuk dersi anlatmaya devam etti. Efla başta ona sorular sorarak dinliyor gibi yapsa da daha fazla dayanamadı. Gözleri hafifçe kapandı ve defterinin üstünde uyuyakaldı. Akgün onun uyuduğunu fark etmeden anlatmaya devam etti. Dakikalar sonunda, “Eflatun?” diye seslenince karşılık alamadı.

Yüzüne doğru baktı genç kızın. Gür saçları yüzünü kapatmıştı. Saçlarını çekti ve kızın yüzünü gördü. Dudaklarını her zamanki gibi şişirmişti. Dünya gözleri kapalıydı ama yüzüne bakarken kafasında bu görüntüyü tamamlıyordu. Minik bir burnu vardı. Yanakları elma gibiydi. Bazen yanaklarını sıkamak istemesine sebep oluyordu.

Efla uykusunda minik bir tebessüm etti. Akgün’ün sol tarafındaki organı göğsüne sertçe yumruk attı. Korkuyla elini kızın saçından çekti ve geriye kaçtı.

Elini kalbine koydu. Ne oluyordu kendisine? Kalbi... neden bu kadar hızlı ve sert çarpıyordu? Kafasını iki yana sallayıp korkuyla yutkundu. “Hayır,” dedi kendisine. “Hayır.”

Bakışlarını etrafta gezdirdi. Hiçbir şeye anlam vermek istemiyordu. Yalnızca... onun yanında olmak istiyordu.

Bakışları tekrar Eflatun Kız'ın yüzünü bulunca yüzündeki korku dolu ifade silindi. Kaşları çatıldığı yerden düzeldi, gözlerindeki ifade yok oldu ve dudaklarında küçük bir gülümseme doğdu. O da kollarını masaya dayayıp kafasını koydu.

Kızın yüzüne bakarken hiçbir şeye anlam vermek istemedi. Sadece... izledi.



*Efla Korkmaz
2024, İstanbul*

“Avukatım olmanı istiyorum.”

Yüzüme bakıyor, cevap vermiyordu. Şok mu olmuştu, mutlu mu olmuştu, üzülmüş müydü, hiçbir şey anlamıyordum. Yeşil gözleri loş ışığın altında kararmış mıydı yoksa... Anlamıyordum. Onu tanıyordum ama şu anki ifadesini hiç görmemiştim.

Gergince gülümsedim. “Sen istemiyorsun sanırım...”

Kafasını iki yana salladı. Ona çok dikkatli bakmasam bu hareketini fark etmezdim bile. “Bekleliyordum.”

“Yani?” Ensemi ovuşturdum. “Ne düşünüyorsun?”

“Fikrini neyin değiştirdiğini.”

“Baştan başlamak istiyorum, Akgün,” diyerek senaryo kağıdını gösterdim. “Baştan başlamak istiyorsam intikam almalıyım.” Dudaklarımı ısır-dım. Bunu ona söylemek istiyordum. Tedirgin bir şekilde karşımdaki takım elbiseli adama baktım. “Yanımda olur musun?”

“Sen dalga mı geçiyorsun?” dedi birden gülerek. Suratım dondu, korkuyla boğazımı temizledim.

“Tamam, aptalcaydı. Kabul ediyorum.” Kafamı iki yana salladım. Garsonlardan biriyle göz göze gelince elimi kaldırıp çağırdım. Garson yürürken Akgün bana sinirli bir surat ifadesiyle bakıyordu. Bakışlarından kaçıp, masaya bakarak hızlıca konuşmaya başladım.

“Aptallık ettim. Avukatım olmanı istemiyorum diye günlerdir başının etini yedikten sonra senin hikâyeni duyup gaza geldim çünkü lanet olsun ki o hikâyeyi senden dinleyemiyorum. Önceden dinlesem belki de ikna olur-dum. Belki. Bilmiyorum. Sekiz yıl sonra karşıma çıktığında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum! Birlikte doğduğum, yürüdüğüm, desteklediğim, özlediğim, her şeyi birlikte yaşadığım arkadaşımışsın gibi devam mı

etmeliyim yoksa..." Duraksadım. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Akgün'ün bakışlarındaki merak beni kendime getirdi. "Boş versene."

"Yoksa ne, Eflatun?" Öne doğru eğildi. Masamızın başına gelen garsonu elinin tersiyle kovduğunda garson kız aramızdaki konuşmayı anlamış gibi ortalıktan kayboldu. "Yoksa..."

"Yoksa-"

"Oha, Efla! Sen misin bu?" diye bağırان sesi duyunca bakışlarımız aynı anda ileriye döndü. "Vay, harika görünüyorsun!"

Tüm kaslarım sıkışırken bu herifle karşılaşmayı beklemediğimi söyleyebilirdim. Yüzümdeki öfkeli ifadeyi sildim ve nazik bir şekilde gülümsedim. "Burak! İnanmıyorum. Nasılsın? Uzun zamandır görüşemiyoruz."

Akgün geriye yaslandı. Ona gözucuyla bakıp bu anı bozmaması için sessiz bir uyarıda bulundum. Gözlerini devirdi, çenesini kaşıyarak mekânın alt katına baktı.

Ayağa kalkıp Burak'a sarıldım. "Ben iyiyim! Asıl sen nasılsın? Son görüşmemizden sonra bayağı iyi görünüyorsun. Efla buradan dönemez demişlerdi."

Burak tanıştığımızda ünlü bir futbol takımında yıldızı parlayan bir oyuncuydu. Reklam çalışması için bir süre takıldığım fakat arkadaşlıktan ileri gidemediğim biriydi. Yatıp yatmadığımızı hatırlamıyordum. Onunla tanıştığım dönem ayık gezdiğimi söyleyemezdim. Bana karşı olan samimiyetine güvenerek çok ileri gitmediğimizi düşünüyordum.

"Toparladım diyelim," dedim sakince.

Burak bana sarılmayı bırakıp bakışlarını masaya çevirdi. Ben de bakışlarımı oraya çevirdim. Akgün dik dik Burak'a bakıyordu. Memnun durmuyordu ve bunu saklama girişiminde de bulunmuyordu.

Gerilerek, "Ah, sizi tanıştırayım. Yakın bir arkadaşım ve..." Duraksadım.

Ne demem gerektiğini bilemeyince Akgün konuştu. "Avukatıyım," diye açıkladı. Burak'a onu tanıyormuş gibi bakıyordu.

"Yakın bir arkadaş mı?" Burak sırtıttı. "Senin çok arkadaşın yoktur, Efla. Tanıyor muyuz biz bu arkadaş?"

"Bu arkadaş sizi tanımıyor," dedi Akgün sert bir sesle. Yok sayılmaktan hoşlanmadığını anlıyordum fakat bazen ünlü dünyasında bu tarz, insanları yok sayan tipler vardı. Burak onlardan biriydi. Kalp Çıkmazı'ndan sonraki olaylar hakkında hiç aramamıştı mesela. Umurunda değildi çünkü düşüşe geçmiştim.

“Ben Efla’yı beş senedir tanırım. Sen kimdin?”

“Ben Efla’yı otuz senedir tanırım. Sen kimdin?”

Burak’ın gözleri kocaman oldu. “Bu...” Bana döndü. Bir bana, bir Akgün’e bakarken ensemini sinirle ovuşturdu. “Sen...” Güldü Burak kocaman. Elini uzattı. “Sen şu magazinlerdeki adamsın.”

Akgün onun eline bakmakla yetindi. Burak boğazını temizleyerek elini geri çekti ve masanın kenarına bir sandalye çekti. Akgün yüzüne davar gibi bakarak bir açıklama beklerken omuz silkti. Çocuğa kalk, git diyemezdin sonuçta. Ben de sandalyeme kuruldum.

“Otuz sene ha... Otuz sene!” Burak düşünür gibi masaya bakındıktan sonra, “Sen şu Ati yavşağı mısın?” diye birden sordu.

“Burak!” dedim gözlerimi kocaman açarak. Nasıl konuşuyordu öyle!

“Pardon?” dedi Akgün’ün suratı yavaş yavaş kararmaya başlarken.

“Ati işte. Efla’yı bırakıp giden arkadaşı. Zaten tanımadığımız tek arkadaş oydu. Dilinden düşürmezdi.” Masaya doğru eğildi. “Bizim kız alkolikti.” Sırıttı. “Komalar falan...”

“Burak susar mısın?” derken dirseklerimi masaya dayayıp yüzümü avuçladım. Ah, siktir. Alkolü komaya girecek kadar kullandığımı doğru düzgün kimse bilmiyordu. Bu durumu ailem ve Nana dışında bilen birkaç kişi vardı. Burak da şahit olmuştu.

“Ne var, Efla ya? Ati nerede bilmiyorum ama bu adamı sevdim, karizmatik biri. O da bilsin.”

Karşısındaki kişi Ati’nin ta kendisiydi! Bu adam mal mıydı?

“Sen de iyi birisin, sevdim ben seni,” dedi Akgün öne doğru eğilerek. Burak’ın omzunu sıktı. “Ati’yi ben de duydum. Şerefsizin tekiymiş.” Gözlerimi kocaman açarak ona baktığımda bana değil, Burak’a baktığını gördüm. “Sen başka ne biliyorsun?”

Burak’tan nefret ettiğine emindim.

“Vallahi Efla hep bahsederdi o çocuktan. Küçüklük arkadaşımı bunlar sonra herif hiç haber vermeden çekip gitmiş. *Bu halimi görsün ve pişmanlıktan gebersin istiyorum*, derdi Efla. Hiç arayıp sormamış, üzücüydü. Kafayı çok çekiyordu o dönemlerde. Çantasında hep matarası olurdu.”

“Kimse dur demiyor muydu Efla’ya?”

“Bir tane kadın... İsmi neydi? Nana mıydı ne? O toplardı. Yapımcı Gürkan Tasma vardı. Ha, bir de Banu Balat.” Güldü Burak. “Çok fena bir kadın, dostum. Bir gün tanış. Üf, yani!” Eliyle lezzetli gibi bir işaret yaptı.

Onun eline baktım yalnızca. Allah'ım... neyin ortasıydım şu an! "Ama onun yardım ettiğini sanmıyorum. Birlikte dağıtırlardı. Hatırlıyor musun, Efla? Her gece bar çıkışlarında kameralar bekliyordu seni. O dönem iyiydin ama ya. İyi projelerdeydin çok etkilenmedin."

Sabırla etrafa bakındım. Beni baştan beri çeken kadın yine telefonu çıkarmıştı. Gözlerimi ona dikince telaşla telefonla görüntülü konuşuyormuş gibi yaptı. Kafamı iki yana salladım. Burak'ı kovsam ya da dövsem yine magazinlik olay çıkarır mıydım?

"Başka kimse yok muydu yani?"

"Biz kameralar önünde vardık," dedi Burak bu çok komik bir şeymiş gibi. "Ajansla kulüp istemişti ilişki yaşıyormuş gibi göstermemizi. Fena konuşuluyorduk. Ben bu arada futbolcu-"

"Kimse yoktu," dedi Akgün onun hakkında herhangi bir şey duymak istemez gibi. "Sen niye kameralar önünde vardın?"

"Dostum bu işler böyledir. Birkaç kez kameralara poz verdik o kadar. Hem... Efla yardım kabul etmiyordu. *Ben yalnızım, kimse benim yanımda değil, Ati de gitti, kimsesizim* falan diyordu. Bir tek Nana denilen kadın buna sahip çıkabiliyordu. Sonra birden düzeldi." Göz gezdirdi üstümde. "Çok kötü zamanlardı ama iyileşmişsin. Ati falan... unutmuş gibisin."

"Unuttum," dedim bakışlarımı Akgün'e dikerek. "Beni çok kırdı ama toparladım artık. Önemi yok Ati'nin."

Akgün *öyle mi* der gibi kaşlarını kaldırdığında yüz ifademi bozmadım. Sadece baktım.

"İyi iyi, sevindim. Bu arada Ati'yi gördüğünüz yerde suratına tükürürseniz sevinirim. O piç yüzünden bana sıra gelmedi."

Akgün kaşlarını çattı. "O ne demek dostum?" Sıkılı olan yumruklarını görüyordum. Parmak boğumları beyazlamıştı.

"Efla o kadar içiyordu ki çevresinden insan eksilmiyordu." Çirkin bir şekilde gülümsediğini görünce tekrar yüzümü sıvazladım. Ben o zamanları unutmaya çalışırken karşıma çıkması hayatın bana çektiği siktir olmalıydı. Sabır diliyordum. Akgün de diliyor olmalıydı. Her an saldıracakmış gibi görünüyordu. "Banu ve ikisi boş dönmüyordu. Dostum... Her gün farklı bir ada-"

"Kapa çeneni artık!" diyerek masaya sertçe yumruğumu vurduğumda Burak irkilerek bana döndü. Gözlerime baktığı gibi ürkerek geri çekildi.

"Efla... ben..."

“Kalk masamdan!” diye ıslığa yakın bir sesle konuştum. Burak sinirlendiğini anlayarak hızla sandalyeden kalktı. “Defol, hadsiz herif! Gözüm görmesin!” Burak büyük adımlarla bizden uzaklaşırken titreyen ellerimle çantamı aldım. “Hesap!” diye bağırdım.

Garson bize yaklaşırken çevredeki masaların bize baktığını görsem de umurumda değildi. Garson hesabı getirdiğinde ellerim daha da titremeye başladı. Başıma çok keskin ağrılar saplanıyordu.

“Teşekkürler,” diyen Akgün beni elimden tutarak kaldırdığında saçlarım yüzümü kapattı. Çantamı son anda kaptım.

“Hesap...” dedim arkaya bakarak.

Beni yürütmeye başladı. “Hallettim.”

Tam merdivenlerden inecekken, “İyiliğiniz için o görüntüleri silmenizi öneriyorum,” diyen Akgün’le kafamı kaldırdım. Beni çeken kadının masasının önündeydi. “Efla Hanım’ın avukatı olarak söylemeliyim ki çok üzülürsünüz. Kişisel verilerin ihlali suçu azımsanacak gibi değil.” Kadına ürkütücü bir şekilde gülümsedi. “Özellikle de yanında avukatı olan bir kadının kişisel verilerinin ihlali? Başınızı ağrıtır.”

Kadın, “Ben... üzgünüm,” dese de Akgün masadakilere gülümsedi.

“İyi akşamlar diliyorum.”

Akgün beni dışarı çıkarırken, “Senaryo kaldı!” diyerek geriye dönecekken diğer elindeki kâğıdı kaldırdı. Kâğıdı aldım ve boğazımı temizledim. “Teşekkür ederim.”

Vale arabayı önümüze getirince kapımı açtı. “Ne için?”

Cevapsız bıraktım onu. Oysa cevap belliydi.

Atı olduğun için...

Yargılamıyordu, sormuyordu, kızmıyordu, sinirlenmiyordu. Yalnızca yanımda oluyordu.

İhtiyacım olan bu muydu? Hiç mi umurunda değildim? Niye sorgulamıyordu? Sorgulamasını istiyordum! Niye benim yüzümden o hale düştün diyebilirdi. Benimle kavga edebilirdi! Etsin istiyordum!

Sürücü koltuğuna kurulduktan sonra arabayı ilerletmeye başladı. Birkaç dakikayı sessiz geçirdik. Daha sonrasında kafasını iki yana yatırıp rahatlar-ken, “Mahkeme dosyalarını hazırlamam için bana elindekileri vermen gerek,” diye konuştu. “Hedef alacağım kişiler Arda ve Kâzım mı? Tüm ekip mi? Bunları konuşmamız gerekiyor.”

Bana *dalga mı geçiyorsun*, deyip bir de avukatım olmak için elimdekileri mi istiyordu? Hayret edilesiydi! Koltukta küçülerek camdan dışarıyı izledim. Bir cevap vermemeyi seçtim. Titrememi durdurmaya çalışıyordum.

“Kemerini bağla,” diye uyardı. Ona ters ters bakarak bağladım.

“Yarın sabahтан İngiltere’ye uçacağız. Bana bilgileri atarsan biletimi alacağım. Bir de otel ayarlamana gerek yok, orada kalacak yerimiz var,” dedi tekrar konuşarak.

Marka çekimlerine gidiyordum. Kalacağım yerden içeceğim suya kadar ayarlıydı. Kafama göre başka yerde kalmayı düşünmüyordum. Ona da cevap vermedim.

“Sabah bana mesaj atarsın, ben alırım seni. Birlikte geçeriz havalimanına.”

“Neden sormuyorsun?” dedim ona dönerek. Bakışlarını aynalarda gezdirdi. Bana bakmadan yola döndü.

“Merak etmiyorum.”

“Merak etmiyor musun?” dedim kalbim kırılır gibi hissederek. “Beni merak etmiyor musun?”

“O herifin anlattıklarını,” dedi umursamazca.

“O herifin anlattıkları benimle ilgiliydi!”

“Her ne sikimse...” dedi öfkeyle. “Umurumda değil, tamam mı? Yaşadığın kötü anıları düşünmeyeceğim.”

“Pişman mısın?” diye sordum acımadan. O halimi görmesini ve ne halde olduğumu görüp gidişi yüzünden pişman olmasını istiyordum. En azından biliyordu. Pişman mıydı? Cevap vermedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Bugünü umursuyor olmam geçmişi unuttuğumu düşündürmesin. Yanımda olduğun için sağ ol ama boktan durumumu dinlemene rağmen umurunda olmadığımı duymak bana iyi gelmiyor.”

“Sana ne iyi gelecek, Eflatun?”

Sesindeki ton beni sinir krizine sürükleyebilirdi ama sakindim. “Evime gitmek.”

“Tamam, seni evine bırakacağım.”

“İngiltere’de kalacağım yer hazır. İşbirliği için ortak otel ayarlanmış,” dediğimde altdudağını ağzının içine yuvarlayıp kafasını aşağı yukarı doğru salladı. “İngiltere’de görüşebileceğimizi sanmıyorum. Dört günlük ayarlanmış zaten.”

Bakışlarını bana çevirdi. “İki günde bir-”

"İş seyahatinde olacağım. Kahve randevularını unut." Sesim ister istemez sert çıktı. "Sabah beni almana gerek yok. Taksiyle geçeceğim ve sana elimdekileri vereceğim. Birkaç isim daha var, onları da dahil etmeni istiyorum. Sadece itiraf gerekiyor, elimde kanıt yok. İtiraf için bir şeyler ayarlayabilirim."

"Gizli ses kayıtları bir vakıanın* ispatı için hukuk veya ceza mahkemelerinde delil olarak kullanılamaz."

"Gizli ses kaydı almayacağım ultra zekâ. O kadar da mal değilim."

"İyi," dedi yüzünü buruşturarak. "Sevindim. Ne bok yiyeceğini merakla bekliyorum."

"Düzgün konuş benimle ya!"

"Sen düzgün konuş!" dedi öfkeyle. "Randevuları unut, gelme, git, başka yerde kalırım falan... Bu ne şimdi? Beni kendinden metrelerce uzağa savuruyorsun."

"Sen yıllar önce kendini kilometrelerce uzağa savurduğunda ben sana bir şey demedim, Akgün!"

Sinirle kafasını iki yana salladı. Gaza abandığında, "Yavaş sür!" diye çığlık attım. Boş yolda gaza daha da asıldı. "Ne bok yersen ye! Sana parayı da vermeyeceğim! Böyle avukat mı olur? Canımı tehlikeye atıyorsun." Biraz daha hızlanan arabayla kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çocuk gibisin."

"Seninleyken öyle olmak da benim hatam."

"Hata öyle mi? Güzel!"

"Güzel!"

Sinirle dışarı baktım. "Geri zekâlısın."

"Sen benden daha akıllı değilsin."

"Akıllıyım. Ben gitmedim," dedim huysuzca.

"Hatayı yapan sendin." Kafamı sinirle ona çevirdiğimde, "Ne?" dedi kafasını iki yana sallayarak. "İnkâr mı edeceksin? Üste mi çıkacaksın? Neden gittiğimi bal gibi biliyorsun. Söyle, Eflatun. Söyle!"

Söyleyemezdim.

Yüzünü bana doğru çevirip bedenime doğru yaklaştı. Tedirgin bir şekilde bir yola, bir onun yüzüne baktım. Hâlâ çok hızlıydı! "Her gece başka adamla barlardan çıktığın için sana sinirlenmedim diye öfkemi bana mı yöneltiyorsun?"

Bakışlarım dolgun dudaklarına kaydı ister istemez. Göğsümdeki kalbim sertçe vurunca yutkundum. "Sen benim öfkemi hak ediyorsun."

* Olgü. (Ar.)

Bakışları dudaklarıma düşünce dudaklarını araladı. Konuşacaktı, yapmadı. İçerideki hava öyle ağırlaştı ki kendime olan güvenimi kaybettim. Dudaklarımız arasında milimler vardı. Böyle olmamalıydı fakat böyleydi.

Arabanın hızını düşürdü, bakışlarını dudaklarımdan çekmeden arabayı durdurdu. Dudaklarım titreyerek aralandı. Nefes alış veriş hızım artmaya başladı. Göğsüm de çok hızlı bir şekilde inip kalktı.

Bakışlarını yavaşça önüne çevirdi, koltuğuna geri yaslandı. Kafasını başlık kısmına koyup derince yutkunduğunda ondaki bakışlarımı hızla önüme çevirdim. Dudaklarımı birbirine bastırdım, burnumdan soluyordum.

Yıllar öncede kaldı sandığımız hiçbir şey yıllar öncede değildi. Şimdide, gelecekte ve siktiğimin her anındaydı. Kaçamıyorduk.

“İstediğin gibi olsun,” dedi yutkunarak. Bakışlarımı yoldan alamıyordum. Nerede olduğumuzu algılayamıyordum. Burası tanıdık görünüyordu. “Kendin git, İngiltere’de istediğin yerde kal, beni görmeyebilirsin de... Önemi yok. Bana kuzgınsan haklısın ama beni kendinden uzaklaştıramayacaksın.”

Bakışlarım hızlıca ona döndü. Onun da göğsü sertçe inip kalkıyordu. Sanki... iyi değilmiş gibi duruyordu. Bakışlarını bana çevirdi. Acı mı çekiyordu?

“Evinin önündeyiz,” dediğinde kafamı çevirip etrafa baktım. Evet, tanıdık gelmesinden anlamalıyım.

“Teşekkür ederim...”

Kısık sesimi ben duyamadım ama o duydu. “Önemli değil. İhtiyacın olursa numaram sende var. Ne zaman çağırırsan...” Sesi kırılır gibi oldu, boğazını temizleyerek düzeltti. “Gelirim.”

Ne zaman çağırırsan gelirim, Eflatun. Ama artık senin hızına yetişemiyorum.

Hatırladığım anıyla yutkunarak kapının kolunu tuttum. “Teşekkür ederim,” dedim ve hızla arabayı terk ettim. Arkama bakmadan koşarak güvenliklerin beklediği döner kapıdan geçip, bekleme salonuna girdim. Etrafa bakınmayı kesip arkama döndüğümde arabanın gittiğini gördüm. Döner kapıdan bu sefer sakın bir şekilde yürüyerek çıktım ve kaldırımdan giden arabanın arkasından baktım.

Lanet olası... Ne yaşamıştık biz öyle?

Arabanın gözden kaybolmasıyla daireme çıktım ve karanlık evime adım attım.

Sessizlik.

Işıklan açtığımda evimin boşluğuna gözlerimi devirdim. Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara fırlattım. Üstümdeki ceketimi de çıkardıktan sonra çıplak ayaklarımla salonla mutfakı ayıran ada tezgâha ilerleyip şarabıma uzandım. Mantarı açmaya çalışırken sessizliğin yarattığı rahatsız edici hisle baş etmeye çalıştım.

Birkaç gündür kafam ve etrafım sürekli dolu olduğu için gerçekliğimden uzaklaşmıştım. Gerçekliğim buydu. Yalnızlık.

Yalnızlığı hiç özlememiştim fakat sürekli yüzüme çarpıyordu. Peşimi bırakmıyordu.

Küçücük dünyam vardı, onun içindeki iki, üç kişi de çevremde olmayınca yüreğim ağrıyordu.

Şarap mantarını çıkarabildiğimde telefonumu elime alıp, şehrin manzarasını karşılayan geniş camın önüne geçerek fotoğraf çekindim. Sosyal medyaya fotoğrafı göndermeden önce üstüne yazı yazdım.

*Nothing can bring you peace but yourself...**

Koltuğuma geçip kafamı yasladım. Gelen mesajlara, yorumlara bakındım. Birkaç kişinin iyi dileklerine cevap verirken yorumlarda da sanatçı arkadaşlarıma karşılık verdim. Telefonu kenara fırlatıp tavana bakmaya başladım.

Sessizlik.

Hiçbir şey yoktu kendimden başka. Olan da gidiyordu, sahip olduğum da kayboluyordu.

Şaraptan hiçbir yudum alamadan kenara bıraktım. Alkolü genellikle göz önünde olduğumda alıyordum çünkü insanlara alkol konusunda iyileştigimi kanıtlamam gerekiyordu. Üç yılda o kadar dağıtmıştım ki herkes kötüleşmemi bekliyormuş gibi gelmişti.

Terapilerle iyileşmişim. Artık o kadar da alkol aramıyordum. Alkolü bazen alıyordum. Bazen... çok ihtiyacım olduğunda.

Şarabımla göz göze geldim. Elim kadehime giderken gözlerimi hızla kapattım. Telefonumu alıp gözüm kapalı ezbere bildiğim numarayı tuşladım. Telefonu kulağıma götürürken aceleyle koltuğumdan kalkarak yatak odama ilerledim.

Telefon açıldı. "Baba?"

"Efla'm?" diye seslenen babamın uykulu sesini duyunca gözlerimden akan yaşları tutamadım. "Sen misin bebeğim?"

"Evet, baba."

* "Kendinizden başka hiçbir şey size huzur getiremez." (İng.) Amerikan yazar Ralph Waldo Emerson'nın sözü.

“Canım gecenin on bir buçuğu.” Birkaç senedir saat onda yattıkları için onların uyuduğu saat olduğunu fark edememiştim. Babamın uykusu hafifti, uyanırdı fakat annemi arasam açmazdı. “Bekle bebeğim.” Babamın odadan çıktığını kapanan kapı sesinden anlayabildim. “Ne oldu? Acil bir durum mu var?”

“Özür dilerim.” Kendimi tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başlarken, “Birkaç haftadır arayamadım. Olaylardan haberdar edemedim,” diye ekledim.

“Babacığım bunu dert etmeyi bıraktık biz. Başın dolu oluyor bazen, olur öyle. Hem Nana her şeyden haberdar ediyor bizi, sağ olsun. Biliyoruz biz senin ne durumda olduğunu.” Daha çok ağlamaya başladım. Bu sakin sesini o kadar çok özlemiştim ki... “Ah, benim güzel yavrum... Neden ağlıyorsun prensesim?”

“Baba ben... iyi değilim.”

“O kafasını kırdığımın eşiği gelmiş, gördüm. O haberler ne öyle? Salak saçma. Geberteceğim hepsini.”

“Baba beklemiyordum. Gitmişti. Faruk amcama aramasın beni demişti.” Burnumu çektim. “Avukatım yaptım onu.”

“Ne?” dedi babam şoka girdiği belli olan sesiyle. “Ne demek avukatım yaptım?”

Burnumu çektim. “Anlatacağım çok şey var sana baba...”

“Dinlerim canım. Sorun ne? O geri zekâlı velet ne yaptı?” Cevap vermeden ağlamayı sürdürünce sabırlı bir nefes aldı. “Kafam atıyor, Efla! Ne oldu?”

“Bir tane arkadaşım ile karşılaştım. O dönemde tanıştığım biri...” Babam sessizleşti. Bu konuyu konuşabildiğim kimsem yoktu fakat ona kolayca bahsedebiliyordum. Ne kadar öfkeli olsa da ne kadar o dönem benden elini çekmek istediğini ama beceremediğini bağırsa da yanımdaydı. “Akgün’e anlattı her şeyi. Neden o hale düştüğümü, nasıl bir dönem olduğunu...”

“Bir şey mi dedi Akgün sana kızım? Biliyorsun, o dönem zor bir süreçti ve bitti. Atlattık babacığım, değil mi?”

Şarap kadehine takılan aklımı onu arayarak uzaklaştırdığımı bilmesin istedim. Gözümden dökülen yaşlarımı sildim ve burnumu çektim. “Bitti baba.”

“Ne dedi sana? Kavgayı mı ettiniz?”

“Kavgayı ettik. Umurumda değil dedi.” Omuzlarım sarsılırken babam sessizdi. Ağlamayı bırakamıyordum. “Benimleyken çocuk olması onun hatasıymış. Öyle dedi.”

“Siz birbirinize karşı hiç büyüyemediniz ki...” dedi babam daha sakin bir sesle. “Küs kalamazsınız ki kızım.”

Daha çok ağlamaya başladım. "Ona çok kırgınım baba ama ondan uzaklaşamıyorum. Kovamıyorum ki onu."

Babam derin bir nefes aldı. Çıkmazdaydım ve o da bunu biliyordu. "Onu affetmek istiyorsan affedersin, veda etmek istiyorsan veda edersin. Sen ne istediğini biliyor musun?"

Bilmiyordum.

"Kavga ettiğin o mu, yoksa kendin misin kızım?"

Kalbim ağrıdı. Öfkeli olduğum kimdi? Atı mı, yoksa onun yokluğunda o hallere düşürdüğüm kendim mi? Onu da bilmiyordum. Kafası çalışmayan embesilin teki olmuştum.

"Onunla vakit geçirmeyi çok özledim. Eğlenmeyi, dertleşmeyi, heyecanlanmayı..." Ofladım. "Ama beni bırakışını da unutamıyorum. Göz ardı ediyorum, düşünmemeye çalışıyorum ama beceremiyorum."

"Birine karar vermelisin Efla yoksa daha çok kavga edersiniz. Kavga etmekten nefret ettiğinizi gayet iyi biliyorum."

Babam... onu kalbimin tümüyle seviyordum. Karanlık evimde bir ışık yakmıştı. "Evi özledim," dedim. "Alaçatı'ya gelebilir miyim?"

"O nasıl soru öyle kızım? Burası senin evin, insan evine gelmek için izin mi ister?"

"Annem küs mü bana?" deyince babam sessizleşti. Gerçekten onları arayamıyordum. Normalde onları habersiz bırakmaz, hal hatır sormak için arardım fakat son zamanlarda olaylar çok hızlı ilerliyordu.

Bu olaylar olurken aramadığım annemin bana küsmesi çok normaldi.

"Küs sayılmaz," dedi birkaç saniye sonra. "Kızgın sadece. Beni bilirsin, sen baba dediğin an yelkenleri indiririm ama annen inatçı yavrum. Çok zoruna gitti bu olaylarda aramaman."

"Geleyim mi?" diye sordum titrek bir sesle. "Anneme sürpriz olsun. Söyleme hiç."

"Ne zaman çıkacaksın yola?" diye sordu.

"Bir marka çekimi için dört günlüğüne yurtdışındayım. Yarın sabah İngiltere'ye gideceğiz Akgün'le." Babam gülünce ben de dayanamayıp güldüm. Burnumu çektim. "Yine sümüğümü akıttın baba."

"Senin ağlayasın varmış." Biraz daha güldü. "Kavga ettiniz ama yarın sabah tıpış tıpış, gülüşe gülüşe bineceksiniz o uçağa, değil mi?"

"Evet," dedim huysuzca.

"Ben evlatlarımin içini biliyorum." Yine güldüğünde burnumu çekerek sessizleştim. "Annemi kafaya takma. Şunun şurasında birkaç gün arayamadın. Buraya geldiğinde gönlünü alırsın."

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım daha iyi hissederek.

“Seni seviyorum bebeğim,” dedi uyukulu bir sesle. Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra odama baktım. Bu sefer yüzümde bir gülümseme vardı. Babamla konuşmak çok iyi gelmişti. Hemen kendime büyük bir bavul hazırladım. Küçük bavulumu da makyaj ve bakım malzemelerimle doldurdum.

Birkaç mesaja bakıp bana yazan magazin sayfalarını kontrol ettim. Akgün ile yemek yerken başka birinin çektiği fotoğraf ellerindeydi. Paylaşmak için izin istiyorlardı. Onlara paylaşmamalarını söyledim. Akgün’ün konuştuğu kadın belli ki elindekileri vermemiştii.

Gözlerimi kapatarak biraz sessizliği dinledim. Tam o an telefonuma gelen mesajla kafamı kaldırdım.

Akgün Tan: Sana kızgın değilim. (00:15)

**Akgün Tan: Yaptıkların umurumda değil
çünkü ne yaparsan yap sen, Eflatun’sun. (00:16)**

**Akgün Tan: Umurumda olan
yaptıkların değil, sensin. (00:16)**

**Akgün Tan: Belki senin için Ati’nin önemi
yok ama benim için Eflatun’un
her zaman önemi var. (00:17)**

Akgün Tan: İyi geceler, Eflatun. (00:17)

Yüzümde bir gülümseme oluştu. “Salak.”

Ona Cem’in bana ilettiği uçuş bilgilerini attım. Anında görüldü oldu.

Efla: Yalan söyledim. (00:19)

Efla: İyi geceler, Ati (: (00:19)



BÖLÜM ON



"Her şeyi yanlış yorumluyorsunuz, suskunluğu bile."

Franz Kafka



Ariana Grande - One Last Time

On dört sene önce

Akgün ağaca tırmanıp kızın camına çıkmaya çalıştı. Gerçekten ne zor işti bu böyle! Kapıdan giremezdi, o da çareyi camdan bulmuştu.

Feridun amcası evde olduğu için Eflatun'u kapı önünden alamazdı çünkü Feridun amcasının çok kızacağı bir şey yapmak üzereydi ve suç ortağı tabii ki de Eflatun olacaktı.

Suç ortağı demek de biraz işin rengini değiştiriyordu. Yine de emindi ki çok eğleneceklerdi. Efla'ya bunu teklif etse kızın çıkıp geleceğini biliyordu da kız telefonlarını açmıyordu ki!

"Ve sen ki... Sen ki gökleri uğruna aydınlatan güneş ve ben ki senin uğruna yanan gökyüzü. Gözlerim... ruhunu arıyor. Seni arıyor... Ay! Arıyor muydu, görüyor muydu?" diyen Efla hızla aynanın önünden ayrılıp masasındaki senaryoyu eline aldı. "Sen ki... aynen, evet. Ruhunu arıyor. Seni görüyor ve ruhuna koşuyor." Elini alnına vurdu. "Of! Görüyormuş ya! Of!"

Akgün cama tıklatınca, Efla yerinden sıçradı ve kocaman gözlerle cama döndü. Akgün otuz iki diş sırtıyordu. Penceresi kapalı olduğu için, "Aç!" diyerek cama tıklatmaya devam etti. Efla önce odasının kapısına koşup, "Anne, baba senaryo çalışıyorum. Pazartesi sahne var. Odama gelmeyin!" diye bağırdı.

"Tamam!" diye bağırarak annesiyle Efla odasının kapısını kilitledi ve koşarak pencereyi açtı.

"Ne yapıyorsun sen burada!" diye sessiz bir şekilde söylendi. En son cama tırmanma işini küçükken anne babaları hafta sonu görüşmelerini yasladıklarında yapmışlardı.

"Arıyorum açmıyorsun! Ne yapayım? Dumanla mı haber salayım?"

Akgün sırtıtarak içeri girdi ve odaya baktı. Bir tarafta Efla'nın oyunda giyeceği kıyafetler asılıydı.

“Kapıdan gelebilirdin mesela!”

“Olmaz,” dedi çocuk ve kızın masasına baktı. Masasının üstü kâğıtlarla değil, makyaj malzemeleriyle doluydu. “Hafta içi Ali Hoca proje ödevlerini toplayacak. Yapmadın, değil mi?”

“Aa, bıktım sınavdan, ödevden artık!”

“Hocaya da böyle söylersin,” diyen Akgün kızın yatağına geçip üstüne atladı.

“Atı yatağıma bozma!” Akgün yatakta debelenerek nevresimi buruşturdu. “Ya yapmasana!” Gıcıklığına yastıklardan birini Efla’nın suratına fırlattı. “Sen salak mısın ya!” Çocuk yatakta ellerini ensesine yerleştirip sırtıttı. Kız yerden aldığı yastıkla çocuğun yanına gidip suratına yastığı patlattı. “Laftan anlamayan kıt beyinli!”

“Ne yapıyorsun? Okuldaki oyunun sahnesine mi çalışıyorsun hâlâ?” dedi Akgün rahat bir şekilde.

“Evet...” Ofladı. “Çok sıkıldım!”

Akgün yüzüne yastık çarpılmamış gibi sırtıyordu. “Sıkıldın mı?”

“Evet,” dedi Efla yatağa oturarak. “Şu oyunu oynasak da bitse... Yoruldum artık. Replikler karışıyor kafamda.”

“O zaman... seni kaçırıyorum!” Saçlarını karıştırıp kafasını karizmatik bir hareketle kaldırdı. “Çok istediğin bir şey için izin kaptım.”

“Atı... Sonra yeriz *sushi*. Sahne çalışmam lazım.”

“Ne *sushisi* kızım!” Şortunun cebinden anahtarı çıkarıp salladı. “Babam motorun anahtarını verdi.”

“Ne!” diye bağırarak Efla ile Akgün yatakta doğrulup elini kızın ağzının üstüne kapattı.

“Eflatun bağırmasana! Feridun amca duymasın diye camdan giriyorum, sen tüm dünyaya duyurmaya çalışıyorsun.”

Feridun, genç çocuğun motor sevdasını anlasa da çocuk ehliyeti eline almadan kızının binmemesi gerektiği konusunda netti.

Akgün babasının motor sevdasından nasibini almış, motor âşığı bir çocuk olmuştu. On altıya gireli birkaç hafta olmuştu. Motor ehliyetine yazılmıştı ve birkaç gün sonra da ehliyeti eline alıyordu. Babası ehliyeti almadan motoru vermeyeceğini söylese de Akgün kendisini acındırma konusunda tecrübeliydi.

“Oha!” diyen Efla onun elini indirdi ve kıkırdadı. “Nasıl aldın ya?”

Anne ve babası bu aralar yeni doğmuş kardeşiyle ilgilendiği için acındırma işi iyi gitmişti. Erkek kardeşi Deniz’i çok seviyordu ve asla kıskanmıyordu fakat annesi kıskandığını düşünüyordu.

Oysa Akgün ailesi Deniz'le her ilgilendiğinde onlara yardım etmek için ev işlerine katılıyordu annesinin yükünü azaltabilmek için.

Akgün asi bir çocuktur. Kardeşi doğduktan sonra daha da asileşmişti. Normalde sessiz olmasına rağmen futbol takımında kavgaları artmıştı. Herkes üstüne geliyormuş gibi hissediyordu.

Okulda da birçok kez kavga ettiği için Nesrin okula gitmekten çok yorulmuştu. Asi olmasının sebebi çok derin düşünen bir çocuk olduğundandı ve oğlunun hiçbir şeyi içine atmaması için onu dinlemeyi seçiyordu. Her ne kadar asi bir çocuk olsa da ailesine asiliğini göstermemesi için Nesrin çok dikkatliydi.

Akgün, annesinin çabasını ve alttan alışlarını görüyor, ailesini üzmemek için uğraşıyordu.

Nesrin de onun uğraşlarını görüp her istediğini yerine getirmeye çalışıyordu. Faruk, baba olarak Akgün'e daha sert ve gerçekçi yaklaştığı için Nesrin arabulucuydu.

"Hep Deniz'le ilgileniyorsunuz, beni unuttunuz. Bir günlüğüne motoru istiyorum, çok mu şey istiyorum falan dedim." Efla şaşkınca gülerken Akgün sırtarak uzaklaştı. "Annem de babamı ikna etti."

"Sen çok fenasın. Yine Nesrin teyzemi zorluyorsun."

"Zorlamadım," dedi kaşlarını kaldırarak. "Babam ikna olmuyor ki, Eflatun! Tamam, sağ olsun peder benim için uğraşiyor, ilgileniyor ama bir şey isteyince *hayır Akgün, daha yaşın küçük* diyor!" Kendisini gösterdi. "Yaşım mı küçük? Hafta içi ehliyet alıyorum!"

"Peder ne ya? Nereden öğrendin bu lafı?" Akgün omuz silkince çokbilmiş gibi, "Ayrıca daha on altı yaşındasın sen," dedi Efla.

"Ehliyetli bir on altı yaş," diyerek göz kırptı. "Ee, var mısın? Alaçatı'da Atı ve Eflatun motor turuna!"

"Şaka mısın? Tabii ki varım!" Efla ellerini çırpı. "Allah'ım büyümeyi çok seviyorum!"

"Yanına bikini falan da al. Bir yer biliyorum, biraz yüzeriz."

Efla dolabına koştu. Üstündekilere baktı. Altında kot şortu vardı, üstünde de ince, pembe bir kazak. Motor için gayet idealdi. Sırt çantasına bikinisini sıkıştırdı. İnce bir ceket aldıktan sonra üstüne geçirdi. "Bir saniye..." dedi. "Kapıdan çıkabiliriz." Sonra duraksadı. "Sen niye pencereden geldin? Kapıyı çalıp sahile gideceğiz deseydin izin verirdi babamlar."

Akgün onun yüzüne baktı, baktı ve sonra, "Ama o zaman işin eğlencesi ne ki?" deyince Efla gözlerini devirdi. Motor aşkı başladığından beri Akgün'ün tek aradığı şey adrenalindi.

"Tamam, sen camdan çık..." İşaretparmağını uyarır gibi ona doğrulttu. "Sakatlanmadan..." Sonra kapısını gösterdi. "Ben kapıdan çıkarım."

"He bana eşlik etmeyeceksin yani?" Genç çocuk çenesini sıvazladı. "Sana güvenmekle hata mı yapıyorum ben?"

Efla düşünceli bir şekilde odasının kapısına baktı. "Evden kaçamam..."

"Birkaç saatliğine kaç işte." Akgün kurnazca parıldayan gözleriyle ona yaklaştı. "Heyecanlara kapalı mısın yoksa, Eflatun?"

Hâlâ kapısına bakıyordu. "Hayır, değilim."

"Ama kaçamazsın."

"Atı, annem çok kızar!"

Omuz silkti. "Tamam o zaman. Ben gidiyorum. Sen de dışarı çıkıyorum de ama biliyoruz ki Kübra teyze iki saatliğine izin verecek. He ama şunu da söyleyeyim... iki saat sonra seni eve bırakmam. Kendin dönersin."

"Ya, Atı!" Efla ona korkuyla baktı. "Seni döverim bak. Bırakacaksın eşek gibi!"

Gözlerini devirdi. "Tamam, iki saatliğine izin al, gel. Ben bizim garajdayım. Hızlı ol." Cama ilerledi ve bacağına atıp ağaca inmeden önce kızın kararsız haline bakıp son kozunu oynadı. "Korkak!"

Ağaca tırmanıp aşağı indikten sonra saçlarını elleriyle geriye doğru taradı ve tam önüne atlayan bedenle şaşırarak kafasını kaldırdı. Efla kıpkırmızı yanaklarıyla onun omzuna vurdu. "Sensin korkak!" Akgün ona hâlâ şaşkın bir ifadeyle bakıyordu. "Ben senden daha cesurum!" Sonra karşı evin garajına koşmaya başladı.

Akgün kocaman bir kahkaha attı. "İşte benim tanıdığım, Eflatun!" diyerek arkasından koştu. "Fena eğleneceğiz!"

Motorun başına geldiler. Akgün, Efla'ya bir kask uzattığında genç kız kaskı kafasına geçirirken, "Çok hız yapmazsın, değil mi?" diye sordu.

Akgün kaskını geçirdi ve göz kırptı. "Bana güven."



"Atı, Allah senin belanı vermesin!"

Akgün'e güvenmek tam bir hataydı!

Genç çocuğa sımsıkı sarılarak gözlerini kapatmıştı. Bomboş yollarda ilerliyorlardı. Bir taraf dağ, bir taraf falez olduğu için gözlerini açamıyordu. Korkuyordu! Öyle hızlılardı ki kaskın altında kalan saçları uçuşuyordu.

Çocuk kahkaha attı. Çok eğleniyordu. "Âmin, Eflatun. Âmin!" Efla, Akgün motoru hafifçe yatırıp virajı dönünce çığlığı bastı. "Keyfini çıkarmıyorsun," dedi çocuk sırtarak. "Bana güven diyorum."

Efla tek gözünü açtı. "Çok hızlı gidiyorsun, biraz yavaşla."

Akgün gözlerini devirerek hızını düşürdüğünde, Efla derin bir nefes aldı. Sağ tarafına dönünce gördüğü denizle birlikte büyülenmiş gibi Akgün'ün omzuna yasladığı kafasını kaldırdı. İlkbaharın başlarındalardı. Havada rüzgâr olduğu için deniz, güneşin aydınlattığı masmavi rengiyle dalgaları kucaklıyordu.

"Çok güzel..." diye fısıldadı. Nasıl bir anın içinde olduklarını fark ettiğinde kocaman bir kahkaha attı. "Biz ne yapıyoruz şu an?" diye soluyunca Akgün de arkasına doğru bakındı.

"Yaşıyoruz," dedi gülerek.

Özgürlerdi. Gençlerdi ve yaşıyorlardı!

Efla kollarını dikkatle iki yana açtı. Akgün onun kollarını açtığını fark edince hızını biraz daha yavaşlattı. "Yaşıyoruz!" diye bağırdı kız ışık saçan bir sevinçle.

Efla çılgınlık ve kahkahalar atarken Akgün de güldü. "Nasıl bir his?"

"Çok güzel!" Efla çocuğun sırtına sarıldı. "Sana güvenmek güzel."

Akgün'ün yüzünde mahmur bir gülümseme doğdu. Kalbi yine aynı hızla çarpmaya başladı. Bu çarpmaya alışmıştı. Eflatun'la birlikteyken kalbi böyleydi işte. Ne durduruyor ne de anlam verebiliyordu çünkü anlam verirse... çok kötü şeyler olurdu.

"Ben sana ne dedim! Bana güven, eğleneceğiz dedim!"

"Alıştırma beni buna!" dedi Efla kahkaha atarak.

"Alış, daha sonrasında doya doya çıkarız."

Akgün'ün bahsettiği yere geldiler. Burası denizi kucaklayan bir falezdi. Motorun kontağını kapattığında, Efla hemen kaskını çıkarıp indi ve falezin ucuna koştu. Çocukluklarından beri falezlerden atarlardı fakat buraya daha önce hiç gelmemişlerdi. Burası babalarıyla çıktıkları falezler gibi değildi. Ne çok yüksek ne de çok alçaktı.

"Burayı nereden öğrendin?"

"Takımla birlikte geldik geçen hafta sonu," dedi Akgün de kaskını çıkarıp saçlarını iki yana sallayarak. "Dedim ki hemen Eflatun'la gelmeliyiz."

"Çok iyi abi!" Çantasını omzundan indirdi ve koşarak ağaçların arasına giderken, "Geliyorum ben. Bekle!" diye bağırdı. Akgün de cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarına baktı.

Selin'den iki mesaj vardı.

Selin: Bugün parkta oturalım mı? (11:05)

Selin: Annem izin verdi. (11:05)

Selin'le hâlâ sevgililerdi. Bir süredir devam eden ilişkileri monotondur ama rahatsız edici değildi. Selin'den o kadar da nefret etmiyordu artık çünkü

Selin'in gerçek yüzünü görmüştü. Sevmek istiyordu. Annesiyle sürekli kavgaya eden kız, sadece Akgün'e açıyordu sırlarını.

Arkadaşlarıyla bir bağ kuramıyordu çünkü annesinin üstünde kurduğu psikolojik baskı Selin'in sürekli tedbirli bir kız olmasına yol açmıştı.

Akgün: Bugün Eflatun'layım. (11:30)

Akgün: Yarın nasıl? (11:30)

Selin: Olur. Yarın buluşuruz. (11:31)

"Geldim!" diyerek saçlarını toplayan Efla bikinisini giymişti. Gerdanındaki minik kolyeyi gören Akgün bir an garipsedi. Herhalde Feridun almıştı. Umursamadan göz gezdirdikten sonra tişörtünü kafasından çıkarıp kenara savurdu ve kot şortunu indirdi. Deniz mayosuyla kalınca Eflatun'a, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Doğuştan hazırım!"

El ele tutuştular. "Bir... İki..."

"Üç!"

Falezden atladılar.

İki genç çocuk da soğuk suyun derinliğine gömülürken ilk çıkan Efla oldu. Deli gibi kahkaha atarken hızla çarpan kalbine elini koydu. Soğuktan dişleri birbirine çarpıyordu. "Allah'ım! Donuyorum!" diye bağırdı. Akgün hâlâ suyun içinden çıkmamıştı. "Atı?"

Etrafına bakındı. "Atı!" Korkuyla suyun içine baktı. "Akgün Tan, neredesin!" Suyun içine dalacakken birden saçını çeken kişiyle, "Geri zekâlı!" diye bağırdı ve arkasını döndü. Çocuğun gülen suratını görünce göğsüne bir tokat attı. "Ödümü kopardın manyak!"

"Sen bu kadar ödleğ değildin daha önce," diyen Akgün saçlarını geriye doğru taradı. Islak kirpiklerinden düşen sularla, "Hayırdır? Korku filmlerinden başka şeyden korkmazdın hani?" diye sordu sırtarak.

"Senin gebermenden korkuyorum, kusura bakma!" diyen Efla suda yatıp geri geri yüzmeye başladı. "Suda şaka olur mu aptal?" Akgün gayet keyifli ve küstah halde bakmayı sürdürünce ondan intikam almak istedi. "Sana bir şey diyeceğim." Çocuk *ne var* dercesine göz kırptı. "Sarper bana çıkma teklifi etti."

"Ne alaka?" dedi Akgün kaşlarını çatarak. Yüzündeki keyif hemen yok olmuştu. Suyun içinde dimdik durdu. "Ne diye çıkacakmış seninle?"

"Hoşlanıyormuş benden." Kıkırdadı. "Bilmiyorum... Sanırım ben de hoşlanıyorum. Tüm yıl boyunca yan yanaydık. Kulüp için de çok yardımcı oluyor. Bilmiyorum ya!" Ellerini yüzüne kapattı. "Tatlı çocuk."

Akgün homurdandı. “Bokum daha tatlı.”

Yüzünü buruşturup dik dik baktı. “İyy, pislik! Düzgün konuş.”

“Gayet çirkin bir çocuk.”

“Gayet yakışıklı bir çocuk. Bana geçen gün kolye almış,” diyerek kolyesini gösterdi. “Kar tanesi...” Gerçekten de kolye almıştı ve gerçekten de Sarper’i yakışıklı buluyordu.

“Çok farklıymış,” dedi Akgün gözlerini devirerek. “Daha bilindik bir şey bulamamış mı?”

“Kıskanma!” diye güldü Efla. Bir yandan Akgün’ü sinir ettiği için keyifli olsa da Sarper ile vakit geçirmek eskisi kadar kötü gelmiyordu kendisine. Çıkma teklifini kabul etmeyi istiyordu. Bunu Akgün’le paylaştığı için mutluydu.

“Ben de geçen doğum gününde sana kolye almıştım. Onu niye takmıyorsun?”

“Geçen mi? Beş yıl boyunca o kolyeyi taktım, Akgün. Karardı artık, benimde yeşil iz bırakıyor.”

Kaşları daha da çatıldı. “Ne güzel işte. Renk veriyor hayatına.”

“Of, salaklaşma ya!” Güldü Efla. “Sence ne diyeyim?”

“Hayır de.”

Gökyüzüne bakarak gülümsedi. “Sanırım kabul edeceğim.”

Sabırla nefes aldı. Zorlanmaya başlamıştı. “Bana niye fikrimi soruyorsun? Hoşlanmıyorum o çocuktan, bilmiyor musun?”

“Sen benim en yakın arkadaşımısın. Kime söyleyeceğim başka?” dedi Efla kaşlarını çatıp ona dönerek. “Neden enerjimi düşürüyorsun?”

“Ne diyorsan de,” diyen Akgün huysuzca yüzdü suyun içinde. “Ama söyleyeyim sana... döverim ben o çocuğu.”

“Nesrin teyzem de okula yine gelsin. Yapmadığı şey değil sonuçta,” diye alay etti. “Hem ne alaka? Ben de Selin’i sevmiyorum ama sevgilisiniz.”

Artık alışmıştı. Selin’in hareketlerine de Akgün’le olan ilişkisine de. Akgün’le aralarındaki arkadaşlığa karışmıyordu, Selin. O yüzden Selin’i çok umursadığını söyleyemezdi.

“Selin’le arkadaşsınız siz. Ben Sarper’le düşmanım.”

Birkaç kere futbol antrenmanlarında kavga etmişlerdi. Sarper’in grubu Akgün’den tamamen nefret ediyordu. Akgün ise yalnızlığı çok da umursuyor sayılmazdı. O çocukların hiçbirini hazzetmiyordu.

“Ati...” dedi Efla çaresizce.

“Tamam, neyse. Hoşlanıyorsan teklifi kabul et,” diyerek konuyu kapattı Akgün. Belli ki Sarper’le daha sık birbirlerine gireceklerdi. “Senin için ona göz yumabilirim ama seni überse o şerefsizce acımayacağım.”

Efla her şeyi boş verip ona doğru yüzdü ve sarıldı kocaman. “Ati’m!” diyerek yanağından öptü. “Beni üzmezsin sen.”

Üzemezdi.

Saatlerce suda eğlendiler; falezden tekrar tekrar atladılar, yüzdüler, birbirleriyle uğraştılar. Bir süre sonra hava soğuduğu için Efla üşümeye başlamıştı. Falezin kenarında otururken ikisi de havlularına sarınmışlardı. Ellerindeki pamuk şekerlerle batan güneşi izliyorlardı.

“Şehir tiyatrosundan bir ablayla tanıştım demiştim ya sana... Hani Ramazan Hoca tanıştırmıştı.”

Akgün ağzına aldığı pamuk şeker parçasıyla güneşin kızıllığını dağıttığı gökyüzüne baktı. “Evet?”

“Pazartesi günü oyuna gelmek istediğini söyledi.”

“Cidden mi?” dedi ona dönerek. “Harika bir haber bu!”

Pamuk şekerinden ısırık alırken, “Evet...” diye konuşan Efla utandığını hissetti. Kafasını dizlerine yaslayıp çocuğa döndü. “Ya bir hata yaparsam?”

“Eflatun...” Güldü Akgün. Pamuk şekerinden bir parça alıp kızın dudaklarına doğru uzattı. Efla ağzına aldığı parçanın eriyişini hissederken çocuk tekrar konuştu. “Sen ve hata mı? Saçmalama Allah aşkına! Ramazan Hoca sana çok güveniyor.”

“Biliyorum.”

“Eğer o kadın seni beğenirse...”

“Şehir tiyatrosundaki oyunlara katılabiliyim.”

Akgün elini çenesine götürüp kaşırken gülüşünü saklamaya çalışmadı. Efla ile gurur duyuyordu ve bunun yansımasını yüzünde taşıyordu. “Bence çok iyi oynayacaksın ve kadın sana hayran olacak.”

Efla kendi pamuk şekerinden bir parça alıp Akgün’e uzattı. “Öyle mi lersin?”

Pamuk şekerini keyifle ağzında eriten Akgün, “Başka bir şey diyebilir niyim ben sana?” diyerek gülümsedi. “Başaracaksın.”

Genç kız onun sözleriyle omuzlarını dikleştirdi. “Bence de...”

“Sahne hep senin olacak,” diyen Akgün omzuyla onu yana devirdi.

Ağızındaki pamuk şekeriyle kahkaha attı. Kendisi unutsa, Ati’si unutmazdı. “Akgün Maradona olarak senin nasıl gidiyor?”

“Bayağı iyi,” dedi Akgün de güneşin batışına dönerek. Pamuk şekerinden büyükçe bir parça aldı. Hava kararmadan eve dönseler iyi olacaktı. Neredeyse beş saattir buradalar. “İki ligde oynamak zorluyor ama seviyorum.”

“Galibiyetten sonraki kutlama için mi gelmişsiniz buraya?”

Hafta içi olan maçına Efla da gitmişti. Akgün üç gol atmıştı. Bu çok iyi bir şeydi çünkü on yedi yaşındaki kocaman çocuklarla oynamıştı. Çok kez düşürmüşlerdi, Akgün'ü. Bacakları çürüklerle doluydu.

“Evet,” dedi Akgün. “Rıza Hoca çok ümitli benden.”

Pamuk şekerini bitirip yenisini alan Efla önce Akgün'e uzattı. Akgün küçük bir ısırık aldı. “Sadece o mu ümitli?” diyen Efla da omzuyla Akgün'ü sarstı. Maalesef ki Akgün devrilmedi.

“Sen de varsın...”

“Her zaman varım.”

Kafasını onun omzuna yasladı ve bir süre daha pamuk şeker yiyerek gün-batımını izlediler.



Yağmur deli gibi yağıyordu. Bugün yağmur yağmayacağına emin olsalar da bahar yağmurları insanı yanıltabiliyordu, bunu şimdi daha iyi anlamışlardı. Akgün motoru bu sefer daha yavaş kullandığı için mahalleye varmaları uzun sürmüştü.

Evlerinin önüne geldiklerinde Eflaların evinin kapısı açıldı ve dört ebeveyn de kapının önüne çıkıp onlara baktı. “Allah'ım sana şükürler olsun!” diye bağırın Kübra ağlıyordu. Nesrin de kucağında bebeğiyle ağlarken, Faruk ve Feridun gayet sakindi. Sakin ve kızgın... “Siz neredesiniz! Kalbimize mi indirmek istiyorsunuz? Saat yedi oldu!”

“Yağmur yağınca yavaş gelmek zorunda kaldık,” diyen Akgün onların telaşını anlayamıyor gibi görünüyordu.

“Oğlum biz sana yalnızca iki saat gez, gel dedik! Sekiz saat oldu! Arıyoruz, açmıyorsunuz!” diye bağırın Nesrin ile Akgün kaşlarını çatı.

Asla burnunu düşürmezdi bu konuda. “Buradayız işte. Bir şey olmadı.” Faruk'un yüzünü gördüğü gibi boğazını temizledi. Konu babasının siniriyse o burnu yerde sürterdi. “İyiiz anne, gerçekten,” diye açıkladı.

“Hele sen!” dedi Kübra kızına büyük adımlarla ilerleyerek. “Hele sen! Nasıl haber vermeden çıkarsın evden! Evden kaçmak ne, Efla?”

Efla kafasını eğdi suçlu bir şekilde. “Özür dilerim anne.”

Yağmur deli gibi ıslatıyordu hepsini. Efla kaskını çıkarır çıkarmaz saçları sırlıklam olmuştu. Hırkası olsa da deli gibi üşüyordu.

“İçeri girin,” dedi Faruk sert, fırtınayı müjdeleyen sesiyle. “Derhal!”

Akgün de kaskını çıkarıp motoru park etti. Hep birlikte içeri girdiler. Çocukların üstündeki ıslak hırkaları alıp battaniye verdiler. Yan yana oturan Efla ve Akgün'ün karşısındaki koltukta dört kızgın ebeveyn, bir tane de şebek sesler çıkaran Deniz vardı.

“Biz kaçıp da sekiz saat boyunca haber vermeyeceğiniz ne yaptık?” diye soran Faruk’tu. Efla da Akgün de bu lafı duyunca suçlulukla kıvrandı. “Ne istediniz de yapmadık?”

“Hiçbir şey...” dedi Akgün babasının karşısında eğilip bükülerek.

“Hiçbir şey!” diye bağırdı Faruk. “Bu ne sorumsuzluk, Tan? Anneleriniz saatlerdir ağlıyor. Telefonlar açılmıyor. Biz birlikteyiz diye mesaj bile atılmıyor! Evden kaçıp saatin yedisinde gelmek nasıl hissettirdi size? Anneleriniz bu haldeyken, babalarınızı bu kadar kızdırmışken mutlu oldunuz mu?”

“Hayır, Faruk amca...” dedi Efla üzülerek kafasını kaldırırken. Babasına baktı ama o sessizdi. Hiç konuşmuyordu. “Baba... Gerçekten-” Babası kafasını yana çevirince Efla altdudağını ağzının içine yuvarladı. Lafı ağzına tıkamak deyimini babası kendisine yaşatmıştı.

“Ne istiyorsunuz o zaman? İzin isteseniz birkaç gün bekleyin diyecektik. Üzecek miydik sanki sizi!” diye çıkıştı Faruk.

“Özür dileriz,” dediler bir ağızdan.

“Biz bu kadar geç kalmayacaktık normalde... Yağmur yağınca...” diye açıklama yapmaya çalıştı Akgün.

Feridun kızına döndü. “Ben sana Akgün ehliyeti alana kadar motora binmek yasak demedim mi?” diye sorunca Efla korkarak babasına baktı.

“Dedin baba.”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın, Efla.”

“Baba...” diyen genç kız gözlerinden dökülen yaşlarla baktı babasına. Bu lafı babasından hiç duymamıştı! Ailesini hayal kırıklığına uğratmamak için bu kadar çabalarken bu lafı duymak çok ağır gelmişti.

“Ben evden kaçacağın hiçbir şey yapmadım babacığım.”

“Onun suçu yok, Feridun amca. Ben dedim kaçalım diye. O sizden izin alacaktı,” diyen Akgün tüm suçu üzerine aldı. Eflatun’un yanında doğruldu. “Bana verin cezayı. O hiçbir şey yapmadı.”

“Sen hiç konuşma, Tan! Hiç!” dedi babası öfkeyle. “Hem suçlusun hem güçlü. Kızın aklına girmişsin bir de!”

“Aklıma girmedi! Birlikte gittik. Gidelim dedi yalnızca, ben de tamam dedim. Öylesine eğlenmek istedik...” dedi Efla üzgünce. Akgün’ün suçu üstlenmesini istemiyordu, yoksa Faruk amcası genç çocuğa çok yüklenirdi.

“Eğlendiniz mi bari? Biz burada endişeden öldük! Ne telefonlarınızı açtınız ne de mesajlarımıza baktınız,” dedi Nesrin öfkeyle. “O telefon ben aradığımda açılacak demiştin sana, Akgün!”

“Şarjımız bitti,” dedi Akgün. “Sizi endişelendirmek istemedik ki. Okul çok boğmuştu ikimizi de. Ben Eflatun’a kaçalım dedim, o da hayır dedi.”

“Hayır demedim!” dedi genç kız öfkeyle.

“Dedi! En sonunda tamam dedi ama başta hayır dedi! Sonra da biraz yüzmek iyi gelir diye düşündük...” dedi Akgün.

“İkisi birbirinden suçlu, bir de suçu üstlerine almaya çalışıyorlar. Delireceğim! Annemler ne haldeydi, babamlar meraktan tüm Alaçatı’da bizi aradı mı diye düşünen yok! Anca o hayır dedi, ben evet dedim kavgası!” diyen Kübra ile yerlerine sindiler. “İyi geldi mi deniz? Rahatladınız mı şimdi?” dedi Kübra kızgınca. Cevap veremediler. “Nereye gittiniz?”

“Şehir dışındaki faleze,” dedi Akgün sesi çıkmaz gibi.

“Allah’ım kafayı yiyeceğim! Ya başınıza bir şey gelseydi?” Kübra’nın sesiyle Efla ellerini yüzüne gömdü. Gerçekten çok endişelendirmişlerdi ailelerini.

Kızı omuzları sarsılarak ağlarken Feridun dayanamayıp ayağa kalktı. Koltukta Efla ve Akgün’ün arasına oturdu. “Tamam, bir şey yok,” dedi ve kızının saçlarından öptü. “Ağlama tamam.”

“Özür dilerim,” diyen Efla babasının göğsüne kafasını koydu. “Eğlenmek istedik, korkutmak istemedik. Sizi hayal kırıklığına uğratmayı, endişelendirmeyi düşünmedik bile.”

“Tamam,” dedi Feridun. Akgün de üzgünce ona bakınca Akgün’ü de çekti göğsüne. İkisi de Feridun’a sımsıkı sarıldılar. “Uğratmadınız hayal kırıklığına falan... Tamam.” Çocukların üstüne çok gittiklerini anladılar. “Siz de üzülmeyin, korkmayın. Buradalar işte,” diyerek arkadaşlarına hitaben konuştu. “Genç onlar, yan yanayken bir şey olmaz onlara.”

“Evet, anne,” dedi genç kız yaşlı gözlerle annesine bakarak. “Bir şey olmadı ki iyiyiz. Eğlendik o kadar.”

Kübra elini kalbine koydu. “Ama ödümüz koptu annem. Haber verin diyoruz size bin kere.”

“Özür dilerim, Kübra teyze. Ben ikna ettim,” dedi Akgün de suçlu bir şekilde. “O haber vermek istemişti.”

“Hayır, o bir şey yapmadı. Birlikte karar verdik,” dedi Efla da.

“Hayır, benim suçum,” dedi Akgün direkt.

“Of, oğlum. Of!” diyen Nesrin de gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

“Bu mesele kapanmadı, Tan,” diyen babasına döndü.

“Kusura bakma baba,” dedi mahcup durarak. “Ama çözdüm artık tamamen. Bence sınavı geçerim, hatta hocaya eğitim veririm.”

Faruk siniri bozulmuş gibi gülünce hepsi gülmeye başladı. “Tövbe tövbe!” diyen Faruk sabır diler gibi kafasını yana eğince çocukların üstündeki gerginlik de kalktı. “Manyak bu ya.”

Feridun onun saçlarını karıştırdı. “Ee, nasıldı?”

"Yağmur yağınca korktuk!" dedi Efla babasının göğsünden kalkıp. Bataniyesine sarıldı burnunu çekerek. Gözlerini kocaman açtı. "Başımıza bir şey gelecek sandım. Kask vardı da... fena ıslandık!"

"Otuz hızla sürdürdü motoru bana, Feridun amca," dedi Akgün. "Hızlı gidelim dedim. Olsun, başımıza bir şey gelmesin diye diye başımın etini yedi." Feridun gülererek baktı ona. Efla'yı korkutmamak için on hızla bile gelmiş olabilirdi.

"İyi bari. Sağ salim vardınız ya çok şükür!" dedi Nesrin. Deniz'i kollarının altından tutup çocuklara çevirdi. "Abiyle abla ne yaptı öyle bebeğim? Bizi korkuttular mı?" deyince Deniz ellerini yüzüne götürüp neşeli bir çığlık attı.

"Sen de korkutacak mısın öyle bizi? He, söyle bakayım," diyen Kübra, Deniz'i kucağına aldı. "Sen bunlara çekmezsin, değil mi teyzem?" Çocuğun suratını öptü. "Mis kokulum... He? Söyle bakalım."

"Konuşamıyor anne o," diyen Efla ile kahkaha attılar.

"Çokbilmiş!" diyen Faruk da ayağa kalktı. Önce oğlunun kafasını, sonra da Efla'nın kafasını öptü. "Korkuttunuz bizi be yavrum," deyince Efla gözlerini kırıştırdı.

"Ama Akgün'de ışık var bence motorcu olsun bu. Çok iyi sürüyor," deyince Faruk oğlunun saçlarını karıştırıp sarıldı.

"Öyledir o. Ver eline bir taş; yontar, şekil verir, müzeye koyar. Hemen kapamayacağı hiçbir şey yok!" Akgün babasına minnetle sarıldı. Eve geçince babasından yine de azarını yiyecekti ama burada kendisini küçük düşürmesine seviniyordu.

"Hadi, çabuk üstünüzü değiştirip gelin hasta olacaksınız yoksa! Kurt gibi açız. Yemek için sizi bekledik o kadar..." dedi Feridun onları kaldırarak.

Çocuklar mahcup olsalar da gün sonunda ailelerinden daha fazla azar yemedikleri için mutlulardı. Banyo yapıp hep birlikte masaya oturmuş, kahkahalarla bir günü daha birlikte kapatmışlardı.



*Akgün Tan Acar
2024, İngiltere*

Hasret boynunu büken urgansa çek, kopar. Asma bedenini. Hasreti bitirecek yol gurursuzluksa bırak gururu. Hasret insanı yaşlandırır.

Bu sözler çok sevdiğim bir abime aitti. Karşımda oturan abime; Güngör Apak'a.

"Gitün, gelmez oldun," dedi keyifle. Viskisini kristal bardağına koyarken bir bardak daha çıkardı ama kafamı iki yana salladım. Öğlen

saatlerinde tercih etmiyordum. “Özlettin kendini. Koskoca Kale, el öpmeye bile uğramadı.”

“İngiltere defterini kapattım abi,” dedim gülümseyerek. “Burada birkaç işim kaldı. Onları halledeyim, bitsin buralar.”

“Güzel ülke,” dedi viskisinden yudumlayarak. “Eskiden iyi bilirdin buraları. Avucunun içi gibi...”

“Senden iyi bilemem,” diyerek sustum. İngiltere elimi kolumu bazı konularda bağladığı için kaçmıştım. Gerçi... çoğu zaman elim kolum bağlıydı.

Derin bir nefes alarak bakışlarını bana dikti. Konuşmadan izledi. Sonrasında, “Eflatun nasıl?” diye sorduğunda ister istemez yerimde dikleştim. Kocaman bir kahkaha attı. “Ulan... duyunca bile heyecanlanıyorsunuz.”

Ben de güldüm ve çekinerek, “Buldum,” dedim yüzümdeki gülümseme silinmeden. “Simge yemek ayarladı. Gittiğimiz mekânda da bir dizinin eski oyuncularının toplantısı varmış. Gördüm abi. Zaten... görülmeyecek gibi mi?”

“Biliyor muydun lan orada olduğunu? Doğru söyle.”

“Geleceğini düşünmemiştim.” Dürüst oldum. “Ama yemeğin orada yeneceğini biliyordum. Bir ihtimal gelir de... görür beni diye.”

“O mu gördü?”

“Yok, yavşağın teki boş konuştu.” Sinirle nefes aldım. Arda bokunu bitecektim. “Dayanamadım. Yine de o beni fark etmeyince çıkıp gidecektim.”

Çok kez Efla ile aynı ortamda bulunmuştum. Ankara’da, İstanbul’da, İngiltere’de, İzmir’de... Biz Eflatun ile aynı yerlerdeydik, sadece o beni görmemişti. Öyle kalabalıktı ki etrafı, beni fark etmemişti.

“Ne dedi?”

“Kim, adam mı?”

“Eflatun.”

“Çık hayatımdan dedi. Ne diyecek? Artık yakın değiliz dedi.”

“Hadi be...” Güldü keyifle. “İnatçı diyorsun.” Kaşlarını kaldırdı. “Gerçi... kaç senedir görüşmüyordunuz? On mu?”

“Sekiz yıl,” dedim düzelterek. Kenardan aldığı şekerini kafama fırlattı. “Ah, abi! Ne yapıyorsun?”

“Haklı lan kız!”

“Haklı abi. Bir şey mi dedim?” Alnımı okşadım. “Ben beceremedim. Konu o olunca beceriksizim.”

“Gör,” dedi Güngör abi. “Senin korkaklığına sığayım. Herkese kafa tutuyorsun, bir o kıza mı mallığın?”

“Öyle,” dedim kabullenerek. “Onu kaybetme korkum, onu kaybetme sebep oldu.”

“Şimdi ne halde kız?”

“İki gün önce birlikte geldik İngiltere’ye,” dedim sırıtarak.

Gözleri keyifle açıldı ve güldü. “Harbi mi lan! Nerede?”

“Londra’da dört günlük çekimi var.” Buraya yirmi beş dakika uzaklıkta kalıyordu. Benim kaldığım ev Güngör abinin yanındaki konuttaydı. Çok uzak sayılmasak da Efla yoğun olduğu için çok görüşememiştik. “Çok yoğun olduğu için hiç görüşemedik. Mesajlara gece yatmadan önce dönebiliyor,” diye konuştum.

“Öyle şey mi olur? Gitsene kızın yanına. Ne bilecek o Londra’yı?” On-
dan, benden iyi bildiğine emindim. Bilmediği şey yoktu. Benim umursamazca duruşuma ters ters baktı. “Oğlum senin kafan çalışmıyor mu? Madem kızı buldun, bırakma peşini. Yıllarca haberlerine bakıp gebermedin mi özlemden?”

Çok... zor zamanlardı. Ne gidebiliyor ne özlemeyi bırakabiliyordum. O dönemde tanışmıştık Güngör abiyle, ben yüksek lisansı bitirip bir avukatlık firmasında işe başladığımda. İşlerimi duymuş, benden bir konu hakkında yardım istemişti.

O kendi hikâyesini anlatmıştı, ben kendiminkini.

Çocukluk aşkı varmış onun da bir tane. Kadın başkasıyla evlenmiş, Güngör abi başkasıyla. Bozulmuş iletişimleri. Kadın şu anda Türkiye’nin zengin ailelerinden olan büyük bir işadamıyla evliydi. Güngör abi de Mayda Hanım’a duyduğu sevgiyi içine gömdüğünü söylemişti.

Yaptığı evlilikler de sevgilileri de bitirememiş o aşkı.

“Ben sana kaybedersen dönüşü yok demedim mi, Akgün?”

“Dedin abi.”

“Ne duruyorsun lan?” Ona kararsızca bakınca, “Ara kızı!” diye bağırdı. “Bir şey yap! Böyle bekleyecek misin?”

“Beklemeyecek miyim?” Güngör abinin suratını görünce boğazımı temizledim. “Beklemeyeceğim...” Cebimden telefonumu çıkardım ve sosyal medya hesabına baktım. Önce ne yaptığını bilmeliydim, meşgulse bana dönemezdi.

Hikâyelerini geçtim. Dün gece çalıştığı insanlarla iş yemeğindeyken paylaştığı hikâyeler duruyordu. Son attığı hikâye ise on beş dakika önceydi. Çekimdeydi. Kendisini hazırlayan kızlarla birlikte makyaj aynasından bir fotoğraf çekmişti.

Yüzümde bir gülümseme doğdu. Saçına sarılı o garip şeylerle aynaya baktıkça kameraya öpücük atmıştı. Yüzündeki neşeyi görünce sesli bir şekilde güldüm.

“Ne gülüyorsun çek? Arasana!”

“Abi... çekimde.”

“Lan yaz o zaman!”

Kafamı salladım ve Eflatun’a mesaj attım.

Akgün: Nasıl gidiyor? (14:15)

İki dakika sonra görüldü oldu fakat mesaja cevap vermedi. Birkaç dakika geçerken Güngör abiye omuz silktim. “Yoğun işte,” diyerek ekranı kapattım ve telefonu kenara koyacakken bir mesaj geldi.

“Başkasına yoğun sana değil,” dedi Güngör abi büyük bir eminlikle.

Ona cevap veremeden mesajı açtım ve Eflatun’un bir fotoğraf gönderdiğini gördüm. Saçındaki garip şeyler çıkarılmıştı, yüzünde hafif bir makyaj vardı. Üstündeki pembe, parlak elbisesiyle uyumlu bir makyajdı. Yanaklarını şişirerek dudaklarını büzmüştü.

Eflatun: Sıkıldım. (14:18)

Mesajı okuduğum gibi kafamı kaldırdım. Bakışlarım önce Güngör abiye, sonra dışarıya kaydı. Aklıma gelen fikirle güldüm.

“Ne oldu? Ne demiş?”

İster istemez heyecanlanırken, “Abi...” dedim.

“Ne?”

“Senin motoru alabilir miyim?”

Güngör abi de güldü ve takdir eder gibi bana baktı. Kafamı aşağı yukarı sallayıp kalkarken bana anahtarı fırlattı.

“Yarın kızla birlikte evime misafir olun,” dediğinde anahtarı kaptım. “Yemek yiyelim. Eflatun’la ben de tanışayım.”



Binanın önünde motoru durdurup telefonu çıkardım. Üzerimdeki takım elbiseyi çıkarmaya vaktim olmamıştı. Bugün beni zorlayacak olsa da alışkındım artık. Telefonda Eflatun’la sohbet ekranımıza girip görüntülü aradım.

Birkaç çalıştan sonra açıldı. “Akgün? Bir şey mi oldu?”

“Sıkıldın mı?”

“Maalesef,” dedi gözlerini devirerek. Etrafına baktı. “İlk kısmı bitti, ikinci kısımda video çekeceğiz ama sor bana istiyor muyum?”

Birden kendimle birlikte onun bulunduğu binayı kameraya gösterdim. Önce anlamayıp telefonuna doğru eğildi, ardından çığlık attı. “Burada mısın?”

“Evet!”

“Ne yapıyorsun burada!”

"Seni kaçırıyorum!" dediğimde gözleri kocaman oldu. Kahkaha atmaya başladı.

"İnanmıyorum, geldin resmen."

"Geldim tabii. Ec, var mısın İngiltere turuna?"

"Tabii ki varım!" diye bağırdı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi, "Akgün... çekim var," dedi gülüşünü soldurarak. Soldurmamalıydı. "Yarın duyuru paylaşılacak. Duyuru için video çekimlerine gireceğim. Çıkamam."

"Korkaksın yani?" dedim sırtarak. "Eh, iyi madem. Ben kendim gezerim," deyince gözlerini kaçırıldı.

Biraz düşündü. "Of, Akgün! Of!" diye bağıırıp aramayı sonlandırdı. Telefonumu cebime atarken diğer kaskı çıkardım ve beklemeye başladım. Beş dakika içerisinde aşağıya inen Eflatun; ayağında topuklu ayakkabıları, dalgalı saçları, ışıltılı pembe elbisesi ve muazzam gülüşüyle bana doğru yürümeye başladı.

"Çıkamazdın hani?"

"Kes sesini," dedi ve gülerek elimdeki kaskı kaptı. "Beni eğlendirsene iyi olur, yoksa yapuğımın bir anlamı olmaz."

"İşte benim tanıdığım Eflatun!" diye bağırdığımda arkama kuruldu.

Ellerini belimin iki yanına koyup, "Hadi! Çabuk ol. Gittiğimi fark etmemeleri lazım!" diye bağırdı.

"Bana güven..." dediğimde gülüp kaskıyla kafama vurdu.

"Hadi!"

Gaza bastım.



"Akgün daha hızlı!" diye bağırdığında gülerek önüme döndüm. Londra'dan oldukça uzaklaşmıştık. Bibury köyüne yakın olduğumuz için oraya sürdüm. Masal gibi güzelliğiyle onun burayı seveceğini biliyordum. Ellerini iki yana açtı. Rüzgâr çok sert vuruyordu fakat umurunda değil gibi duruyordu.

"Yaşıyoruz!" diye bağırdı.

"Yaşıyoruz," dedim ben de ona eşlik ederek.

Kahkaha attı. "Allah'ım büyümeyi seviyorum!"

Ben de güldüm. Bir *dejavu* bulutunun içindeydim. Onunla çok kez motorla uzak yerlere seyahat etmiştik. Alışkanlığımız olmuştu. Üniversitede İstanbul'dan çok bunaldığımızda motorla şehir şehir gezerdik.

Sanki yine özgür, sanki yine genç, sanki yine yaşıyorduk. Sanki yine... on alı yaşındaydık.

Efla çığlıklar attı, şarkılar söyledi, bağırdı, kahkaha attı. Tüm yolu onun sesini duyarak geçirmek benim için nimetti.

En sonunda Bibury'e girdiğimizde motoru durdurdum. Bu köyde motor kullanmak yerlilere saygısızlık olacağından motoru kilitleyip, "Geldik," dedim.

"Buraya hiç gelmedim." Bilmediği yerleri tahmin edebiliyordum, o yüzden buraya sürmüştüm. "Çok güzel..." Aşağı inip kaskını çıkardı ve bana uzattı. "Çok güzel!"

Birkaç adım atıp kenarda duran çiçekleri kokladı. Elim benden habersiz telefonuma gitti, bir anlık dalgınlıkla onun fotoğrafını çektim. Çıkan sesle bana döndü. "Beni mi çektin sen?"

"Sosyal medyaya koyarsın," deyince gülerek ayağa kalkıp ellerini beline koydu.

"Şu an bayağı karizmatik duruyorsun," deyince hızlanan kalbime lanet ettim. Dudağımın kenarıyla gülerek, "Can yakar mıyım?" dediğimde kahkaha attı.

"Hem de nasıl! Kızlar sığınaklara! Motorcu Akgün Tan Acar canınızı yakmaya geliyor." Alayla konuşmasına gülerek kaskları elime aldım ve indim.

"Burada biraz gezer, akşama döneriz," dediğimde kafasını salladı. Güle oynaya yürümeye başladığımızda anılar birden gün yüzüne çıkmıştı.

"Hatırlıyor musun? Senin motor ehliyetini almana birkaç gün vardı. Camdan kaçıp yüzmeye gitmiştik. Akşam dönünce babamlar fena kızmıştı."

"Sonra dayanamamışlardı..." Hatıralar güzeldi. Çocukluğumuz güzeldi. "Babam eve geçince fena azarlamıştı beni. Hadi ben kaçıyormuşum da niye seni kaçıırıyormuşum... Bu kadar mı sorumsuzmuşum?"

"Hatırlıyorum. Sen de ona *baba bir daha ne zaman on altı yaşında olacağız ki*, demiştin değil mi?" Yüzünde hüznü bir gülümseme doğdu. "Faruk amca seninle çok konuşurdu. Babanı çok dinliyordun."

"Hâlâ dinliyorum," dedim gülerek. Bazı konularda.

Mesela Efla'nın yanına gitmem konusunda çok azarlamıştı. Çok kez Efla ile aynı anda denk gelelim diye Alaçatı'ya çağırılmıştı fakat ben özellikle doğum günümünden birkaç gün sonra ailemi ziyarete giderdim.

"Bunu ben bilmiyorum tabii," diyerek sessizleştğinde sustum. Bu konuyu açma taraftarı değildim. Konuşunca kavga başlıyordu ve Eflatun ile kavga etmek yerine kafama sıkardım. Huzursuz oluyordum. "Yaşlanınca böyle bir yerde yaşamak isterim," dedi etrafında dönerek. "Huzuru kalabalıkta aramak çok zor."

"Ama kalabalığı seviyorsun."

"Bilmiyorum... Bazen." Bakışlarını bana çevirip gökyüzü ve ormanı taşıyan gözleriyle üstümdekilere baktı. "Seni takım elbiseyle görmeye alıştım."

“Ben de bunlara alıştım,” dedim gülerek. “Onlarsız düşünemiyorum kendimi.”

“Futbolu bırakmasaydın çok iyi futbolcu olurdun.”

Gülümseyerek omuz silktim. “Sen de çalışsaydın çok iyi avukat olurdun.”

“Yok daha neler!” diyerek kahkaha attı. “Saçmaladın. Benden olsa olsa oyuncu olurdu.”

“Onu biliyoruz. Oldu da...”

“Buralara sık gelir misin?” deyip bir tane evin önüne geçti ve poz verdi. Gülerek telefonu çıkarıp fotoğrafını çektim.

“Birkaç kez gelmişliğim var.”

“Güngör Apak burada mı?”

Duraksadım. Bu hikâyeyi bilmesi garip hissettiriyordu. “Güngör abi Chelsea’de.”

“Aa, Londra’ya yakınmış!”

“Evet, onun yanından geldim yanına. Ziyaret edeyim istedim.” Efla binarlardan birinin önünde durduğunda arkasından fotoğrafını çektim. “Aslında o da seninle tanışmak istiyor. Yarın yemeğe davet etti.”

“Olur, yarın akşam boşum.” Merakla bana döndü. “Nasıl tanıştınız?”

“Ben bir şirkette çalışıyordum, bir iş için bana danışacaktı. Öyle tanıştık sonra da yakın olduk. Bayağı yakın olduk.”

“Mafya kankan var yani!”

“O kendisine öyle seslenmiyor,” dedim dikkatle. “Onunla böyle konuşma. Hiç hazzetmiyor o laftan.”

“Hiçbir mafya kendisine mafya demez,” dedi gülerek. “Biliyoruz ya... Biz de oynadık o evreni.”

“Oynadın mı?” diye sordum şaşkınca. Her şeyi biliyordum. Attığı her adımdan haberdardım. O dizide oynarken Efla Korkmaz markası yeni yeni konuşuluyordu. Dizinin ismi Sarı Yapraklar’dı. Hatta orada oynadığı karaktere platonik olan oyuncu çocukla iki ay sevgili olmuşlardı. “Mafya dizisi mi?”

“Evet. Projenin adı Sarı Yapraklar’dı. İyi bir işti ama bayağı geçti üstünden. Yirmi dört yaşlarında falandım sanırım. Mafyanın kızını oynamıştım.” Elini kaldırıp silah doğrultmuş gibi bana doğrulttu. “Belalı bir tiptim.”

“Sana hiç yakışmıyor,” deyince ateş etmiş gibi elini savurdu. Elim sol yanıma götürdüm ve vurulmuş gibi ona baktım şokla. “Ah!”

Kahkaha atarak yanıma geldi. “Bunu yapmak zorundaydım...” diye fısıldadı oyuncu bir şekilde. “Beni affet. Babam için yapmalıydım...” Gözlerini doldurdu ve gözünden yaş düşürdü. Bu kadar hızlı oynamasına şaşırmadım. Ona hâlâ ihanetle uğramış gibi bakıyordum. “Cehennemde görüşürüz.”

Gözlerimi kapatınca kahkaha attı. “Sen de oyuncu olmalıydın!” diye bağırdı neşeyle. Gözyaşını sildikten sonra burnunu çekti. “Ay...”

“Bu kadar çabuk ağlayamazsın,” dediğimde kıkırdadı.

“Biz boşuna eğitim almadık.” Göz kırptı. “Bu işte iyiyim.”

Poz verdiği her noktada fotoğrafını çektim. Adım attığımız her yerde sohbet ettik. Onunla vakit geçirirken zaman su gibi akıp gidiyordu.

Onunlayken zaman yaşanılacak geçiyordu.

Köylülerle sohbet ettik, turistlerin yanından geçerken Türkçe konuşup bununla eğlendik. En sonunda turistlerin yoğun olduğu pazar alanına girdiğimizde Efla birden insanlarla sohbet etmeye başladı.

Ben de ileride gördüğüm stantlardan birine gitmeden önce, “Limonata alacağım. İster misin?” diye sorduğumda parlayan gözlerini bana çevirdi.

“Evet, lütfen. Çok susadım.”

Onu arkamda bırakınca yaşlı kadınlara geri döndü. Stanttan iki limonata istedim fakat yan tarafta gördüğüm pamuk şekerlerle duraksadım. Yüzümde buruk bir gülümseme oluşurken, limonataları alıp diğer kadından kesekâğıdı ve pamuk şekerleri istedim. En sonunda aldıklarımla ona doğru yürüyünce elimdeki kesekâğıdına anlamayarak baktı.

“Onlar ne?”

“İngiliz tatlıları. Burada meşhurdur,” diyerek geçiştirdim. Sürpriz olmasını istediğim için kesekâğıdına koydurmuştum. “Gel, seni harika bir yere götüreceğim.” Dar kaldırımdan geçtik. En sonunda Coln Nehri’nin kenarına geldiğimizde etrafına bakındı.

“İnanmıyorum!” dedi gözleri kocaman olurken. “Burası bayağı iyi! Sen resmen biliyorsun buraları.”

“Evet,” dedim kesekâğıdını kenara bırakırken. “Biliyorum. Çoğu yeri gezmeye çalıştım.” Tam ona dönüp anlatmaya devam edecekken onun topuklu ayakkabılarını çıkardığını gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. Güneş batmak üzereydi. Bakışlarım gökyüzüne kayamadı. Sarı ışığın önünde öyle büyüleyici duruyordu ki bakışlarımı başka yere çeviremedim.

“Hissediyorum,” dedi bana bu çok normal bir şeymiş gibi. “Sen burayı hiç hissetmedin mi?”

“Buraya genelde kafa dinlemeye gelirdim.”

“Dinle o zaman kafanı,” dedi gülerek. “Burası tam da yeri bence. Güzel bir seçim.” Ayaklarını suyun içine soktuktan sonra kıkırdadı. “Bayağı soğuk.” Dişleri takırdadı. Haline güldükten sonra eliyle beni çağırdı. “Sen de gelsene.”

Düşünmedim. Saçmalama demedim. Reddetmedim. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra onun yanına yürüdüm. Yerden kapışığım taşla, "Seksek," dediğimde kahkaha attı.

Küçükken ne zaman ailecek bir nehir kenarına pikniğe gitsek oynadığımız oyundu. En çok taş sektiren kazanırdı. Övünmeyi pek sevmesem de genelde kazanır, onu alt ederdim. Onun çıldırmasını izlemek çoğu zaman keyifliydi.

"Burada mı? Hayvanlar yüzüyor." Ördeklere bakıp omuz silktilim. "Tamam, sen bilirsin!" Yerden aldığı taşları elbisesinin eteğine topladı ve tutarak yanıma geldi.

Onun haline gülerek, "Yenilmeyi seversin sen," deyince, "Hah!" dedi alayla. "İzle ve gör. Bu konuda senelerce kendimi geliştirdim."

İlk attığı taş suda sıçramadan gömüldü. "Başlangıçta herkes kötüdür," diyerek üstünü kapatmaya çalıştı. Ben taşı suya attığımda altı kere sekti.

"Hayır, sen hâlâ berbatsın," dediğimde hırs yaptı ama beceremiyordu.

Attığımız beş taşın beşinde de üç kereden fazla sektiremedi. Yine de üzülme ya da küsmek yerine kahkahalar atarak gülüyor, keyfini çıkarıyordu.

"Tamam, kendime o kadar da güvenmemeliydim!"

"Bu oyunda da kazanmak artık sıkıcı bir hal almaya başladı," dediğimde gülerek, "Seni adi!" diye bağırdı. Bana omuz atacaktı ki dengesini kaybetti. Nehre doğru düşmek üzereyken onu kolundan tuttum fakat geç kalmıştım. İkimiz de nehri boyladık.

Buz gibi su vücudumu sarınca küfrederek toparlanmaya çalıştım. Kafamı sudan çıkarıp etrafa bakındım. Efla yoktu. "Eflatun?" Suyun içinde pembe bir şey gördüğüme emindim. Gözlerimdeki suları silerek suya odaklandım. Pembe hiçbir şey görünmüyordu. "Eflatun!" diye bağırdım.

Biri enseme küçük eliyle tokat atınca tüm tüylerim diken diken oldu. Ensemdeki parmakları düşünmemeyi seçtim, omuzlarımı düşürdüm ve arkamı döndüm. Islak saçları, yüzündeki sırıtışı, pembe elbisesiyle ve ultra keyifli haliyle bana bakarken yakaladım.

"Manyak."

"Nasıl bir hismiş?" diye kıkırdayınca güldüm ister istemez.

"Enseme vurmasaydın iyi olduğunu söyleyebilirdim."

"Saçlarını kestirince ensen açılmış, tam vurmalık," deyip suda bana doğru yaklaştı ama onu kendimden itip, "Hayır, enseme dokunmak istemezsin," dedim.

Huylanmıyordum. Hislerim huylanmaktan ya da gıdıklanmaktan oldukça uzaktı. Ensem hassas noktamdı. Oysa küçüklüğümüzden beri huylanışımı düşünüyordu.

Gülerek gözlerini kıstı. “Evet, dokunmak isterim.”

“İstemezsin, Eflatun.”

“Nedenmiş...” Yüzünü öne doğru uzattı ve otuz iki diş gülerek, “Atı?” diye ekledi. Neşesi ve kullandığı kelime birleşince kalbim sertçe çarptı fakat aynı zamanda yavaştı.

Akılalmaz bir büyüğü vardı.

“Umurunda değilim sanıyordum,” dedim dilimi tutamayarak.

“Birkaç gece önce cevabını verdim sanıyordum.”

Cevap veremedim. Yüzündeki gülümseme kalbimin beni kandırmasına sebep oldu. Oysa kalbime senelerce onun yanında bu kadar hızlı atmamasını tembihlemiştim. Beni hiç dinlememişti.

Buraya onunla gelmek, onu düşünmek için gelmekten daha iyi hissettiyordu. Yanımdaydı, gülüyordu, dünya gibi bakıyordu ve beni görüyordu.

“Ben buraya bayıldım, Akgün!” Etrafında döndü. “O kadar huzurlu ki!”

“Su çok soğuk,” dedim kalbim boğazımda atarken. “Çıkmamız lazım. Üşüteceksin.”

“Evet.” Dudakları titredi. “Gerçekten soğuk ama çok güzel!” Suyu yüzüme doğru sıçrattı. “Eğlenmesini bil.”

Birkaç gün önce sinirliiyken ağzımdan çıkan bunun tam tersi olmasına rağmen, “Çocuk gibiyim seninle,” dedim.

“Çocuksun zaten benimle.”

Onun suratına gülerek suyu sıçrattınca çılgılık attı. Küçük elleriyle suyu üstüme doğru sıçratarak eğlenmeye başladı fakat gerçekten üşüdüğü için onu omzuma atmak zorunda kaldım.

“Havluya ihtiyacım var!” diye söylendi. “Ya da... bilmiyorum! Bir şey bul! Üşütmemem lazım! Yarından sonra lansman var!”

“Ayarlayacağım,” diyerek onu kıyıya çıkardım. Birkaç sokak öteden iki havlu satın aldıktan sonra onun yanına dönebilmişim. Havlularımıza sarındık, güneşin batışını izlerken kese kağıdını aldım arkadan. İçinden çıkardığım pamuk şekerleri ona gösterince bakışları ellerime düştü.

Bir yüzüme, bir pamuk şekerlere baktı. Bunu birkaç kez tekrarladı. “Nereden buldun bunları?” diye sorarken gülerek şekerlerden birini eline aldı.

“Görünce biz geldik aklıma.”

“Eski biz,” dedi gülümseyerek. Şekerin ambalajını açarken, “Günbatımı ve pamuk şekerler,” diye fısıldadı.

“Bir de biz. Eski ve yeni biz.”

“Eski ve yeni biz,” diye gülümsedi ve kafasını omzuma yasladı. Sessizlik içinde günbatımını izledik pamuk şekerlerimizi yerken.



“Hayır, sen annene *madem beni sevmiyorsun o zaman beni çöpe at* demiş-tin ve Nesrin teyzem de sen uyurken odandaki çöpü üstüne boşaltmıştı!” diye kahkaha attı.

Gözlerimi devirerek patateslerden ağzıma attım. Bibury’den ayrılalı birkaç saat olmuştu. Kendimizi Londra’daki restoranlardan birine atmıştık. Ben bira ve patates yerken o alkol tercih etmemişti. Sebebini anlayabiliyordum. Alkolü çok tercih etmemeye çabalıyordu.

Burada onu tanıyan yalnızca bendim ve yanımda tam anlamıyla rahattı.

“Bir de çöpü bana toplatmıştı,” dediğimde daha da güldü. Gözünden akan yaşları silmeye çalıştı.

“Babam da *bir ara bizim eve de uğra Akgün oğlum, çok pis* demişti!” diyerek karnını tutarak gülmeye devam etti. Gerçekten de buna bu kadar gülmesine ve Feridun amcaı hatırlamama ben de gülmeye başladım. Elini masaya vurdu, gözlerini kapatarak kahkaha atmayı sürdürdü.

Komik olan hiçbir şey yoktu. Eflatun yorgunluk sarhoşuydu. Çok yor-gun olunca çok güldüğü, çok saçmaladığı, çok farklılaştığı bir döneme giriyordu. O dönemdeydi.

Ben de sarhoşluk sınırındaydım. Yanlış bir şey yapmamak için üç kez düşünmem gerekiyordu.

“Ay, ne güldüm!” Ofladı. “Çok güzel zamanlardı.”

Biramdan bir yudum alıp dikkatle ona baktığımı görünce ciddileşti. Dudaklarının iç kısmındaki ruju silinmişti fakat dış kısmı hâlâ yerli yerindeydi. Çalıştığı markayı tebrik etmeliydim çünkü göz ve cilt makyajı konusunda başarılılardı, hiç bozulmamıştı. Saçları dalgalı haline dönmüştü. Elbisesi kirli-ydi çünkü Bibury’de kendisine o kadar da dikkat etmemişti.

“Güzel bir gündü,” dedim bakışlarım yüzünden ortamın gerilmesini istemeyerek.

“Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar iyi eğlendim sanırım.”

“Ben de.”

“Büyülü bir yerdi. Bibury’i duymuştum ama gitmek... bambaşkaymış!”

Sesim kısıldı ister istemez. “Bibury’i büyülü yapan kendisi değilmiş, ki-minle birlikte olduğunmuş.” Birayı kaldırıp dudaklarıma yaklaştıırken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Ondan kaçmaktı amacım ama kaçamadım. Bir yudum aldıktan sonra ona geri döndüm. “Seninle olmak büyülü bir şey.”

Donup kaldı. Bir şey diyemedi. Yanaklarına yayılan kızıllığı makyajı bile gizleyemedi. Dudaklarını birkaç kez araladı. Yine diyecek bir şey bulamayınca kafasını önüne eğdi, eteklerine baktıktan sonra gülerek kafasını kaldırdı. “Ama ben o kadar da büyülü değilim!” Konuyu dağıtmasına bir

şey diyecek durumda değildim. Kaçınıcı biram olduğunu bilmiyordum. “Elbiseme, saçlarıma bak...”

“Sen gibi görünüyorsun.”

“O halde normalde büyüğü görünmüyorum?” diyerek bana takıldı.

“Kelime oyunların kafamı bulandırıyor.” Gözlerimi kıstım. Yüz ifademi görünce yine güldü. Birayı bıraktım. Kafam daha fazla bulanmamalıydı, motor sürecektim. “Sen kafamı bulandırıyor.”

Haksız sayılmazdım. Oyunları ya da bira değildi belki de asıl kafamı bulandıran. Oydu.

Gülümsedi. “Bunca zaman sonra kaygılanmadan, acaba ne olur diye düşünmeden bir gün geçirmek... çok uzak bir ihtimaldi benim için. Çok iyi geldiğini inkâr etmeyeceğim.”

“Bazen insan nefes almak istiyor,” dedim. *Nefessin, Eflatun. Bunu yıllarca bilmedin, bilemedin.* “Her şeyin içinde bir duraklamaya ihtiyacı oluyor.”

“Kesinlikle!” dedi gülererek. Öne doğru eğilip yüzüme baktı. Dudaklarındaki boya dikkatimi dağıtıyordu. “Bu duraklamayı senelerce yaşayabilirdik.”

Dudaklarına kililendiğimi fark edince boğazını temizledi. Bakışlarını gözlerine çevirdim. “Sol gözünün yeşil olmasının bir anlamı olduğunu düşündüm hep.” Düşüncelerimi dilimde canlandırmamak şu anki seçeneklerim arasında değildi belli ki. “Benim gözlerimle aynı tonda.”

“Hep solumda yürüyorsun, tüm okul hayatımız boyunca solumda oturdun.”

“Bebeklik fotoğraflarımızda da solundayım.”

“Belki de sen seçtin soluma yerleşmeyi,” dedi dişlerini göstererek gülerken.

“Keşke,” diye fısıldarken buldum kendimi. Bu sefer kontrolü elimde tuttuğuma emindim. Keşke gerçekten soluna yerleşseydim. O zaman belki de hayat hep daha güzel olacaktı.

“Efendim?” dedi birden gözlerini açarak, merakla.

“Ne?”

“Keşke dedin, devamını getirmedi,” dedi şaşkınlıkla.

“Ne?” dedim yine.

“Keşke diyordun.”

“Ne?” dedim bunu unutmaması için. Dilimi tutamıyordum bari o fark etmeseydi!

“Boş versene!” diyerek güldü. Telefonunu çıkarıp saate baktıktan sonra, “Gitmemiz lazım, saat geç oldu. Yarın erkenden çekime geçeceğim,” diye konuştu. Oflayarak telefonu ters kapattı. “Keşke arada sırada kaçabilsem... uzaklaşabilsem her şeyden. Olanlardan, olacıklardan, olmuşlardan...”

“Bunu yapabiliriz.”

Bakışlarını bana çevirip alayla baktı. “Keşke her şey senin yaptığın kadar basit olsa. Keşke ben de senin gibi canım isteyince kaçabilsem,” diyerek tekrar bana lafını dokundurunca yutkundum.

Bakışlarımı bu sefer ondan alabildim. Aklım yine eskiden olanlara gitti. Lise mezuniyetini hatırladım. Derin bir nefes aldım. O da kaçmıştı.

“Kalkalım mı?” diye sorduğumda kafasını sallayarak ayaklandı. Çeketi mi parmağıma takıp omzumun üzerinden sallandırdım ve hesabı ödemeye gittim. Restorandan birlikte çıktığımızda birden yağın sağanak yağmurla karşılaşmak ikimiz için de şaşırtıcı oldu.

“Ne ara yağdı bu kadar?” diyerek ıslanmış sokağın ortasına doğru bir adım attı. Olduğu yerde durdu, ıslanırken kahkaha attı. Her şeyi romantize etmeye bayılırdı fakat bu huyunu seviyordum. Uçan kuşun kanadından bile keyif alma potansiyeli vardı.

Anı yaşamayı bilirdi, onun anı yaşamasını izlemeyi severdim.

Birden sokağın ortasında dans etmeye başladı. Saçları yavaş yavaş ıslanırken onu izledim. Gözlerini açamayacağı kadar sık damlalar arasında dursa da inatçıydı. Elini alnına götürüp yağmurun yüzüne düşmesini engellemeye çalıştı. Bakışlarını bana çevirdi. “Bana katıl!”

Sorgulamadım bile. Bir romantik komedi filmindeymişiz gibi ona doğru adımlarken ellerini bana uzattı. Tek elini tuttum, onu etrafında döndürdüm. Kafasını arkaya atarak güldü. Tekrar kendime çektiğimde vücuduna ayak uydurarak dans etmeye başladım.

Şarkı yoktu, ortam yoktu. Yalnızca yağmur ve biz vardık. Bir de bizim dans edişimize şaşkınlıkla bakan, yağmurdan kaçan insanlar.

“Bize bakıyorlar,” dedi sırtarak yüzüme bakarken.

“Baksınlar,” dedim ve sırtını göğsüme yasladım. “Hayatlarında kaç kere gerçekten eğlenen insan gördüler ki?”

Kahkaha attı. Onun gülüşüne ben de elimde olmadan gülmeye başladım. Kafasını omzuma yasladı. “Yağmuru seviyorum.”

“O günü hatırlıyor musun? Yağmur deli gibi yağıyordu. Eve gittiğimizde sırlıslıklamdık.”

“Annemler nasıl kızmışlardı ama!”

“Akşam yine de masadaydık.”

“Her zamanki gibi gülüyorduk, mutluyduk.”

“Şimdi de mudu değil misin?” diye sorarak onu kendime çevirdim. Islak kirpikleriyle yüzüme baktı.

“Mutluyum,” dedi kısık bir sesle.

Bir araba yanımızdan hızla geçince su birikintisi üzerimize sıçradı. Eflatun ıslandığı için çığlık atarak göğsüme sığındı. “Yavaş!” diye bağırdı. Sonrasında tavrına kahkaha atmaya başladı. Ceketimi üzerimizde tutarak, “Gel benimle! Motor ileride!” diye seslendim.

Koşmaya başladık. Ceketim de sıırıslıklamdı fakat en azından biraz da olsa bizi koruyordu. Motorun başına geldiğimizde bana döndü. Yüzünde yerini koruyan gülüşü, yüzümdeki ifadeyi görünce hafifçe soldu.

Çok güzeldi.

Kirliyen, ıslakken, gülerken, mutluyken ve bakışları parlarken dünyanın en güzel kızıydı.

Dünya gibi bakan bakışları derinleşmeye başlarken elimde olmadan bakışlarımı düşürdüm. Dudakları hataya davet eder gibiydi. Araladığı dudaklarından bakışlarımı alamadım, dilim benden habersizce hareket etti.

“Bazen düşünüyorum,” dedim dudaklarındaki bakışlarımı koparamadan.

“Neyi?”

“Yıllar önce dudaklarına yapışan ben olsaydım ne yapacağımı.”

Yüzü donakaldı. Belli ki bahsetmemi beklemiyordu. Yıllar öncesinde kaldığımıza emindi fakat ben o kadar da emin değildim. Biz kalamamıştık. Biz bitirememiştik.

Biz kaçamamıştık.

“Haksızsın, Eflatun. Sen her zaman canı isteyince kaçan, ben her zaman senin canının tekrar beni istemesini bekleyen taraftım.”



Düzenleme
Ny.ozlem



BÖLÜM ON BİR



*"Perişan bir haldeydim fakat içimde kendimden bile
sakladığım bir ümit vardı."*

Sabahattin Ali



Ariana Grande - We Can't Be Friends

On üç sene önce

Efla arkadaş grubuyla sınıfa girdiğinde Akgün, Efla'nın el ele tutuştuğu çocuğu gördü ve dik dik bakmaya başladı.

Sarper ile sevgililiklerinin ikinci yılını yaşıyorlardı. Birkaç kavga, birkaç ayrılık, birkaç kötü anıya rağmen birbirlerinden kopamamışlardı. Akgün onların ilişkisinden nefret ediyor olsa da Sarper'e laf dokundurmaktan ileri gitmemişti. Oldukça toksik bir ilişki yaşasalar da Efla'yı kolay kolay bırakmayan Sarper'di. Nasıl bırakacaktı ki?

Efla okulun popüler kızıydı. Rengini açtırdığı saçlarıyla prensesleri anımsatırken ve güler yüzüyle herkesi kendisine çekerken aksi düşünülemezdi. Onun karşısında olmaksızın her yiğidin harcı değildi.

Yıllardır bunu Selin bile yapamazken kim yapacaktı ki?

Selin, Akgün'ün yanında ayağa kalkarak Efla'ya el salladı. "Efla!" Aslında Efla'dan nefret ediyordu hem de etiyse ve kemiğiyle fakat tüm arkadaşları Efla'nın tarafındaydı. Lise hayatları boyunca ne zaman tartışsalar Efla'nın tarafını tutmuşlardı. Efla'da ne olduğunu anlamıyordu. Neden sürekli o kızı seçiyorlardı?

Efla bakışlarını oraya çevirdi. Selin'i gördüğü gibi yüzündeki gülümseme solarken, Akgün'ü fark edince tekrar ışık saçmaya başladı. Akgün de ona gülümseyince daha da güldü. Diş tellerini yeni taktırdığı için bu gülüşüne herkesin alışması zaman almıştı.

"Hoca gelmeyecekmiş sohbet edelim!" diyerek arkadaş grubunu Akgünlerin masasının etrafında topladı. Efla bir öndeki masanın üstüne otururken Sarper de yanına kurulmuştu. Diğer kızlar ve oğlanlar da etraflarındaki masalara oturdu. "Sınavlar nasıldı?" diye sordu. "Hiç oturup konuşamadık."

Bu yüzden seviyorlardı Efla'yı; sürekli kendisini anlatmıyor, karşısındakileri de dinliyordu. Konu kendisine dönünce arkadaşlarıyla sohbet kurmayı biliyordu. Selin... yalnızca kendisini düşünüyordu.

"Çok güzel geçti. Coğrafyada batırdım ama bence sonuç o kadar da kötü değildi, sınıf öğretmenliği tutar," dedi yakın arkadaşı Özlem.

İlk sınavları ocak ayında, ikinci sınavları ise marttaydı. Sonuçlar da nisan'da açıklanmıştı fakat tercihlerini henüz yapmamışlardı.

"Benimkisi de iyi," diyen Selin kaçmak ister gibi duruyordu. Sonucu çok kötüydü. Annesi zorla tercih yapmasını söylediği için tercih yapacaktı fakat iyi bir bölüme yerleşeceğini düşünmüyordu.

Sibel gülümsedi. "Ben de öğretmenlik düşünüyorum," dedi sessiz bir şekilde. "İnşallah yerleşirim."

Osman, "Ben dilenci olacağım. Fena para var diyorlar," deyince güldüler.

Kıvanç, "Hacı sen zaten dilenciydin lise boyunca. Hepimizden otlanarak tüm liseyi bitirdin," deyince yine güldüler.

Ömer de, "Ben yardımsever biri olmayı planlıyorum. Tüm lise hayatım boyunca Osman'ı doyurmakla uğraştım," diye sohbete katıldı. Ömer hâlâ oldukça kilolu ve boğazına düşkün bir çocuktü. Yemeye düşkün olmasına rağmen eli açık davranıyordu.

Mehmet, "Ben mühendislik düşünüyorum. Kardeşimi yalnız bırakmayacağım bu yolda," diyerek Sarper'e göz kırptı.

Sarper güldü. "Götümden ayrılma zaten." O da mühendislik seçecekti.

"Siz nereye, ben oraya," dedi Kıvanç. O daha çok futboldan ilerlemeyi düşündüğü için arkadaşları nereye giderse oraya sürüklenecekti.

"İnsan biraz rahat bırakır arkadaşını," dedi Efla gülerek. "İki senedir ne zaman dışarı çıksak burnumuzun dibinde bitiyor. Üniversitede de seni görmeye devam edemem."

"Akgün de öyle," diyen Sarper ile herkes Akgün'e döndü. Akgün dik dik bakma işini sürdürüyordu. "Akgün yanımıza gelmiyordu ama Efla'yı benden çalışıyordu. Üniversitede de öyle olmaz inşallah."

"Ben Efla'yı senden çalmadım, sen sonradan geldin," dedi Akgün alayla. Çalışıyordu. Sarper ile dışarı çıkacaklarını duyunca bile sinirleniyor, planı bozmak için Efla'ya bir şeyler teklif ediyordu. Dondurma yemeye, oyun oynamaya, film izlemeye, merkeze inmeye çağırıyordu. Efla hiçbir zaman Akgün'ü kırmamıştı.

Bu yüzden Sarper'le kavgalarının çoğu Akgün yüzündendi. Sarper, Efla'nın Akgün'ü gözden çıkaramayacağını bir türlü anlamıyordu. Onlar birlikte büyümüşlerdi, kolay kolay ayrılmazlardı.

“Ama artık Efla benim,” diyen Sarper, Efla’nın omzuna kolunu atıp kendisine çekti. Efla’yı saçlarından öperken Akgün içinde yükselen kıskançlığı susturmaya çalıştı. “Dünyanın en iyi kız arkadaşını kaptım.”

“Ben de en iyi erkek arkadaşını,” diyen Selin, kafasını Akgün’ün omzuna koyunca Efla’nın suratı bozuldu. Yine de hissettirmemek için gülümsemeye başladı.

“Bu bir yarışma mı? Ben de en iyi agasını kaptım,” diyen Kıvanç da Mehmet’in omzuna kafasını koyunca Mehmet onu iterek uzaklaştırdı.

“Kardeşim sınırı koruyalım,” deyince herkes bir ağızdan güldü. İki yıldır bu iki ilişkinin gerginliğinden en çok etkilenen, arkadaş gruplarıydı. Akgün her ne kadar hiçbirinden hazzetmese de çoğu zaman bir aradalardı. Futbolda, okulda, dışarıda... Bu çocuklardan kurtulmayı dört gözle bekliyordu.

Hepsi Sarper yalakalığı yapıyordu ve onlara katlanmak çok zordu.

Akgün’ün yanında olan tek kişi, Efla’ydı. Bu yüzden Akgün’ü kimse gözden çıkaramıyordu çünkü Efla Akgün’ü, onlar Efla’yı bırakamıyorlardı.

“Mezuniyet partisine kimlerle gidiyoruz şimdi?” diye sordu Efla gülerek. Bir hafta vardı partiye. Okul bitmeden yapmaya karar vermişlerdi. Mayıs ayı içerisinde bu işi yapıp bitireceklerdi.

“Akgün’le,” dedi Selin hemen sevgilisinin koluna girerek. Efla gözlerini devirdi. Sarper de, “Efla’m ile,” dedi. Bu sefer de Akgün gözlerini devirdi.

“Ömer’le,” dedi Özlem.

“Osman beni yalnız bırakmaz,” diyen Sibel’e Osman göz kırptı.

Mehmet ile Kıvanç sırtıttı. “Bizim dama ihtiyacımız yok, birbirimize yeteriz,” diyerek omuz omuza verdiler. Herkes onlara güldü. “Zaten biz İstanbul yolcusuyuz. Orada da birlikteyiz.”

“Biz de Efla ile İstanbul seçeceğiz,” dedi Akgün rahat bir sesle.

“Desene hepimiz İstanbul’da toplanacağız.” Sarper konuşunca arkadaşları güldü. “Ben de İstanbul seçeceğim,” dedi Sarper aksi bir şekilde. Akgün’den nefret ediyordu. Biraz daha bu çocuğa katlanmak istemiyordu. “Efla ile aynı evde yaşayacağız.”

Akgün bakışlarını Efla’ya çevirince, genç kız kaşlarını çatarak Sarper’e döndü. “Böyle bir şey konuşmadık, Sarper.”

“Konuşmamıza gerek mi var aşkım? Bu zaten belli olan bir şey. Akgün ile mi yaşayacaksın bir de?”

“Evet?” dedi Efla sanki bu çok komik bir şeymiş gibi gülerek. “Biliyorsun, babalarımız ev bile bakmaya başladı. Başka kimseye güvenemeyeceklerini biliyorsun.”

Kız arkadaşı başka bir erkekle aynı evde mi kalacaktı? O kadar da mezhebi geniş bir çocuk değildi.

“O halde Feridun amcayla konuşmam gerekecek. Öyle bir şey mümkün değil,” diyen Sarper Efla’yı göğsüne çekince Akgün’ün kaşları daha da çatıldı. Efla da sinirlenmişti.

Babası Sarper’i biliyordu fakat hazzettiğini söyleyemezdi. Sarper’in laubali tavırlarından dolayı Feridun’un gözü çocuğu tutmamıştı fakat kızının kendisine küsüp sevgilisini anlatmaktan vazgeçmemesi için sessiz kalıyordu. Efla’nın başına bir şey gelirse Feridun müdahale etmeliydi. Bu yüzden Efla rahatlıkla babasına her şeyi anlatıyor, Feridun da onu dinliyordu.

Akgün, “Ve Feridun amca da *tamam, kızım seninle kalsın* mı diyecek? Ben varken?” diyerek güldü alayla. “Hayal dünyana hayranım, Sarper.”

“Küçüklükten beri üniversite planı yapıyor babalarımız,” dedi Efla da Sarper’den ayrılarak. “Biliyorsun.”

“Küçüklükte ben olmadığım için planların bozulma vakti gelmiş,” dedi Sarper.

“Bu kavga çok anlamsız,” dedi Osman gülerek. “Ayrıca bu devirde kızla erkek aynı evde mi kalır? Selin, sen de İstanbul istemiyor muydun? Akgün ile Sarper, Selin ile de Efla kalır,” deyince dördü de hep bir ağızdan, “Daha neler,” diyerek güldüler.

“Niye Selin? Benimle kalmayı istemez miydin? Harika bir ev arkadaşıyımdır ben,” diyen Efla ile Selin güldü.

“Aynı evde kalırsak bizim seninle aramız bozulur hayatım. Hiç gerek yok. Böyle güzel bir arkadaşlığımız var.” Selin samimiyet barındırmayan şekilde gülümsedi. Efla da bu gülümsemeye aynı şekilde karşılık verdi.

“Gerçekten öyle ama... aynı evde yaşayınca arası bozulur insanın. Ailelerimize bile zor dayanıyoruz.” deyince herkes Özlem’e döndü. Genç kız gülümseyerek, “Sonunda lisenin bitmesine sevinsem de sizden ayrılmak beni çok üzüyor ama... lise arkadaşlıkları sonsuza kadar sürer, değil mi?” dedi.

Efla, Sarper, Selin ve Akgün alayla gülünce ortam gerilmeye başladı. “Evet,” dedi Akgün şakayla karışık. “Mesela ben Sarper’le mezara giderim.”

“Aynen aynen,” dedi Sarper de. “Birbirimizi öldürüp yan yana yatarız.”

Herkes bir ağızdan gülse de Akgün ile Sarper birbirlerine ters bakışlar atıyorlardı. Akgün bu herifin yoktan çıkıp gelmesine ve kendisinin yerine geçmesine sinirleniyordu. Feridun amcası ve babası yıllardır Efla ile ikisinin aynı evde, birbirlerine sahip çıkmalarının planlarını yaparken bu çocuk da kimdi? Bir de plan bozulacakmış. Akgün’ün avuçları kaşınıyordu.

“İstanbul’da katliam!” diyen Ömer manşet atarmış gibi ellerini kaldırdı. “Sarper Kaner ve Akgün Tan Acar yan yana gömüldü.”

Efla gözlerini devirerek, “Yok artık,” dedi. “Onlar anlaşmanın yolunu buluyorlar.”

Sarper alayla, “Evet, buluyoruz ama yakında buna ihtiyaç olmayacak çünkü Efla ile biz aynı eve geçince Akgün hayatımızdan çıkmış olacak,” dedi.

Efla ona döndü. “Pardon da buna sen mi karar veriyorsun?”

“Dikkat et de hayatımızdan çıkacak olan sen olma, Sarper. Sonuçta olacak olan bu. Eflatun ve Ati kolay kolay kopmaz, haberin yok mu?” dedi Akgün alayla. Çocuğu sinirlendirmek hoşuna gidiyordu. Yerini bildirecek haddi vardı çünkü Efla’nın hayatından çıkması mümkün değildi.

“Kötü haber Ati, sen hayatımızdan çıkacaksın,” dedi Sarper bastıra bastıra. “Siktir olup gideceksin, ben de arkandan el sallayacağım.” Akgün birden sırada ayaklanınca Selin, Akgün’ün kolundan tuttu dikkatle. Sarper keyifle kaşlarını kaldırırken Efla şokla yerinde doğruldu. “Ne oldu? Sinirlendin mi, Ati?”

“O kelimeyi sen kullanamazsın kardeşim,” diyen Akgün’ün yüzü kıpkırmızıydı.

Selin, “Akgün lütfen gerginlik çıkarmayın,” deyince Kıvanç ve Mehmet de ayaklandı.

“Abi ne yapıyorsunuz? İki dakika sohbet edelim dedik, yine didişmenin bir yolunu buluyorsunuz,” diyen Osman, Akgün’ün göğsüne elini koydu.

Akgün, “Bırak lan sen de!” diye bağırdı Osman’a.

Osman geri çekilirken, “Ne bok yerseniz yiyin,” dedi sinirle.

Efla Sarper’e, “Sen nasıl konuşuyorsun ya?” diye çıkışınca Sarper ona döndü sinirle.

“Efla böyle bir şeyi aklın alıyor mu? Ati ile Eflatun kopmaz ne? Senin sevgilin varken elin çocuğuyla aynı evde mi kalacaksın cidden? Bu rahatlık nereden geliyor?”

“Elin çocuğu mu?” dedi Efla sinirden gülererek. “Onunla uğraşmayı bırak artık! Bıktım!”

“Elin çocuğu sensin yavşak. Nasıl konuşuyorsun benimle?” diyen Akgün dikleşti sırasında.

Sarper Efla’ya, “Gördün mü? Aramıza girmeye çalışıyor! Ben miyim uğraşan?” diye şikâyet edince, “Bana konuş, bana!” dedi Akgün sinirle. “Eflatun’a değil, bana!”

“Eflatun deyip durma lan sevgilime!”

Selin gerilerek, “Akgün gel biz bahçeye inelim. Zaten hocalar derse gelmiyor. Gerilmeyelim lütfen,” dedi.

Akgün burnundan alıp verdiği nefeslerle Selin’e baktı. Hukuk için bu kadar çabalarken ve öğretmenleriyle annesi okulda çıkardığı sorunları çözmeye çalışırken geleceğini tehlikeye atmayacaktı.

Selin, Akgün'ün koluna girip ayaklandı. Mehmet ile Kıvanç da öfkeyle Akgün'e bakarken, Akgün onlara alayla baktı. "Yalaka piçler," dedi. Mehmet, Akgün'e doğru bir adım atınca Akgün de elini onun göğsüne koyup sertçe itti. "Siktir git lan." Mehmet gerileyince onu tutan Kıvanç oldu.

"Akgün abartma kanka," dedi Kıvanç. "Bize bulaşıyorsun yine."

"Embesilsiniz çünkü," dedi Akgün gülerек.

Selin, "Kıvanç boş ver kanka. Ciddiye almayın, sinirli şu an," diyerek sakinleştirmeye çalıştı. Efla yüzünden Akgün'ün sürekli kavga etmesinden bıkmıştı. Efla'dan bıkmıştı!

Efla, "Akgün..." derken Akgün ona dönüp bakmadı. Selin'le birlikte sınıftan çıkacakken Sarper ayağa kalktı.

"Kaç böyle işte. Anneni üzme. Bir daha okula gelirse üzüntüden bayılır yoksa..." deyince Akgün'ün adımları durdu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Bir şey yapmayacaktı.

"Sarper susar mısın?" diye bağırdı Efla onu geri çekerek. "Nasıl konuşuyorsun sen ya?"

"Ne var? Yalan mı? Annesini üzmesin," dedi Sarper gülerек.

Selin, Akgün'ün daha da sinirlendiğini anladı. "Akgün, Nesrin teyze artık okula gelmekten bıktı. Deniz'le ilgilenmesi gerekiyor, senin kavgalarıyla değil. Lütfen umursama. Sürekli Efla yüzünden kavga ediyorsun yeter," derken Akgün gözleri kapalı bir şekilde derin derin nefesler aldı. Başka kimse umurunda değildi çünkü.

"Allah'ın süt oğlanı..." dedi Sarper.

Akgün gözlerini açtı, Selin'in kolundan çıktı ve arkasını dönerek büyük adımlarla Sarper'in önünde durdu. Bir an bile düşünmeden yumruğunu çocuğun suratına geçirince, Sarper'in kafası kenara çevrildi.

"Süt oğlanı siker seni."

Selin çılgık atarak koşarken çocuklar olaya müdahale etmek için aralarına girdiler. Efla şokla kalakalmıştı. Bu tartışma ne ara buraya gelmişti? Üstelik Sarper, Nesrin teyzesine mi laf söylemişti?

Sarper kafasını düzelttiği gibi Akgün'e saldırırken, Akgün de karşılık verdi. Yumruklar, tekmeler havada uçuşurken çocuklar ayırmaya çalışsa da başarılı olamadılar.

"Akgün ne yapıyorsunuz!" diyen Efla, Akgün'ü geri çekmeye çalıştı ama işe yaramadı. Akgün, Ayı Ömer'i bile kenara savurup o sinirle Sarper'in kaşını açmıştı.

Her zamanki kozunu oynadı Efla. "Tan lütfen! Rica ediyorum bırak!" diyen sesle Akgün durdu. Her zaman işe yarardı. Feridun'un özenle seçtiği

ve Faruk'un kullandığı bu kelime, Akgün'ü her zaman durdururdu. Efla onu geriye çekmeye başladı.

Tam o sırada, "Ne oluyor burada!" diye bağırarak edebiyat öğretmeni Ramazan ile çocuklar birbirlerinden ayrıldı. "Siz kafayı mı yediniz?" diye devam etti öğretmen. "Akgün, Sarper... derhal müdürün odasına!"



Efla ve Akgün yan yana eve doğru yürüyordu. Akgün'ün dudağı patlamış olsa da yüzünde çok ciddi hasar yoktu. Asıl hasar Sarper'in yüzündeydi; kaşı açılmış, dudağı patlamış, yanakları morarmıştı. Müdür, lisenin son zamanları olduğu için ikisine de azar çekmekten başka bir şey yapmamıştı. Asıl ceza müdür odasından çıktıklarında gerçekleşmişti.

Selin ve Efla müdürün kapısının önünde onları bekliyordu. İlk söze giren Selin olmuştu.

"Senin Efla hassasiyetinden bıktım, Akgün. Ben artık bu kavgalardan ve Efla gerçeğinden çok ama çok sıkıldım. Sizin arkadaşılığınızdan nefret etmeye başladım. Artık görüşmenizi, bu aranızdaki bağı görmek istemiyorum!" diye bağırmıştı. "Ya Efla'yı seçersin ya beni."

"Yolun açık olsun," demişti Akgün umursamaz bir tavırla. Selin ise ağlar halde koşarak okuldan çıkmıştı.

Efla ise Sarper'e, "Benden habersiz karar vermeni, en yakın arkadaşım ile sürekli dalaşmanı ve görüşmemizi istememeni anlayabilirim. Akgün'den rahatsız olmanı anlayabilirim ama benim anne yerine koyduğum kadın hakkında alay etmene ve arkadaşımı bu konu üzerinden vurmanı asla! Bitti, Sarper. Bir daha sakın beni arama, karşıma çıkma!" diyerek çocuğun bir şey demesini beklemeden Akgün'le birlikte okuldan çıkmıştı.

Eve yürürken ikisi de sessizdi.

Evlerinin ilerisinde kalan parkın içinden geçerken darmadağınlardı. Efla'nın üstünde kısa okul eteği, kırışmış gömleği, kravatı ve ceketı vardı. Kavga anında sıranın çivisine takıldığı için yırtılan külotlu çorabını umursamıyordu. Akgün'ün ise kravatı boynuna asılıydı. Beyaz gömleğinde kan vardı. Ceketı ve pantolonu ütüsünü kaybetmiş, kırış kırış olmuştu. Onun da umurunda değildi.

İkisi de sessiz bir şekilde sözleşmiş gibi çantalarını yere bıraktılar. Parktaki salıncaklarına yürüdüler ve yan yana oturdular. Efla yavaşça sallanırken Akgün yalnızca ona bakıyordu. Bir şey diyeceğine emindi, Eflatun'un konuşmaya hazırlanan halini iyi biliyordu.

"Rahatladım," dedi Efla yalnızca.

Akgün de rahatlamıştı. Efla'nın bu dağınık haline bakarken kalbi yine hıphızlı atıyordu. Yine anlam vermedi. Kalbine söz geçirme konusunda başarısızdı. "Neden?"

"Çünkü arkadaşlığımızın sürekli birilerine dert olmasından bıkmışım."

"Dert olmamasını sağlayabilirdin," dedi Akgün.

"Seninle arkadaşlığımı bitireceğimi mi düşünüyorsun?" Efla gözlerini ona çevirince Akgün'ün kalbi kendisini şaşırttı. Hızlıdan da hızlıydı. "Aa ben her zaman seni seçerim."

"Ben de seni seçerim."

Lanet olsun. Kalbi niye bu kadar hızlıydı?

"Konu Nesrin teyzem değildi."

"Biliyorum."

"Senin için gözden çıkaramayacağım kimse yok."

"Biliyorum."

"Ayrıca da çok güzel vurdun. İçimin yağları eridi," deyince Akgün kafasını eğip güldü. Efla kalbinin hızlandığını hissedince gülmeye başladı. Bu yeniydi. Kalbinin atışını fark ediyi yeniydi.

"Daha iyi vuracaktım aslında. Babamın öğrettiği bir taktik vardı. Ayı Ömer önüme geçince o da aldı nasibini."

Efla kahkaha atmaya başladı. Ayı Ömer'in en son Akgün'e, "Lan bana niye vuruyorsun turbo manyak?" diye bağırdığını hatırlıyordu.

"Allah'ım inanamıyorum! Lise hayatının son kavgasını ettin!"

"Allah'tan müdür insafı."

"Sana karşı inanılmaz bir hassasiyeti var. Bence okul birincisi olmanla alakalı."

"Sen de okul birincisisin," dedi Akgün.

İkisinin de ortalaması birbirlerine yakındı. Aralarında virgül farkı vardı.

Efla çok ama çok zeki bir kızdı. Akgün çalışkan bir çocuktı ve çabalayarak kazanmıştı. Efla ise... dersi dinlese yeterdi. Bu küçüklükten beri böyleydi. Ortaokulda da Efla birinciydi, Akgün ikinci. Lisede de ikisi birinciliğe oynarken Akgün son sınavlarda öne geçmişti. Efla ise... buna izin vermişti çünkü derdi hiçbir zaman birincilik olmamıştı. Akgün'ün akademik olarak daha çok çabaladığını biliyordu.

"Ama artık sensin," dedi Efla gülümseyerek. Yavaşça sallanmaya başladı. "Ayrıca Sarper'in kafasına sıçayım," deyince Akgün şokla güldü. Efla küfür eden bir kız değildi. İlk kez ağzından küfür duyuyordu. "Sen varken onunla mı yaşayacağım? Annesi bile sürekli ortalıkta bıraktığı çoraplarından söyleniyor."

"Pis insana gelemezsin."

“Bu yüzden babalarımızı ikna etme konusunda bu kadar ısrarcıydım. Ben senden başkasıyla yaşayamam ki!”

İkisi de gülmeye başladı. “Bulaşıkları sen yıkayacaksın,” dedi Akgün.

“Babama bulaşık makinesi aldıracağım.”

“Bulaşık makinesini sen boşaltacaksın,” dedi hazır cevap olarak.

“Sen de dolduracaksın.”

“Haftada bir kez süpürürüm.”

“Camları sen silersin.”

“Tozu sen alacaksın.”

“Herkes kendi çamaşırlarını yıkar.”

“Anlaştık.”

“Anlaştık.”



Evlerinin önüne geldiklerinde Efla, Akgün’e döndü. Evin kapısını açarken, “Mezuniyet partisine Sarper’le gitmeyi hiç istemedim,” diye konuşunca Akgün saçlarını geriye atıp ona baktı.

Akgün anlamsızca çarpan kalbine rağmen derin bir nefes aldı. Kendisi de Selin’le gitmek istemiyordu.

“Her zaman istediğim sendin,” diyen Efla ile Akgün yutkundu. “Mavi bir elbise giyeceğim. Sana fotoğrafını atarım. Ona göre seç takım elbiseni,” dedikten sonra içeri girdi ve kapısını kapattı. Akgün kalbine söz geçiremediği için yüzünü buruşturdu ama kapalı kapıya bakmaya devam ediyordu.

Kalbinin atışı canını yakıyordu.

O sırada evlerinin kapısı açıldı ve babasıyla yüz yüze geldi. Babasının hemen arkasında küçük kardeşi vardı. Deniz, abisini görünce çığlık atarak, “Abi!” diye bağırdı.

Faruk büyük oğlunun patlamış dudağını ve gömleğindeki kanları görünce, “Bu hal ne lan?” diye kaba bir tepki verdi.

Akgün omuzlarını düşürüp içeri girdi. Deniz arkasından koşmaya başladı. Akgün çantasını çıkarıp kenara bıraktı ve içeri doğru yürüdü. Faruk arkasından kapıyı kapatıp, “Tan, sana konuşuyorum,” diye sinirle salona girdi.

Çocuk koltuğa oturmuş, dirseklerini dizine yaslamış, ellerini saçlarına geçirmişti. Hemen yanı başında küçük Deniz uslu bir çocuk gibi koltuğa oturup ayaklarını uzatmıştı. Dikkatle abisine bakıyordu. Faruk, küçük oğlunun haline bakıp gülümsedi ama büyük oğlunun çaresiz görüntüsüyle yutkundu. “Oğlum... ne oldu?”

Genç çocuk kafasını kaldırdı. Babasına bakarken ağzından çıkanlara kendi de inanmadı. “Baba, kalbim çok... ağrıyor.”

“Bir şey mi var? Annene söyleyeyim yarın hastaneye gidelim.”

“Eflatun'u seviyorum.”

“Eflatun!” dedi küçük Deniz bağırarak. Bu ismi tanıyordu.

“Efla'yı hepimiz seviyoruz oğlum.”

“Öyle değil baba...” dedi Akgün canı yanıyormuş gibi. Faruk fark ettiği gerçekle zar zor yutkundu. Deniz, abisinin suratına bakıp dudağını gördü. “Abi... bu ne?” derken Akgün kardeşine döndü.

“Bir şey değil abiciğim.”

Deniz susması gerektiğini anlayıp hemen suspus oldu.

Faruk oğlunun yanına oturup elini omzuna attı. Oğlunun kafasının üstünden öperek göğsüne çekti. Akgün gözünden düşen yaşları tutamadı.

Babasına sarılarak ağlamaya başladı. Faruk, oğlu ağladıkça içinden kıyametler kopuyormuş gibi tavana baktı. Normalde olsa erkek adam ağlamaz der, oğluna karşı sert dururdu fakat konu aşksa erkek adamın gözünden yaş düşmesi gerektiğini iyi bilirdi.

“Kalbim onunlayken çok hızlı. O çok güzel. Ona hayran kalıyorum, onu hep yanımda istiyorum, onu kskanıyorum, onun yanında başkasını görünce dayanamıyorum. Bu ne demek?”

Faruk derin bir nefes aldı. İşte büyük oğlu şimdi büyüyordu. “Aşk demek,” dedi oğluna sarılmayı bırakmadan.

Baştan beri biliyordu oğlunun hislerinin değişeceğini. Akgün; küçüklüğünden beri Efla için uğraşan, sürekli Efla'yı gözetten, onu düşünen bir çocuktur. Bir insan ya kardeşi için böyle hissederdi ya da âşık olduğu insan için ve oğlunun Eflatun Kız'ı hiçbir zaman kardeş olarak görmediğini çok iyi biliyordu.

“Ona âşık oldum, değil mi?” dedi Akgün acı çeker gibi. “Arkadaşlığımız bozulacak. Onu sonsuza kadar kaybedeceğim baba.”

Deniz şaşkınlıkla babasına bakarken koltuktan indi, babasının diğer yanına geçti. Babası ona da sarılınca üçü birlikte kafa kafaya verdiler. Faruk sessiz kaldı. Sadece büyük oğluna sarılıp onun için dayanak olmaya çalıştı. Elinden başka bir şey gelmiyordu.



Akgün, kapının önünde durup üstünü düzeltti ve boğazını temizledi. Kapıyı çalarken oldukça tedirgindi ve kafasını duvara vurmamak için oldukça çabalamıştı. Bir hafta önce babasıyla konuştuğu hislerini saklamaya uğraşıyordu. Kalbinin hızına anlam veremezken her şey daha kolaydı fakat anlam vermenin asıl zor olan olduğunu keşfetmişti.

Efla küçücük gülümsese Akgün'ün dünyası kocaman aydınlanıyordu. Dünya daha renkli, daha güzeldi ve bu korkunçtu. Bu dünyayı kaybetme

korkusu bacayı sarmıştı. Çabalıyordu. Eskisi gibi davranmaya çalışıyordu ama becerebildiği meçhuldü.

Kapı açıldığında karşısında duran Feridun amcasıydı. Geçen pazardan beri bu adamın yüzüne gülmeye devam etmek de kendisini suçlu hissettiriyordu. Babası da Akgün'le konuştuktan sonra Feridun'la dalga geçmeyi bırakmıştı çünkü dünür olma işi ciddiye binmek üzereydi. Arkadaşını bu meseleden kaybetmeyi kendisi de göze alamayacağı için şakaları bitirmişti. Feridun artık mutluydu. İçinde Akgün hakkında bir korku yoktu.

"Heyt, benim yakışıklıma bak be! Oğlum, babana söyle azıcık seni çirkinleştirsin. Bu nedir? Vallahi çok kızın canını yakarsın sen," deyince Akgün sırtıttı.

"Babadan almışım yakışıklılığı," deyince Feridun elini karnına koyarak kahkaha attı.

"Aynı babası!" deyince Kübra kenardan kafasını çıkardı.

"Oo, paşam! Çok karizmatik olmuşsun. Kızımı gölgede bırakacaksın," deyince güldü Akgün.

"Nasılsın, Kübra teyze?"

"İyiym balım. Sen nasılsın? Deniz paşa nasıl? Sabah gördüm ama çok özledim şimdiden."

"İyiyiz hepimiz. Deniz konuşmaya başladığından beri susmuyor. Kafamız şişti! Sürekli o ne, bu ne diye soruyor. Geçen gün bahçede futbol oynuyorduk, bana gelip sen nesen diye sordu."

Kübra, "Akgün Maradona'yım dedin mi?" deyince kahkaha attılar.

"Dedim ama anlamadı. Maradota ne abi diye sordu."

Karşı evin kapısı açıldığında Nesrin, küçük Deniz ile birlikte onlara doğru yürümeye başladı. "Akgün bizi bekle dedim ya oğlum!" diyen Nesrin küçük oğlunun yürümesini bekledi. Küçük çocuk kahkaha atarak dikkatle yolun karşısına geçti. Faruk da kapıdan çıkıp karşı eve yürürken küçük Deniz'e dikkat etti.

"Anne geç kalacağız!" dedi Akgün hızla. Babasının hediye ettiği kol saati-ne baktı. "Yarım saatimiz var. Motorla on beş dakikaya geçeriz."

Kübra arkasını döndü. Merdivenlere doğru bağırdı. "Efla, Akgün geldi anneciğim!"

"Geliyorum!"

Akgün gülümseyerek pantolonunu çekiştiren Deniz'i kucağına aldı. "Abim, biz nereye geldik?" diye sorunca Deniz kıkırdadı.

"Eflatun'a deldik!"

“Abisinden rol de çalıyor,” dedi Faruk ve arkadaşıyla tokalaştı. “Nasılınız?” diye sordu. Faruk başka bir şirkete geçtiği için artık her gün görüşemez olmuşlardı. Haftada bir iki kere denk geliyorlardı.

“İyiyiz kardeşim, aynı işte. Kübra hazırladı sofrayı sizi bekliyorduk. Sizin nasıl gidiyor?”

Çocuklar dönene kadar birlikte olacaklardı. Akşam çocuklar gelince de partiyi konuşup evlere dağılırlardı. Anneler böyle sözleşmişlerdi sabahtan.

“İyi, Allah’a şükür. Zam bekliyorum ben de. Ay sonu gelecek gibi. Deniz bezleri bıraksa maddi olarak rahatlayacağız da beyefendi altına sıçmayı seviyor,” deyince Deniz, abisinin kucağında elini ağzının üstüne götürüp kıkırdadı.

Kübra ve Nesrin de birbirlerini yanaklarından öpüp selamlaştılar. “Deniz Bey artık öğrenseniz mi tuvaleti?” diye sordu Kübra, Deniz’in yanağından makas alıp.

“Anne yaptııyol!” diyen Deniz’le hepsi bir ağızdan güldü.

“Efla hadi kızım! İkindiden beri hazırlanıyorsun hâlâ mı hazır değilsin?” diye bağırdı Kübra yukarı doğru. “Yemin ederim insanları sahneye daha çabuk hazırlıyor. Eli alıştı artık dedik, alışmamamış. Makyajını üç kere baştan yaptı.”

Efla merkez tiyatrosunda çalışmaya başlamış fakat sahne önüne henüz çıkamamıştı. Genelde oyuncuların hazırlanmasına yardım ediyor, kostümleri ayarlıyor, provalarda bulunuyordu. Geçen sene okul tiyatrosunda oynasa da bırakmış, sınav senesinde de alt sınıfları oyunlara hazırlamaya başlamıştı. Neredeyse bir yıldır sahne önüne çıkmıyordu.

Onu merkez tiyatrosuna davet ettikten sonra hiçbir oyunda rol vermemişlerdi. Yine de pes etmiyordu. Sahneye çıkan oyuncuların senaryolarını ezberliyor, onlar oynarken sahne arkasından oyunculara eşlik ediyor, onlarla çalışıyor, provalarda ön gösteriyi tekrar ediyor ama bir türlü oynayamıyordu.

Halinden memnundu. Hayallerine giden yol için ne konumda olduğunu umursamıyordu. Nerede olduğunu umursuyordu.

Efla’nın topuklu ayakkabılarının sesi merdivenlerde yankılanırken Deniz ile oynayan Akgün küçük çocuğu yere bıraktı ve kafasını kaldırdı. Mavi, rütlü elbisesiyle aşağı inen Efla’yı gördüğü gibi kalbi hızlanmaya başladı. Efla düz saçları, hafif makyajı ve mavi elbisesiyle prensesleri kuskandıracak gibi duruyordu.

“Merhabalar efendim!” diyerek neşeyle aşağı indi.

Ailesinin yanında durdu. Feridun dolan gözlerini silerek, “Prensesim...” derken kızının elinden tutup etrafında döndürdü.

“Atı nasıl olmuşum?”

Anne ve babaları bir ağızdan güldü. Küçüklüğünden beri ilk önce Ati'sine sorardı. Akgün heyecanını sesine yansıtmamaya çalışarak, "Bayağı çirkin olmuşsun," dediğinde Efla kahkaha attı. "Baba bir şey söyle şuna!"

Feridun, "Kendi daha çirkin, kıskandı seni. Elbiseyi o giymek istiyordu," deyince Faruk da oğlunun omzuna kolunu atıp, "Erkek adama nasıl laflar ediyorsun sen, Feridun Efendi?" dedi.

Feridun yüzünü buruşturdu. "Yalan mı? Çok beğendin değil mi elbiseyi, Akgün Tan?"

"Çok güzel..." dedi Akgün bu sefer heyecanını saklayamayarak.

Kübra genç çocuğa yandan bir bakış atarken Nesrin de kıkırdayıp, "Oğlum sana da alalım aynısından, özenme bu kadar," deyince Faruk oğluna çıkıştı. "Hayda! Oğlum, babayı niye satıyorsun? Desene ben erkek adamım, ne elbisesi diye!"

Efla kıkırdadı. "Faruk amca biliyorsun Akgün çocukluktan beri kıskançlığını üstünden atamadı. Bebeklerimin bile kafasını koparıyordu."

"Sen de onun arabalarının tekerleklerini koparıyordun."

"Gıcık olduğumdan," dedi Efla.

Nesrin, "Çok güzel olmuşsun bebeğim. Oğlumun elini bırakma, okulun en güzel kızıyla yan yana görünmesini isterim," deyince Efla şımarıkça gülümsedi.

"Ee, gidelim hadi!" deyince anneler ikisine de sarıldı ve şans diledi.

En son Faruk, oğlunun kolunu açtırdı ve genç kıza, "Gir bakalım yakışıklımın koluna," dedi.

Efla saçlarını arkasına atarak Akgün'ün koluna girdi. "Biz gidiyoruz," dedi Akgün.

"Hadi dikkat edin. Bir şey olursa bizi arayın geliriz almaya," dedi Feridun. "Ayrıca bokunu çıkarmayın," diye de uyarı geçti.

Çocukların alkol kullanacağından eminlerdi. Kendileri de on yedi yaşında olmuşlardı ve lise mezuniyet partilerinde tabiri caizse götü başı dağıtmışlardı.

"Baba!" dedi Efla suçlulukla gözlerini büyüterek.

Kübra, "Hadi hadi!" dedi onlara gülerek. "Bilmiyoruz sanki gizli saklı altılı bira alıp sahilde içtiğinizi. Bunlar da bizi salak sanıyor!"

Nesrin çok yavaş bir şekilde kafasını iki yana sallayarak oğluna onay vermediğini belli etti. Akgün gerilerek, "Tamam," dedi ve derin bir nefes aldı. Kolundaki eli düşünmemeye çalışıp, "Bir şey olursa sizi arayacağız," dedi.

Birlikte evden çıkarak motora doğru yürüdüler. Akgün, Efla'ya kaskı uzattığında Efla kafasına takmadan önce, "Sen beni çirkin buldun ama ben de sen bayağı yakışıklı olmuşsun," dedi sırtarak.

“Yalan söyleme,” dedi Akgün gözlerini devirerek.

“Ben dürüst biriyim canım. Okuldaki erkeklere bin basarsın!”

“Biliyorum,” diyen Akgün kaskı kafasına taktı. “Ayrıca sen de peri kızı gibi olmuşsun.” Sesi boğuk çıktığı için Efla duymadı.

“Ne?”

“Yok bir şey. Atla!” Motora bindiler ve partinin yapılacağı salona doğru yola çıktılar.



Bir sürü genç dans ediyor, içiyor, eğleniyor, sohbet ediyor, liseye veda etmenin keyfini yaşıyordu. Öğretmenler bu partiye dahil olmadığı için rahatlardı. Akgün, Eflatun’u etrafında döndürüp yavaş bir şekilde kollarının arasına aldı.

Sarper ve Selin ise ikisine de kaçak bakışlar atıyor, bu dansı hasetlikle izliyorlardı.

Bir haftadır okula gelmemişlerdi fakat bir haftanın sonunda buradlardı. Onlar yokken hayatları daha güzeldi. Akgün onlarsız olmalarından memnundu.

“Dans etmeyi nereden öğrendin?” diye sordu Efla kıkırdayarak. Arkadaşlarıyla içme konusunu abartmışlardı fakat memnundu. Sarhoş olmak, büyümek gibi hissettiriyordu. Çocukluk aklıyla bunun havalı bir şey olduğunu düşünüyordu.

“Babam ve annemden,” dedi Akgün gülerek. “Ebeveynleri birbirine âşk bir evde büyüdük, Eflatun. Öğrendik bir şeyler.”

Efla kıkırdadı ve dansa devam etti. Çevrelerinde partnerleriyle dans eden arkadaşlarına bulaşp eğlendiler. En sonunda hareketli bir şarkı açılınca Akgün Efla’yı bırakıp, “Bana müsaade,” deyince Efla gülerek onu sahnedan kovdu. Tasasızca arkadaşlarıyla dans etmeye başladı.

Akgün aldığı birayla duvara yaslandı ve Efla’yı izlemeye başladı. Yanına yaklaşan bedeni fark ettiğinde birasını indirdi ama bakışlarını sahnedan almadı. “Benimle dans etmezdin,” dedi Selin duvara yaslanarak. “Desene Efla ile hiç ortak noktamız yok.”

Akgün alayla güldü. “Yolun açık olmadı sanırım.”

“Ona âşık olduğunu biliyorum,” dedi birden. Akgün bakışlarını hızla ona çevirdi.

“Ne saçmalıyorsun?”

“Her zaman onu seviyordun. Beni sevmediğini hep biliyordum ama ondan vazgeçeceğini düşündüm çünkü o seni hep arkadaşı olarak gördü. Sarper’i sevdiğini bilmene rağmen bir an vazgeçmedin ondan.”

“Yine bir tane bile mantıklı sözün yok, Selin.”

"Her zaman oydu," dedi Selin acımasızca. "Hep ona âşıktın. Biz sevgili olmadan önce de sevgiliyken de."

Sessiz kaldı Akgün. Bakışlarını Selin'den alıp sahneye çevirdi. Efla'nın gülüşünü görünce dudaklarında oluşan gülümsemeyi durduramadı.

"Şuna bak... Onun öylece durması bile seni gülümsetiyor. Ben seni iki yıldır bir kez bile güldüremedim."

"Sen ne içtin?" dedi Akgün gülümsemeyi bırakarak. "Sarhoşsun bence." Son kez sahnedeki Efla'ya bakıp koridora çıktı. Selin de arkasından gitmeden önce Efla'ya baktığında, genç kız olduğu yerde zıplıyordu. Nasıl göründüğünü umursamadığına emindi. Efla her zaman göz alıcı görünürdü.

Koridora çıktığında yürüyerek uzaklaşan Akgün'ün arkasından bağırdı. "Sarhoş değilken de biliyordum." Yürümeye devam eden eski sevgilisine güldü. "Ama sen beni hep güldürdün. Sen çok farklı bir çocuksun. Efla senden vazgeçemiyor çünkü senin de öylece durman yetiyor."

Cevap vermeyen çocuk yürümeyi kesti ve öylece durdu. Selin hızlı adımlarla onun önüne geçti.

"Hiçbir zaman senin sevdiğin gibi seni sevmeyecek," dedi Selin acımasızca. "Sen onun için arkadaştan öte olamayacaksın."

"Onu sevdiğim falan yok."

"Kendinizi hiç dışarıdan görmedin çünkü Atı ve Eflatun hikâyesine bağlısınız. Oysa biz biliyorduk. Siz birbirinizden başkasıyla olamazsınız."

O sırada salonda dans eden Efla kafasını kaldırıp Akgün'ün durduğu noktaya bakınca onu göremedi. Arkadaşı Özlem'e, "Akgün'ü gördün mü? Yerinde yok!" diye bağırdı.

"Selin'le dışarı çıktılar!" diye bağırdı Özlem kahkaha atarak. Efla beynine doğru vuran ateşlerle dans etmeyi bıraktı. Kanında akan alkolü kontrol altında tutamıyordu. Hızlı adımlarla salondan çıktı. Etrafına bakındığında sırtı kendisine dönük olan Akgün'ü ve onun önündeki Selin'in yüzünü görebiliyordu.

Genç kızın arkasından çıkan Sarper de, "Efla!" diye bağırdı. Efla'nın delirmiş gibi koştuğunu fark edince o da koşmaya başladı.

Selin kendilerine doğru yürüyen ateşten kıza güldü alayla. Akgün'e döndüğünde o da kendisine bakıyordu. Çocuğun kulağına doğru uzandı. "O seni her zaman bir arkadaş olarak görecektir, sen de ümitsizce sana âşık olmasını bekleyeceksin," dediğinde Akgün'ün dudaklarından minik bir öpücük çıldı.

Sinirden gözü hiçbir şey görmeyen genç kız, Atı'sını Selin'in önünden çekti ve kızı omuzlarından itti. Akgün ne olduğunu anlayamadığından donakalmıştı. Ümitsizce beklemek... artık hayatı bundan mı ibaret olacaktı?

Efla, "Sen ne yapıyorsun!" diye çığlık attı. "Siz ayrıldınız! Onu nasıl öpersin?"

Akgün elinin tersiyle dudağını silerken Selin keyifliydi. "Veda öpücüğü," dedi sırıtarak. "Sonuçta hâlâ birbirimize karşı bir şeyler hissediyoruz."

Sarper, Selin'in sözlerini umursamadan konuştu. "Efla konuşalım mı? Biliyorsun biz de bitiremedik bir şeyleri. Konuşamadık bile!" deyince Efla ona döndü.

"Konuşacak bir şey yok!" diye bağırdı sinirden gözü dönmüşken. Selin, Akgün'ü öpmüştü hem de gözlerinin önünde. Kafayı yiyecek gibiydi. Bunun kanındaki alkolle alakası var mıydı, bilmiyordu fakat daha önce böylesine bir duruma düşmemiştir.

"Kabul et Efla, sen de Sarper'i unutamadın. Siz de hâlâ birbirinize karşı bir şeyler hissediyorsunuz."

"Efla biliyorum hâlâ birbirimizi seviyoruz-" diyen Sarper'i iten Akgün oldu.

"Efla sana karşı hiçbir şey hissetmiyor!" diye bağırınca Efla ellerini saçlarına geçirdi.

"Sen öyle san, Akgün. Efla deli gibi âşık Sarper'e," dedi Selin istediğine ulaşmanın keyfiyle.

Efla, "Ben Sarper'e karşı hiçbir şey hissetmiyorum geri zekâlı!" diyerek kızı tekrar omzundan itti. Selin keyifliydi çünkü yıllar sonra istediğine ulaşıp Efla'yı delirtmişti. Efla kendisini kiskanıyordu ve bunu saklama ihtiyacı duymuyordu. Genç kız sinirden delirmek üzereydi.

"Kendini kandır!" dedi Selin kahkaha atarak. "Mesela Akgün bana âşık. Bunu bilmiyor musun? Son bir kez öpüşmek istedi, ben de kıramadım."

Akgün, Efla'ya döndü. "Böyle bir şey yok," dedi fakat Efla kafasını iki yana sallayarak ona inanmadığını gösterdi. Zaten üç yıldır ayrılamamıştı Selin'den. Neden? Çünkü âşıktı!

Kahretsin. Böyle hissettirmemeliydi!

"Efla konuşabilir miyiz? Lütfen!" diyen Sarper'e, Selin'e ve Akgün'e bakıp, "Bıktım!" diye çığlık attı. Bu dördünün böylesine dert olmasından sıkılmıştı. "Sarper biz ayrıldık! Ayrıldık! Seni terk ettim. Ne konuşmasından bahsediyorsun sen?"

"Konuşulmayan şeyler var," dedi Sarper pişman gibi.

"Hasiktir oradan," diyen Akgün alayla gülünce Sarper ona baktı.

"Seninle konuşmuyorum!" diye hırladı.

Akgün, "Senin benimle ya da Efla'yla konuşacak bir şeyin yok!" diye bağırdı.

Selin gülerek Efla'ya, "Akgün... bıraksana. Sevgililerin de bizim gibi yarım bırakmaması gereken şeyler var sevgilim," deyince Efla hiç beklemediği bir şey yaptı.

Selin'e tokat attı.

Bunu yapar yapmaz elini ağzına götürdü ve şokla gözlerini açtı. Hayır hayır... Bunu yapmış olamazdı! Kıskançlığını kontrol edememiş olamazdı. Bu kadar... bu kadar kafayı yemiş olamazdı. O hiçbir zaman böyle biri olmamıştı ki!

Selin elini yanağına götürüp ona inanamayan gözlerle dönünce Efla, "Ben... gerçekten," diyerek açıklamaya çalışırken geri gitmeye başladı. "Ben..." Konuşamadığını anlayınca arkasını döndü ve koşarak uzaklaşmaya başladı.

Sarper olanların şaşkınlığıyla kendisine tutunan Selin'e döndü. Akgün onlara dönüp, "Yolunuza bakın artık. Bizimle uğraşmayın!" diye bağırınca Selin korkarak Sarper'e sığındı. Sarper onu lavaboya yürütürken, Akgün de Efla'nın arkasından koştu.

"Eflatun!"

Asansörün aşağı kata indiğini fark edince hızla düğmeye bastı fakat geç kalmıştı. Yangın merdivenlerine yönelip, koşarak aşağı inmeye başladı. Merdivenleri ikişer, üçer iniyordu. En sonunda zemin kata indiğinde kapıyı hızla açarak bekleme salonuna baktı fakat Efla orada değildi. Kafasını iki yana çevirip etrafa bakındı. Efla'nın döner kapıdan geçtiğini görünce arkasından koştu.

"Eflatun bekle!"

Kapıdan çıktığında genç kızı sokakta koşarken görünce arkasından gitti. "Eflatun!"

Efla birden arkasını döndüğünde kızın gözlerindeki yaşları gördü. Ellerini dizlerine yaslayıp nefeslenmeye çalıştı. Bakışlarını kızın yüzünden alamıyordu. Nefes nefeseydi. Ona yetişmek için sekizinci kattan o kadar hızlı inmişti ki...

"Eflatun..."

"Ben böyle biri değilim!" diye bağırdı kız yanağına düşen yaşlarla. "Ona tokat attım!"

"Sorun değil, hak etti," dedi Akgün kafasını iki yana sallayarak kızın kötü hislerini almaya çalışırken. "O öptü beni. Ben bir şey istemedim. Gitmesini söyledim."

"Ona tokat attım ve... ve bundan pişman değilim. Bu korkunç bir şey!" dedi inanamıyormuş gibi.

"Sen her ne yaparsan yap... Eflatun'sun. Sorun değil. Ben yanımdayım."

"Seni hep kıskandım, tamam mı? Hep!"

Genç çocuk yavaşça doğrularak kıza doğru iki adım attı.

"Böyle hissetmek korkunç!" dedi Efla yüzündeki yaşları elinin tersiyle silerek. "Kendimi tutamayıp ona tokat attım. Ben... yapmazdım anlıyor musun?" Ellerini hızla hareket ettiriyordu. "Okuldaki kızların çoğu senden hoşlandı, seninle konuşmak istedi. Küçüklüğümüzden beri onları sana ayarlamaya çalıştım. Keyif aldım. Ama... Selin olunca..."

"Sorun değil," dedi Akgün. "Seni çok zorladı, anlayabiliyorum. Sarper de beni zorluyor."

Efla delirmiş gibi kafasını iki yana salladı. Etrafa bakındı hızla. "Selin olmamalıydı, anlıyor musun?"

"Sarper olmamalıydı, Eflatun..." dedi Akgün de kafasını iki yana sallayarak. "Sarper olmamalıydı."

"Ben Sarper'e âşık değilim ama sen ona âşıksın!" dedi Efla kalbine lanet ederek. Korkuyordu. Çok korkuyordu. Bir şeyler onu deli gibi korkutuyordu. Bu his... onu korkutuyordu. "Selin'e âşıksın. Ona nasıl âşık olursun!"

"Ona âşık falan değilim. Saçmalıyor."

Efla gözlerinden dökülen yaşlarla birlikte içindeki hisle baş etmeye çalıştı ama edemiyordu. Korkunç bir histi bu, başa çıkamıyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti. Akgün'ü her arkadaşından kıskanırdı ama bu bambaşka bir kıskançlıktı. Tehlikeliydi. "Selin olmamalıydı," dedi Akgün'ü duymuyormuş gibi.

Selin değil, kendisi olmalıydı. Akgün'ün öptüğü kendisi olmalıydı.

"Selin olmamalıydı, Atı."

Birden ilerisini düşünmeden parmaklarının ucunda yükseldi. Gözlerini kapattı ve dudaklarını birleştirdi. Akgün'ün dudakları üzerinde dururken genç çocuk bunu beklemediği için hızlanan kalbine lanet etti. Kafasının içinde darbe oluyordu sanki.

Bu an... yaşanıyor muydu?

Siktir. Eflatun kendisini öpüyordu! Üstelik onun hislerini bilmeden ve ona karşı bir şey hissetmiyorken.

Genç çocuk uyuşan parmaklarını kaldırdı ve genç kızın beline koydu. Efla kollarını Akgün'ün ensesine sararken gözlerini açmadı. Çocuğun hiçbir şey yapmayacağını biliyordu çünkü... çünkü onlar arkadaştı. Yalnızca nasıl hissettirdiğini merak etmişti. Etmişti değil mi?

Bu lanet kalp neden farklı atıyordu?

Akgün kızı da kendisini de şaşırtıp dudaklarını araladı. Dudakları iç içe geçerken Akgün hayatında daha önce bu kadar güzel bir şey tatmadığına emindi.

Efla da dudaklarını aralarken bunun böylesine güzel hissettireceğini düşünmemişti. Hiçbir zaman aklının ucundan geçmeyen bu an, yalnızca birkaç dakika önce aklına düşmüştü. Aklına düştüğü gibi de gerçekleşmişti.

Akgün Tan Acar ile öpüşüyordu! Çocukluk arkadaşı, en yakın dostu, onsuz yapamayacağını bildiği çocukla öpüşüyordu!

Birden gözleri kocaman oldu. Akgün'ün dudaklarından ayrılarak çocuğu hızla itti. Elini dudaklarına koyarken yüzüne baktı. Akgün anın heyecanını taşıyamayan kalbi yüzünden donakalırken Efla geri geri adımladı, kafasını iki yana salladı.

"Hayır," dedi, yutkundu. "Hayır! Ben... çok üzgünüm. Ben bunu yapmayacaktım. Özür dilerim. İnanmıyorum! Özür dilerim!"

Arkasını dönüp koşarak uzaklaşmaya başladı. "Eflatun!" diye bağırان çocuğu umursamadı. Ağlayarak koşmaya devam etti.

Akgün olduğu yerde kalırken adım atamadı, arkasından gidemedi.

Efla Korkmaz kendisini öpmüştü. Çocukluk arkadaşı, en yakın dostu, tek güneşi, kendisine hatırlatmaktan korksa da âşık olduğu kızla öpüşmüştü.

Ellerini kaldırıp baktığında korkudan mı, yoksa heyecandan mı bilmiyordu fakat titriyorlardı. Elini ağzına götürüp çenesini sıvazladı.

Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.



*Efla Korkmaz
2024, İngiltere*

Hayat bazen hayal gibi hissettirirken bazen de hata gibi hissettiriyordu.

Gençlik hataları, gülüşler, ağlayışlar ve pişmanlıklar... Sonu gelmeyen sorunlar, bitmeyen düşünceler ve yalnızlık.

Her zaman yalnızlık.

"Efla Hanım son on dakika!" diye bağırdı İngiliz kız. Bakışlarımı aynadaki görüntümden çekmedim. Dün gece Akgün'ün yaptığım hatayı suratıma vuruşundan sonra taksi çağırmanın iyi olacağını söyleyerek gitmişim.

On üç yıl önce yaptığım sarhoşluk hatasını yüzüme vurmasını beklemiyordum. Pekâlâ haklıydı. Selin konusu lise hayatımızı o kadar kaplamıştı ki mezuniyetimizde aramızın ilk defa bozulmasına neden olmam garip değildi ama olmamalıydı. Selin beni hep sinir eden, kuyumu kazan bir kızdı. O zamanlar bunu umursamasam da lise mezuniyet partisinden sonra Selin'den tam anlamıyla nefret etmişim.

Hatta partiden sonra onu defalarca kez rezil etmişim. Ona karşı cephe alarak yalnız bırakmış, zorbalık yapmışım. Ona karşı olan öfkem boyumu

aşmıştı. Akgün'le öpüştükten sonra o kıza katlanmam mümkün değildi. O da... okula gelmemeyi seçmişti.

Akgün'le olan öpüşmemiz aramızda sırdı. Kimse bilmiyordu, hiç kimse. Çünkü benim Akgün'den başka dertleşeceğim kimsem yoktu.

Hataydı. Arkadaşlığımıza inecek ilk darbeyi ben indirmiştim. Tamam, ben bunu yaptığımı kabul ediyordum fakat lise mezuniyetindeki öpücüğüme karşılık veren oydu! Ayrıca ben sarhoş ve sinirliydim.

Çoğu hatalarımı sarhoşken yapmak da benim sorunum olmalıydı. Alkolden nefret ediyordum.

"Aman Allah'ım! Yeter artık!" diye aynadaki yansıma bana bağırarak ellerimi yüzüme kapattım. Makyajımı yapan kızın donakaldığını fark etsem de ellerimi çekmedim.

Dün beni öpmesine ramak kalmıştı! Tekrar o hissi tatmak istiyor olmam da beni çaresiz bırakıyordu. Akgün'ü öpmek mi istiyordum? Aklımdan zorun mu vardı?

"Efla Hanım?" diye soran kıza döndüğümde bakışlarımı görür görmez, "Ben sahneye geçeyim," demek zorunda kaldı. Ona gülümseyerek gözlerimi kapatınca hızla odayı terk etti. Yine ellerim titriyordu. Bir krizde miydim? Yoksunluk krizi miydi bu?

Telefonumu çıkarıp aklıma gelen ilk kişiyi aradım. "Canım!" diye bağırarak sesle birlikte derin bir nefes aldım.

"Banu çok saçma bir şey oldu dün gece."

Direkt konuşmaya başlamamla duraksadı. Sonrasında, "Akgün ile seviştiniz mi? Çok şükür!" diye bağırdı sevinçle. "İşte benim kızım. Sana olan güvenimi boşa çıkarmadın. O adamı bırakmayacağını biliyordum!"

"Ne saçmalıyorsun? Öyle bir şey olmadı!" dedim kalbim hızla çarparken. Lanet olsun, kafamda ikimizin de çıplak olduğu sahneler oynamasaydı işim daha kolay olacaktı.

"Beni artık kızdırmaya başladın, Efla!" diye söylenmesine gözlerimi devirdim.

"Akgün az kalsın beni öpecekti."

"Ve?" diye bağırdı heyecanla. Oturduğu yerden doğrulduğunu hissettim. Bu konunun onu heyecanlandırması sinir bozucuydu.

"Taksiye binip otele geldim."

"Hadi ama Efla! Bu kadar salak olamazsın."

"Akgün benim arkadaşım," dedim yutkunarak. Yıllarca hiç kimseye dertleşecek kadar güvenmeyen Efla, yıllar sonra birine güveniyordu. Trajikomik olan kısım bu kişinin Banu olmasıydı. Bana akıl verme konusunda bayağı vasattı.

“Bana hiç öyle gelmiyor bebeğim. Neden benimle gerçekleri konuşmak yerine içini yiyip bitiren konuları saklıyorsun?”

“Haklıydın,” dedim geriye yaslanarak. “Akgün ile aramızda bir şeyler yaşandı. Yıllar önce.”

“Aranızda bir şeyler yaşandığını biliyorum. Benim sorduğum sorular senin hislerinle ilgiliydi.”

“Ondan hoşlandım,” dedim yutkunarak. Yanaklarımın kızardığını hissederek aynadaki görüntümden kaçtım. “Allah aşkına! Onun yüzüne bir bak, ondan hoşlanmayan kız olabilir mi?”

“Olamaz, ben bile çekici buldum.”

“Sen herkesi çekici buluyorsun,” dedim.

“Evet ama Akgün ciddi bir çekiciliğe sahip. Garip... Avukatlardan etkilenmeyi hayatımın bir döneminde bıraktım sanıyordum,” dedikten sonra onu cevapsız bıraktığımı fark edince, “Akgün senin bölgen,” diye açıkladı. “Biliyorsun, bakıştığın adamlara yan gözle bile bakmam.”

Biliyordum fakat konu bu değildi.

“Onu lise mezuniyetimizde öpmüştüm. O da karşılık vermişti. Sonra biz.. unuttuk. Yani birbirimize söz verdik. Hiç konuşulmadı, aramızda konu bile olmadı. Yaşanmamış gibi devam ettik.”

Kahkaha attı. “Kural bir; yakın arkadaşınla öpüştüyse bunun unutulması imkânsızdır.”

“Unutuldu sanıyordum.”

“Unutulacak bir kız değilsin bebeğim. Mesela beni öpsen bunu unutmam.” Sessiz bir şekilde ekledi. “Umarım unutmamışımdır yani.”

“Eğer o benim dudaklarıma yapışsaydı ne yapacağımı düşündüğünü söyledi.”

“Sen ne dedin?”

“Hiçbir şey! Otele geçip banyo ve bakım yaptıktan sonra yatıp uyudum. Hiçbir şey olmamış gibi!”

“Fikrimi soracak olursan bunları konuşmadan arkadaşlığınıza devam etmeniz büyük bir sorun olacak çünkü hep karşınıza çıkacak.” Ciddileşmesi iyi hissettirdi, bunu inkâr edemezdim. “Ve dün geceyi de konuşmazsanız sevişmeniz daha hızlı gerçekleşecek. Şimdiye kadar sevişmemeniz bile mucize.”

Sessiz kaldım. Dudaklarımı ısırarak aynaya bakarken, “Seviştiniz mi?” diye sordu şok içerisinde.

“Ne? Hayır.” Gözlerim kocaman oldu. “Hayır!”

“Kızım... içinizde neler tuttuğunuzu düşünemiyorum.” Güldü keyifle. “Bana kalırsa onunla konuş ve gerçekleri itiraf et. Mesela hoşlandığını ve ondan etkilendiğini söyle.”

"Sekiz senenin ardından karşıma çıktıktan sonra bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ona kırgınım ama... bilmiyorum. O benim her zaman en yakın arkadaşımdı, yanımda olmadığı zamanlarda bile."

"O halde sekiz sene önce sizi ayıran ne ise onu konuşun."

"Efla Hanım son beş dakika!" diye bağırarak kıza dönüp, "Hazırım!" diye bağırdım. Yüzümdeki pudrayı süpürdükten sonra kamera karşısına geçebilirdim.

"Konuşmayacaksın, değil mi?"

"Henüz değil," dedim yutkunarak. "Belki de bir şeyleri çözmeye geçmişten başlamalıyız."

"Kesinlikle. Eğer sevişirseniz bana haber ver."

"Sevişme yok, Banu! Yalnızca arkadaşlığımızı düşünüyorum."

"Arkadaş kalacağınızı düşünmen çok tatlı bir hareket fakat sana bir dost tavsiyesi vereyim, bir kadın ve bir erkek yıllarca yan yana olup da birbirlerine yenilmiyorsa ya erkek geydir ya da kadın lezbiyen."

"Aman Allah'ım, kes sesini!" diye çığlık attım.

"İşte bundan bahsediyorum. Sen lezbiyen değilsin ve o da gey olmak için çok karizmatik bir adam. Eninde sonunda olacak olan birbirinize dönmek." Sessiz kaldım. Dudaklarımı o kadar sert ısıırıyordum ki kanatacaktım. "Kızım... sizi gördüm, tamam mı? Uyurken ellerinizi tutuyordunuz ve ben seni daha önce hiç bu kadar huzurlu görmemiştim. Aras da aynı şeyi söyledi. Akgün senin yanında güldüğü kadar hiç gülmemiş. Bunlar işaret olmalı."

"Aras'la aranızın bu kadar iyi olmasına sevindim," dedim gözlerimi devirerek.

"Dün gece barda karşılaştığımızda onunla sohbet etmenin güzel olduğuna karar verdim. O bir kızla mekandan ayrıldı ve ben de çok yakışıklı bir futbolcuyla. Bir anlaşma yaptık. O beni futbolcu arkadaşlarıyla tanıştıracak, ben de onu model arkadaşlarımla. *Win-win!*"

"Oldukça iğrençsiniz," dedim yüzümü buruşturarak. "Kapatıyorum, çekime geçeceğim."

"Öpüyorum seni!" diye bağırdı. "Kesinlikle o yakışıklı avukatla konuş ve seviş!"

Yüzümde kırık bir gülümseme oluştu. Banu tarzında akıl vermesi güzeldi. "Teşekkür ederim," dediğimde biraz sessizleşti ve sonrasında, "Düşersen rutarım ama dayanamaz, seninle düşerim. Kalkarsan seninle kalkarım. Biliyorsun, değil mi?" diye cevap verdi.

* Karşılıklı kazanç: Kazan-kazan yaklaşımı, her iki tarafın da kazanacağı bir işbirliği modelidir. Tarafların çıkarlarını ve ihtiyaçlarını karşılayarak her iki tarafın da fayda sağlaması amaçlanır.

Boğazımı temizleyerek, “Biliyorum. Seni seviyorum,” dedim. Evet, ben düştüğümde benimle düşmüştü. Alkol bağımlılığında benimle birlikte bokunu çıkarmıştı ama ben buna devam etmeyeceğimi söyleyince o da alkolü bırakmış, toparlamıştı. Ben erkekleri bırakmıştım da o bırakamamıştı.

“Seni seviyorum ve her kararında yanındayım, Efla çünkü kız kardeşlik bunu gerektirir,” diyerek telefonu kapattı.

Yanıma gelen beş kişi beni beklerken pudramı yüzümden süpürüyordum. Hep birlikte odadan çıktık. Yanımdaki kız adımlarıma yetişmeye çalışırken, “Video iki dakikalık olacak, tekrar isterseniz akşama kadar buradayız. Yarın lansman için gelen elbiseniz de hazır, yolda. Son kez prova yapılacak. İstedığınız bir şey olursa bana söylemeniz yeterli,” diye hızlı hızlı konuştu.

“Teşekkür ederim, Grace,” diye gülümsediğimde elindeki tabletini indirip bana hayranlıkla baktı.

“Ben de teşekkür ederim, Efla Hanım. Sizinle çalışmak benim için onur.”

Marka çekimi için tuttukları kameraman Owen'dı. Çekimin yapılacağı alana geçtiğimde güven veren bir şekilde göz kırptı. O da burada olduğu için mutluydum. Kayıt yönetmeni, “Arkadaşlar ışıklar tamam mı?” diye bağınca ışık yönetmeni onay verdi. Herkes yerlerine geçtiğinde kamera ben yürürken kayda başladı.

Kamera karşısına büyük bir özgüvenle geçtim ve akıcı İngilizcemle, “Güzellik her kadın için görecelidir. Bazen bir gülümseme,” dediğimde gülümsememi çeken yakın kameraya döndüm. Dudağımdaki ruja odakladıklarını biliyordum. “Bazen bir bakış,” dedim ve kamera gözlerime odaklandığında göz kırptım. Geniş kameraya döndüğümde, “Bazen de yalnızca parlamak güzellik katar,” deyince yüzüme odaklanan kameraya karşı gülümsedim. “Ve biz kadınlar... ne olursa olsun çok güzelsiniz,” dediğim an çekim kesildi.

“Harika! Harika... Tekrara gerek yok! Müthiş görünüyorsun, Efla!” diye bağırarak yönetmene gülümsemekle yetindim. “Evet kızlar! Yerlerinize geçin son kısıma başlıyoruz!”

Arkama geçen *influencer** kızlar ve farklı milletlerden olan modellerle birlikte ellerimize tutuşturulan makyaj malzemeleri ve aynayla son kısmı bekledik.

Kameraya karşı makyaj yapar gibi baktıktan sonra kızlarla aynı anda kahkaha atmaya ve birbirimizle konuşmaya başladık. Son kısmın da çekimi bitince, “Kes!” diye bağırarak yönetmeni.

* Sosyal medyada geniş takipçi kitlesine sahip olan ve bu kitlenin davranışlarını, fikirlerini, satın alma kararlarını etkileyebilen kişiler *influencer* olarak adlandırılır.

“Şimdi Türkçe devam edeceğiz, Efla,” dedi yönetmen. Aynı şeyleri bir de Türkçe kelimelerle çektik. En sonunda yine kızlarla kahkaha atarak çekimi bitirdiğimizde tüm ekip alkışlamaya başladı. Ben de onlara katıldım.

Model kızlar, “Çok, çok iyiydi!” diye bağırdılar.

Hepimiz birbirimizi tebrik etmeye başladık. “Çok keyifli bir dört gündü!” diye bağırdım tebrik ederek. “Arkadaşlar hepinize teşekkür ederim. Harikaydınız. Elinize, emeğinize sağlık!”

Her ne kadar dün çekimden kaçmış olsam da kimse kızgın değildi. Aksine minnettar görünüyorlardı. Belli ki ben kaçınca herkes evine geçebilmişti. Günlerdir uyumuyorduk neredeyse. Çok yoğun bir çekim olmuştu.

Birden telefonları kaldırdılar, herkes ekibi kayda alırken arka taraftan biri elindeki pastayla geldi.

“Happy birthday, Efla!”

Doğum gününe yalnızca dört gün vardı fakat Owen dilini tutamamıştı belli ki.

Elimi dudaklarımın üzerine götürüp gülümsememi durdurmaya çalıştım. Herkes alkışlayarak kayda alırken bana yaklaşan Owen’a sarıldım. “İyi ki doğdun, Eflave!” diye bağırdığında ona, “Teşekkür ederim. İyi ki buradasın, Owen...” diye fısıldadım. Yanıma gelen çalışanlara sarılıp onların da iyi dileklerine teşekkür ettim. En sonunda mumları üfledim kocaman gülümsememle. Uzun zamandır doğum günümde dilek dilemiyordum, gayet de saçma geliyordu.

Alkışlar ve ısıklar arasında diğerleriyle sarılırken Owen yanıma geldi. “Şuradaki yakışıklı beyefendiyi tanıyor musun? Yaklaşık yirmi dakikadır burada,” diyerek bana ileriye gösterince bakışlarım oraya döndü.

Akgün buradaydı.

Yüzümdeki gülüş bir an kırılır gibi oldu fakat hızla toparlayıp el salladım. Beklemiyordum. Gelebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Akgün omzunu stüdyodaki kolonlardan birine yaslamışken, elini kaldırıp selam verdi. Diğerlerine dönüp izin istedim ve yanlarından ayrıldım.

“Hoş geldin!” diyerek ona yaklaşıncı bakışlarını bana doğru indirdi. Bir doksan dört boyuyla benim bir yetmiş ikilik boyuma bakabilmesi için eğilmesi bile gerekiyordu fakat o rahattı.

“Çekimin son gününde eşlik etmek istedim fakat geç kaldım sanırım,” diyerek arkadaki kalabalığa baktı.

“Şimdi bitirdik,” diye cevap verdim ben de aynı yöne bakıp. “Sen ne içir geldin?”

* Doğum günün kutlu olsun, Efla! (İng.)

"Güngör abi bizi bekliyor," dediğinde tamamen aklımdan çıktığı için alnıma vurdum. "Ah, tamamen aklımdan çıkmış!" dedim.

"Ne zaman çıkabiliriz?" diye sordu.

"Yarım saate çıkabiliriz," dedim gülümseyerek. "Biraz bekleteceğim seni."

Yüzünde alaycı bir gülümseme doğdu. "Ben zaten..." dedi ve sustu.

Ben zaten bekliyorum seni mi, yoksa ben zaten hep bekledim seni mi diyecekti? Düşünmedim. Arkamı dönüp ekibe veda ederken ve lansmanda görüşeceğimizi söylerken Akgün beni izlemeye devam etti. Hazırlandığım odaya geçtiğimde peşimden geldi.

Yanımdaki Grace, "Elbiseyi getirdiler odanızda, Efla Hanım," diye konuşunca teşekkür ettim. Ben arkamda yürüyen Akgün'ü unutmaya çabalarken o sırada kız durmadan konuşuyordu, sürekli bir şeyler diyordu! Aralarından seçebildiklerim vardı fakat sözlerine tamamen odaklanamıyordum. "Yarın sizi bir limuzin alacak. Girişte çekim yapılırken bir de röportaj isteyecekler. Lansmanda konuşmadan önce Türk basınına röportaj vereceksiniz."

"Hıhı," dedim onu dinliyormuş gibi. Dinlemiyordum. Akgün'ün adım seslerine odaklanmış durumdaydım. *Pat, pat, pat*. Onun adım sesleri mi, yoksa kalbimin atışı mıydı duyduğum?

Odaya girdiğimizde birkaç kadın vardı. Cansız mankenin üstündeki altın rengi ve taşlı elbiseyi görünce derin bir nefes alarak arkamı döndüm. "Çok küçük bir prova yapacağız. İstersen aşağıda bekle, istersen kapının önünde..."

"Kapının önünde olacağım," dedi ellerini ceplerine yerleştirip. Üstündeki krem rengi ceketin altında koyu yeşil bir kazak vardı. Ceketıyla aynı renkteki pantolonu ve spor ayakkabılarıyla... Kahretsin, çok yakışıklı görünüyordu.

"O zaman... tamam?" diyerek kızlara dışarı çıkabileceklerini, elbiseyi giymek için yardıma ihtiyacım olunca birini çağırabileceğimi söyledim. Herkes odadan çıkınca derin bir nefes alarak aynaya baktım.

"Geri zekâlı düşüncelerden uzaklaşır mısın?" diye kendime kızdım. "O senin çocukluk arkadaşın. Bu çarpıntı da ne?" diyerek göğsüme bir kez vurdum. Aynadaki yansımamdan tenimdeki kızılığın görünce, "Hasiktir!" diyerek göğsüme baktım. "Tam bir aptalım!" diye dışlerim arasından konuştum.

Üstümdeki beyaz elbiseyi çıkarıp kenara asarken, "Tam bir aptalım. Gerçekten!" diye çığlık atarcasına ofladım. Altın rengi elbiseyi üzerime geçirdiğimde üstüme tam otursa da kalçamın hemen üzerinde kalan fermuarı çekemiyordum. "Hadi ama!" diye bağırdım.

Olduğum yerde birkaç kez zıplayarak ayna karşısından çekildim ve fermuarı çekmeye çalıştım. "Şaka gibi!" diye çığlık attım delirmiş gibi.

Kapı açıldı. "Çok şükür!" diye Türkçe bağırdıktan sonra kızın anlamayacağını bilerek, "Yardıma ihtiyacım var. Fermuarla başa çıkamadım," deyince tam arkamda duran bedenim elbiseyi getiren kızlardan herhangi birine ait olmayacağını biliyordum.

Aslında bir kişiden başka hiç kimseye ait olamazdı bu beden.

"Fermuarı çekmeyi beceremeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum seni," dediğinde nefesim içime kaçmış gibi güldüm.

"Çekerdim de sıkıştı sanırım..." Nefesi çıplak omuzlarıma çarptığında dudaklarım aralandı. Bakışlarım karşımdaki duvara döndü. Onu görsem daha iyi olacaktı çünkü belirsizlikten nefret ediyordum. "Fermuarlarla aram kötü değildir."

Bedenimin ona bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Parmaklarının nazikçe fermuara dokunduğunu hissettiğimde, kalbim göğsümde adeta bir maraton koşuyordu. Ellerinin sıcaklığı tenime saplanıyor, işliyor, usulca kalbime sızıyordu.

"Tabii ki değildir," diye mırıldandı. Sesi yumuşaktı ama bariz alaycılığı üstündeydi. "Ama yine de beceremediğin için yardıma ihtiyacın var."

"Damarıma basma. Elbiseyi tekrar çıkarıp halledebilirim," dedim. Sesim elimde olmadan titredi. Gözlerimi duvardan ayırıp yere odaklandım. Onun yüzünü görme fikri sanki içimde bir volkanı patlatacaktı. Öylesine etkiliyordu.

"Benim önümde mi?" diye sordu ve başını biraz daha yaklaştırdı. Nefesini çıplak boynumda hissetmek çıldırtıyordu.

Soluğum içime kaçmış gibi güldüm. Omuzlarım sallandı fakat emindim ki rüyelerimin diken diken olduğunu görebiliyordu. "Daha neler," dedim alayla.

Boğazdan gelen bir sesle güldüğünde olduğum yere yığılmamak için bacaklarıma çektiğim eziyeti asla bilmemeliydi.

Parmakları fermuarın sıkıştığı yere hafifçe bastırdı, sonra tek bir hareketle çekti. "Oldu işte," dedi ama aramızdaki çekim hâlâ havada asılıydı. Ellerini hemen çekmedi, parmakları belimde yavaşça gezinirken nefesi omzumu terk etmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Sesim o kadar kısıktı ki nefes veriyormuşum gibi çıkmıştı. Nefes alıp veriyordum muydum, bilmiyordum. Çok yakındı. Gereğinden fazla yakındı ve çok tehlikeli bir hissin göğsümde uçuşmasına sebep oluyordu. Bu yüzden hemen ona dönüp yeşil kazağına baktım. Yüzümde mahcup bir gülümseme oluştu. "Kızlar da yardım edebilirdi."

Beni umursamadı. "Elbise güzelmiş," dedi ellerini yine ceplerine yerleştirip. Sesindeki karanlık ton bir iltifatın ötesindeymiş gibi hissettirdi. Parmak uçları belimde son bir an için durduktan sonra usulca geri çekildi.

Göz göze geldiğimizde, aramızdaki mesafenin neredeyse kaybolduğunu fark ettim. Gözleri daha önce hiç görmediğim şekilde kısılmış, beni sanki ühnimin derinliklerine kadar okumak ister gibi bakıyordu.

Bakışlarımızı koparamadım. Çok yoğun ve... derin hissettiriyordu. Derin? Ne derini? O benim arkadaşımdı.

Gençlik hatasıyla öpüp unutmaları için baskı yaptığım arkadaşım.

Sikeyim. Siktir. Hasiktir! Bu gerçeği hatırlarken normal durmam imkansızdı!

“Bu kadar mıydı?” dedim sırtarak. Tanrım... bacaklarım bedenimi taşıyamıyordu sanki. “Başka bir şey söylemeyecek misin?”

“Başka ne söylememi istersin?” diye sordu alayla. “Bunun seni daha da büyüleyici yaptığını mı? Yoksa şu an kaçmam gerektiğini mi? Ama bir dakika... kaçan hangimizdik?”

Aklım dün geceye ve geçmişe kaydı. Sürekli aynı şeyleri yaşıyor olmamızdan nefret etmeye başlıyordum. Ona böyle bakmak, korku sandığına kilitleyip uzaklaştığım bir hayalden ibaretti. Gözlerim dudaklarına kaydı. Kafamda dönüp duran soruyu sormamak için çabaladım.

“Kaçmasam ne olacaktı?” diye sorduğumda gülümsedi. Meydan okuyan gülümsemesinde alay da yatıyordu.

“Kaçarak öğrenemezsin,” dediğinde bu saçma havayı bozmak isteyerek ultra saçma bir kahkaha attım.

Elimi karnıma götürüp kahkahamı sürdürürken, “Evet, gerçekten senden de iyi oyuncu olurdu,” diyerek konuyu kapattım. Aptaldım! Tam bir aptaldım! Onun önünden çekilerek ayna karşısına geçtim. “Pekâlâ, elbise gerçekten de harika,” diyerek saçlarımı omzumun üstünden sallandırdım. “Bedenime de oturdu. Evet.” Kapıya dönüp, “Kızlar!” diye bağırdım.

Lütfen gelin... yoksa çocukluk arkadaşımın dudaklarına yapışacağım!

Hepsi birden içeri girince Akgün’e bakmayı kesinlikle reddederek, “Elbisede hiçbir eksik yok,” dedim gülümseyerek. “Sadece fermuar yanındaki kumaşa takılıyor. Onu çözerseniz güzel olur.”

Akgün’ün alaycı gülüşünü duyduğumda kalbim ağzımda atıyormuş gibi ona dönüp güldüm. “Beyefendiyi zora soktunuz,” deyince kızlar kıkırdadılar. Bir şey anladıklarını sanmıyordum.

“Tamamdır, Efla Hanım. Fermuar kısmına bakalım. Başka bir şey yok, değil mi?” diye sordular. Ayna karşısında arkamı dönüp sırtıma baktım. Elbisenin hem sırt kısmı hem de omuz kısmı oldukça açıktı. Vücuduma tam oturmuştu. Göğüs kısmından altın rengi saten bir kumaş geçiyordu, onun dışında elbisenin her yeri taşlıydı.

Aynanın önünden çekilip podyumdaymış gibi yürüdüm. Kızlar kıkırdarken omzumun üzerinden oldukça havalı bir şekilde baktığımda Akgün'le göz göze geldik. Az önce yaşadığımız anın izleri yüzünde asılıydı. Ona şımarık bir şekilde gülümsediğimde o da dişlerini göstererek güldü, ardından da kafasını eğip iki yana salladı.

Kahkaha atarak arkamı döndüm ve aynı şekilde yürüyüp tekrar ayna karşısında durdum. Rahatça yürüyor, hareket edebiliyordum. Bir sıkıntı yoktu. "Hayır, iyi görünüyor," dediğimde mutlulukla gülümsediler.

"Çok güzel görünüyorsunuz, Efla Hanım. Kuaför ve makyözler yarın öğlen saatlerinde otel odanızda olacak. Çalışacağımız ekiplerin iletişim bilgilerini size göndereceğim," deyince kafamı sallayarak onayladım.

Herkes odadan çıkarken en sona kalan Akgün çıkmama taraftarı gibi duruyordu. "Çıkmayacak mısın?" diye sorduğumda kaşlarını kaldırdı.

"Kalmamı istersen kalırım," dediğinde onun bu kelimelerine sinir ve utanç arası bir duyguyla, "Çık," diye cevap verdim.

"Tekrar çağırırsan gelmem," dedi alayla.

"Ukala dümbeleşti!" diye bağırdığımda arkasını hiç dönmedi fakat kafasını arkaya doğru atarak kocaman bir kahkaha attı. Odadan çıkıp kapıyı kapattığında, "Ukala!" diye bağırdım yine arkasından. Sonrasında aynaya döndüm ve yutkunarak, "Ne oluyor ya?" diye sorgularken buldum kendimi.

Kalbim... bu kadar hızlı atma. Beni yanıltma. Bizi tekrar ayırma.



"Bana sözün var," diyerek ısrarını sürdürdü. "İki günde bir."

Kahve içmek istiyordu. Üstelik Güngör'ün bizi beklediğini söylemesine rağmen.

"Ama iş seyahatindeyim," dedim omuz silkerek.

"Ama birlikteyiz?" dedi alayla.

Yan yana yürüyorduk. Motorla değil, yürüyerek gelmişti. Bir saatlik yürüme mesafesinin mantıklı olduğunu söyleyince kabul etmiştim. Londra sokaklarında yan yana sohbet ederek yürürken ileride gördüğümüz kahve dükkânı sohbeti bozmuştu.

"Peki," dedim omuz silkerek. "Sen kahveleri al, burada bekliyorum," deyince kafasını sallayıp yanımdan ayrıldı. Telefonumu çıkarıp hemen Banu'nun numarasının üstüne tıklayıp mesaj yazdım.

Efla: Çekime geldi. Şimdi kahve içeceğiz. Sonrasında da yakın bir abisinin evine yemek yemeye gideceğiz.

Banu Balat: Yani bir çift gibi vakit geçireceksiniz.
Doğru mu anlıyorum?

Efla: Arkadaş gibi.

Banu Balat: Öpüşen arkadaşlar gibi.

Efla: Şunu hatırlatmasan?

Banu Balat: Hayatta unutmam tatlım.

Banu Balat: Kafanda sürekli olarak onu öpmeye düşüncesi olduğuna eminim.

Banu Balat: Beni kandırmaya kalkma.

Efla: Senden nefret ediyorum.

Banu Balat: Ya da... onu öpmek isteme düşüncenden nefret ediyorsun?

**Efla: Çok garip bir an yaşadık az önce.
Fermuarımı çekti.**

Banu Balat: Fermuarını mı çekti?

Banu Balat: Bu kadar kısa sürede sevişeceğinizi düşünmemiştim.

Efla: Banu öyle bir şey olmadı!

Banu Balat: Sevişmeye öyle bir şey mi diyorsun?

Efla: Evet!

Banu Balat: Sen bu kadar saf bir kız değilsin.

Banu Balat: Kafanı kaldır ve onunla bu konuları konuş! Siz beş yaşında değilsiniz, otuz yaşındasınız!

“Geldim,” diyen sesiyle telefonda kafamı kaldırdım. O kadar telaşlandım ki telefon elimden yere düştü. Ekran bize doğru dönüktü ve Banu’yla olan konuşmalarımız apaçık görünüyordu. Kahretsin, şu telefonu düşük parlaklıkta kullanmayı öğrenmeliydim! Gözlerim kocaman oldu. Akgün tam eğilecekken telefonuma davranmasın diye bacaklarından ittim onu.

Telefonuma davranmamıştı. İki elinde de kahvelerimizi tutuyordu.

Görmediğini umarak telefonu göğsüme bastırdım. Kafamı kaldırıp garip bir şekilde gülünce kaşlarını kaldırdı. “Kim kiminle sevişecekmiş?”

Yanaklarımın kızardığına kalıbımı basardım. Ah, hayır! Ben utangaç bir kadın değildim ama o ne dese Disney'deki kızlar gibi kızarıyordum.

“Ne?” dedim anlamamış gibi.

“Sevişmeyle ilgili konuştuğunuzu gördüm de hepsini okuyamadım.”

“Ne?” dedim yine.

“Sevişme?”

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu görmeme gerek yoktu. Yanıyordum. Salak Banu! Beni rezil ediyordu.

“Nasıl konuşuyorsun ya? Sevişme falan? Faruk amcama söyleyeceğim seni,” deyince karizmatik bir şekilde gülerek kahvemi uzattı.

“Eflatun ben otuz yaşındayım, beş değil,” deyince hızla kahvemi elinden aldım. Konuşmayı görmüş müydü? Neden otuz yaş vurgulamıştı?

“Hiç otuz yaşında gibi hareketlerin yok,” dedim öfkeyle. Kahveden bir yudum alınca dilim yandı. “Ah!” diye bağırınca kendi soğuk, filtre kahvesini uzattı. Hızla bir yudum alıp, “Eh!” diyerek yüzümü buruşturdum.

Akgün kahkaha atarken ona dönünce daha sesli gülmeye başladı. “Şu suratının haline bak!” diye keyifle konuştuğunda sinirim bozulmuş gibi güldüm. Kafamı yana çevirip insan kalabalığına bakarken, o gülmeye devam ediyordu.

“Kes şunu!” dedim sinirle. Kesmeyince koluna vurup, “Ukala dümbeleği!” diyerek yürümeye başladım.

“Hiç değişmiyorsun.” Adımlarıma ayak uydurarak yürümeye başladı. “Her seferinde ağzını yakıyor, her seferinde kahvemden nefret ediyorsun.”

“İğrenç çünkü,” dediğimde keyifle kahvesinden yudum aldı. Yan yana yürürken, “Çok garip,” dedim birden gülerek. “Yani... Alaçatı'dan geldik. O parktan buraya... Londra'ya. İnanılmaz.”

“Gidiyoruz, değil mi?” diye sorunca kafamı aşağı yukarı salladım.

“Babamla konuştum.” Gerilerek yola döndü. “Seni gebertecek.”

“Gebertmediğini kim söyledi?” dedi durgunlaşarak.

Tabii ki de görüşmediğimiz o sekiz yılda ailesini ziyarete gitmişti. Anemlere küsmemişti ki bana küsmüştü! Herkesle görüşmeye devam ediyor olmalıydı. Ben de öyle... Aile buluşmalarımızda yalnızca ikimizden biri olmuyordu artık.

“Dövdü mü?”

“Bir kere vurdu,” dedi işaretparmağını göstererek. “Ama şey vuruşuydu... *Sen bana on kere vur, ben sana bir kere vurayım vuruşu.*”

Sessizleştirdim. Keşke ben de görseydim babamın ona vurduğunu. Belki içimin yağları erirdi.

“Feridun amca benim için baba gibi. Vursa da sövse de başım üstüne.”

“Faruk amca benden özür diledi,” dediğimde bana döndü ve derince baktı. “Nesrin teyzem de...”

Sessiz kaldı. Yolun geri kalanı ikimizin de kahvelerimizi yudumlayarak yürümemizle geçti.



“Merhaba, Güngör Bey,” diyerek elimi uzattığımda yaşlı adam da elini uzattı ve dudağındaki yarım gülümsemeyle, “Seninle tanışmak büyük bir onur, Efla,” diye cevap verdi. “Yaptığın projeleri uzun zamandır keyifle takip ediyorum.”

“Öyle mi? Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Beni tanımanız da benim için büyük bir gurur,” diyerek içeri girdiğimde Güngör Bey’in çalışanlarından biri üstümdeki ceket aldı. Onların etrafımızda dönmesini garipsemedim, çoğu zaman etrafımda dönen insanlar olurdu.

“Elbette. Özellikle Sarı Yapraklar’ı çok beğendim. Akgün ile her perşembe izlerdik,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Akgün... Sarı Yapraklar’ı biliyor muydu? Dün hiç de çaktırmamıştı.

“Ah, öyle mi?” dedim Akgün’e dönerek.

Akgün bana değil, evdeki antika eşyalara bakıyordu. Bakışlarını etrafta gezdirdi, umursamazca çevreye baktıktan sonra bize döndü. Güngör ile ona baktığımızı görünce şaşırılmış gibi, “Efendim?” dedi.

Güngör büyük bir kahkaha attı. “Bu çocuğun algısında problem var, Efla,” deyince ben de güldüm.

“Küçükken böyle değildi. Büyüdükçe sorunlar başladı,” dediğimde Güngör yine kahkaha attı.

“Biz masaya geçelim. Benim de kız arkadaşım gelecek. Rahatsız olmazsın umarım,” dediğinde yaşlı adama döndüm. Bu yaşta kız arkadaşı olması takdire şayandı. Evet, bayağı karizmatik bir adamdı. Üstündeki gri, boğazlı kazağı, siyah pantolonu, rugan ayakkabıları, jöleli gri saçları ve şekilli yüzüyle ona yaşlı demek hakaret de olsa yaşını belli eden bir konuşma tarzı vardı. Yaşlıydı işte beni kimse kandıramazdı.

“Elbette rahatsız olmam,” dedim gülümseyerek.

“Harika.” Hep birlikte yemek masasına geçtik. Oldukça büyük ve uzun bir masaydı. O başa kurulmak yerine karşımıza oturdu. Akgün yanıma kurulurken çalışanlar önümüze servis açtılar.

“Teşekkür ederim,” diyerek İngilizce konuştuğumda genç kız bana şaşırarak baktı. Bakışlarını Güngör’e çevirdi.

Görmediğini umarak telefonu göğsüme bastırdım. Kafamı kaldırıp garip bir şekilde gülünce kaşlarını kaldırdı. “Kim kiminle sevişecekmış?”

Yanaklarımın kızardığına kalıbımı basardım. Ah, hayır! Ben utangaç bir kadın değildim ama o ne dese Disney’deki kızlar gibi kızarıyordum.

“Ne?” dedim anlamamış gibi.

“Sevişmeyle ilgili konuştuğunuzu gördüm de hepsini okuyamadım.”

“Ne?” dedim yine.

“Sevişme?”

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu görmeme gerek yoktu. Yanıyordum. Salak Banu! Beni rezil ediyordu.

“Nasıl konuşuyorsun ya? Sevişme falan? Faruk amcama söyleyeceğim seni,” deyince karizmatik bir şekilde gülerek kahvemi uzattı.

“Eflatun ben otuz yaşındayım, beş değil,” deyince hızla kahvemi elinden aldım. Konuşmayı görmüş müydü? Neden otuz yaşı vurgulamıştı?

“Hiç otuz yaşında gibi hareketlerin yok,” dedim öfkeyle. Kahveden bir yudum alınca dilim yandı. “Ah!” diye bağırınca kendi soğuk, filtre kahvesini uzattı. Hızla bir yudum alıp, “Eh!” diyerek yüzümü buruşturdum.

Akgün kahkaha atarken ona dönünce daha sesli gülmeye başladı. “Şu suratının haline bak!” diye keyifle konuştuğunda sinirim bozulmuş gibi güldüm. Kafamı yana çevirip insan kalabalığına bakarken, o gülmeye devam ediyordu.

“Kes şunu!” dedim sinirle. Kesmeyince koluna vurup, “Ukala dümbeleş!” diyerek yürümeye başladım.

“Hiç değişmiyorsun.” Adımlarıma ayak uydurarak yürümeye başladı. “Her seferinde ağzını yakıyor, her seferinde kahvemden nefret ediyorsun.”

“İğrenç çünkü,” dediğimde keyifle kahvesinden yudum aldı. Yan yana yürürken, “Çok garip,” dedim birden gülerek. “Yani... Alaçatı’dan geldik. O parktan buraya... Londra’ya. İnanılmaz.”

“Gidiyoruz, değil mi?” diye sorunca kafamı aşağı yukarı salladım.

“Babamla konuştum.” Gerilerek yola döndü. “Seni gebertecek.”

“Gebertmediğini kim söyledi?” dedi durgunlaşarak.

Tabii ki de görüşmediğimiz o sekiz yılda ailesini ziyarete gitmişti. Annemlere küsmemişti ki bana küsmüştü! Herkesle görüşmeye devam ediyor olmalıydı. Ben de öyle... Aile buluşmalarımızda yalnızca ikimizden biri olmuyordu artık.

“Dövdü mü?”

“Bir kere vurdu,” dedi işaretparmağını göstererek. “Ama şey vuruşuydu... Sen bana on kere vur, ben sana bir kere vurayım vuruşu.”

Sessizleştim. Keşke ben de görseydim babamın ona vurduğunu. Belki içimin yağları erirdi.

“Feridun amca benim için baba gibi. Vursa da sövse de başım üstüne.”

“Faruk amca benden özür diledi,” dediğimde bana döndü ve derince baktı. “Nesrin teyzem de...”

Sessiz kaldı. Yolun geri kalanı ikimizin de kahvelerimizi yudumlayarak yürümemizle geçti.



“Merhaba, Güngör Bey,” diyerek elimi uzattığımda yaşlı adam da elini uzattı ve dudağındaki yarım gülümsemeyle, “Seninle tanışmak büyük bir onur, Efla,” diye cevap verdi. “Yaptığın projeleri uzun zamandır keyifle takip ediyorum.”

“Öyle mi? Sizinle tanışmayı çok istiyordum. Beni tanımanız da benim için büyük bir gurur,” diyerek içeri girdiğimde Güngör Bey’in çalışanlarından biri üstümdeki ceketı aldı. Onların etrafımızda dönmesini garipsemedim, çoğu zaman etrafımda dönen insanlar olurdu.

“Elbette. Özellikle Sarı Yapraklar’ı çok beğendim. Akgün ile her perşembe izlerdik,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Akgün... Sarı Yapraklar’ı biliyor muydu? Dün hiç de çaktırmamıştı.

“Ah, öyle mi?” dedim Akgün’e dönerek.

Akgün bana değil, evdeki antika eşyalara bakıyordu. Bakışlarını etrafta gezdirdi, umursamazca çevreye baktıktan sonra bize döndü. Güngör ile ona baktığımızı görünce şaşırılmış gibi, “Efendim?” dedi.

Güngör büyük bir kahkaha attı. “Bu çocuğun algısında problem var, Efla,” deyince ben de güldüm.

“Küçükken böyle değildi. Büyüdükçe sorunlar başladı,” dediğimde Güngör yine kahkaha attı.

“Biz masaya geçelim. Benim de kız arkadaşım gelecek. Rahatsız olmasın umarım,” dediğinde yaşlı adama döndüm. Bu yaşta kız arkadaşı olması takdire şayandı. Evet, bayağı karizmatik bir adamdı. Üstündeki gri, boğazlı kazağı, siyah pantolonu, rugan ayakkabıları, jöleli gri saçları ve şekilli yüzüyle ona yaşlı demek hakaret de olsa yaşını belli eden bir konuşma tarzı vardı. Yaşlıydı işte beni kimse kandıramazdı.

“Elbette rahatsız olmam,” dedim gülümseyerek.

“Harika.” Hep birlikte yemek masasına geçtik. Oldukça büyük ve uzun bir masaydı. O başa kurulmak yerine karşımıza oturdu. Akgün yanıma kurulurken çalışanlar önümüze servis açtılar.

“Teşekkür ederim,” diyerek İngilizce konuştuğumda genç kız bana şaşırarak baktı. Bakışlarını Güngör’e çevirdi.

"Çalışanlarımın hepsi Türk, Efla," diye açıkladığında bu sefer Türkçe, "Teşekkür ederim," dedim. Çalışan kız da dahil hepimiz güldük.

"Ee, Efla nasıl gidiyor işler? Yoğun olduğunu duydum," diyerek lafa girdi yaşlı adam.

"İyi gidiyor. Hatta bayağı iyi gidiyor. Yeni bir proje düşünüyorum, onun hazırlıklarına başlayacağım. Sizin nasıl gidiyor? İngiltere'de yaşam zordur."

"Hiç de değil. Buradaki düzenimi seviyorum. İngiltere güzel ülke. Tarihi ve insanları bana iyi geliyor. Türk tarihini daha çok sevsem de artık ülke karışık, huzuru orada bulmak çok zor," deyince kafamla onayladım.

"Haklısınız. Ülke olayları insanı şaşırtıyor. Sanatçıya bile değer azaldığı bir dönemdeyiz. İnsanlar sanata değil, dedikoduya önem verir oldu."

"Sanat toplum için midir, Efla?" diye sordu geriye yaslanarak.

"Kesinlikle," dedim gözlerim parlayarak. "Mesaj veremediğiniz sanat, sanat mıdır Güngör Bey? Biz sanatçılara farklı gözle bakılıyor. Sanki bu işleri para için, kendimiz için yapıyormuşuz gibi fakat... kadına şiddeti işlediğimiz dizilerde aldığımız paralar toplumu iyileştirmiyor. Tam tersine hasta zihniyetleri besliyor, cesaret veriyor."

Güngör keyifli gözlerle takdir eder gibi başını salladı. "Akgün o farklıdır deyince anlamamıştım ama sen gerçekten de farklı bir kadınsın."

Akgün'e dönüp baktığımda bardağındaki suyu içerken yakaladım. Bakışlarını yakalanmış gibi bir tedirginlikle ikimiz arasında gezdirdi. Bardağı yavaşça dudağından indirdi. "Efendim?"

Salak mıydı bu adam?

"Sanat toplum için midir, Akgün?" diye sordu Güngör keyifle.

Akgün gerilerek Güngör'e baktı, sonrasında gözlerini açarak yaşlı adama yakardı. "Bilmem."

"Senin için sanat nedir?"

"Eflatun'dur," dedi birden. Bakışlarımı onun yüzünden alamadım. Bakışlarını bana çevirdi, bardağını masaya koydu. "Sanat Eflatun içindir, Eflatun sanat içindir."

"Başka bir şey bilmez misin sanat hakkında?" diye sordu Güngör gülerek.

"Ben genelde kâğıtlarla ve yasalarla uğraştığım için... uzağım sanata."

Güngör gülünce ben de toparlandım ve boğazımı temizleyerek önüme döndüm. "Bu böyle, Efla. Akgün'ü yedi senedir tanırım, yedi senedir senin ismin olmadan sohbet edemedik kendisiyle. Kendini bana sorarsan iyi bilir seni."

Yutkundum. Sekiz sene boyunca aklına gelmediğimi düşündüğüm adam, bensizken beni konuşuyorsa ne tepki vermeliydim?

“Tüm geçmişimiz birbirimize ait,” derken buldum kendimi. Suyumdan bir yudum aldım. Nefeslenmem gerekiyormuş gibi hissediyordum. “Geçmişimizden konuşurken birbirimizden bahsetmemek haksızlık olur. Biz çok yakın arkadaşlarız. Ailelerimiz de öyle. Yani... doğrudur, Güngör Bey. Bahsetmiştir benden.”

Çok yakın arkadaşlar mıydık?

Evet, Güngör Bey. Biz öpüşen, fermuar çekerken tüyleri ürperen, birbirinden kopamayan ama yine de kaçan çok yakın arkadaşlarız. Biliyor musunuz, ondan boşlandığımı düşünüyorum. Bilmiyorsunuz çünkü biz çok yakın arkadaşız!

“Evet, çok yakınmışsınız. Neden görüşemediniz on sene bilmiyorum fakat-”

“Sekiz sene,” diye düzelttik aynı anda.

Güngör Bey güldü. “Pardon. Sekiz sene neden görüşemediniz bilmiyorum ama sizi yan yana görünce fark ediyorum ki Akgün yarım bir çocukmuş. Siz...” Gözleriyle bizi işaret etti. “Birbirinizi tamamlıyorsunuz.”

“Biz bazen küseriz-”

“Bazen barışırsınız-”

“Bazen gülerken-”

“Bazen ağlarız,” dedi Akgün.

“Ama sonunda yine-”

“Birbirimize geliriz,” diye tamamlayınca bakışlarımı ona çevirdim.

O da bana bakınca Güngör abi parmaklarını şıklatıp işaretparmağıyla bizi gösterdi. “İşte bundan bahsediyorum!” dedi kahkaha atarken. “İnanılmaz. Gerçekten inanılmaz.”

“Güngör Bey, kız arkadaşınız geldi,” diyen çalışan ile Güngör yerinde doğruldu.

“Senin geleceğini duyunca çok heyecanlandı,” diyen Güngör’e dönerken konuşmaya devam etti. “Akgün’ü de seni de tanıyormuş. Bize katılmak istedi, kıramadım.”

Kaşlarım çatılırken kafamı kaldırdım ve kapıda gördüğüm yüzle çarpılmış gibi kalakaldım. Hiç ama hiç beklemediğim bir yüzdü.

Selin Arpa karşımdaydı.

Bir zamanlar arkadaşım olan kız, ayağımı kaydırmak için yıllarını geçiren değerli dostum, tokat attığım düşmanım, Akgün’ün eski sevgilisi olan Selin buradaydı! Güngör Apak’ın kız arkadaşı olarak!

“Efla! Kaç yıldır görüşmüyoruz canım?”

Pardon?



BÖLÜM ON İKİ



"Üzerini örttüğümüz her şeyin altında kalırız."

Alice Miller



Chase Atlantic - Friends

On üç sene önce

Efla ateşin başında otururken cansız ve keyifsizdi.

Mezuniyet partisinin üzerinden bir hafta geçmişti ve... ne okula gidiyor ne de Akgün'le konuşuyordu. Daha garibi... Akgün de onu aramıyor, sormuyordu. Bugün, aylar öncesinden arkadaşlarıyla sözleştikleri gibi sahilde buluşup içeceklerdi.

Akgün de gelecekti çünkü kendisine söz vermişti fakat buluşma için sözleştikleri saatin üzerinden bir saat geçmişti. Akgün yoktu. Gelmemiştii.

"Bence İstanbul'a gidersek yine toplu buluşmalar yapalım," dedi arkadaşları Özlem.

"Hiç ayrılmayalım ama Özlem, tamam mı? Dip dibe duralım," diyen Kıvanç ile herkes güldü. Efla hariç.

Sarper ve Selin bile buradaydı, Akgün yoktu! Hiç mutlu değildi. Arkadaşlarının sorularına bile cevap veremiyordu. Yalnızca... Osman'ın babasının marketinden getirdiği biralardan birini almış, tadından nefret ettiği iğrenç şeyi içiyordu.

Nesrin teyzesiyle sahile inmeden önce karşılaşmıştı. "Efla'm Akgün çok hasta, bebeğim. Odasından bile çıkamıyor. İki günü hastanede geçirdik. Doktor istirahat etmesi gerektiğini söyledi," demişti.

"İyi mi? Yapabileceğim bir şey var mı, Nesrin teyzem?" Akgün'ün hasta olmadığına emindi, sadece gıcıklık yapıyordu. Ailesini bile kandıracak kadar sinsiydi. Haziran ayında hasta mı olunurdu?

"Biz onun yanındayız aşkım, sen dert etme. Git, arkadaşlarınla eğlen."

"Atı'ye herkesin onun gelmesini istediğini söyler misin? Son kez böyle arkadaşlarımızla dışarı çıkacağız. Biraz iyi hissederse gelsin."

"Söylerim bebeğim."

“Benim de istediğimi söyler misin?” demişti Efla son kez. “Akgün’ün de orada olmasını istiyorum. Ona böyle söyle. O olmadan iyi hissetmeyeceğim.”

“Söyleyeceğim aşkım. Sana iyi eğlenceler!” demişti Nesrin teyzesi.

Efla birasını yudumlarken Sarper’in ve Selin’in dik dik kendisine baktığını görse de onlara karşılık vermiyordu. “Efla konservatuvar için mülakatlar oluyor, değil mi? Sen nasıl yapacaksın o işi?” diye soran Mehmet ile arkadaşına döndü.

“Yetenek sınavı tarihleri daha açıklanmadı, onları bekliyorum,” diye cevap verdi keyifsizce.

“Olmazsa ne yapacaksın?” dedi Selin alayla. “Seneye tekrar mı gireceksin?” Kimse Selin’i umursamıyordu aslında.

“Beni dert etmeye devam et. Benim kendi hakkımda dert edeceğim bir şey yok, Selin,” dedi kıza ters ve kaba bir şekilde. Özlem ve Sibel kıkırdarak gülerken Selin bozulmuş gibi gözlerini devirdi.

Osman, “Selin sen de mi gireceksin yetenek sınavına?” diye sordu.

“Nereye girecek bu yetenekle?” dedi Efla hızını alamayıp. Selin şaşırarak Efla’ya baktı. Gerçekten kendisiyle mi uğraşacaktı? Oysa Efla genelde Selin kendisiyle uğraşırken sessiz kalan taraftı. Onun bu tavrına arkadaşları da şaşırmış gibiydi.

Sarper de, “Zorbalık yeni yöntemin mi?” diye sordu Efla’ya. O hiç böyle bir kız olmamıştı. Sert konuşmak ya da insanlarla alay etmek onun tarzı değildi.

“Herkes anladiğı dilden konuşuyorum. Sana da konuşmamı ister misin?” diye çıkışan Efla’ya Ömer, “Hop, hop arkadaşlar! Sakin olalım!” diyerek ortamı yatıştırmaya çalıştı. “Bence Efla ileride bayağı ünlü biri olacak. Demedi demeyin, aranızı bozmak istemezsiniz.”

“Hah,” dedi Selin alayla.

“Senin anlayacağın şeyler değil bunlar yani Selin, kafanı yorma,” dedi Efla saldırmayı kesmeden. “Saçının rengini açtırmışsın, gözümünden kaçmadı. Benim saç rengime ulaşmak için uğraşıyorsun ama annene naçizane tavsiyem, senin saçlarına yazık etmemesi. Şimdiden yıpranmışlar.”

“Efla sakın olur musun?” dedi Sarper sinirle. “Niye saldırıyorsun?”

Sarper sert sert Efla’ya bakarken genç kız eski sevgilisine alayla bakıyordu, aşağılarcasına. Sanki karşısındaki fareymiş gibi. “Selin’in koruması olma,” dedikten sonra Selin’e baktı alayla. “Özellikle de Selin gibi birinin korunması gerektiğini düşünmüyorum. Onun yanında durma bence.”

“Nedenmiş?” dedi Selin.

“İtle gezen it olur da ondan,” dedi Efla sinirle. Ateşin başındaki gençler bu lafa şaşkın nidalar atıp gülerken Efla bacaklarını kendisine çekip sarıldı.

Selin yüzü kıpkırmızı olmuş şekilde, “Sen ne diyorsun ya?” dedi öfkeyle. Efla sırtıttı. “Ben demiyorum, atalarımız diyor.”

Ayça gülerken, “Aman Efla ya!” diye konuştu. Selin’in ne durumda olduğunu kimse umursamıyordu. “Çok komiksin!”

Efla saçlarını geriye atıp hırkasının kollarını ellerine kadar çekti. Sarper eski sevgilisine bakarken genç kız ona samimiyetsiz bir gülümseme gönderdi. “Bozuldun mu?”

“Seni tanımakta zorlanıyorum.”

“Tanıştığımıza memnun oldum o halde,” dedi Efla iğrenir gibi.

“Efla’nın damarına basıldı mı tutmak çok zor,” dedi Sibel gülerek. Arkadaşları da gülerek eşlik edince Selin de Sarper de sustu. “Efla, Akgün de gelecekti? O nerede?”

“Gelecek,” dedi Efla bakışlarını Ayça’ya çevirerek. Hiçbir şey olmamış gibi konuştu. “Motorunda bir arıza vardı, onunla ilgileniyordu düzeltince gelir. Sen önden git demişti bana.” Asla aralarındaki sorunu arkadaşlarına yansıtmazdı. Asla.

Akgün ile olan kavgalarını kimse bilmezdi. Hissettirmemişlerdi çünkü herkesin gözünde sorunsuz arkadaşlıkları vardı. Akgün’ün de bunu mahvetmesini istemiyordu. Bugün burada olmalıydı.

“Düzeltilmiş sanırım...” dedi Ömer gülerek. “Akgün koş! Seni bekliyorduk!”

Efla’nın bakışları arkasına doğru döndü. Elinde kaskıyla yürüyen Akgün’ü görünce yüzünde bir gülümseme oluştu. Gelmişti. Kötü hissetmesine asla izin vermezdi.

Akgün üstündeki kırmızı *sweatshirt*ü, deri ceket, siyah pantolonu ve spor ayakkabılarıyla arkadaşlarının yanına yürürken parmaklarını saçlarının arasından geçirip ortama bakındı. Hava kararmak üzere olduğu için ateşi yakmışlardı. Birkaçı şallarına sarınıp otururken birkaçında ceket vardı.

“Nerede kaldın be oğlum? Vallahi donduk!” dedi Osman hemen yanına bir minder koyarken. “Efla motorunda arıza olduğunu söyledi, ciddi bir şey yok değil mi?”

Akgün yere kurulurken kaskını yanına bıraktı. Bakışları Efla’ya döndüğünde genç kız çenesini dizlerine yaslamış, ümitli gözlerle kendisine bakıyordu. Yine, yine ve yine hızlanan kalbine lanet etti. Onun dünya gözlerinin üzerinde olması bile nefesinin kesilmesi için yeterliydi. Geçen hafta dudaklarının birbirine değdiği gerçeğiyle birlikte nefesi yalnızca kesilmiyor, ciğerlerinden koşarak uzaklaşıyordu.

Nefessizdi.

“Yok, hallettim,” dedi Akgün bu yalanı sürdürerek. “Ciddi bir şey değildi.”

"Efla tek gelince şaşırdık ama sormadık da. Siz nasıl ayrı ayrı geldiniz?" dedi Özlem de merakla.

"İşim uzun sürecekti. Beni bekleme, sen git demiştim. O yüzden," dedi Akgün sabırla. "Ne yaptınız?"

"Aga biraları aldık!" dedi Ömer ona bir bira uzatarak. "Biraz takılır, cvlere dağılırız."

Akgün motorun anahtarıyla biranın kapağını açtı. Saçlarını sallayarak kafasını kaldırdığında Efla ile yine göz göze geldiler. Efla pişman gibi mi bakıyordu, yoksa yanlış mı yorumluyordu? Madem pişmandı, niye öpmüş-rü? Madem pişmandı, niye annesine Akgün gelmezse kötü hissedeceğim demişti?

"İyi," dedi Akgün ve birasından bir yudum aldı. Efla ona bakarken yutkunma ihtiyacı hissetti. O dudakları öpmüş müydü? Kendisine inanamıyordu. Öpücüğün üzerinden bir hafta geçmişti ve hiç konuşmamışlardı. Buna da inanamıyordu. Akgün yanına değil, karşısına oturmuştu. Buna inanmayı ise hiç istemiyordu. "Ne yapıyoruz şimdi?" diyen soran Akgün'e yutkunarak baktı.

Bir hata yapmıştı Efla ve bunu düzeltmeliydi.

"Doğruluk mu, cesaret mi!" diye bağırarak Ayça elindeki boş şişeyi ortaya koydu. "Tek kural, kuralımız yok," dediğinde çocuklar onayladı.

Ayça şişeyi çevirdiğinde üst kısmı Mehmet'i, alt kısmı da Osman'ı gösterdi. "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu Osman.

"Doğruluk kanka."

"Lisenin başında hoşlandığın kişi kimdi?" diye sordu sinsi bir şekilde.

"Cevap veremeyince bira içebiliyor muyuz?" diye sordu Mehmet sıkıntıdaymış gibi.

"Hayır!" dedi Sibel gülerek. "Söyle, zaten hepimiz biliyoruz."

Mehmet birasından bir yudum alıp, "Kabul etmiyorum. Başka som," dedi gerilerek.

"Mızıkçılık yapmayın abi ya!" dedi Kıvanç. "Hadi! Herkes sorulana cevap verecek ve söyleneni yapacak!"

"Ayça," dedi Mehmet gözlerini devirerek.

Ayça başka bir cevap beklediği için şişeye yönelmişti fakat duyduğu cevap beklediğinden farklıydı. "Ne?"

"Lisenin başındaydı!" dedi Mehmet karşı çıkar gibi. "Şimdi değil."

"He, aynen!" dedi Kıvanç kahrkaha atarak. "Ayça çevir!"

Ayça yutkunarak çevirdi. Şişenin ucu Selin'e, alt kısmı Sibel'e geldi. Sibel sırtı. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

"Doğruluk."

“Gördüğün en terbiyesiz rüya kiminle ilgiliydi?” diye sordu Sibel bu sorunun cevabını bilirmiş gibi.

Kıvanç kahkaha atıp ellerini birbirine sürttü. “İşte asıl eğlence!” diye bağırdı.

Ömer, “Selin sen neymişsin!” diye bağırınca kahkaha attılar.

Efla’nın kaşları çatıldı. Kafasını kaldırdı. Düşündüğü şey olamazdı. Selin utanarak, “Sibel bunu bana karşı mı kullanacaksın?” diye sordu.

“Mızıkçılık yok,” dedi Sibel de oyunbozan bir tavırla.

Selin derin bir nefes alarak bakışlarını Akgün’e çevirdi. Genç çocuk sorunun cevabını anladığı için gözlerini devirdi. Tam o anda Efla ile göz göze gelince suçlu hissetti. Sanki Selin’in rüyasına kendisi girmişti! Genç kız niye öyle bakıyordu?

Selin utana sıkıla, “Akgün,” dedi.

Osman, “Detayları sende kalsın,” deyince hepsi güldüler. Osman, Akgün’ün omzuna omzuyla vurdu. “Kardeşim be!”

Efla’nın yüzü bozulmuştu. Akgün omuz silkerek, “Çevirin,” deyince daha da şok oldu genç kız. Nasıl yani? Bunu biliyor muydu? İğrençti! Ayrıca Selin’in rüyasında ne işi vardı? İçinden geçen düşünceleri susturmak istiyordu. Terbiyesizce rüya derken... Kalbi hızlandı. Nasıl terbiyesizceydi? Akgün’ü farklı görmekse... kendisi de görüyordu. Utanarak bakışlarını kaçırdı.

Ayça şişeyi tekrar çevirdi. Bir ucu Efla’ya, diğer ucu Sarper’e gelmişti. “Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu Sarper.

“Doğruluk,” dedi Efla ilgisizce.

Sarper ciddi bir tavırla, “Beni hiç sevmedin mi?” diye sordu.

Efla bir an Akgün’le göz göze gelince onun kendisine bakış tarzından rahatsız olup oturduğu yerde kıpırdandı. Yutkun, “Hoşlandım,” dedi yalnızca. Sarper dudaklarını birbirine bastırıp kafasını aşağı yukarı doğru salladı. En azından... hoşlanmıştı.

Akgün, Efla’ya inanamayarak bakmayı kesti. Yüzünü buruşturup önüne döndü. Kendisinden hoşlanmayacağını ya da sevmeyeceğini iyi biliyordu. Bu sorunun öznesi kendisi olsaydı Efla hayır cevabını verecekti. Kırıcı olsa da gerçek buydu.

Tekrar çevirdiler. Şişenin ucu Akgün’ü gösterdi, alt kısmı Selin’i. Selin derin bir nefes aldı. “Doğruluk mu, cesaret mi?” diye sordu.

“Doğruluk.”

Selin sormak istemese de bu sorunun cevabını çok merak ediyordu. “Seni öptüğümde başka birini düşündün mü?”

Akgün yüz kaslarına sahip çıkamadı. Yüzü bir iğrenme ifadesine büründü. Diğer arkadaşları bağırır, alkış tutar ve ıslık çalarken onlara ters ters

baktı. Efla bu sorunun cevabını neden merak ettiğini bilmiyordu. Durum hâlâ kendisini sinirlendirse de konuşmadı.

“Hayır,” dedi Akgün yalan söyleyerek. “Düşünmedim.”

Bir süredir Eflatun’dan başka düşünebildiği pek bir şey yoktu.

Selin inanmamıştı. “Çevirin.”

Bir süre sonra herkes doğruluk diyordu ve bu sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Mehmet’in önerisiyle cesaret demeye başladılar. “Ayça’yı öp!” demişti birisi Mehmet’e. Mehmet de omuz silkerek ayağa kalkınca, Ayça heyecanlansa da durdurmamıştı. Öpüşüklerinde alkışlar ve ısıklarla onları desteklemişti arkadaşları.

“Birayı tek dikişte bitir!”

“Eşek taklidi yap!”

“Müziksiz kucak dansı yap!”

“Ateşin üstünden atla!”

“Annemi ara ve hamileyim de!”

Kimse karşı çıkmıyordu ve çok eğleniyorlardı. Gülmekten karnını tutanlar, deli gibi çılgılık atanlarla birlikte ortam ısınmaya başlamıştı. En sonunda şişe Efla ve Akgün arasında durdu. Akgün, Efla’ya bakarken genç kız alkolün etkisiyle sırtıttı. Akgün kendisine bakmaktan bile kaçıyor muydu? O halde kaçamayacağı bir şey söylemeliydi.

“Benimle iskeleden atla.”

Akgün bir soğuk havaya, bir isleleye, bir Efla’ya, bir de arkadaşlarına baktı. Omuz silkti. “Tamam.” Birasını kafasına diktikten sonra şişeyi kumlara attı. Efla da ayaklandı ve ceketini çıkarıp kenara attı.

“Abi hava eksi on derece falan!” diye bağırdı Sibel. “Şaka mısınız? Kafayı yemişsiniz!”

Efla güldü. “O yüzden bu soruyu ona sordum ya!” diyerek kazağını ve şortunu çıkardı. Akgün de ceketini, pantolonunu ve *sweatshirt*ünü çıkardı. İskeleye doğru önlü arkalı koşmaya başladılar.

Arkadaşları kamera çıkarıp onları çekerken iskelenin ucuna ilk giden Efla oldu. Akgün’e döndü. Üstlerinde iç çamaşırları vardı ama umursamıyorlardı.

Akgün de yanında durdu ve derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Bu akşam diğer günlere göre daha soğuktu. Evde sürekli yattığı için bedeni halsizdi. Annesi hasta sanıyordu ama değildi. Alkol yüzünden ayık değildi. Doktorla anlaşma yapmışlardı; doktor bu yaşta alkol kullanmayacaksın demişti, Akgün de annelere hasta olduğumu söyleyecekseniz bırakırım demişti. Sonuç olarak Akgün doktoru da kandırmıştı.

Soğuk havadan etkilenmeme sebebi alkolün etkisiyle ısınmış olan bedeniydi. Birazdan Eflatun için buz gibi suya atlayacaktı!

Efla bedenini tamamen ona çevirip, “Özür dilerim,” dedi.

Akgün tek gözünü açınca genç kız suçlu bir şekilde ellerini birleştirdi. “Gerçekten isteyerek yaptığım bir şey değildi. Çok utanıyorum ve çok üzgünüm.” Dudağını dişledi. “Çok aptalım. Çok büyük bir hata yaptım. Akılımın ucundan bile geçmezdi bunu yapacağım.”

Akgün tamamen gözlerini açıp bedenini ona doğru çevirdi. Ay ışığının altında duran Efla’ya baktı. Ay ışığını kışkandıracak kadar güzeldi. Vücudu, dudakları, duruşu, bakışı... Suçlu hali bile hayranlık uyandırıcıydı.

Bir süre birbirlerine baktılar. Konuşan yine Efla oldu. “Arkadaşlığımızı bozmak istemiyorum. Sana çok değer veriyorum ve... arkadaşlığımıza zarar gelmesini istemiyorum.”

Arkadaş... Bundan kaçamazlardı.

“Ne istiyorsun?” dedi Akgün ona dik dik bakarken. “Efla sen ne yaptığının farkında mısın?”

Genç kız kalbinin kırıldığını hissetti. “Efla mı?”

“Eflatun,” dedi Akgün dayanamayarak. “Çok... saçma bir şeydi yaptığın.”

Efla dudaklarını ısırınca Akgün’ün bakışları oraya kaydı ve hemen bundan kaçmak isteyerek denize döndü. Hızlanan kalbine lanet etti. O dudaklar kendisini öpmüştü. Kendisi de karşılık vermişti fakat Efla bunu konu bile etmiyordu belli ki. Hem zaten kızın herhangi bir şeyi dert edecek yüzü olmamalıydı. Öpücüğü o başlatmıştı!

İyi ki de başlatmıştı fakat konu bu değildi.

“Olmamış gibi davranamaz mıyız?” diyen Efla suçlulukla yutkundu. “Söz veriyorum, bir daha olmayacak. Çok sinirliydim ve... Allah aşkına! Nasıl aklıma geldi ki? Asla aklıma gelmeyecek bir şeydi.”

“Olmamış gibi davranmak mı?” dedi Akgün kaşlarını çatarak.

“Böyle mi olacak artık?” dedi Efla düşmek için acele eden gözyaşlarını tutmaya çabalarken. “Küsecek miyiz? Biliyorum çok kırgınsın. Kim arkadaşına böyle bir şey yapar ki?”

Arkadaş deyip durmasaydı daha iyi olacaktı. “Evet kırgınım, Eflatun. Kimse yapmaz.”

“O zaman unutamam gitsin.” Genç çocuk ona baktı ifadesizce. “He, Atı? Önemsiz bir şeydi. Çocuğuz biz daha, böyle şeyleri unutabiliriz. Hem küçükken de bir kere sen beni öpmüştün! Ben unuttum.”

Önemsiz falan değildi! Akgün o öpücüğü aklından çıkaramıyordu. Üstelik kalbi böylesine hızlı atarken. “Salak mısın? Öpmedim!”

“Oha, yalan söyleme! Öptün. Babana söyleme diye de uyardın beni,” dedi Efla gözlerini kocaman açarak. Çok üşüyordu. Donuyordu! Ama Akgün’le arasını düzeltmeden atlayamazdı.

“Böyle bir şey olmadı,” dedi Akgün kaşlarını çatarak. Böyle bir şey yaşanmıştı. Aralarında konu olmamıştı çünkü beş yaşındalardı.

“Oldu!” dedi Efla kaşlarını çatarak. Sonra eliyle Akgün’ü gösterdi. “Gördün mü? Unutmuşsun!”

“Beş yaşındaydık!” diye söylendi Akgün. “Sen niye unutmadın?”

“Yo, unuttum ki!” dedi Efla gözlerini kocaman açarak. “Bunu da unutamam. Lütfen. Arkadaşlar arasında olur böyle.” Yüzünü buruşturdu. “Olur herhalde...” Suçlulukla yutkundu. “Oluversin işte. Unutamam. Açmayalım konuyu. Hem ikimiz de sarhoştuk, değil mi?”

Sahilin bir kenarında havai fişekler patlarken dahi genç çocuk bakışlarını kızıdan alamadı. Her türlü ışıktan daha parlaktı bu kız.

Akgün ona bakarken düşündü. Unutamazdı ve tabii ki önemliydi fakat unutmazsa Efla’yı kaybedecekti çünkü Efla bunu belli ki önemsiz görüyordu. Eflatun’u kaybetmek mi, yoksa içine gömmek mi diye sordu kendine.

İçine gömmekti. Her zamanki gibi.

“Evet, sarhoştuk. Neyse... unutamam,” dedi Akgün ve yüzünü buruşturdu. Bunu yaptığına inanamıyordu.

“Söz ver. Bir daha bu konu açılmayacak. Tamamen unutulup sır olarak kalacak.”

“Söz... ama bir şey isterim.”

Efla sevinçle güldü. “Olur, ne istersen!”

“Yarınki maçta ponpon kız olacaksın.”

“Ne!” diye çığlık attı, Efla. “Hayatta olmaz. O şeyler çok saçma. Hem de aşırı saçma.”

“Ve dans ederken *yaşa Akgün Maradona* diye bağıracaksın.”

“Unut bunu. Hayır. Asla yapmam. Asla!”

“Yapacaksın!” diyen Akgün kahkaha atarak suya atlarken Efla’nın kollarından çekti.

“Atı, hayır!”

İki genç de soğuk suyun derinliklerine gömüldü. Kafalarını sudan çıkardıklarında deli gibi üşüseler de gökyüzünde patlayan havai fişekleri izleyip suda birbirleriyle uğraştılar. Bir süre sonra arkadaşlarının yanına dönmüşlerdi.

Her şeyi unutmuş ve aralarında sır olarak bırakmış vaziyette.



“Yaşa Akgün Maradona!”

Efla ponponlarını sallarken tribündekiler Efla'ya gülse de umurunda değildi. Tek başına olması işi daha da komik kılıyordu. Milletten utanmayı artık bırakmıştı. Yine de durumun komik olduğunun farkındaydı.

Maçın son dakikalarındalardı. Sürekli öfkeyle küfreden ve bağırarak Rıza Hoca'nın yanında sarışın, ponpon kıyafetli bir kız dans ederek bağırıyordu. Herkes kamerayla bunu kaydediyordu. Daha eğlenceli bir şey görmemişlerdi.

Akgün saçlarını arkaya yatırdıktan sonra mavi formasının içinde kahkaha atarak ponpon kıza baktı. Bunu kabul ettirmesi zor olsa da başarmıştı. Ona gülmekten bir kez topu kaçırdığı için devre arasında Rıza Hoca'dan azarı yemişti. Bu yüzden kıza bakmamaya çalışsa da bakılmayacak gibi değildi. Çok komikti!

Karşı takımdan bir çocuk, "Kız güzelmiş," diyerek yanından geçerken Akgün sinirle çocuğa baktı. İşin bu tarafını düşünmediği için sahanın içinde koştu ve çocuğun yanından geçerken bilerek ona omuz attı.

Top onda olmadığı için çocuğun yere düşmesini kimse umursamadı. Akgün topu kendisine atan Kıvanç'tan alarak hızla sürmeye başladı. İleride gördüğü Mehmet'e pas attı.

"Ati, Ati, Ati!" diye bağırarak zıplayan ve ponponlarını sallayan Efla artık durumunu umursamıyordu. Akgün kaleye çok yakındı. "Mehmet, Ati'ye at şu topu artık!"

"Hadi Akgün! Hadi oğlum!" diye bağırarak Rıza Hoca sahanın kenarında dikkatle topu izlerken Mehmet'in topu Sarper'e paslamasıyla Akgün, "Şaka yapıyorsun amına koyayım!" diye bağırdı parmaklarını saçlarına geçirerek. Sarper kaleye yakın olmadığı için topu takımdaki başka arkadaşına pasladı.

Çocuk sahanın içine bakınca, Akgün'ü görüp topu ona gönderdi. Son saniyelerdi. Akgün koşarak ilerledi, topu kaleye attı ve gol oldu. Hakem düdüğü çalarken çığlık atan Efla sahaya koştu.

"Ati Maradona!"

Akgün arkadaşlarıyla bağırarak sarılırken, kendisine koşan Efla'yı gördü. Arkadaşını bırakıp Efla'ya döndüğünde genç kız sertçe Akgün'e sarıldı. "Yaptın!"

"Bölge şampiyonu, Çaka!" diye bağırarakla birlikte Efla kahkaha attı.

"Takımı şampiyon yaptın!" diye bağırdı Akgün'e. O sırada tribünden inen babası, "Oğlum!" diye bağırarak gelirken Akgün Efla'dan ayrıldı. Annesini, babasını, kardeşini, Kübra teyzesini ve Feridun amcasını gördü.

"Heyt, benim aslan oğum!" diye bağırarak Faruk, oğlunu kucakladı ve havaya kaldırdı. "Başardın lan! Şampiyon yaptın!"

Akgün gülerek babasına sarılırken Efla, Deniz'i kucağına aldı. "Akgün Maradona!" diye ikisi de bağırmaya başladı. Minik Deniz, "Attün Maradota!" dese de önemli değildi. Sonuçta ayak uyduruyordu.

Akgün annesine sarıldı. "Canım! Çok güzel oynadın bebeğim!" diyen Nesrin çığlık attı. Oğlunun yanında kısacıktı ama duyduğu gururla çok büyük görünüyordu. "Oğlum gerçekten çok iyi bir futbolcu olacaksın. Seninle çok gurur duyuyorum!"

Feridun, Akgün'e sarılıp kafasından öptü. "Çok iyiydin, Tan! Ünlü bir futbolcu olunca bizi unutmazsın, değil mi? Aileniz lan!" deyince Akgün gülerek, "Sizi nasıl unutayım, Feridun amca?" diye söylendi.

"Teyzem çok iyiydin!" diyerek tebrik etti Kübra. "Çok büyük futbolcu olacaksın!"

Akgün çekinerek babasına döndü. Faruk oğluna boğazını temizleyerek bakınca Akgün gülümsedi yalnızca. Babası konuşmasa da futbolun heves olduğunu hatırlatıyordu çünkü Akgün biliyordu ki hayatını küçük kulüplerde oynayarak geçirecekti. Hayalleri büyük olsa da torpil olmadıkça büyük takımlara transfer çok zordu.

Ve futbol yalnızca bir dönem karnını doyururdu. Sonrasında ise takımlarda teknik direktör olarak yer almak zorunda kalacaktı. Hem de çok genç yaşlarında.

Yanlarına gelen Rıza Hoca ile Faruk konuşmaya başladı. Akgün de onların yanında durdu. "Akgün'ün yıldızı çok parlak," diyordu Rıza. "Göztepe, Akgün'ü istediği için bir şeyler ayarlamaya çalışıyoruz. Göztepe'ye transfer olursa önü açılır."

Akgün parlak gözlerle babasına bakarken Faruk, "Biz bunu düşünelim, Rıza Hocam," dedi adama. "Kutlama yapacağız. Akgün'ü alsam bir şey olur mu?"

"Tabii, ailecek kutlayın siz!" dedi ve Akgün'ün saçlarını karıştırdı. "Çok riydin evlat. Final maçını beraberlikten kurtardın. Harika bir goldü."

"Sağ olun hocam."

Babası oğlunun omzuna kolunu atıp kendisine çekti ve ailesinin yanına yürürken, "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum baba..." *Futbolcu olmak istiyorum. Beşiktaş'ta oynamak istiyorum. Gerçekten büyük sahalara çıkmak istiyorum.* "Bilmiyorum."



Mezuniyet günü gelip çatmıştı. Aileleriyle birlikte mezuniyet töreni için okula gelmişlerdi. Tiyatro salonunun süsleriyle ilgilenen Efla'ydı. Yeşil elbisesi içerisinde hâlâ koşturuyordu. Bu sefer Akgün de ona eşlik etmişti. Tüm organizasyonla ikisi ilgilenmişti.

Kıvanç, “Abi resmen bitti,” dedi hüzünle. “Yıllık falan yaptırdık lan. Koskoca yıllık!”

“Yıllığı en kalın olan sen misin sanki?” diye güldü Özlem. “Efla aylardır yıllığı için uğraşıyor. Kaç kişi yazdı, Efla? Herhalde herkes yazmıştır.”

“Ben de herkese yazdım, hakkımı yeme!” dedi kahkaha atan Efla. Gerçekten de yıllığına o kadar çok kişi yazmak istemişti ki Efla bir ara dosyaları toparlayıp stüdyoya atmakta zorlanmıştı.

Yıllıkları babasının stüdyosunda bastıran Sibel, “Babam, Efla dünyayı mı kurtardı diye sordu,” deyince kahkaha attılar. Tüm sınıf olarak sahne arkasında duruyorlardı. Birazdan isimleri söylenecekti ve cüppelerini giyeceklerdi.

“Lisenin en güzel yanı seninle arkadaş olmaktı,” dedi Ayça onun koluna girerek. “Seni seviyorum, Efla. Gerçekten okul için o kadar uğraştın ki...”

“Siz de uğraştınız ya!” dedi Efla gülerek. “İyi ki arkadaş olmuşuz,” dedi hepsine. Gerçekten de arkadaşlarını çok seviyordu.

Selin onların yanına doğru yürürken, “Yetiştik değil mi?” diye sordu nefes nefese. “Annem son anda elbisemin kötü olduğunu söyleyince yenisini almak zorunda kaldım.”

Özlem ona baktı, itici bir şeye bakar gibi. “Çok uğraşmışsındır,” deyip Efla’ya döndü.

Efla dudaklarını birbirine bastırıp alayla onu süzünce Selin olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Efla gülmemek için zor duruyormuş gibi bir ses çıkardı. Ayça onun kolundan çıkarak, “Efla ya!” derken Efla da omuz silkti.

Akgün’ün yanına geçerken genç çocuğun karşıdan onlara doğru gelen Sarper’e baktığını gördü. “Yamuk da gelmiş,” dedi sessizce. Efla gülerek onun koluna vurunca o da güldü. “Ne var? Yamuk işte.”

“Bacağını mı sakatladı?” diye sordu genç kız.

“Final maçında sakatlanmış. Rıza Hoca öyle dedi.”

Efla kaşlarını kaldırarak yanlarına gelen Sarper’e baktı. “Selam gençler. Sınıfın en yakışıklısı olarak sahneye çağırılacağım konusunda herkes hemfikir, değil mi?” Sarper’e güldüler. Gülmeyen iki kişiden biri Akgün, diğeri de Efla’ydı.

“Âlem bu çocuk ya!” diye bağırdı Selin. Bakışları Akgün’e takılınca Efla ile kol kola girdiklerini gördü. Tam o sırada Ramazan Hoca, “Efla bir bakar mısın? Sunucu sahneye çıkacak,” deyince Efla, Akgün’ün kolundan çıktı.

Genç çocuk kafasını sallayarak ona gitmesini işaret etti. Efla, “Geliyorum hocam!” diyerek ortalıktan kaybolunca Selin fırsattan istifade Akgün’ün yanına geçti.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” dedi Akgün ilgisizce.

“Efla tüm arkadaşlarımı benden nefret ettirdiği için son haftalarda hep Sarper’leydim. Seni atlatmama yardımcı oldu.”

Akgün, “Başarmıştır umarım,” dedi alayla. Selin ona baktı. Hiç kimse bir Akgün olamıyordu. O serseri görüntüsüne hayrandı. Umursamaz, hoyrat ve yakışıklıydı. Hayatında bir daha Akgün gibi biriyle tanışmayacağını biliyordu. Akgün’ün tehlikeli ve gamsız yanı Selin’in onu unutamamasına sebep oluyordu.

“Başardı.”

Kollarını göğsünde buluşturdu. “Yine de buraya dönüp beni rahatsız etmekten vazgeçmedin. Klasik Selin.”

Selin, Akgün’ün bu umursamaz tavrına rağmen kendini tutup yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. “Sana acıdığımı söylemeye geldim.”

Akgün’ün kaşları hafifçe kalktı. “Bana mı acıyorsun? Sen kesinlikle o tokadı hak ettin, Selin.”

Selin’in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. “Yanındaki kız etrafındaki herkesi uzaklaştıracak. Tokatla, dayakla, kavgayla ayıracak seni... ve sen hiç kimseyle sevgili olamayacaksın. Bir kenarda Efla’nın seni fark etmesini bekleyeceksin ama kötü haber şu ki seni görmeyecek. Sen de onun avucunda durmaya devam edeceksin.”

Akgün’ün yüzünde anlık bir öfke parladı ama hızla sakinleşti. “Senin bu oyunlarına alet olmayacak kadar zekiyim, Selin. Boşuna çabalıyorsun.”

Selin’in yüzündeki sahte gülümseme düştü. “Oyun mu? Olacak olan bu! Ama var ya... onun yerinde olmak isterdim.”

“Onu biliyoruz. Senelerce onun için çabaladın zaten,” dedi umursamazca. “Burada acınması gereken kişi ben değilim.” Kahkaha attı, bu kahkaha öfkeden çok küçümseme doluydu. “Ama içim rahat. Efla’nın senin saçma kıskançlıklarını hiçbir zaman umursamamış olması beni rahatlatıyor.”

Selin sinirle ellerini yumruk yaptı. “Ben onu kıskanmadım!”

“O zaman neden onun yerinde olmak isterdin?” Akgün doğruldu ve kafasını eğerek Selin’in suratına baktı. “Ben söyleyeyim; okulun sevilen kıızıydı, senin lafın önemsenmezken onun ağzından çıkanı beklediler, tiyatro kulübü için uğraşmasa bile o seçilirdi. Sen hiçbir zaman seçenek olmadın. İstedin, çabaladın, arkadaşlarını defalarca Efla’dan uzaklaştırmaya çalıştın ama olmadı. Oyunculuk yeteneğin olmamasına rağmen senelerce tiyatrodan başrol olmaya çabaladın ama bir Efla olmadın.” Alayla güldü. “Neden? Çünkü Efla, Efla’dır. Selin, Efla değildir.”

“Konu Efla olunca çok acımasızsın,” dedi Selin gözlerini dolduran yaşlarla. “Onun yerinde olmak isterdim çünkü beni, senin onu beklediğin gibi

kimse beklemeyecek. Ama senin yerinde olmak istemezdim çünkü onu seviyorsun fakat o kadar korkaksın ki ona bir şey söyleyemiyorsun. Söylemeyeceksin. Zavallı Akgün, Eflatun'u beklemekle bir ömür çürütecek."

Akgün'ün yüzündeki ifade sertleşti. Yumruklarını sıkmaya başladı.

"Eflatun, Ati'sini hiçbir zaman sevmeyecek ama Ati onun kendisine âşık olmasını beklemeye devam edecek." Selin, Akgün'ün yanından ayrılırken son bir kez dönüp alaycı bir şekilde ekledi. "Bir gün karşılaşacağız ve Efla hâlâ seni sevmiyor olacak. Onu kaçıracaksın. O gün, senin zavallı halini keyifle izleyerek tam karşında şarap içiyor olacağım."



*Akgün Tan Acar
2024, İngiltere*

Selin karşımda duruyor ve şarap içiyordu! O kadar keyifli ve mutluydu ki...

Güngör abinin sevgilisi olduğunu duymuştum fakat o kişinin Selin olduğunu bilmiyordum! Sikeyim, çok kötü durumdaydım. Üstelik Efla sürekli bana ters ters bakıp önüne dönüyordu.

"Ati ve Eflatun ayrılmadı ha?" diye sordu Selin gülerek. "İnsan hayret ediyor. Ee, ne yapıyorsunuz şimdi?"

"Yaşıyoruz," dedi Efla sabırla. "Güngör Bey'in sevgilisinin sen olduğunu bilmiyordum."

Selin, Güngör abinin koluna sarılarak, "Güngör sevgilisini herkesle tanıştırmaz, öyle bir adam değil," dedi. "Ama Akgün biliyordu. Değil mi Akgün?"

"Hayır," dedim kaşlarımı çatarak.

Selin, Efla'ya döndü. "Biliyordu ama önemli değil. Güngör öyle bir adam olmadığı için söylemeye çekiniyor."

"Bilmiyordum," dedim Efla'ya. Bana inanmıyormuş gibi baktı. Bana niye inanmıyordu ki?

Güngör abi keyifle güldü. Neyden keyif aldığını anlamıyordum. Hayır, Güngör abinin sırttan suratına yumruk çakmak istemiyordum. O benim çok değer verdiğim bir abimdi. Hayır, onu dövmezdim. Eşek kadar adamdım ve karşımdaki adam altmış küsur yaşındaydı. Ayrıca o bir şey yapmamıştı!

Güngör abiyi dövmek istiyordum. Yaşı da umurumda değildi ve bok gibi bir şey yapmıştı. Her zaman genç sevgilileri olurdu ama bunun Selin olmasına gerek var mıydı?

Güngör abiyi dövecektim.

Aksi gibi Efla da bu sevgililiği bildiğimi düşünüyordu ama ben Selin'i lise mezuniyetinden beri görmemiştim. Yüzünü şeytan görsündü. Bu kızla sevgili olmak ve ayrılmamak çok büyük bir hataydı. Birkaç kez ayrılma girişiminde bulunduğumda beni kendisine zarar vermekle tehdit ettiğini hatırlıyordum.

"Sevgilisini tanıtanlar öyle bir adam mı oluyor?" diye sordu Efla bastıra bastıra.

Selin kahkaha attı. Gülmek için kendini zorladığı için ultra itici olan kahkahası hiç değişmemişti. "Hayır, canım. Yani... sahiplenici bir adam, Güngör."

Yüzüm buruştu. Güngör abi ile göz göze geldiğimizde yüz ifademi gördü ve kaşları çatıldı. *Ne var* der gibi göz kırptı.

Güngör abiyi dövecektim.

"Öyledir, Güngör abim," dedim dişlerimin arasından. "Çok sahiplenicidir, olur olmadık her şeyi sahiplenir. Sokakta gördüğü köpeklere karşı da çok ilgilidir."

Selin bozultur gibi oldu. Efla dudaklarını birbirine bastırarak suyundan bir yudum aldı. Boğazından gülmeye benzer bir ses çıkınca şarap kadehimi yenileyen kıza dönmeden bardağı elime aldım.

"Güngör'le birkaç sene önce tanıştık," dedi Selin konuyu kapatarak. "Hemen etkilendik birbirimizden. Ben de İngiltere'ye gezmeye gelmiştim. İşte... kader."

Kader olmadığına kalıbımı basardım. Benim Güngör abinin avukatı oluşumu bile bile yaklaşmadıysa ben de hiçbir şey bilmiyordum.

"Ee, siz neler yaptınız? Ya inanır mısın Efla, dizilerini keyifle izledim gerçekten. Geçenlerde Akgün ile yakalanmışsınız paparazzilere. Epeydir görmüyordum sizi yan yana ama şimdi görünce rahatladım. Hiç ayrılmamışsınız."

Rahatlamış mıydı? *Siktirsin oradan.*

Efla sabır dilermiş gibi bir nefes alarak, "Hiç ayrılmadık," dedi. Asla başkasına bunu hissettirmezdi. Aramız ne kadar kötü olursa olsun başkasının bilmesine izin vermezdi. Bana dönüp *senin ağzına sığacağım* gülümsemesini attı. "Akgün kamera sevmiyor işi gereği. Ondan bir arada görmemiştir."

Güngör abi bu andan keyif alıyormuş gibi arkasına yaslandı. Viskisini içerken gülmemek için kendini tutuyor gibi görünüyordu. Moruk sıkı bir yumruğu hak ediyordu. Selin'i umursadığını sanmıyordum. O daha çok ortada bir gerginlik olduğunu fark ettiği için eğlenmeyi seçiyordu.

"Doğrudur. Zaten senin tiyatro işlerine bile hiç karışmazdı. Derslerine çalışmaktan ve antrenmanlara gitmekten kafasını kaldıramazdı."

“Siz iyiydiniz sanırım lisede?” diye sordu Güngör abi gülmemeye çalışarak.

Onu döveceğimi söylemiş miydim? Topuğuma sıkıtırabilirdi. Umurumda değildi. Dövecektim.

“Çok iyiydik,” dedi Selin. “Aramızdan su sızmazdı. Efla ile ben tiyatro kulübündeydik. O başkandı, ben de yardımcı ama var ya... Çok eğlenirdik lisede. Herkes arkadaşlığımızı kıskanırdı.”

Bok gibi bir arkadaşlıkları vardı ama bunu sesli söylemeye gerek yoktu.

“Evet,” dedi Efla. “Biz birbirimizi hiç kıskanmazdık.”

İğneleyici laflarından etkilenmeyen Selin sarıya boyattığı saçlarını arkaya attı. Esmer bir kızdı, saçını sarıya boyatınca korkunç durmuştu. Bir Efla olamıyordu, bunu kabullenememişti. Yıllardır çabılıyor olmalıydı. Oysa mezuniyet günü onunla çok net bir şekilde konuşmuştum.

“Evet, çok yakın arkadaştık. Akgün’le de yakındık ama onu biliyorsun sevgilim, yabanidir.”

Dudaklarını aralandı. Ona garip bir yüz ifadesi attığını görünce kıkırdadı. Yabani mi? Efla bu kıza bir tokat daha atmalıydı.

“Akgün, kişisine göre yabaniydi. Mesela Güngör amcaya yabani olmadığına eminim,” dedi Efla. Güngör Bey demeyi bırakmış, bastıra bastıra amca demişti. Selin’in yüzü kızarmaya başladı.

“Amca mı?” dedi Güngör abi kaba bir şekilde. “Ne amcası?”

Efla utanmış bir şekilde, “Size amca diyebilirim, değil mi?” diye sordu oyuncu bir tavırla.

“Abi demen yeterli, Efla,” dedim ben de gülmek için kendimi sıkarırken.

“Abi diyebilirsin canım, ne amcası gerçekten? Benim sevgilimin amcalık hali mi var? Gencecik,” diyen Selin, Güngör abinin kolunu okşadı. Güngör abi sabır dilenir gibi, “Yemekler nerede kaldı?” diye sorunca çalışanlar yemekleri getirdi.

Yemeğe başlarken Efla su, bense beyaz şarap içiyordum. Güngör abi viskisinden vazgeçmiyordu. Selin de inadına gözümün içine bakarak kırmızı şarabını yudumluyordu.

Dişlerini sıkarak yemeğimi yerken Güngör abi, “Sen konservatuvar mezunusun, değil mi Efla?” diye sordu.

“Evet, Güngör abi,” dedi Efla. “Mimar Sinan Güzel Sanatlar.”

“Akgün de İstanbul Üniversitesi mezunu, değil mi?”

“Evet,” dedi Efla. Selin’in gözlerinin içine baktı. “İstanbul’da birlikte yaşadık. Üniversite hayatımız çok güzeldi. Gerçekten yaşadık gençliğimizi. Gerçi... biz hem çocukluğumuzu hem de gençliğimizi birlikte geçirdik.”

"İnsan sıkılır valla. Bunlar sıkılmadı," dedi Selin salatasından büyükçe bir lokmayı ağzına sıkıştırarak. "Ben Özlemlerden sıkıldım. Biz on iki yıldır görüşmüyoruz."

"Özlemler seninle konuşmayı kesti diye hatırlıyorum," dedi Efla oldukça nazik bir şekilde yemeğini yerken. "Hatta Özlem şey demişti... *Selin artık bıktırdı, Efla.*"

Selin ona bakarken derin derin nefesler aldı. "Siz hâlâ görüşüyor musunuz?"

"Tabii. Alaçatı'ya her gittiğimizde ekipçe toplanıyoruz," dedi Efla kaşlarını kaldırarak. "Öyle miydi? Bilmiyordum. "Kimseyle mi konuşmuyorsun ya? Hiç mi haberin yok? Herkes Alaçatı'da."

"Alaçatı'da olduklarını biliyorum ama biz taşınalı çok oldu," dedi Selin gıcık gülümsemesiyle. "Sen de katılıyor musun, Akgün?" dedi Selin bana dönerek. Şarabından yudumlarken gülümsedi yine.

"Arada bir ailemi ziyarete gittiğimde çocuklarla karşılaşıyoruz, kahve içiyoruz. Tamamen habersiz değiliz," diye kaçamak bir cevap verdim. Toplu buluşmalar yapıldığından haberim bile yoktu.

"Toplu buluşmalara katılmıyorsun yani?" dedi Selin. Alması gereken cevabı almıştı. "Değişmemişsiniz siz. Efla her zaman sevilen kız, sen de umursamaz çocuktun." Güldü. "Hâlâ yakınsınız bakıyorum da."

"Evet, arkadaşlığımız hiç bozulmadı," dedi Efla güzel bir şey söylediğini sanarak.

Onu deme, Eflatun. Düşmanı güldürme suratımıza...

Selin yüzümdeki bakışlarını almadan kocaman bir kahkaha attı. Şarabından yudum alırken, "Hiç şaşırmadım," dedi. Gözlerimi sinirle ondan alıp Güngör abiye diktim. Onu dövecektim. Bu Şam şeytanını nereden bulmuştu ki?

Güngör abi, "İmrenilecek bir bağ," diyerek gülümsedi. Güzel bir şey söylemiyorlardı şu an!

Ümitsizce Eflatun'un bana âşık olmasını beklemeye devam ediyordum her ne kadar yüzüm olmasa da.

"Senin yerinde olmak istemezdim çünkü onu seviyorsun ama o kadar korkaksın ki ona bir şey söyleyemiyorsun. Söyleyemeyeceksin. Zavallı Akgün, Eflatun'u beklemekle bir ömür çürütecek."

Ne değişmişti? Hiçbir şey.

"Sarper evlenmiş," dedi Selin keyifle. "Ben Efla'dan vazgeçemez sanıyordum ama o da anladı ünlü Efla'nın hayatına tutunamayacağını. Bayağı aşındırdı ama kapını, değil mi Efla?"

Efla yerinde rahatsızca kıpırdanırken bakışlarını bana çevirdi. Yüzümdeki ifadeyi görünce boynunu kaşıdı. Üniversitedeyken Sarper benden birkaç dayak daha yemişti. “Evet, üniversitede uğraştırdı biraz,” dedi yutkunarak. “Ama hayatımızdan çıkıp gitti sonuçta.” Gülümsedi. “Güngör abi... bazı insanların yeri bellidir. Yerlerini bilir, hayatımızdan çıkarlar.” Bakışlarını tekrar bana çevirdi. Dirseğini masaya yaslayıp bedenini tamamen bana döndürdü. “Bazı insanlar da yerini bilmesine rağmen giderler. Hayatın kuralı bu. İnsanlar hep giderler.”

“Gitmek zorunda kalır bazıları,” dedim kendimi tutamayarak. “Başka çareleri yoktur.”

“Maldır öyle insanlar,” dedi Selin çokbilmiş bir şekilde. İşaretparmağıyla bizi işaret etti. “Güzellikleri kaçırlar. Sana geçen gün söylediğim şeyi hatırlıyor musun?”

Geçen gün mü? On üç yıl geçmişti ulan üstünden!

Gözlerimi devirerek yemeğime döndüm. “Hatırlamıyorum.” Hatırlıyordum.

“Bir gün karşılaşacağız ve Efla hâlâ seni sevmiyor olacak. Onu kaçıracaksın. O gün, senin zavallı halini keyifle izleyerek tam karşında şarap içiyor olacağım.”

Birkaç kez çatalımı sapladım ama yiyemedim. Tadım tuzum kalmamıştı. “Geçen mi?” diyen Efla kendi kendine konuştu. Bana döndü inanamayarak. Kafamı iki yana salladım. Selin’i yıllardır görmüyordum. Efla alayla gülümsedi. “Güzellik görecelidir,” dedi sakın bir şekilde. Bakışlarını benden çekmiyordu. Selin ne diye geçen söylediğim şey diye belirtmişti ki? Eflatun yanlış anlıyordu! “Bazen bir bakışta, gülüşte saklıdır. Herkes göremez. Kaçırarak kaçınılmazdır.”

Selin’e döndüm. “Ama Güngör abim görmüş güzelliği,” dedim alayla. “Allah ayırmasın.”

“Âmin, Akgüncüğüm,” dedi Selin yüzündeki gülümsemeyi büyütürken. “Güngör beni kaçırmadı. Sen de Efla’yı kaçırmamışsın.”

Efla kaşlarını çatarak oturuşunu düzeltti. “Ne?”

“Arkadaşlığınız diyorum... bambaşka. Güngör haklı. İmrenilecek bir bağınız var. Size çok özenirdim.”

“Biliyoruz onu,” dedim ağzımın içinden.

Güngör abi, “Geçmiş mi konuşacağız yahu!” diyerek düzeltti kendini. “Akgün sen ne yaptın? Mülakata girdin mi?”

Ne mülakatı?

Bir an anlamayarak Güngör abiye baktım, sonradan aklıma geldi. Savcılık mülakatı! Tamamen aklımdan çıkmıştı. Gündemimde savcılık değil, Efla’nın davası vardı. Günlerdir uyumadan çalışıyordum.

“Daha girmedim abi. Birkaç hafta sonra gireceğim,” dedim. “Şimdi Efla’nın avukatlığını yapıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Güngör abi. “Bir sorun mu var?”

Efla bakışlarını Selin’e dikti. Söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldığını anladım. “Yok abi,” dedim. “Avukatıyım işte. Bazen magazine asılsız haberler düşüyor, onlarla ilgileniyorum.”

“Ya, Eflacığım... O Kalp Çıkmazı ne güzel diziydi ya! Annem her cuma izlerdi. Biliyorsun, seni çok severdi.” Efla ile Selin’i sürekli karşılaştırırdı. Bunun sevgi olduğunu sanmıyordum. “Neden bitti o? Annem artık kafayı yiyecek neden bittiğini düşünürken.”

“Senaryo kısıydı,” dedi Efla yemeğindeki çatalıyla oynarken.

“Güzel diziydi. Ben de arada bakıyordum,” dedi Güngör abi yemeğini ağzında çevirirken. Kocakarı gibi sürekli dizi takip ettiğini yeni öğreniyordum. Beni deli ediyordu şu an. Onu tekrar içeri tıktırmam lazımdı.

“Herkes Arda’yla seni sevgili sanıyordu!” dedi Selin gülerek. “Ama Akgün sevmemiştir kesin Arda’yı. İzin vermezdi sizin sevgili olmanıza.”

Efla, “Ben biriyle sevgili olmak için Akgün’den onay almıyorum,” diyerek kafasını kaldırdı. “Akgün karar mercii değil.”

Hiçbir zaman ilişkilerine karışmamıştım. Ne yaptığıyla ilgilenmemiştim. Onu kaybetmemek için çoğu şeye göz yummuştum. Elbette karar mercii değildim, onu bekleyen taraftım. Gerçi... hikâyenin sonunda birbirimizi kaybetmiştik.

“Orası öyle ama... önceden öyle değildi hayatım!”

“Adı üstünde önceden,” dedim araya girerek. “Artık büyüdük, değiştik. Koskoca insanlar olduk. Herkes kendi kararlarını kendi alıyor.”

“Yani o magazine düşen sevgililerini görünce Efla’nın... Bilemiyorum. Siz sanki... görüşmüyordunuz o dönem. Ben öyle bir izlenim aldım.”

Burnumu kırıştırdım. “Efla fanı olduğunu ne güzel belli ediyorsun, Selin. Her şeyi takip etmişsin maşallah. Biz büyüdük, değiştik de sende bir şey değişmemiş.”

Selin kahkaha attı. “Çocuk ruhluyum işte... değişemiyorum. Bazı şeyleri unutamıyorum.”

“Aradan on üç sene geçti. Unut bence artık,” dedi Efla ona dik dik bakarak.

“Neyi unutacağım? Bana tokat attığını mı, yoksa lise hayatımı bana zehrettiğini mi? Arkadaşlarımı benden çaldığını mı?” diyen Selin ile Güngör abi dikleşti.

“Burada benim bilmediğim şeyler mi dönüyor?”

Evet, amına koyayım! Bu kadınla sevgili olup karşımıza çıkardığın için seni döverceğim!

“Evet!” diye bağırdı Selin. “Efla sandığımız kadar da nur yüzlü bir prenses değil. Sevgilimi elimden aldığı, lise hayatımı mahvettiği, tiyatro yeteneğimi elimden aldığı ve benim yerime geçtiği gerçeğiyle bu kızın iyi biri olduğunu asla düşünme, Güngör!”

“Bir saniye, bir saniye...” dedi Efla gülererek. “Tiyatro yeteneğini elinden aldığım mı? Öyle bir yeteneğin olsaydı seni zaten fark ederlerdi.”

“Sen her zaman başrol olmasaydın ederlerdi!” diye bağırdı Selin elini masaya vurarak. “Sahne önüne geçmeseydin, Ramazan Hoca’nın aklını çelmeseydin amfitiyatroya ben girecektim. Annemi mutlu edecektim!” Göğsüne bastırıldığı parmağını bize doğrulttu. “Siz ikiniz benim midemi bulandırıyor sunuz.”

“Selin... yavaş ol!” dedi Güngör abi. “Ne oluyor şu an? Yemek masamda bu ne çirkinlik?”

“Çirkinlik mi?” Selin şokla gülererek ona döndü. “Ben mi çirkinim, Güngör? Asıl çirkin olan bu ikisi! İğrençler. Tüm hayatım boyunca bunların bana yaşattıklarından kurtulamadım ve sen bu insanları evinde misafir ediyorsun.”

“Misafir, benim misafirim,” diyen Güngör abi sandalyesinde ona döndü. “Evime girip çıkanın hesabını sana mı vereceğim?”

“Tabii ki de bana vereceksin. Ben senin sevgilimim!”

“Orada dur,” dedi Güngör abi büyük bir ağırlıkla. “Yerini bil. Evladım yerine koyduğum adam senden önce gelir. Onun arkadaşı benim arkadaşımıdır. Kimseye hesap da vermem.”

“Öyle mi?” dedi Selin sinirle. “Hah! Benden önce gelirmiş. Arkadaşı arkadaşımıymış! İnanılmaz!” Kafasını iki yana sallayarak ayaklandı. Sandalyesi geriye devrildiğinde Efla’ya döndü sinirle. “Gördün mü bak? Yine her şeyi elimden çalıyor sun. Sen... sen iğrenç bir insansın!”

Efla sakince suyunu yudumlarken yüz ifadesini bozmadı. Kaşlarını kaldırırken yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu.

“Sizden nefret ediyorum! Arkadaşlığınızdaki da şu pis suratlarınızdan da... nefret ediyorum!”

“Selin derhal evimden defol!” diye bağırarak Güngör abi parmağıyla dışarıyı işaret etti. “Derhal!”

Selin alayla güldü. "Seni terk ediyorum!" diye bağırdı. "Pislik herif." Masadaki şarap kadehini aldı, bakışlarını bana çevirip şarabını kafaya dıktı. Üstüne dökülen kırmızı şarabı umursamadan elinin tersiyle ağzını sildikten sonra, "Zavallı, Atı!" diye bağırdı ve gitti. Kapıdan çıkmadan önce bir şeyin yere devrilme sesini duyduk. Kırılan bir şeydi. Büyük ihtimalle girişte incelediğim vazoydu.

Ruh hastası.

Yemek masasına yasladığım ellerimi yumruk yaptığımı Efla elime dokununca fark edebildim. Bakışlarımı kaldırdığımda elini hemen geri çekti.

Derin nefesler alarak Güngör abiye baktım. "Seni dövmemek için zor duruyorum."

Güngör abi sabırla gözlerini kapatıp nefes aldı. "Böyle bir durum olduğunu bilseydim asla yanımda tutmazdım," dedi ve gözlerini açıp Efla'ya döndü. "Kusura bakma, bilmiyordum."

"Güngör abi senin suçun değil. O hep böyle bir kızdı. Ben... bir şey yapmadım ona," dedi Efla.

Yapmıştı ama hak ettiği için yapmıştı.

"Anlayabiliyorum," dedi Güngör abi arkasına yaslanarak. "Onun bu yüzünü gördükten sonra anlayabiliyorum. Kusura bakmayın." Bana baktı. "Bilsem yanıma yaklaştırmazdım."

"Seni yetmiş kere falan dövmek istedim."

Güldü siniri bozulmuş gibi. "Hak etmedim."

"Hak ettin," dedim kaşlarımı kaldırıp kafamı aşağı yukarı sallarken. "Hem de nasıl hak ettin."

"Ben onları tanıyorum deyince yakın arkadaş sandım sizi."

"Zaten yakındık," dedi Efla. "Sadece biraz... takıntılı bir kızdı. Seni de avukatının Akgün olduğunu öğrenince kendisi arayıp bulmuş olmalı."

"Hadi be!" diyen Güngör abinin kaşları çatıldı. "Ne diyorsun? Siz baştan anlatsanıza şu meseleyi."

Efla baştan sona anlatmaya başladı.



"Bu hikâye beni çok keyiflendirdi," diyen Güngör abi bizi kapıdan geçiriyordu. "Vallahi çocuklar iyi kurtulmuşsunuz. Ben de kurtulmuş oldum," dediğinde güldük.

"Seviyorsan git konuş bence," dedi Efla.

Güngör abi kahkaha attı. “Sevgililik anlayışımın sevgiyle ilgisi yok, Efla. Âşık olmak için fazla yaşıyım.”

“Anlıyorum,” diyen Efla gülümseyerek elini uzattı. “Tanıştığıma çok memnun oldum. Başta yanınıza gelirken çekindim çünkü siz...” Bir bana bir Güngör abiye baktı. “Şeysiniz ya...”

“İşadamı?”

“Mafya.”

Güngör abinin kaşları çatıldığında Efla’ya dönerek güldüm. “Dedim sana, bu kelimededen hoşlanmıyor.”

“Ben size çok saygı duyuyorum. Yaptığınız işlere de...” dedi Efla saygıyla. “Gerçekten. İzlediğim, oynadığım dizilerden falan...”

“Kurtlar Vadisi izlemeyi bırakmalısın,” diyen Güngör abi soğuk bir şekilde gülümsedi. “Ve bunları düşünme. Sanatına devam et.”

Efla korkuyla yutkununca Güngör abi babacan tavırla bana döndü. “Seni gördüğüme sevindim oğlum,” diyerek sarıldı. Ben de sarılıp sırtını sıvazladım. “Ayrıca beni dövmeyi düşündüğün için seni kafes dövüşüne davet ediyorum. Alt ederim.”

“Bence hayır,” dedi Efla. Güngör abi gülerek ona döndü. “Akgün’e güvenim tam. Siz genç olsanız da sizi yere sererdi.”

“Öyle mi diyorsun?”

Güreşecekmiş gibi enleme elini koyunca, “Abi sağ olasin ama ben almayayım!” diye söylenerek onu ittim. “Biz gidelim.”

“Korktu, Efla. Görüyor musun?”

Efla burnunu kırıstırdı. “Sanmam.”

Güngör abi gülerek bizi yolcu edince kapının önüne çıktık. Efla bir hışımla bana döndü. “Ne güzelmiş buradaki yaşantın ya!” dedi hayretle. “Jes-sicalar, Selinler... Keyfin yerindeymiş!”

“Eflatun-”

“Kes sesini!” diye bağırdı sinirle. Pekâlâ... iyi sabretmişti. En azından yalnız kalmamızı beklemişti bana patlamak için. Takdire şayandı. “Duymak istemiyorum!” Kaşlarım çatıldı. “Gerçekten duymak istemiyorum. Aptalım tamam mı? Aptalın tekiyim! Sekiz yıl boyunca beni düşündüğünü sanıyordum ama hayır! Sen burada mutluydun. Selin’le bile görüşüyordunuz, değil mi?”

“Ne? Hayır saçmalama. Gelene kadar Güngör abinin sevgilisinin o olduğunu bilmiyordum.”

“Bırak Allah aşkına!” dedi alayla gülerek. “Bırak!” Gözlerini devirdi. “Dizimi izliyormuş da Güngör’le beni konuşuyormuş da... Palavra bunlar!” Yüzüme bakarken işaretparmağıyla göğsüme vurdu. “Gram umurunda değildim senin. Hatta var ya... ne düşünüyorum biliyor musun? Bu yüzden İngiltere’den gelmediğini. Eski sevgilinin sevgiliyle iş yapıyordun, bir aradaydınız falan... Hatta bence... Selin’den vazgeçemedin sen! Unutamadın!”

“Ne oluyor şu an?” dedim sinirle. Bayağı saçmalıyordu. Sinirini nereye yönelteceğini seçemediği için rastgele dalıyordu bana. “Fevri konuşuyorsun. Selin’le ne işim olur benim?”

“Fevri!” Kahkaha attı. “Fevri, aynen. Geri zekâlı seni! Sakın beni bir daha arama, peşimden gelme! Bak keyfine!” diyerek arkasını dönüp yürümeye başladı.

Sikerler.

Bıkmıştım beni yargılamasından!

Kolundan tutup onu Güngör abinin yanında kalan binaya, kaldığım eve doğru yürütmeye başladım. Düşünmeyecektim daha fazla. Neyi kaybedeceğim ya da neyi kazanacağım da umurumda değildi. Daha fazla aramızdaki bu saçma şeye izin veremezdim. “Ne yapıyorsun? Bırak!”

Evin kapısını anahtarla açıp onu içeri ittim. “Akgün saçmalama! Ne yapıyorsun?”

“Ne söyleyeceksen burada yüzüme söyleyeceksin! Kaçmayacaksın!”

“Kaçan ben değilim! Siktir olup giden sensin!” Küfretmesini beklemiyordum. Eflatun küfretmezdi. “Bana veda bile etmeden defolup giden sensin. Kaçmadım ben!”

“Bok kaçmadın!” diye bağırdım. “Hep başka şeylerin arkasına sakladın. Sen hep kaçtın, ben bir kez, Eflatun!”

“Bir kez, evet! Sekiz sene sürecek şekilde bir kez siktir olup gittin, ardından ne bok yediğimi umursamadın. Benim ne halde olduğumu düşünmedin. Mezuniyet partinden sonra *ne zaman çağırırsan gelirim* dedin ama telefonundan engelledin. Babana *Efla beni aramasın* dedin! Her şeyin içine sıçtın. Her şeyin!”

“Her şeyin içine sen sıçtın!” diye hırladım sinirle. “Sen bok ettin her şeyi. Neden olduğunu biliyorsun! Gözün beni görmüyordu!”

“Benim gözüm yalnızca seni görüyordu. Sen bunu göremiyordun!”

“Bok görüyordu!”

“Hadi siktir oldun gittin tamam! Niye döndün? Sekiz yıl sonra karşıma çıktın, avukatın olacağım dedin! Yakın arkadaşımın dedin! Peşimden

ayrılmadın. Ben seni atlatmıştım, ben iyileşmiştim! Sonra geldin ve hayatımın tam ortasına kuruldun! Niye geldin?”

Niye mi geldim? Gidebildim mi ki? Unutup devam edebildim mi ki? Kırdığı kalpte onu taşımayı bırakabildim mi ki?

“Sen hayatımda gördüğüm en salak, en kör, en sağır insansın,” dedim sinirle. “Sen hayatımda gördüğüm en vurdumduymaz insansın! Gerçekleri göremiyorsun!”

Yıllardır sana körkütük âşık olduğumu göremiyorsun!

“Ben mi vurdumduymazım?” *Hah* sesi çıkardı. “Asıl gerçekleri görmeyen sensin. Umursamayan, ilgilenmeyen, arkasını dönüp siktir olup giden, ne olduğumu bir an bile merak etmeyen, beni istemeyen... Burada gelip Selin’le görüşen...”

“Ben Selin’le görüşmedim!” dedim öfkeyle. “Selin’i on üç yıldır görmüyordum!”

“Hadi be oradan! Kız geçen dediğimi hatırlıyor musun dedi!”

“On üç yıl oldu!”

“Sanki bir şey değişiyor. Niye sorguluyorsam? Sekiz yıl ortalıktan kaybolmuşsun, ben Selin mi konuşacağım seninle?” Güldü histerik bir şekilde. “Beni sekiz sene boyunca umursamadın. Görmedin! Beni hiçbir zaman görmedin. Sormadın. Beni görmekten kaçtın!”

Daha fazla dayanamadım. “Seni görmedim ha?” Geniş salondaki raftan kutuyu alıp kapağını açtım. Efla kocaman gözleriyle beni izlerken kutuyu onun önüne boşalttım. Yere düşen kâğıtlara, fotoğraflara ve haberlere baktı şokla. “Evet, Eflatun seni görmemek için kaçtım ama beceremedim!”

Bana döndü gözleri kocaman olurken. Herkesi korkutan gözleri dünyaydı, onlara bakarken sinirimi dünyamda kaybetmek istemediğim için bakışlarımı gözlerinden çektim. “Sen benim baktığım her yerdesin. Seni nasıl görmeyeceğim lan?”

Yere eğildi, haber kâğıtlarından birini eline aldı. Her şey buradaydı. Adım adım ne yaptığı. Lanet olası bir huyum vardı -ki bu, babama göre hastalıklı bir huydu- onu takip ediyordum. Bakmaktan kaçarken bile onu görüyordum. Elimde değildi. Silinen haberleri bile saklama huyum vardı. Anı olarak biriktiriyor, kafam bulanık olunca bu haberleri okuyup onun hayatına devam ettiğine kendimi ikna ediyordum.

Bok gibiydim. İğrençtim. Bundan nefret ediyordum.

Kendimden nefret ediyordum.

"Efla Korkmaz, Burak Şaşmaz ile kameralara yakalandı mı? Sen..." Şokla bana döndü. "Sen bunları biliyor muydun?" Kafamı ellerim arasında sıkma-ya başladım. O yokken onsuz olmadığımı kanıtlıyor ama korkunç huyumu ona ifşa ediyordum. Bilmeliydi, sadece bunu biliyordum. "Efla Korkmaz galada kameralara poz verdi. Ünlü oyuncu çok güzel bir süreç olduğunu anlattı..." Yere oturduğunu fark ettim. "Efla Korkmaz... yeni projesi hakkında düşüncelerini paylaştı."

Karşısında durdum. Gözlerim yanıyordu. "Efla Korkmaz'ın belki benden haberi yoktu ama benim ondan haberim vardı!"

"Sen..." Kâğıtlara bakmayı kesip dolu gözlerini bana kaldırdı. "Akgün, sen ne yaprın?"

"Artık biliyorsun," dedim göğsüm ağrırken.

"Neyi biliyorum?"

"Seni düşünmeden tek bir Allah'ın gününü geçirmediyimi?"

"Akgün... ben gerçekten anlamıyorum."

"Bırakıp gittim, seni yalnız bıraktım, Efla! Biliyorum tamam mı? Gittim, lanet olsun ki gittim ama geri dönmek istedim. İstemedim, umursamadım sanıyorsun. Öyle değil. Sen devam ediyordun. Mutluydun. Etrafın kalabalıktı. Her zaman olmak istediğin yerdeydin-"

"Yalnızdım!" diye bağırdı ayağa kalkarak. "Yalnızdım seni geri zekâlı! Ne halde olduğumu hiç mi görmedin?"

"Bana ihtiyacın yoktu."

"Vardı!" Karşıma dikildi. "Vardı, anlamıyor musun? Her zaman bir tek sana ihtiyacım vardı!"

Kafamı iki yana salladım. Sözleri anlamsızdı. Artık her şeyi silmiştim. Geçmiş umurumda değildi, şimdiyi ve geleceği kurtarmak istiyordum. "Yanında olmak istiyorum. Kaçtığım için beni suçluyorsun ama neden gittiğimi biliyorsun."

"Akgün... bilmiyorum! Bilmiyorum, tamam mı? Her şey güzeldi. Birden yorulduğum deyip gittin. Bana veda bile etmedin."

İnanamıyordum. Hatırlamıyordu! Mezuniyet partimde neler söylediğini, o gün ne bok yediğini bilmiyordu.

Uçuruma sürükleyemezdim. "Artık biliyorsun seni umursadığımı," dedikten sonra arkamı döndüm. Kafamı toplamaya çalıştım. "Arda'nın dosyasını tamamlamama az kaldı, ardından davayı açacağım. Alaçatı'da Rüzgar'la konuşup senaryoyu okuduktan sonra da senin çalışmalarına başlarız."

Birden güldü alayla. “Ne yapıyorsun sen?”

“Uğraşıyorum,” dedim sinirle.

“Boşuna uğraşıyorsun!” diye bağırdı delirmiş gibi. “Neden yapıyorsun ya da ne için bu kadar çabalıyorsun bilmiyorum ama boşuna uğraşıyorsun. Halimizi görmüyor musun? Ne yaşananları geri alabiliriz ne de toparlayabiliriz. Boşuna bunlar!” Kâğıtlara baktı. “Her şey boşuna! Çaban boşuna! Unutamıyoruz işte hiçbir şeyi!”

“Boşuna değil.” Kaşlarımı çattım. Her şeyi önemsiz ya da boşuna görüyordu. Bundan sıkılmıştım. “Eflatun, sen çabaya değersin.” Bunu anlamıyor muydu? Beni anlamıyor muydu? Neden bu kadar kördü! “Tabii ki uğraşacağım.”

“Geride kaldık. Hiçbir şey düzelmeyecek. Çocuktuk ve çocukluğumuzu Alaçatı’da, o parkta bıraktık. Eski biz orada kaldı, neden anlamıyorsun? Artık geriye ne Ati kaldı ne de Eflatun. Eski bizi kurtaramazsın.”

“Doğru, kurtaramam.” Ona yaklaştım. “Eski bizi kurtaramam ama yeni bizi inşa edebilirim.”

Efla kafasını iki yana sallayarak kaldırdı ve yüzüme baktı. İkimiz de aynı değildik. İkimiz de büyümüştük. “Neden?” diye fısıldadığında sesi titriyordu. Korkuyordu. “Onca sene sonra neden çıktın karşıma? Neden yaptın bana bunu?”

Küçüklüğüm geldi aklıma. O geldi. Onunla gülüşlerim, yaşayışlarım... Rüzgar’ın yazdığı senaryo bile bizdik! Nasıl yapmayacaktım ki? Nasıl ona dönmeyecektim?

“Çünkü kalp sana çocuk,” dedim acıyla. “Herkes kocaman adam olmuş bu kalp, bir tek sana çocuk, Eflatun.” Gözlerimi çekemedim onun kıpkırmızı gözlerinden. Onu bırakamıyordum. Ondaki uzaklaşabiliyor ama uzak duramıyordum. “Ve ben çocuk olmayı çok özledim.”

Seni çok özledim.

Gözlerinden dökülen yaşları tutamadı. Elinin tersiyle sildi. “Her zaman sendin...” diye fısıldadım dayanamayarak. “Eflatun, her zaman sendin.”

Bakışlarını dudaklarıma çevirdi. “Ne bendim?”

“Beklediğim,” dediğimde göğsü hızla inip kalkmaya başladı. “İstediğim...” Kafamı ona doğru yaklaştırdığımda kaçmadı. “Çabaladığım...” Biraz daha yaklaştım. Dudaklarımızın arasında milimler vardı. “Elde edemediğim...”

Bekledim. Bir şey yapmasını. Beni itmesini. Bağırmasını. Uzaklaşmasını. Kaçmasını. Yapmadı. Yüzüme baktı. Bir şey demeliydi. Demedi. Gözlerini kapattı. Beklememeliydi. Bekledi.

Daha fazla uzak duramadım ve onu öptüm.

Dudaklarımız birleştiğinde başta bekledi. Gözlerinden dökülen yaşları parmak uçlarımla sildiğimde dudaklarını araladı. Adımlarıma karşılık geri geri giderken onu duvarla arama sıkıştırdım. Ellerimden birini beline, diğerini duvara yasladım.

Dudakların tadı hatırladığım kadar lezzetliydi.

Bana aralanan dudakları cennet kadar güzel, cehennem kadar korkutucuydu ama bir yerden başlamam gerekiyordu. Geçmişimiz yanlışlarla doluydu. Tek istediğim doğruya ulaşmaktı.

Doğru belliydi; eski biz değil, yeni bizdi.

Kendimi ona bastırduğымda inledi ve ellerini enseme götürüp beni kendisine çekti. Dudaklarımız sessiz bir savaştaydı. Onu yenmek niyetinde değildim, ona yenileli yıllar oluyordu. Kazanan o da değildi. Silahlarını bırakmış bir şekilde teslim oluyordu. Dilimi ağzının içine kaydırduğымda beni karşıladı. Islak ve istekliydi. Kaçmıyor, saklanmıyordu.

Dudaklarının arasında kaybolmuş gibiydim. Siktir, bugün fermuarını çekerken parmaklarımda hissettiğim teni alev alevdi. Teninin sıcaklığı her şeyi unutturuyordu. Yaşananları, kırgınlıkları, kızgınlıkları...

Tenine dokunuşum çocukluk masumiyetimizden daha fazla, daha istekliydi. Zaman durmuş, yalnızca o ve ben kalmıştık. Parmaklarım belinin kıvrımında gezinirken dokunduğum her noktada titrediğini hissedebiliyordum. Bir an için geri çekilip nefesini dinledim. Solukları kısa, hızlı ve çaresizdi.

"Eflatun..." dedim neredeyse bir dua gibi. Gözlerini açtığında biri mavi, diğeri yeşil olan gözleri teslim olmuş gibiydi. Bunu durduramayacağını o da biliyordu. Bundan kaçamayacağımızı biliyordu.

Ne kadar istesek de biz yıllar öncesindeki o öpüşmede kalmamıştık. Bırakmamış, unutamamıştık.

Ensemdeki parmaklarını oynatarak beni tekrar kendisine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Boğazımdan haz dolu bir mırıldanma yükseldi. O... Her şeyiyle bana çaresiz hissettiren o... Tek bir bakışıyla bile dizlerimin dermanını alan o... Arkadaş olarak göremediğim o...

Bu anda ben de onun arkadaşı değildim. Dudaklarımdaki dokunuşları her arkadaşın arasında olabilecek öpücükten fazlasıydı.

Biz arkadaştan fazlasıydık.

Elleri omuzlarımdan boynuma, oradan da göğsüme indi. Dokunduğu her yer yanıyordu ama bu acının içinde kaybolmak istiyordum. Beline dolanan elim onu daha da kendime çekerken, öteki elim çenesine dokunup yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. Dudaklarından çenesine, oradan da boynuna doğru ilerledim. Nefesi titredi. Boynundaki hassas noktayı bulduğumda inlemesi odayı doldurdu.

Parmakları enseme kavrayarak beni tekrar kendisine çekti. Dudaklarımız birleştiğinde öpücüklerimiz artık bir savaş değil, birbirine açılan bir kapıydı. Geçmişin her anısını, geleceğin her korkusunu bir kenara itip yalnızca bu anı yaşıyorduk.

Yıllarca hayalini kurduğumdan daha güzeldi. Bambaşka hissettiriyordu. Artık arkadaşlığın zincirini kırmıştık, bundan kaçamazdık.

Telefon sesi aramızda yükselince birden dudaklarımdan ayrıldı. Kafamı ondan uzaklaştıramadım. Mahvolmuş haldeydim. Beni mağlup etmiş, galibiyetin kararsızlığıyla bana bakıyordu. Gözlerindeki ışık, aramızdaki bütün bağları kuvvetlendirecek güçteydi.

Cebinden telefonu çıkarıp baktı. “Bunu açmalıyım,” dediğinde kafamı salladım. Önümden çekildiğinde alnımı duvara yaslayarak nefeslendim. Soğuk duvar düşüncelerimi üşütüyordu.

Nefes nefese konuştu. “Efendim, Grace?”

Siktir. Çok iyiydi. Korkunç derecede iyiydi.

Yıllar öncesinden, şimdiden ve gelecekten de iyiydi. Beni etkileyen vücudunun ellerimin altında titremesini aklımdan çıkaramazdım. Bacak aramdaki *bağımsıza* lanetler okuyarak sakinleşmeye çalıştım. Beni utandırmamalıydı. Siktir. Kötü durumdaydım.

“Acil mi? Çünkü şu an müsait değilim.” Biraz bekledi. “Anlıyorum ama müsait değilim.” Arkamı dönüp baktığımda mahcup duruşunu gördüm. Kafasını hafifçe yana eğerek özür diler gibi baktı. “Yarını bekleyemezler mi? Bu kadar mı önemli?”

Gidiyor muydu? Hayır, gitmemeliydi. Gidemezdi.

“Tamam, Grace. Sana döneceğim.” Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alarak bana baktı. Dudakları şişmişti. Ruju dağılmıştı, bu yüzden makyaj markasına ettiğim tebrikleri geri çektim. Kendilerini geliştirmelilerdi. “Yarınki lansman planı için marka toplantısı olacakmış. Son anda ayarlanmış. Görsel alacaklarmış. Beni çağırıyorlar.”

Ellerimi ceplerime yerleştirirken bacaklarımın arasındakine lanet etmeye devam ettim. Görüntüsüne bakarken etkilenmemek mümkün değildi. “Tabii,” dedim yutkunarak. “Gitmen gerekiyorsa...”

Gitme. Lütfen, gitme.

“Çok üzgünüm,” dedi aceleyle. “Böyle olmasını istemezdim.”

“Sorun değil,” dedim kafamı sallayarak.

Sorundu. Beni bırakıyor olması sorundu ama işi buydu. Kameralarda görünmesi gerekiyordu.

Dişlerini sıktı. Kendisini yanlış bir şey yapmamak için uyarıyor olduğunu görebiliyordum. Gülümsediğinde güneş açtı. “Yarın bana eşlik eder misin?” diye sordu. “Lansman için.”

“Tabii,” dedim kafamı sallayarak. “Evrakları hallettim zaten yarın boşum. Seninle gelirim.”

“Harika,” diyerek gülümsedi. “O halde... ben gideyim.” Yere baktı. Haberlerine, fotoğraflarına... Artık hiçbir şey olmamış gibi davranamazdık. O da bunun farkındaydı.

Yerdeki kutuya doğru eğilip toplamaya kalktığı anda, “Ben hallederim,” diyerek onu kaldırmaya çalıştım. “Sorun değil.”

Kafasını kaldırdığında yeniden dudaklarımız arasında milimlik mesafe varken elini enseme sardı. Beni kendisine çektiğinde dizlerimin üzerine çöktüm. Dudaklarını aralayarak az öncekini aratmayacak şekilde öpmeye başladığında elimi beline koydum. Onu yavaşça kâğıtların üzerine yatırdığımda dudaklarımdan ayrıldı. Elini ensemden çekmedi, parmaklarını oynatırken gözlerimi kapatıp burnumdan sert bir nefes verdim.

Siktir. Ensemdeki eli bana masum olmayan şeyler yapmamı fısıldıyordu. O elin ona ait olması bana çok tehlikeli şeyler yaptırabilirdi.

“Bundan etkileniyor musun, Atı?” diye sordu derin bir sesle. Parmaklarının hareketini kesmiyordu.

“Etkilenmemem gerekiyor ama parmakların oradayken senden başka düşünebildiğim bir şey yok.”

“Benden başka düşünebildiğin bir şey var mı?”

Siketim. Benimle oynuyor muydu? Bunu yapmamalıydı.

“Ergenliğimden beri mi yoksa...”

Dudaklarımın üzerindeyken güldü birden. Gülüşüyle birlikte ben de kendimi gülerken buldum. Kahkaha attığında gülüşü dünyama ışık oldu. Karanlıkta değildim. Onunlayken aydınlıktaydım.

“İnanmak çok zor,” diye fısıldadı.

“İnanmanı kolaylaştırabilirim.”

Gözlerimin arasında mekik dokuyan bakışları yavaşça dudaklarıma düş-
rüğünde onunkilere yapıştım. Gözlerini kapatıp, kafasını kaldırarak ellerini
omuzlarımda gezdirdi. Oyuncu bir tavırla tekrar ensem dokunduğunda
elimde olmadan dudaklarımdan ayrıldım. Nefes nefese yüzüne baktım.

“Bundan hoşlandım,” dedi.

“Neyden?”

“Üzerindeki etkimden.”

“Bu bir oyun değil.” Ensemdeki parmaklarının hareketini kesmek için
kafamı ondan uzaklaştırdım.

“O halde oyun kurucuyum,” dediğinde gülerек üstünden çekildim. “Ve
ben çok iyi bir oyuncuyum.”

Kenara yığıldım. Yan yana yatarken tavana baktık. Efla gülmeye başladı.
Ben de ister istemez gülmeye başlarken bir süre yalnızca güldük.

“Seni affetmedim,” dedi birkaç saniye sonunda.

“Biliyorum.”

“Ve bu konuşma burada bitmedi.”

“Gitmeni istemiyorum,” dedim tavandaki bakışlarımı çekerek. Kafamı
ona doğru çevirip yüzüne baktım. Suratımdaki bakışlarını her yerimde gez-
dirdikten sonra gülümsedi.

“Biliyorum. Ben de gitmeni istemiyorum,” dedi sakın bir şekilde.

Gitmeyecektim. Asla.

Ayaklanarak üstünü düzeltti. Saçlarını elleriyle tararken, “Gitmem ge-
rekiyor,” dedi ve kapıya ilerlemeye başladı. Yattığım yerden doğrulup otur-
dum. Ellerimi yere yaslayıp ona baktım. “Eflatun?” Kapıyı açtı, gitmeden
önce bana döndü. “Bunu da unutacak mıyız?” diye sordum. “Diğer her şey
gibi?”

Kafasını iki yana sallayarak gülümsedi. “İstesek de unutamayacağız,” de-
dikten sonra çıkıp gitti.

Tekrar yere uzanırken olanlara inanamıyordum.



BÖLÜM ON ÜÇ



"Biri gelir, seni sen eder."

Şems-i Tebrizi



Loren Allred - Never Enough

On üç sene önce

"**A** ti, Ati!"

Kalbi ağzında koşan kız, karşı evin kapısını yumruklamaya başladı. Kapıyı açan Nesrin, "Aşkım ne oluyor?" diye sorarken Efla, "Nesrin teyzem, Ati nerede?" diye sordu.

"Odasında-"

"Eflatun!"

Efla, Nesrin teyzesinin önünden geçti ve yukarı koşmaya başladı. Akgün de odasından çıktı ve kapının önünde karşılaştılar. "Açıklandı!" dedi Efla çığlık atar gibi. "Yetenek sınavına çağırıyorlar!"

"İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi!"

Efla çığlık atarak Akgün'ün kucağına atladığında Akgün de onu tuttu. Efla kahkaha atarak, "Başardık!" diye bağırıırken Akgün de, "Başardık!" diye bağırdı. Efla yerinde duramaz gibi kucağından indi genç çocuğun. Çığlık atarak etrafında dönerken ellerini kaldırdı ve dans etmeye başladı.

Genç çocuk da ona eşlik ederken karşılıklı dans ediyor, kahkaha atıyor, çığlıklarla bağırıyorlardı. "Mimar Sinan!"

"İstanbul!"

Merdivende kucağındaki Deniz'le onları izleyen Nesrin, küçük oğlunu yere bıraktı. Deniz çığlık atarak abisiyle ablasının ortasına geçti. Akgün onu kucağına aldı. Üçü birlikte dans etmeye devam etti.

"İstantul!" dedi Deniz neşeli bir çığlık atarak.

"İstanbul, abim!"

Nesrin yanında getirdiği kamerayı açarken üç çocuğu kayda aldı. Akgün bilgisayarından şarkı açtığına Efla dans etti, Deniz çılgınlık atarak onlara eşlik etti. Üçünün keyfi gün boyunca sönmedi.

Akşam babaları da işten gelince haberleri vermişlerdi ve hazırlıklar başlamıştı.

Alaçatı'nın iki genci İstanbul yolcusuydu.



Efla odasına bakarken içindeki sıkıntıyı yenmeye çalışıyordu. İstanbul Üniversitesi ve Mimar Sinan arasında, Galata Kulesi'ne yakın bir ev kiralamışlardı. Evleri oldukça genişti, Efla'nın senelerce dizilerden ve filmlerden gördüğü gibi İstanbul havasını yansıtan bir ev seçmişlerdi.

Ahşap parkeleri, geniş bir stüdyo salonu, iki odası olan bu ev içine çok sinmişti. İçindeki sıkıntı iki gün önce girdiği yetenek sınavı yüzündendi.

Henüz okullar başlamamıştı. Akgün kaydını yaptırdığı için yeri hazır-
dı fakat Efla eğer yetenek sınavından geçemezse ne yapacağını bilmiyordu. Nana ile konuşmuş, bir tiyatro salonuyla anlaşmak için ısrar etmişti. Nana kabul etse de henüz dönmemişti.

“Babacığım kurduk bütün eşyaları,” diyen sesle Efla hızla babasına döndü. Faruk amcasıyla babası teknolojik ve beyaz eşyalarla uğraşmak için evde kalmıştı. Anneleri de evdeki eksiklikleri almak için alışverişe çıkmıştı. Bugün Alaçatı'ya döneceklerdi. Efla iyi hissetmiyordu.

Feridun kızının suratını görünce, “Bebeğim ne oldu?” diye sordu kısık bir sesle. “Bu suratının hali ne? Neden mutlu değilsin?”

Efla babasını görünce omuzlarını düşürdü. Gözlerine yaşlar dolarken yatağına oturdu. “Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor baba.”

“Ah, benim güzel kızım,” diyen Feridun kızının yanına oturdu. Efla kafasını babasının göğsüne yaslayıp kollarını onun göbeğinin üstünden sardı. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Çünkü yetenek sınavı güzel geçecekti, tiyatroya girecektim, arkada ol-
sam bile sahneye yakın olacaktım.” Gözlerindeki yaşlar akmaya başlamış-
tı bile. “Şimdi içimdeki sıkıntıyla sadece İstanbul'a gelişimize sevinmeye çalışıyorum.”

Feridun kollarını kızına sardı. “İnsan yüksekte değil, alçaktan başlar. Çabalarsan zirveye ulaşırsın. Çabalamayan insan neyi elde eder?”

“Hiçbir şeyi,” dedi Efla.

“Sen de insansın. Her şey hemen olmaz,” dedi Feridun. “Kim başlangıçta zirveyi görür?”

“Ben,” dedi Efla burnunu çekerek.

Feridun güldü. “Her şey bu kadar kolay olsaydı keşke, değil mi?”

“Büyümek çok zormuş,” dedi Efla içindeki sıkıntıyla. Ailesinden ayrılacak olmak da moralini çok bozuyordu. Evet, İstanbul’a gelmişti fakat Alaçatı’dan uzaklaşmak çok zor geliyordu. Oradaki düzenine çok alışmıştı. Arkadaşlarını özliyordu. Sarper dışında hiç kimse İstanbul tutturamamıştı. Hepsi farklı yerlere dağılmıştı. “Böyle olacağını düşünmemişim. Özlemler, Osmanlar da İstanbul’da olacaktı ama şimdi kimse yok. Salak Sarper gelmiş sadece.”

“O çocuğu dövecektim,” dedi Feridun sinirle. “Seni rahatsız ederse hemen beni arayacaksın. İlk uçakla gelecek, o çocuğun ağzını burnunu kıracağım.”

Efla güldü ama bu gülüşü uzun sürmedi ve ağlamaya başladı. “Seni çok özleyeceğim baba.”

“Prensesim ben bir yere gitmiyorum ki.”

“Ama... sizden ayrılmak çok zor. Evimi çok özledim. Burası çok soğuk.” Ağustos ayındalardı ve evleri güneş görüyordu. İstanbul’un en sıcak yeri evin içiydi. “Hiç sevmedim.”

“Bu evi siz seçtiniz. Hem... Ati’n de yanında,” dedi babası. “Neden böyle düşünüyorsun?”

Akgün ile yaşananları içlerine gömmüşlerdi fakat bazen Akgün’ün kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Eskisi gibi değillerdi. Akgün aralarına bir duvar çekmişti sanki. Artık her şeyi onunla konuşamıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Efla. Babasına Akgün’le arasındakileri anlatamamak çok zorluyordu kendisini fakat bu bir sırdı. Kimseye söyleyemeyecekleri bir sır.

“Güzel kızım... Sen bu zamana kadar istediklerin için çabaladın. Burada da düzenin oturacak. Yanı başında Tan’ın olmasına seviniyorum çünkü onunla her şey daha kolay olacak.”

“Olacak, değil mi?”

“Ben senin başaracağına inanıyorum babacığım.”

“Baba...” Efla babasına daha sıkı sarılarak ağlamaya başladı. “Seni çok seviyorum.”

“Baban da seni çok seviyor güzel kızım.” Kızının saçlarının üstünden öptü. “Her zaman bir adım arkanda baban. Unutma.”

Tüm konuşmayı duyan Akgün, Efla'nın kapısının yanına yavaşça çöktü. Faruk banyodan çıktıktan sonra ellerini peçeteyle kurularken oğlunu gördü. Bakışları yavaşça Efla'nın odasının açık kapısına kaydı. Akgün kafasını dizlerine gömecekken babasının eliyle kendisini çağırdığını gördü.

Ayağa kalkıp odasına girdiğinde Faruk da onun peşinden girdi. Akgün yatağa otururken Faruk çalışma masanın sandalyesine kurulmadan önce kapıyı kapattı. "Ne oldu sizin aranızda?" diye sordu direkt.

"Hiçbir şey."

"Niye tarlası yanmış köylü gibi oturuyordun?"

"Yanında olduğumu görmüyor," dedi Akgün kafasını aşağı eğerek. Feridun amcası ile Eflatun'un konuşmasını duymuştu. "Onun için yeterli değilim."

"Eskisi gibi konuşmuyorsunuz," dedi Faruk kafasını iki yana sallayarak. "Yanlış yapıyorsun. Onu elde etmek istemiyor musun?"

"Baba..." dedi Akgün sıkıntıyla. "Onu elde etmeyeceğim. Vazgeçmeye çalışacağım."

Faruk öne doğru eğilip ellerini birleştirdi. "Neden vazgeçecekmişsin?"

"Çünkü arkadaşlığımız zarar görecekt."

"Arkadaşlığınızı boş vereceksin," dedi Faruk kaşlarını çatarak. "Buradasınız artık. Yeni bir hayata başlıyorsunuz. Siktir et artık liseyi."

Akgün kafasını iki yana salladı. "Yeni bir hayat değil bu. Onun korktuğu şey düzeninin bozulması. Aramızdaki düzeni nasıl bozayım?"

"İstediğin şey ne?"

"Onu kaybetmemek."

"Lisede bir kızı sevdiğimi sanmıştım," dedi Faruk ciddiyetle. "Kızın ismini sorsan hatırlamam ama kıza yanıktım. Kübra teyzenin en yakın arkadaşıydı. Biz de arkadaştık ve kıza açılmadığım için onu kaybettim, bununla birlikte arkadaşlığımızı da."

Akgün bu hikâyeyi ilk kez duyuyordu. "Annem değil miydi ilk âşık olduğun?"

Derin bir nefes aldı Faruk. "Annenle beni Kübra teyzen tanıştırmıştı ve dörtlü arkadaş grubu olarak takılıyorduk. Annen, ben ona açılana kadar arkadaş olduğumuzu düşünüyordu. Annen ilk ve son aşkım, Tan. Hayatımda bir kez cesaret ettim ve anneni kazandım."

"Onu kaybetmekten korkmadın mı?"

“Korkmadım çünkü benim hislerimi bildikten sonra kendi hislerinin farkına varacaktı.”

“Baba... bizim Eflatun ile öyle bir şansımız yok.”

“Annenle de bizim öyle bir şansımız yoktu. Annenle tanıştığımızda onun sevgilisi vardı. Benim de konuştuğum bir kız.”

“Sarper ve Selin vardı,” dedi Akgün kafası karışmış gibi.

“Ve artık hayatınızda değiller. Annenin hayatına başkasının girmesine izin vermedim. Beni görmesi gerekiyordu ve ona kendimi gösterdim. O insanları hatırlamıyoruz bile. Evliyiz, iki tane aslan gibi oğlumuz var.”

Akgün kafasını eğdi. “Yapamam.”

Faruk oğluna sabırla baktı. “Onun yanında başkasını görmeye dayanamıyorsun ama kendini de mi göremiyorsun?”

“O beni kabul etmez,” dedi Akgün canı acıyormuş gibi. “Biz çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Başka bir şey düşünmedik.”

“Düşünmesini sağla o halde.”

Akgün ona sadece baktı. “Unutmaya çalışacağım baba. Zaten artık ayrı okullardayız. Farklı çevrelerimiz olacak.”

“Gün sonunda aynı evde olacaksınız.”

“Gün sonunda aynı evde olmaya devam etmek için yoluma bakmalıyım.”

Kendisine güvenmeyen oğlunu anlayabiliyordu, Faruk. Eflatun Kız sivrirdi. Kolay kolay hayır demez ama bir şeyi reddederse gemileri yakardı. Nesrin, Faruk’u kabul etmiş olabilirdi ama Efla, Nesrin gibi değildi.

“O zaman bunu dikkatli yap,” dedi Faruk. “Yıllar sonra başkasıyla evlendiğinde aklında hâlâ Efla olursa karına haksızlık yaparsın. Erkek adam sevdiğine sahip çıkar, sevdiğin kişi başkası olmamalı.”

Akgün derin bir nefes aldı. İçine gömmeliydi. “Kayıt yaptırmaya gittiğimizde bir kızla tanıştım. Kızla numaralarımızı verdik birbirimize.”

“Ve?”

“Bir Eflatun değil,” dedi Akgün yüzünü buruşturarak.

Faruk güldü ve öne eğilerek oğlunun saçlarını karıştırdı. “Unut olanları.”

“Geçer, değil mi? Başka kızlarla tanışınca unuturum. Bu kalp ağrısı geçer.”

“Geçmesini istiyor musun?”

Akgün başıyla onayladı. “O zaman o kıza mesaj at,” dedi Faruk bunu istemese de. Görüyordu ki Efla, Akgün’ün canını çok yakacaktı hem de hiç haberi olmadan. Oğlunun üzülmelerini istemiyordu.

“O kıza mı?”

“Evet,” dedi Faruk. “Yoluna bakacaksan önce yolunu çiz.”

“Mesaj atayım,” dedi Akgün ve kafasını aşağı yukarı salladı. “Tamam.” Telefonunu yavaşça çıkarıp kıza yazdı. Faruk hüzünlü bir gülümsemeyle oğluna baktı. İçinden gelmiyordu ki oğlunun. Yine de yanında olmalıydı.

“Rıza Hoca mesaj atmış,” dedi Akgün kafasını kaldırarak.

“Ne demiş?”

“İstanbul’da küçük bir takımla anlaşabileceğini söylemiş.”

Faruk sıkıntıyla geriye yaslandı. “Tamam de,” dedi yine de. “Bir yandan denersin.”

Oğlunun on sekiz olmasına az kalmıştı. Okulu bırakmayacağını biliyordu çünkü elinin iş tutması için asıl odaklanması gereken şeyleri anlayan bir çocuğu vardı. Bir de Efla ile aynı evde yaşarken kafasını dağıtacak bir şey ihtiyacı vardı. Bir yandan futbola devam edebilirdi.

Akgün’ün yüzü parladı ve hemen onayladı babasını. Rıza Hoca’sına olumlu dönerken tanıştığı kız yazmıştı.

“Tamam, buluşalım diyor,” dedi Akgün babasına dönerek.

“Güzel. Nerede buluşacaksınız?”

“Kafe,” dedi Akgün ve kıza geçen gün evinin yakınlarında gördüğü kafeyi söyledi. Kız da onaylayınca Faruk ayağa kalktı.

“Onu kaybetmekten korkuyorsan Efla’yı unutmaya çalış.” Akgün gülümseyince oğlunun kafasından öptü. Akgün, Efla’yı istese de unutamayacaktı. “Sen çok olgun bir çocuksun,” dedi oğluna. Efla’yı sevse de genç kıza düşünüyorsa, arkadaşlıklarına bir şey olmasına izin vermiyordu. “Seninle gurur duyuyorum,” deyince Akgün babasına sarıldı.

“Teşekkür ederim baba.”

Faruk odadan çıkarken Akgün yatağına uzandı. Efla’yı unutacaktı. Hayatına bakacaktı.



Akgün motoruna yaslanmış, Efla’yı beklerken telefonuna bakıyordu. Üsründeki deri ceket, altındaki siyah pantolonu ve siyah botlarıyla o kadar karizmatik görünüyordu ki mekândan çıkan kızlar kıkırdayarak ona baktılar.

Akgün bunu görmedi. Kendisini işaret ederek gülen kızlara değil, telefonundaki mesajlara bakıyordu. Fakülteden birkaç arkadaşı yazmıştı. Akgün’ü bugün başka bir mekâna dışarı çağırırsalar da maçı olduğu için reddetmişti. Maç çıkışı da Efla ile işleri vardı.

Efla yetenek sınavını kazanarak okula başlamıştı. İkisinin de dersleri başladığından beri günleri birbirlerinden bağımsız geçiyordu. Yalnızca evde görüşebiliyorlardı. Efla ders çıkışı arkadaşlarıyla bara geçeceğini, çok sarhoş olursa Akgün'ü çağıracağını söylemişti.

Sarhoş olmuştu.

Akgün onu mekândan almaya gelmişti ve yarım saattir Efla'nın çıkmasını bekliyordu. Son kez Efla'ya mesaj attı.

Akgün: Kapının önündeyim.

Kafasını kaldırıp saçlarını geriye taradığında kendisine bakarak gülen kızları fark etti. Aralarında gülüşmelerine bakılırsa Akgün'ü beğenmişlerdi. Akgün ise... bilmiyordu. Kayıt yaptırmaya gittiği gün tanıştığı kızla bir kez görüşmüştü. Devamında da hep aynıydı. Kimle konuşmaya ya da takılmaya çalışsa Eflatun gibi iyi hissettirmiyordu. O da... vazgeçmişti. Kimseyle uzun vakit geçirmiyor, arkadaş olmaya çalışıyordu.

Kızlara gözücuyla bakarken kızlardan biri arkadaşını öne doğru itti. Kız ram Akgün'ün bakışından cesaret alıp yanına gidecekken Efla mekândan, "Yarın görüşürüz!" diye bağırarak çıktı.

Akgün'ü gördüğü anda, "Ati!" diye bağırarak çocuğa koştu. Akgün'ün bakışları Efla'ya döndü. Yanına gelmeye karar veren kız üzgünce arkadaşlarının yanına geçti ve yarım saattir somurtarak bekleyen çocuğun, yanına gelen kıza gülümsediğini gördü. Büyük ihtimalle sevgilisiydi bu kız.

Efla, "Kusura bakma, midem çok kötü oldu," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Tuvaletten çıkamadım. Korkunç hissediyorum."

"Çok mu içtin?" diye soran Akgün ile Efla kıkırdarak onun koluna rutundu. "Çok içtin."

Efla güldü. "Az içtim de... *shot* attık." Omzuyla çocuğun omzuna vurdu. "Sana gel demiştim. Çok eğlenirdik."

"Maç vardı," dedi Akgün. "Onu izlemeye gittim."

Akgün yeni takımına geçmişti ama henüz oynamaya başlamamıştı. Genelde kulübede bekliyordu. Yeni takım hocası Akgün'ü oynatmamakta kararlıydı. Genç çocuk antrenmanlara gidip oyuna çıkmamaktan yorulmuştu. Yine de hoca oyuna alır diye gitmiş, yine kenarda maçı izlemişti.

"Oynatmadı mı?" dedi Efla sinirle.

"Oynatmıyor amına koyduğumun çocuğu," deyince Efla gözlerini kocaman açıp onun ağzını kapattı.

"Nasıl konuşuyorsun!"

“Sinirimi bozuyor,” diyen Akgün’ün sesi boğuk çıktı. “İki maç daha oynatmazsa resti çekeceğim. Yorgunluktan anam ağlıyor, herif hâlâ hazır değilsin diyor bana.”

“Oynamayı unutacaksın,” dedi Efla hüzünle. “Gerçekten geri zekâlı mı o adam?”

“Öyle,” dedi Akgün sinirle. “Neyse hadi atla. O piçi konuşup sinirimi bozmayacağım.”

Efla gözlerini kırıştırdı. “Eve mi geçiyoruz?”

“Hayır,” dedi Akgün sırtarak. “Sana geçen gün bir şey demiştim, hatırlıyor musun?”

“Hangisi?” dedi Efla kafası karışmış gibi.

“Hani üniversiteye başladığımda yapmak istediğim bir şey...”

“Oha, dövme!” diye bağırdı Efla. “Dövme mi yaptıracaksın?”

Akgün sırtarak onu onaylayınca Efla çılgılık attı. Akgün’ün böyle bir hayali vardı. Üniversiteye geçince çok özendiği o dövme yaptıracaktı. “İnanmıyorum! Nesrin teyzem seni mahvedecek!” diye bağırdı.

Genç çocuk omuz silkti. “Yaptırdıktan sonra ne yapacağı önemli değil.” Efla inanamayarak gülerken, “Geçen gün çizimi yaptırmıştım. Hazır mı. Gelebilirsin dedi çocuk.”

“Ama daha on yediyiz,” dedi Efla şokla.

“Ama o çocuk bunu bilmiyor,” diyen Akgün kaskı uzattı. Efla, Akgün’ün elinden kaskı kapıp kafasına geçirdi. Akgün de motora binince orayı terk ettiler. Efla midesi bulansa da gözlerini kapatıp dövme salonuna varmayı bekledi. Neyse ki salon yakın bir yerdeydi.

İçeri girdiklerinde boğazına kadar uzanan dövmeleri olan bir çocuk, “Hoş geldin,” dedi Akgün’e. “Yalnız baştan söyleyeyim istediğin dövme yapmak bayağı zamanımızı alacak.”

Akgün ödemeyi önceden yaptığı için artık istese de vazgeçemezdi. “Ne kadar sürer?”

“Altı saati geçer,” dedi çocuk.

Akgün genç kıza, “Bu kadar süreceğini bilmiyordum. Sabah dersin var, değil mi? İstiyorsan seni eve bırakayım,” deyince Efla kahkaha attı.

“Saçmalama! Bir gün okula gitmesem bir şey olmaz. İlk kez dövme yaptıracaksın. Tabii ki yanımdayım!” Dövmeli çocuğa döndü. “Daha fazla vakit kaybetmeyelim.”

Akgün'ü sedyeye yatıp kolunu koyarken dövmeci de taslağı çıkardı. Efla döner koltukta dönerek saçma bir neşeyle gülerken, "Kız arkadaşın mı?" diye sordu dövmeci çocuk.

"Arkadaşım," dedi Akgün de Efla'ya bakıp. Genç kız tamamen ayrı bir dünyada tavandaki ışığa bakıyordu.

Dövmeci gülerek, "Uçmuş bu," derken Akgün de güldü. Efla sarhoş olunca bokunu çıkaran bir kızdı. Okullar başlayıp da arkadaş edindiğinden beri her gün içiyordu. Akgün bunu dengelese de bazen kaçırabiliyordu.

"Bir tasarım daha var aklımda," diyerek dövmecinin dikkatini kendine çekti. "Onun için de taslak çıkaralım. Birkaç güne parayı toplayıp gelirim sana."

"Ne var aklında?"

"Kaplatacağım tüm kolumu."

Efla dönmeyi kesmeden, "Nesrin teyzem seni evlatlıktan reddedecek," dedi gülerek. "İzlemek için orada olacağım."



Altı saatin sonunda Efla, Akgün'ün yanı başında kolunun üst kısmına işlenen ve omzuna kadar uzanan taçlı aslan dövmesine hayranlıkla bakıyordu. Dövmeci gerçekten de başarılıydı. "Çok iyi oldu," dedi gözlerini kocaman açarak.

"Yakıştı Akgün'e bence," dedi dövmeci de streç filmi sarmayı bitirip. "Birkaç gün kalsın bu. Ağrı çekersen sana verdiğim kremi kullan toparlarsın."

"Tamamdır," diyen Akgün uyuşmuş kolunu kaldırdı. Aynadan dövmesine bakarken yüzünde bir gülümseme vardı. "Sağ olasın. Tam istediğim gibi oldu."

Dövmeci, "Telefon numaram sende var. Bir şey olursa ulaş bana," deyince Akgün kafasını salladı. Dövmeci çocuk Efla'ya baktı. "Sen de istersen yaparız bir şeyler."

"Yok, ben dövme falan sevmem," dedi Efla artık kusmaktan ağrıyan boğazı yüzünden yutkunarak. Altı saatte iki kere sızmış, üç kere kusmuştu. "Annem kızar."

"Akgün kadar cesur değilsin ha?"

"Yo, cesurum," dedi Efla kaşlarını çatarak. "Sen beni hiç tanıımıyorsun!"

Dövmeci gülerek, "Çağıl ben," diyerek Efla'ya elini uzatınca genç kız, çocuğun eline bakıp burnunu kırıştırdı.

"Tamam," dedikten sonra ayağa kalktı. "Ama haberin olsun dövme çok saçma bir şey, Çağıl," deyince çocuk boğazdan gelen bir kahkaha attı. Efla, "Ari'ye yakıştı ama sana yakışmamış," dedi Akgün'e dönüp.

Akgün gülererek, "Sana da yakışır," deyince Efla kafası karışmış gibi bir Akgün'e, bir Çağıl'a baktı.

"Kafamı karıştırma, Atı!"

"Ne olacak?" diyen Akgün tamamen alay ediyordu. "Dövmeli, serseri bir kız olursun."

Efla kahkaha attı. "Bayağı saçma."

"O zaman saçma bir dövme yapalım," dedi Akgün de gülererek.

"Oha!" diyen Efla gözlerini ağır ağır açıp kapattı. "Nasıl yani? Ortak dövme mi yapturalım?"

"İsterseniz yaparız," dedi Çağıl eşyalarını toplarlarken. "Ne diyorsunuz?"

Efla düşünür gibi sedyenin üstüne kollarını dayayıp üstlerine de kafasını koydu. Havaya bakarken, "Küp şeker..." dedi.

Akgün güldü. "Vücudumda bir şeker taşımayacağım."

"Ama saçma..." dedi Efla sırtarak. "Görünce ikimizi hatırlatacak bir şey."

"Anlamlı bir şey," dedi Akgün de düşünmeye başlarken.

"Çocukluğumuzu hatırlatacak bir şey..."

İkisinin de gözleri parladı. Aynı anda kafalarını kaldırıp bağırdılar. "Origami kalp!"



*Efla Korkmaz
2024, İngiltere*

"Efla Hanım elbiseniz geldi!" diye bağırarak koşturan Grace'in sesiyle yüzüm buruştu. "Merak etmeyin yetişeceğiz!"

Lansmana bir saat vardı ve etrafımda sürekli koşturan insanlar başımı döndürüyordu. Alışkındım fakat onların heyecanı benim mideme vuruyordu. Herkes telaşlıydı. Saçımın işi bitmişti, makyaj yapan kızlar başımdaydı. Biri göz makyajımı bitirmeye çabalarken diğeri allıkla uğraşıyordu. Üstümdeki sabahlıkla onların telaşını izliyordum.

"Grace, ben Türk kahvesi istemiştim ama..." dedim kızın heyecanına heyecan katarak.

Bir totemim vardı. Lansman, gala, parti öncesi Türk kahvesi içersem sıkıntı yaşamıyordum. Annem ve Nesrin teyzemin çocukluğumuzdan beri bir düğüne ya da bir etkinliğe gitmeden önce kahve içmesinden kalan bir huydu. Onlarla kahve içmeye oturur, sohbet ederdim.

Onlardan kalan alışkanlığım mesleki hayatıma da yansımıştı.

“Efla Hanım, çok özür dilerim! Tamamen aklımdan çıkmış. Hemen getiriyorum!” diye bağırdı.

Yüzüm ekşidikçe ekşidi. Makyajımı yapan kız elini benden uzaklaştırıp bekledi. Gözlerimi açtım. “Bu kadar heyecana gerek yok, değil mi?” diye fısıldadım ona.

Kız nazıkçe gülümsedi. “Bu lansmana çok önem veriliyor, Efla Hanım.”

Dün geceki toplantıda da bunlar konuşulmuştu. Profesyonel ekiplerdi fakat profesyonelliklerine ters düşen telaşları vardı.

“Basit bir lansman,” dedim ona sakince.

“Siz basit değilsiniz,” dedi kız heyecanla.

Gülümsemekle yetindim. Elbiseyi getiren adam içeri bırakırken, “Efla Hanım elbiseyi nereye koyalım?” diye sordu nefes nefese. Allah aşkına, midemi ağrıtıyorlardı! Biraz rahat olamazlar mıydı?

“Aynanın yanına koyabilirsiniz,” diye fısıldadım rastgele elimi içeriye doğru sallayarak. Göz ve ten makyajım bitmişti. Kızlardan biri fırçayla rujumu sürmeyi bitirirken sabırla bekledim.

“Buraya koyun,” diyen sesle başımdaki kızları umursamadan bakışlarımı Akgün’e çevirdim.

Erken gelmişti!

“Akgün!” diye bağırdım sevinçle. Makyajı yapan kızlar beni bırakmadığı için bakışlarımı aynadan onun yüzüne çevirdim. “Erken geldin.”

“Ortalığı kontrol edeyim dedim de... bu ne telaş?” diye sordu anlamayarak etrafına bakarken. Yanımızdakiler garip hissetmesin diye akıcı İngilizcesiyle konuşmuştu. “Marka lansmanı değil mi? Film galası değil, dizi finali değil...”

“Çok önemli isimler katılacak,” dedi makyözlerden biri. Elini benden uzaklaştırdı. “Sadece içerik üreticileri değil, eski reklam yüzleri de olacak.”

Akgün kaşlarını kaldırarak takdir eder gibi bir surat ifadesi yaptı. “Şaşırtıcı.” Akgün kapıdan çıkan adamlara döndü. Tam o sırada kapıdan giren Grace, “Efla Hanım kahveniz...” derken elindeki kahve Akgün’ün gömleğinin üstüne döküldü.

Grace çılgılık atarken Akgün, “Siktir!” diye bağırdı.

Gözlerim hızla açıldı. “Akgün!” Ayağa kalktım ve hızla ona doğru ilerledim.

“Pardon. Ben karşıma çıkacağınızı anlayamadım. Çok üzgünüm! Tam bir aptalım!” diyen Grace yalvarırken Akgün de üstündeki siyah kadife ceketi çıkarıp koltuğa fırlattı. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Bunu fark ettiğim gibi gözlerim büyüdü.

“Çıkın!” diye bağırdım aceleyle. “Herkes odayı terk etsin!”

Kızlar aceleyle çıkarken Grace özür dilemenin derdindeydi. Onu kolundan tutup kapı dışarı ederken, “Çabuk beyaz, XL gömlek bul!” diye bağırdım. “Çabuk!”

“Efla Hanım ben çok özür...”

“Sorun değil. Hızlı ol!” Kapıyı yüzüne kapattım. Tam Akgün’e döndüğümde çıplak sırtında gördüğüm dövmelemlerle iki saniyeliğine dondum. Arından bir adım geriledim. Akgün gömleğini eline almış, karnındaki kahveyi silmeye çalışırken, “Sikeyim, gömlek mahvoldu,” dedi öfkeyle.

Sol kolu tamamen dövmeyle kaplıydı. İki omzunun arasında aşağı doğru uzanan bir Zeus’ dövmesi vardı. Sol omzunda yazan, *die with memories not dreams* yazısı hatırladığım gibiydi.

Yalnızca... Vay canına. Senelerce sırt çalışmış olmalıydı.

Birden arkasını dönüp bana baktığında, vücuduna bakarken -doğru kelime dikizlerken olmalıydı- yakalandım. “Ben...” Şokla ona bakmaya devam ederken kaşlarını kaldırdı ve karizmatik bir şekilde -neden böyle bir bakışı vardı ki- bakmaya başladı.

“Bir sorun mu var?”

“Hayır.” Göğsünün altındaki origami kalp dövmesinin aynısı benim de göğsümün altındaydı. Ortak yaptırdığımız dövmeler yerlerini koruyordu. “Hayır!” diye bağırdım kafamı iki yana sallayarak. Hızla odamdaki banyoya koşarken Akgün’ün güldüğünü duydum.

Aynada kendimle göz göze geldiğimde, “Salak, adamı yeme gözlerinle,” diyerek askıdaki havluyu ıslatıp içeri döndüm. “İyi misin? Yandın mı? İnanmıyorum!” Islak havluyla önünde durup karnındaki taveleri silmeye çalışırken, Akgün’ün gülüşüyle ben de gülmeye başladım.

Kaslı bedeni -çok kaslı bedeni- aklımı karıştırırken ne telveyi ne de gömleğini düşünecek haldeydim. Kasları... Onu düşünme. Büyük bedeni... Onu

* Yunan mitolojisinde tanrıların ve insanların babası olarak kabul edilen en güçlü ve en önemli tanrıdır. Göklerin, şimşeklerin ve gök gürültülerinin tanrısıdır. Çoğu zaman elinde bir şimşek ile resmedilmiştir.

** Hayallerle değil anılarla öl. (İng.)

da düşünme! *Sixpackleri...* Aklından uzaklaştır! Geniş omuzları... Siktir, bunu nasıl düşünmeyecektim ki?

Soğuk havluyla karnına bastırırken kafamı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde bakışlarındaki karanlık ton ile ister istemez yutkundum. "Gömlekle silerken üstüne telve bulaşmış..."

"Hıhı," dedi boğazdan gelen bir sesle.

"Yardımcı olmak istedim," diye fısıldadım.

"Şu an hiç yardımcı olmuyorsun."

Üstündeki etkim... Bu yalnızca ensesine dokunmamla ilgili değildi. Ben Akgün'ün üzerinde her anlamda büyük bir etkiye sahiptim.

"Gerçekten çok telaşlılar," diyerek açıklamaya çalıştım. Gözlerimi ondan kaçırıp etrafa bakındım. "Sadece Türk kahvesi istedim çünkü..."

"Çünkü annemlerden kalan bir alışkanlık," diye fısıldadı. *Fısıldama lanet herif! İyi hissetmiyorum!*

"Hıhı," dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. "Etkinlik öncesi alışkanlık... Öyle saçma-"

"Saçma değil," dedi omuzlarıma inen saçlarımdan bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırarak. Çok yavaş bir şekilde omzumun üstünden saçımı geriye doğru attığında bakışlarım ultra yavaş bir şekilde ona döndü. "Sen yapıyorsan saçma değil."

Bakışlarım bu sefer de arsız bir merakla göğsünde gezindi. Karnının biraz üstünde kalan kanatlarını açmış kartal dövmesine takıldı gözlerim. Havluyu hafifçe indirdim. Vücuduna işlettiği her dövmede onun yanımdaydım. Bilmediğim dövmesi yoktu. Başka hiçbir dövme yaptırmamıştı. Dövmelelerinden birkaçı vücudu geliştiği için gerilmiş, birkaçı rengini kaybetmişti fakat hepsi yerli yerindeydi.

Bu kartal dövmesini Çağıl'a yaptırdığımızda canı öylesine acımişti ki bir ay boyunca sırtüstü yatmak zorunda kalmıştı. Üstelik Akgün yüzüstü yatan, yastığına sarılarak yüzünü gömmeyi seven bir çocuktü, bu dövmesi canını çok yakmıştı.

Parmaklarım kartal dövmesinin üstünde durdu. Çok hafif bir şekilde okşayarak yukarı çıktım. Göğsünün altında kalan origami kalbin üstünü okşarken parmaklarımı sertçe tuttu.

"Buna devam etme," dedi derinden gelen bir sesle. Elini sıkıttığından olsa gerek, üstündeki damarlar şişmişti. Bakışlarımı origami kalpten alamadım.

"Eski biz..." diye fısıldadım kısık bir sesle.

Oradaydık. Hiç uzaklaşamamıştık. Dün onun yüzüne eski bizim Alaçatı'da kaldığını bağırırken bu kalbin göğsümüzün hemen altında olduğunu aklımdan çıkarmıştım.

“İlk dövmen,” diye fısıldadı bakışları göğüslerime kayarken. Korkunç bir durumun içindeydim. Sabahlığımın içinde sutyen yoktu. Yalnızca altımdaki tangayla ona bakıyordum. Benim ilk dövmem göğsümün altındaydı ve onu görmeye çabalar gibi bakışlarını oraya dikmişti. İmkânı yoktu, göremezdi. Çıplaktım!

Diğer elimi kaldırıncı havlu yere düştü. Bu sefer parmaklarım aslan dövmesine tutundu. Başında taç olan bu aslan dövmesini yaptırdığımız günü hatırladım. Bir anlık gaza gelişle ben de dövme yaptırmıştım. O günden sonra Akgün'ün dövmeleri için Çağıl'a sık sık uğramış, hatta yıllarca görüşmüştük. Sonrasında... yolum hiç o sokaklara düşmemiştir.

“İlk dövmen,” diye fısıldadım aslanın üstünü okşarken. Teninin ürperdiğini hissettim. Bir eliyle göğsündeki elimi tutsa da diğer elim yaramazdı. Ona bu şekilde dokunmak beni heyecanlandırıyordu.

Dünkü öpüşmemizden sonra ona dokunmak masumca gelmiyordu.

Karşıma çıktığı andan beri ona bu şekilde dokunma isteğimi durduramıyordum.

“Çok yanlış hareketlerde bulunuyorsun, Eflatun.” Yutkundüğünde çıkan ses aramızda yükseldi. O sesten sonra kulağıma ulaşan aceleci çarpışlar, kalbinden geliyordu.

Biraz daha yaklaşısam kalbini elimle tutabilecektim. Çok hızlı atıyordu.

“Yanlış seviyorum.”

“Yanlış seni sevmiyor,” dedi Akgün boğazdan gelen bir sesle.

“O da sevsin o halde,” dediğimde üstüme yürümeye başladı, ben de geriye doğru adımlar atmaya. Beni yatağımın kenarına getirdiğinde ister istemez yatağımın üstüne oturdum. Yutkunarak karnına bakmaya başladım. Kahvenin sıcaklığından dolayı kızarmış tenine bakmayı kesemedim.

Çenemde hissettiğim dokunuşla kafam yukarı kalktı. “Başka kim seviyor seni?” dedi derinden bir sesle.

Siktir. Kalbim at koşturmuyorsa boğazıma kadar çıkmasının manası neydi? Olduğum yerde titriyordum.

“Sen cevap ver,” dedim meydan okuyan bir tavırla.

Sen seviyorsun. Her zaman bendim. Yıllarca içinde taşıdığın, büyüttüğün, yürüdüğün ve bitiremediğin bendim.

Sen her zaman beni seviyordun.

"Yanlış da seni seviyor," diyerek beni geriye doğru yatırdı.

Sabahlığımın kuşağının çözüldüğünü hissettim ama üstümü açığa çıkarmamıştı. Buna şükretmeliydim fakat asıl şükrettiğim, Akgün'ün dizini yatağa yaslayıp dudaklarını benimle birleştirmesiydi.

Dudaklarımı aralarken ellerimden biri Akgün'ün göğsüne, diğeri ense sine tutundu. Onu kendime çekerek diline dilimi sardım. Akgün belimden tutunca sabahlığımın yakasının açıldığını hissettim. Üstümdeki ağırlığı alı şılmadık olsa da yanlış gelmiyordu.

Onu öpmeyi kesemedim. Boğazımdan yükselen mırıldanmayla onun nefes nefese dudaklarımdan ayrılması peş peşe gerçekleşti.

"Eflatun... inanılmazsın."

"İnanılmaz olan sensin."

Kapı alacaklı gibi çalmaya başladı. "Efla Hanım! Gömleği buldum!"

"Tamam!" diye bağırıp Akgün'ü üstümden ittim. Akgün yanıma devrilirken hızla ayağa kalktum ve sabahlığımın kuşağını bağladım. "Tamam!" Hızla koşarak kapıya gittim. Grace'in yüzüne bakmadan gömleği kapıp kapıyı sertçe kapattım. Kapıya sırtımı dayarken Akgün'ün gülüşünü duyunca, bakışlarımı ona çevirdim. Yatakta dirseği üzerinde yükselmiş tehlikeli bir keyifle gülüyordu.

"Neye gülüyorsun?" dedim öfkeyle.

"Yüzüne," dedi ukalaca.

"Ne varmış yüzümde?" derken hızla ayna karşısına geçtim. Ah, siktir! Rujum her yerime dağılmıştı.

"Bir dahakine ürünleri kaliteli olan bir markayla çalış," dedi alayla. "Bunlar kendini geliştirememiş."

Ellerimi makyaj masasına yaslayıp soluklanmaya çalıştım. İşte asıl heyecan şimdi benim bacamı sarmıştı. Çalışanlara kızarken Akgün gerçeğine hazırlıksız yakalanmıştım.

"Ukala," diyerek arkamı döndüm. Gömleği ona fırlattığımda tek eliyle havada yakaladı. Boğazdan gelen derin, erkeksi gülüşü odada yankılandı. Sabahlığımın kuşağını daha sıkı bağlarken Akgün'ün gülüşü kahkahaya dönüştü. "Gülme!"

Gömleğini üstüne geçirdi. "Komik."

Düğmelerini iliklemeye başlayarak bana yaklaşan bedenine baktım. "Sensin komik."

Üç adımda yanıma ulaşmıştı. "Sen daha komiksin," dedikten sonra sabahlığımın kuşağına attığım düğümü tuttu ve beni kendisine çekti.

Yavaş! Paydos! Durun! Yeter! Kaldıramıyorum! Ara vermemiz gerek!

Göğsüm göğsüne çarpınca üstten bakan gözlerine döndüm. Ukala bakışlarının yerini karanlık bakışları almıştı. Koyu yeşil gözleri birkaç ton daha koyulaşmıştı sanki.

“Çok yakınsın, Ati.”

“Evet,” diye mırıldandı. “Bu seni rahatsız ediyorsa söyle.”

Rahatsız olmadığımдан hatta aksine bunu sevdiğimden emindi. Görme-
mesi imkânsızdı. Bir gecede her şey rayından çıkmış, yeni bir raya oturmuştu.

Elini sabahlığımın açık kalan kenarına götürdü, parmakları zar zor de-
cek kadar hafif bir şekilde omzuma dokundu. Tüylerim diken diken oldu.
Elimde olmadan altdudağımı ıslattım.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye sordum boğazımı temizleyerek. Sesim
kısıktı. Konuşmayı biliyor, konuşacak kadar iyi hissetmiyordum.

“Sen cevap ver,” dedi başını hafifçe yana eğerek. Beni taklit ediyordu.
“Ne yapmamı istersin?”

“Bunu yapmamamı!” dedim ama sözlerim ne kadar kesinse ifadem o ka-
dar kararsızdı.

Akgün’ün yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Parmağı sabahlığımın
omzumda kalan kumaşına kayarken gözlerini gözlerimden hiç ayırmadı.

Kuşağıma attığım düğümden birini çözdüğünde belimdeki baskı hafif-
ledi. Kafasını bana biraz daha yaklaştırdı. “Seni duyuyorum,” dedi sanki bu
bir sırması gibi. “Çok hızlı atıyor. Bunun için kimi suçlayacaksın?”

Bu tehlikeli yakınlık beni çıldırtıyordu. Ona hem vurmak hem de öp-
mek istiyordum. Benimle oynuyordu. Tamam, eğlenceli bir oyundu ama
kalbime zarar veriyordu. Bu kadar hızlı ilerlemek zararlıydı.

“Bu bir oyun mu?” diye fısıldadım. Parmaklarımı kaldırdım. Titriyor
olsalar da kendimde gömleğinin düğmelerini ilikleyecek gücü buldum. İlk
düğmeden sonra bakışlarımı gözlerine diktim. “Oyun kurucu olduğumu
unutuyorsun.”

“Oyunu sen kuruyor olabilirsin ama kuralları ben yazıyorum.”

Gömleğinin düğmelerini ilikleme-
yi bitirince omuzlarından yavaşça it-
tim. “Kuralları yazmaya devam et. Katılmam gereken bir lansman var,” de-
yince kafasını aşağı eğip yine derin bir şekilde güldü.

“Kural bir, kaçmak yasak.”

“Kural iki, kuralcı kendi kurallarını çiğnemeyecek,” dedim alayla. Mak-
yaj masasından aldığım mendille dikkatli bir şekilde dudağımı sildim.

Güldü. “Kural üç, oyun kurucu çokbilmişlik taslamayacak.”

Güldüm ve rujumu tekrar sürdüm. Akgün'ün gömleğini pantolonun içine sıkıştırmasını izledikten sonra, "Grace!" diye bağırdım. Grace kapıyı çalıp, "Buradayım, Efla Hanım!" derken gözlerimi devirdim.

"İçeri gir."

Grace içeri girdiğinde gülümseyerek yüzümü ona çevirdim. "Türk kahvem?"

"Hemen geliyor!"

O odadan çıkıp kapıyı kapatırken bakışlarımı Akgün'e diktim. Ceke-tini üstüne geçirdikten sonra o da bakışlarını bana çevirdi. Bir süre öylece bakiştık. En sonunda sıırttı. "Hiçbiri annemin kahveleri etmez," dediğinde gözlerimi kapatıp güldüm.

Haklıydı. Nesrin teyzemin kahvelerinin lezzetini hiçbir yerde tatmamıştım.

"Dışarı çıkman gerekiyor," dediğimde ellerini cebine koydu.

"Çünkü?"

"Giyineceğim?" dedim anlamasını beklerken.

"Giyinmeni engelleyecek bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

"Ukala! Çık dışarı!"

Gülerek kapıdan dışarı çıktığında ofladım. Ellerimi makyaj masasına koyup kafamı eğerek, "Kahretsin," dedim kısık bir sesle. "Karşı koymak çok zor."



Limuzinden inen Akgün ceketini ilikleyerek kapımın yanına geldiğinde, kameramanların hepsi aynı taraftaydı. Kapım açıldığında bacağımanın birini dışarı attım. Flaşlar patlamaya başladı. Arabadan indiğim gibi kapıyı kapatan Akgün'e baktım. Eliyle geçmem için işaret etti.

Ona kararsız bir şekilde baksam da kaşlarını kaldırarak, "Devam et," diye fısıldadı.

Benimle kameralarda görünemezdi. Avukatım olarak yanımdaydı.

Öpüştüğüm ve çok ileri gittiğim avukatım! Çocukluk arkadaşım! Hoşlandığım ve hatta hoşlanmaktan fazlasını hissettiğim arkadaşım!

"Efla Hanım!" diye bağıran seslere dönerek poz vermeye başladığımda Akgün'ün önümden ilerlediğini gördüm. Akgün yabancı basın umurunda değildi. Kimsenin onu tanımadığına da emindim.

Yürümeye başladığımda kameramanlar da benimle yürümeye devam etti. Birlikte kırmızı halının üstünde durduğumuzda kameramanların yanında gülümseyerek beni izleyen Akgün'e baktım. Gözleri ışı ışı duruyordu.

Üstündeki yeni takım elbisesiyle oldukça karizmatikti. Ellerinden birini cebine koymuştu.

Bakışlarımı ondan alamazken arkamı döndüm ve sırt dekoltemi gösterdim. Flaşlar inanılmaz hızla yüzümde patlıyordu. Bunca ışığın arasında gözümün gördüğü tek şey karanlıktı.

Simsiyah giyimli adam benimle gurur duyuyordu. Hiçbir ışık ondan büyük değildi.

O olmadan önünde durduğum ışıklar anlamsız, o beni izlemediğinde verdiğim tüm pozlar değersizdi.

Dünyanın önünde olabilirdim. Kameralar gülümsememi çekiyor olabiliirdi. Işıklar beni gösteriyor olabiliirdi. Hiçbiri yeterli değildi. O varsa her şey tamdı.

Kameralara poz verdikten sonra marka çekim standının önünde durdum. "Efla Hanım nasılsınız?" diyerek yanıma yaklaşan ve daha önce de sohbet ettiğim Türk basınından Lale'yi gördüm.

"Çok iyiyim," dedim heyecanla. Çok gürültülü bir ses yığını vardı. "Sizler nasılsınız?"

"Sizi gördük, daha iyi olduk. Günlerdir hızlı gelişen bu marka işbirliğini takip ediyoruz biliyorsunuz ki. Güzellik üzerine çektiğiniz ve kadının değerini öne çıkardığınız bu işbirliğinde fikre katkınız var mı?"

"Bir katkım yok. Böylesine büyük bir markanın Türk piyasasında olmak isteyip beni reklam yüzü olarak seçmesinin gururunu yaşıyorum."

"Sosyal medyada büyük bir ilgi gördünüz. Böyle bir ilgiyi bekliyor muydunuz?"

Çalıştığım makyaj markası MYC, gerçekten de yabancı pazarda çokça ilgi gören bir markaydı. İşbirliği duyurulduğu andan itibaren yığınla takipçi akışı olmuştu. Yabancı basın da beni tanıtıyor, bir yandan kamera arkasındaki hallerimizi paylaşan çalışanların hikâyelerini ve gönderilerini paylaşıyordu. Attığım gönderiler bile neredeyse iki milyon beğeniye yaklaşmıştı.

"Bu kadarını beklemiyordum. İlgiyle takip eden herkese teşekkür ediyorum."

"Oyunculuğunuzu takdir ediyoruz, Efla Hanım. Sizi tekrar kamera karşısında görecek miyiz?"

"Çok yakında harika işlerle geleceğime emin olabilirsiniz. Farklı bir şekilde önünüze çıkacağım. Efla Korkmaz'a yakışır bir iş olacak."

"Lansmanda size eşlik eden beyefendiyi gözümüz ısıtıyor. Daha önce de kameralara yakalanmıştınız. Beyefendinin sevgiliniz olduğu iddiaları doğru mu?"

Dudaklarım aralandı. Hızlıca düşünmem gerekiyordu. Önce duraksadım. Buna cevap vermeli miydim? “Kendisi çocukluk arkadaşım ve avukatım,” dedim nazikçe. Sevgili değildik. Pekâlâ, ilişkimiz arkadaşlıktan öteye kaysa da şu an basını susturacak kelimeler seçmeliydim. Akgün’ü kolay kolay bırakmayacaktım. Kameralar bizi bir arada görecekti. En azından Arda davası sonuçlanana kadar aramızdakileri saklayabilirdim.

“Çocukluktan beri arkadaşız. İş ilişkimiz oluşmaya başladığı için daha sık görüşüyoruz. Bundan sonra da bizi sık sık bir arada göreceksiniz.”

Muhabir kız kameraya bir bakış attı. İlk kez bu konu hakkında ona konuştuğum için bu röportajı, kariyerinin en önemli röportajı olarak yaptığını hissediyor olabilirdi. Ona yararım dokunuyorsa ne mutlu bana.

“Herkes sizin sevgili olduğunuzu konuşuyordu fakat bir yandan da Arda Evren ile çektiğiniz Kalp Çıkmazı’nın bitişini avukatınıza bağladılar. Çünkü insanlar Arda Evren ile aranızdaki uyumu ve çekimi beğenmişti. Sevgili olduğunuzu bile düşünmüşlerdi. Söylenenler hakkında bir şeyler söyleyecek misiniz?”

“Arkadaşımla hiçbir ilgisi yok.” Tatlı bir şekilde gülümsedim. “Burada MYC için toplandık. Hiç böyle konulara girmeyelim,” dedim saygıyla. Bir süre sonra Arda’ya dava açtığım yeterince duyulacaktı. O zaman anlarlardı Kalp Çıkmazı’nın neden bittiğini.

“Marka çekimleri nasıl geçti peki, Efla Hanım?”

“Harika geçti. Çok değerli dostlarla tanıştum. Yaptığı işlerde titizlerdi.”

“Doğum gününüz için küçük bir kutlama yapılmış, sosyal medyada paylaşımlarınızı keyifle takip ettik. Siz doğum gününüzü nerede geçireceksiniz? Kimlerle kutlayacaksınız?”

“Her sene olduğu gibi ailemle, Alaçatı’da kutlayacağım.”

“Peki son soru... Dijitalde görünmek istediğinizi söylemişsiniz. Şu an için anlaştığınız bir proje var mı?”

“Birtakım gelişmeler oldu. Dediğim gibi farklı bir Efla Korkmaz işiyle geleceğim. Henüz iş netleşmediği için detay veremiyorum fakat bu kez fazlasıyla şaşırtacağıma eminim.”

“Çok teşekkür ederiz, Efla Hanım. Hayırlı olsun.”

“Çok teşekkürler. Çok keyifli bir sohbet oldu benim için de. Görüşmek üzere.”

İçeriye doğru yürürken yanıma gelen Akgün’ü hissettim. Uzattığı koluna girdim. “Çok güzel cevaplar verdin,” dediğinde bakışlarımı ona çevirdim. “Bir süre basını oyalamak çok doğru olacak.”

Basını oyalamayınca ne olacağını merak ediyordum. Sevgili değildik ki aramızda konuşulmayan şeyler vardı. Aramızdakilerin en azından iyileşmesi ve birbirimizi anlamamız ilişkimizi geliştirse de ne yapmam, nasıl bir yol izlemem gerektiğini şimdilik rafa kaldırıyordum.

Tüm gece sohbetler edip yeni insanlarla tanışırken, her kafamı kaldırdığımda gözlerim Akgün'ü aradı ve o da her göz göze geldiğimizde bana hayranlıkla gülümsedi.



İstanbul'a dün gece dönmüş, eşyalarımızı toplamış ve sabahına buluşmuştuk. Ben, Akgün ve Efes arabayla birlikte Alaçatı'ya doğru yola almıştık.

"Zamanında aşk ile yanarken ne oldu canın gibi severken?" diye bağırarak ona doğru şarkıyı bağırınca Akgün boş yolda giderken bakışlarını bana çevirdi. "Bak, her şey nasıl tersine döndü! Senin aşkın balondur, söndü!"

Gülmeye başladı. Bu şarkıyı özellikle seçtiğimin farkındaydı.

"Vurup kapıyı çıkarken aklın neredeydi? Salladığın hançer kalbime değdi. Hâlâ çılgınsın hâlâ unutkan. Seni çektiğim yıl geçen seneydi!"

Dans ederken arkadan uzanan Efes havlayarak benim bağırışlarıma eşlik etti. Onun kafasını sevince yüzümü yaladı. "Efes!" diye bağırduğымda havladı. "Yüzümü yalama!"

Neyi olduğum belli olmayan adam, onun köpeği ve ne hissettiğine karar veremeyen ben... Biz kocaman bir aileydik.

"Sen yoluna, ben yoluma! Çok mutluyum artık. Sen tak kimi istersen koluna!"

Akgün birden şarkıyı kapatınca, "Ne oldu ya?" dedim keyifle. "Ne güzel söylemiş, Hande Hanım! Neyinden rahatsız oldun?"

Gözücüyle baktı. "Ben senin amacını anlıyorum," dedi burnundan nefes vererek. "Eğlence arıyorsun."

"Ben her zaman eğlence ararım, Ati!" dediğimde bakışlarının parladığını gördüm. "Eğleniyorum!"

"Onun farkındayım." Şarkıyı değiştirdi. "Sebepsiz çekip gittin, anlayamadım ki ben seni. Hata bende biliyorum, söyleyemedim ki hislerimi..."

Kaşlarını kaldırıp geriye yaslandım. Şarkıya eşlik etmeye devam etti. "Biliyorum artık geç ama haykırıyorum gerçeği. Ben sensiz kimsesiz. Ben sensiz sevgisiz."

* Hande Yener – Sen Yoluna Ben Yoluma.

** Kenan Doğulu – Hiç Bana Sordun mu?

“Ya!” dedim hayretle. Şarkıya devam ettim. “Hiç bana sordun mu of, aşkımıza ağlarken? Hiç bana sordun mu ah, sevgimizi harcarken? Ele güne inanıp da resmimizi karalara boyadın yâr. Bakakaldım, beni bir tokatla alabora ettin yâr!”

Akgün kahkaha atarken ben de gülmeye başladım. Çok zekiydi ama beni alt edemezdi.

“Buna hakkın yok!” diye bağırdım Kenan Doğulu ile aynı anda.

“Buna hakkım var,” dediğini duyunca müziğin sesini kısıtım.

“Öyle mi? Nedenmiş?”

“Çünkü bilmiyorsun,” dedi sakince. Dile getirmiyordu, konuşmuyordu ama bir şeyler vardı. Sekiz yıl önce çekip gitmesinin bir sebebi vardı ve o, bu sebeple birlikte kendini haklı buluyordu.

“Sen de bilmiyorsun,” dedim ciddileşerek.

“Buna hakkın yok,” dedi kısık müziğe eşlik ederek. Gözlerimi devirerek camdan dışarı baktım. Kollarımı göğsümde bağladım. Hakkım yok muydu? Kendisinin var mıydı sanki? Moralim bozulmuştu. Yol kenarındaki ağaçlar ne de güzeldi... Ülkemizin yeşillendirme projelerini destekliyordum. Tam o an işaretparmağıyla omzumu dürttü. “Küsme.”

Bakışlarımı ona çevirdim. “Akgün gizemli konuşunca bir şey anlamıyorum. Saklayınca göremiyorum.” Çaresiz bir nefes verdim. “Sen kaçınca yakalayamıyorum.”

“Akgün deme,” dedi takıldığı tek şey buymuş gibi.

Gözlerimi devirdim ve yine dışarıyı izlemeye başladım. Banu’nun dediği gibiydi. Konuşmayınca çözülmüyordu. Çözölmeyecekti belli ki.

“Alaçatı’ya gidelim, Rüzgar’la konuşalım, ailelerimizle vakit geçirelim... Söz veriyorum çözeceğiz. Eski bizi son kez konuşacağız. Tamam mı? Her şeyi anlatacağım.”

Kafamı aşağı yukarı salladım ve derin bir nefes aldım. “Tamam,” dedim anlayarak. Konuşmak istiyordu, çözmek istiyordu, toplamak istiyordu. Eski bizi bırakmak istiyordu. Yoluna taş koymayacaktım çünkü istediğim oydu. Düzeltmek istiyordum her şeyi.

Onu tekrar yanımda görmek istiyordum.



Arabayı park ettikten sonra evlerimizin karşılıklı olduğu, çocukluğumuzun geçtiği bu semte onunla birlikte gelmek çok uzak bir anıyken, şu an *şimdi* gibi hissettiriyordu.

Yaşıyorduk, buradaydık, birlikteydik ve ailelerimizin yanına gelmiştik.

Kapı açılıp da en önden gelen kişiyi gördüğümde yavaşça arabadan indim. "Efla'm!" diye bağırarak Nesrin teyzem koşmaya başladı. Yalnızca birkaç ay önce görüşmüştük. Bu neşesini hiçbir zaman görmemiştim. Sanki tekrar nefes alır gibiydi.

Saçları beyazlamıştı. Üstünde kırmızı kazağı, altında kot pantolonu vardı. Yüzüne oturmuş olan kırışıklıklar hatırladığım gibiydi fakat yaşlı durmuyordu. Aksine, neşesi onu gencecik gösteriyordu.

"Hoş geldiniz bebeğim!" diyerek bana yaklaşıp sarıldığında, arkasından çıkan Faruk amca da gülerek baktı. Akgün, Efes'i arabadan çıkardığı gibi siyah köpek Faruk amcaya koştu.

"Hoş bulduk, Nesrin teyzem. Nasılsın?" dediğimde, "Aşkım o kadar iyiyim ki anlatamam!" dedi neşeyle. Bana sımsıkı sarılıyordu. "Sizi çok özledim."

Beni tek başıma özlemiş olabilirdi. Oğlunu da özlemiş olabilirdi fakat bizi yan yana görmeyi, ikimizi ayrı ayrı özlediğinden daha çok özlemiş gibiydi.

"Ben de sizi çok özledim, Nesrin teyzem," dedim ona sımsıkı sarılmayı sürdürürken. "Çok özledim."

Oğlunu da bizi de. Çocukluğumu çok özledim.

Akgün babasına sımsıkı sarılırken Faruk amcanın onun kulağına bir şeyler fısıldadığını gördüm. Akgün babasına alayla gülüp omzunu sıktı.

"Akgün birlikte geleceğinizi söyleyince havalara uçtum. Barışmanıza o kadar sevindim ki bebeğim."

Sakin bir şekilde gülümseyerek ondan ayrıldım. Bana yaklaşan Faruk amca kollarını açınca, "Faruk amca..." diye fısıldayarak ona sarıldım.

Yaşlanmışlardı. Faruk amcam bembeyaz saçlarına ve bira göbeğine rağmen hâlâ çok karizmatik bir adamdı.

"Güzel kızım..." dedi Faruk amcam saçlarımın üstünden öperken. "Evinize hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedim gözlerime dolan yaşları geri göndermeye çalışırken. "İyi misin?"

"Çok iyiyim," dedi gülerek. "Sonunda benim eşek karşına çıkabilmiş. İlk söylediğinde inanmadım ama... Sizi birlikte gördüğüme çok sevindim."

Ona da gülümserken karşı evin kapısının açıldığını duydum. Dolu gözlerimle oraya döndüğümde ilk önce babamı gördüm. Babamın üstündeki beyaz gömleği, süveteri, kahverengi pantolonu, beyaz saçları, ince gözlüğü beni ağlatmaya yetti bile. Babam... babamdı. Hiç değişmiyordu.

"Baba!" diye bağırdım ve koşarak ona sarıldım. Babam gibi kokuyordu. Evim, çocukluğum, en büyük gücüm, arkadaşım, kahramanım gibi kokuyordu. Babama sarılmayı özlemiştim fakat kokusunu daha çok özlemiştim.

“Prensesim...” Babam beni sımsıkı kavradı. Gözümden dökülen yaşları eliyle silmeye devam ederken, “Ama ağlamak yoktu babacığım,” diye fısıldadı.

Daha çok ağladım. “Sizi çok özledim!”

“Benim kadar özlemiş olamazsın,” dedi babam gülerek. “Kızını büyütüp de ekranlardan görmek gurur verici sanıyor herkes. Gurur doluyum ama... özlemim hep daha ağır.”

“Babam...”

“Hep babam, hep babam!” diyen annemin sesiyle babamdan ayrıldım. “Hiç annem demiyorsunuz, Efla Hanım!”

Babamdan ayrılarak anneme döndüm. Annemin hasta görüntüsünü gördüğüm gibi kaçtığım, bu acıyla yaşadığım, dayanamadığım gerçek yüzüme vurdu.

Taktığı kısa peruğunun üstüne bir bandana geçirmişti. Birkaç ay önce yaptırdığı kaş dövmesi yüzüne oturmuştu. Soluk teni daha da solmuştu.

“Anne,” dedim ağlar gibi bir sesle.

Annem bana üzgünce baktı. Halinin beni nasıl etkilediğini anlar gibi kollarını açtı. Koşarak ona sarıldığımda ve çocuk gibi ağlamaya başladığımda o da ağlamaya başladı.

Yıllar önce beni kendime getiren ve ne zaman elim alkole uzansa tokat gibi yüzüme çarpan gerçek buradaydı.

“Ağlama,” dedi ama kendisi de ağlıyordu. “Ben iyiyim anneciğim.”

Annem üç yıldır meme kanseriyle mücadele ediyordu ve halinin iyiyle uzaktan yakından alakası yoktu.



BÖLÜM ON DÖRT



“Hissetmediğin bir şeyi anlayamazsın.”

William Shakespeare



Empire Of The Sun - We Are The People

On iki sene önce

Efla ve Akgün doğum günlerinden bir gün önce aile evine, Alaçatı'ya geri dönmüşlerdi. İlk gün herkes ailesiyle vakit geçirecek, ertesi gün de doğum günlerinde iki aile toplanıp yemek yiyeceklerdi.

Efla babasıyla birlikte televizyon izlerken Feridun, “Bir gün sen de böyle olacaksın,” dedi gülümseyerek. Efla dik dik televizyondaki kıza baktı. Oyuncu olan kız, sınıf arkadaşı Asel'den başkası değildi. Hafta içi okulda bir oyun oynanacaktı ve Asel orada başroldü çünkü annesinin destekleriyle küçüklüğünden beri *cast* ajanslarıyla çalışıyor, televizyondaki projelerde yer alıyordu. Bu dizide de rol almıştı. Sinir bozucuydu.

Efla küçükken annesi ve babasını çocuk oyuncu olmaya ikna edemediği için genç yaşta televizyonlarda olamamıştı.

Feridun ve Kübra düzenlerini bozmayı kesinlikle reddediyorlardı. Efla da onları peşinden sürüklemek gibi bir bencilliği hiç düşünmemişti. Kendi çabalarıyla, tırnaklarıyla kazıya kazıya elde etmek onun için daha güzel geliyordu.

Babası öyle demişti. İnsan çabalamadan zirveyi görmezdi.

“Olacağım,” dedi gülümseyerek. Kenara koyduğu senaryoyu eline aldı. Okuldaki oyunda küçük bir rolü vardı. Başrol olmak istemişti fakat Asel varken kimsenin gözü Efla'yı görmüyordu. “Asel olmasa ben çoktan olmuştum da...” diye fısıldadı kendi kendine.

Senaryoya baktı. İki satırlık repliği vardı. Kafayı yememek elde değildi. Kendisi hak ediyordu, Asel değil. Hocalarından biri o kızı öne çıkarmak istediği için Asel sürekli başroldü.

“Asel dediğin kız... Bu kız mı?” diye sordu Kübra içeri girerek. “Çok güzel oynuyor vallahi.” Meyve tabaklarını eşinin ve kızının önüne koydu.

Efla annesine baktı ters ters. “Ben daha güzel oynardım.”

“Aksini mi söylüyoruz anneciğim?” dedi Kübra kıkırdayarak. “Keşke biz de seni ajanslara yazdırsaydık küçükken.”

Kübra böyleydi. Yapmaz, yapmaz, yapması gerektiğini anlayınca keşke yapsaydık derdi. Efla yine de annesine bir şey demedi. Küçükken Efla’nın hayallerini ciddiye alan tek kişi Ati’siydi. Hâlâ öyleydi. Akgün Efla’yı her konuda destekliyor, Asel’den daha büyük projelerde yer alacağının garanti-sini veriyordu.

Efla ise hocalarının Asel hassasiyetini görünce inanmıyordu bu gerçeğe. Çok zordu. Ümitsiz olmak istemiyordu, zor olduğunun farkındaydı ve bir şekilde başaracaktı.

“Kızımız bize kızgın, baksana Feridun,” dedi Kübra gülerek. Kocası sessiz kalınca kızına döndü. “Bunları konuştuğumuzu biliyorsun, Efla.”

“Biliyorum anne. Sorun değil,” dedi. Ailesi Efla’nın çabalarını gördükten sonra ona destek vermeye çalışmıştı. Evet, küçükken hayallerini ciddiye almamışlardı fakat sonrasında kendisi için çabalamışlardı. Her şeyi göz ardı edemezdi.

“Sen bu kıza bin basarsın,” dedi Feridun gülerek.

Efla gözlerini devirerek bir dilim elma attı ağzına. “Öyle zaten baba.”

Onlar diziyi izlerken Efla mutfaka geçerek bütün replikleri ezberlemişti. Asel’in repliklerini bile. Derin bir nefes aldı. Canı sıkındı. Gerçekten hem tiyatro alanında hem de sinema alanında gelişmek istiyordu.

Öne çıkmak için parlaması gerekiyordu. Bir yıldız gibi parlamaya çalışıyordu. Yıldız gibi parlamak için önce yanmak gerekirdi. O hiç yanmamıştı.

Saat gece on bir buçuğu gösterdiğinde mutfak kapısından kızına bakan Kübra, “Biz yatıyoruz anneciğim. Sen de geç kalma,” dedi esneyerek.

“Ben de birazdan yatacağım anne. İyi geceler,” diyen Efla anne babasına gülümsedi. “Sizi seviyorum.”

“Biz de seni prensesim,” diyen babası annesinin kolundan çekip yukarı çıktı. Efla bir süre daha repliklere baktı. Her şeyini ezberlemişti senaryonun.

“Gerçekten bu rolü ben daha iyi oynardım,” dedi sabırla. “Ahmet Hoca sürekli Asel’i seçmese ve beni görse...”

Saat on ikiye on kala Efla’nın telefonundaki alarm çalmaya başladı. Alar-mı kapatıp mutfaktan küçük bir kek ve mum aldı, üstüne hırkasını çekerek evden çıktı. Koşar adımlarla parka giderken nefes nefeseydi. Yetişemeyeceğinden korkuyordu.

Parka girdiğinde her zamanki banklarına çöktü. Tam o sırada parka giren deri ceketli çocuk koşarak ona yaklaştı ve nefes nefese banka çöktü.

İkisinin de üzerinde pijama takımları vardı. Gece yarısına birkaç dakika kalmıştı, sonra on sekiz yaşına gireceklerdi. Aileleri onları uyuyor diye bilir-ken onlar tıpkı on iki senedir yaptıkları gibi aynı parkta, aynı vakitte pasta üfleceklerdi.

Onların geleneğiydi. Doğum günlerini denizin karanlık yansımasına ba-kan parkın bu bankında ilk önce birbirleriyle kutlarlardı.

Efla on iki senedir yaptığı gibi yine aynı soruyu sordu. “Çıkarken gör-düler mi seni?”

Akgün on iki senedir olduğu gibi yine aynı cevabı verdi. “Görseler ne olacak? Benim sana gelmemi kimse engelleyemez, Eflatun.”

Efla dudaklarını ıslattı ve yüreği minik çırpınışlarla kendisini belli eder-ken derin bir nefes aldı. Bir süredir bu çırpınışlarla yaşıyor, bir süredir kalbi-nin ağrısını taşımaya çalışıyordu. Garip olan... bu ağrının yalnızca Atı’sinin yanında çıkıyor olmasıydı. Akgün neden kalbini ağrıtıyordu, çözememişti.

Yavaşça kolundaki saatine baktı. Yalnızca iki dakika kalmıştı. Bakışlarını kaldırarak genç çocuğu süzdü. Kumral saçlarına, yeşil gözlerine, üzerindeki siyah pijama takımına, deri ceketine... Yıllar geçtikçe karanlığa kapılan en yakın arkadaşına baktı.

Bu yıl, diğer yıllardan farklıydı. Büyümüş, değişmişlerdi. Birbirleriyle her şeyi paylaşıyor fakat eskisi gibi her günlerini birlikte geçirmiyorlardı. Farklılardı, bunu ikisi de biliyordu. Daha da değişeceklerdi ama her zaman-ki gibi bugün yine buradalar. Hep burada olacaklardı.

Son birkaç saniyeye geldiklerinde Akgün ona döndü, çakmakla yaktı mumları yine on iki senedir yaptığı gibi. Boğazlarını temizlediler. Son bir senedir aralarında çok belli olan bir soğukluk vardı. Efla hırsı yüzünden yalnızca okuluyla ve tiyatroyla ilgileniyor, Akgün de derslerin zorluğu yü-zünden kafasını kaldıramıyordu. Üniversitenin ilk yılı kolay olur diyenler bu iki çocuğun hırsıyla tanışmamış olmalıydı.

Efla yutkundu, Akgün onun güzelliğine bakarken nefessiz kaldı. Hiç-bir şey değişmiyordu. Eflatun güzeldi. Hiçbir zaman aksi mümkün değildi. Can alıcı görünüyordu. Makyajsız olmasına, pijamalı olmasına, yorgun ol-masına rağmen parlıyordu.

“Beş,” diye fısıldadılar aynı anda. Bakışları çarpıştı. “Dört, üç, iki...”

Ve her ikisi de mumları üflemeden önce düşünmeksizin, sorgulamaksı-zın, anlam vermeksizin aynı dileği dilediler.

Umarım bir gün beni, benim onu sevdiğim gibi sever.

Efla sırtıarak sordu. "Ne diledin?"

"Sen ne dilediysen onu," dedi Akgün sırtıarak.

"Nasıl yani sen de mi Asel'in yerine geçmek istiyorsun?" diyen Efla şakayla karışık takıldı.

"Sen benim bölümden birinci olarak mezun olmamı diledin sanıyordum," deyince Efla kahkaha attı. Yavaşça ayağa kalkıp salıncağa yürüdüğünde Akgün de onu takip etti. Yan yana oturdular salıncakta.

Genç kız, çocuğa dönüp konuştu. "Hayatlarımız çok değişti, değil mi?" Akgün salıncakta ileri geri sallanırken çıkan garip seslere odaklanmadı. Efla'nın yere bakarken görünen minik burnu daha çok ilgisini çekiyordu. "Yani... artık birlikte vakit geçiremiyoruz neredeyse."

"Okullarımız farklı ama o kadar da değil. Evdeyken gayet de vakit geçiriyoruz. Mısır ve dondurmayla film izliyoruz, konuşuyoruz, yemek yapıyoruz..."

"Öyle değil," dedi Efla. Akgün saçlarını geriye tarayınca yutkundu. Kalbi sertçe vurdu göğsüne. Mezuniyet gecesinin üstünden neredeyse bir yıl geçmişti fakat aralarında o anı unutamayan iki insanın gerginliği sürüyordu. Efla artık unutmak istiyordu, göz ardı etmeye çok ihtiyacı vardı. "Hiç dışarı çıkmaz olduk."

"Ne yapalım?" dedi Akgün.

"Anlaşma yapalım. İstanbul'a döndükten sonra her akşam partileyelim."

"Tabii, sonra ben okulda Roma hukuku dersini sarhoşluktan sızarak dinleyeyim, hoca da ağzıma sıcsın."

"Ya... Bayağı zor bir adamdı, değil mi?"

"Güz döneminde onun dersinden kalacağım korkusundan dört gece uyumadan çalıştım."

"Ama geçtin?"

"Yüz aldım," dedi Akgün karizmatik bir şekilde. "Dört günü hafife alma."

Gerçekten de Akgün yemeden, içmeden ders çalışıyordu. Efla hayret ediyordu ona. "Futbolu da devam ettiriyorsun. Hayranım azmine."

Güldü Akgün. "Piç herif oynatmıyor ki. Yorulduğum da yok o yüzden."

"Yine de antrenmanlara gidiyorsun arada."

"Arada," dedi Akgün. "Asel meselesi ne oldu? Az önce annemler dizisini izliyordu. Annem, Efla kızım daha güzel oynardı dedi."

“Nesrin teyzem ya...” Efla kıkırdadı. “Beni seviyor.”

“Benden daha çok seviyor,” dedi Akgün sırtarak. “Deniz geçen gün Efla ablam oyuncu diye bağırmış evde.”

“Deniz de beni tutuyor. Harika. Şimdiden iki hayranım var.”

“Üç,” dedi genç çocuk onun salıncağının demirinden tutup kendisiyle birlikte sallarken.

“Sen misin üçüncü?”

“Hayır, Feridun amcam,” dedi Akgün şakayla karışık. Kendisi ilk hayranıydı fakat konu bu değildi.

Efla kahkaha attı. “Ukala dümbeleşinin tekisin.”

“Yakışıklı bir ukala dümbeleş.”

“Deniz nasıl bu arada?” diye sordu Efla endişeyle. “Annem birkaç gündür grip olduğunu söyledi. Hastaneye gidiyormuş sizinkiler sürekli.”

“Halsiz,” dedi Akgün de kafası karışık bir şekilde. “Dört yaşında ama çabuk yoruluyor. Birkaç aydır üstündeki gripi atamıyormuş.”

“İnşallah ciddi bir şey yoktur,” dedi Efla.

“İnşallah,” diyen Akgün içindeki sıkıntıyı yok saymaya çalıştı.



Bahçede gülerek oynayan ve dans ederek eğlenen Efla ile Deniz herkesi güldürüyordu. Mumlar üflenmiş, yemeğe geçmişlerdi. Deniz sürekli Efla'nın kucağına gitmek istediği için Efla onunla oynuyordu.

“İlk dönem nasıldı, Akgün?” diye sordu Feridun. “Efla sınıf birincisi olduğunu söyledi.”

“Evet, Feridun amca. Tamamen salmıyorum dersleri. Futbol da artık anlamsız gelmeye başladı. Hoca oyuna almıyor, kenardan izletiyor. Altı aydır hazır değilsin deyip duruyor.”

“Ulan sen mahalle takımını bölge şampiyonu yapmış adamsın. Nasıl oynatmıyor?” dedi Feridun sinirle. Akgün'ü oğlu gibi bilir, sayardı. Futbolun bu çocuk için ne kadar önemli olduğunu iyi biliyordu. Bu kadar bıkmış görünmesi içine dokunuyordu. Genç çocuğun küçüklük hayalleri ne olacaktı?

“O oynatmıyor, ben de oynatmayınca soğuyorum.” Akgün babasına baktı. Faruk *ben demiştim* der gibi bir bakış attı. “Zaten... Bilmiyorum. Futbol hevesti sanki.” Tam o an Deniz'in kahkahasına güldü. “Eflatun, midesi bulanacak çocuğun!”

Feridun, “Hep sen yaptın bunu böyle,” dedi Faruk'a dönerek. “Bıraksaydın da güzel bir takıma transfer olsaydı. Var ya... kesin Beşiktaş'a girerdi.”

Efla'nın kucağındaki küçük Deniz birden kusmaya başladı. Efla çılgılık atınca Nesrin korkarak küçük oğluna davrandı. Kucağına aldı hızla çocuğu. "Deniz! Deniz!" Çocuğun gözleri kapanırken Nesrin, "Faruk, Deniz'e bir şey oluyor!" diye bağırdı.

Faruk, Feridun'a cevap veremedi. Eşine döndü. Küçük oğlunun suratını görünce korkuyla karısına ilerledi. Hemen ardından da Akgün... Son zamanlarda rengi soluk olan, bir şey yemeyen, ateşi yüksek olan oğullarının grip olduğunu düşünseler de kusma belirtisi ilkti.

"Faruk! Bir şey oluyor!" diye bağırdı Nesrin ağlamaya başlayarak.

Efla korkarak, "Nesrin teyzem," derken Kübra korkuyla kızını geri çekti. "Anne ben bir şey yapmadım," dedi korkarak.

"Canım sen yapmadın," diyen Kübra kızının saçlarını okşadı. Efla'nın ne kadar korktuğunu görünce kızına sarıldı. "Bir şey yok. Grip sadece."

Akgün korkuyla annesine giderken Faruk, Deniz'i kucağına alıp koşmaya başladı. "Anne neler oluyor!" diye bağırdı Akgün.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum annem. Korkma. Korkma!"

Hep birlikte hastaneye giderlerken herkes sessizdi.



"Deniz'deki bulgular lösemiye çıkıyor, Faruk Bey," diyen doktor yavaşça elindeki raporları masanın üzerine bıraktı. Nesrin gözyaşlarına boğulmuş, titreyen elleriyle başını tutuyordu. Olduğu yere çökmüş haldeydi. Akgün ise yüzünde taş kesilmiş bir ifadeyle gözlerindeki yaşlara engel olamadan doktorun sözlerini dinliyordu.

"Belirtilerin uzun zamandır olduğunu söylediniz," diye devam etti doktor. Oldukça temkinliydi. Odada ailenin dışında bir kadın ve bir adam daha vardı. Herkes ağlıyordu ve nasıl konuşması gerektiğini dikkatle seçiyordu. "Grip olduğunu düşünmüşsünüz. Bu oldukça yaygın bir durum. Lösemi genelde yavaş ilerler ve belirtiler ilk başta, başka hastalıklarla karıştırılabilir. Deniz'in test sonuçları açıkça gösteriyor ki..." Doktor bir an durakladı, gözleri Faruk'un kırılğan bakışlarıyla buluştu. "Deniz'de akut lenfoblastik lösemi var."

Akgün'ün nefesi kesildi. Kübra elini ağzına götürürken Feridun, Faruk'un omzuna dokunup onu ayakta tutmaya çalıştı. Arkadaşı yıkılacak gibi duruyordu.

* Akut lenfoblastik lösemi veya kısa ismiyle akut lenfoid lösemi, halk arasında kan kanseri olarak bilinen lösemilerin hızla gelişen en bilindik iki türünden biri. Tıpta kısa olarak ALL olarak tanımlanır.

Nesrin duyduğu kelimelerle bir çığlık attı. “Hayır hayır! O çok küçük, daha dört yaşında! Hastalıkla nasıl baş etsin?” Ellerini karnına bastırarak ağlamaya devam etti.

Faruk boğazındaki düğümü çözmek istercesine zorla bir nefes aldı. Minik aslan diye seslendiği oğlunun bedeninin hasta olduğunu öğrenmek ona bile fazla geliyordu. “Ne yapabiliriz doktor? Bu hastalığın tedavisi mümkün mü? Biz... bilmiyoruz. İlk kez böyle bir şeyle karşılaşyoruz. Bize yol gösterin.”

“Tedavisi elbette var, Faruk Bey. Deniz’in durumu ciddi ama bu yaş grubunda akut lenfoblastik lösemi için başarılı tedavi oranımız oldukça yüksek. Yalnızca hemen harekete geçmemiz gerekiyor. Deniz’i kemoterapiye başlatmamız gerekecek. Bu süreç zorlu olacak ama onun yanında olduğunuz süreçte üstesinden gelemeyeceğiniz hiçbir şey yok.”

Akgün, “Zorlu...” diye fısıldadı. “Tam olarak ne kadar zorlu? Onun canı yanacak mı?” Gözündeki yaşları sildi. “Deniz çok küçük. Bedeni bu tedaviyi kaldıramaz. Kemoterapi onun için zararlı değil mi?”

Doktor, Akgün’ün sorusuna doğrudan cevap vermeden önce bir an tereddüt etti. “Kemoterapi, yan etkileri olan bir tedavi sürecidir ama korkmayın. Deniz’in yaşı küçük olduğu için vücudu bu tedaviye daha iyi cevap verecektir. Tedavi süresince yan etkiler görülebilir; mide bulantısı, saç dökülmesi, enfeksiyon riski gibi... Ancak unutmayın ki bu tedavi onun sağlığına kavuşması için bir yol.”

Kübra, arkadaşını teselli etmeye çalışırken gözyaşlarını silerek konuştu. “Ona nasıl yardımcı olabiliriz? Nasıl iletişim kurmamız gerekiyor?” Deniz çok küçüktü. Onun bedeni kanseri kaldıramazdı.

Doktor oturduğu yerden hafifçe öne eğildi. “Öncelikle onun yanında olup ona sevginizi göstereceksiniz. Deniz için en büyük moral kaynağı sizsiniz. Onun korkmaması için yardımcı olmanız, bu tedaviyi eğlenceli bir şeye dönüştürmeniz çok önemli. Deniz’in yaşındaki çocuklar ailesi ve güvendiği insanlar ne söylerse ona inanır.”

Akgün gözyaşlarını sildi. “Ben kardeşimin yanındayım. Ne gerekiyorsa yapacağım.”

Doktor, Akgün’ün cesaretine gülümsedi. Babasının hemen yanı başında dimdik duruyordu genç çocuk. Takdire şayan bir duruşu vardı. Üzülmek yerine çözüm arıyordu.

“Eminim ki Deniz’in de abisine ihtiyacı olacak. Ne Deniz ne de siz yalnız değilsiniz. Ben de tedavi süresince küçük Deniz ile birlikte olacağım. Bu

süreci birlikte atlatacağız. Hemen bir tedavi planı oluşturacağım. Zorlaştırmamanız gerekiyor yalnızca.” Akgün kafasını salladı. “Bu süreçte bir çocuk onkolojisi uzmanı ve bir psikologla birlikte çalışacağız. Emin olun, Deniz’e elimizden gelen en iyi bakımı sağlayacağız.”



Efla, Deniz’in oyuncak uçağını uçururken ağzından garip sesler çıkarıyordu. Deniz ise Efla ablasının hareketlerini komik bulduğu için gülüyordu. “Sen ne olacaksın büyüyünce, Deniz?” diye sordu çocuğa.

Doktor herkesi odasına çağırınca Efla, Deniz’le kalmayı seçmişti. İki saatte kimse gelmiyordu. Yüreğinde korku olsa da minik Deniz’e çaktırmamaya çalışıyordu.

Minik çocuk ela gözlerini kocaman açtı. “Futbol!” dedi neşeyle cınlayan bir sesle.

“Futbolcu mu olacaksın sen de Akgün Maradona gibi?”

“Attün Maradota!”

Efla kahkaha attı. “Topu seviyor musun?” diyerek hasta yatağındaki topu kaldırdı ve Deniz’e gösterdi. “Gol atabiliyor musun sen?”

“Abim atıyo!”

“Abin atıyor. Şampiyon oldu abin değil mi, Deniz? O çok büyük bir futbolcu olacak.”

“Şampiyon!”

Efla küçük çocuğun saçlarını karıştırarak yatakta onun üzerine doğru eğildi ve çocuğu gıdıklamaya başladı. Deniz şen şakrak kahkahalar atarken Efla da gülmeye başladı. “Sen olacaksın şampiyon. Sen!”

Odanın kapısı açılınca Efla hemen arkasını döndü. Gördüğü yüzle yavaşça doğruldu. Akgün’ün yüzündeki karmaşık ifade Efla’yı korkuttu. Yine de Deniz’e dönüp çocuğu yatakta doğrulttu. “Kim gelmiş? Abi gelmiş!”

“Attün Maradota!” diye bağırarak Deniz ile Akgün güldü. Gözlerinin kızarık olduğunu Deniz fark etmese de Efla fark etmişti.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Akgün. Annesi ve babası iyi olmadığı için Kübra ve Feridun onları temiz hava almak için dışarı çıkarmıştı. Akgün’ün adımları direkt odaya dönmüştü. Akgün minik çocuğun yanına oturdu, Deniz’e eğilip başını okşadı. Deniz küçük kollarıyla abisine sarılırken Akgün de onun yanaklarını öptü.

“Neyi varmış?”

“Lösemi,” dedi Akgün kardeşinin oyuncaklarını gösterip onunla oynuyormuş gibi görünürken. Efla donakalırken Deniz bu kelimeyi anlamadığı için abisiyle oyuna daldı.

“Ne?” diyen Efla elini ağzına kapattı. “Ciddi misin?” Gözlerinden düşen yaşları tutamazken, “Akgün...” diye fısıldadı. Akgün ona dönüp bakmadan kardeşine sıkı sıkı sarıldı.

“Abi futbol!”

“Futbol abim!” dedi küçük çocuğun karnından ve göğsünden öperken. “Futbolcu mu olacaksın sen?”

Deniz kafasını aşağı yukarı salladı. Neşeli gülücükleriyle, “Sen olacağım!” diye bağırınca Akgün zar zor yutkundu. Deniz’in hastalığı ciddiydi fakat doktorun dediği gibi... tedavisi başarılı geçecekti. Geçmeliydi. Bu süreçte hep Deniz’le olacaktı.

“Abin futbolcu olsun mu?” dedi Akgün onun saçlarını okşayarak.

“Ben de!” dedi Deniz kıkırdayarak. Vücudu yorgun olduğu için gözleri ağır ağır kapanıp açılıyordu. Neredeyse bir gündür testlerden geçiyordu. Minik bedeni kaldıramıyordu hastaneyi. Deniz’in yorulduğunu anlayan Akgün onu yatırıp üstünü örttü.

Aileye düşen neşe, hüznle yer değiştirmişti şimdi. Güzel başlayan doğum günü korkunç bir hediyeyle sonlanmıştı.

“Nasıl başa çıkar ki?” dedi Efla acıyla. Ailesinden birinde kanser olduğunu öğrense nasıl hissederd? Akgün’ü anlamaya çalışıyordu. Akgün kardeşine çok bağlı bir abiydi ve bu haber onun için çok zorluydu.

“Biz yanında olacağız.” Kardeşi yorgunca gözlerini kapatırken Akgün de yanına kıvrıldı ve küçük bedene sarıldı. “Birlikte olacağız.”

Efla da Deniz’in diğer yanına yattı. Küçük çocuk ortalarındayken Efla, Akgün’ün elini tuttu destek olmak istercesine. Akgün de tutundu onun eline.

“Eflatun...”

“Ben yanımdayım,” diye fısıldadı. “Birlikteyiz, Ati. Bunun da üstesinden geleceğiz.”



*Akgün Tan Acar
2024, Alaçatı*

Oturma odasında otururken babam salona geçti. Karşılama merasimi kısa sürmüştü çünkü Efla annesine sarılıp özür dilerken ve durmadan

ağlarken Feridun amca, "Sonra görüşürüz," diyerek eşini ve kızını eve götürmüştü.

Kübra teyzenin hastalığını birkaç yıl önce öğrenmiştim. Annem, Efla'nın ne sebepten olduğunu bilmediğim alkol komalarına, gece paparazzilerine ve anlamsız bir erkek arkadaş alışkanlığına girdiği dönemde annesinin durumunu bilmediğini söylemişti.

"Kübra hasta," demişti ağlayarak beni aradığında. "İlk evre meme kanseriymiş. Efla'nın halini gördükçe, izledikçe daha kötü oluyor. Efla ile konuşsan mı anneciğim?"

Düşünmüştüm. Efla'nın yanına gidip sarsmayı, kendine getirmeyi düşünmüştüm fakat o halde karşısına çıksam büyük ihtimalle suratıma yumruğunu çakıp, siktir olup gitmemi söylerdi. Bilmem kaç kere karşısına çıkmak ve yanında olmak için cesaret etmiştim. İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de... Yanına gidememiştım çünkü yanında genelde erkek arkadaşları oluyordu. Onu kendisine getirecek kişi ben değildim.

Onu kendisine ancak ve ancak Kübra teyze getirirdi.

Babamların anlattığına göre de öyle olmuştu. Efla annesinin hastalığını öğrenince gece kaçamaklarını ve partilemeyi bırakmış, birkaç ay Alaçatı'da annesinin yanında kalmıştı. O dönemde Alaçatı'ya adım atamamıştım.

Sonrasında Efla işlerinin başına dönmüş, ben de Alaçatı'ya koşmuştum. "İyi ki geldin," demişti Kübra teyze. "Seni gördüğüme sevindim yakışıklım."

"Çok geçmiş olsun. Ben her zaman senin yanıdayım. Her zaman elinden tutacağım ama... geledim yanına. Özür dilerim, Kübra teyze," deyince yanağımlı okşamıştı.

"Hiç özür dileme yavrum. Ben bu mereti yeneceğim de sen bu ağrıyı nasıl yeneceksin?" diye sormuştu. Anlamamıştım. "Ben kalp ağrısını görüyorum, Akgün," dediğinde korkuyla ona bakakalmıştım. "Kızıma hâlâ âşıkısın, değil mi?" Öyle utanmış, öyle küçülmüştüm ki karşısında... Elinde büyüdüğüm kadın utancıma gülmüştü. "Efla sana o gözle bakmaz diye gitin. Canın çok mu yandı, Akgün?"

"Kübra teyze ben... bu konuyu konuşmayalım. Önemli olan tek şey sensin. Bilmen gereken tek şey, benim hiçbir şeyin böyle olmasını istemediğim."

"Ah, biliyorum!" Gülmüştü. "Biliyorum. O yüzden seni suçlamıyorum oğlum. Efla'nın hovardalığını görmedin mi? Sen onun yanında kalsaydın daha çok üzülürdün." Beni bir tek o anlamıştı.

"Kendine gelmesine sevindim," demiştim yalnızca.

Babam gözüme doğru elindeki biralardan birini gösterince geçmişin anılarından koptum. Şaşkınlıkla, “Baba...” dediğimde, “Al hadi, al,” dedi gülerek. “Seversin sen bu zıkkımı.”

Birayı elime aldığımda o da kendi birasından bir yudum aldı. “Nasılsın?”

“İyiyim baba.”

Gözlerini kıstı. “Hasiktir oradan! Efla’yı izlerken bebek gibi ağlayacaktın az kalsın.”

Göğsümü ağrıtan bir meseleydi. Efla’yı annesinin yanında ilk kez izlemiştim. Sımsıkı tutunmuş, arayamadığı için özürler dilemişti. Kübra teyzenin de çok üzüldüğünü görebiliyordum. Kübra teyze sert bir anne olsa da günün sonunda Efla’ya kıyamadığını çok iyi biliyorduk. Anne kızıdan daha çok, arkadaş gibilerdi.

“Hiç görmemiştim onu öyle.”

“Kübra zor zamanlardan geçiyor,” dedi babam. “Geçen sene atlattığını düşündük. Doktor da umutluydu ama yine nüksetti. İkinci evre diyorlar. Annen de destek olmaya çalışıyor ama... çok zorlanıyor.”

Annem özel dersler vermeye başladığı için öğrencisiyle buluşmaya gitmişti. Evde değildi. Babamın bu kadar rahat bir şekilde annemden konuşması bu yüzdendi.

“Hiç ayrılmadılar ki. En çok onu üzüyordur.”

“Destek olmaya çalışıyoruz. Onlar zamanında bize çok yardım ettiler.” Hüzünlü bir şekilde gülümsediğinde zar zor yutkundum. Deniz’in hastalığını öğrendiğimizde çok zor zamanlardan geçmiştik. Bir dönem boyunca okuldaki hiçbir dersi verememiştim. On sekizinci yaşım kâbus gibi geçmişti. O zorlu zamanlarda onların yanımızda olmaları, destekleri unutulacak gibi değildi. Deniz’i kendi çocukları gibi sahiplenmiş, her tedavisinde elinden tutmuşlardı.

“Çok zordu,” dedim derin bir nefes alarak. “İnşallah bu dönemi de atlatırız.”

“Barıştınız ha?” dedi babam üstündeki hüznü atıp gülerek. “Ben kırk yaşında falan karşısına çıkarsın sanıyordum.”

“Neler olduğuna inanamayacaksın. İki buçuk haftada o kadar çok şey değişti ki...”

“Ne oldu lan?” Kaşlarını çatı. “Sen hâlâ...” Sustu. Yüzümdeki bakışları merak doluydu.

“Ben hâlâ baba,” dedim yutkunarak.

“Ulan on beş sene oldu.” Kahkaha attı. “Taş çatlardı, anasını satayım.”

“Çatlamadım mı sanıyorsun?” Güldüm kafamı iki yana sallayarak. “Onu takip ettiğimi biliyor.”

“Psikopat demedi mi?”

“Demedi vallahi.”

“Koca yüreklidir,” dedi babam yüzündeki gülümsemesiyle. “Ben olsam siktir ederdim seni.” Biramdan içerken ona attığım bakışımı gördü. “Ne var? Yalan mı? O gitse sen affeder miydin?”

“Affetmedi ki.”

“Ama hayır da diyemedi.” Babam sırtıtarak elindeki şişeyle beni gösterdi. “Oğlum, Eflatun sana ne zaman kıydı da şimdi kıysın?”

Kıymıştı aslında farkında değildi.

“Kıydığını biliyorsun,” dedim yutkunarak.

Babam sıkıntılı bir şekilde baktı. Biliyordu. Her şeyi en baştan beri anlattığım tek kişi babamdı. “Yine de... Efla, Efla işte oğlum. Bilerek yapmaz, isteyerek kırmaz, hayır demez, kovmaz.”

“Kovdu ilk karşısına çıktığımda,” deyince, “Siktir et. Şimdi buradasınız. Birlikte geldiniz,” dedi. Yanında yatan Efes’in başını okşadığında, Efes gözlerini yavaşça açıp uykulu bir şekilde baktı babama. “Konuştunuz mu her şeyi?”

“Hislerimi biliyor,” dedim derin bir nefes alarak. “Niye gitmeye karar verdiğimi bilmiyor daha.”

“Anlat,” dedi babam. O sırada anahtar sesi duyduk. Kafamı kaldırdığımda kapı sonuna kadar açıldı.

“Abi!” diye bağırdı bir ses. Gülererek ayağa kalktığımda çantasını kenara fırlatan Deniz üstüme koştu. “Aslan abim gelmiş be!”

Boynuma atladığında, “Ulan yavaş, ayı!” diye bağırdım. Birayı dökme-neye çalışarak beline sarıldım. Efes deli gibi havladı ve koltuktan inip yanı- mıza geldi. Deniz’in bacağına patilerini koyup deli gibi kuyruğunu salladı. Deniz’i çok ayrı seviyordu.

“Ne yapıyorsun, Deniz Maradona?” dedim kahkaha atarak.

“Abi! Var ya neler oldu!” Benden ayrıldı, ela gözleri Efes’e takılınca, “Efes oğlum!” diye bağırdı. Efes’in kafasını severken köpeğim onun üstüne atladı. Deniz yere çöküp Efes’le güreşirken, “Yine pabucum dama atıldı,” diyerek koltuğa çöktüm.

Babam kahkaha attı. “Deniz ellerini yıka babacığım!” deyince Deniz de Efes’le birlikte lavaboya koştu. Arkasından bakakaldım.

Küçük kardeşim on altı yaşına basmış, kocaman adam olmuştu. Gençliğime korkutucu derecede benziyordu. Benim gibi saçlarını uzatıyor, deli gibi ders çalışıyor, bir yandan futbolla uğraşıyor ve okulda kavga ediyordu. Babam, Deniz'den illallah ettiği için Deniz'le dertleşme ve onu doğru yola çekme işi benim üstüme kalmıştı. Gıcık ve çokbilmiş bir çocuk olsa da günün sonunda benim sözüme kalıyordu.

Babam, "Geçen yine okulda kavga etmiş. *Baba bana kızıp durma, sana patlarımı* deyip odasına kapandı. Yaşlandım artık, dövecek gücüm de yok," diye söylendi.

Ne bana ne de Deniz'e elini kaldırmışlığı vardı. Yine de döveceğini söyleyerek bizi tehdit etmekten zevk alıyordu.

"Sana saygısızlık mı yapıyor?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bir şey söyle," dedi babam yüzünü buruşturarak. "Uğraşamıyorum ben."

"Konuşurum ben onunla," derken Deniz içeri girdi.

"Yine beni mi çekiştiriyor?" Yanıma atlayıp yarım bir şekilde koltukta uzandı. Dirseğinin üzerinde doğrulup, "Anlatamadık pedere değişmeyeceğimizi," dedi ergen.

Kafasına bir tane geçirdim. "Düzgün konuş lan babayla."

"Abi ya!" dedi fakat gevşek duruşundan vazgeçip toparlandı. "Sürekli kızıyor o da bana!"

"Baba o, kızar," dedim sinirle. Çok şımarıktı. Ben bu kadar şımarmamıştım. Ergenliğimde asiliklerim olmuştu ama babam kaşlarım çatsa mum gibi dururdum. "Ben gençken babam bir baksa altıma işerdim. Nedir sendeki bu rahatlık, Deniz?"

"Of abi ya!"

Tekrar kafasına vurunca bana da kaşlarını çattı. "Saygı duyacaksın bana."

"Tamam," dedi yutkunarak. Beni kaybedemezdi, tüm harçlığını benden koparıyordu. Efes'le birlikte havla desem havlardı.

"Babamları yorma demiyor muyum ben sana? Okulda kavga yok demiştik."

"Okulda bir çocuk var, delirtiyor abi!" dedi sinirle. "Neymiş, annemden özel ders alıyormuşum, ana kuzusuymuşum!" Tanıdıktı.

"Öyleyim de geç," dedim gözlerimi devirerek. Ben *öyleyim* deyip geçmemiştim ama onun benim gibi yapmasına gerek yoktu.

“Öyle olmuyor işte!” dedi sinirle. “Ağzına sıçacaktım yavşağın da...” Ağzına bir tokat atınca, “Pardon baba,” dedi çekinerek babama bakarken. Babam keyifliydi. Deniz’le uğraşan biri varken küçük oğlunu umursamıyordu.

“Babanın yanında hareketlerine dikkat et yoksa PlayStation 5’i unut.”

“Tamam,” dedi korkuyla. “Tamam ya! Çok acımasızsın yemin ederim!”

“Kes lan!” Deniz bana süt dökmüş kedi bakışları atınca, “Ne yaptın sen? Çaka’da devam mı?” diye sordum kızgın bir sesle.

“Forvetim,” dedi karizmatik bir şekilde.

“Oynatıyor mu, Rıza Hoca?”

“Oynatıyor. *Abin de elimde büyüdü* deyip duruyor. Moruk beni ne zaman görse abin bana bir ara uğrasın diyor.” Birden gözleri parladı. “Yarın maç var. Sen de gelsene!”

“Geleyim,” dedim yutkunarak. Hayallerim hayal olarak kalmıştı. Deniz’in hastalığı yüzünden futbolu bırakmış, tamamen Deniz’le ilgilenmiştim. Rıza Hoca futboldan vazgeçtiğim için ne kadar üzgün olsa da beni anladığım söylemişti. Deniz ortaokulda futbol istediği için kardeşimi tamamen kendi himayesine almıştı. O da Deniz’i çok severdi.

Deniz dört yaşında yakalandığı hastalığını bir yıl içinde yenmişti ve o zamanları geride bırakmıştık. Şimdi kardeşim dünyanın en gıcık çocuğuydu. Bazen onu dövmek istiyordum ama kıyamıyordum.

Deniz benim en zayıf noktamdı.

“Rıza Hoca bile özlemiş, sen beni özlemedin mi?” dedim söylenir gibi.

“Abi çok özledim be!” diyerek sarıldı. Kafasını koltuk altına sıkıştırıp saçlarını karıştırdığımda kakhaha attı. Efes de bizim küçük oyunumuza karşılık vererek üstümüze atlarken, “Yavaş ulan! Yaşlıyım ben, heyecana gelemem!” diye bağırdım.

Babam kakhaha atarak bizi izlerken, günün geri kalanı birbirimizle uğraşarak geçmişti.



Deniz’in maçına giderken kapının önünde Feridun amcayla karşılaştık. “Feridun amca!” diye seslendiğimde bahçedeki bitkilere verdiği dikkatini bana çevirdi.

“Akgün Tan, Deniz!” dedi yüzü aydınlanırken. “Gelsenize oğlum.”

Deniz’e döndüğümde o da Feridun amcaya dönüp, “Maçım var, Feridun amca. Abimle maça gideceğiz. Sana kolay gelsin,” deyince, “Sen git, ben

* Sony Interactive Entertainment tarafından geliştirilen bir video oyunu konsoludur.

arkandan geleceğim,” dedim sabırla. Adama *sana kolay gelsin* deyip gidecek miydi? Saygı konusunda oldukça eksik bir çocuktü. Akıl edemiyordu bazı şeyleri.

Omuz silkti. “Sana yine de kolay gelsin, Feridun amca!”

Feridun amca, “Gol atmadan gelme, Deniz'im!” diye bağırdı.

Deniz, “Ayıp ediyorsun. En az iki gol, üç asistim var,” dedikten sonra bana döndü. “Geç kalma abi.”

Onu saçlarını karıştırıp yolcu ettikten sonra karşı evin bahçesine geçtim. “Görüşemedik seninle,” diyerek Feridun amcanın yanında duran budama makasını alıp yardım etmeye başladım. “Nasılsın?”

“İyi olmaya çalışıyorum,” dedi çiçeklerin toprağıyla uğraşmayı kesmeden. “Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Eflatun evde mi?”

“Annesiyle dışarı çıktılar,” dedi gözucuyla bana bakarak. “Sen ne yaptın?”

“Deniz'in maçı var, ona gideceğim. Rıza Hoca'yla da konuşurum diye düşünüyordum,” dediğimde, “Hayır, kızıma ne yaptın?” diye cevap verdi.

Donakaldım. “Efendim?”

“Efla anlattı,” dediğinde ne anlattığını bilmediğim için, “Neyi?” diye sordum.

“Aranızdakini.”

Aramızda ne vardı ve ne anlatmıştı? Bunları oturup konuşamamıştık daha. “Anlıyorum,” dedim yalnızca. Ona yardım etmeyi bırakmadım.

Bir süre sessiz kaldı. Sonrasında derin bir nefes alarak lafa başladı.

“Ona bisikleti sürmeyi ve alfabeyi ben öğrettim. Oyun oynarken yeri geldi müşteri oldum, yeri geldi kocası oldum... Ben onunla adam oldum. Erkektim hatta belki de oğlan çocuğuydum evlendiğimde. İnsan kız çocuğu olunca büyürmüş. Efla beni büyüttü, kocaman adam yaptı. Efla'm benim dünyam. Anlıyorsun, değil mi?”

“Evet, Feridun amca. Anlıyorum.”

“Ben kızımın her zaman yanındayım. Onu seviyor musun? Tamam, oğlum. Bunu bilmeyen yok.” Siktir! Bu, Feridun amcayla hiçbir zaman yapmadığımız türden bir konuşmaydı. “Kızım sensizken çok mu zor zamanlar geçirdi? Evet. Sana hâlâ sinirliyim çünkü sana o kadar güveniyordu ki...”

“Feridun amca-”

“Ben konuşuyorum,” diyerek lafımı kesti. “Birkaç yıl önce karşıma geçtiğinde sana bir şey demedim.” Bana yumruk atmıştı. Hem de şaftımı

kaydıracak bir yumruktu ama hiçbir şey dememişti. Tek yumruk çok şey anlatmıştı. “Çünkü Kübra’m dedi ki çocuğun bir sebebi var, kızma ona. Kızmadım. Karım dediyse öyledir. Haklı sebeplerin vardır.”

İki gün boyunca çenemin ağrısından yemek yiyememiştim.

“Tamam, vurdum ama içimin soğuması gerekiyordu,” diyerek açıklayınca, “Esağfurullah. Sen ne yapsan başım gözüm üstüne,” dedim kafamı eğerek.

“Seni oğlum gibi severim demeyeceğim. Sen zaten benim oğlumsun.” Uğraştığı işi bırakmıyordu. “Seni baban gibi severim bilirsin, Tan.”

“Biliyorum, Feridun Amca. Üstümde emeğin büyük.”

“Kızım da benim kızım...” Gözlerini bana çevirdi. “Tek göz ağrım, canım, beni büyüten dünyam... en değerli parçam.” Kafamı aşağı yukarı salladım. “Kızımı biraz daha üzersen taşaklarını avucumda patlamış halde bulacaksın.”

Korkuyla doğruldum. “Feridun amca... ben gerçekten böyle olsun istemezdim. Yani amacım onu yalnız bırakmak olmamıştı. Seninle hiç bu konuları konuşmadık. Çok üzgünüm ve çok utanıyorum ama-”

“Ne için üzgünsün?” diyerek doğruldu. Elindeki tırpanla bana bakarken ona çocukluğumun büyük bir kısmını kaplayan masum adammış gibi bakamıyordum. Taşaklarımı patlatacaktı! Belki tırpanla kafamı bile delerdi! “Kızımı yarı yolda bıraktığın için mi?”

Kafamı eğdim. Utancım büyüktü. Çocukluğumdan beri gördüğüm sakin ve babacan duruşunun aksine kızını korumak isteyen bir babayla karşı karşıyaydım. “Artık onun yanındayım,” dedim cevaptan kaçarak.

“Evet, onu Efla’ya hissettirmişsin ki kızım karşıma geçerek seni bana anlatıyor.”

Efla, beni babasına mı anlatmıştı? O konuşmayı duymak için her şeyi yapardım.

“Çok zaman kaybettik, Feridun amca. Artık kaybetmememiz için uğraşıyorum.”

“Güzel, taşaklarının sağlığını düşünmeye devam et.” Tırpanı kaldırdı. “Kızımın gözünden bir yaş daha senin yüzünden düşerse oğlum demeyeceğim. Tek yumrukla yetinmeyeceğim.”

“Evet, çok iyi anladım seni,” dedim yutkunarak.

“Şimdi kardeşinin maçına git, çocuğu yalnız bırakma,” diyerek elimdeki makası alıp yere attı. “Bahçe işinden de anlasan bari. İki kat iş çıkardın başıma,” diyerek elinin tersiyle kovdu beni.

“Ben gideyim o zaman...”

“Defol,” dedi sert bir sesle. Yerimde titredim. Çok öfkeliydi ama yine de Efla’nın yanındaydı. Her zaman olduğu gibi.

“Görüşürüz,” dediğimde yüzüme bakmayarak beni yok saydı. Arkamı dönüp koşar adımlarla sahaya yürümeye başladım.



Yatağında uzanmış, tavanı izliyordum. Feridun amcanın sabahki konuşmasını aklımdan çıkaramıyordum. Dünden beri Efla ile bir kez konuşabilmiştik. Kübra teyzenin yanından ayrılmadığını söylemişti, bu yüzden Rüzgar’ın yanına yarın gitmeye karar vermiştik.

Bugün de Feridun amcayla olan konuşmadan sonra Deniz’in maçına gittiğim ve akşam da Rıza Hoca ile yemeğe geçtiğim için Efla’yı hiç arayıp soraamamıştım. Yalan olmasın, Feridun amcadan çekindiğim için de Efla’yı arayamamıştım.

Babası taşaklarımı patlatmakla tehdit etmişti!

“Yapar,” dedim kendi kendime. “Konu Efla’ysa yapar.”

Deniz’in maçını düşünmeye çalıştım. İki asist, iki golle maçı kazandırmıştı. Rıza Hoca, Deniz’den umutlu olduğunu, beni futbola ikna edemediği için tüm kaynaklarıyla Deniz’i futbolcu yapacağını söylüyordu. Aras’la bir ara bu konuyu konuşmayı kafaya koymuştum.

Aklıma gelmişken telefonu çıkarıp numarasını tuşladım. İngiltere’ye gittiğimizden beri aklıma bile gelmemişti. İkinci çalışta açıldı. “Vay, sonunda hatırladın beni!” dedi yavaş sesiyle. “Kızlar bir saniye dostum arıyor. Beni bekleyin, konuşup geliyorum.” Kızların kıkırdamalarını duyunca gözlerimi devirdim.

“Yine avda mısın?”

“Av mı? Kardeşim... ben bir avcı değilim. Ben avım, onlar bana saldırıyor,” deyince, “İğrençsin yani,” dedim.

“Bana eşlik et diyorum, ille de Efla diyorsun. Sahi... ne yaptınız İngiltere’de?”

“Konuştuk,” dedim.

“Yatağa attın mı?”

Kaşlarımı çattım. Onun hakkında yatağa atmak gibi çirkin bir düşünce asla yoktu ve kimse Efla hakkında böyle rahat konuşamazdı. “Senin ırzını sikerim, düzgün konuş.”

“Pardon,” dedi gülerek. “Hassas nokta. Kusura bakma. Ne yaptınız cidden? Merak ettim.”

"Ağzına sıçtığımın salağı," dediğimde, "Özür dilerim be kardeşim. Bir an boş bulundum. Hadi anlat. Ne yaptınız?" diyerek toparlamaya çalıştı.

Sakin ve sabırlı bir nefes aldım. "Daha iyiyiz," dedim. "Sana ihtiyacım kalmamış olabilir."

"Biz Banu'yla orta yolu bulduk zaten kardeşim. Artık arkadaşız. Karşılıklı bir çıkar arkadaşlığı. O bana model arkadaş getiriyor, ben onu bizim çocuklarla tanıştırıyorum."

"Bok gibi bir arkadaşlık," dedim gözlerimi devirerek.

"Sizinkisini geçemeyiz," dedi sırtıttığı belli olan sesiyle. Ağzının ortasına bir tane çakma isteğim doğdu.

"Öpüştük," deyince ısıklık çaldı. "Hislerimi biliyor."

"Hadi lan!" Kahkaha attı. "Sen bayağı kafaya koydun bu kızı kazanmayı. Tebrik ediyorum kardeşim. İstikrarına hayranım."

"Gittiğim için çok kızgındı. Kavga etmeye başladık."

"Kavga sonrası öpüşme... Hiç yaşamadım, bir ara yaşarsam iyi olacak. Kanka sen benden hızlısın."

"Onu istediğimi ve geri kazanacağımı anladı." Aras'm huylarından nefret etsem de arkadaşlığını seviyordum. Çocukluğumdan beri Efla'dan başka konuşacak arkadaşım yoktu, olmamıştı. Dostluk bağları kurma konusunda beceriksizdim. Aras yıllar öncesinde bana bir erkekle dost olmayı öğretmişti. Onun desteğini hissediyordum.

"Çok iyi. Peki o da senin gibi hissediyor mu?"

"Bilmiyorum," dedim sıkıntılı bir nefes vererek. Yataktan kalkıp pencerenin önüne geçtim. Efla'nın ışığı yanıyordu. Dün gecedен beri ilk kez odasına giriyordu. "Beni sevmiyor ve belli ki bana âşık değil. Biz sadece... birbirimizi kaybetmek istemiyoruz."

"Neden böyle düşünüyorsun ki?"

"Sanki onun çok üstüne gidiyorum ve o da aramızdaki ilişkinin birden arkadaşlıktan uzaklaşmasına ayak uydurmaya çalışıyor gibi. Hislerimi biliyor, beni kaybetmek istemiyor ve ben... bilmiyorum, Aras." Sıkıntılı hissediyordum. Aramızda oturmayan şeyler vardı.

"Rahatsız mı görünüyor?"

"Hayır. Arada laf sokup affetmediğini belli ediyor ama bu yeni halimizden şikâyetçi değil. Hatta... hoşuna gidiyor gibi. Bilmiyorum ki amına koyayım! Onu anladığımı düşünürdüm ama anlayamıyorum."

"Sekiz sene dile kolay. İkiniz de değiştiniz."

“Beni, benim onu sevdiğim gibi sevdiğini düşünmüyorum,” dedim açık perdesi yüzünden Efla’yı gayet net görürken.

“Senin Efla’yı sevdiğin gibi kimse kimseyi sevemez,” dedi anlayışlı bir sesle. “Yani... bu işleri pek anlamam, Akgün. Biliyorsun ben dramatik şeylere gelemem. Siz de bayağı dramatik, romantik, derin bir şey yaşıyorsunuz. Öğk!” diyerek bir bok anlamadığını belli etti. “Ne bileyim... her şeyi apaçık konuşmak işe yaramaz mı?”

“Anlatacağım,” dedim Efla’nın odasına bakmayı kesmeden. Odanın içinde yürüdüğünü gördüm. “Her şeyi anlatıp aramızda sır bırakmayacağım.”

“Beni yanılttın,” dedi gülerek.

Efla kazağını çıkarıp sutyeniyle odasının ortasında dikilirken gözlerim büyüdü. Bakışları sağ tarafındaydı. Altındaki pantolonunu çıkardığında dudaklarım aralandı. Perdesi açıldı ve bunu umursamıyor muydu?

“Alo? Akgün Tan Acar ile konuşuyordum ben ama sinyal çekmiyor sanırım?” dedi Aras.

“Ne?”

“Beni yanılttın diyorum.”

Bakışlarımı Efla’nın vücudundan alamıyordum. “Nedenmiş?”

“Efla’yı üzeceğini düşünüyordum ama sen oldukça kararsısın her şeyi düzeltmeye. Falcı haksız çıktı. Ben kâhin falan değilmişim.”

Efla birden penceresine dönerek benimle göz göze geldi. “Aras seni sonra arayacağım,” dedim yavaşça.

Aras, “Ne oluy-” derken telefonu yüzüne kapattım. Bakışlarımı Efla’dan çekmeden telefonda gezinen parmaklarım mesaj ekranını açtı.

Akgün: Perden açık.

Eflatun: Farkındayım. (:

Feridun amca taşaklarımı patlatacağını söylerken kızının nasıl biri olduğunu bilmiyordu! Tamam, onu üzmeyecektim, bu konuda kararlıydım ama bu kadının baba yerine koyduğum adama ihanet etmemi sağlayacak davranışları vardı.

Kafamı kaldırıp ona baktığımda sırtarak penceresine yaklaştı. Üstü çıplaktı ve bunu görüyordum. Altı da çıplaktı ve orayı da görmek istiyordum.

Akgün: Yanlış bir şey yapıyorsun şu an.

Eflatun: Yanlış sevdiğimi söylemiştim.

Akgün: Bayağı yanlış.

Eflatun: Bayağı yanışı da seviyorum.

Çok fenaydı. Onun bu yüzüyle yeni tanışıyor olsam da hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Beni yükseltiyor ve bundan keyif alıyordu. Daha da keyif alacağı bir şeye çevirebilirdim.

Akgün: Bayağı yanışı ne kadar sevdiğini odanda tartışalım mı?

Kafasını geriye yatırıp güldüğünde onu hafif bir gülümsemeyle izledim. Gülüşü karanlıkta parlıyordu.

Eflatun: Gece yarısını bekle.

Gece yarısına birkaç saat vardı. Yani doğum günümüz yalnızca birkaç saat sonraydı.

Akgün: O kadar dayanabilir miyim?

Eflatun: Başarabilirsin.

Kafayı yedirtecek bir kurnazlıkla güldü. Bakışlarımı ondan alamadığımı biliyordu. Yavaş bir şekilde perdesini kapatırken dişlerimi sıktım. Perde kapanınca yalnızca onun gölgesini görebiliyordum.

Akgün: Başaramayabilirim.

Eflatun: Annemin yanına gidiyorum.

Kek yapacağız.

**Eflatun: Odama gelme,
babama dövdürürüm seni.**

Babasının bunu yapmak için an kolladığını biliyor muydu acaba? Ayrıca Feridun amca gerçekten... patlatır mıydı ki?

Düşündüklerimle kahrkaha attım. Telefonu yatağa atıp ben de annemin yanına indim. Annem çayını yudumlarırken televizyon izliyordu, babam da hemen onun yanındaki koltukta uzanıyordu. "Nesrin Hanım?" diyerek salona girdim. "Nesrin Hanım matematik dersi için saatlik ücretiniz nedir?"

Yanına oturunca annem de bana döndü. Yanağından kocaman öptüm. Babam bedeni çabuk yorulduğu için işi bırakmıştı. Elindeki birikime çok güveniyordu. Artık yaşları geçtiği için çoğu konuda zıtlıyor, huysuzlaşıyor ve kavga ediyorlardı. Annem de evde babamla kalıp kavga etmemek için özel dersler veriyordu.

"Senin kafanın matematik almayacağına eminim," dedi annem. Haksızlık ediyordu, lise birincisiydim ben. O kütüğe adım çivilenmişti.

“Lise birincisiyim ben. Siz gelin, ben size ders vereyim,” deyince annem beni itti.

“Görüyorsun değil mi, Faruk? Oğlumuz kendini bilmişliği bırakamıyor. Biz de Deniz’e kızıyoruz ukala diye. Büyüğü ondan farklı sanki.”

“Görüyorum hatun. İkisini de çöpe atalım, köye taşınalım. Beni dinle.” Evet, babamın yıllardır planı buydu. Bizi gözden çıkarıp annemle birlikte köy hayatı yaşamak istiyordu.

“Ben bu evin erkeklerinden bıktım açıkçası. Hepinizi evden kovup tek başıma yaşayacağım,” dedi annem gözlerini devirerek. Deniz merdivenlerden yuvarlanır gibi inerken hepimiz diken üstünde ona döndük.

“Ne oldu, Deniz?” dedim telaşla ayağa kalkarken.

Deniz nefes nefese aşağı inip bize baktı. “Bir şey yok. Aile saadetine katılmak istedim.”

“Geri zekâlı bu çocuk, yemin ederim ya!” diye bağırdı annem elini göğsüne yaslayarak. “Oğlum niye yangın varmış gibi iniyorsun yukarıdan? Ödümüzü kopardın!”

“Ne yaptım ya?”

“Eşeğin şeyini yaptın!” dedi babam ona bağırarak. “Düzgün in şu merdivenlerden diyorum sana!” diye kızdı. Deniz hassasiyetimiz sürüyordu. En küçük bir öksürüğünde bile etrafında pervane oluyorduk. Yıllardır değişmiyordu.

“Ailem benim için endişelenmeyin. Turp gibi oğlanım. Ben lösemiye yenmişim, yenemeyeceğim hiçbir zorluk yok!” Salak velet de bizi telaşlandırmaktan keyif alıyordu.

“Yemin ederim salak!” dedi babam ve televizyona döndü. “Yatılı yurda vereceğim o olacak! Görsün bakalım yenebiliyor muymuş bizim yokluğumuzu?”

“Aslan babam bana kıyamaz!” diyen Deniz babama yaklaşıp onunla uğraşırken babam itti onu.

“Defol yılışık,” dedi ama Deniz babama sarılınca o da sarıldı kardeşime.

Ben de annemi göğsüme çektim. “Eflatun Kız’ı gördüğüme nasıl sevindim,” dedi annem. “Bu sabah kahve içtik. Çok özlemişim kahvelerini dedi. Bayılıyorum kızıma!”

“Evet, ilk hayranı sensin,” dediğimde annem gülüp çimdikledi.

“Öyleyse ne olmuş?”

Annem, Efla’nın her gönderisinin altına *canım kızım* yorumu atmaktan vazgeçmiyor, her şeyini beğeniyor, dizilerini izliyor ve hatta Efla’dan nefret

edenlerle kavga ediyordu. Azıcık sosyal medyadan anlasa Efla'ya fan hesabı bile açardı. Öyle bir hayranlıktı.

Bizim Efla'yla konuşmadığımız dönemde benim kafama da çok kez vurmuştu. Eflatun'u kaçırdığımı düşünüyordu.

"Efla abla anneme her seferinde kavgalara karışmamasını söylüyor. Annem deli gibi *benim kızım öyle değil* savunması yapıyor," diyen Deniz sırıttı. Babamın yanında doğruldu ve Efla gibi gözlerini açarak, "*Nesrin teyzem sen üzülüyorsun. Bırak isteyen istediğini desin. Hepsine cevap verince onların düşüncesini değiştirmezsin,*" dedi ince bir sesle.

Yastığı yüzüne fırlattım. "Taklit etme lan kızı!"

"Ne oldu? Platonik aşığın böyle yapmıyor mu?"

"Deniz!" dedim öfkeyle.

Annem kahkaha atarken babam, "Yalan mı?" dedi gülerek.

"Sizin el ele fotoğraflarınızı gördüm. Gündem olmuştunuz!" dedi annem bunu bana yirmi kere söylemesine rağmen. "Sonunda dedim! Barıştınız, sevgili oldunuz ya... Nasıl içim rahatladı. Yıllardır içinde tuttun be oğlum."

"Sevgili falan değiliz!" dedim yutkunarak.

"O zaman sen platonikliğe devam," dedi Deniz gülerek. Ben ayağa kalkınca o da hızla ayağa kalktı ve babamın arkasına saklandı. "Baba, abim ne yapıyor!" diye şikâyet etti beni.

"Bırak şu gerzeği, Tan," diyen babam gayet keyifliydi. Göbeğinin üstündeki çayından bir yudum aldı.

"Salak mısın lan sen?" diye bağırdım Deniz'e.

"Niye? On beş yıldır platonik değil misin?" dedi Deniz gözlerini açtı. "Ari biz seninle arkadaşız..." diyerek tekrar Efla'yı taklit ettiğinde, "Sen kaşındın!" diyerek babamın üstünden yakasına yapıştım.

Zorlanmadan onu koltuğun üstünden çekip koltuğa yatırdım. "Abi!" diye bağırdı. Elleriyle yüzünü korumaya başladı. "Abi şaka yaptım! Abi alınmadın, değil mi?"

"Lan oğlum..." diye ona sabırla bakınca o da tek gözünü açıp baktı.

Benim ona bir şey yapmayacağımdan emin olunca ellerini indirdi ve gözlerini kırptırdı. "Ari..." deyince saçını çektim. "Ah, baba! Baba! Bizim evde huzur yok! Abim beni dövüyor!"

"Tan bırak şunu!" diye kahkaha atan babamı umursamadım. Deniz gıcık olayım diye yapıyordu.

“Sakat bırakırım çocuk seni,” dediğimde gülerek beni itmeye çalıştı. “Dalga geçmeyeceksin.”

“Abi tamam ya!” diyerek acıyla bağırdı. “Ah, bacağım!” Bacağına dokunmamıştım bile. “Baba, abim bacağımı kırdı. Baba sakatlandım!”

Babam benim yüzüme dik dik bakınca kardeşimden uzaklaştım. “Ağlak bebe.”

Deniz kahkaha atarak koltuğa geri oturdu. “Platonik âşık.”

Annemin yanına geçip ona ters ters bakarken annem, “Tamam, susun dizim başladı!” diye bağırdı ve televizyonun sesini açtı. “Hadi dağılın. Deniz odana. Hadi! Ses istemiyorum!”

Deniz benden kaçarak yukarı çıkarken, “Atı!” diye bağırınca, “Deniz!” diye kükredim. Kahkahasını duyunca öfkeyle sabır çektim. Bu huyuna yeni başlamıştı. Eflatun’a olan hislerimle dalga geçmek yeni eğlencesiydi. Sabrımın sınırlarını zorluyordu.

Babam yandan bana bakarken sııttı. “Sevgili olmadınız mı?” diye sordu.

“Hayır,” dedim kafamı iki yana yatırıp rahatlarken. “Ama biliyor.”

“Hadi be!” Kahkaha attı. “Ne dedi?”

“İstesek de unutamayız artık dedi.”

Annem televizyonu kapatıp bana döndü. “Ne?” diyerek oturduğu yerde bacaklarını topladı. Dizisinden vazgeçmiş gibiydi.

Ben sırtarak, “Sen dizini izle,” deyince, “Yarın internete düşer,” diyerek beni sarstı. “Anlat. Nasıl barıştınız?”

Ben de anlatmaya başladım. Öpüştüğümüz detayını atlayarak.



Üstüme deri ceketimi geçirip çakmağı aldım ve odamdan çıktım. Altımda siyah ekoseli bir pijama altı, üstümde de siyah bir kısa kollu vardı. Değiştirmeye gerek görmemiştim. Merdivenlerden inmek üzereyken koridorun sonundaki odanın kapısı açıldı. “Hayırdır? Pijamalarla nereye?” diye soran Deniz kapısının çerçevesine yaslandı ve kollarını göğsünde buluşturdu.

“Yürüyüşe.”

“Hımm, Eflatun’la doğum günü yürüyüşüne mi?”

“Sen benim sinirimi çok bozmaya başladın,” dedim kaşlarımı çatarak.

Gülümsedi. “Ondan hiç vazgeçmedin,” dediğinde kaşlarım düzeldi. “Efla abla çok güzel ama senin gözünde daha da güzel, değil mi?”

“Öyle.”

“Lisedeyken ikinizin de sevgilisi vardı, değil mi?”

“Evet.”

“Onun yanında birini görünce kiskandın mı?”

Keyfim yerine gelmişti. Ben de merdivenin yanındaki duvara yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. “Evet.”

“Hep yanında olmak istedin mi?”

Gözlerim kısıldı. “Evet.”

“Kalbin çok hızlı atıyor muydu?”

“Bana anlatmak istediğin bir şey mi var?” diye sorduğumda yüzüme kararsız gibi baktı. Belli ki küçük kardeşimin korkuları vardı, onu anlayabiliyordum çünkü küçük Akgün de bunlara anlam vermekten korkmuştu. Küçük erkek kardeşim bir şeye karar vermek üzereydi.

Onun da Eflatun’u vardı.

“Hayır,” dedi onunla dalga geçeceğimi düşündüğünden olsa gerek.

“Geç kalma,” dedim ve yaslandığım duvardan ayrıldım. “Ben geç kaldım ve bana soracak olursan hislerini içine gömmek bok gibi bir şey. İçtiğin sudan, yediğin yemekten, aldığın nefesten hiçbir şey anlamıyorsun. Seni yiyip bitiriyor. Yüreğinde kocaman bir taşla yaşıyorsun, yaşamak da anlamsız geliyor. Biraz aklın varsa Eflatun’una açılırsın.”

“O benim arkadaşım,” dedi yutkunarak. Tahmin ettiğim gibiydi. Eflatun’u vardı.

Gülümsedim. “Annem de babamın arkadaşımıymış.” Kaşlarını çattı. Bu hikâyeyi bilmediğine emindim. Ben de gençken öğrenmişim. “Eflatun da benim arkadaşımdı.”

Dudaklarını kapattı. “Git ve platonik âşık olduğun kadınla doğum gününü kutla,” dedi gözlerini devirerek. “Bu da aramızda bir sır!” Kaçarak odasına girdi ve kapısını sertçe kapattı. Boğuk bir çığlık sesi duydum. Yastığı yüzüne kapatıp bağırdığını anlayınca, gülerek aşağı indim ve sessizce evden çıktım.



Her zamanki denize bakan yerimize doğru yürürken bankın üstünde oturan kadına gülümsedim. Kusursuzdu. Üstünde pembe saten bir pijama takımı vardı, saçını yukarıdan topuz yapmıştı. Yüzünde küçüklüğümüzü hatırlatacak tatlı bir heyecan vardı. Rahat adımlarla banka ilerleyip oturunca bana doğru döndü.

Seneler öncesini hatırlatacak şekilde aynı soruyu sordu. “Çıkarken gör-düler mi seni?”

Sırıttım. “Görseler ne olacak? Benim sana gelmemi kimse engelleyemez, Eflatun.”

Duraksadı. Bakışları gözlerimin arasında gezindi. Yutkundu. Sanki hiç değişmemişiz gibi mi hissetmişti? Eski biz gibi... Sekiz yıl sonra ilk kez bu banktaydık ama sanki hiç gidememiştik.

Gülümsedim. Ben eskiyi bırakmak istiyordum. Yeni biz her şeyden daha güzeldi. Bu düşünce güzeldi.

Eski biz değil, yeni biz.

Çakmağı çıkardığımda küçük keki kaldırdı. Kekin üstüne diktiği mumu yaktım.

“Beş,” diye fısıldadık aynı anda. Bakışlarımız çarpıştı. “Dört, üç, iki...” Mumları üflerken aynı şeyi diledim.

Umarım bir gün beni, benim onu sevdiğim gibi sever.

Efla sırtarak sordu. “Ne diledin?”

“Sen ne dilediysen onu,” dedim sırtarak.

“Ne yani, sen de mi kendini diledin?” dediğinde bunu beklemediğim için şaşırıp kaldım. Keki kenara koyup bana yaklaştı. “Hep seni diledim,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Anlamıyordum.

“Eflatun...”

Beni mi dilemişti? Benim gibi mi? Ben hep... onu dilemişim.

Gülümseyerek dudaklarımın önünde durdu. Bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Her zaman sendin.” Fısıldamasıyla kalbimin atışlarını durduramadım. Kahretsin, benim söylediğimi söylüyordu. Benden vazgeçemediğini, hep beni istediğini... “Sevdiğim... her zaman sendin.”

Daha fazla ondan uzak duramadım. Dudaklarına yapıştığımda kollarını omuzlarıma sardı. Beni kendisine çekerek öpüşüme karşılık verirken dudaklarımla onu kendime çekmenin, kendimden yapmanın, birlikte olmanın telaşındaydım.

Onu öpmek dünyanın en güzel şeyiydi. Onu sevmek çocukluğumdan beri kaçamadığım tek şeydi.

Elimi beline götürüp kendime çekerken bu öpüşmenin bize anlattığı masalı dinledim.

Biz aynı gün doğan, arkadaş olan iki ailenin çocuklarıydık. Aynı anda doğmuş, aynı anda yürümüş, aynı anda okula başlamıştık. Bizim ilk arkadaşlarımız birbirimizdik. İlk tanıdığımız insanlar birbirimizdik. Aramıza yıllar girdiğinde bile bu bağı silememiştik.

Onu seviyordum. Ona on beş yıldır âşıktım.

Beni seviyordu. Benim onu sevdiğim gibi seviyordu.



BÖLÜM ON BEŞ



“Uğraşamam dünümle ve dünümdekilerle.

Ben yarına bakarım yanımdakilerle.”

Cemal Süreya



Taylor Swift - Paper Rings

On iki sene önce

Efla sahnede parlıyordu.

Sınıf arkadaşı ve oyunda başrolü oynaması gereken Asel, dizi çekimlerinde ayağını incittiği için sahneye çıkamayacak haldeydi. Hocaları tiyatroyu iptal etmek için uğraşırken Efla, “Ben çıkarım!” diye bağırmıştı. “Bütün replikleri ezberlemiştim hocam. Ben Asel yerine oynayabilirim!”

Ve oynamıştı.

O kadar güzel oynamıştı ki koltuklardaki herkes ayağa kalkarak alkışlıyordu.

Sahne sonunda arkadaşlarıyla seyirciye selam verirken bakışları yukarı kalktı ve ilk sırada oturan, ayağa kalkmış, kocaman gülümsemesiyle ıslık çalarak kendisini alkışlayan Atı’sini gördü. Gözleri doldu. Alkışlar, ıslıklar ve bağırışlar yüreğini dolduruyordu.

Buradaydı. Senelerdir hayalini kurduğu yerde. İnsanlar onu alkışlıyordu. Sınıf arkadaşları ismini haykırıyordu.

“Efla! Efla! Efla!”

Perde kapandığı gibi Akgün koşarak sahne arkasına girdi. Odalar ve kalabalıklar arasında Efla’yı arıyordu.

“Çok iyi oynadın, Efla. Harikaydın. Herkes hayran kaldı. Elimde bir oyun var, onun için seni düşünüyorum,” diyen hocasını dinlemiyordu, Efla. Gözleri kalabalığın arasında Atı’sini arıyordu.

Tam o an, tüm o kalabalığın içinde çocuğu gördü. Akgün kendisine koşarken, “Teşekkür ederim hocam. Sonra konuşuruz, değil mi? Arkadaşım burada da,” diyerek hocasının önünden çekildi. Koşmaya başladı.

“Yarın odama bekliyorum!” diye bağırdı hocası. Gerçekten Efla oldukça başarılı bir iş çıkarmıştı. Asel biraz daha yüzeysel oynuyordu çünkü televizyon dizisinde yoruluyordu fakat Efla... tüm seyirciye duyguyu yaşatmıştı.

Efla, “Nasıldım?” diye çığlık atarak kendini en yakın arkadaşının kollarına attı. Akgün kocaman, sımsıkı kucakladı onu. Bırakmadan, bırakamazmış gibi. “Nasıldım? Bu sefer nasıldım, Ati? Güzel oynadım mı?”

Akgün sadece kızın saçlarından yükselen kokuya odaklıyken, Efla ondan uzaklaşıp çocuğun ellerinden tutarak hopladı. Farkında bile değildi etrafında olanların. Yanlarından geçen herkes Efla’yı tebrik ediyordu ama Efla’nın gözü yalnızca Akgün’ü görüyordu. Çocuğun ağzından çıkacakları merakla bekliyordu. İçi içine sığmaz gibi, aldığı alkış onu devleştirmiş gibi kıpır kıpırdı.

“Böyle herkes bana baktı mı? Beğendi mi? Herkesi boş ver. Sen ne düşündün? Bana ne herkesten! Seni söyle. Düşünceni söyle.” Etrafında döndü oğlanın. “Senin düşüncen önemli. Çok heyecanlıyım, Ati!”

“Eflatun bir dur.”

“Duramam, Ati. Duramam! Bu çok önemliydi! Asel’in oynamayacağını duyunca nasıl heyecanlandım inanamazsın! Biliyorsun işte! Bu çok iyi bir fırsattı!”

Akgün onun ellerinden tutarak Eflatun’unu karşısına aldı. Efla kocaman, iki renkli gözleriyle baktı Akgün’ün yeşil gözlerine. Akgün onun durulduğunu anlayınca yanlış anlaşılmanmaya çalışarak gülümsedi.

“Seni o sahnede gördüğüm her an heyecandan yüreğim ağzıma geliyor. Bu işi yapacaksın, bunu başaracaksın. Sen hep parlayacaksın çünkü sahne koskoca bir dünyaysa sen parlayan güneşisin sahnenin.”

Bir de... diye ekledi içinden, *bir de benim güneşim*. Bunu asla Eflatun’a söyleyemezdi. Hislerini susturamadığı için beceriksizliğine kızmaktan sesini unutmıştu. Gerçekler sesine uğramaz olmuştu.

Efla yine çığlık atarak genç çocuğun boynuna sarıldı. Olduğu yerde zıplayarak bağırmaya devam ederken Akgün güldü. “Kulak zarımı patlattın!” diyerek kurtulmaya çalıştı ama Efla’nın umurunda değildi.

“Sahnenin güneşiyim!” diye bağırarak kahkaha attı. Akgün onun ayaklarını yerden kesip etrafında döndürünce sınıf arkadaşları ısıklarla ve çığlıklarla onların sevincine katıldı. Akgün ile Efla’nın arkadaşlığını konservatuarda bilmeyen yoktu. Efla yere basan ayaklarıyla kendisini tebrik eden arkadaşlarına teşekkür etti.

“Bunu kesinlikle kutlayalım!” diye bağırdı, Asel. “Çok iyiydin. Sen bu iş için doğmuşsun kızım!”

Efla hırsı yüzünden pişmanlık duymuyordu. Eğer Asel'in de repliklerini ezberlemeseydi asla bu oyuna çıkma şansı elde edemezdi. "Asel çok teşekkür ederim ve çok geçmiş olsun. Oynamadığına sevindiğimi söylesem... bana kızmazsın umarım!"

Asel bir kahkaha attı. "Ne kızması? Ben senin gibi oynayamazdım!"

Efla, Asel'e sarıldı. Asel kötü bir kız değildi, sadece zamanında çocuk oyuncu olduğu için değer gören bir kızdı.

"Efla hep birlikte Kader Bar'a geçiyoruz. Gelirsin, değil mi?" diye bağırdı sınıfından bir çocuk.

Efla, Asel'i bıraktığı gibi Akgün'e döndü. Genç çocuk yalnızca Efla'nın heyecanını izliyor, bunun gururuyla dolan yüreğinde onun ismini haykırıyordu. Kızın kendisine döndüğünü görünce gülümsedi. "Gider miyiz?" dedi Efla heyecanla.

Kalbi çok hızlıydı. Akgün'ün kendisini izlemesinin de katkısı var mıydı bu atışa? Çok yakışıklıydı ve yürek hoplatan gülüşü Efla'ya zarar veriyordu. Efla bir süredir kalbinin ağrısıyla yaşamaktan sıkılmıştı. Akgün yine sadece bakışıyla aynı ağrıyı yaşattı.

"İstiyorsan gideriz."

"Sen istemiyorsan gitmeyelim," dedi Efla boğazını temizleyerek. Deniz'in hastalığını öğreneli birkaç hafta olmuştu. Akgün hayata uyum sağlama konusunda biraz başarısızdı. Bugün Efla'nın oyunu olmasaydı hayatta evden çıkmazdı.

"Gideriz," dedi Akgün çarpık gülüşüyle. Belli ki kız gitmek istiyordu.

"Geliyoruz! Siz geçin," dedi Efla. Asel de çocuklarla geçeceğini söyleyince vedalaştılar. Efla yanına gelince Akgün de kolunu onun omzuna attı.

"İbrahim miydi hocanın ismi?"

"Ahmet," dedi Efla düzelterek.

"Adam bir ara yanımda ağlıyordu," deyince Efla kahkaha attı.

"Ciddi misin!"

"Evet, çok duygulandı. Peçete uzattım, teşekkür edip sümüğünü sildi." Abartıyordu, adamın yalnızca gözleri dolmuştu.

Efla bunun şaka olduğunu bilse de genç çocuğun ona iyi hissettirmek için böyle konuştuğunu bildiğinden heyecanlandı. Elinde değildi. "Sen ağladın mı?"

"Ağladım."

Efla onun kolunu çimdikledi. "Yalan atma."

"Ben ve yalan? Asla," dedi Akgün.

“Ağladın yani?”

“Bir damla düştü.”

“Ya, Atı!”

Kahkahalarla geçen dakikalar sonunda Efla üstünü değiştirmişti. Akgün’ün motoruyla mekana geçmişlerdi.



Akgün telefonda annesiyle mesajlaşırken Efla arkadaşlarıyla birlikte dans ediyor, çığlık atıyor, başarısını kutluyordu.

Akgün: Deniz nasıl? Beni soruyor mu?

Annem: Sürekli seni soruyor.

Abim gelmeyecek mi diyor.

Akgün: Hafta sonu geleceğim Alaçatı’ya.

Annem: Derslerine odaklan bebeğim.

Biz Deniz’i idare ediyoruz.

Akgün sıkıntıyla derin bir nefes aldı. Deniz kemoterapiye ve ilaçlara başlamıştı. Canı yandığı için sürekli ağlıyor ve abisini yanında istediğini söylüyordu. Akgün çok zorlanıyordu çünkü derslerde kafasını toparlayamaz olmuştu. Aklında sürekli Deniz dönüyordu.

“Ne olmuş?” diye soran sesle kafasını kaldırdı.

“Ne?”

“Gergin duruyorsun. Bir şey olmuş,” diyen Efla’ya, “Deniz...” dedi çaresiz bir sesle. Telefonu cebine koydu. “Sürekli beni soruyormuş.”

“Gidelim mi hafta sonu?” diye sordu Efla hemen.

“Ben gideceğim,” dedi o da. “Böyle olmuyor. İçim hiç rahat değil.”

“Ben de geleyim.”

“Senin oyunların olur. Sen kal İstanbul’da. Ben birkaç gün durur, gelirim.”

“Deniz benim için oyunlardan da önemli, Atı,” dedi Efla sıkıntıyla. Akgün’ün yanındaki bar taburesine oturdu. “Ona ne kadar değer verdiğimi biliyorsun. Tek başına gidersen içim rahat etmez.”

“Çok zor, Eflatun,” diyen Akgün’ün elini tuttu. Akgün’ün hali kendisini perişan ediyordu. Uyuyamaz, doğru düzgün yemek yiyemez, ayık gezemez olmuştu. Okula devam etmek zorunda olduğu için İstanbul’a dönmüştü fakar akli hep Alaçatı’daydı. “O daha çok küçük. Dört yaşında nasıl kaldırsın vücudu tedaviyi? Annem sürekli ağladığını söylüyor. Çok yıprandılar.”

"Sen de yıprandın," dedi Efla üzüntüyle. "Böyle yapma." Elini okşadı genç çocuğun. "Atlatacağız bunu da. Üstesinden geleceğiz. Ben de her akşam arayıp Deniz'le konuşmaya çalışıyorum. Sesi o kadar da kötü gelmiyor."

"Akşamları dinlenmiş oluyor diyor annem. Gün içinde sürekli ağlayıp uyuyormuş."

"Bu hafta sonu gidelim, biraz dışarı çıkaralım onu. Ne dersin?"

"Tamam," dedi Akgün ve minnetle gülümsedi. Bir şey diyemeyince Efla kıkırdadı.

"İyi ki varız, değil mi?" Akgün ensesini kaşıyınca Efla onun görüntüsüne ister istemez güldü. Arkasını dönüp dans eden arkadaşlarına baktı. *Shot* atıyor ve kahkahalarla dans ediyorlardı. "Gitmek ister misin? Yoksa... dans mı edelim?"

Akgün güldü. "Dans etmeyi sevmem." *Ama sen seversin. Eğlenmeyi de gülümsemele insanı iyileştirmeyi de.*

"Ama ben severim ve sana da sevdirim!" diyen genç kız onu sahneye çekerken Akgün, "Eflatun hayır," dese de Efla onun ellerinden tutup dans etmeye başladı. Akgün olduğu yerde duruyor, etrafa *beni kurtarın* bakışları atıyordu.

*'Cause you're hot then you're cold
You're yes then you're no
You're in then you're out
You're up then you're down
You're wrong when it's right
It's black and it's white
We fight, we break up
We kiss, we make up**

Efla onunla dans ederken ve etrafında dönerken Akgün başım iki yana salladı gülerek. "Yapma."

Zıplayarak onun keyfini yerine getirmeye çalışan kız, çocuğun omzunun üstünden kafasını çıkardı. "Nedenmiş?"

"Komik görünüyorsun."

"Gül o halde!" Genç çocuğun önüne geçti. Bacaklarını açıp yumrukla-rını yere vurur gibi yapınca Akgün kahkaha attı. "İşte böyle!" Efla komik dansına devam etti.

* Katy Perry – Hot N Cold.

*Someone call the doctor
Got a case of a love bipolar
Struck on a roller coaster
Can't get off this ride
You change your mind
Like a girl changes clothes*

Efla onun etrafında yavaşça dönerek kısa kısmı söyledikten sonra çocuğun önüne geçti. Saçlarını sallayarak zıplarken şarkıya bağırarak eşlik etti. “Cause you’re hot then you’re cold. You’re yes then you’re no. You’re in then you’re out. You’re up then you’re down.”

Akgün yerinde sallanmaya başlayınca Efla istediğini elde etmenin keyfiyle deli gibi dans etti. “Katy Perry’e bayılıyorum!” diye bağırdığında Akgün kahkaha attı. Tam bir manyaktı. Keyfini yerine getirmenin yolunu buluyordu. Gece yine Deniz aklına düşecekti ve yine keyfi sönecekti ama... bunu dert etmedi. Eflatun’la dans etti, *shot* attı, bağırdı, kahkahalarla güldü.

Gece evin yolunu zor bulacaklardı fakat bu da dert değildi. İkisi yan yanayken bir yolunu bulurlardı.



“Pazar günü antrenmana gelmezsen seninle ilgili yeni kararlar vermek zorunda kalırım, Akgün,” diyen futbol hocasının yüzüne bakıyordu dik dik.

Yarın Alaçatı’ya gidecekti ve hocası yarın antrenmana gelmezse onu takımdan atacağını üstü kapalı olarak söylüyordu.

Çantasını koluna taktı yavaşça. “Beni duyuyor musun? Geleceğini tehlikeye atacağını söylüyorum sana!” Gözlerini devirerek ayağa kalktıktan sonra deri ceketinin cebinden motorunun anahtarını çıkardı.

Antrenmanı sikerlerdi. Kardeşinin yanına gidecekti. Futbol da umurunda değildi. Bundan sonra Beşiktaş maçlarını izler, kardeşi iyileşince futbolla ilgilenirse onun için takip ederdi.

“Unut oyunda oynamayı!” diye bağırdı adam tekrar. Akgün ofisten çıktıktan sonra motoruna doğru yürümeye başladı. Sahada antrenman yapan takım arkadaşlarına bakmadı. Koltuğun altından kaskını çıkarıp kafasına geçirdi. “Akgün beni duyuyor musun? Seni bir daha asla oynatmam!”

Motora anahtarını taktıktan sonra adama döndü. “Sanki oynatıyordun, göt oğlanı!” deyince hocasının sinirden kıpkırmızı olduğunu gördü. “Siktir git, bir daha da beni azarlamak için arama. Yavşak!” diye bağırdıktan sonra gaza asıldı ve oradan uzaklaştı.

Adama kardeşinin hasta olduğunu, gitmesi gerektiğini söylüyordu, adamın tek yaptığı seni oynatmam demektir. Sikerlerdi. Takım hocası genç çocuğun içindeki tüm hevesi söküp almıştı, bir de hâlâ konuşuyordu.

Akgün tüm yol boyunca kulağındaki kulaklıkta çalan Kurt Cobain* ile Efla'nın fakültesine varmıştı. Evden eşyalarını alıp Alaçatı'ya geçeceklerdi fakat Efla'ya beklemesini söylediği yere baktığında kaşları çatıldı. Efla'nın yanındaki kişi... motordan indi yavaşça.

Sarper'in burada ne işi vardı?

"Sarper seni istemiyorum! Anlaması neden bu kadar zor?" diye bağırarak Efla kolundaki elden kurtulmaya çalışıyordu.

"Efla, ben seni anladım. Gerçekten. Böyle olmasın, çözelim."

"Lan neyi çözeceksin!" diye bağırarak Akgün onlara doğru hızlı adımlarla ilerleyince Sarper alayla ona döndü. Akgün değişmişti. Hem de bayağı bir değişmişti. Daha uzun, daha serseri, daha sinirli duruyordu.

"Siz..." dedi gülerek. "Ayrılmamışsınız bakıyorum da..."

Akgün, Sarper'in elini Efla'dan uzaklaştırdı. "Biz ayrılmadık ama siz ayrıldınız! Uza buradan!" diyerek itti çocuğu.

"Sana ne lan! Ben Efla ile konuşmaya geldim."

"Eflatun'un seninle konuşacak bir şeyi yok. Anlamıyor mu kalın kafan?"

"Ati boş ver."

"Ati ve Eflatun... ne güzel lan! Ne yaptınız? Sevgili olabildiniz mi sonunda?" deyince Akgün daha fazla dayanamayıp yumruğu çocuğun suratına geçirdi. Sarper gerilerken Akgün umursamadı. Üstüne yürüdü, yakasından tuttuğu gibi bir yumruk daha geçirdi.

Efla çığlık attı. "Akgün dur!"

"Sakın beni durdurma, Eflatun!" diye bağırınca Efla şokla geri çekildi. Akgün ilk kez kendisine bu kadar sert çıkmıştı.

Yere yatırdığı Sarper'in üstüne çıktı. Delirmiş gibi yumruklarını geçiriyordu. Sarper karşılık veremiyordu çünkü üstündeki çocuk çok sinirliydi. Akgün basit bir lafa sinirlenmemişti. Zaten futbolu bırakması ve hocası yüzünden, Deniz'in hali yüzünden sinirliydi. Kimsenin lafına katlanamazdı.

Etraftaki insanlar onları ayırmak için yaklaşıp da Efla herkesi uzaklaştırmaya çalıştı. "Bir şey yok! Lütfen gidin. Ben hallediyorum!" İnsanlar

* Kurt Donald Cobain, Amerikalı şarkıcı, söz yazarı, müzisyen ve sanatçı. Nirvana grubunun vokalisti, ritim ve solo gitaristi ve ana söz yazarıydı. Cobain'in besteleri, kaygıyla beslenen şarkı yazarlığı ve düzen karşıtı kişiliği sayesinde ana akım rock müziğinin tematik geleneklerini genişletti.

karişmaması gerektiğini anlamış gibi uzaklaşmaya başladı. Efla; Akgün'e yaklaştı. "Ati dur! Öldürecek misin?"

"Avukat olacak Ati'ye de bakın," diyen Sarper kanlı dişleriyle sırtıttı. Akgün onun suratına tükürdü ve üstünden çekildi. "Seni şikâyet edeceğim!" diye bağırdı yerden doğrularak. "Avukat olmaman için her şeyi yapacağım, Allah'ın psikopatı. Bu burada bitmedi!"

"Siktir git lan!" diye bağırarak Akgün'le Sarper zar zor ayaklanıp koşmaya başladı.

"Şikâyet edeceğim seni!" Ağzındaki kanı tükürdü. "Bitireceğim seni!"

"Hadi oradan. Amcık!"

"Ati..." diyen Efla elini Akgün'ün koluna koydu. "Sakin olur musun? Lütfen."

"Şerefsiz!" diyen Akgün nefes nefeseydi. Bakışları birden Efla'ya döndü. "Bir şeyin var mı senin? Bir şey yaptı mı o pislik?"

"Hayır, sen gelmeden birkaç dakika önce geldi yanıma," dedi kafası karışmış gibi. Akgün neye sinirlenmişti? Sevgili olacakları düşüncesine mi? "Sen iyi misin?"

"Değilim!" diye çıkışınca Efla korkarak bir adım geri gitti.

"Sakin olur musun?"

"Nereden buldu bu seni?"

"Okulumun önündeyiz!" dedi Efla sinirle. "Sence nereden bulmuş olabilir?"

"Amma koyduğumun yavşağı!" Akgün sinirli nefeslerini sakinleştirmeye çalıştı. "Şikâyet edecekmiş. Annesine şikâyet eder anca. Seni taciz ettiğini söyleyebilecek mi bakalım polisler?"

"Sakin ol," dedi Efla tekrar onun önüne geçip. "Ne oldu? Anlat bana. Antrenmana gideceğim dedin. Bir şey mi oldu?"

"Bıraktım takımı," diyen Akgün ile Efla şok içinde ona bakakaldı. "Neymiş, Deniz'in yanına gidersem beni bir daha oyuna sokmazmış! Ben onu götüme sokacağım, görecektir oyunu!"

"Sanki önceden sokuyordu!" dedi Efla sinirle. Belki Akgün oynar diye lig maçlarına gidiyordu fakat Akgün sürekli kulübede bekliyordu. Her seferinde büyük bir hayal kırıklığıyla eve dönüyorlardı. "Geri zekâlı adam! Bok yesin o!"

Akgün birden Efla'nın yüzüne baktı. Bunu beklemediğinden siniri bozulmuş gibi gülmeye başladı. "Ne dedin sen?"

“Bok yesin!”

Akgün kahkaha atınca Efla da gülmeye başladı. İkisinin de sinirleri altüst olmuştu. Genç çocuk sabırla ona döndü. “Sana da patlamış gibi oldum. Bağırarak istemedim.”

“Sorun değil,” dedi Efla da gülümseyerek. “Anladım zaten. Salak adam yüzünden sinirlisin. Bir şey olmaz.” Etrafına bakındı. “Hadi gidelim artık. İnsanlar bize bakıyor...”

Akgün derin bir nefes alarak Efla’ya kaskı uzattı. Genç kız kaskı kafasına takınca oradan uzaklaştılar.



Akgün aylardır Alaçatı’daydı. En son Alaçatı’ya gittiklerinde Deniz, Akgün’ün gitmesini istememişti. Son söylediği cümle yüzünden Akgün, İstanbul’u gözden çıkarmıştı.

“İstanbul’dan nefret ediyorum, abimi benden alıyor.”

Sınavlarına girmek için birkaç günlüğüne İstanbul’a gitmiş, sonrasında yeniden Alaçatı’ya geri gelmişti. Deniz’in başından ayrılmıyordu. Futbol da okul da İstanbul da gözünde bir hiçten ibaretti. İçinin rahat etmediği tek konu, Efla’nın orada yalnız olmasıydı fakat bu süreçte Efla sürekli Akgün’le dertleşiyordu. Her gün mesajlaşıyorlardı.

Efla dönem bittikten sonra birkaç günlüğüne Alaçatı’ya dönmüştü. Bu süreçte Akgün’ü birkaç kez Deniz’in yanındayken görmüştü çünkü Akgün küçük çocuğun yanından ayrılmıyordu. Pek vakit geçirememişlerdi. Bu sorun değildi. Akgün’ün kardeşinin yanında olması gerekiyordu elbette.

Telefonuna gelen mesajlara bakınırken bu birkaç ayda hayatının nasıl değiştiğine şaşırıyordu. Ahmet Hoca’sı ve Güneş Hoca’sı Efla’nın rol aldığı sahneleri artırmıştı. Efla okuldaki oyunlarda yer alıyor, dışarıda da birkaç tiyatrodan görünüyordu.

Basamakları yavaş yavaş çıkıyor, zirveye odaklanmış halde yapması gerekeni yapıyordu. Gözü karaydı. Tahta oturmayı kafaya koymuştu.

İçinde yanıp duran alev bedenini değil, yolunu aydınlatıyordu. Alev, tiyatro aşkıydı. Alev, zirve aşkıydı. Alev, sanat aşkıydı. Yanacaktı ki parlasın. Baştan başlayacaktı ki yolu görsün.

Telefonu çalmaya başlayınca düşüncelerinden uzaklaşıp ekranda yazan isme baktı.

“Ati?”

“N’aber?” diye soran Akgün’le birlikte oturduğu yerden doğruldu.

Kalbi hızla atmaya başlarken, “İyi,” dedi son harfi uzatarak. “Sen?”

“Ben...” Sıkıntılı bir nefes verdi Akgün. “Bilmiyorum.”

Çocuğun sesindeki tonla birlikte, “Neredesin?” diyen Efla hemen yatağından kalktı ve hızlı adımlarla dolabına ilerledi. Çantasını çıkardı. “Hastanede misin? Otobüs on dakikada bir caddeden kalkıyor. Hemen geliyorum.”

“Kapının önündeyim.”

Efla duraksadı. “Hangi kapının?”

“Sizin kapının,” dedi Akgün gözlerini acıyla kapatarak. Çok yorgundu. Deniz son günlerde iyiye gidiyordu fakat Akgün uyku uyuyamıyordu. Annesi biraz eve gidip dinlenmesini söyleyince Akgün soluğu Efla’nın kapısının önünde almıştı.

Dinleneceği tek yer olduğundan mıydı, yoksa ev olduğundan mı bilmiyordu Akgün. Buradaydı. Onun penceresine bakıyordu.

“Ne?” diyen Efla koşarak pencereye gitti. Gerçekten de Akgün motora dayanmış, telefonla konuşuyordu. Göz göze geldiler. “Eve mi döndün?”

“Eve mi döneyim?” dedi Akgün sabırlı bir sesle. Etrafına bakındı. Hava karanlık olduğu için dışarda vakit geçiremeyeceklerini anlıyordu. “Sizinkiler evde mi?”

“Evde...”

“Bizimkiler hastanede. Bizde film izleyelim mi? Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var.”

“Tamam! Sen eve geç, ben hemen geliyorum,” diyen Efla telefonunu kapattı. Üstüne baktı. Altında spor şortu, üstünde de salaş bir tişört vardı. Zaten evde takılacakları için üstüne bir şey almadan merdivenlerden inmeye başladı. “Anne, baba! Ben Atilere geçiyorum. Film izleyeceğiz!”

“Tamam bebeğim!” diye bağırdı babası. “Ne zaman gelirsin?”

“Eğer uyuyakalırsam yarın gelirim. Sizi seviyorum!”

“Biz de seni!” diye bağırdı Kübra.

Anahtarını alıp kapıdan çıktı ve koşar adımlarla karşı eve geçti. Kapıyı çalacaktı ki kapının aralık olduğunu gördü. İçeri girdi çabucak. “Ati?”

“Buradayım!” diyen ses salondan geldi. Efla salona geçtiğinde Akgün’ü koltukta öne doğru eğilmiş, ellerini yüzüne kapatmış halde buldu.

“Ati ne oldu?” diye sorduğunda Akgün kafasını kaldırdı. Efla yüzünü gördüğü gibi yavaşça onun yanına oturdu. Yorgunluktan yüzü çökmüştü. Gözleri kıpkırmızıydı ve dudakları susuzluktan çatlamış gibiydi. “Deniz’e bir şey mi oldu?”

“Çok yoruldum, Eflatun.”

Çocuğun sesiyle birlikte Efla canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. “Ati... ben her zaman buradayım,” diyerek onun omzuna dokununca Akgün kalbinin çaresiz atışlarına dayanamaz gibi gözlerini kapattı. Bu atışlar acıtiyordu aslında ama... insan acısının dibinden de ayrılamıyordu. “Bu dönemin ne kadar zor olduğunu görebiliyorum. Deniz daha çok küçük-”

“Saçlarının çıkmadığını fark etti,” demesiyle Efla sessiz kaldı. “Sabah neden benim de sizin gibi saçlarım yok diye sordu. Annem ağlama krizine girdi, babam Deniz’i sakinleştirmeye çalıştı. Ben... bir şey yapamadım.”

Efla güçlü durmaya çalıştı. Deniz kendisini de çok üzüyor, çok zorluyordu. Alaçatı’ya geldiği gibi Deniz’in yanına gitmişti ve küçük çocuk yalnızca ağlayarak, “Ben çok hastayım, doktorlar beni iyileştiremiyor. Hastaneden çok sıkıldım, beni buradan çıkarın,” diyordu.

Akgün’ün yaşadığı zorluğu yalnızca tahmin edebilirdi. Yaşamaktan korkar, destek olmaya çalışır, onlarla empati yapmaya çabalar. Elinden başka bir şey gelmiyordu.

“Ne yapabilirsin ki?” dedi Efla üzgünce. “Deniz yavaş yavaş bir şeylerin farkında varmaya başladı. Bu dönemde de sadece size sorabiliyor aklına gelenleri.”

“Toparlayamıyorum,” dedi Akgün yüzünü sıvazlayarak. “Eflatun olmuyor. Güçlü duramıyorum. Annemle babamın bana ihtiyacı var ama benim...”

Sana. Benim yalnızca sana ihtiyacım var.

Efla onun kafasını kendisine çekip sımsıkı sarıldı genç çocuğa. Akgün onun kokusunu duyduğu gibi dik duran omuzlarını indirdi. “Ben buradayım. Senin yanımdayım. Çok az kaldı... Her şey çok güzel olacak, Ati.”

“Olacak, değil mi?”

“Olacak ve bu zamanları anı olarak hatırlayacağız. Deniz futbolcu olacak, sen savcı olacaksın...”

“Sen de oyuncu,” dedi Akgün kısık bir sesle.

Efla güldü. “Ben de oyuncu olacağım. Kötü günleri unutacağız. Ailelerimizle yine bir arada olacağız. Güleceğiz, eğleneceğiz, yaşayacağız.”

“Deniz’i seviyorum,” dedi Akgün burnunu çekerek.

Seni seviyorum. Lütfen gör. Sana ihtiyacım olduğunu gör. Senden başka tutunacak kimsem yok.

“Ben de seviyorum. Deniz bizim bir tanemiz,” dedi Efla.

Senden hoşlanıyorum. Lütfen iyileş. Bana tutunman için elimi uzattığımı gör. Benden başka tutunacağın kimsen yok.

Akgün sessizliğin içindeki atışları duyunca kaşlarını çattı. Bu atışlar kendi kalbinden mi, yoksa Efla'nın kalbinden mi geliyordu? Kulakları sağır mı olmuştu? "Eflatun," diyen Akgün birden hissettiği cesaretle kafasını kaldırdı. Bakışları çarpıştığında Efla'nın dolu gözlerle kendisine baktığını gördü.

"Atı?"

Akgün'ün bakışları yavaşça Efla'nın dudaklarına düştü. Efla onun bakışlarının düştüğünü görünce kendisinin de bakışları genç çocuğun dudaklarına düştü.

"Ben..."

"Sen?" dedi Efla kalbi ağzında atarken.

Kalbi... atmamalıydı böyle. Çok tehlikeliydi. Başkasına atamaz mıydı? Akgün olmazdı. O öpücüğü unutmuşlardı, unutmuş olmalıydı.

Unutamıyorlardı.

Akgün kafasını yaklaştıracak gibi olunca Efla boğazını temizleyerek birden Akgün'ü bıraktı. Genç çocuk son anda kendisini düzeltti. Efla nefessiz kalmış gibi bakışlarını başka yere çevirdi. Düşüncelerini hızlıca topladı.

"Arkadaşın olarak..." dedi boğazını temizleyerek. Dostça bir tavırla elini tuttu genç çocuğun. "Buradayım. Yanındayım. Elini tutuyorum," dediğinde Akgün birden gördüğü tavra şaşırarak baktı.

"Evet," dedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Az önce bir hata yapmak üzereydi. Efla bunu fark etmiş ve kaçmıştı. İyi mi yapmıştı yoksa kötü mü... bilemiyordu. "Ben... Uykusuzum. Birkaç gündür uyuyamıyorum. Onu diyecektim. Kafam dağıldı bir an."

"Uyuyalım," dedi Efla saçlarını geriye atarak. Sıcaklamıştı. Yüreği korkuyla çarpıyordu. Korkuyla mı çarpıyordu? "Şey yapalım... Uyuyalım."

"Uyuyalım," dedi Akgün bakışlarını yere çevirip. Gözlerini ağır ağır kapatıp açtı. "Koltuğa uzanayım ben. Sen de..." Bakışlarını diğer koltuğa çevirdi.

"Evet evet," dedi Efla hızla. "Ben de şu koltukta yatayım." Ayağa kalkıp diğer koltuğa geçti. Akgün de oturduğu koltukta rahat bir pozisyona geçip uzandı. Efla yastığı koltuğun koluna koyup eliyle düzeltti. "Buradayım. Sen uyuyana kadar gitmeyeceğim."

"Ben uyuduktan sonra da gitmesen?" dedi Akgün. Genç çocuk bakışlarını ona çevirince Efla çocuğun ses tonuna karşılık omuzlarını düşürdü.

İç i kıyılır gibi baktı. "Gitmem," dedi derin bir sesle. "Sen uyuduktan sonra da gitmem."

Genç çocuk uyudu, genç kız gitmedi. Gidemedi.

Akgün sakın nefesler alırken Efla onun yattığı koltuğun hemen yanında diz çöktü. Ati'sinin saçlarını yüzünden çekip onu izlemeye başladı. "Ati..." diye fısıldadı içinden. "Benim kalbim niye sana böyle çarpıyor?"

Genç çocuğun yanağındaki çizgilere dokundu. Güldüğünde belirginleşen bu çizgileri parmak uçlarıyla geçti.

"Ati, ben çok korkuyorum," diye fısıldadı bu sefer sesli bir şekilde. "Ben seni kaybetmekten çok korkuyorum."



*Efla Korkmaz
2024, Alaçatı*

"Annem," diyerek annemin yüzüne öpücükler kondurmaya başladım. "Hadi uyan. Kahvaltı hazır."

Annem kafasına geçirdiği şapkasıyla yatıyordu. Peruğunu geceleri çıkarıyordu fakat gün içinde babama güzel gözükmek için çabalıyordu. Türlü peruklarla babamın karşısına çıkıp onu eğlendiriyordu.

Sarışırken nasılım? Kızılken nasılım? Hâlâ güzel miyim? Beni seviyor musun, diyordu.

Babam her seferinde aynı cevabı veriyordu. *Her halinle güzelsin, dünyam.*

Annem öpücüklerimden huzursuz olarak yüzümü itti. "Eflacığım biraz uzaklaşır mısın?" diye sorduğunda yanına atladım.

"Hayır, uzaklaşmam! Ben senin kızınım ve beni sevmek zorundasın!"

Annem gülerek gözlerini açtı. Halsizdi. Uyanırken de otururken de gezerken de gülerken de halsizdi. Onun hali canımı çok yakıyordu. Tedaviye ara verilmişti. Bir süredir evden çıkmadığı ve kimseyle görüşmediği için dün onu gezmeye çıkarmıştım. Yanından ayrılamıyordum çünkü bir şey olmasından çok korkuyordum. Babamın da ben varken biraz da olsa dinlenmesini istiyordum. Gerçi o yine de kendisini yoracak bir şeyler buluyordu.

Annem güçlü bir kadındı. *Bu hastalık beni yenemez, korkmayın* diyordu. Biz ne zaman üzgün dursak bizimle dalga geçiyordu. *Ne için üzüldüğünüzü anlamıyorum, çok az kaldı ondan kurtulmama,* diyerek gülüyordu.

Nasıl yakalandığını bilmiyorduk. Babam, benim gece hayatına kapıldığım dönemde annemin durumundan bahsetmemişti. En sonunda ben durulmuyorken annem hastaneye kaldırılmıştı. Babam da daha fazla saklayamayacağını düşünüp beni Alaçatı'ya çağırmıştı. İlk geldiğim zamanlarda... annemin hali yüzünden serum almak zorunda kalmıştım.

Annem benden tek bir şey istemişti. *Bırak artık gece hayatını. Bırak artık her şeyi. Lütfen kızım. Tekrardan benim Efla'm ol.*

Annem kemoterapi alırken ben de alkol bağımlılığım için tedavi görmüş, alkolü tamamen olmasa da bırakmıştım. Birkaç ay tamamen Alaçatı'da kalmıştım. Korkmaz ailesi olarak toparlanmaya, iyileşmeye karar vermiştik. O dönemde babamın desteği büyüktü. Çok yorulsa da bizim için çabalamayı asla bırakmamıştı.

Annem beni kolunun altına alıp kafamın üstünden öptü. Ona sarıldım. Burnumu sızlatan yaşları umursamamayı seçtim. "Doğum günün kutlu olsun güzel kızım."

"Teşekkür ederim. İyi ki doğurmuşsun beni, değil mi?" dediğimde kıkırdadı.

"Vallahi ne güzel doğurmuşum," deyince ben de güldüm. "Sen benden de güzelsin."

"Senden daha güzel değilim annem."

"Doğru, ben istediğim zaman saç rengimi değiştiriyorum. Saçlarım da yıpranmıyor," deyince gülüşüm soldu. Bu sefer gülme sırası ondaydı. "Ne var? Senden daha güzelim işte."

"Anne..." Burnumun direği sızladı. Göğsüne sakladım kafamı. "Öyle demesene."

"Aman, Efla!" dedi o da sinirle. "İki dakika eğlenmeye gelmiyor anneciğim." Omuz silkтім. Kendisiyle dalga geçmesinden nefret ediyordum. Bir süre sessiz kaldığımda tekrar konuştu. "Baban, Akgün'le konuşmuş."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Ne?" dedim şaşırarak. "Ne zaman?"

"Dün sabah."

Babam, Akgün'le aramızın nasıl düzeldiğini sorunca bazı detayları atlayarak her şeyi anlatmıştım. En sonunda... onu arkadaş olarak göremediğimi söylemiştim.

"Basit bir hoşlantı olduğunu düşündüm ama... ben onu seviyorum, baba. Atı'yi seviyorum. Nasıl düşüneceğini biliyorum, *Akgün aklını mı çeldi* diyeceksin ama ben ona inanıyorum. Sebepleri olduğu için gitti ve artık yanımda. Benimle."

İlk tepkisi, "Affettin mi?" olmuştu.

"Affetmedim ama anladım," demiştim üzgünce. "Beni sevdiğini anladım. Üniversitedeyken bu hislerimi bastırmıştım ama artık biliyorum. Ona karşı hislerime anlam verebiliyorum. Ben hep Akgün'ü sevdim."

"Sen nasıl diyorsan öyle olsun prensesim. Baban olarak... burada olduğumu biliyorsun." Onu çok seviyordum. Babama sahip olduğum için çok şanslıydım.

"Ne demiş?" diye sordum anneme.

“Kızımı üzme demiş,” dedi annem de. “Akgün de artık senin yanında olduğunu söylemiş. Baban onu dövmek için tekvandoya başlaması gerektiğini düşünüyor.”

Kahkaha attım keyifle. “Babamın şiddete meyilli olduğunu bunca sene sonra öğrenmek sürpriz oldu.”

“Aşkım konu sen olunca baban bir terminatöre dönüşüyor.”

“Bir de sen olunca...” diyerek öptüm onu.

“Üniversitenin son senesindeyken... ne oldu size?” diye soran annem bu konuyu ilk defa dillendiriyordu. Hiç sormamıştı.

“Bilmiyorum anne...” dedim hüznle. “Akgün yorulduğunu söyledi. Beni ararsın dedi ve evden gitti. Bir daha da... biliyorsun ki aramadı. Evdeki eşyaları babamlarla boşalttıktan sonra bir daha ondan haber alamadım.”

“Bir şey onu çok kırmış olmalı.”

“Bazı yanlışlar yaptık,” dedim derin bir nefes alarak. “Artık o yanlışları yapmak istemiyoruz. Kaçmayacağımıza karar verdik.”

“Sevindim bebeğim,” dedi yorgun bir sesle. Beni bırakıp yatakta doğruldu. “Sen masaya geç, ben elimi yüzümü yıkayıp geliyorum.”



Hazırlandıktan sonra evden çıkarken anahtarımı almayı unutmamıştım. Kapıyı çekmeden önce, “Ben birkaç saate gelirim! Sizi seviyorum,” diye bağırdım içeriye doğru.

“Biz de seni!” diye seslendi babam. Arka tarafta, mutfakta oldukları için sesi uzaktan gelse de ne dediğini duymuştum.

Yolun kenarında bekleyen Akgün, motoruna dayanmış halde beni izliyordu. Gülümsedim. Dün gece doğum günümüzü kutladıktan sonra gökyüzüne bakarak sohbet etmiş, gece geç olunca da evlerimize geçmiştik. Evlere dağıldığımız andan beri iki dakikada bir mesaj atmıştı.

Ati: Beni seviyorsun, değil mi?

Efla: Evet.

Ati: Her zaman bendim, değil mi?

Efla: Evet, sendin.

Ati: Bir daha söyle.

Ati: Ne her zaman bendim?

Efla: Sevdığım.

Sonra üstü çıplak, yatakta yatarken sırtıttığını gösteren bir fotoğraf atmıştı.

Ati: Bir daha söyle. :D

Ona yaklaşırken karizmatik bir şekilde gülümsedi. Bu sefer üstünde takım elbisesi değil, deri ceketı vardı. Altındaki siyah kazağı, siyah pantolonu ve aynı renkteki botlarıyla tam olarak karanlık Ati'm olarak görünüyordu.

Ben de üstüme eskitme, kahverengi bir deri ceket, içime bir *bralet* ve altına da siyah bir kot şort geçirmiştim. Ayağımda da kahverengi çizmelerim vardı.

"Günaydın," dediğimde dayandığı motorundan uzaklaştı. Yaklaştım ve kollarımı boynuna sarıp sımsıkı sarıldım. "Doğum günümüz kutlu olsun!"

"Doğum günümüz kutlu olsun bebeğim," diyerek kulağıma fısıldadı. Kalbimin atışları hızlandı. En azından artık bu hıza anlam verebiliyordum. Sevdığım adamın kolları arasındaydım.

"Kübra teyze nasıl?" diye sordu.

"İyi," dedim derin bir nefes alarak. "Hastalığıyla dalga geçmeyi seviyor."

Akgün gülümsedi. "Çünkü yeneceğini biliyor," dediğinde ona umutla baktım.

"Yenecek, değil mi?"

"Yenecek!" dedi Akgün kesin bir sesle. "Biz neleri birlikte atlattık, Efla-rın... Bunu mu atlatamayacağız?"

"Yarınlarda da yan yanayız," dediğimde burnumu sıkıştırıp yüzünü buruşturdu.

"Yan yanayız tabii," dedi gülümseyerek. "Kübra teyze bunları atlatacak ve biz, Deniz'de olduğu gibi bugünleri sadece birer anı olarak hatırlayacağız."

İnanıyordum. Yine bir aradaydık ve bunu da yenecektik. "Evet," dedim kendime gelerek. "Ee, ne yapıyoruz?" dedim derin bir nefes alıp. Akgün benden uzaklaşırken etrafa bakındı. Birden uzaklaşmasına şaşırarak ona bakmaya başladım. "Ne yapıyorsun?"

"Sevgilimi öpmek için çevre kontrolü yapıyorum."

Sevgilisi...

Bunu kararlaştırmaya gerek yoktu. O beni seviyordu, ben de onu. Gerçi çıkma teklifi etseydi daha mutlu olurdum çünkü içimdeki o heyecanlı kız hâlâ yerindeydi. Ati'mden çıkma teklifi almak bir şeyleri telafi eder miydi,

bilemiyordum. Akgün direkt sevgili kanalına geçiş yapmıştı. Onu anlıyordum. Hevesini ve çocuksuluğunu anlamamak için deli olmak gerekiyordu.

Ben de aynı şeyleri hissediyordum!

Kıkırdadığımda birden beni belimden çekti ve diğer elini boynumdan kulağımın arkasına doğru uzattı. Saçlarım parmaklarının arasında dururken dudağıma eğildi. "Kontrol ettin mi?" dedim sırtarak.

"Evet, sevgilimi öpebilirim."

Öpücüğünü bıraktığında dudaklarımı aralamamla kafamı kendisine çekti. Yumuşak olması gereken öpücük, yolundan çıkmaya başlarken dudaklarımız arasından çıkan sesler de göğsümde bir sızı bıraktı. Belimdeki eli, ceketimi yukarı sırtarak çıplak tenime dokunduğunda koluna tutundum.

Düşüşe geçecek gibiydim!

Dudaklarımdan ayrıldı. "Rüzgar biraz beklese mi?"

Bugün Rüzgar'ın evine gidip senaryoyu konuşacak, onay verecektik. "Bilmiyorum," dedim nefes nefese. Cidden... Rüzgar yarını bekleyebilir miydi?

"Ben on beş sene bekledim, Rüzgar da bekleyebilir."

Kıkırdadığımda o da dudaklarımın üzerinde gülmeye başladı. Bir öksürük sesi yükselince Akgün'ü iterek uzaklaştım ve arkasına baktım. Tasmaşından tuttuğu Efes ile kapının önünde bizi izleyen Deniz'i gördüm.

"Burada aile var," dedi Deniz sırtarak. "Çocukların edebini bozuyorsunuz."

"Edep diyor..." diyen Akgün burnundan sinirli bir nefes verdi.

Deniz'e bakarken gülümsedim. "Nasılın canım?" Deniz'le neredeyse her hafta bir kez konuşurduk. Telefonda konuşmasak bile mesaj atardı. Birkaç gün sonra mesajına döndüğümde de trip atardı ama genel olarak irtibatı asla koparmamıştık.

Ne zaman Alaçatı'ya gelsem dibimden ayrılmazdı.

"Edebi bozulmuş gibi. Sen?"

"Edebini sikeceğim o olacak," diyen Akgün'e uyarı gibi baktım. Çocuk vardı!

"İyiyim." Akgün'ün önünden çekilip ona doğru adımlamaya başladım. "Seni çok özledim." Kollarımı ona sardığımda Deniz de karşılık verdi. Efes bacaklarımı yalarken köpeğe ters ters bakmayı ihmal etmedim. Bu köpeğin beni yalamakla ilgili sıkıntısı vardı.

Bu huyunu babasından mı kapmıştı acaba?

"Ben de özledim, Efla abla ama bana gördüklerimi unutturabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun," dediğinde onun belini çimdikledim. Acıyla bağırdı.

"Sen çok ukala bir çocuksun," diyerek ayrıldıktan sonra bakışlarımı yolun karşısındaki sevgilime -aman Allah'ım bunu söylemek bile garip hissettiyordu- baktım. "Kime çektin acaba?"

"Baş harfi Akgün Tan Acar," diyen Deniz gıcık gıcık sırtıyordu. "Neyse tamam, gerilmeyin. Kimseye söylemem."

"Söyle istiyorsan," dedi Akgün.

"Yok abim," dedi göz kırparak. "Ben zeki biriyim. Bankamla aramı iyi tutarım."

Akgün gözlerini devirirken ağzının içinden söylendi. Deniz'e döndüm. "Dünkü maç nasıldı? Sonradan haberim oldu yoksa gelirdim, biliyorsun."

"Sorun değil," dedi Deniz sırtarak. "Zaten geceye hazırlık yapman gerekiyordu senin."

Dayanamadım ve kafasına bir tokat geçirdim. "Ne biçim konuşuyorsun sen?" dedim aceleyle. Kafasını okşarken bana şokla baktı. Belli ki benden bunu beklemiyordu. "Ne gecesi, ne hazırlığı?"

"Dün gece ne oldu da bu kadar kızdın, Efla abla ya?" dedi isyanla. "Ne dedim? Siz parkta mum falan üflemiyor musunuz? Onu söyledim. Nedir bu öfke?"

"Üfleyeceğim ben seni!" diyen Akgün sinirle ona baktı. "Hadi defol git! Efes'i mi gezdireceksin, Eflatun'a mı gideceksin, ne yapacaksan yap."

"Abi sırdı!" diye bağırdı öfkeyle. "Sana inanmıyorum. Sapla hançeri kalbime-"

"Başlatma hançerine. Hadi!"

Anlamayarak Akgün'e döndüm. "Eflatun'a mı gideceksin derken?"

"Abi hayır!" diye bağırdı Deniz. "Abi lütfen!"

Akgün sırtarak bize doğru yaklaştı. Yanımda durdu ve kolunu omzuma atıp kardeşinin gözlerinin içine baka baka, "Deniz'in de Eflatun'u varmış," deyince kocaman gülümseyerek Deniz'e döndüm.

"Ay! Çok sevindim senin için, Deniz! İsmi ne?"

Deniz beni umursamadan abisinin gözlerinin içine bakarak, "Abim on beş yıldır sana âşık," dedi. Pekâlâ, böyle yüzüme vurulmasını beklemiyordum. Bir an kaşlarımı çattım.

Akgün, “Biliyor. Bana karşı kullanacağın hiçbir şey kalmadı,” dedi ve uzanıp kardeşinin burnunu sıktı. “Minik velet... elime düştün. Sınırlarımı zorlamayacaktın.”

“Ayrıca abim babama seni ta küçüklükten beri anlatıyordu!”

Kafamı iki yana salladım ve Deniz’e *olmuyor* der gibi baktım. Deniz omuzlarını düşürdü. “Ayrıca benimkisi Mavi, Eflatun değil!” Efes’e döndü. “Yürü oğlum. Bu insanlardan uzaklaşalım,” diyerek koşmaya başladı. “Sevgili olduğunuzu falan her şeyi biliyorum. Öpüştüğünüzü de herkese söyleyeceğim!”

Ona gülerek baktım. Sonrasında Akgün’e dönüp, “Demek babanla beni konuşuyordun,” dediğimde beni yürütmeye başladı.

Kafasını eğip gülümsememek için dilini yanaklarında gezdirdi. “Vardı derleştığım biri.”

“Baban mıydı bu da?”

“Arkadaşlık kurma konusunda beceriksizdim.” Yandan bana baktı. Motorun başına geçtiğimizde, “Sana mı anlatsaydım?” dedi.

“Anlatabilirdin,” dedim omuz silkerek. “Akıl verirdim sana.”

“Aynen, ukala olan da benim,” diyerek kaskı uzattı. “Hadi, Rüzgar’ı on beş sene bekletmeyelim.” Kaskı kafama taktım. Oyunbozan bir tavırla kaskına kaskımla vurduğumda güldü. “Eğlence arıyorsun.”

Sırıttım kaskın altından. “Aramama gerek yok. Eğlencem sensin.”

Yüzlerimiz birbirine dönükken eğildi ve kaskını dudağımdan öper gibi benimkine değdirdi. Öpücük sesi yükselttiğinde kahkaha attım. Omzuna vurup, “Şapşalsın!” deyince o da kahkaha atmaya başladı.

“Atla!”



Ben diken üstünde otururken, Rüzgar da oturduğu tekli koltuğundan sorgular gözlerle bana bakıyordu. Gözünde ince, kırmızı renk bir kemik gözlük vardı. Saçları bembeyazdı ve kısa kullanıyordu. Üstünde krem rengi bir pantolon-yelek takımı vardı. Ev halinden farklıydı. Acaba benim için mi hazırlanmıştı?

Onunla en son lisedeyken konuşmuştum. Oyunlarına çok kez gitmiş, hatta kulise girmeye çabalamıştım ama becerememiştim. Beni hatırlıyor olabilir miydi?

Ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırmış şekilde söze girmeye hazırlanıyordum ama... karşımdaki insan, çocukluğumda hayran olduğum bir

oyuncuydu! Yeniden onunla ilk tanıştığım yaştaymışım gibi hissetmekten alıkoyamıyordum kendimi.

“Projelerini takip ettim,” diyerek lafa girdiğinde kafamı kaldırdım. “Oynadığın projelerde kendini göstermeyi biliyorsun.”

“Teşekkür ederim, Rüzgar Hanım. Sizden bunları duymak çok... gurur verici.”

Akgün benim aksime koltukta öne eğilmiş, Rüzgar’ın çalışanının getirdiği keki ağzına tıkmaya çalışıyordu. Bakışlarımı ona çevirdiğimi görünce bir bana, bir Rüzgar’a bakarak ağzını süpürdü. “Evet,” dedi ağzı doluyken. “Katılıyorum.”

Rüzgar ona gözücuyla baktıktan sonra bana döndü. “Kim aldı seni konservatuvara?”

Söyleme şekline şaşkınlıkla baktım. Akgün de tersliği anlamış gibi kafasını kaldırdı. “Efendim?”

“Kim aldı diyorum? Hangi senaryoyla ve neye güvenerek aldı?”

“Güneş Rena, Ahmet Tapar, Leyla Günsoy-”

Burnunu kııştırdı. “Yeni nesil oldukları belli,” dedi memnuniyetsiz bir biçimde. “Neredeyse hiç tiyatro deneyimin yok. Açık gişe oyun oynamamışsın. Sıfırsın. Hep televizyon, hep televizyon cicim! Yeteneğin yeterli mi sence?”

Beni mi aşağılıyordu? Beni? Sıfırdan başlayan ve çabalarıyla göz önüne çıkan beni?

“Siz söyleyin,” dedim ellerimi dizlerime sürterek. Hayatımda daha önce hiç ellerimin terlediğini hissetmemiştim, şu an ellerimden su fişkırıyordu sanki. “Senaryoyu direkt benim için yazıp teklifi bana gönderdiniz. Sizce yeteneğim yeterli mi, Rüzgar Hanım?”

Kaşlarını kaldırdı. “Tiyatro... ateştir. Yanarsa sönmez, üstüne buz atsan buzu eritir, su buhar olur. Sense tüm bu olanlar arasında dik durursun ki tiyatroyu layıkıyla yerine getirebilesin. Söyle bana cicim. Yanıyor mu içindeki ateş?”

“Gençliğimde yanmaya başladı.”

“Sonra?”

“Kısıldı. Sönmedi. Yalnızca ateşimin gücü kalmadı.”

“Sana senaryoyu gönderdim çünkü ben gücü severim.” Gözlerini kısıtı “Senin gibi.” Anlamayarak baktığımda, “Ben oyuncunun hırslısına, azimlisi- ne, inatçısına bakarım. Senin gözlerin yer ve gök, tavrın dalga. Dalgalanıyor,

durulmuyorsun. Çabuk siliyor, gözden kaybolmuyorsun. Benim... dalgalara rağmen yıkılmayacak birine ihtiyacım vardı," dedi. İşaretparmağıyla beni gösterdi. "Sen... farklısın."

Gözlerimi ondan alamıyordum. Tüm hayatını tiyatroya veren, benim yaşımın bilmem kaç katı oyunlarda rol alan, kendi tiyatrosunu kuran fakat yaşlandığı için devreden usta beni övüyordu.

Dünya çevremde mi dönüyordu? Hayır, ben dönüyordum. Rüzgar Biri-cik beni istiyordu.

"Tiyatro oyunculuğuma güvenmiyorsunuz," dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Hayır, cicim. Senin daha çok yolun var. Söyle bana, senaryoyu okudun mu?"

Hızlı ve aceleci bir şekilde konuşmaya başladım. "Göz gezdirdim. Sah-neleri anladım. Benden istediğiniz şeyin farkındayım ve gerçekten çok başa-rılı bir senaryo. Senaryonun hepsini bitirmeden önce sizinle görüşme işini öne çektim. Sizin isminizi görünce çok heyecanlanmıştım."

"Hâlâ iki sıfır önde misin?"

Aman Allah'ım! Seneler önceki beni hatırlıyordu. Olduğum gibi farklı-yım diye bana iki adım önde başlamışsın demişti.

"Beni hatırlıyorsunuz!" dedim heyecanla dikleşerek. Ona gözlerimi aç-a-rak bakarken gözlerini kıstı. Öne doğru eğildi.

"Bu gözlerin unutulabileceğini mi düşünüyorsun cicim?" dediğinde res-men elim ayağım titredi. "Ayrıca..." diyerek gözlerini Akgün'e çevirdi. O sırada Akgün çayını yudumluyordu. "Bu yakışıklıyı da hatırlıyorum."

Akgün ona umursamazca baktı. İki saattir Rüzgar'ın bana olan konuş-ması onu etkilememişse benziyordu. Ben... utanmasam titreme krizine gire-cektim. Akgün, "Benden rol çalmanızı hoş bulmadım. Tiyatro gelirinden telif istiyorum," dediğinde Rüzgar şuh bir kahkaha attı.

Gerginliğimi yendim sandım. Hayır, oldukça gergindim.

"Ve kendisi hiç değişmemiş," dediğinde yutkunarak ona döndüm. "Çok insanla tanıştım, çokça kez sahneye çıktım, kendi tiyatromu kurdum, çok fazla oyuncu eğittim cicim," dediğinde dudaklarım titredi. Gülümsedim. "Hiçbir senaryomu bir oyuncuyu düşünerek yazmadım ama daktilomun başına oturduğumda aklımda tamamen sen vardın." Tekrar Akgün'e baktı. "Siz vardınız."

"Gururum okşandı," diyen Akgün sırıttı.

"Hâlâ daha ayrılmamanıza şaşırmadım. Bu çocuk sülük gibi seni bırakmazdı ama sen bunca üne, şöhrete rağmen hâlâ onunlaysan vardır bunun da marifeti." Akgün laf kendisine gelince yerinde doğrulup kaşlarını çatı. Konuşacakken Rüzgar Hanım gözlerini kısarak lafa girdi. "Hâlâ arkadaş mısınız?"

Akgün ile bakıştık. Arkadaş değildik. Eski biz arkadaş olabilirdi ama yeni biz arkadaşlıktan oldukça uzaktı. "Sevgiliyiz," dedi Akgün kesin bir şekilde.

"Kalp hâlâ çocuk mu?" dedi Rüzgar çayına uzanırken.

"Kalp hâlâ çocuk," dedi Akgün de. Ben heyecandan yerimde duramazken onların soğukkanlı biçimde konuşması beni çıldırtabilirdi fakat aksine... Rüzgar'ın bizi hatırlamasına ve bizi düşünerek oyunu yazmasına bayılmakla meşguldüm.

Hayran olduğum oyuncu beni takip ediyordu!

"Güzel, şaşırmadım," dedikten sonra bana döndü. "Ee, cicim? Ne düşünüyorsun? Var mısın?"

"Kesinlikle varım!" diye çığlık atar gibi konuştum. "Size, zevkinize, kaleminize ve seçiminize güveniyorum. Beni düşündüyseniz... kesinlikle oynayacağım."

"Daha ne kadar buradasınız?" diye sordu.

"Biz..." Akgün'e döndüm. Bilmiyordum. Bir işim yoktu. Planlamamın son durağı Rüzgar'dı. Sonrasını düşünmemiştim.

"Bir süre daha buradayız," dedi Akgün.

"Bu tiyatro salonundan tanıdıklarım var. Eğitime orada başlayacağım. Provaları da orada yapacağız," dedi Rüzgar kesinkes bir tavırla. "Her sabah saat yedide amfide olacaksın cicim. Dekor, arkayı, seyirciyi nasıl elinde tutman gerektiğini hatırlayacaksın. Her şeyi en baştan öğreneceksin ve bu oyunun hakkından geleceksin."

Fikir sormuyordu. *Yapacaktım, edecektim.* O bana direktif veriyordu. Bu senaryoyu kabul etmemle ona ruhumu emanet etmiş bulunmuştum.

"Tabii, Rüzgar Ha-"

Beni umursamadan, "Semiha!" diye bağırdı. Bize servis açan kısa boylu kadın, "Buyurun, Rüzgar Hanım!" dedi.

"Cemal'i arayıp yarın için amfityatrodan randevu alır mısın? Rüzgar Hanım kapatıyor de. Parası neyse hallederiz."

"Hemen, Rüzgar Hanım!"

Semiha koşarak çıkarken kalbim o kadar hızlıydı ki... Tiyatroya dönüyordum. Genelde okulda büyük ya da dışarıda küçük rollerde görünmüştüm. Başrol olacağım büyük bir sahne ilkti. Üstelik hiçbir zaman sahneye çıkamadığım, ergenliğim boyunca sahne arkasında durduğum perdelerin önünde olacaktım. Işıklar beni gösterecekti. Birçok kez sahneye çıkmış ve oyun oynamış olsam da... çocukluğumun izlerini taşıyan tiyatroda sahne çalışacaktım! Bu... dünyalara bedel bir projeydi.

Fakat bir isteğim vardı.

“Rüzgar Hanım,” dediğimde bakışlarını bana çevirdi.

“Evet, cicim?”

“Bu oyunu... uluslararasına çevirme şansımız var mı?”

Rüzgar bakışlarını yüzümde tuttu. “Türk oyunlarını yabancı tiyatrolarına taşımak biraz zor. Çok nadiren yapıldı, ileri gidilmedi.”

“Öyle değil. Tüm senaryoyu yabancı dile çevirsek ve... farklı şehirlerde oyunu sunsak?”

Kaşlarını kaldırdı. “Yapabilir misin bunu? Kendine güveniyor musun?”

“Yaparım!”

“Bunu düşünmedim,” dedi önce. “Senin daha çok yolun var cicim. Bu düşüneneğin son şey ama sen resmen istiyorsun...”

“İstiyorum,” dedim net bir şekilde. “Birkaç bağlantım var. Ben de araya birilerini sokabilirim. Oyunun yalnızca Türk salonlarında gösterilmesini istemem. Sizin gibi değerli bir usta oyuncu ve ünlü senaryo yazarının oyununun da kısıtlanmasına gönlüm razı gelmez.”

Sözlerimle gururu okşanmış gibi burnunu dikti. “O halledilir cicim. Sen önce bana kendini ver, sonrası bende!” diye bağırdığında Akgün’e döndü bakışlarım.

Gururla gülümsüyordu. Parlak gözlerine bakarken takdirinin göğsümü yükselttiğini hissettim. Yapacaktık. Bu sefer birlikteydik.



Faruk amca mavi sandalyeleri, masayı ve ışıklandırmaları bahçeye çekmişti. Koyduğu ısıtıcı da yanı başımızdaydı. Her zamanki gibi doğum günümüzü birlikte geçiriyorduk fakat bu kutlamanın asıl sebebinin Nesrin teyzem bağırdı. “Rüzgar Biricik sana rol mü teklif etti yani?”

“Rüzgar kim ya? Abi herifin biri Efla ablaya rol teklif etmiş, haberin olsun.” Deniz masanın diğer ucunda dururken abisiyle uğraşma işini unutmadı tabii.

“Herif değil, çok usta bir oyuncu,” dedi annem. “Efla ablan artık tiyatroya dönecek. Rüzgar Hanım çok değerli ve saygıdeğer bir hanımefendi. İzmir tiyatrolarından elini hiçbir zaman çekmedi, nice oyuncular yetiştirdi. Şimdi rol teklif etmesi demek... gurur demek.”

“Üçünü de tanımıyorum, Kübra teyze,” dedi Deniz sırtarak.

“En güzel doğum günü hediyesini aldım. Rüzgar Hanım senaryoyu bir tek bana göndermiş, hatta söylediğine göre senaryoyu bile bizi düşünerek yazmış,” deyince herkes güldü. “Akgün’ü de yakışıklı bulduğunu söyledi.”

Babam burun kıvrıdı. “Neresi yakışıklıysa!”

“Ayıp oluyor canık!” dedi Faruk amcam kahkaha atarak. “Oğlan benim, yakışıklılık benden.”

Babam yüzünü buruşturunca herkes kahkaha attı. Annem gülerek babamın koluna vurdu, babam onu peruğunun üstünden öptü.

Faruk amca, “Bugün Efla kızım ve oğlumun günü! Eğleniyor, gülüyoruz!” diyerek rakıları bardaklara doldurmaya başladı. Akgün’e, babama, Nesrin teyzeme ve kendine koyduktan sonra benim bardağıma da koyacaktı ki elimi bardağın üstüne kapattım.

“Faruk amca ben...” diyerek dikleştim. *İçmiyorum*. Babam, “Ben yanındayım,” diyerek güvence verirken Akgün, “Bir geceden bir şey olmaz,” diye gülümsedi.

İkisine bakarken tereddüt etsem de annem, “Sorun yok bebeğim,” diyerek omzumu sıvazladı. Hemen yanı başımdaydı. “Ailen burada.”

Elimi yavaşça çektim. Sıkıntılı bir nefes aldım. Sorun yoktu, ailemleymdim. Bir hata yapmazdım. “Bir kadeh,” dedim gülümseyerek.

Annem su içerken Deniz de önüne koyulan kolaya baktı. “Baba...” dedi Faruk amcaya dönerek.

Faruk amca ona baktı. “Ne?” dedi kaşlarını çatarak.

“Benim de ailem burada.” Deniz olduğu yerde sızlandı. “Bir geceden bir şey olmaz.”

Akgün güldü. “Lan sen daha kaç yaşındasın?”

“Ya, hadi oradan abi! Sanki siz benim yaşımdayken içmiyordunuz.”

Akgün boğazını temizleyerek gözucuyla bana baktı. Yanımda oturuyordu, kolu sandalyemin arkasındaydı. Babam onun duruşuna ters ters baksa da babamı görmezden geliyordu. Cesaretine hayrandım.

“İçmiyorduk,” dedi yerinde dikleşerek. “Biz on dokuz olunca sürdük ağzımıza.”

“İnanan varsa satılık köprü var elimde. Ucuzdan halledelim.”

Herkes kahkaha atarken babam, “Koy çocuğa da!” dedi Faruk amcaya. “Bir şey olmaz. Biz buradayız.”

“Aile var ya!” dedim kahkaha atarak. “Edep kalmamış.”

“Efla abla,” dedi Deniz dişlerini sıkarak. “Edebin kalıp kalmadığını anlatayım mı?”

Kollarımı göğsümde bağladım. “Anlatacaksan kolanın kapağını açayım, Denizciğim,” dedim kurnaz bir gülümsemeyle.

Akgün sırtıtarak, “Kola çok lezzetli duruyor,” deyince Deniz, “Edep,” dedi kafasını sallayarak. “Evet, baba. Ailemiz burada. Sen devam et.”

Faruk amca, “Bir kadeh,” deyince Deniz kafasını salladı heyecanla. Rakıyı bardağına az koyup üstünü suyla doldurdu. Nesrin teyzem gülererek kadehini kaldırdığında hepimiz bardaklarımızı tokuşturmadan önce aynı şeyi söyledik.

“Beraberliğe!”

“Beraberliğe!”

Akgün kadehini bana doğru uzattı, biz bir kez de ayrı olarak tokuşturduk. “Beraberliğe ve yeni bize.”

“Yeni bize,” diyerek bardağımı bardağına vurdum. Şakağımdan öptü ve kadehini kafasına dikti.

Babam bizi göz hapsine alsa da içten içe bu halde olmamızdan, hep birlikte bu masada oturuyor olmamızdan memnun olduğunu görebiliyordum. Annemin tabağına mezelerden koyarken, “Ye aşkım,” dedi. “Can olsun.”

“Efla... şimdi durum ne? Rüzgar Hanım ne diyor?” diyen Faruk amcaya döndüm.

“Bir süre burada olmamızı istiyor. Önce sahne düzenini baştan alacağız, sonra provalarla ilgileneceğiz. İlk gösteri İzmir’de ayarlanacak. Bunun düzeneyle ilgileneceğiz, Faruk amca.”

“Turneler başlar,” dedi babam keyifle. “Ama bir süre daha buralardalar belli ki. Bakalım gösteri beğenilecek mi, yoksa Efla televizyona geri mi dönecek? Daha belli değil hiçbir şey.”

“Biz her zaman seni destekliyoruz bebeğim,” dedi Nesrin teyzem. “En güzelini yapacağına şüphem yok.”

Annem bana parlayan gözlerle bakıyordu. Ona biraz daha burada kalacağımızı söylediğimde çok sevinmişti. Beni çok özlediğini biliyordum, ben de onları çok özlemiştim.

Gülümsediğimde annem ağır ağır arkadaşlarına döndü. “Kızımın en büyük tutkusu tiyatro. Üniversitede erken atıldı televizyon camiasına ama küçüklüğünden beri tiyatro onun hayal dünyasıydı,” dedi yorgun bir şekilde. “Geri döndü yuvasına.”

Yuva... Evet, sahnelerin tanımı benim için buydu.

Nesrin teyzem gülerek, “Hatırlıyor musunuz? Akgün ile Efla amfitiyatroya gidiyoruz deyip çıkmıştı, birkaç saat gelmeyince bayağı aramıştık. Meğerse ikisi sahilde içiyormuş. Nasıl da kaçışmışlardı!” deyince herkes kahkaha attı.

“Haklıymışsın abi, gençken içmemişsiniz,” diyen Deniz kadehinden bir yudum aldı. İçkinin tadına tepki vermemek için yüzünü ve dişlerini sıkmaya başladı.

Akgün güldü. “İçmek güzel bir şey değil,” deyince Deniz zar zor yutkundu. “Hıhı.”

“Eflatun... şu mavi sandalyeleri de ne iyi etti de getirdi babam.”

Deniz öksürmeye başladığında kahkaha attım. “Mavi rengi çok severim ben de.” Deniz’e baktım. “Sen de sever misin Mavi’yi, Deniz?”

“Edep,” dedi Deniz kafasını aşağı yukarı sallayarak. “Edep, Efla abla.”

Kahkahalar, gülüşmeler, anılarla geçen saatler eskisi gibi hissettiriyordu. Alaçatı akşamları, mavi sandalyeler, tepemizde sallanana sarı ışık, nazar boncukları, rakı soframız, sıcak kalplerimiz, neşemiz hiç kaybolmamıştı. Uzaklaşmıştık ama kaybetmemiştik.

Ben daha fazla içmeyi reddetmiştim, Deniz ısrar etse de babasından azarı yiyip oturmuştu.

Her şey aynıydı. Annem hariç.

Bakışlarımı bir an ondan ayıramadım. Benimle her göz göze geldiğinde gülümsedi. Sohbeta katılmaya çalıştı fakat bedeni bir yerden sonra yorgun düştüğü için olsa gerek kalkmak istedi.

Babam annemin kalkmasına yardım etti. “Aşkım bu gece teyzenlere geçeceğiz,” dedi annem. “Sen rahat rahat evde kal, olur mu?”

“Neden teyzemlere gidiyorsunuz?”

“Bir süredir görüşemiyorlar,” dedi babam alayla. “Görüşme alarmları çalmaya başladı. Bugün teyzen arayıp gelmek istedi ama annen biraz hava almak istiyor. O yüzden biz Manisa’ya gideceğiz.”

“Ben de gelseydim...” dedim bundan haberim olmadığı için. Annemi yalnız bırakmak istemiyordum.

Annem kafamın üstünden öperek, “Sen kal bebeğim. Bizim ne zaman döneceğimiz belli değil. Sen daha provalara başlayacaksın,” dedi ve beni yerime oturttu.

“Ben annenin yanındayım,” diyen babam da benim kafamdan öptü. Gözümün değdiği Akgün, babama yutkunarak ve korkarak bakarken babamın yüz ifadesini merak ettim. Babam ince gözlüğünü itip bana tatlı bir gülümseme sundu. “Biz Manisa’ya geçince seni ararız,” dedi. İstemesem de kabul etmek zorunda kaldım. Haklılardı, yarın amfitiyatroya geçecektik.

Babamla annem eve gittikten sonra yerimde rahatsızca kıpırdandım. Faruk amca, “Biz de geçelim hatun,” diyerek Nesrin teyzeme döndü. “Gençler kalsın. Hem çok da geç oldu...”

“Geçelim,” diyen Nesrin teyzem kıkırdadı. İki kadehten sonra mayışmış bir şekilde gülüp durduğu için ona içim ısınarak baktım. “Geçelim geçelim. Genç onlar. İçerler daha.”

“Hadi, Deniz,” dedi Faruk amca Nesrin teyzeyi kaldırarak. “Sen de yatağa. Yarın okul var.”

“Yarın okul, arkadaşlarıma var. Benim abim geldi,” dedi Deniz şımarık bir şekilde. Gözleri ağır ağır kapanıp açıldı. “Abime!” diyerek boş kadehini ortaya doğrulttu. Akgün kardeşinin uzattığı kadehi çekip aldı.

“Yatağa,” dedi bakışlarını kardeşine dikerek.

Deniz ofladı. “Hiç kimse beni sevmiyor.” Sızlanarak babasına döndü son bir umut. Faruk amca da ona dümdüz baktığından ayağa kalktı. “Bunlar gençse ben bebeğim. Bu ne? Gelmişler otuz yaşına, gençlik mi kalmış bunlarda?”

“Deniz!” dedim hayretle.

“Otuz!” dedi Deniz gıcık gıcık gülerken. Konuşurken harflerin bazıları kayıyordu. Gözlerimi devirdiğimde devam etti gıcıklığına. “Doğum gününüz kutlu olsun otuz yaşlılar. Otuz yaşınız size mutluluk ve evlilik getirsin çünkü tüm İzmir halkı olarak bunu bekliyoruz.”

“Deniz!” diye kısık sesle onu uyardı Faruk amca.

“Ne yalan mı? Yıllardır abime Efla ablama açılması gerektiğini anlatıyosun, kalas abim arkadaşız da arkadaşız-”

“Sus!” diye bağırarak Faruk amca onun ağzına elini kapattı. Nesrin teyzem, “Doğum gününüz kutlu olsun çifte kumrular! İnşallah yakında kucağımıza torun da-” diye bağırıp kıkırdarken Faruk amca onun da ağzına elini kapattı.

"İyi geceler çocuklar. İyi ki doğurmuşsunuz! Aman be! Doğmuşsunuz diyecektim! Çok içtik, çok..."

İçeri geçtiklerinde kirli tabakların ve kadehlerin bulunduğu masada Akgün'le kaldık. Faruk amcanın son lafına gülmeye başladım. Akgün de gülerken göz göze geldik. Bana dönüp sandalyemin altından tuttu ve kendisine yaklaştırdı. Toprağın üstünde kayan sandalyemle dibine kadar girdim. Kafasını bana doğru eğerek yanağımdan öptüğünde, gülümseyerek baktım ona.

"Sonunda baş başa kalabildik."

"Yanımdaydım tüm gün."

"Yalnız kalamadık," diyerek saç tutamımı parmakları arasında sıkıştırıp arkaya doğru itti. "Çok güzelsin."

"Öyle miyim?" dedim gülmemek için kendimi sıkmaya çalışırken.

"Her zaman dünyanın en güzelisin."

"Annenden sonra," dediğimde yamuk bir gülümseme sundu.

"Annemden önce," dediğinde kahkaha attım.

"Nesrin teyzem duymasın!"

"Duysun, ne olacak?" Başparmağı yanağımy okşadı. "O da bunu kabul edebilir. Sonuçta sana hayran. Bir de senden torun istiyor."

Torun konusunu göz ardı ettim. "Hımm," dedim ona alttan attığım tatlı bakışlarımla. "Başka kim hayran ki?"

"Deniz," dedi ciddiyetle.

"O hayranlığını yitirdi bence," dedim burnumu kırıştırarak. "Başkaları vardır kesin. Beni takip eden, unutamayan, ilgilenen..." Burnumu burnuna sürttüğümde gözlerini kapattı. "Her zaman beni düşünen."

"Var tanıdığım biri."

"Kimmiş ki?"

"Garip biri."

"Severim garip insanları."

"O garibi de sever misin?"

"Severim," dedim gözlerimi kırıştırarak.

"Garip tutar elinden, alır, yaşatır seni," dediğinde güldüm dayanamayarak.

"Kararlı biri sanırım."

"Çok zaman kaybetmiş ama... kararlı artık. Seninle çocuk olmayı çok seviyormuş, çocukluğunuzu da kurtaracakmış."

Eriyordum ona doğru. Tutamıyordum ki! Sözleri beni tutuşturuyor, uğruna yakıyordu. "Çok güzel bir düşüncesi varmış."

“Çok zor zamanlar yaşamış sensiz.”

“Öyle mi?”

“Kimsesizmiş, sevgisizmiş, sensizmiş.”

“Tutsun o zaman elimden,” dediğimde elimi tuttu. Kaldırdı ve avucunun ortasına bir öpücük kondurdu. Bakışlarıma cüretkâr şekilde karşılık verirken elimin üstünden öpmeye devam etti. Yavaş yavaş yukarı çıktı öpücükleri. Kolumdan öptü, omuzlarımdan, çenemden, yanağımdan... En sonunda çenemden hafif bir şekilde tuttu ve dudaklarımdan öptü.

Onunla öpüşmeye bağımlı hale gelmiştim. Öpüşmediğimizde bile kafamda sürekli dudakları dönüyordu. Yıllar bizden çok şey almıştı, hepsini geri istiyordum. Dudaklarını unutmak için çabaladığım yıllardan sonra dudaklarından ayrılmak istemiyordum...

Yeni bizi seviyordum çünkü eski bizi kazandıracak kadar güzeldik.

Dudaklarımdan hafifçe ayrıldığında anasonun yanında nefesinin de tadını dudaklarımda taşıyordum. Alnını alnıma yasladı. “Sekiz sene önce... bir karar vermiştim. Seni kazanmak için.”

Ah, başlıyordu! Anlatıyordu.

“Ama sen... yoğunluktun,” dediğinde yüreğim korkuyla yükseldi. “Ve ben senin yoğunluklarının arkasına saklanmandan, benden kaçmandan yorulmuştum, Eflatun...”

Kaçmamıştım. Aslında bir tek o gece kaçmamıştım.

“Mezuniyetimizin olduğu gece tüm bağımıza yazık ettim ama vardı sebebim. Birlikte gideceğimiz için evde seni bekliyordum...”

Anlatmaya başladı.



BÖLÜM ON ALTI



"Beni ancak yakan söndürür."

William Shakespeare



Seafret - Atlantis

Sekiz sene önce

Üç koca seneyi bitirmişlerdi. Üç seneye sığdırdıkları onlarca anı, mutluluk, kalp kırıklığı, inişlerle ve çıkışlarla bir aradalardı. Deniz kanseri yeneli yıllar oluyordu. Bunları düşününce yaşadıklarının yoğunluğunu daha iyi anlıyorlardı. Kanseri bile unutmuşlardı. Hayatlarını başarı üzerine kuruyorlardı.

Akgün danışman hocasının ısrarlarıyla yüksek lisans başvurusunda bulunmuştu. Birinciliği kimseye kaptırmıyor, sınıftakileri umursamıyordu. Bölümün en başarılı öğrencisiydi.

Üniversitenin son senesinde yapımcı Gürkan Tasma, Efla'nın oynadığı sahne oyunlarını yakından takip ettiği için bir sahne sonrası Efla'yı yakalamıştı. Yanında Akgün de vardı. "Televizyon dizisi. İsmi Bahar Dönümü," demişti Gürkan Tasma. "Seni öne çıkacağın bir role düşünüyorum. Kabul edersen çok sevinirim."

Gürkan'ın teklifinden sonra çığlık atarak Akgün'e sarılan, sevinçten ayakları yere değmeyen Efla'nın kahkahalarına eşlik etse de bir yandan manuklu düşünmeye çalışan bir Akgün vardı. Günlerce Gürkan'ı ve yapımcılığını üstlendiği dizileri araştırmıştı. Gürkan'ın iyi bir adam olduğuna ve iyi işler çıkardığına emin olmuştu. Feridun ve Kübra'ya durumu anlatmış, onlar da sıcak bakınca teklifi kabul etmişlerdi.

Dizi serinin ilk günü dersten çıkmış, Efla'ya destek olmak için İstanbul'un bir ucundan diğer ucuna yetişmeye çalışmıştı.

Yağmur bastırırken koşa koşa elinde pembe şakayık buketiyle kızın karanavânının kapısını çaldı.

Efla sahnelerin çoğunu bitirdikleri için yemeğini yemeye başlamıştı ki kapısı çalınınca bakışlarını hızla o tarafa çevirdi. "Kim o?"

Akgün nefes nefese, "Efla Hanım girebilir miyim?" deyince genç kız parmaklarına bulaşmış sosları yalayarak kahkaha attı.

"Atı karavan verdiler!" diye çığlık atarak masanın arkasından çekildi. Kapısını açıp çocuğu karavanın dibinde, elindeki şakayık buketiyle görünce bir an garipseyerek baktı. "Bunlar ne?" diye sorarken bir basamak indi.

Akgün onun üstündeki elbiseyi ve kuaför tarafından yapıldığı belli olan saçlarını görünce dili tutulmuş gibi kaldı. Bir parti sahnesi mi çekilecekti? Efla harika ve kusursuz duruyordu.

Kızın cevap beklediğini anlayınca boğazını temizledi. "Pembe şakayık," dedi yüzünün önüne çiçekleri kaldırıp.

"Çok... güzel görünüyorlar," diyen Efla onu kolundan tutup karavana çekti. Şakayıkları kucağına alırken Akgün'ün karavanın içini incelemesine bir şey demedi. Çiçek buketini kokladı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sorarken çiçeklere sarıldı.

"Refah ve..." Akgün etrafında döndü. Karavan harika görünüyordu. "İyi şans," diye bitirdi lafını kızın yüzüne dönerken. Kızın yüzü... daha önce hiç mutlu olmamış gibi parlıyordu. Güldü onun bu haline. "Beğendin mi çiçekleri?"

"Anlamını beğendim," diyen Efla çiçeği kenara bırakırken çocuğu masanın yanındaki koltuğa oturttu. "Neler olduğuna inanamayacaksınız! Oyuncuların geleneğiymiş, ilk set sonrası yemeğe gidilirmiş. Bu gece beni dışarı çağırıyorlar!" Kıkırdadı. Akgün'ün yüzündeki gülüş solarken Efla heyecandan çocuğun yüzündeki değişimi fark edemedi. "Büyük insanlar, Atı! Senelerin dizi oyuncuları! Önce yemek, sonra parti!"

Akgün... ilk setini kutlamak için beraber vakit geçireceklerini düşünmüştü. "Öyle mi? Sevindim senin için," derken Efla kıkırdayarak ayağa kalktı.

"Gürkan henüz paylaşım yapmamıza izin vermiyor. Ayrıca sosyal medyamıza ve paylaşımlarımıza karar veren bir danışman olacakmış. Şu an takipçim üç bin ama... bence diziden sonra on bin olur," diyerek heyecanını paylaştı. Akgün'e döndü. Genç çocuk dikkatle izliyordu onu. Efla bir an suçlu bir şekilde gözlerini kaçırdı. "Gözlerimi çektiğin bir fotoğraf vardı ya..."

"Evet?" dedi Akgün. O fotoğrafı çok severdi. Efla gözlerini kocaman açıp kameraya bakmıştı. Gözlerinin mavisi ve yeşilinin içindeki mutluluk bile belli oluyordu. Üniversitenin ilk yılı çekmişti, Efla da o fotoğrafı gönderi olarak atmıştı. Bazen eski fotoğraflarının bazılarını silerdi fakat Akgün'ün çektiği o fotoğrafa dokunmazdı.

"Onu kaldırdım."

Akgün boğazını temizledi. “Neden?”

“Çünkü... Suna Doğu gözlerimin Van kedisine benzediğini söyledi. Yine,” dedi kaşlarını çatarak. Suna Doğu, dizide oynadığı karakterin anesini canlandıran oyuncuydu. Oldukça yetenekli ve sevilen bir kadındı. “İnsanlar ya gözlerimle dalga geçerse?”

“Kimse gözlerinle dalga geçmez, Eflatun. Sen busun. Deniz ve orman, gökyüzü ve ağaç, dünya...” Efla ona çekingen gözlerle baktı. “Seninle dalga geçerlerse bilmen gerekiyor ki seni kıskanıyorlardır.” Efla gülerek gözlerini kaçırdı. “Kaçırma...” Akgün onun ellerini tuttu. “İnsanlara dik dik bak, seninle dalga geçerlerse bu gözlerin sana ait olduğunu göster ve onların asla sahip olamayacağını...”

O fotoğrafı kaldırdığı gerçeğini boş verdi. Efla kendi profilinden kaldırmak istiyorsa kaldırırды fakat yine gözlerinden çekinmesine izin veremezdi.

“Ayrıca Van kedileri gayet güzeller, bununla alay edemezler.”

Efla derin bir nefes alarak gözlerini kaçırdı. Lanet olası kalbi yine hızlı atıyordu. Neden bu kadar hızlıydı? *Dizi setinin ilk günü*, dedi kendine. *On-dan, Ati yüzünden değil*.

“Neyse,” diyerek ellerini çekti çocuğun ellerinden. “Kısacası setten sonra yemek yiyip içmeye gideceğiz. Eve geç gelirim.”

“Ben almaya-”

“Hiç gerek yok, Ati. Ben bayağı geç dönerim zaten. Hem... Necdet abi var, şoför. O bırakacakmış bizi evlerimize.”

“İyi o zaman,” dedi Akgün boğazını temizleyerek. Birden... kapı dışarı edilmiş gibi hissetti. Okuldan arkadaşlarıyla da takılırdı Efla, o zaman böyle hissetmezdi. Şimdi... Neden? “Bir şey olursa beni ararsın, gelirim.”

“Efla sahneye son beş-” diye bağırarak karavandan içeri giren Gürkan, gençleri yan yana görünce, “Akgün!” diye bağırdı. “Gitmemişsin daha. Naisılsın aslanım?”

Gürkan, Akgün’ün sete girmek istediğini duyunca kendisi yardımcı olmuştu. Bu çocuğu ve keskin tavırlarını seviyordu. Ayrıca Efla’nın menajeri gibiydi.

“İyiyim, sen?”

“Ben de iyiyim.” Gürkan bakışlarını Efla’ya çevirip, “Sen sahneye geç,” dedi.

Efla gülümseyerek Akgün’e eğildi, çocuğun yanağına öpücük kondurdu. “Gece eve gelince uyanık olursan görüşürüz!” dedi ve hızla karavandan çıktı.

Gürkan sırtarak Akgün'ün yanına geçerken, şakayıkları gördü. "Sen mi aldın?" diyerek çiçekleri okşadı parmak uçlarıyla.

"Evet," diyen Akgün sıkıntıyla ensesini kaşıdı. Olduğu konumdan hiç memnun değildi.

"İyi şans, dostluk, refah..." diyen Gürkan bilirkişi gibi konuştu. "Güzel şeyleri temsil eder."

Akgün'ün kaşları çatıldı. "Dostluk mu? Hayır, yalnızca iyi şans ve refah anlamına geliyormuş."

"Dostluk değil miymiş?" dedi bakışlarını genç çocuğa çevirip. "Dostluğu simgelese alır mıydın, Akgün?"

Akgün üzerine oynanan oyunun farkına vardı. Gayet soğukkanlı bir şekilde, "Alırdım. Efla benim dostum," deyince Gürkan bu çok komikmiş gibi kahkaha attı.

"Öyle mi?"

Akgün, Gürkan'ın bir şeyler bilip bilmediğini anlayamadı. Gürkan'ı se-verdi. Bir süredir sürekli denk gelir, sohbet ederlerdi ama hiç bu tarz konuşmamışlardı. Akgün'ün böyle bir konuşmaya ihtiyacı da yoktu. Ellerini dizlerine yaslayıp ayaklandı. "Ben gideyim, Gürkan. Bir duruşmaya katılmam gerekiyor." Son senesinde duruşmaları seyirci koltuğundan izliyor, not alıyorlardı. Saatine baktı. Duruşmaya dört saat vardı. "Bir saat kalmış duruşmaya. Ancak yetişirim."

Gürkan gülererek arkasına yaslandı. "Kolay gelsin aslanım. Ama benden sana tavsiye... Vazgeç." Akgün şokla donakaldı. "Efla artık yoğun, bundan sonra da öyle olacak. Kafasını kaldıramayacak. Yıldızı parlak ve sönmesi için çok uğraşanlar olacak. Tutunması için... aşk değil, reklam döndürmeli. Seni değil, kendini düşünmeli. O da bunun farkına vardığında ve seni gözden çıkardığında... çok üzüleceksin. Seni seviyorum, senin azmine hayranım. Bu yüzden abini dinle ve ümit etme, Akgün."

"Tavsiye isteseydim konuşacağım son insan bile olmazdın," dedi Akgün sinirle. "Ümit ettiğim yok. O benim dostum, tamam mı? Aynı gün doğduğum, bir an yalnız bırakmadığım, başarısıyla gurur duyduğum dostum ve senin gibiler yoktan çıkıp da aramızdaki bağı sorgulayamaz." Kapıya ilerleyip son kez Gürkan'a döndü. "Bizi sorgulayanlar olması gereken yerde kaldılar; arkamızda. Sen de arkamızda kalmak istemiyorsan boyunu aşan yorumlar yapma."

Çıkıp giderken Gürkan'ın laflarını umursamamaya çalıştı. Hayır, Gürkan haksızdı. Akgün dengeyi kurmuştu ve Efla'nın yoğunluğundan etkilenmeyecekti.



Dizinin ilk beş bölümü biriktikten sonra fragman televizyonda yayınlanmıştı. İlk bölümün gösterimi için küçük bir gala düzenlenmişti.

Akgün ve Efla galanın yapılacağı mekâna girdiğinde Gürkan kollarını açarak kapı önünde onları karşıladı. Kameralar, flaşlar, mikrofonlar Efla'yı gösteriyordu. Koca bir şatafatın ortasına düşmüş gibilerdi. Yürüdükleri yolda kırmızı halı vardı.

Efla'nın hayali olan kırmızı halı!

Efla Korkmaz fragmanın paylaşıldığı günden beri gündemden inmiyordu. Gündeme onuncu sıradan girmişti ve hız kesmeden yükseliyordu. Sosyal medya hesaplarına takipçi akını başlamıştı. Şimdiden seksen bin takipçi kazanmıştı ve dizinin ilk bölümü yayınlanmamıştı bile!

Efla heyecanla arkadaşına döndüğünde Akgün, "Ben buradayım," diyerek onu kameraların önüne uğurladı. Efla onun desteğine ihtiyacı varmış gibi elini kaldırdığında Akgün, Gürkan'ın yanına geçip parmağıyla aralarındaki mesafeyi gösterdi.

Mesafe azdı. Birkaç adım ötesindeydi işte. Efla'yı uzaktan izliyordu. Her zamanki gibi.

"Efla Hanım! İlk dizi projeniz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Aldığı ilk soru bu oldu. Efla heyecandan ne yapacağını bilemedi. Henüz yirmi iki yaşındaydı ve inanılmaz bir ilgi vardı üstünde. Flaşlar, kameralar kendisini gösteriyordu. Olmak istediği yerdeydi.

"Merhaba," dedi ne diyeceğini bilemez gibi. Herkes ona gülerek karşılık verdiğinde daha da gerildi. "Üzerimde çok büyük bir heyecan var. Kusura bakmayın, biraz gerginim."

Ailesinin yanında olmasını çok istemişti fakat Feridun ve Kübra, Feridun'un bir işi dolayısıyla yurtdışındalardı. Sürekli Efla'yı takip ediyor, iyi dileklerini iletiyorlardı.

"Sizi çok iyi anlıyoruz," dedi muhabirlerden biri. Efla bakışlarını o kıza çevirdi. "Ben Esra," dedi kız heyecanla. "Ben de mesleğe yeni başladım ve... inanın, heyecanınıza ortağım."

Efla muhabir kıza döndü. Çok güzeldi. Yaşlarının yakın olduğunu düşündü. Ona güvenerek, “Çok sevindim senin için,” dediğinde Esra hemen sorularına başladı.

“Efla Hanım yaşıınız çok genç ve ilk kez başrol olduğunuz bir diziye başladınız. Daha öncesinde büyük bir projeniz olmadığını duyduk. Bu yüzden sormak istiyoruz... ilk kez başrolü olduğunuz dizinizin çekimleri nasıl geçti?”

“Çok güzeldi, çok profesyonel insanlarla çalıştım. Daha önce de küçük roller alsam da başrol olduğum dizinin neredeyse her sahnesinde olmak harikaydı. Rol arkadaşlarım, yönetmenimiz, kamera arkası çalışanlarımız oldukça yardımcı oldular bu süreçte bana. Harika bir dizi olduğunu düşünüyorum.” Yüzündeki gülümsemesini düşüremiyordu, büyüdüğü büyüyordu. “En önemlisi... yakın arkadaşım hep elimden tuttu. Her anımda yanımdaydı. Kendimden şüphe etmeme izin bile vermedi.”

Bakışları Akgün’e döndüğünde onun Gürkan’la birlikte kendisini izlediğini gördü. Gürkan, Akgün’ün suratına bakarak, “Seni de unutmuyor,” deyince Akgün sırıttı.

“Seni unutuyor, gördün mü?” dedi Akgün gülerek. “Üzülme, bir gün sana da teşekkür eder. Sen o zamana kadar arkamızda kalmamaya dikkat et.”

Gürkan kahkaha attı. “Bir sonraki bölümde Efla’yı göz ardı etme vaktimiz gelmiş.”

“Öyle bir şey yap da...” diyen Akgün bakışlarını Gürkan’a çevirdi. “Feriştahınla oynayayım.”

“Tehdit mi ediyorsun beni koca oğlan?” diyen Gürkan keyifliydi. Akgün’ün Efla’yı her halükârda korumasını izlemek eğlenceliydi. “Ulan ben olmasam...”

“Efla olurdu, o konuda sıkıntı yok,” dedi Akgün lafını keserek. “Kafamı attırıyorsun, Gürkan.”

Gürkan onun omzuna kolunu atıp sevinçle sarıldı. Çok heyecanlıydı. Efla tahmin ettiğinden daha büyük bir ilgi yakalamıştı. Hem de bölüm paylaşılmadan. “Çok fena gelecek. Çok iyi olacak her şey!” dedi keyifle. “Efla Korkmaz markasına hazırlan ortalığı yıkıp geçecek, Efla.”

Akgün, “Bunun farkındayız,” dedi Efla’dan bakışlarını alamadan.

Efla kameramanlarla konuşmayı bitirdikten sonra hızlı adımlarla Akgün’ün yanına gidip heyecanla yerinde çığlık attı. “Eflatun sakın ol!”

“İlk röportajımı verdim, Ati!” dedi kısık bir çığlıkla.

“Ve harikaydın!”

Efla, Akgün’e sarılınca Gürkan saatini kontrol etti. “Hadi, Ati ve Eflatun... Gösterime on dakika kaldı.”

Hızlı adımlarla içeri geçtiler. Efla rol arkadaşlarıyla, yönetmeniyle ve Akgün’le aynı masaya oturdu. Büyük ekrandan sahnelerini izlerken Akgün’ün elini bir an olsun bırakmadı.

Sosyal medyada herkes Efla’nın gözlerini, oyunculuğunu ve güzelliğini övüyordu. Efla gündemde dördüncü sıraya yükselmışti bile. Gürkan gururla sosyal medyayı ve söylenenleri takip ediyordu.

Dizi bittiğinde ve kapanışta isimler kaymaya başladığında odanın içerisinde alkışlar, çığlıklar, ısıklar yükseliyordu. Akgün, Efla’yı kaldırıp sarıldı. Efla gözlerinden dökülen gurur yaşlarına sahip çıkamadı.

“Harika bir iş olmuş,” diyen Akgün onun kulağına fısıldadı. “Eflatun... işte şimdi sahne gerçekten senin.”

Efla ağlayarak ona daha sıkı sarıldı. Gurur doluydu. Bu ilgi ve başarı için çok uğraşmıştı. Üstelik yolu asıl şimdi başlıyordu.

Gürkan, “Efla Hanım’la sarılabiliyor muyuz?” diyerek Akgün’den izin isteyince, “Hayır,” diyen genç çocuğa rağmen Efla gözlerindeki yaşlarla Gürkan’a döndü.

“Şimdiden gündemde dördüncü sıradasın,” dediğini duyunca, “Ne!” diye çığlık attı. “Ciddi misin?”

“Evet! Katlanarak artacak. Herkes ilk bölümü çok beğendi!”

Efla etrafındaki insan kalabalığı yüzünden ilgi sarhoşu olmuş gibiydi. Herkesin tebriğini karşılıyor, teşekkür ediyor, kimin ne söylediğini kaçırıyordu. Akgün onun bu başarısını gururla izledi.

Eflatun başarıyordu.



Aylar geçiyordu. Efla dizide büyük bir başarı yakalamış, ismini duyurmaya başlamıştı. Şimdiden takipçi sayısı dört yüz bindi. Bahar Dönümü reyting rekoruna koşuyordu. Efla her gün partiden partiye koşuyor, setlerden çıkmıyor, davetlere katılıyor ve çevresindeki insan kalabalığına ayak uydurmaya çalışıyordu.

Akgün’se... mezuniyetine saatler kala yüksek lisans için başvurduğu üç üniversitenin birinden kabul almıştı.

İngiltere Cambridge Üniversitesi Hukuk Fakültesi yüksek lisans başvurunuz onaylanmıştır.

Bu yazıyla ne kadar bakıştığını bilmiyordu. Danışman hocası, Akgün'ün başarısının boşa gitmesini istemediğini ve birkaç yere başvuru yapması gerektiğini söylemişti. Akgün de hocasının ısrarına dayanamayıp birkaç ay önce böyle bir işe girişmişti fakat kabul alacağını düşünmemişti.

Henüz Efla'ya söyleme fırsatı olmamıştı çünkü Efla yoğunluğunda. Çevresindeki insanlar, set yoğunluğu, sosyal medyaya gibi sebeplerden dolayı çok fazla kafasını kaldıramıyordu.

Akgün artık bir karar vermeliydi. Bir yandan İngiltere'ye gitmeyi istemiyordu. Efla'nın bu yola devam edebilmesi için kendisine ihtiyacı vardı. Gözden çıkaramazdı her şeyi. Diğer yandan ise... Akgün alanında çok iyi olmak istiyordu. Hatta en iyisi olmak istiyordu. Bunun için kendisini geliştirmeliydi. İngiltere'de yüksek lisans çok iyi bir fırsattı.

Giydiği takım elbisesiyle birlikte evde Efla'yı bekliyordu. Bugün mezuniyet partisine onunla gidecekti fakat Efla gelmesi gereken saatte eve gelmemişti. Nerede olduğunu bilmiyordu. Genç kız gün içinde Akgün'ün attığı mesajlara da dönmemişti.

Saatine baktı sıkıntıyla. Tekrar Efla'yı aradı, bu sefer telesekretere düştü. "Eflatun, parti başlayacak. Seni bekliyorum. Neredesin? Mesajımı aldığında bana dön."

Bir yarım saat daha geçti fakat ses seda yoktu. Akgün en son Gürkan'ı aramak zorunda kaldı.

"Gürkan, Efla partide bana eşlik edeceğine söz vermişti ama gelemedi. Bir şey yok, değil mi?"

"Ben sette değilim ama bugün onlar sette sanırım. Sen bekleme onu, geç partine. Efla'nın bugün işi bitmez," diyen Gürkan'ı dinledi. Gerçekten de artık partiye yetişmesi gerekiyordu. Efla'yı bekledikçe kaçıırıyordu. En sonunda dayanamadı, motorunun anahtarını aldıktan sonra evden çıktı ve partiye geçti. Arkadaşları eğleniyor, Akgün'ü aralarına katmaya çalışıyordu. Akgün'ün aklı hâlâ Efla'daydı. Hiç keyfi yoktu.

Efla birkaç kez daha böyle yapmıştı. Çok yoğunlumdum, görmedim tarzında cümlelerle Akgün'ün kalbini alıyordu ama bu gece... Akgün onu yanında görmek istiyordu. Efla yoktu.

Bir saat geçti, iki saat geçti ve Efla üçüncü saatin sonunda partinin yapıldığı mekâna girdi. Saçları birbirine girmişti. Üstüne geçirdiği elbisesini *özensizce* giydi belli oluyordu. Akgün'ün mezuniyet partisine yetişmek için defalarca kez setten çıkmak istese de izin vermemişlerdi. Gece geç saate

kadar dış çekim yapmışlardı. Aksi gibi Akgün'ün mesajını dinledikten sonra telefonunun şarjı bitmişti!

Çekim bittiği gibi dizi setinden aldığı elbiseyle buraya koşmuştu. Nefes nefese etrafa bakındı. Akgün'ü görme umuduyla kalabalığın arasından geçerken, "Aa! Sen Bahar Dönümü'ndeki Çiçek değil misin?" diye bağırان sesle şaşkınca yanına döndü.

Akgün'ün bölüm arkadaşlarından biri Efla'yı tanımıştı. Bu sesi onca gürültünün arasından duyan Akgün bakışlarını hemen oraya çevirdi. Eflatun gelmişti. Üstelik bayağı da yorgun görünüyordu.

"Evet, benim," dedi kendisini durduran çocuğa.

"Dizi yıkılıyor! Deli gibi izliyoruz arkadaşlarla. Bir fotoğraf alabilir miyiz?" Arkadaşları birden Efla'nın etrafında çember oluşturunca Efla çaresizce kalabalık arasından Akgün'ü görmeye çalıştı. Bunu istemiyordu. Zaten sözünü tutamamış, geç kalmıştı. Her şeyden önce Akgün'e kendisini açıklamalıydı.

Çok çaresiz hissediyordu. Yalnızca birkaç saat önce sette oynadığı sahnedan çok etkilenmişti. Senaryoda oynadığı genç kız, çocukluk aşkıyla yıllar sonra karşılaştığında adam evli ve çocuklu oluyordu. Efla karavanına dönüp dakikalarca ağlamıştı.

Akgün'ü seviyordu. Bunun yeni farkına varıyordu. Kalbinin atışları, gözünün Akgün'ü arayışı, onunla konuşmak isteği, kalabalıklar arasında olmayı değil de Akgün'ün yanında olmak isteği... Her şeyin bir anlamı vardı.

Lise mezuniyetinde yaşadıkları o minik öpücükten sonra arkadaş kalmak için çabalamıştı. Gerçekten... çok uğraşmıştı. Hislerini bastırmaya, göz ardı etmeye, gerçeklerden kaçmaya çalışmıştı ama becerememişti.

Kararlıydı. Akgün ile aralarındaki bu meseleye ya virgül koyup farklı bir yere taşıyacaktı ya da nokta koyacak, bitirecekti. Bu kalp ağrısı onu yoruyordu.

Efla yanındaki insanların kameralarına poz vererek fotoğraflar çekinirken kimseyi kırmamaya çalıştı. Herkesle tek tek fotoğraf çekindi. Herkesten kurtulduktan sonra Akgün'ün yanına gelip oturduğunda, Akgün önündeki biradan bir yudum aldı. "Geç kaldın."

"Dış çekim vardı. Defalarca tekrar almak zorunda kaldık. Senaryoda benim de dış çekimde olmam gerekiyordu. Gerçekten çok üzgünüm. Telefonumun da şarjı bitti. Yetişmek için çok uğraştım. Şu halime bak!" diyen Efla üstünü gösterdi. "Setten elbise çaldığımı duysalar fena başım yanar."

“Gelmeseydin,” dedi Akgün umursamazca. “Birazdan herkes dağılacak zaten.”

“Akgün gerçekten üzgünüm,” dedi Efla onun sesindeki soğukluğu duyunca. Çocuğun yüzüne bakmak için öne doğru eğildi, Akgün kendisine bakmıyordu. “Böyle olmasını istemezdim. Biliyorsun çok yoğun geçiyor çekimler.”

“Evet,” dedi Akgün. “Biliyorum.”

Ama sen bilmiyorsun. Hiçbir şeyi. Hayatımdaki gelişmeleri, hislerimi, sana olan ihtiyacı mı... Bilmiyorsun, Eflatun. Ne yüksek lisans başvurumu ne kazandığımı ne de arkadaşlarımı. Hiçbir şey bilmiyorsun. Beni görmüyorsun.

“Yine bira içiyorsun ha?” dedi Efla gülerek. Kalbi korkunç bir hızla atıyordu. Kelimeler boğazını sıkıyordu. Boğulacak gibiydi. Barmene döndü. “Bana üç *shot* tekila verebilir misin?” Konuşmak için cesarete ihtiyacı vardı.

Sahnedeki etkilendiği için sevdiğini mi itiraf edecekti? Siktir! Ya yorgunluktan ve yoğunluktan kafası bulanıyorsa? Ya gerçekten Akgün’den hoşlanmıyorsa? Akgün’ü gelecekte düşündü; kucığında çocuğu ve yanında başka bir kadınla... Kafayı yiyecek gibi oluyordu! Yanında olan kendisi olmalıydı!

Akgün umursamaz gözlerle içeri baktı. Arkadaşları sarhoş olmuştu. Çoğu dans ederken kendini kaybetmişti. Duruşmaları ciddiyetle takip eden, ciddi görünümlü arkadaşları birkaç ay sonra avukat olacaktı fakat eğlence anında eğlenmeyi de biliyorlardı.

Kendisi de eğlenmek isterdi.

Başını öne eğip Efla’nın önüne koyulan üç *shot* kafasına dikmesini izlemekten kaçtı. Efla limonu yalarken yüzünü buruşturdu. “Epeydir içemiyordum!” diye bağırdı neşceyle. Akgün yutkunarak kafasını kaldırdı. Efla ikinci dikmeden önce tuzu yaladı. *Shottan* sonra limonu emerken diğer eline üçüncü *shot* bardağını aldı.

Elleri titriyordu. Sol yanı ağrıyordu ve bu ağrıyı geçirmek için bir şeylere ihtiyacı vardı. Sert bir şeylere...

“Hızlı gidiyorsun,” dedi Akgün ona dönerek. “Yavaş ol.”

“Bu gece senin gecen! Yavaşlık yok!” diye bağırarak Efla yutkundu ve üç *shot* daha istedi.

Akgün birasını kenara itti. Daha fazla içemezdi. Belli ki Eflatun Kız sarhoş olmak istiyordu. Efla’yı eve sokma işi yine kendisine kalmıştı.

“Of!” diye bağırdı Efla gülerek. Alkol etki etmeye başlamıştı. “Çok sert!” Dilini koparmak istedi. Kontrolü kaybetmek üzere olduğunu anlayınca başka bardak istemedi. Akgün’e döndü. “Ee, bölüm birincimizin keyfi nasıl?”

“İyi,” dedi Akgün. Sabırlı bir şekilde Efla’ya döndü. “Seninle konuşmak istediğim bir şey var aslında.”

Eflatun, ben başvurduğum Cambridge Hukuk’ta yüksek lisans programına kabul edildim.

“Boş ver!” dedi Efla kahkaha atarak. “Eğlensene! Hem birinci olarak mezun oldun hem de...” Bilmiyordu. Tek bildiği Akgün’ün birinci olarak mezun olduğuydu. Birinci olduğunu da Nesrin teyzesinden duymuştu. Açıkçası Akgün’ün ne yaşadığından uzaktı çünkü ona anlatmıyordu. Efla, Akgün’ün evde yaptığı telefon konuşmalarından duyduğu kadarını biliyordu. “Bunu arkadaşlarıyla kutlaman lazım ama sen burada oturmuş, bira içiyorsun! Biraz değiş!”

Akgün değişmemişti ve bu yorucuydu. Efla değişip yoluna devam ederken Akgün sürekli Efla’yı düşünüyordu. Yüksek lisansı kabul etmek için bile Efla’ya danışmayı düşünüyordu. Efla gitme derse gitmez, git derse giderdi. Bu da değişmiyordu işte.

“Ben böyle mutluyum,” dedi Akgün sertçe. Konunun kaynamasına sinirliydi. Efla’yla konuşmak istediğini söylüyordu, kız *boş ver* diyordu. Kendisi değişmese de Efla değişiyordu. Değişiyor ve kendisini unutuyordu.

“Hiç de mutlu durmuyorsun! Hadi kalk! Dans edeceğiz!” Ayağa kalktı, çocuğu da elinden tutup zorla kaldırdı. Akgün istemeye istemeye dans edenlerin arasına katıldı. Efla çılgık atarak dans etmeye başladığında kanındaki alkol, yerinde durmasını zorlaştırıyordu.

Genç çocuğun elini bırakarak çılgık attı, etrafında döndü. Akgün yüz ifadesine hâkim olmakta zorlanıyordu. Eflatun bu kadar kör olamazdı! Kırıldığını görmüyor muydu? En azından haber veremez miydi çekimde olduğunu? Başka telefonda arayabilirdi, mesaj atabilirdi! Telefonunu şarj edebilirdi. Bir şeyler yapabilirdi!

Gelip *shot* attıktan sonra yine dans etmeye devam etmeyip *benimle ne konuşmak istiyorsun* diyebilirdi en azından!

“Oha, Bahar Dönümü’ndeki Çiçek!” diye bağırdı Akgün’ün bölümünden bir kız. Efla onları duymuyordu. Deli gibi dans ediyor, vücudunu rahatlatmaya çalışıyordu. “Oha, Akgün’le mi arkadaşmış?”

Efla’nın hayatındaki herkes Akgün’ü tanırdı fakat Akgün’ün hayatındaki herkes Efla’dan haberi yoktu. Efla vardı ama yoktu. Hayalet gibiydi. Canı istediğinde hayatında Akgün’ü tutuyor, canı istemediğinde yok sayıyordu. *Arkadaşız, dostumsun, kankamsın* diyerek Akgün’ün yollarına taş koyuyordu.

Kızlar Efla'nın yanına geldiğinde Efla odağını kaybetti. Yanına gelen kızlarla dans edip fotoğraf çekinmeye başladı. Akgün derin bir nefes alıp taburesine geri döndü. Barmen önündeki dağınıklığı toplarken Akgün'e baktı gözücuyla. "Benciller, değil mi?" diye sordu.

"Efendim?" diyen Akgün bambaşka dünyalardaydı.

"Kadınlar diyorum... bencil varlıklar. Hep kendilerini düşünüyorlar. Senin yanındayken bile kendinden bahsediyorlar."

"Eflatun öyle değil," dedi Akgün sert bir sesle. "Farklı o."

"Dostum, sen daha çok üzülürsün," diyen barmen ona onaylamayan bir tavırla baktı. "Kendine bunu yapma. Tüm gece boyunca bu taburede kızı bekledin, buna rağmen kız seni umursamıyor. Şuna bak... Bu kız oyuncuydu bir de değil mi? Hiç çekilmez. Partiler, dostlar, magazinler... İşin çok zor."

"İşine bak," diyen Akgün de kendi işine döndü; Efla'yı izlemeye. Genç kız dans etti, eğlendi, kahkahalar attı. Sarhoşken ne yaptığını bilmiyordu. Buraya gelirken yapmayı düşündüğü işi, Akgün'e açılma işini bile unutmuş gibiydi.

Saatler sonunda Akgün kucığındaki Efla ile evlerine girdi. Efla kıkırdadı. "Kahraman Ati, Eflatun Kız'ı kurtardı!" dedi gülererek.

Akgün sinirini belli etmemeye çalışarak, "Gülüp durma. Gecenin ikisi oldu. Üst komşu yine şikâyet edecek bizi," dedi. Sabrını yitirmek üzereydi.

"Etsin!" diye bağırdı Efla. "Yiyorsa etsin! Hey, üst komşu! Ses yapıyorum!"

Akgün, "Eflatun rahat dur artık. Gerçekten başım ağrıyor," dedi. Efla'yı yatağına bırakırken genç kız burnunu kırıştırarak Akgün'e baktı.

"Başın mı ağrıyor?" Genç çocuğa gülümsedi, gözlerini kapatıp ensesine sardığı kollarıyla onu kendisine çekti ve çocuğu dudağının kenarından öptü.

Akgün hızla kızı kendinden uzaklaştırdı. "Eflatun! Ne yapıyorsun?"

Ne yaptığını bilmiyordu. Efla kıkırdadı. "Özür dilerim, çok yakındın," deyince Akgün kaşlarını çatarak uzaklaştı. Kalbi maraton koşuyordu. Hayır hayır! Tekrar bu anı yaşayamazdı! "Başın ağrıyor diye ağrı kesici..." dedi gülererek.

"Sarhoşsun, ne yaptığını bilmiyorsun!"

"Sarhoş muyum? Hayır!" diyerek kahkaha attı Efla. "Hiç de sarhoş değilim, Ati. Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum."

"Eflatun... yapma," dedi acıyla. "Bunu bana yapma. Beni gözden çıkardıktan sonra söz verip sözünü tutmazlık yapma. Bir gece boyunca bar taburesinde kendini bekletme. Gelince yine başrol olup sarhoş olduktan sonra..." Öpme beni. "Allah aşkına ya... Ne yapıyorsun sen? Amacın ne?"

Efla başını geriye yaslayıp derin bir nefes aldı. “Bir amacım yok.” Sarhoşluğun verdiği rahatlıkla gözlerini kapatıp yastığına başını yerleştirdi. Hafifçe gülümseyerek konuştu. “Biliyor musun... seni seviyorum. Ama bunun nasıl bir sevgi olduğunu hep karıştırıyorum.”

Akgün şokla dikleşti. Ne? Efla ne diyordu? Hayır hayır. Sarhoştur ve ne dediğinin farkında değildi.

“Sanırım senin yanımdayken her şey daha kolay geliyor, Ati. Hayatımda o kadar çok şey var ki... Set, partiler, okul, davetler, bitmek bilmeyen koşurma... Her şeye rağmen sen buradasın ve bu çok güven verici. Belki de bu yüzden hep seni seçiyorum çünkü bir başkası olsa çoktan gitmiş olurdu.” Kahkaha attı anın yoğunluğuyla. “Ati hiçbir zaman beni bırakmaz ki!”

Akgün’ün kaşları çatıldı. “Ne?” dedi inanamıyormuş gibi. Efla gerçekten bunları söylüyor muydu? Böyle mi düşünüyordu? *Bir başkası olsa gitmiş olurdu...*

“Ati sen değiştiremediğim tek şeysin. Böyle... sabit bir nokta gibi. Çapa gibi. Evet, çapa gibi! Seni atıyorum ve orada kalıyorsun!”

Akgün, kızın sözlerini anlamaya çalışarak dikkatlice dinliyordu. Anlamıyordu. Birkaç saniye önce kendisini öpmeye çalışan Efla gitmiş, saçma bir şekilde konuşan kız gelmişti. Tüm çabalarını düşündü; yaptıklarını, feda ettiklerini... Bir de Efla’yı düşündü. Ne bekliyordu ki? Genç kızın tüm bu şöhretin içinde gerçekten de kendisini düşüneceğini mi?

Kandırılmaya müsait, saf Ati. Aptal Ati! Hep kendinden veren ama hiçbir şey kazanamayan, platonik âşık Ati.

Efla dalgın bir şekilde devam etti. “Bunu da unutursun, değil mi Ati? Ne yaparsam yapayım unutmuyor musun? Tabii ki unutuyorsun çünkü hep burada kalıyorsun. Bu yüzden seni başka biri gibi düşünmek hiç mümkün değil. Başkası olmazsın sen.” Güldü sarhoş biçimde. “Eğer değişirsen ben de dağılırım. Buna ihtiyacım yok.”

Akgün olduğu yerde donakaldı. Efla’nın her kelimesi yıllardır bastırıldığı tüm duygularını tekrar düşünmesine sebep oluyordu. Başkası olmazdı, gitmezdi, unutturdu, affederdi, kalırdı. Akgün; Efla için yalnızca sabit bir nokta, bir kaçış yolu olmuştu. Eflatun onun varlığını bir güvence olarak görüyor ama asla sevgili olarak düşünmüyordu.

Efla söylediklerinin ağırlığını fark etmeden hafifçe gülümsedi ve ekledi. “Ne kadar salağım ya! Seni öpüp sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum.” İşaretparmağını kaldırıp Akgün’ün yanağına dokundu. “Ama doğruyu söylüyorum. Seni seviyorum. Sen dünyanın en iyi erkeğisin.” Kıkırdadı. “Sen... hep unutursun, değil mi? Bunu da unutur musun, Ati?”

Seni seviyorum.

Bu kelimeyi duymak için kaç yıl beklemişti, Akgün? Bu şekilde mi duyacaktı? Yıllarca kendisini arka plana atmış, yalnızca onu alkışlamaya ve sevmeye odaklanmıştı. Aptal Ati... Aynı şekilde alkışlanacağını düşünmüştü. Yüksek lisansı bile söyleyememişti kıza. Değersiz ve aptal hissettiği bu gece, dönüm noktasıydı.

Gürkan haklıydı. Efla, Akgün'ü değil, reklamını düşünmeliydi. Eğer bu arkadaşlık devam ederse Akgün çok üzülecekti.

Efla kendisi hakkında hiçbir şeyi görmüyorsa bundan sonra da bilmeme- liydi. Nerede olacağını ve ne yapacağını...

Akgün bakışlarını genç kızdan kaçırdı. Gözleriyle bir anlam arıyormuş gibi tavana bakarken usulca mırıldandı. "Unuturum."

Unutacaktı, hatta bir daha başka bir şeyleri unutmak zorunda kalmaya- cağı şekilde unutacaktı.



"Ati?" Efla ağrıyan başını tutarak evin içinde bağıırıyordu. "Ati neredesin?"

Dün geceyi hatırlamıyordu. Akgün'ün yanma giderken hazırladığı ko- nuşmayı bile unutmuştu. Tek hatırladığı Akgün'ü beklettiği için ona kırgın olduğuydu.

Dün ne yapmışlardı ya da nasıl eve gelmişlerdi, bilmiyordu. Uyandığın- da pembe şakayıklarla dolu olan odasında uyanmıştı. Akgün'ün çektikleri her bölüm sonrasında getirdiği pembe şakayıklar...

İyi şans, Ati'siydi.

Başına matkapla oyuyorlarmış gibi bir ağrı saplanınca yüzünü buruştur- du. "Ati?" diye sordu çocuğun odasına girerken. Akgün bavulunu toplamış- tı. Laptopunu ve kablolarını çantaya koymaya çalışıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Bakışlarını yaptığı işten çekmedi. Sabahtan okula gitmiş, danışman ho- casına yüksek lisans için belgeleri toplayacağını söylemişti. Hocası çok mut- luydu. Akgün harcansaydı yazık olacaktı.

"Toplanıyorum."

"Ne için?" diye soran Efla çocuğun yatağına oturarak başını tutmaya başladı.

"Gitmek için," dedi Akgün soğuk bir sesle.

"Nereye gitmek için?" Efla yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyorsun ya? Niye yüzüme bakmıyorsun?"

Bakarsa gidemezdi. Bakarsa her şeyi boş verir, Efla'nın yanında kendisine acı çektirmeye devam ederdi. Kıza cevap vermeden çantanın fermuarını çekti. Odasındaki yatak, dolap gibi eşyalar hariç her şeyini toplamıştı.

"Ati sana konuşuyorum!"

Akgün bavulunu sürükleyerek odadan çıkarken Efla şokla yerinde doğruldu. "Ati ne yapıyorsun sen ya?" diyerek çocuğun arkasından koştu. Kolundan tutup durdurdu ve kendisine çevirdi. "Bu bavullar ne? Nereye gidiyorsun?"

"Ben yorulduğum, Eflatun," dediği an genç kız kaşlarını çatmıştı.

"Neyden?"

"Her şeyden," dedi Akgün. "Çok düşündüm, çabaladım ama olmuyor."

Efla dehşet içindeydi. Her şey... partiye geç kaldığı için miydi? "Ne olmuyor, Ati?"

Akgün ona kaşlarını çatarak baktı. Nasıl yani? Hatırlamıyor muydu hiçbir şeyi? Dün gece söylediklerini, sabit nokta oluşunu yüzüne tükürürcesine söylediğini, canını yaktığını... O kadar mı sarhoş olmuştu?

"Eflatun-" dedi ve sustu Akgün sinirle. Konuşmanın anlamı yoktu. "Otobüse yetişmem lazım."

"Ne otobüsü, Ati? Oturur musun lütfen? Konuşalım! Şu an ne olduğunu anlamıyorum. Gerçekten. Böyle yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Gitme..." dedi Efla çaresizce. "Dün geceyi hatırlamıyorum. Kafam çok bulanık. Çok sarhoş olmuşum. Bu kadar kaçırmayı düşünmüyordum. Geç kaldığım için mi kırgınsın? Çok pişmanım. Gerçekten. Sana haber vermeliydim ama telefonumu elime alamadım. Mesajını dinlerken de şarjım bitti. Saatin farkına varınca koşarak geldim. Seni bekletmek ya da yalnız bırakmak gibi bir amacım yoktu!" Hızlı hızlı konuşuyor, çocuğun gitmemesi için kelimelerini dikkatli seçmeye çalışıyordu. "Oturalım, sorun neyse çözelim. Nereye gideceğini de anlamıyorum. Ne zaman döneceğini de bilmiyorum. Korkuyorum. Rica ediyorum, oturalım."

Akgün için her şey anlamsızdı. Kafaya koymuştu. Daha fazla kendisine yazık etmeyecekti. Efla'nın yörüngesinde kaldığı sürece hayatı kaçıırıyordu. Daha fazla kaçıramazdı. Artık kendisi için bir şeyler yapmalıydı.

"Ne zaman çağırırsan gelirim, Eflatun ama artık senin hızına yetişemiyorum," dedi Akgün onun gözlerini içine bakarak. "Ben ayak uydurmakta zorlanıyorum."

Arkadaş mıyız yoksa... sevdiğin çocuk muyum? Bir gün gözlerinin gördüğü tek şey benmişim gibi hissederken, diğer gün beni unutuyorsun. Ben... yetişemiyorum sana.

“Sorun setler mi? Anlamıyorum. Neye ayak uydurmakta zorlanıyorsun? Atı çok özür dilerim. Çok pişmanım. Anlamıyor musun?”

“Sen anlamıyorsun,” dedi Akgün ümitsizce. Başını iki yana salladı. “Gitmem gerekiyor.”

Yörüngenden çıkmam gerekiyor.

“Akgün Tan... yapma. Benimle konuş. Lütfen beni bırakma. Gitmeni istemiyorum!” Baş ağrısının üstüne kaybın getirdiği karın ağrısı iki büklüm ediyordu kızı. “Her şeyi bırakırım. Dizi mi sorun? Partiler mi, takipçiler mi, ün mü, şöhret mi? Hiçbiri umurumda değil.”

Akgün tabii ki de onun tüm bunları bırakmasını istemiyor, düşünmüyordu. Zaten onu anlıyordu. Anlamadığı... Efla’nın devam etmesiydi. Kendisini umursamadan, görmeden, dikkate almadan devam etmesi. Sorun buydu. Diziler ya da ünü, şöhreti değil, Efla’nın kendisi sorundu.

Akgün yavaşça kolunu çekti. “Yorgunum,” dedi. Efla şokla ona bakarken valizini sürükleyerek kapıyı açtı. Efla’nın attığı adımı kesercesine, “Ne zaman çağırırsan gelirim,” dedi yine. “Ama ben yorgunum.”

Ve gitti. Sekiz yıllık hasretin ilk adımını attı.

Efla kendine kaldı.



♪ Halsey - Not Afraid Anymore

*Efla Korkmaz
2024, Alaçatı*

Dinlediklerimle birlikte gözümünden dökülen yaşlarımı tutamıyordum. Akgün’ün yaşadıklarını düşündükçe... içinde bu sevgiyle benim yanımda olduğunu, beni çekmek zorunda olduğunu dinledikçe gözümünden akanları durduramamıştım.

Çok haksızlık etmişim. Gerçekten ona çok haksızlık etmişim ve bu konuda çok üzgündüm. Sarhoş olmaktan da yaşadıklarımı unutmaktan da nefret ediyordum.

“Sonra İngiltere’ye gittim,” dedi Akgün devam ederken. Gözyaşlarını elleriyle silmeyi bırakmıyordu. “Cambridge’de yüksek lisans yaptıktan sonra orada başladım mesleğe. Çok iyi teklifle gelmişlerdi, kaçırıamazdım. O dönem geri dönmek istesem de...”

“Kalman en doğrusuydu,” dedim burnumu çekerek. Onu anlıyordum. Çok ama çok iyi anlıyordum. Suçlu bendim. “Kariyerini düşünmen gerekiyordu.”

Akgün dudaklarını birbirine bastırarak kafasını aşağı yukarı salladı. “Yine de senin devam etmeni izlemek... güzeldi.”

“Neden aramamı istemedin? Çağırsan gelirim dedin, çağırmak için aradığımda açmadın. Faruk amcaya aramasın beni dedin.”

“Sinirliydim,” dedi açıklamak isteyerek. “Gerçekten sana sinirliydim. Başta aramamıştın. Aramayıp da hayatına bakıyor olduğunu gördükçe bilendim. Yıllar sonra aramaya çalışmıştın, artık istemiyordum.”

Benim devam etmemi izlemek onun için güzel falan değildi.

“Hayatıma bakmam gerektiğini söylüyordu herkes. Sen hiçbir şey demeden gittiğin için sinirliydim ve aramak istemedim,” dedim üzgünce. Akgün gittikten yıllar sonra aramaya çalışmıştım, en son Faruk amcaya gittiğimde *Efla beni aramasın* dediğini duymuştum. Daha da sinirlenmişim ona. Akgün yanağını okşadığında avucuna doğru yasladım başımı. “Bunları yaşadığımız için üzgünüm.”

“Keşke her şey daha farklı olsaydı,” dedi derin bir nefes alarak. “Sana anlatmak istediğim, söylemek istediğim o kadar şey vardı ki, Eflatun...”

“O zamanlar sanki bir hayal fanusunun içindeydim. Etrafımda dönenlere yetişmekte zorlandım. İnsanlar beni izliyor ama ne yapığımı görmüyorlardı. Sanırım görülmemeye o kadar alışmıştım ki beni asıl görenleri göremedim.” Dudaklarım titreyerek aralandı. “Seni göremedim.”

Akgün yüzünü buruşturup derin bir nefes aldı. Bakışlarını bahçeye çevirip cevapsız bıraktı. Onu affetmek istiyor, beni affetmesini diliyordum. Haklıydı ama aynı zamanda öyle bir haksızdı ki... O gün gitmek yerine, “Efla dün gece bana bunları söyledin, benim hislerimi görmüyor musun?” deseydi ve yüzleşseydik hiçbir şey böyle olmayacaktı.

Peki ben neden gitmesini tamamen engelleyeceğim şekilde onu sevdiğimi söyleyememiştim?

Geçmiş; hatalar cümbüşüydü, korku zinciriydi, sonu gelmeyen bir kaçış senaryosuydu.

“Sen gittikten sonra aramayı istedim ama yapamadım çünkü seni hemen arasaydım ve sen... beni istemeseydin?” diye fısıldadım. “Tamamen vazgeçmiştin sanki, Ati.”

Yüzünü bana çevirdi. "Beni tanıyorsun," dedi alçak bir sesle. "Hiçbir zaman istemekten vazgeçmedim. Belki cesaretsizdim hatta belki korkaktım ama... hemen arasaydın gelirdim, Eflatun. Ne yüksek lisans ne kariyer. Gözüm görmezdi. Anlamıyor musun? Sendin, gerisi önemsizdi."

"Ne kariyer ne ün ne şöhret, Ati. Hiçbir şey senden önemli değildi. Tek istediğim sendin."

Akgün'ün bakışları derinleşti. "Peki şimdi?" diye sordu. "Şimdi ne istiyorsun?"

Uzanıp dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Eski hatalarımızı olduğu yerde bırakmak istiyorum çünkü belli ki kırgınlıklarla olmuyor. Unutalım demiyorum, orada kalsınlar diyorum. Biz hiçbir şeyi unutamayız, Ati. Ne lise mezuniyetini ne sonrasını ne de senin mezuniyetini." Ellerimden birini onun göğsüne, diğerini de kendi göğsüme götürdüm. "Buradalar, onlardan kaçamıyoruz."

"Kurtaramayız," dedi kafasını aşağı yukarı sallayarak. "Eski bizi kurtaramayız..."

"Ama yeni bizi inşa edebiliriz," dediğimden yanağımdan öperek belime sardı kollarını. Ona kocaman sarıldım. Gözlerimi kapatıp kokusunda dinlenmek isterken aklıma gelenle birlikte gözlerimi kocaman açtım. "Hadi bana anlat!" diyerek ondan ayrılınca kafasını geri çekti.

"Neyi?"

"Okuldaki arkadaşlarını, yüksek lisansının kabul olduğunu, gidişini, nerer yaptığını."

Güldü. "Eflatun ne önemi var?"

"Hayır, öyle söyleme," dedim yanaklarını okşarken. "Bana hiç anlatmıyordun, sorunca bile geçiştiriyordum. Şimdi anlat bana. Sınıfındakiler nasıl?"

Bir an garip garip baksa da sonrasında utanmış gibi gözlerini kaçırdı. Neden utandığını bile bilmiyordum. "Sınıftakiler benden not istiyor..." Duraksadı. Sonra bundan hoşlanmış gibi güldü. "Birkaçı da dövmeleleri olan avukat mı olur diye dalga geçiyor. Görünmesin diye sakladığımı söyledim onlara."

"Söyledin ama değil mi? Söyledin yalnızca."

Sırıttı. "Önemi yok, artık bana sataşamıyorlar. Bir kız var, benim kadar hırslı. Ben birinciliği isterken o beni geçmek istiyor. Bu yüzden... başaramayacak."

“Senden daha iyi olamaz,” dedim omuzlarımı kaldırarak. Sanki yıllar öncesindeydik. Evet, geçmişi kurtaramazdık ama yeniden dinlerdik. “Asya hırslarına yenilir, sen hırslarına tutunursun.”

Kaşlarını çattı. “Asya...” dedi bunu hatırlamama şaşırmış gibi. “Sen kızın ismini nereden biliyorsun?”

“Kafadan attım, tuttu,” dedim kıkırdayarak.

Hatırlıyordum. O belki bana anlatmıyordu ama ben onu dinliyordum. Faruk amcamla konuştuklarında, Deniz’e anlattığında ya da annesine attığı sesli mesajlarda onun birkaç adım ötesinde oluyordum.

“Biz de geçen rol yaptık. Davada avukatmışız gibi... Biri de hâkim oldu. Oynadık,” dediğinde kahkaha attım.

“Ben sana diyorum, senden oyuncu olurdu.” Gülerek göz kırptı. Kahkaha attım. “Yine aldın ama davayı, değil mi? Oyun da olsa...”

“Tabii ki,” dedi gülerek.

Masayı toplamaya başlarken o bir yandan anlatıyor, ben de tepki veriyordum. Işıklandırılmaları indirdik, masayı ve sandalyeleri depoya kaldırdık.

Bu sırada üniversitenin son senesinden itibaren önemli gördüğü ve heyecanlandığı her şeyi baştan sona anlattı. Yüksek lisans kabulü alıp İngiltere’ye gidişini, bir hukuk firmasında işe başlayışını, bir gün polislerin kovaladığı suçluyu tesadüfen yakaladığını ve o suçlunun avukatlığını yaptığını, Güngör’ü kabul etme sebebinin adamın sevdiği kadından uzak kalıp o kadını kaybetmesi olduğunu, Aras’la bir bar çıkışında tanıştıklarını...

Ben de merakla ve sabırla dinledim onu. Müdahale etmedim, araya başka konu kaynatmadım, o ne dediyse içten bir şekilde karşılık verdim.

Babam arayıp Manisa’ya, teyzemin yanına gittiklerini haber verdiğinde saatin epey geç olduğunu fark etmemiştim. Akgün beni birkaç adım ötede olan evime bırakırken, “Sonra da seninle karşılaştık,” diye bitirdi.

“Bu kısımdan sonrasını ben anlatabilirim,” dedim kıkırdayarak. “Çok güzel bir geceydi. Hatırlamadığın detaylar aklına geldiğinde saklama, dinlerim ben seni,” deyince gülümsedi omuz silkip. Çocuk gibi olan heyecanını görünce kafamı eğip güldüm.

Çok tatlıydı. Tekrar yaşıyormuş gibi anlatmıştı hepsini.

Anahtarımınla kapıyı açtıktan sonra içeri girecekken birden aklıma düşen gerçeğe durdum. Niye saklıyordum ki? Arkamı dönüp yüzüne baktım. Sokak lambasının altında omuzlarını düşürmüş, ellerini ceplerine sokmuş, beni izliyordu.

“O gece... mezuniyet partisine gelmeden önce seni sevdiğimi söylemeye karar vermiştim,” dediğimde birden yüzü kasıldı. Gülümsemesi kayboldu. Kaşları çatılırken bunu beklemediğini anladım.

“Bahar Dönümü’nün sekizinci ya da dokuzuncu bölümünde Çiçek âşık olduğu yakın arkadaşını yıllar sonra görüyordu. Yanında bir kadın ve çocuk vardı. Arkadaşına âşık olduğunu hayatı boyunca itiraf edememiş ve onu kaybetmişti. Oynarken... seni düşündüm. Bizi, geleceğimizi, neleri kaçırdığımızı... O kadar etkilenmişim ki karavanda iki saat ağlamıştım.”

“Eflatun... bunu bilmiyordum.”

Derin bir nefes aldım. “Konuşmamı hazırlamıştım. Mezuniyet gecende itiraf edecektim. Cesaret etmek için alkole ihtiyacım olduğunu düşündüm çünkü seni kaybetmekten korkuyordum. Kelimelerimi düzgün seçmeliydim.” Gülümsedim acıyla. “Ben lise mezuniyet partisinde yaşadığımızı unutamamıştım, Ati. Sana karşı olan hislerimi, düşüncelerimi kenara atamamıştım. Seni kaybetmekten korktuğum için arkadaşız yalanına tutundum.”

Akgün ellerini ceplerinden çıkardı. Büyük adımlarla bana yaklaştı. Buruk bir şekilde gülümsedim.

“Seni hep sevdim, farkında olmadığım anlarda bile.”

Tam önümde durduğunda bir süre bana baktı. Sonrasında ellerini yanaklarıma sarmasını beklemiyordum. Dudaklarıma yapıştığında kollarına tutundum. Dudaklarımı hırpalarcasına beni mahvederken üstüme doğru yürüdü. Kapıyı arkasından kapattığında nefes nefese dudaklarından ayrıldım.

Yutkunarak, “Terbiyesiz rüyalar görüyordum,” dediğimde dişlerini sıkı. Seninle alakalıydı genelde. Unutmak için çok uğraşıyordum.”

“Uğraşma artık,” diyerek tekrar dudaklarıma yapıştığında gözlerimi kapatarak öpüşünün hızına yetişmeye çalıştım. Öpüşerek merdivenlerden çıktık. Odamın önünde tekrar dudaklarımı ezmeye başladı. Kapıyı açtığımda birlikte içeri girdik.

Üstündeki ceketini çıkarırken hızlı davrandım. Ellerim aceleci, tavrım sabırsızdı. Neyi istediğimi ve onun neyi istediğini çok iyi biliyordum. Siyah kazağını da çıkarıp kenara fırlattıktan sonra o da ceketimi çıkardı.

Üstümdeki *bralette* bakarken, “Sikeyim, çok büyüleyicisin!” diye boğazdan gelen bir sesle konuştuktan sonra yeniden dudaklarıma yapışıp bana doğru yürüdü. Yatağımın üstüne düştüğümüzde bir an dudağımdaki öpücüklerinden ayrılıp komodininin üzerindeki abajurun ışığını açtım. Bakışlarımı üstümdeki bedenine kaldırdım. Sarı ışığın altında çıplak göğsü çok cezbedici görününce parmaklarımı kaldırdım.

Dövmelerini okşamaya başladığımda boğazından kaçan nefes gibi hırıltıları dinledim. “Dövmelerini çok çekici buluyorum.”

“Ben senin her şeyini çekici buluyorum,” diyerek *braletime* davrandı. Üzerimden çıkardığında göğüslerimle karşısında kalakaldım. Aç bir şekilde çıplaklığıma baktı. “Sen çok güzelsin... Siktir, Eflatun.” Göğsümde gezinen bakışları anbean kararıyordu. “Çok seksi bir şeysin.”

“Gururum okşandı,” dedim gülerek.

“Başka şeyler de okşayabilirim...”

Onu duymazdan geldim. Terbiyesizlik yapıyordu fakat siktir kere siktir, çok hoşuma gidiyordu. Göğsümün hemen altında kalan origami kalp dövmesine parmak uçlarıyla dokundu. “Biz,” dedim gülümseyerek. Bakışlarını bana çevirdiğinde burnumu burnuna sürttüm. “Her halimizle birbirimizde yaşadık. Bitiremedik, kaçamadık, kurtulamadık.”

“Bundan kurtulmak isteyen kafasına sığayım,” dediğinde güldüm. O da gülmeye başladı fakat sonrasında birden altdudağını dudaklarının arasında aldı. Gülüşüm boğazıma dizildi. Dilini ağzımın içine kaydırıp her bir noktasına dokunması yüzünden ellerimden biriyle yatağa tutundum. Diğer elimi ensesine götürüp dokununca dudaklarımdan ayrıldı.

“Orası yasaklı,” dedi derin bir sesle.

“Bundan etkilenmen çok seksi,” dedim dişlerimi gıcırdatacak kadar sıkarken.

“Etkilenmek ne, Eflatun? Azıyorum diyorum.”

Kıkırdayarak ensesindeki parmaklarımı sürttüm tenine. Gözleri kısıldı ve ağır ağır kapatıp açıldı. “Harika,” dedim sırtarak. “Seni azdırabilmek hoşuma gitti, Ati.”

“Ergen gibi hissettiriyor,” dedi gözlerini kapatıp çenesini omzuna sürterken. Dokunuşlarımdan kaçmaya çalıştı, izin vermeyerek daha da oynadım. “Eflatun...”

“Seviyorum,” dedim oyunbozan bir şekilde. “Seni zorlamaktan keyif alıyorum.”

“Ben senin kadar keyif almıyorum. Kendimi tutmam gerekiyor.”

Onu kendime çektim ve dudaklarının üstüne fısıldadım. “Tutma, Ati. Sakın kendini tutma. Bana yapacağın her şeyi istiyor ve bekliyorum. Merakla, sabırsızlıkla...” Altında kıvrandım. “Arzuyla...”

Ondan yavaşça uzaklaşınca bakışları zincirlerinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi gözlerimin arasında dolaştı. Sonra güldü, dilini dişleri üzerinde

gezdirdi. "Arzuyla?" İstekli bakışlarla kafamı aşağı yukarı salladım. "Arzuyla, öyle mi?" Bunu söylerken elleri kalçamdan yukarı doğru yavaşça, işkence eder gibi ilerledi. Parmakları her bir santimimde bilmem kaç voltajlık elektrik yaratıyordu. Nefesim titredi ama o kontrolü elinde tutan taraf olmanın tadını çıkarıyor gibiydi.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığın artık bir sır olmadığını biliyordum. Tam o noktaya daha fazla baskı uygulamak için hareket ettiğimde hafifçe kahkaha attı. "Sabırsızsın," diye mırıldandı.

"Sabrımın bu zamana kadar devam etmesi mucize," dedim kıvranır gibi. "Hadi..." Altdudağımı ısırarak ona yalvarırcasına baktım. Bu hareketimin onu nasıl etkilediğini görebiliyordum. Gözbebekleri büyüdü, dudakları kıvrıldı. Sanki kontrolü yitirmekle oyununa devam etmek arasındaki ince bir çizgide gidip geliyordu.

Bir anda hareket etti, elleri belime sert bir şekilde sarılarak beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. "Sabrın kalmadı mı gerçekten?"

"Hiç..." dedim nefes nefese. "Seni istiyorum."

Bacaklarımı iki yana açmamı ister gibi dizleriyle bacaklarımı itti. Elleri bedenimde dolaşırken nefesim daha da hızlandı, bacaklarımı kontrolsüzce hareket ettirdim. Kalçamı sıkıca kavradı ve beni yerimde tutarak hareketlerimi kısıtladı. "Beni istiyorsan önce kendini bana vermen gerek."

"Her şeyim... senin."

Bu lafımla birlikte dudaklarının arasından sabırsız bir inleme çıktı. Altımdaki şortun fermuarını ve düğmesini açıp elini kadınlığıma götürdüğünde kafamı yatağa bıraktım. İç çamaşırlarımın içine sızan parmakları klitorisime dokunduğunda dudaklarım aralandı. İhtiyaç dolu bir nefesle ona baktım. "Şu bakışın için kaç yıl bekledim," diyerek çenemi ısırdı. "Eflatun, seni ne zamandır istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Klitorisimi okşamaya başlamasıyla aklımı yitirecekmiş gibi inledim. "Akgün!" diye fısıldadım ismini. Büyük elinin şortumun içinde sıkıştığını fark etmiş olsa gerek birden şortuma davrandı ve yırtıcı bir şekilde çıkarırken ona yardımcı olmak için hafifçe yükseldim.

Şortumu kenara fırlattı. Dizlerinin üstünde doğrulup vücuduma baktı. Bu konuda alçakgönüllü olmayacaktım. Birkaç haftadır sporumu aksatsam da beslenmeme dikkat ediyordum. Vücudumdan memnundum.

Onun da alçakgönüllü olmasına gerek yoktu. Akgün Tan Acar fiziği diye bir şey vardı. Spor yapıyor muydu, bilmiyordum fakat bundan sonra ihtiyacı olmadığını söyleyebilirdim.

“Eflatun, sen hayatım boyunca istediğim en güzel şeysin,” dedi nefes nefese.

Pantolonuna uzattığım ellerimle kemerini çözmeye çalıştığım da doğruldu. Dünyanın en güzel manzarasını izler gibi bakışlarını bana indirdi. Ellerim birbirine dolandı. Anın yoğunluğundan gülerken buldum kendimi. “Bakma şöyle, bir şeyle uğraşıyorum.”

Dilini dişleri üzerinde gezdirirken sırtımasını bozmadı. “Takdir ediyorum,” dedi derin bir sesle. “İşine devam et.”

Kemerini çıkardığım gibi düğmesini ve fermuarını çözdüm. Pantolonuyla birlikte *boxerını* da indirdiğim de yutkunarak *ona* baktım. Sert, damarlı, büyük ve sabırsız penisıyla birlikte aklım başımdan gitti. Ağzımı sulandıran bir görüntüydü. Akgün boğazdan gelen bir gülüş sunduğunda bakışlarımı yüzüne kaldırdım.

“Gözlerin bana böyle bakarken daha büyüleyici,” dediğinde güldüm. Dudaklarıma yapıştığında yemek yememişim, günlerce aç ve susuz kalmışım gibi öpmeye başladım onu. Parmakları bacaklarımın arasında durmadan benimle uğraşıyordu. İhtiyaçla onu daha da kendime çektim. Burnumdan nefes alarak öpücüklerinin tadına varmaya çabalıyordum.

Beni okşamayı kesmeden öpücüklerini boynuma indirip, ıslak dokunuşlarını bırakırken, “Evet,” dedim. Gözlerimin odağı kaydı. Kadınlığımdaki parmakları kafayı yedirtebilecek kadar kurnazken dudaklarıyla tüm sınırlarımı zorluyordu. Vücudumda yavaş yavaş aşağı indi. Göğüslerimden birini ağzına aldığı anda haykırarak, “Tan!” diye bağırdım.

“Evet, yavrum. Bana bu isimle seslen şu an.”

Karnıma bıraktığı öpücükleriyle birlikte daha da aşağıya indi. Kasığıma burnunu sürttüğünde ürpererek yattığım yerden yükseldim. Tek elini uzatıp beni geri yatırdı. Gözlerimi tavana sabitledim. Dudaklarını klitorisimin üstünde tuttu. Parmakları içimde ilerlerken dudaklarını klitorisime dayadı. İnanılmaz bir haykırış koptu boğazımdan.

Göğsüm hızla inip kalkarken şaşkınlık dolu bir kahkaha attım. Başının üstündeki elimle onu daha da kendime bastırdım. “Ah! Devam et!”

Dili ve dudaklarıyla beni doyuma ulaştırmaya çabalarken karnım dalgalanmaya başladı. Kalçalarımı oynatarak kendimi diline doğru itmeye başladım. Bu sabırsızlığıma güldüğünü duydum ya da bu yalnızca bir sanrıdan ibaretti.

Gözlerim geriye kaydı, dünya başımın etrafında dönmeye başladı. Kalçalarımı iki yandan tutarak ağzına dayadı. Zevkten çıldırır gibi inlemeye başladım. En sonunda bir çığlıkla infilak ettiğimde ağırlığını üstümde hissettim.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda nefes nefese çaresiz bir ihtiyaçla onu öpmeye çalıştım. Üstümde doğruldu. Komodinimin üstünde olan pantolonundan cüzdanını çıkardı ve içinden aldığı prezervatifi gözümün içine bakarak dişleriyle yırttı. Prezervatifi penisine geçirirken bakışlarını bir an bile gözlerimden ayırmadı.

“Bayağı yakışıklısın bu arada,” dediğimde dişleri arasından çıkardığı gülüşünü duydum. Tekrar üzerime çıktığında eliyle penisini girişime yerleştirirken gözlerim açıldı. Dudaklarımdan ayrıldıktan sonra aşağı, birleştiğimiz noktaya baktı. Kendini içime doğru ittiğinde aynı anda inledik.

Omuzlarına tutunarak onu kendime çektim. İçimde gidip gelmeye başladı. Her hareketinde daha büyük bir hazla inlerken buldum kendimi. Bakışlarımı gözlerine çevirdim.

“Siktir, gözlerinin rengi belli olmuyor,” dedi nefes nefese. Alnını okşayarak yanaklarından tuttum ve üstdudağını dudaklarımın arasına aldım. Öpüşüme karşılık verirken hareketlerini kesmedi.

Dudaklarından ayrıldım. Bakışlarımı büyük bir arsızlıkla yüzüne diktim. “Siktir, çok seksisin,” dediğimde güldü.

“Küfretmek sana yakışmıyor.”

“Sana yakışıyor,” diyerek terbiyesiz ağzına dayadım kendiminkini. Öpüşmemizin artık odağı yoktu. Ağzımdaki ıslaklıkla birlikte odada yankılanan lak seslerden sağır olmuş gibiydim. Kalbim çok hızlı atıyordu. Yoğun, ısıklık, derin ve harikaydı.

İçimde hızlıca ilerlerken duvarımdaki varlığına inlemek isteyerek dudaklarından ayrıldım. Altdudağımı ısırды, yaladı, öptü. Odağım onun yaşattığı arzuya ait olduğu için düşünebildiğim pek bir şey yoktu. Hareketlerine devam etti. Bedenlerimiz sıkıştıkça ritmimiz artıyordu. Her hareketi, her derin nefesi daha fazlasını istememe neden oluyordu. Dudaklarımın arasından istemsiz bir inilti yükseldi. “Çok güzel,” dedim yutkunarak. “Hıhı.”

“Sesin yüzünden bile boşalabilirim,” dedi dudakları arasından çıkan hırıltılı nefesiyle. “Sen aklımı oynattırmak mı istiyorsun?”

“Harikasın,” diyerek ona hislerimi aktarmak istedim. “Kafayı yiyeceğim. Çok iyi hissettiriyor. Sırılsıklamım. Tutmak çok zor.” Tırnaklarımı omzuna geçirdim ve boylu boyunca gezdirdim. “Sana karşı koymak çok zor.” Tenine attığım çiziklere karşılık sertçe vurmaya başladı. “Ah! Tan!” Kalçamı avucu arasında sıktıktan sonra kolunu belime sardı.

Birden kendini yanıma attı. Penisini içimden çıkardı. Kendimi kasıklarının üstünde otururken buldum. Kalçama baskı yapan penisini tutarak girişime

yaslarken keyifli bir azgınlıkla beni izlediğini gördüm. Birden oturduğumda kafasını yastığa bırakıp yutkunarak yüzüme baktı. Üstünde hareket etmeye başladım.

Kalçalarımın iki yanından tutarak hareketlerime yardım etti. Saçlarımı sağ omzumda toplayıp göğsüne tutundum. Zıplamayı kesmeden göğüslerimi göğsüne sürttüm. Origami kalplerimiz ikimizin de boş duran sağ yanını doldurdu. Dudaklarına eğildiğimde öpüşmeye devam ettik.

Onu öpmeye bayılıyordum.

Dudaklarımdan koptuğunda gözleri kapandı. Kafasını geriye yaslarken inlemeye başladı. “Çok iyi!” Kalçalarımı tutarak beni yukarıda tuttu, al-umda hareket ederek birleşmemizi hızlandırdı. Zevkten kafayı yiyordum. Düşünebildiğim pek bir şey yoktu. Aklım, fikrim, zikrim oydu. Hırıltılı sesler çıkarmaya başladı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Ellerimle bacaklarına tutundum. Hareketlerimi sürdürürken inlemelerimiz odayı dolduruyordu.

Bunca yılın acısını almak ister gibiydi. Yıllardan nefret ediyordum bizi bu andan mahrum bıraktığı için. Tek istediğim, tek dilediğim, tek düşündüğüm oydu.

Tek hissettiğim onun aşkıydı.

“Ah, Tan!” dedim nefes nefese. Dayanamıyordum sanki.

“Bu kadar mı dayanabiliyorsun?” diye hırıldadı. Sesi normalden kalın ve tamamen kontrolsüzdü. Gözleri yarı açıktı, artık kendini tutmakta zorlandığını görebiliyordum. Bu bakışların altında yanıyor gibiydim. Bedenim iradesizce onun ritmine ayak uyduruyordu.

“Hayır...” diye inledim. Çılgılığa benzer bir sestti. “Daha fazlasını istiyorum.”

“Of! Siktir, Eflatun! Şu haline bak. Büyüleyicisin bebeğim!”

Bu sözler içimdeki arzuyu karmakarışık hale getirdi. Beni daha sıkı tutarak derin bir hareketle içime işledi, tüm bedenimi kasılmaya zorladı. Ben andan kopmak üzereyken dudaklarıma kapanarak dilini aç bir şekilde benimkine doladı. Öpüşmemiz hareketlerimizin ritmine uyum sağladı.

Kalçalarıma çarpan teni ve çıkan seslerle birlikte gözlerimi kapattım. Beni parçalıyordu ve hiç tahmin edemediğim şekilde mahvediyordu. Daha önce hiç ulaşamadığım bir zirveyi gösteriyor, hiç görmediğim tatları tattırıyor, hiç duymadığım notaları dinletiyordu.

Daha önce bilmediğiniz duyguyu özler miydiniz? Ben onunla sevişmeyi özlemiş gibiydim.

Hissettiğim baskıyla dağın üstünden bedenimi atıyormuş gibi nefes nefese, "Ah, Tan! Çok... güzel. Dayanamıyorum!" diye bağırdım. Parmaklarım iz bırakacak kadar sert şekilde göğsüne tutunmuştu.

Kalçamı kasıklarına bastırdı. Zirveyi tattığımda gözlerimi kapatarak nefes almaya çalıştım. Kalçalarını kaldırıp beni kendisine bastırdı. Bir daha ve bir daha. Sert vuruşları yüzünden çıkan sese benim inlemelerim katıldı. Bacaklarım titredi.

Kafasını yastığa bastırıp geriye yatırdı. Ademelması bütünüyle gözlerimin önündeyken, "Ah!" diye bağırmasıyla ona hayran hayran baktım. Duvarımda hissettiğim penisinin hissiyle kafamı eğdim. Titrek bacaklarımın arasındaki sabırsız hisle birlikte ben de boşaldım.

Yorgun bir şekilde kafamı onun göğsüne yasladığımda ikimiz de nefes nefeseydik. Odadaki sıcaklığın yanında aramızdan sızan ter damlalarımızı bile hissedebiliyordum. Okşayan eliyle saçlarımı yüzümden çekti. Burnumdan alıp verdiğim nefeslerle dinlenmek üzere göğsüne sığındım.

Kokumu içine çekerek alnımdan öptü. "İyi misin?" dedi nefes nefese.

"Daha önce hiç bu kadar iyi olmadım."

"Ben de..." Yutkunma sesi aramızda yükseldi. "Bu kadarını hissedeceğimi düşünmemiştim." Alnımı tekrar öptü. "Seni yordum mu?"

Güldüm. "Biraz," dedim ve penisini içimden çıkardım. Kendimi yan tarafa atarak tavana bakmaya başladım. "Ama seni durdurmayı asla düşünmem. Ne kadar ileri gidersen git, ben de seninle gelirim."

"Seni mahvedeceğim," dedi eğlenen bir sesle.

"İddialı bir vaat," dedim keyifle. "Mahvolmak için sabırsızlanıyorum."

Tavana bakarken ikimiz de aynı anda kakhaha atmaya başladık. Hiç bu kadar içten, hiç bu kadar kulak çınlatan bir şekilde gülmemiştim. Daha önce hayatımda hiç bu kadar iyi bir an yaşamamıştım.

Beni göğsüne çektiğinde ona sarıldım. Bakışlarını bana çevirdiğini hissedince ben de ona döndüm. Gözlerinin daha önce hiç böylesine parladığını görmemiştim. Sol gözümle aynı tonda olan gözleri karanlık olsa da ışık saçıyordu.

"Sana âşığım, Eflatun," dedi gülümseyerek.

Bu cümleyi duymayı beklediğimin farkında bile değildim. Tüm kalbimle ona aittim. Her şey boşunaydı. Bunca zaman hiçliğin ortasında yüzerken ihtiyacım olan tek şey oydu ve ben şimdi tamamlanmıştım.

Onun aşkı ve varlığıyla.

"Sana âşığım, Atı," dedim ve dudaklarına yükseldim.

“Seninle öpüşmeye ve sevişmeye de âşığım,” dedi dudaklarımın arasında dudaklarını tutarken.

Yine kulak çınlatacak bir şekilde kahkaha attım. “Ben de,” diyerek onu öptüm. Karşılık vermesine izin vermeden ayrılıp göğsüne yattım.

Odada yoğun bir his dolaşıyordu. O his de mi bizimle birlikte beklemişti? Onun da sabırsız olduğunu hissedebiliyordum.

“Ayrı ev bulmak lazım.” Tavana döndü. “Bir gün daha aile evinde durmaya dayanmam.”

“Ben de...” dedim göğsüyle oynarken. “Bir aylığına eşyalı bir ev mi tutsak?”

“Yapmamız lazım onu,” dedi bana onay vererek.

“Kesinlikle.”

Bir süre sessiz durarak tavanı izledik. En sonunda ben olanların şaşkınlığıyla gülmeye başlayınca o da güldü. Gülüşlerimizi durdurmak imkânsızdı. İnanamıyordum!

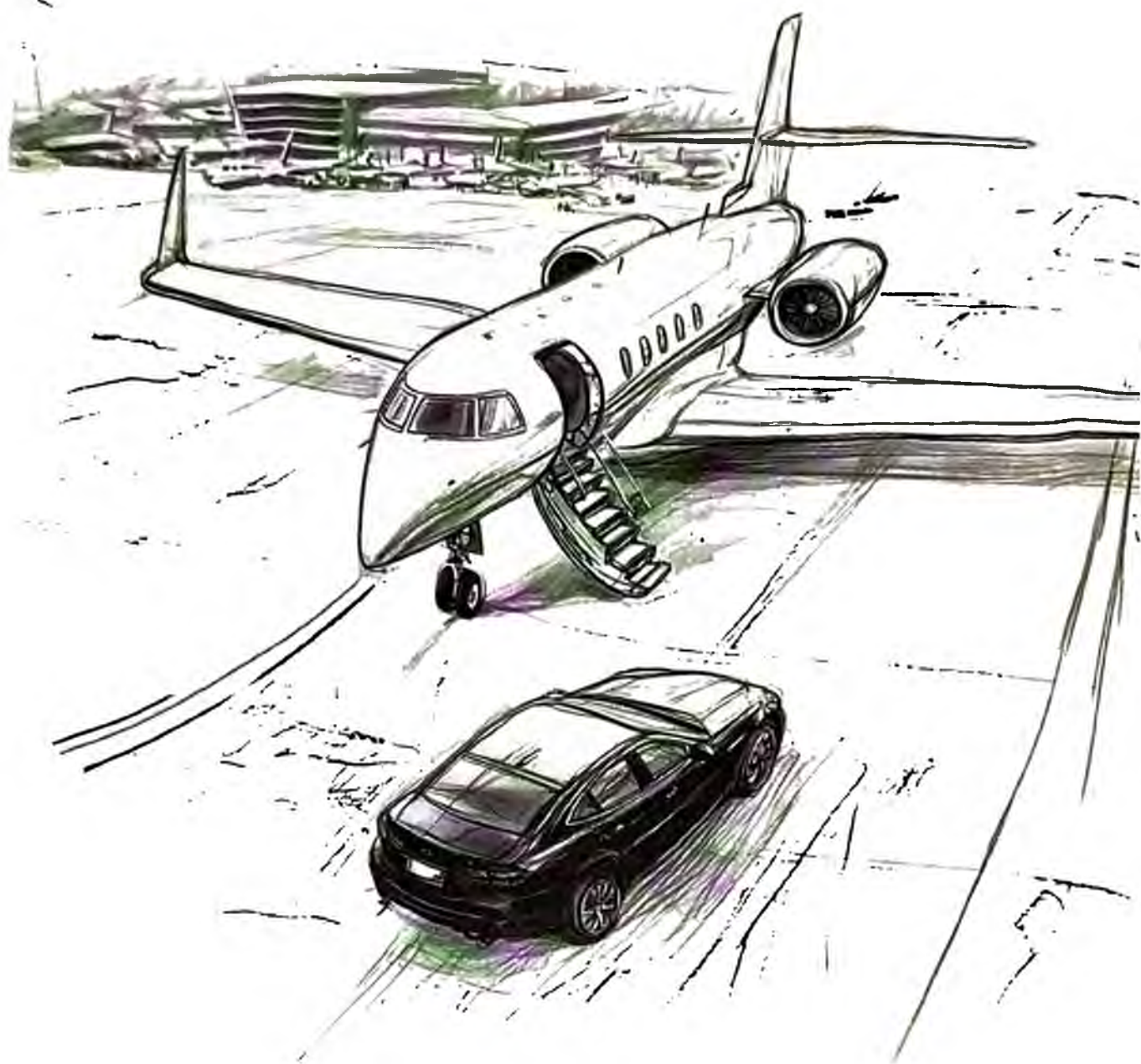
“Beni gerçekten mahvedecek misin?” dedim gülüşlerimin arasından.

“Seni mahvedeceğim,” diyerek dirseği üzerinde yavaşça doğruldu. Kafam yatağa düşünce çenemden tutup bakışlarımı kendisine çevirdi. “Kilitlediğin her arzunu, rüyanda benimle ilgili gördüğün her terbiyesiz anı dibine kadar yaşatacağım. Bunları yaparken tekrar...” Dudaklarıma üstünkörü dokundu dudaklarıyla. “Tekrar... ve tekrar seni kendime ait yapacağım.”

“Ne bekliyorsun?” dediğimde gözlerinde doğan kararlılığı saniye saniye izledim. Elini yanağıma koyup beni dudaklarına çektiğinde altdudağına işkence etmeye başladım. Bedenlerimiz tekrar birbirine dolandı.

Gençlik odamdaydık. Atı ve Eflatun’duk. Birbirimize âşıktuk. En önemlisi de birlikteydik.

Bir de... sevişiyorduk. Hem de bayağı akıl uçurucu şekilde.



Ninova

BÖLÜM ON YEDİ



“Sen hayatımda hatırı sayılır tek konuydun.”

Stefan Zweig



Christiana Aguilera - Hurt

Dört sene önce

Efla kürküne sarılarak mekândan çıkarken arkasından koşan adama dönmedi. “Efla!” Gözlerini devirerek bir taksi bulma amacıyla etrafına baktı. “Efla bekle!”

Az önce herkesin gözü önünde kendisini zorla öpmeye çalışmıştı. Tamam, sarhoş olabilirdi fakat o kadar da değildi. Akı ermiyor sanıp kendisinden yararlanmaya çalışıyorlardı. Erkeklerle vakit geçirmekten keyif alıyor olması hepsiyle takılacağı anlamına gelmezdi.

Taksinin biri gelirken en korktuğu şey oldu. Yanına koşan kameramanları fark etti. “Hayır ya...” Kürküne sarılarak dik durmaya çabaladı. İyi değildi. Bir süre önce Banu’yla birlikte gece eğlencelerine çıkmaya başlamış, sonrasında ilginin büyüüne kapılmıştı. Alkoller, erkekler, eğlenceler arasında şöhretin getirdiği sorumlulukları da yerine getiriyordu. Galalar, lansmanlar, partiler, setler... *Yalnızlık*.

Tüm bu hovardalık niyeydi? Akgün gittiğinden beri başına vuran yalnızlıktan. Birileri olsa da evrende tek başınaymış gibi hissetmesinden. Bu yüzden daha da kalabalığı istiyordu. Akgün’ün bıraktığı boşluk dolsun diye.

“Efla Hanım!”

Bakışlarını en önden koşan genç çocuğa çevirdi. “Efla Hanım... Arkadaşlarınızla keyifli bir gece geçirmişsiniz!”

Efla taksilerden birine elini uzatırken yüzündeki gülümsemesini korudu. “Evet, çok güzel bir geceydi.” Taksi kornaya basıp geçti. Hepsi doluydu!

“Efla, özür dilerim! Bilerek olmadı!” diye arkasından bağırان adama dönmedi.

“Beyefendi dostunuz mu?”

Efla kafasını iki yana salladı. “Tanımıyorum.”

Yanına doğru yürüyen Banu, Efla'ya yaklaşan adamın kolundan tutup mekânın önünde duran güvenliklere, "İçeri sokun bu yıkığı," deyince güvenlikler adamın yakasına yapışıp içeri soktu.

Banu derin bir nefes aldı. Bu gece dışına göre bir av bulamamanın hüznüyle mekândan ayrılıyordu. Efla'nın yanına yaklaştı. "Merhaba gençler," diyerek keyifle gülümsedi. Kameralar Banu'yu da çekmeye başladı.

Banu ve Efla... son zamanların magazinsel olaylarının zirvesinde rol paylaşıyordu. Banu halinden memnundu. Birkaç ay önce eski sevgilisinin kendisini aldatmasıyla bu hayatı kendisi seçmişti. Yaman Bilgin'i unutmaya çalışıyordu, bunu da gece hayatıyla yapıyordu.

Efla da geçen sene Banu'yla tanıştıktan sonra onunla takılmaya başlamıştı. Dağıtıyor, eğleniyor, keyifle vakit geçiriyorlardı.

"Banu Hanım nasılsınız? Efla Hanım ile geceniz nasıl geçti?"

Efla taksi durdurmanın derdindeydi, o yüzden kameramanları boş vermişti. Kolundan tutan Banu kıkırdarak, "Harika geçti! İnsan eğlenmesini bilmeli," deyince kameramanlar da güldü. Çok iyi malzeme veriyorlardı. Bu ikilinin arkadaşlığı oldukça ilgi görüyordu.

Efla altınsa Banu gümüştü. Birbirlerini tamamlıyor, seyir zevki veriyorlardı.

Banu, "Dün gece yanınızdaki arkadaşınızı göremedik," diyen kamera mana döndü.

"Sen çok kurnazsın..." Kahkaha attı. "Biz şöyle geçsek?" deyince kameramanlar üstlerine doğru yığın oluşturdu. "Çok güzel bir geceydi ama evlere gitmemiz gerek. Yarın iş var arkadaşlar!"

Tam o an yolun ortasında sert bir frenle duran arabaya döndü herkes. Nazan öfkesine sahip çıkmaya çalışarak büyük arabasından indi. Genç kızlara doğru ilerledi. Hiç iyi değildi, hiç. Efla'nın sarhoş hallerinden herkes keyif alıyordu ve bu kız onların eline koz verip duruyordu.

Kalabalık bir anti grubu Efla ile alay ediyor, Efla'nın hayranları ise onun bu hallerine videolar yapıp inanılmaz bir etkileşim alıyordu. Gündem, Efla ve çevresindekilerle doluydu. Bir haftadır Efla Korkmaz, Banu Balat ve Efla Korkmaz'ın takıldığı adamlar olarak gündemi meşgul ediyorlardı.

Kameramanların arasına dalan Nazan, Efla'nın koluna girdi. "Açılalım arkadaşlar! Efla Hanım'ın yarın uçuşu var. Saat çok geç oldu. Hadi... Dağılın!" Kameramanlar Efla'nın kahkaha atan görüntüsünü çekmeye odaklandı.

"Kahramanım geldi," diye fısıldayan Efla, Nazan'ın koluna dayadı kafasını. "Hem taksim hem kahramanım hem menajerim!"

Banu arkalarından ilerlerken kameralara öpücük attı. Arabanın arka koltuğuna geçerken Nazan, Efla'yı ön koltuğa oturtabilmişti. "Arkadaşlar çekilin lütfen!" diye bağırdı dayanamayarak. "İnsanın üstüne üstüne gelmeyin! Açılın!"

Kapıyı kapatırken Efla kürküne sarılarak kafasını gömdü. İğrenç hissediyordu. Nazan koltuğa kurulduktan sonra ısrarla arabanın içini çekmeye çalışan paparazzileri ezcek gibi gaza bastı. Yola çıkabildiklerinde, “Efla böyle mi devam edecek?” diye çılgılık attı. “Kariyerine zarar verdiğinin farkında değil misin? Gerçekten böyle mi anılmak istiyorsun?”

“Düzenle bir yardım etkinliği, kurtaralım durumu,” dedi Efla kıkırdarak.

“Harika, bir de alay ediyorsun durumla!”

Banu kahkaha attı. “Ben gri elbisemi hazırlayayım!”

“Sen de kes sesini!” diye bağırdı Nazan ona. “Hep senin başının altından çıkıyor bunlar. Efla’yı bu işlerine alet etme demiştin sana.”

“Ben bir şey yapmıyorum, Efla eğlenmeyi seviyor,” diyen Banu da arka koltuğa uzandı. “Bana patlama, Nazan. Kafam almıyor. Zaten bugün boş dönüyorum!”

“Çıldıracağım!” diye bağırdı Nazan. “İkiniz de beni delirteceksiniz!” Telefonundan sosyal medyaya girdi. Bir yola, bir telefona baktı. “Çok güzel gerçekten,” diye homurdandı.

“Efla Korkmaz ve Banu Balat gecenin hızlı ikilisi olarak yeniden kameralarımıza yakalandı. Efla Korkmaz’ın alaycı tavırları göze çarptı. Arkasından seslenen adamı tanımadığını söyleyen Korkmaz’ın sarhoş halleri dikkat çekti.” Nazan, sinirle döndüğünde Efla yarı uyukluyordu. Telefonu ona çevirdi. “Harika canım! Seni tebrik ediyorum. Gündeme işlerinle oturmayı bırakıp gece hayatınla oturdun. Çok güzel.”

Efla ekrandaki *tweetleri* okumaya başladı.

@eflakorkmazfanclub: *Efla artık kendine gel, seni böyle görmek istemiyoruz!*

@eflaninparlayanyildizi: *Yine çok güzel görünüyor. Ne halde olursa olsun hayran olunası.*

@serenaesthetic: *On bir reyting verdiğiniz dizinin oyuncusuna bakın. Seren hak ediyordu!*

@sakliruyalar: *Acaba saçları için ne kullanıyor? Çok sağlıklı saçları var. Harikasın, Efla!*

@eflanindolabi: *Efla’nın üstündeki kürk elli yedi bin dolar, Louis Vuitton marka elbisesi beş bin dolar.*

@kafaacmakerem: *Bu hal ne? Dünyaca ünlü markalarla çalışan oyuncunuz ülkemizi yanlış temsil ediyor.*

@pandasevergul: Dünya saçması bir olay! Ahlaksızlık! Her gece her gece bıktırdı artık! İğrenç görünüyor, bunu güzel bulanın tedaviye ihtiyacı var.

Efla gözlerini devirerek camdan dışarı baktı. Nefret ediyordu insanlardan. Ağzı olan konuşuyordu. Genel olarak magazin haberlerini takip etmeyi bıraktığından beri kafası rahattı. Önceden attığı adımı üç kere düşünürdü.

“Bu mu olmak istediğin yer, Efla? Tamamen düşman topluyorsun bu hallerinle!” diye bağırان Nazan’a dönen Efla, “Başımı ağrıtıyorsun, Nana. Ne yapacağımı sana mı soracağım?” deyince Nazan sinirli bir kahkaha attı.

“Bana soracaksın çünkü götünü benden başka kurtaracak insan yok!”

“Evet, yok! Ati de gitti. Bunu mu yüzüme vuruyorsun?” diye bağırırken Nazan sabırla önüne döndü. Konu bir şekilde buraya geliyordu. Üstünden dört sene geçmişti, Efla hâlâ Akgün’ün gidişini atlatamamıştı. Başta umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Oyuncululuğuna müthiş bir hızla devam ediyordu fakat bu aralar sürekli Akgün’ü öne sürer olmuştu.

“Ati kim? Sürekli duyuyorum bu ismi,” diyen Banu esnedi. Çok da umurunda değildi. Olmayan birini dert edemeyecek kadar kafası doluydu.

Banu’yu takmayan Nazan, “Ati gittiyse gitti. Sürekli buraya mı gelecek konu?” diye sinirle söylendi. “Sürekli aynı terane. Sıkıcı olmaya başladı bu konu.”

“Kusura bakma, daha iyi bir konum yok!” Kürküne sarılıp burnunu çekti. “Bu hallerimi görüp pişman olmasını istiyorum.”

“Sana kötü haberim var bebeğim. Ari’nin umurunda değilsin. O yüzden kaldır kafanı, işine bak. Boşuna çabalıyorsun. Ati bu halini görüp gelmeyecek. İki senedir gelmediyse hiç gelmez!”

Efla iki senedir gece hayatıyla devam ediyordu. Bazen duruluyor, konuşulmuyor fakat yine gündem olmayı başarıyordu.

“Kes sesini!” diye bağırان Efla torpidoya vurup ona döndü. “Beni azarlamayı da bunları yüzüme vurmayı da kes!”

“Kendine gel. Ablanım ben senin!” Nazan altta kalmayı düşünmüyordu. Efla ne kadar şımarık olursa olsun hem Efla’yı seviyor hem de Kübra ile Feridun’a değer veriyordu. O insanlar küçükken kendisine yardımcı olmuştu. Vefa borcunu unutamazdı. Efla’nın kariyeri için her şeyi yapardı.

“Ablam falan değilsin,” dedi Efla gözlerini kısarak. “Kendi hayatın olmadığı için sürekli benimkine müdahale etmeye çalışıyorsun.”

Nana kaşlarını çatarak ona döndü. “Kalbimi mi kırmaya çalışıyorsun? Çabana yazık. Sarhoş olduğun için seni ciddiye almıyorum. Senin ablanım ve öyle olmaya devam edeceğim.”

“Kıçımından ayrılma. Benden başka gideceğin yer yok.”

“Sınırını aşma!” dedi Nazan sinirle. “Sarhoşsun ve ne dediğini bilmiyorsun. Ama var ya... ben seni kendine getirmesini bilirim.”

“Nasıl yapacaktıydın onu?” dedi Efla alayla. “Dövecek misin beni?”

Nazan kapağını açtığı su şişesini kaldırdı, Efla ne olduğunu anlayamadan suyu yüzüne çarptı. Çığlık atan Efla ile arkada uzanan Banu, “Biraz sessiz olun, uyumaya çalışıyorum,” dedi.

Efla ise, “Ne yapıyorsun sen?” diye öfkeyle Nazan’a döndü.

“Seni kendine getiriyorum.”

“Yüzüme su çarptın!” Efla biraz daha kendisine gelmiş gibiydi. “Nana... her yerim ıslandı! Bu kürke çok para verdim.”

“Cebine zararı yok ya...” Nazan, Efla’nın kaldığı rezidansın otoparkına girdi. “Bir şey olmaz. Sana koymaz.”

“Çok sevmiştim onu...” Efla kürkünü okşadı. “Of, Nana!”

Arabayı park eden Nazan, Banu’yu kafasından dürterek kaldırdı. “Hadi kalk! Geldik.”

“Beni kucağına almayacak mısın?”

“Banu kalk!”

“Öf, tamam be!”

İki kızı yakasından tutarak yürüten Nazan, onları Efla’nın dairesine çıkardı. İçeri girdiklerinde Efla topuklu ayakkabısını kenara fırlatıp buzdolabına koşarken, Nana onu kürkünden tutup, “İçmek yok, yatağa!” diye çığlık atarcasına konuştu. “Yarın sabah uçuşun var! Daha fazla içmeyeceksin. Sonra çişim var diye sızlanıp uyuyamıyorsun!”

Banu kıkırdarak kendisini koltuğa attı. “Benim de çişim var!”

Nazan gözlerini devirdi. Efla’yı odasına sokup kürkünü çıkardı. Efla sessizce onu izliyordu. Kızı iç çamaşırlarıyla bırakacak kadar soyduktan sonra kolundan tutup küvete soktu. Soğuk suyu açarak Efla’nın çığlıklarını umursamadan onu yıkamaya başladı.

“Nana, soğuk!”

“Başlatma soğuğuna. Kendine geleceksin!”

Efla akan gece makyajı ve sırlıklam saçlarıyla odasına geri döndü. Elini kaldıracak hali yoktu. Nazan’ın kendisini soyup üstünü değiştirmesine sesini çıkarmadı. En sonunda saçlarını kurutan Nazan’a izin verdi. Mayışmıştı.

“Bu gece Banu salağıyla senin yanında kalacağım çünkü o şapşal kız yanımdayken elin, kolun rahat durmuyor.”

“Ben yirmi altı yaşındayım,” dedi Efla mırıldanarak. “Kendi kararlarımı kendim veririm.”

“Kariyerin hakkındaki kararlar bana ait. Bu yüzden kusura bakma canım, elli yaşında da olsan seni kendine getiren ben olacağım.” İçinden

devam etti sözlerine. *Çünkü yapayalnızsın. Kimse seni düşünmüyor. Annen, baban ve benim dışında.*

Efla gözlerini ağır ağır kapatırken Nazan onun saçlarını taradı. Efla saç bakımına önem verdiği için tüm bakım malzemelerini kullandı, en sonunda yüzündeki makyajı temizleyip nemlendiricisini de sürdü. Onu yatağa yatırırken Efla yastığına sarılıp burnunu sürttü.

"Atı'yi özledim, Nana," diye fısıldadı. "O olsaydı böyle olmazdı." Sarhoştı. Ayılınca asla Akgün'den söz etmiyor, sarhoşken ağzından düşürmüyordu.

Her şeyi bir kenara bırakıyordu. Akgün'e çok sinirliydi fakat düşünmeden de edemiyordu. Akgün neredeydi? Efla bu kadar zorlanırken o ne yapıyordu? Efla olmadan... nasıldı? İyi miydi? Mutlu muydu? Acaba... acaba bir kız arkadaşı var mıydı?

Nazan onun saçlarını okşadı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama o da seni özlüyordur, Efla."

"Özleseydi gelirdi," dedi Efla. "Dört sene geçti, gelmedi. Gelmeyecek. Ondan nefret ediyorum." Sonlara doğru kısılan sesiyle uykuya daldı.

Onun üstünü örten Nazan odasından çıkmadan önce bir pijama takımı aldı eline. Salona girdikten sonra Banu'nun suratına attı pijama takımını. Sonrasında mutfığa ilerledi. "Ne oluyor ya? Ben bu muameleyi hak etmiyorum!"

"Üstünü değiştir. O taşlı elbiseyle uyursan sabah vücudunda izlerle uyanacaksın." Nazan kendisine bir kadeh çıkarıp şarap doldurdu. Sonrasında şehrin ışıklarını gören camın önündeki koltuğa kuruldu.

Banu, Nazan'ı umursamadan üstüne Efla'nın kıyafetlerini geçirdi. Pijamalar kısa gelse de estetik görünmeyi umursamayacaktı. Tekrardan koltuğa yığıldı. Nazan cebinden telefonu çıkarırken Kübra'dan gelen mesajları okudu.

Kübra abla: Nazan, kızım nasıl?

Kübra abla: Nazan çok merak ediyorum.

İnternete görüntüler düştü. Kötü görünüyordu.

Kübra abla: Nazan, İstanbul'a gelmek istiyoruz.

Feridun çok kızgın.

Nazan: Bence Efla size böyle görünmek istemez, Kübra abla.

Nazan: Şimdi uyuyor. Gayet iyi. Biraz fazla kaçırmış sadece. Ben yanımdayım.

KÜbra abla: Çok teşekkür ederim. İyi ki varsın. Uyandığında beni aramasını söyle. Çok endişeliyim.

Nazan telefonun ekranını kapatıp şarabını yudumlarken, “Neden onu bu kadar düşünüyorsun?” diye soran sesi duydu. Bakışlarını şehrin ışıklarından almadı, Banu’ya bakmadı.

“Sen neden onu hiç düşünmüyorsun?”

“Onu düşünüyorum,” dedi Banu uykulu bir sesle. “Ben olmasam tek başına kalacak. Başına neler gelir ben yokken, biliyor musun?” Esnedi. “İçince savunmasız oluyor ve herkes onun savunmasızlığından yararlanmaya çalışıyor. Ben olmasam... daha kötü şeyler olur.”

“Sen olunca da iyi şeyler olmuyor.” Bakışlarını Banu’ya çevirdi. “Onun ailesi var, Banu. Bir kariyeri var.”

Banu’nun da ailesi vardı fakat görüşmüyordu. Babası çok zengin bir iş adamıydı, annesi de ünlü bir dernek başkanıydı. Banu’yla hiç ilgilenmedikleri için Banu, Yaman kendisini aldattıktan sonra sevgiyi dışarıda arıyor, bulamıyor ve her gece başka bir erkekle vakit geçiriyordu. Babası ailesini rezil ettiğini yüzüne bağırınca, kapıyı çarpıp onları terk etmişti. Kimsesi yoktu, Efla’dan başka.

“Ailemi yüzüme vurmana gerek yoktu. Kirli oynama. Ben onu düşünüyorum. Efla acı çekiyor,” dedi Banu. “Her şeyi var ve acı çekiyor. Onu görmeyi dene. Ben görüyor ve arkadaşımın yanında oluyorum. Kendimi rezil edeceksem de onunla ederim.” Umursamadan arkasını döndü. “Sen de Efla’nın acısını yaşamasına izin ver. Onu azarlamayı kes.”

Nazan gözlerini devirerek şehrin ışıklarına geri döndü. Efla’nın içmesine, acısını unutmak için eğlenmesine karşıydı. Acı geçerdi ama kariyer kaybedilirse toparlanamazdı. Efla’nın kariyeri için elinden ne geliyorsa yapardı. Yıldızı parlak bir oyuncunun sönmesine izin veremezdi.



Akgün üstündeki siyah polo tişörtüyle uçağın merdivenlerinden inerken güneş gözlüğünü taktı. İnce ceketini omzunun üstünden sallandırdı. Saçlarını elleriyle tararken etrafa bakındı. Hemen önündeki siyah araç Güngör Apak’ı bekliyordu.

“Hoş geldiniz, Güngör Bey. Sizi özlemiştik.”

Güngör kendisine kapıyı açan eski çalışanının omzunu sıktı. “Ben de özledim yurdumun topraklarını,” diyerek sırtıttı. “Havasını bile özlemişim.” Akgün yavaşça Güngör’e yaklaştı. “Akgün, sen ne yapacaksın şimdi? Arkadaşın gelecek mi?”

“Evet, abi. Sen evine geç, dostlarınla vakit geçir. Ben akşam sana uğrayım,” deyince Güngör gülümseyerek baktı.

Türkiye'ye dönmüşlerdi çünkü Akgün davayı görüp Güngör'ün üstündeki etiketi kaldırmaya kararlıydı ve bu avukat çocuğu tanıdığı kadar söyleyebilirdi ki... Kale'nin kazanmayacağı savaş yoktu. Bu yüzden Güngör polislerin peşinden koştuğu bu ülkeye geri dönmüştü.

"Geç kalma," dedi gülererek. "Ülkeye girdiğim öğrenilince yakalama kararının çıkması uzun sürmez."

"Sorun yok, hallederiz," diyen Akgün yaşlı adama son kez baktı. "Sen keyfine bak," dedikten sonra onlardan uzaklaşmaya başladı.

Güngör kahkaha atarak çalışanına döndü. "Bu adam var ya... bununla cehenneme dal, seni çıkarmanın yolunu bulur. Hayatımda tanıdığım en zeki, en başarılı herif!"

"Takip ettirelim mi, Güngör Bey?" diye sordu çalışan yine de. "Güvenemeyiz kimseye."

Güngör son kez Akgün'ün arkasından baktı. "Hayır," dedi kesin bir tavırla. "Beni çukurdan kurtaranın arkasına kuyruk olmam."

"Emredersiniz," diyen çalışanla arabasına bindi.

Akgün bagaj teslimden aldığı valiziyle çıkışa ilerlerken etrafına bakındı. Tam o an karşıdan gelen, "Kardeşim benim be!" diye bağırان Aras onun önüne çıktı. Sımsıkı sarıldılar. "Çok özledim lan!"

"Ben de kardeşim!"

Akgün onun sarılışına karşılık verdi. Aras ondan uzaklaşıp arkadaşının yüzüne döndü. "Vay... tarz olmuşuz!"

Akgün'ü ilk tanıdığında saçları uzun bir adamdı. Görüşmeyeli bazı değişiklikler olmuştu. Akgün saçlarını Oxford kesime çevirmişti. Akgün hiç boşluk olmayacak şekilde dövme kaplı olan kolunu kaldırıp elleriyle saçlarını geriye yatırdı. "Yakışmış mı?"

"Kardeşim üf diyorum! Sana âşık olmayan kadının aklına sıçayım!" Akgün gözlerini devirince, "Efla'ya hiçbir saygısızlık yapılmamıştır," diye ekledi.

Akgün dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı. Evet... Efla vardı. Bir türlü bitemeyen Efla, olduğu yerdeydi. Bir şey değişmemişti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu gülümseyerek.

"Partileyelim diyorum!" diyen Aras'a güldü ve Akgün'ün omzuna kolunu attı.

"Ne partisi oğlum? Kaç saattir gökyüzündeyim. Partileyecek halim mi var?"

"Hep aynı cevap! Bir kere de benimle gel be kardeşim!"

İkisi yan yana gülüşerek çıkışa doğru yürürken birden, "Efla Hanım, Efla Hanım! Uçuş nasıl geçti? Efla Hanım!" diyen seslerle Akgün şok içinde sol tarafına döndü.

En önde kalabalığı açtırmaya çalışan Nazan ve başını eğerek sorulardan kaçan Efla'yı gördü.

Gözündeki gözlüğü, taktığı şapkası, dağınık saçları, kabanı ve spor ayak-kabılarıyla hızlı yürümeye çalışıyordu.

Akgün kalbinin atışına sahip çıkamadı. Efla'yı birkaç kez uzaktan görmüş olsa da bu halini ilk kez görüyordu. Teni çok soluktu. Titreyen ellerini buradan bile görebiliyordu.

Yürümeyi kesti ve Efla'nın, "Arkadaşlar çok yorgunum. Başka zaman konuşalım," diyerek insanların arasından yürümeye devam etmesini izledi.

"Hasiktir, olaya gel," diyen Aras da onun yanında durdu. Kendisi kamufle olmamıştı çünkü basın Aras'ın havalimanında olduğunu bilmiyordu fakat belli ki Efla'dan haberleri vardı.

"Efla Hanım yeni bir dizi projesine başlayacağınızı duyurdunuz. Çekimler başladı mı?"

"Arkadaşlar yolu açalım!" diye sinirle konuşan Nazan yolu açmaya çalıştı.

Akgün yalnızca sarışın kadına odaklanmıştı. Titreyen ellerini saklamaya çalışan Efla, kabanına sığınsa da Akgün'ün gözünden kaçmamıştı. Gözleri Efla'dan başka bir şey görmüyordu.

"Oğlum korkunç görünüyor lan," diye fısıldadı Aras.

Akgün gözlerini kırptırdı. Gerçekten de Eflatun iyi görünmüyordu. Aruk haber bildirimlerini kapatsa da sosyal medya algoritması bile Akgün'ün Efla'ya olan aşkını bildiğinden sürekli önüne çıkarıyordu. Her şeyden haberi vardı. Bir yıldır gece hayatının bokunu çıkardığım çok iyi biliyordu.

Sert bir şekilde yutkundu.

Çok özlemişti. Hasretle yanan yüreği tekrar harlandı. Duyduğu tek isim, gördüğü tek yüz, Efla'dan ibaretti. Efla başını eğerek havalimanından çıkarırken Akgün'ü görmedi. Akgün gözden kaybolan insan kalabalığı ile Aras'a döndü.

"Ne dedin?"

"Sen fena tutulmuşsun dedim kardeşim. Benden sana tavsiye, vazgeç bu sevdadan."

Akgün titrek bir nefes alarak valiziyle yürümeye başladı. "Çok konuşma da yürü. Misafirim ben. Bana hizmet et."

Aras kahkaha attı. "Kardeşim dönmüş, tabii hizmet edeceğim!" diyerek Akgün'ün omzuna kolunu attı. "Ne zaman döneceksin bu arada?"

"Belli değil."

Belliydi. Akgün tamamen Türkiye'ye dönmek istiyordu. Belki de... Eflatun'un karşısına çıkardı. Belki de... bazı şeyleri çözmeliydi.



Akgün Tan Acar
2024, Alaçatı

“Buraya koyun,” diyerek nakliyecilere yatağı bırakacakları yeri gösterdim.

“Abi bunları nereye koyalım!” diye bağırان Deniz’e döndüm. Elindeki kutunun üstünde kocaman *kırılabilir* yazısı olmasına rağmen etrafa çarptıra çarptıra içeri girmesine sabırlı bir nefes aldım. Bu çocuğun beyni bayağı küçüktü.

“Dikkat et geri zekâlı! Tabaklar var içinde!” diye bağırınca kutuyu sertçe yere bıraktı. Birkaç tabağın kırılma sesini duyunca gözlerimi kapattım. Onu öldürmemi istiyordu.

“Size de yaranılmıyor!” diye öfkeyle soludu. “Gidiyorum ben!”

“Nereye!” diye bağırان Efla sinirle mutfaktan çıktı. Saçını yukarıdan topuz yapmıştı. Kafasındaki benekli bandanasını geriye itti. Altında kot şortu, üstünde de benim dolabımdan çaldığı tişörtü vardı. Yüzünde makyaja dair hiçbir şey yoktu. Kıpırmızı suratıyla, “Hiçbir yere gidemezsin!” diye söylendi. “Yapılacak tonla iş var.”

Deniz gevşek gevşek sırtarak duvara yaslandı. “Hiç umurumda değil açıkçası.”

“Atı bir şey söyle şuna!” diye bağırdı öfkeyle.

“Deniz,” dedim yalnızca.

“Tamam, ne yapılacak?” diyerek Efla’nın yanına yürüdü.

Alaçatı’ya gelişimizin üzerinden iki hafta geçmişti. Efla provalara devam ederken biz de eve taşınmanın bir yolunu aramaya çalışmıştık.

Feridun amca banyodan çıktı. “Çamaşır makinesini kurdum. Daha da bir şey istemeyin benden,” dedi huysuzca. “Zaten belim ağrıyor.”

Asla memnun değildi. Eflatun iki haftadır babasına ayrı eve çıkacağımızı söylemeye çalıştığı için eve geçme işi uzun sürmüştü. Feridun amca konunun ayrı eve çıkmak olduğunu en başından anlamış ve sürekli olarak Efla’yı susturmuştu. Efla ne zaman konuyu açacak olsa, *çiçekleri sulamam lazım, depoda bir arıza var, çimler biçilecek, işim var* gibi laflarla geçiştirmişti.

En sonunda babam dahil olmak zorunda kalmıştı. “Feridun gençlerin ilişkisi belli. Daha önce de aynı evde yaşadılar. Otuz yaşına gelmişler, bize laf mı düşer?” deyince Feridun amca başta *kızım ailesinden ayrı eve çıkamaz* diye directse de sonunda kabullenmişti.

Konu, Efla’nın ayrı eve çıkması değildi çünkü Efla zaten İstanbul’da tek yaşıyordu. Konu, Efla ile benim aynı eve çıkmamdı.

Neyse ki sevgililiğimizi kabullenmişti. Bana damat gözüyle bakmak onu zorluyordu, anlayabiliyordum. Sonuçta adam beni zararsız görerek Efla ile

birlikte büyüttmüştü. Uzun zamandır hislerimi bilse de kabullenmesi zor olmuştu.

“Teşekkür ederiz, Feridun amca,” dediğimde gözlüğünün üstünden ters ters bana baktı. Cevap vermedi.

“Teşekkür ederim babacığım.”

“Senin için her şeyi yaparım güzel kızım. Baban seni seviyor,” diyerek sevecen bir şekilde kızına döndüğünde Efla kahkaha atmamaya çalışarak bana baktı. Gözlerimi devirdim. Feridun amcanın kafasında hâlâ taşaklarını patlatma fikri var mıydı, merak ediyordum. Büyük ihtimalle vardı.

“Deniz al şu poşetleri!” diye bağırان annemle hepimizin bakışları kapıya döndü. “Ellerim koptu!”

Deniz koşarak annemden poşetleri aldı ve mutfığa götürdü. Onun hemen ardından mutfaktan çıkan Kübra teyzeyi görünce hızlı adımlarla koluna girdim. “İyi misin, Kübra teyze?”

“Yoruldum biraz paşam,” dediğinde onu salondaki koltuklara yürüttüm. Efla hemen peşimden geldi. “Ben biraz yatayım,” diyerek koltuğa uzandığında Efla annesinin yanında diz çöktü.

“Annem, sen uğraşma ben hallederim dedim sana,” dedi Kübra teyzenin yüzüne dağılan saçları çekerek. Hâlâ peruk kullanıyordu. Kullanmasa hiçbirimiz onu garipsemezdik ama o kendisini böyle seviyordu.

“Evin çok işi var. Çok!” dedi Kübra teyze. Elini alına dayayıp gözlerini kapattı. “Bula bula bu evi mi buldunuz?”

Efla bana döndü *cevap ver* der gibi. “Kübra teyze amfitiyatroya en yakın ev burasıydı.”

“Ev güzel de dolaplar çok uzun,” dedi annem. Kübra teyzenin başına gidip koltuğun koluna oturdu. “Sen yorulmasaydın keşke canım.”

“Kızım la oğlumun evine benden başka kim uğraşacak?” dedi yorgun bir şekilde. Ona bakarken gülümsememi bastıramadım.

“Temizlik şirketi çağıracağız zaten,” dedi Efla annesinin elini tutup öpücükler kondururken. “Sana diyorum, beni dinlemiyorsun.”

“Ay, başımda durup da başımı döndürme, Efla!” dedi Kübra teyze sinirle. “Bana hasta muamelesi yapmayı bırak artık!”

Efla'nın yüzü gerildi. Hassas bir konuydu. Dayanamıyordu annesinin bu rahatlığına. Onun omzunu sıvazladığımda yutkunarak bana baktı. Gülümsemem sakince. Kübra teyzenin mizah anlayışıyla uyuşamıyorduk.

“Abi yatağı kurduk!” diyen adamı duyunca sakince onların yanından ayrıldım. Ücreti vermek için daireden çıkarken babamın asansörden çıktığını gördüm.

“Koy o elini cebine!” diye bağırdı bana. Cüzdanıma uzanan elimle şaşırarak ona döndüm. “Ben hallederim. Geç içeri.”

“Baba ben vereyim.”

Elime vurdu. “Koy lan elini cebine.”

Ona minnetle gülümserken adamlara ücretini verip beni içeri yönlendirdi. “Ben sana demedim mi baban varken ödenmeyecek diye?” Buna ihtiyacım olmadığını söylesem de ısrarla anlamazlıktan geliyordu.

“Tamam, baba.” Laf söyleyince de bana vuruyordu. Koca adam olmuştum, babamın elini kaldırmasından hâlâ korkuyordum.

Zaten evin ilk kirasını da babam vermişti. Bulduğumuz ev birkaç blokta oluşan bir sitedeydi. İzmir’in en zengin muhitindendi. Ona ısrarla para işlerine karışmamasını söylesem de elime vura vura ikna etmişti. Evin kirasını duyunca, “Biz zamanında bu paraya beş tane ev alırdık be!” diye çıkmıştı ama erkekliği çizdirmemek için mecbur ödemişti.

Hep birlikte içeri geçtiğimizde Feridun amca, “Akgün... bu dava işi ne oldu?” diye sordu ciddiye.

“Feridun amca dava çok ciddi ve riskli. Efla ile yan yana olduğumuz öğrenilirse hem davadan hem meslekten uzaklaştırılırım. Bu yüzden dikkat etmeye çalışıyorum. Müsait bir zamanda mahkemeye dosyayı sunacağım.”

“İyi iyi,” dedi sinirle. “O Arda pezevenğiyle Kâzım piçini bitirelim de...”

Efla sıkıntıyla bana baktı. Dosya sorundu çünkü Efla ile yakın ilişkideydim. Mahkemeden önce biraz durulmamız gerekecekti. Çok fazla Efla’nın yanında görünemezdim. Dosyayı hazırlamaya devam ediyordum fakat davada bize karşı oynamaları çok olasıydı.

Efla ile el ele görüntülerimiz vardı. Hâkim davayı benden alabilir, baroya rapor sunabilirdi. Savunmam hazırды, bu işi riske atmayacak kadar dikkatliydim.

Konu Efla’yken sınırlarım daha keskindi. Sınırıma basanın kariyeri parlardı.

“Baba... bunları konuşmayalım şu an,” dedi Efla sıkıntıyla. Bu süreçte ben dosyayla ilgilenirken o da provalarla ilgileniyor, konusu bile açılınca geriliyordu. Tiyatroya yeni dönmüşken ve riskli bir işe girişmişken bunu düşünmek istemiyordu.

Dava sonunda kariyerinin kötü yönde ilerlemesinden korkuyordu çünkü hem yönetmene hem de ünlü bir oyuncuya dava açmak istiyordu. Korkularını anlayabiliyordum. Her ne kadar aksini dileysem de sektör kadının yanında değil, ataerkil düzenin yanındaydı. Her şeye rağmen buna cesaret etmesi bile takdir edilesiydi.

Diğer yandan... ben o sektörün ataerkilliğini bozardım. Ben yanındayken Efla’nın kaybetmesi de kariyerinin kötü gitmesi de imkânlar dahilinde değildi.

“Nesini konuşmayacağız, Efla?” dedi Kübra teyze. “Akgün gelene kadar kırk kere söyledik sana davayı aç diye. Kariyerim tehlikeye girer dedin, sus-run. Susmayacaksın!”

“Efla bu konu hakkında tavrımızı biliyorsun,” dedi Feridun amca. “Bizi susturmaya çalıştığını biliyorum ama iyiliğini istiyoruz.”

Gözlerini kapatıp, “Lütfen...” diyen Efla ile annem araya girdi.

“Deniz bize kahve yap!” dedi gözlerini oynatarak. “Hadi... Sohbetin tadı kaçıyor.”

Deniz, “Ben köle miyim?” diye bağırdı. “Herkes oturuyor, bana ne! Efla abla yapsın. Evin hanımı o!”

“Tövbe tövbe,” dedi Feridun amca sabırla.

Kübra teyze gözleri kapalıyken gülünce hepimiz gülmeye başladık. Babam da, “Feridun bizim dünürlük işi gerçek oldu,” diye uğraşınca Feridun amca, “Faruk, ben seni ne zamandır dövmüyorum?” dedi.

En azından konu dağılmıştı.

Babam gülererek, “Dünürüne kıyamazsın sen,” deyince Feridun amca elini başına götürdü.

“Başım ağrıyor. Yaşlandım artık uğraşamam sizinle,” diyerek konuyu kapattı.

Efla mutfağa geçerken Deniz’e, “Bana yardım et!” diye bağırınca kardeşim de gözlerini devirerek mutfağa girdi. Annemler gülererek bir sohbete başladı. Ben de o sırada telefonumu çıkarıp Efla’ya mesaj attım.

Akgün: Gitseler de yatağın sağlamlığını test etsek.

Mutfaktan bir kahkaha sesi yükseldi. “Önüne dön, neye bakıyorsun?” diye çıktı Deniz’e. “Şekersiz içiyor hepsi. Bir kaşık koyacaksın.”

Deniz oflayınca telefonuma bir mesaj düştü.

Eflatun: Yatak sağlamdır da sen ne kadar sağlamsın, onu söyle.

Akgün: Ne kadar sağlam olduğumu öğrettim sanıyordum.

Eflatun: Tam olarak emin olamadım. Bir daha mı öğretsen?

“Ama ben burada kölelik yapayım, siz mesajlaşarak cilveleşin, tamam mı?” diyen Deniz’in sesiyle Feridun amcanın bakışları bana döndü.

“Kızımla mı mesajlaşıyorsun sen?”

Nedensiz bir şekilde boğazımı temizleyip yerimde doğruldum. “Yok, Feridun amca. Usta yazmış,” dedim yutkunarak.

“Ne ustası?”

“Celal Usta,” dedim yutkunarak. “Kombiye bakıyor da... o yazmış.”

Elinde tepsiyle salona giren Deniz, “Efla abla geçmiş olsun ya da Celal Usta mı demeliyim?” deyince Efla onun arkasından salona girdi.

“Deniz çenenin yayını!” diye bağırdım öfkeyle. Feridun amca sabırla bir nefes aldı.

“Biz en iyisi kahveleri içip kalkalım,” dedi annem gülerek. “Çocuklar daha yerleşecek.”

“Evet,” dedim sabırla. “Biz daha yerleşeceğiz.”

Feridun amca kahvesini *hüpleterek* içmiş, gitmeye niyeti yokmuş gibi yayılmıştı. Annem, babam ve Kübra teyze sabırla Feridun amca'yı beklerken o, “Ben bir kahve daha alırım,” dedi fincanını tabağa bırakarak.

“Ay hadi, Feridun! Uykum var!” diyen Kübra teyze ayaklandı. Feridun amca yayıldığı yerden bir asker edasıyla doğrulup onun koluna girerken, herkes ayağa kalktı.

Kapıya kadar birlikte yürüdük. Efla annesine sarılırken, “Yarın doktor randevunda yanında olacağım,” dedi kısık bir sesle. “Tamam mı? Merkeze geldiğinizde beni ara.”

“Rutin kontrol,” dedi Kübra teyze. “Bir şey değişmiyor, Efla. Gelme annem boş ver. Baban götürecektir zaten.”

“Geleceğim,” dedi Efla ısrarla.

“Geleceğiz,” dedim araya girerek. “Orada olacağız, Kübra teyze. Öyle olmaz.”

Kübra teyze bana sarılırken, “Getirme,” diye fısıldadı kulağıma. “Beni dinle ve getirme.”

Kaşlarım çatıldığında sakince benden ayrılıp Feridun amcanın elinden tuttu. Feridun amca dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını bana dikti. Ne olduğunu anlamamıştım fakat yarın hastanede olacağımızın garantisini verebilirdim.

Annemler de çıktığında Deniz bize imayla bakarak, “Size eşya yerleştirme işinde kolay gelsin,” deyince Efla da ben de aynı anda kafasına vurduk. Öne doğru yalpalayarak, “Sizi babama şikâyet edeceğim,” deyip gitti.

En sonunda yalnız kaldığımızda Efla'ya uzanıp belinden tutup kendime çektim. “Sonunda,” dediğimde kıkırdayarak kollarını boynuma sardı.

“Bensizlikten kurudun çünkü değil mi?”

“Kurudum, çürüdüm, bittim,” diyerek dudaklarına uzandığımda gözlerini kapatıp öpücüklerime karşılık verdi. Kısa bir an dudaklarından

ayrıldığımda, “Davayı kafana takma,” dedim. Yutkunarak yüzüme baktı. “Ben buradaysam dert edeceğin hiçbir şey yok.”

“Seninle dert yok,” dedi o da. “Korkmuyorum, kafaya takmıyorum. Sadece sinirliyim. Arda’nın benimle uğraştığının farkındayım. Henüz davayı açmadığımız için rahatlar.”

“Rahat kalsınlar. Uykuda saldıralım.”

Kıkırdadı. “Sen çok fenasin.”

“Evet. Fenalığımı almak için şu yatağı test mi etsek?” diye fısıldadım dudaklarına doğru. “Sağlamlığımızı merak ediyordun.”

Dudaklarına doğru eğildiğimde kafasını kaçırdı. Gözlerimi kapatıp burnumdan sert bir nefes verdim. “Şu an değil, Atı.”

“Eflatun...”

“Nana çağırdı,” dedi gözlerini kırpıştırarak. “Rüzgar tekrar almak istiyormuş.”

“Ama başlayacağım Rüzgar’a da Nana’ya da!” dedim sinirle.

Çok fenaydım. İki haftadır beni peşinde koşturuyor, bundan gocunmuyordu. Bu süre zarfında provalardan kafasını kaldıramıyordu. Her gün Alaçatı’ya dönen Nana, Rüzgar, ben ve Efla bir aradaydık. Birkaç kez dışarıda yemek yemiştik. Dışarıda! Nana da yanımızdayken!

Kafayı yemek üzereydim.

“Biliyorum,” dedi üzgünce. “Annemler gidince geliriz dedim. Ne yapayım şimdi! Atı’yle sevişeceğiz sonra tekrar alırız mı diyeceğim?”

“Evet!” dedim gözlerimi açarak. Kafamı ona doğru yaklaştırdım bu defa kaçmadı. Dudaklarımla boynuna eziyet etmek ya da sevişmeye ikna etmek için uğraşmaya başladım. Her öpücüğümde derin nefesler alıyordu. “Eflatun... iki hafta oldu güzelim.”

“Evet,” dedi kafasını geriye yatırarak. “Biliyorum ama görüyorsun... Her şey çok yoğun sevgilim.”

Sevgilim diyen dudaklarından öpmeye başladım. Belinden tutarak onu kendime çektiğimde burnundan nefes verip öpücüğüme karşılık verdi. Sonrasında boğazından yükselen mırıldanmayla ayrıldı hemen. “Eflatun...” dedim sızlanarak.

Dayanamıyordum. Bir kere tadına baktıktan sonra beklemek kâbus gibiydi.

“Gösteri için çabalamam gerekiyor. Rüzgar’ı biliyorsun, beni ne hale getirdiğini biliyorsun.” Biliyordum. Efla’nın burnundan getiriyordu. Aşağılıyor, kızıyor, bağırıyor, ağlatıyor, tekrar alıyordu. Her şeye rağmen Efla’nın vazgeçmeyişi takdire şayandı. “Yoksa gerçekten...” Çenemden öptü. “Seni istiyorum. Çok istiyorum.” Beni ikna etmeye çalışıyordu. Edemezdi! “Seninle sevişmeyi çok özledim.”

“O zaman gitmeyelim,” deyince kahkaha atarak uzaklaştı. Odaya geçerken bakışlarını bana çevirip, “Keşke,” dedi uzatarak.

Arkamı dönüp yumruğumu ısırđım öfkeyle. Yeterse yeterdi!



“Hepimizin tahtsız, tacımızdan çok hayallerimizle krallık kurup çocuklara hükmettiğimiz yaş vardır. Ben o yaşında bir krallık kurdum. Kocaman bir kale yapıyordum sahilde. Bir elimde kürek, diğesinde kova vardı. Güneş tepemde parlıyordu. O zamanlar güneş daha sıcak, rüzgâr daha yumuşak değil miydi? Yoksa sadece çocuk olduğum için mi öyleydi?”

Son provalardan birindeydik.

Efla’yı yüreğim ağzımda izliyordum. Elinde bir kova vardı. Sahneye kurulan kumlar arasında parlak bir elbiseyle oturuyordu. Bu, senaryonun sondan ikinci perdesiydi. Oynadığı diğeri üç sahneyi harika ilerletmişti. İlk sahnede ergenliğini, ikinci sahnede yetişkinliğini, üçüncü sahnede iş hayatını oynamıştı. Bu sahnede yetişkin haliyle çocukluğunu hatırlıyordu.

“Kumdan kalemi bitirdiğimde kendimi dünyanın en güçlü insanı gibi hissederdim. Sonra bir dalga kalemi aldı götürdü.” Yükselen dalga sesiyle birlikte kurulu olan kumdan kale yıkıldı. Bunun için bir düzenek hazırlanmıştı. Rüzgar her şeyi düşünmüştü.

Dalga sesi tekrar yükseldi. “Bir dalga daha, bir dalga daha!” Kafasını kaldırıp ışıklara doğru baktı. Işık yavaşça sönerken, “Dalgalar hep gelir ama çocukluk kalır ya... yılmaz ya çocukluk... Bir daha yapmaya çalıştım,” diyerek kovaya kumları doldurmaya çalıştı. Kaleyi düzeneğin üstüne bıraktı. “Sonra bir dalga daha...” Kale yine yıkıldı. “O an anladım ki dalgalar hep gelir. Çocukluk tam da burada kalır ve yine denersin çünkü çocuk olmak, inatla yeniden yapmaktır. Dünyanın en güzel hatasım bin kez daha denemektir.”

Kovasını kaldırıp gösterdi sahneye. “Kovada kum yok, hatıralar var. Kalbimde taşıdığım hatıralar... Kova boş, kalbim çocuk. O gün yaptığım kaleler yok ama çocukluğum...” Göğsünü tuttu. “Burada.” Göğsünü okşadı. “Benimle yaşıyor. Kötüsüyle yaşıyor, iyisiyle yaşıyor. Büyümek böyle bir şey; kalbini çocuk tutarken dalgalarla baş etmek demek.”

Boş koltuklara baktı. En önde kalbim ağzımda onu izliyordum. Oyunculluğu, anlatışı, gür sesi, unutulmaz ışığıyla parlıyordu. Işık mıydı onu parlatan? Hayır. Hayır... o hep parlaktı.

“Çocukluk biter diyorlar ya... Aslında bitmiyor. Biz kalbimizde saklıyoruz onu. Bir köşede, eski bir kum kovasının içinde. Arada bir çıkarıp bakmamız gerekiyor galiba. Belki de yeniden başlarmamız... Dalgalara karşı yılmamamız, devam etmemiz, savrulmadan yeniden ayağa kalkmamız...”

Elindeki kovayı bıraktı. “Kaç yaşında olursanız olun, bir kumdan kale yapın. Dalga gelecek mi? Gelsin. Dağılacak mı? Dağılsın. Kumdan kaleler

yıkıldığında çocuk inadınızı hatırlayın, her seferinde daha güzelini yaparsınız çünkü çocuk kalp, size o kaleyi yaptırır. Çünkü çocuk olmak pes etmemek, her seferinde sevinçle o kaleyi tekrar yapmaktır.”

Işık kapandığında karanlıkta kaldı. Sahne arkası ekibi hızla sahne dekorunu getirirken hafifçe geri çekildi. Işık tekrar açıldığında elinde bir bebek vardı. Üzerindeki elbisesi aynıydı. Kum yoktu. Arka planda yükselen bebek ağlamasıyla birlikte yorgun bir şekilde ekibin getirdiği koltuğa yığıldı, seyircinin oturacağı boş koltuklara baktı.

“Çünkü çocuk olmak, anne olduğunda bile onun ağlayışlarına eşlik etmek demek.” Bebeğe bakarken gözlerinden doğal, samimi yaşlar dökülüyordu. “Çocuk olmak, ona çocuk kalpli kalmayı öğretmek demek.”

Sahneye bir erkek sesi katıldı. Arka planda yükseldi. “Hayatım işim bitti. Eve geliyorum. Umarım bebeğimiz sana sıkıntı çıkarmamıştır. Hemen evde olacağım. Sonra seninle film izler, eğlenir, sohbet ederiz.”

Efla havaya doğru baktı. “Çünkü çocuk olmak dalga yeniden vursa da kalenin yanına bir kale eklemek, başka bir çocuk kalple hayat kurmaktır. Kalp yalnızca bir kişiye çocuk kalır. Kalp, hayatı paylaştığına çocuktur.”

Elindeki bebeği salları gibi yaptı. Bebeğe bakıp gülümsedi. “Bir zamanlar deriz ya... Aslında bir zamanlar yoktur. Çocuk kalp zaman bilmez. Zaman-sızca... inatla... gururla... sevinçle... hayallerini kurar, düşer, yeniden dener. Çünkü çocuk olmak sonsuzluk köprüsünde yürümek, o çocuğu yeniden büyütmeğdir.” Elindeki bebeği sallamaya devam etti. “Ve ona... gözyaşını silip yürümeyi öğretmeğdir.”

Sahne ışıkları kapandı. Yanımda oturan Nana ayağa kalkıp alkışlamaya başladığında ellerimin ne ara kalkıp onu alkışladığını bilmiyordum.

Tam o anda arka taraftan bir çığlık daha yükseldi. “Çok iyiydi!” diye bağırarak sese döndüğümde Banu’yu ve yanındaki Aras’ı gördüm. Aras da alkışlamaya başladı. Ne zaman geldiklerini bilmiyordum, geleceklerinden habirim bile yoktu. Banu gözlerindeki yaş sildi. “Harika oynadın arkadaşım.”

Aras bağırdı. “Bebek, sen sahneye aitsin!”

“Banu, Aras!” dedi Efla çığlık atıp gülerek. “Gelmişsiniz!”

“Geldik tabii!” dedi Banu kahkaha atarak.

Nana gözlerindeki yaşları silerken, sahneden gülerek inen Efla’yı alkışladı. Efla’nın bakışları bana döndü. Yüzündeki gülümsemeye bakarken göğsümü büyüten çocuk kalbimle ona bakıyordum.

Bana doğru koşup kollarını boynuma sardı ve vücudunu bana emanet etti. Sımsıkı tuttum.

“Nasıldım, Ati? Nasıldım? İyi miydim?”

“Parlıyordun,” dediğimde kahkaha attı. Aras ve Banu yukarıdan inerken alkışlamaya devam ediyorlardı. “Sen hep parlayacaksın çünkü sahne

koskoca bir dünyaysa sen parlayan güneşisin sahnenin.” Benden hafifçe uzaklaşıp yüzüme çevirdi dünyam olan bakışlarını. “Bir de benim güneşim.” Dudaklarına doğru eğildiğimde beni öptü.

“Harika olacak!” diye bağırdı Nana. Efla kıkırdayarak benden ayrıldıktan sonra her prova sonrası olduğu gibi önce Nana’ya, sonra Rüzgar’a sarıldı. Yanımıza gelen Banu’ya, “Siz ne zaman geldiniz?” diye sorarken sarılmayı ihmal etmemişti.

“Birkaç saat önce!” dedi Banu ona eğilerek sarılırken. Efla’yı sıkınca o da nefes alamaz gibi, “Banu!” diye bağırdı ama Banu umursamadı.

Harika, onlar da geldiğine göre Efla ile yalnız kalma işimiz tamamen askıya alınmıştı. Gözlerimi devirdim. Aras bana yaklaşip sırtarak, “Kardeşim... hiç özlememiş gibisin!” deyince sabırlı bir nefes çektim içime.

Sırıtan yüzünü dağıtmak istiyordum.

“Nereden anladın?”

“Yüce Aras’a benzeyen yüzünden,” deyip sarıldı bana. Üstünkörü sırtını sıvazladım. Aras benden ayrılıp Efla’ya, “Çok iyiydin, *Barbie!*” dedi keyifle. Efla ona da sarıldı.

“Teşekkür ederim. Gelmenize çok sevindim. İlk sahneye bir hafta kaldı. Sizi de çağırmayı düşünüyorduk zaten. İyi ki geldiniz!”

Hayır, çağırmayı düşünmüyorduk.

Banu sırtarak ona döndü. “Aras bir Alaçatı yapalım dedi. Ben de Nazan’a sordum, provalar nasıl gidiyor diye. Az kaldığını söyledi. Biz de ilk uçakla geldik! Arkadaşımı asla yalnız bırakmam, biliyorsun.”

“Çok iyi yapmışsınız,” dedi Efla.

Hiç de iyi yapmamışlardı. Otel ayarlamış olduklarını umuyordum. Kimseyi evimde misafir edemezdim. Daha yatağın sağlamlığını test edememiştik.

“Cicim... Bir şeyler eksik,” diyen Rüzgar ile sabırla yüzümü sıvazladım. Yeniden başlıyorduk...

Bana göre Efla çok iyi oynuyordu fakat Rüzgar’a göre bir şeyler eksikti. Sürekli olarak Efla’da kusur arıyordu. Laf söyleyince bana da kızıyordu. Geçen hafta o kadar dolmuştum ki, “Rüzgar Hanım sürekli konuşup azarlıyorsunuz. Bir susun da oynasın!” demek zorunda kalmıştım.

Efla, Rüzgar’ın söylediklerine sinirleniyor ve sinirinden ağlıyordu. Ben de sinirden kuduruyordum haliyle.

Rüzgar bana dönmüş, “Sen aklının ermeyeceği şeylere yorum yapma cicim. Yok mu ezberleyeceğin kanun falan? Hadi işine dön, işime karışma! Üç gramlık beyniyle bana akıl verecek haspam!” diye bağırmıştı.

Son anda Efla beni susturmuş, karışmamı istemediğini ve Rüzgar nasıl istiyorsa öyle oynayacağını söylemişti. Sinirlense de Rüzgar kusursuzu arıyordu. Efla gibi...

“Pardon da ne eksiki?” dedi Banu kaşlarını çatarak. “Kusursuz oynadı benim arkadaşım!” diye bağırınca Rüzgar onu kale almadı bile.

“Ne eksik?” dedi Efla sabırla.

“Aynı anda çok renk olamazsın. Ya siyahsındır ya beyaz ya kırmızısındır ya da pembe. Anlatabiliyor muyum?” diyen Rüzgar’a dikkatle bakan Efla gözlerini kısıp kafasını iki yana salladı. Gülmek için kendimi tuttum. “Siyah olmak isterken beyaz olamazsın. İyi, kötü olamaz. Doğru, yanlış olmamalı.”

“Her iynin içinde kötü, her doğrunun içinde yalan yatar,” diye düşündüm dalgın bir şekilde. Rüzgar bana dönünce şaşırdım. Etrafıma bakındım, herkes bana bakıyordu.

Dışından konuştuğumu anlayıp derin bir nefes aldım. Kendimi açıklamaya çalıştım. “Her beyaz, ardına siyahı saklar. Kırmızı olmazsa pembe olmaz. Seyirci problemi kendisi çözmeli. Ben gülerken ağlıyor, ağlarken gülmeye başlıyorsam bu oyuncunun bana verdiği denklemdir.”

“Tiyatro, matematik değil cicim. Senin beynin ne yöne çalışıyor, anlamıyorum ki!” diyen Rüzgar gözlerini devirdi.

“Tiyatro matematiktir bence,” dedim omuz silkerek. “Matematikte farklı denklemler aynı sonuca çıkarabiliyorsa tiyatrodada her kelime başka bir duyguya çıkar. *A* sonucunu siz *B* yoluyla bulursunuz, ben *X* yoluyla. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Sanırım...” dedi Rüzgar dudağının sağ tarafı yukarı kalkarken. “Devam et.”

“Efla bir duyguyu oynarken siz hüznü hissedersiniz ama ben ondan ders çıkarırım. Efla siyahsa ama seyirci beyaz görüyorsa bu... sanattır?” Emin olmayarak yüzümü buruşturdum. Sanattan anladığımı söyleyemezdim. Bilmediğim tek sanat, Efla’ydı.

“Sanattır,” dedi Efla beni onaylayarak. Rüzgar’a biraz üzgün gözlerle baktı. “Sizin için eksiksem belki de kafanızda bunu tamamlayacak olan siz olduğunuzdandır. Belki de sizin... tamamlanmaya ihtiyacınız vardır.”

Rüzgar bunu beklemiyormuş gibi dudaklarını araladı. Yalnız bir kadındı. Çocuğu yoktu, ailesi yoktu. Yalnızca dostları ve... kendisi vardı. Efla’nın sözleriyle ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kalmıştı.

Birden telefonu çalmaya başlayınca ekrana baktı. “Biletlerin satılacağı sitenin sahibi,” dediğinde Efla yanıma geldi. Elini sımsıkı tuttuğumda koluma girip yüzünü koluma gömdü. “Evet, Ersin?” Bakışlarını Rüzgar’dan alamadım.

Efla bir hafta önce gösterinin uygun bir tarihe çekilmesiyle sosyal medyada reklama başlamıştı. İlk paylaşımı senaryonun fotoğrafıydı. *Kalp Sana Çocuk* yazısını attıktan sonra, “Geri dönüyoruz!” yazmıştı. İkinci paylaşımı

provadan benim çektiğim bir fotoğraftı. Efla üzerinde günlük kıyafetleriyle kumların arasında otururken çekmiştim.

Paylaşımları ilgi görüyordu. Hatta çok fazla ilgi görüyordu. Yaptığı marka işbirliğinden sonra hesabının takipçi sayısı kırk milyona ulaşmıştı. Attığı yemek gönderisi bile en az üç milyon beğeni alıyordu.

Bunun yanı sıra nefret de topluyordu.

Efla'nın televizyon dizisiyle dönmemesine sinirlenen hayranları Efla'nın üzerinde inanılmaz bir linç kampanyasına girişmişti. Hepsini dava etmiştim. Efla görmeden Nana ile birlikte tüm kötü paylaşımları kaldırtmaya başlamıştık. Efla provalardan kafasını kaldıramadığı için üzerine oynanan oyunları bilmiyordu.

Seren Ertan, Efla'yı hedef alan imalı gönderiler atıyordu. On sekiz yaşında oynadığı tiyatro oyunlarını paylaşp *eski zamanlar* gibi başlıklarla paylaşıyordu. Arda Evren ve yönetmen Kâzım da komik bir linç girişimindelerdi.

Yalnızca birkaç haftaları vardı. Efla oyunu oynayıp duyulduktan ve turne teklifi aldıktan sonra onlarla da uğraşacaktım.

Efla'nın etkilenmemesi için her şeyi yapıyordum.

Nana iki gün önce, "Sen yokken ne yapıyordum bilmiyorum, Akgün. Efla yapılan haberlerden çok etkilenip kendisini kapatıyordu. O üç sene-yi hatırlıyorsundur. Efla alkol bağımlılığına yakalandığında çıkan her haberden sonra daha da içiyordu. Sonra haberleri takip etmeyi bırakıp tedavi görünce iyileşti. Şimdi... sen varken hiç eline almıyor, bakmıyor. İyi ki döndün," demişti.

"Buradayım, Nana. Onun için hep de burada olacağım," diye cevap vermiştim.

Rüzgar'ın sesiyle düşüncelerimden uzaklaştım. "Anlıyorum. İstanbul, Antalya, Ankara ayarlanır. Sen başka hangi şehirlerden bahsediyorsun bana?" Rüzgar bakışlarını sakince bize çevirdi. "Amsterdam, Mannheim, Münih mi?"

Efla gözlerini kocaman açarak bana döndü. Banu elini ağzının üstüne kapatıp sessiz bir çığlık atarken Nana, "Hadi be!" dedi kahkaha atarak. "Avrupa turnesi mi?"

"Tamam, ayarlarsan bana haber ver, Ersin. Hayır, ajansa gerek yok. Siz halledemezseniz masrafları ben üstlenirim. Tamam, haber bekliyorum." Telefonu kapatan Rüzgar gülerek Efla'ya döndü. "İlk sahne için beş bin kişi ayarlanmıştı. Biletler yalnızca iki saatte tükenmiş. Sitede bir yığılma varmış. İlgiyi fark eden yabancı şirketler seni istemişler. Avrupa turnesi ayarlamaya çalışıyorlarmış. Senin şu İngilizce oynama işini... öne çekebiliriz."

Efla zıplayarak çığlık atarken birden bana döndü ve sarıldı. "Turne diyor! Hayatımın ilk turnesi. Avrupa, turne, Kalp Sana Çocuk ve Ati! Allah'ım!"

Gülerek onu tutmaya çalışırken Banu ve Nana da çığlık atıyor, Aras kahkahalarla gülüyor, Rüzgar da gururla bizi izliyordu. Efla dans etmek için ellerimi tuttu. Onu etrafında döndürünce, “Başlıyoruz!” diye çığlık attı.

“Ve bunu kutluyoruz!” dedi Aras. “İçkiler benden, eğlenmesi sizden!”



Yüksek müzik, dans eden insanlar, elindeki alkolsüz kokteylini pipetiyle içerek etrafı izleyen Efla, biramı yudumlayan ben, mekânda çapkınlığını sürdüren Aras, gözlerini dikip Aras’ı takip eden Banu, alkolün dibine vurup dans eden Nana ile saatler geçmişti. Rüzgar bu eğlenceye katılmak için yaşlı olduğunu söyleyip eve geçtiği için bu eziyete katlanmak zorunda olan sadece ben kalmıştım.

“Neden iki dakika yerinde oturamıyor ki?” dedi Banu sinirle Efla’ya. “Sürekli kızların peşinde. Kız demiyorum fark ettiysen. Kızlar diyorum! Biriyle yetinemiyor çünkü.”

Efla, “Arkadaşım, o böyle bir adam ama,” dedi sabırla. İki saattir Banu söyleniyor, Efla dinliyordu.

“Buraya senin turneni kutlamak için geldik ve seni boş verip başkalarıyla eğlenmeye çalışıyor. Ona sinirli olman gerekiyor.” Onu da yoldan çıkarma çabasına kaşlarımı kaldırarak baktım.

Aras böyleydi ve garip olan Banu da böyleydi. Şu an Aras’ı dert etmesi garipti.

“Keyfine baksana sen de,” dedim onlara doğru eğilerek. Gitsin istiyordum. İki dakika Efla ile yalnız kalamamıştım.

“Keyfim çok uzak bir yerde, Ati,” dedi sinirle. Arabayla mekana geçerken Ati isminin bana ait olduğunu yeni öğrendiğini ve benden nefret ettiğini söylemişti. Yıldızımız barışık değildi.

“Şuradaki adam yakışıklı,” dedim rastgele ileriye gösterirken. Bakmadı. Kaşlarını çatarak yüzüme bakmaya devam ediyordu. “Zengin gibi duruyor.”

“Kes sesini geri zekâlı,” dedi sinirle. “Çok beğendiysen git sen takıl.” Efla’ya döndü. “Sana söylüyorum, bu adamda var bir şeyler.”

“Banu,” dedi Efla onu iterek.

“Ondan hoşlanmıyorum. Ati oymuş ve bana söylemedin! Seviştiğinizde sevinmiş olabilirim ama artık onu sevmiyorum.”

“Banu! Susar mısın? Aman Allah’ım!” diyen Efla onun kolunu çimdiklediğinde Banu çığlık attı.

Banu bizim seviştiğimizi nereden biliyordu? Ve beni sevmiyor muydu? Çok da umurumdaydı!

“Tamam, arkadaşım. Bir şey demedim sevgiline.” Son kelimeyi bastıra bastıra söyledi. “Ben bir içki alacağım,” diyerek yanımızdan kalktı. Bakışlarını bana dikti. “Sen de muradına erirsin.”

Gözlerimi devirdiğimde bizden uzaklaşmaya başladı. Efla'nın belinden tutup onu hızla kendime çektim. Elindeki kokteyli dökmemeye çalışarak iki eliyle tutundu bardağına. "Ati!"

"Bıktım bunlardan," dedim öfkeyle. "Sürekli birileri var. Yalnız kalmak istiyorum."

"Turne başlayınca..." diye fısıldadı Efla dudağıma doğru. "Gün sonunda yalnızca sen ve ben..." Dudaklarımı dudaklarına sürtünce dişlerini gösterecek şekilde güldü. "İlk gösteri için farklı bir şey mi yapsak?"

"Ne gibi bir şey?" dedim imayla.

"Bilmiyorum. Farklı bir şey." Dudaklarını büzdü. "Böyle bilet yerine yanlarında anı olarak taşıyacakları bir şey..."

He o anlamda... Benim kafam farklı düşüncelere kaymıştı. Daha terbiyesiz ve daha... pis.

"Hımm," dedim belini okşarken. Bakışlarım tavana döndü. Ne olabilir-di? Farklı bir şey, anı olacak bir şey... "Gelen herkese gösteriye girmek için bilet ya da kod okuttuğunda jeton hediye etsek?"

Gözleri parladı. "Nasıl yani?"

"Özel tasarım jeton," dedim onu kendime yaklaştırıp. "Ortasında kocaman bir kalp olur, jetonun etrafına da Kalp Sana Çocuk yazılır."

"Ama bu kolay bir şey değil," dedi Efla dudaklarını büzerek. "Nasıl yaptıracağız?"

"O hallolur, sen dert etme." Saçlarını okşadım. "Arkasına da Efla Korkmaz yazdırırız."

"Rüzgar Biricik yazdırsak?" dedi dudaklarını ısırarak.

"Sen nasıl istersen..."

"Rüzgar'ın da anısına... Oyunculuğu ve tiyatroyu bıraktı ya hani, insanlar Rüzgar'ı da hatırlar."

"Yaptırınız yavrum."

Ellerini çırparak bana sarıldı. "Harika olur!"

"Senin gibi..." Gülerek geri çekilirken onu çenesinden tutup dudaklarından öptüm. Dudaklarında nefesler alarak yavaşça ayrıldım. "Biz eve mi geçsek? Geç de oldu."

Bir süre yüzüme baktıktan sonra, "Hadi gidelim," dedi omzunu bana çarparak. "Ama dur... Banulara veda edelim."

"Boş ver, ne vedası? Başlayacağım Banu'suna da Aras'ına da Nana'sına da..."

Başını arkaya yatırıp kahkaha attı. "Saçmalama. Bizim için geldiler."

"Hiç de öyle durmuyor," dedim kaşlarımı çatarak. Banu bar taburesine oturmuş, hemen yanı başında iki kızla gülerek sohbet eden Aras'ı izliyordu. Tahmin edildiği gibi kaşları çatıktı. "Bu kız Aras'a mı tutuldu?"

Efla baktığım yere döndü. “Bilmiyorum. Aralarındaki arkadaşlık karşılıklı çıkar ilişkisiydi ama... sanki Banu farklı hissediyor. Anlayamadım. Bana Aras’ın İstanbul’da takılırken sürekli kendisini unutup gittiğini söyledi.”

“Şerefsiz,” dedim burnumdan soluyarak. “Asla akıllanmıyor.”

Banu yanına gelen adamla birlikte bakışlarını Aras’tan aldı. Adam ona bir şeyler söyleyince cilveyle karşılık verip toparlandı. Adamla sohbet etmeye başladıklarında Nana yanımıza gelip, “Banu’nun konuştuğu adamı tanıyor musunuz? Buranın sahibi,” deyince Banu’ya hayretle baktım. “Banu da güzel kız şimdi...”

Efla’yı elinden tutup kaldırdım. “Nana biz eve geçiyoruz. Size iyi eğlenceler!”

“Daha sohbet edemedik canım! Turneyi kutlayacaktık.”

“Kutlarsınız biz, siz de kendi kendinize kutlayın,” dedim Efla’yı yürütürken. Aras bizi fark edip, “Gidiyor musunuz?” diye bağınca tip tip ona bakum. “Daha şampanya açtıracaktık!”

“Şampanyayı götüne sok kardeşim,” dedim çatık kaşlarla.

Banu yanı başındaki adamın omzunun üstünden bize baktı. “Dayanamadın çünkü değil mi? Kudurdun Efla’sızlıktan!”

“İşine bak!” dediğimde Efla kahkaha attı.

Mekânın sahibi herif, Efla’ya dönüp onun kim olduğunu fark etti önce. Sonrasında Aras’ı gördü. “Siz... Hoş geldiniz, Efla Hanım, Aras Bey. Ben Emre Taşkın, mekânın sahibiyim. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Kusura bakmayın, burada olduğunuzu fark etmemişim. Kimse de bir şey söylemedi.”

Üstündeki beyaz gömleği, lacivert pantolonu, bizim yaşlarımızda olduğunu belli eden yüz hatlarıyla tipik bir zengindi. Bedenini bize döndürdü. “Gidiyoruz biz,” dedi Efla nazikçe. “Yine de çok güzel ağırlandık, teşekkür ederiz.” Adam şaşkınlıkla bize bakarken Efla, Aras’a döndü. “Arkadaşıma dikkat et. Başına bir şey gelirse senden bilirim.”

“Bende!” deyip göz kırptı. “Yarın görüşürüz!”

Mekândan çıktığımızda kapının önünde eğildim ve onu birden kucağıma aldım. Efla gülerek boynuma kollarını sararken, “Gerçekten kudurdun sen!” dedi.

“Kudurttun,” diyerek arabaya yürümeye başladım.

Daha fazla dayanamazdım.



Anahtarı yuvasına takmaya çalışırken Efla’nın dudaklarımdaki aceleci dokunuşlarına karşılık veriyordum. Anahtarı avucumda toplayıp, “Eflatun dur...” diyerek dudaklarından ayrıldım. “Kapıyı açayım.”

Bu sefer aç dudakları boynuma indi. Ensemi okşayarak bana tutunmasıyla gözlerimi kapattım. Ah, siktir...

Anahtarı sertçe yuvasına yerleştirip kapıyı açtım. Kapı arkadaki duvara çarptı. Onu belinden tutup önüme getirdim. Bir an beklemeden dudaklarına yapıştığımda memnun mırıldanmaları boğazından yükseldi.

Kapıya elimi uzatıp sertçe kapattıktan sonra Efla üstümdeki kazağın eteklerinden tutup çıkardı. Dudaklarımız iki saniye ayrıldıktan sonra tekrar birleşti.

Üstündeki elbisenin fermuarını indirdiğimde dudaklarımdan ayrılmadan elbisenin askılarını indirdi. Elbise ayaklarımızın ucuna düşünce kısa bir an ayrıldık. Bakışlarım vücuduna döndü. Kusursuzdu, her anlamda. İki haftadır sporu boşladığını söyleyerek pilatese geri dönmüştü ve kesinlikle etkisini görüyordu.

Onu yatak odasına doğru yürütürken elleri aceleci bir tavırla kemerimi çözdü. Düğmeyi açtıktan sonra dudaklarıma doğru konuştu. “Bu gece beni eğlendir,” dediğinde boğazımdan bir gülüş koptu. “Farklı bir şey...”

Onu yavaşça yatağa doğru ittiğimde saçları yastığa yayıldı. Dün gece yatağın yanındaki komodine bıraktığım kitabı alıp ona uzattım. Efla kahkaha attı. “Kitap okuma saati mi yapacağız? Bayağı farklıymış,” dedi gülererek. “Daha farklısını bulamadın mı?”

“Daha farklısını yaşatmayı planlıyorum,” dediğimde alaycı bir şekilde güldü. “Kitabı sesli oku. Ben seninle ilgilenirken ellerin yalnızca kitabı tutacak. Asla bana dokunmayacaksın.”

Alayla güldü. “İyi... ama baştan söyleyeyim, hiç de farklı değil.” Altındaki pantolonu iterek çıkardım. O da yatak başlığına sırtını dayadı, bacaklarını aralayarak oturdu ve kitabın kapağını açtıktan sonra, “Uykum gelirse uyurum,” dedi gülererek.

Ben dudaklarına yapışınca gülüşü yarım kaldı. Öpüşümle birlikte gözleri kapanırken bir süre daha dudaklarında ve yüzünde oyalandım. Sonrasında ondan hafifçe uzaklaştığımda nefes nefese yüzüme baktı.

“Sağlamlığını merak ediyorum.”

“Kitabı oku.” Omuz silkerek ilk bölümü açtı, umursamazca kitabı okumaya başladı. “Sesli.”

Ofladı. “Kendini tanımak uzun ve bazen zorlu bir yolculuktur ama bu yolculuğun sonunda özünde kim olduğunu keşfetmek, hayatına yön verecek en önemli anahtarlardan biridir.”

Elindeki kişisel gelişim kitabıyla ne kadar gelişeceğini merak ediyordum.

Dudaklarım omuzlarından itibaren onu okşamaya başladı. Göğüsleriyle ilgilenme işini yalnızca ellerimle yapamayacağım için eğildim. Dudaklarımı göğsünün üstüne kapattığımda büyük bir nefes verdi. Okumayı bırakmıştı.

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Göğüskafesini hissedebiliyordum. Her kıvrımı beni çağırır gibiydi.

“Devam et. Merakla dinliyorum.”

“Bu kitap seni şu an olduğun kişiden, olmak istediğin kişiliğe ulaştıracak bir rehber-” İnledi. Kitabı indirip bakışlarını tavana çevirdiğinde kitabı kaldırdım.

“Ati...” diye fısıldadı. Bu masum isim, hiç de masumca dökülmedi dudaklarından. Gözleri kapandı. Dilimi göğsünün ucunda gezdirdim, sonrasında soğuk nefesimi üstüne verdiğimde karnı dalgalanır gibi oldu.

“Devam et bebeğim. İstedğim kişiliğe ulaştıracak bir rehber... Evet?”

Diğer göğsüne de aynı eziyeti uygulamaya başlamamla birlikte nefesleri sıklaştı. Kitaba çevirdi bakışlarını. “Ulaştıracak bir rehber olacak. Ancak ilk adım kendini anlamak ve öz farkındalık geliştirmekle mümkün olacaktır.”

Göğüslerinin arasını yalayarak aşağı indim. Karnına burnumu sürttüğümde huylanır gibi titredi. Dudaklarımla ıslak bir yol çizerek indikten sonra iç çamaşırının üstünde durdum. Gözlerimi yüzüne dikerek iç çamaşırını dışımla çekiştirirken bakışlarını bir kitaba, bir bana çevirdi. “Gündelik hayatında ne kadarıyla bilinçli olarak seçim yapıyorsun?” dedi titrek bir sesle.

“Devam.”

Tekrar kitaba döndüğünde işaretparmaklarıma geçirdiğim iç çamaşırını yavaşça aşağı indirdim. Çamaşırındaki ıslaklığı gördüğüm gibi güldüm. Daha bir şey yapmamıştım bile.

“Hangi kararların üzerinde düşünüyorsun, hangileri bir otomatige bağlı şekilde ilerliyor?” Kapattığı bacaklarını açtım. Şimdi kadınlığı gözümün önündeydi. Yatakta gerileyerek uzandım ve dudaklarımı değdirmeden ıslaklığını yaladım. “Kendini tanımak...” Titreyerek gözleri kapandı. Parmaklarımla önce kadınlığını okşayınca kafasını başlığa bastırdı. “Bu sorulara...” Parmağımı içine soktuğumda dudakları açıldı. Dudaklarını ısırarak kitabı kucığına bıraktığında kadınlığından uzaklaştım. “Ati!” dedi gözlerini açarak. “Ne yapıyorsun?”

“Kitabın devamını merak ediyorum. Keyfimi bozuyorsun.”

Kaşlarını çatı. Kitabı kaldırıp, “Kendini tanımak bu sorulara yanıt bulmanı sağlar,” dediğinde tekrar eğildim. Parmağımı içinde hareket ettirmeye başladığımda oflayarak, “Neden bazı durumlarda çok rahatken...” diye devam etti. Yutkunarak ona baktım. Dilim onu okşarken parmağımla yavaşça tıtmine girişmiştim. Sırılsıklamdı. Tadının dudaklarımda olmasından keyif alıyordum. “...bazı ortamlarda huzursuz hissediyorsun? Hangi değerler senin için vazgeçilmez-” Parmağımla klitorisine bastırınca çığlık attı.

“Evet,” dedim.

İnleyerek kitabı okumaya devam etti. "Hangi... değerler... sana... sonradan dayatılmış?" Her kelime sonrasında duruyor, dinleniyor, devam etmeye çalışıyordu. Onu emmeye başlamanımla çığlık atarak, "Birçoğumuz, geçmişte yaşadığımız olayların bugünümüzdeki davranışlarımızı nasıl etkilediğini fark etmiyoruz!" diye konuştu. Nefes nefese okumaya çalışıyordu. Gözleri geriye kaydıktan sonra hızla dönüyor, gözleri deli gibi sayfaları tarıyordu.

Kadınlığından sızan suları yaladıktan sonra doğruldum. Kitabı elinden çekerek yere fırlattım. "Harika bir kitapmış. Farklı... eğlenceli... bilgilendirici..." Dudaklarına doğru eğildiğimde onunkiler de titreyerek açıldı. "Sen nasıl buldun?"

"Neyi?"

"Kitabı."

"Ne anlattığı hakkında hiçbir fikrim yok," diyerek ensemden çekip dudaklarıma yapıştı. Sabırsız dili ağzımın içinde dilimle savaşa girerken ensemdaki elleri omuzlarıma indi. Tırnaklarını omuzlarıma geçirdi ve sırtımı boylu boyunca çizdi.

Siktir. Hayvan gibi bağırmamak için kendimi zor tuttum.

Boxerımı çıkardıktan sonra penisimi kadınlığına yaklaştırdım. Yavaşça onu kendimle okşarken, bacaklarını kalçama sarıp kendine çekti. Onu çıldırtmak istiyordum. Akli başından gitsin istiyordum. Farklı olmak ve eğlendirmek istiyordum.

İçine girmedim. Parmağımla penisimi bastırıp onunla oynadım. Her hareketimde tırnaklarıyla sırtımı çizirken bakışlarını bu oyundan rahatsız değilmiş gibi gözlerime dikmişti. Kararlı ve tehlikeli duruyordu. Meydan okuyordu.

"Ben oynamaya başlarsam zararlı çıkarsın, Ati."

"Konu senken zararlı çıkacağım hiçbir konu yok güzelim."

Komodine uzanıp çekmecesinden bir kutu çıkardıktan sonra elleriyle parçaladı. Ambalajı dişleriyle yırtmasına karşılık kahkaha attım. "Yeter," dedi boğazdan gelen bir sesle.

Beni yana ittiğinde şaşkınlık dolu bir nefes aldım. Kasıklarımın üstüne oturdu. Penisime prezervatifi geçirirken gülerek onu izledim. Nefes nefese penisimi girişine yasladı. Gözlerini gözlerime dikti ve birden *üzerime* oturdu. Dudaklarımı ihtiyaçla ısırdım. Kalçasının kenarlarından tuttuğumda *üzerime* doğru uzanıp dudaklarımı öpmeye başladı. Hareketleri başta yavaş ve kışkırtıcı olsa da devamında hızlanmaya başladı. Dudaklarını çeneme bastırdı, sonrasında birden dişlerini geçirdi.

Çıldırılmış gibi boynuma indi. Onu durdurmadım. Gerçekten onu ne kadar zorladığımı biliyordum. Dünyanın en keyifli olayıydı. Üstünde

böylesine bir etkim olmasından rahatsız değildim. Hatta daha fazlası için uğraşacaktım.

Nefes nefese kaldığını hissedince kolumu beline sardım, bu sefer üstüne çıkan ben oldum. Bacaklarını belime sarmasıyla hızımı artırdım. Efla yatak başlığına tutunarak inerken dudaklarımı ıslattım.

Görüntüsü bile beni boşaltmaya yeterdi.

Yatakta kaymaya başlayınca kalçasına sıktım. "Ah..." Fısıltım odada yankılandı. Ses tellerim titriyordu.

"Devam et..." diye fısıldadı. Bakışları gözlerime kilitledi. "Harikasin." Her hareket edişimde ve her yüzüne bakışımda içimdeki çağlayan durmuyordu. Bana yetmiyordu. Onun varlığını hissetmek, istemekten daha doyumsuz bir adama çeviriyordu beni.

O bana kendisini ne kadar verirse versin ben daha fazlasını isteyecektim. Yıllardır onu istiyordum. Bir ömür de kollarımın arasında olsa yetmeyecekti.

İçinden çıkıp beklediğimde ve sonrasında yumruğumu penisimin etrafına sardığımda dudaklarını ısırarak güldü. Diğer elimi uzatıp meme ucunu sıkıduğmda tüm vücudu kasıldı. Tam o anda tekrar içine girdim. Çığlık atarak, "Tan inanılmazsın!" diye bağırap bana sarıldı.

Kalçalarını hareket ettirerek bana bastırmaya çalıştığımda titrek bir nefes aldım. Gözbebekleri o kadar geniş ve o kadar karanlık ki onu bu anlarda tanımak imkânsızdı.

Dudaklarımla dudaklarına dokundum. Otomatik olarak benimle delicesine öpüşmeye başladı. En sonunda dudaklarımdan ayrıldı, yattığı yerde taş kesildi ve bacaklarını tutup, "Hayır!" diye bağırap titremesinin ardından infilak etti.

İçine girip çıkarken gözlerim kaymaya başladı. Yatak başlığına elimi koydum ve dişlerimi sıktım. "Ah, Eflatun..." Sertçe kalçalarına kendimi bastırarak boşaldım.

Kafamı boynuna sakladığımda orgazmın getirdiği titremeleri sürüyordu. Hırıldayan nefeslerim arasında soluklanmaya çalıştım.

Kafamın üstüne kondurduğu öpücükleriyle mayışır gibi olduğumda kıkırdadı. "Ben bu işi çok sevdim."

"Yatak sağlammış," dedim nefes nefese.

Kahkaha atarak, "Sen de sağlammışsın, hakkını yememek gerek," diye konuştuğunda boynunu ısırınca çığlık atıp beni itti. "Ne yapıyorsun be manyak?"

"Sevgilimi ısırıyorum."

Kolumu kendine çektiğinde onu durdurmadım. Gözlerimin içine baktı. "Öyle mi? Bunu sen istedin." Dişlerini koluma geçirdiğinde başta gülüyor olsam da inadı devreye girince koparacak gibi hissettim.

“Eflatun dur!”

Kolumu zar zor çektiğimde kahkaha atarak, “Ne var? Sevgilimi ısıtıyorum,” dedi masumca. Gözlerini kırıştırdığında dudaklarına yapışmamla inleyerek karşılık verdi. Tırnaklarını kollarıma batırarak sürttüğünde vücudumdaki izlerinin sırtımla kalmamasına seviniyordum.

Dudaklarından uzaklaşıp, “Öyle mi? Bunu sen istedin,” diyerek birden onu ters çevirdim.

“Atı dur!”

Kahkahası durmamı istemiyormuş gibiydi. Gülüşünü bırakmadan penisindeki prezervatifin ucundan tutarak çekip çıkardı. Dilini dişleri üzerinde gezdirdikten sonra kenardan aldığı prezervatifi bana uzattı. Yenisini geçirdikten sonra kollarından tutarak onu doğrulttum. Tekrar içine girdiğimde sıcaklığını hissettiğim gibi, “Buna bayılıyorum,” dediğimde kafasını aşağı yukarı salladı.

Başta yavaş bir hızda içinde gidip gelirken göğsümde yükselen hisle birlikte onu yatırdım. Ellerini sırtında birleştirip hızlanmaya başladığımda çığlık atarak bağırmaya, ismimi haykırmaya başladı.

“Evet evet! Sakın durma. Çok iyi.” Yüzünü yastığa gömüp çığlıklarına devam ederken en sonunda, “Tan!” diyerek titremeye başladı.

“Eflatun, sen harbi inanılmaz büyümlü bir şeysin,” dedim nefes nefese ve tekrar boşaldım. Takatım kalmamış gibi yanına devrildiğimde kahkahalar atmaya başladı. Göğsüme kafasını koyup bir süre nefeslerimi ve kalp atışımı dinlerken sakinleşmemi bekledi. Sessizleştiğimde, “Atı...” diyerek kafasını kaldırdı ve yüzüme baktı. “Bir şey soracağım.”

“Sor.”

“Beni hiç görmedin mi?”

Kaşlarımı çatarak gözlerimi ona çevirdim. “Anlamadım?”

“Yani direkt görmedin mi? Televizyonda, magazinlerde gördüğünü biliyorum...”

“Eflatun bu konuda-”

“Hayır hayır. Seni anlıyorum. Anı olarak biriktirdiğini ve bana değer verdiğin için bunu yapığını biliyorum. Sadece... onlar dışında hiç mi görmedin?”

Doğruyu söylemek konusunda kararsız kalsam da, “Birkaç kez gördüm,” dedim en sonunda.

“Nasıl gördün?”

“Uzaktan.”

Göğsümle oynarken derin bir nefes aldı. “Neden yanıma gelmedin?”

“Çünkü ben seni gördüm, sen beni değil.” Saçlarını okşayıp alnından öptüm ve tavana diktim bakışlarımı. “Eğer bir kez bile gözün bana değseydi... gelirdim ve Eflatun, yemin ederim ki elini tutar, asla bırakmazdım.”

Omuzlarını düşürdü. “Sana ulaşmayı istedim. Sürekli. Her an aklımdaydın. O kadar... zor zamanlardı ki. Ama hep acaba o ne yapıyor, ne halde diye sorguladım. En azından bilseydim nerede olduğunu, gelirdim. Gelir ve mezuniyet gecende sana söylemeyi düşündüğüm şeyi yüzüne bağırırdım.”

“Buradayız,” dedim daha fazla düşünmek istemeyerek. Kaçmak ve korkmak yıllarımıza mâl olmuştu. Artık korkmak yoktu.

“Buradayız,” dedi yutkunarak.

“Yaşıyoruz.”

“Yaşıyoruz.”

Efla gülümseyerek beni dudaklarımdan öpecekken telefonun sesi yükseldi. Hemen kafamı kaldırdım ve hangimizin telefonu olduğunu anlamaya çalıştım. Efla'nın telefonu çalıyordu. Efla ayağa kalkıp hızlı adımlarla salona koştu. *Boxerımı* altıma geçirip arkasından çıktım. Çantasını alıp telefon ekranına baktıktan sonra bir an bakışlarını bana çevirdi. Telefonu açıp kulağına götürdü.

“Baba?”

Feridun amca daha sabah birlikteyken neden şimdi arıyordu?

“Ne?” dedi Efla gözlerini kocaman açarak. Bakışlarını hızla bana çevirdi. “Anneme yatış mı verdiler?” Gözlerinin dolduğunu gördüm. “Neredesiniz? Tamam tamam! Geliyoruz.”

Elbisesini eline alıp üstüne geçirirken, omzuyla kulağı arasında tuttu telefonu. “Evet, anlıyorum. Tamam, şimdi çıkıyoruz.”

Telefonu kapattıktan sonra gözünden dökülen yaşlarla, “Annem bayılmış. Hastaneye gittiklerinde doktor tümörün lenflere yayılmaya başladığını söylemiş ve tek bir çözüm var demiş,” dedi.

Ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başlarken elbisesini boş verdi. Hızlı adımlarla yanına gittiğimde omuzları sarsılarak ağlıyordu. “Annem göğüslerinin alınmasını istemiş, Atı.”

Kafasının üstünden öperken dolan gözlerime engel olamadım. “Ben buradayım,” dediğimde hıçkırdı. “Birlikte atlatacağız. Her şey çok güzel olacak. İnan bana, Eflatun. Çok... güzel olacak.”

İnanıyordum. Onu da inandırmak istiyordum.

Kübra teyze iyileşecekti ve biz her zamanki gibi bunu da bir anı olarak hatırlayacaktık.



BÖLÜM ON SEKİZ



“Eğilirsen basamak, dik durursan sığınak olursun.”

Paula Hawkins



Coldplay - Viva la Vida

Efla Korkmaz

2024, Alaçatı

Ben annemsiz ne yapardım? Ya ona bir şey olursa? Beynimin içinde dönüp duran bu soruları susturmayı deniyor, beceremiyordum. Her şey üzerime çöküyor gibiydi ama ellerimle anneme destek olmaya çalışıyordum. Annemin hemen yanı başında yürümeye çalışırken gülümsemeye devam ediyordum.

Ayaklarım annemin sedyesiyle birlikte ameliyathaneye yürüyordu. Düşüncelerim, ayağımın altındaki yolu yürüyemeyeceğim kadar kaydırıyordu. Dünyam dönüyordu sanki. Ailenden birisinin kaybıyla yüz yüze gelmek içini kurak topraklar kadar yakıyordu.

Ne olduğunu anlamıyordum ama aslında çok iyi biliyordum da.

“Buradayım canım,” dedi Nesrin teyzem arkamızdan. “Her şey yoluna girecek.”

“Evet,” dedi annem ağır ağır.

“Biz seni bekliyoruz, Kübra teyze. Hemen gel. Daha annemle dedikodu yapacaksınız,” diyen Deniz’le annem yorgunca gülümsedi. Korktuğunu görebiliyordum. Böyle bir şeye karar vermesi bile onun ne kadar cesur bir kadın olduğunu gösteriyordu. Çok riskli bir karar olsa da kararı nasıl aldığı babam anlatmıştı.

Birkaç hafta önce Manisa’ya teyzemin yanına gittiklerinde teyzem annemle küçük bir konuşma yapmış, annem de mastektomi^{*} olmaya karar vermişti.

* Mastektomi, memenin herhangi bir rahatsızlık nedeniyle alınmasıdır. Basit mastektomi sadece meme dokusunun çıkartılmasıdır. Radikal mastektomi ise kanser vakalarında baş vurulan memeyle birlikte, memenin altındaki kasların ve koltuk altındaki lenf bezlerinin de çıkartılmasıdır.

Haftalardır içinde tuttuğu ve doktor kontrolünde doktoruna artık ameliyata olumlu baktığını söyleyeceği kararıyla birlikte ameliyat öne çekilmişti. Lenf bezlerine yayılan tümörü durdurmanın en etkili yolu buydu.

“Anne, seni burada bekliyor olacağım, tamam mı?” dedim gözlerim yaş dolu olsa da gülümseyerek. Annem yorgundu. Gözleri zar zor açılıp kapanıyordu. Babam sedyenin diğer tarafından annemin elini tutuyordu. Akgün de hemen yanı başımda yürüyordu. “Kapının önünden ayrılmayacağım.”

“Ben yenilmeyeceğim, Efla’m,” dedi annem gülümseyerek. “Onu yeneceğim annem.”

“Yeneceğiz anne,” dedim kafasını okşayarak. Alnından öptüm. “Yeneceğiz. Buradayım.”

“Seni bekliyorum aşkım. Tamam mı?” dedi babam kıpkırmızı burnuyla. Ağlamamak için kendini öylesine sıkıyordu ki... “Seninleyim. Sakın korkma. İçeride elinden tuttuğumuzu hisset.” Annemin elinin üstünden öptü. “Seni çok seviyorum.”

“Seni seviyorum. Çok seviyorum,” dedi annem babamın sözleriyle ağlamaya başlarken. “Birazdan yanınızda olacağım. Sakın ağlamayın!” diyerek güldü. “Ağlarsanız affetmem!”

Annemi ameliyathaneden içeri soktuklarında bizi durdurdular. “Sizi içeriye alamayız,” diyen hemşire ile kafamı salladım.

“Anne buradayız!” diye bağırdım.

“Kahvemi hazırlayın, geliyorum!” diye seslendi ve kapılar kapandı. Nesrin teyzem, Faruk amca, Deniz ve Akgün de yanımızdaydı. Desteklerini asla eksik etmiyorlardı.

Kapıların kapanmasıyla babam beni göğsüne çekip kafamın üstünden öperken burnumu çektim. “Ağlamayacağız,” dedim.

“Ağlamayacağız bebeğim,” dedi babam da. “Annen çok güçlü bir kadın. Affetmem diyorsa affetmez.” Güldüm gözlerimde yaşlarla. “Bir de onun küslüğüyle uğraşamayız.”

Faruk amca babamın omzunu sıkınca babam beni bırakıp ona sarıldı. “Buradayız kardeşim. Atlatacağız inşallah.”

“İnşallah canik,” dedi babam güçlü bir sesle. “Atlatacağız.”

Akgün kafamın üstünden öptüğünde burnumun ucu sızladı. Onun beline sımsıkı sarıldığımda, “Sorun yok. Yalnızca dört saat sonra kavuşacağız.

Ben seninle olacağım,” diye konuştu. Kafamı salladım hızla. “Sen çok güçlü bir insansın. Sakın üzülme. Bunu da atlatacağız.”

“Atlatacağız sevgilim.”

Nesrin teyzem, “İnşallah sorunsuz geçecek ameliyat. Hem doktorumuz da umutlu,” dediğinde ona dönüp gülümsedim. Deniz, babamın yanında durup koluna girdi ve kafasını babamın koluna yasladı.

“Kübra teyze inatçıdır zaten. Yeneceğim diyorsa yener. Hayatımda gördüğüm en kararlı insan,” dedi burnunu çekerek. Asla duygusal bir çocuk olmamasına rağmen saatlerdir kızarık gözlerle annemi izliyordu. Annemin ve babamın onun üzerinde çok fazla emeği vardı. Bir an bile onun üstünden elimizi çekmemiştik. O da bunu bilir gibi ağlamamak için zor duruyordu. “O çok güçlü, Feridun amca.”

Babam onun saçlarını karıştırıp kafasının üstünden öptü. Sessiz kaldığında Akgün, “Bir şeye ihtiyacın var mı, Feridun amca? Bir şeyler yedin mi?” diye sordu hızla.

“İyiyim böyle, Tan’ım,” dedi babam gülümseyerek.

Akgün annemin ameliyat saati gelene kadar sürekli koşturmuştu. Kahve, çay, yemek, atıştırmalık taşımıştı odaya. Babam dilini dudaklarının üstünde gezdirse, “Suyun, Feridun amca,” diyerek babamın başında su şişesiyle belirmişti.

Akgün, babama inanmadı. “Ben bir şeyler alayım, hemen geliyorum,” diyerek son kez kafamın üstünden öptü. Deniz, “Ben de geleyim,” diyerek peşine takıldı. Babam ameliyathane kapısının duvarına çökünce ben de yanına oturdum. Babamın omzuna kafamı yaslayarak koluna girdim. Faruk amca ve Nesrin teyze de koltuklara oturdu.

“Oyunu erteleyebilirim,” diye fısıldadım babama.

“Ne?” diyerek kafasını bana çevirdi.

Ona bakmadan karşı duvarı izledim. “Birkaç hafta sağlık sorunları nedeniyle ertelerim oyunu. Annemin yanında olmak istiyorum. Zaten turne teklifi geldi. Birkaç haftaya oyunu oynar, hemen turnelere başlarım.”

“Bir saniye, bir saniye. Ne turnesi?”

“Türkiye ve Avrupa turnesi,” dedim omuz silkerek. “Talep çokmuş, turne ayarlanacak.”

“Ne diyorsun?” Birden güldüğünde şaşırarak kafamı kaldırdım. “Daha oyuna başlamadın bile! Ne demek talep çokmuş?”

“Rüzgar turne ayarlayacak.”

"Efla'm, bu harika bir haber bebeğim!" diyerek yüzümü avuçları arasına aldı. "Ve sen ertelemek mi diyorsun? Annen buna izin verir mi sence?"

"Vermesin. Ben yine de onun yanında olacağım."

"Çünkü iş bekler, değil mi babacığım? Benim kafadan kontak kızım," diyerek yanaklarımdan öptü. "Böyle bir şey olmayacak. Oyununu oynayacaksın, anneni ve beni gururlandırmaya devam edeceksin!" diye kesinkes konuştu. Dudaklarımı aralayınca, "Sakın," dedi sert bir sesle. "Sakın, Efla. Annenin yanında ben varım. Teyzenler de yarın gelecek zaten. Nesrin de yanımızda. Biz annenin yanında olacağız."

"Ama baba..."

"Baba demek yok, dünyam. Oyununu oynayacaksın. Hem belki bakarsın... annen o zamana kadar toparlar."

"Toparlar mı ki?" dedim gözlerim dolarken. Annemin ilk Alaçatı sahneğinde olmasını o kadar çok isterdim ki.

"Toparlar belki. Toparlamazsa da anneni teyzene emanet eder, ben gelirim. Sen bunları kafana takma. Haftalardır canın çıkıyor provalarda, sahneye çıkıp hakkından geleceksin."

Gözleri çok dikkatliydi. Söz almak istiyordu. Kafamı aşağı yukarı salladım sakince. "Ağlamayacağım," dedim dudaklarımı sıkarak konuşurken. "Ağlarsam annem affetmez."

Gülerek yanaklarımdan öptü yine. "Senin yüreğini öperim. Canımsın benim. Canım."

Dakikalar çok yavaş geçiyordu. Babam bir ara lavaboya gittiğinde, Deniz ve Akgün ellerindeki atıştırmalıklarla gelmişti. Akgün kardeşine elindekileri verdikten sonra yanıma kurulmuştu. Ben sessizce onun omzunda yatarken, "Jetonu ayarladım," dedi. "Beş bin adedi birkaç güne çıkaracaklar." Telefonu çıkarıp gösterdi. "Bak, böyle olacak."

Yuvarlak jetonun tam ortasında kabartma bir kalp, etrafında Kalp Sana Çocuk yazısı, kalbin iki yanından uzanan yıldızlar vardı. Arkasında da Rüzgar Biricik yazıyordu.

Dudaklarımı büzerek baktım görsele. O kadar güzel ve o kadar oyuna uygundu ki... "Çok güzel olmuş."

"Rüzgar'a durumdan bahsettim. Yarınki provaya gelemeyeceğimizi söyledim. Geçmiş olsun dileklerini ilettri."

"Sağ olsun," dedim gülümseyerek.

"Banu ve Aras da yarın gelecekler."

"Gelsinler. Annem onları gördüğüne sevinecek."

"Sen nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Annem çok güçlü. Bunun üstesinden geleceğini biliyorum ama... buruk hissediyorum. Böyle olmamalıydı."

Saçlarımı okşayarak kafamın üstünden öptü. "Her şey yoluna girecek."

"Girecek mi?" Gözlerim nasıl bakıyordu bilmiyordum. Akgün gülümseyip alnımdan öptü.

"Girecek, söz veriyorum. Her şeyin üstesinden birlikte geleceğiz. Parlayacağız, yaşayacağız."

Sessiz kalarak onun koluna sarıldım. Desteğine ve sevgisine tam şu anda çok ihtiyacım vardı. O da bunu bilir gibi kafamın üstüne kendininkini yasladı.

Babam geri geldiğinde Akgün kalkmadı. Babam da ses etmeden karşımadaki duvarın önüne oturdu. Ameliyathanenin kapısı her açıldığında annem olması ümidiyle kapıya dönsek de ya hemşire çıkıyordu ya da başka bir çalışan. Bir saat, iki saat, üç saat derken dördüncü saate girmiştik ve annem hâlâ çıkmamıştı.

Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Ellerim titriyordu. Dördüncü saat de yarıladığımızda ameliyathaneden çıkan hemşirenin kolundan tuttum. "Annem neden hâlâ çıkmadı?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bir sorun mu var?"

"Efla Hanım..."

"Annem nerede? Dört buçuk saat oldu hemşire," dediğimde Akgün kolumdan tutarak geri çekti.

"Eflatun, hanımefendi de bilmiyor. Doktor dışında kimse istediğimiz cevabı veremez."

"O halde doktor çıksın! Bir şey söyleyin!"

"Ameliyatın bitmesine az kaldı. Tek bildiğim bu, Efla Hanım," diyen hemşire koşar adımlarla uzaklaştı.

On dakika geçti, on beş dakika oldu. Yirminci dakikaya girmek üzereyken ameliyathanenin kapısı açıldığında çıkan doktora doğru ilerledim.

"Doktor Bey, eşim nasıl?" diyen babamla birlikte doktor önce bana, sonra babama, sonra da arkamızdaki Acar ailesine baktı.

"Ameliyat sorunsuz geçti, Feridun Bey. Kübra Hanım gayet iyi. Hiçbir sorun yok. Bir, iki gün hastanede istirahat edecek. Durumu izleyeceğiz. Sonrasında inanıyorum ki Kübra Hanım gündelik yaşamına geri dönebilecek."

Sevinçle birbirimize sarılmaya başladığımızda doktor gülümsedi. Babam bir şevkle doktora da sarıldığında adam gülererek karşıladı bu neşeyi. "Geçmiş olsun," dedikten sonra yanımızdan ayrıldı.

Akgün, "Ben sana dedim!" dedi gülererek. Beni kucaklayıp havaya kaldırdığında ben de gülererek karşılık verdim. "Her şey çok güzel olacak!"

Olacaktı, değil mi?



Bir hafta sonra

Heyecandan yerimde duramıyordum. İlk sahne ergenlikle başladığı için üzerimde lise üniforması vardı. Makyajımı yapan genç kızı göndermiştim çünkü çok heyecanlıydı ve elleri titriyordu. Kendim halledebileceğimi söyleyince yalvarıp yakarsa da en iyisinin bu olduğunu anlayıp gitmişti. Zaten sahnede çok gerildiğim ve çok hareket ettiğim için terliyordum, bu nedenle de makyajım yüzümden siliniyordu. Bu yüzden hafif, çok göze çarpmayacak bir makyaj yapmışım.

Rüzgar odaya girdi. Üstünde gri bir elbise vardı. Kırmızı gözlüğünün üzerinden bakarken yavaşça kapıyı kapattı. Hemen yanı başımda durup beni izlemeye başladı. Aynadaki yansımamdan ona bakarken yıllar önce-sinde gibi hissettim. Roller değişmiştik. Ben hazırlanıyordum, o da beni izliyordu.

"Aklından geçenleri okuyabiliyorum cicim," dediğinde sııttım.

"Öyle mi? Ne geçiyormuş hocam?"

"Bana böyle seslenmeni sevmediğimi söyledim." Ah, evet. Çok zor bir kadındı. Gerçekten. Bu bir ayda neler yaşadığımı anlatamazdım.

"Olmuyor cicim! Olmuyor. Duygusuz ve beceriksizsin!"

"Sen buna oyun mu diyorsun?"

"Sen ne yapıyorsun cicim? Allah aşkına söyle! Kumu kovaya dolduracaksın. Yıkılan kaleye dalga çarpınca ne anladım o işten!"

"Ama ağlayacağın şey sözlerim mi, yoksa vasat televizyon oyunculuğun mu cicim? Televizyonda bağırarak ağlamaya benziyor muymuş tiyatro? Duygu diyorum, duygu!"

"Cicim sen eve dön, hadi. Başımı ağrıttın. Birkaç gün gözüme gözükme. Hadi! Kafamı attırıyorsun!"

"Ben seyirci olsam, bu oyunculuk karşısında oyunu yarıda bırakıp çıkmıştım cicim."

"Cicim bağır. Sesine kargalar mı oturdu! Seyirci sen fısıldayınca hissetmeyecek. Ay ama ben gerçekten delireceğim!"

"Yine ağlıyorsun... Harika. Kestik. Şu suratını topla, öyle gel karşıma. Çirkinsin şu an. Gözlerin bile kurtarmıyor."

"Ra ta ta ta! Bu ne cicim, konuşmayı mı unuttun? Bana sakın hocam deme! Bir de gülüyorsun, harika! Çok eğlenceli çünkü. Olmuyor. Baştan!"

Tekrar, tekrar ve tekrar. Bir ara hece hece konuşuyordum çünkü her hece sonrası durduruluyor, azarlanıyor, zorbalığa maruz kalıyordum. Bu zamana kadar uğraştıklarımın bir hiç olduğunu hissettirmişti bana.

Defalarca ağlamış, düşmüş, kalkmış, perdeyi ağlayarak oynamıştım. Ağladığım için de azarlanmıştım. Çok zordu, onun ağzından çıkan *kusursuz* kelimesi için fazlasıyla uğraşmıştım. Sonunda çıkmıştı. Bu kadar kısa sürede her şeyi kaptığım için tebrik etmişti.

Şimdiye döndüğümde, "Rüzgar Hanım..." diye fısıldadım. Arkama geçti. Omuzlarımı sıkarak aynada gözlerimin içine baktı. "Ben... garip bir karmaşanın içindeyim."

"Annenin durumu yüzünden mi?" diye direkt sormasını beklemiyordum.

"Kafam... Ben... yani..."

"Yapamayacağını mı söylüyorsun?" dediğinde koltuğumu döndürdüm. "Annen meme kanseriydi, ameliyat oldu, onun yanında olmalısın, oyunu oynayamayacaksın. Bunu mu söyleyeceksin bana?"

"Hayır." Kafamı iki yana salladım hızla. "Hayır. Ben yalnızca..." Ümitsizce omuzlarımı indirdim. "Bu durum mevcutken... yani annem hastayken işlerime bakmam gerektiğini söyledi. Ne olursa olsun devam etmemi söyledi. Ben de öyle yaptım, önüme baktım."

"Ve?"

"Devam edeceğim ama heyecanlıyım. Annemi, babamı, sevgilimi hatta kendimi gururlandırmak istiyorum. Ve ben..." Yutkundum. "Annemin hastalığı beynimi fare gibi kemiriyor. Sanki... bilmiyorum. Sanki acımı yaşamalıymışım gibi. Çünkü acıyorum ben. Acıyorum, Rüzgar."

Bakışlarını bana indirdi, burnunu dikti. Bir süre yalnızca yüzüme baktı. Sonra konuşmaya başladı. "Annem çok büyük bir oyuncu olacağını ve hayalim olan tiyatroyu kuracağıma inanırdı. Babamsa boş iş olduğunu, sahneden para çıkmayacağını söylerdi. Haksız mı diye sor bana. Hayır, cicim. Beyoğlu'ndan Maslak'a yürürdük parasızlıktan. Sahneden çıkardık, üç saat ağlaya ağlaya yürürdük o yolları." Güldü keyifle. Başını iki yana salladı

hatıraları canlanmış gibi. “Ah... gençtik, hevesliydik, mutluyduk, umutluyduk. Oyuncu olacaktık.”

Aynadaki bakışlarımı yakaladı. “Annemin vefat ettiği gün, ilk kez Orhan Vernan sahnesinde oynayacaktım. Vefat haberi ulaştığında kulisteydim, makyajımı yapıyordum. İçeri girdiler...” Gözlerini kocaman açtı, parmağıyla omzuma vurdu. “Rüzgar, Rüzgar... Annen ölmüş. Rüzgar kalp kriziymiş.” Aynada kendine baktı, eliyle fırça tutuyormuş gibi yanaklarına dokundurdu. “Tamam, dedim. Oyundan sonra giderim.”

Sol gözünden yaş düştü. “Çünkü o gün annemin bana olan inancı için ilk büyük oyunumu oynamalıyım. Annem ölmüş mü? Yarın ağlarım. Annemin ölüsünü görene kadar annemin beni beklediğini düşüneceğim ve oynayacağım.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hikâyeyi bilmiyordum. “Babam ölene kadar bu yüzden benden nefret etti, biliyor musun? Annemin yanına gitmeyip oynadığım için yüzüme tükürdü, evlat yerine koyulmazsın dedi bana.” Burnunu daha da dikti. “Ben o oyun sayesinde üç başka sahne daha aldım. Film teklifi aldım, dizi için başrol olmamı istediler. Cicim, eğer o gün oynamasaydım başaramazdım. Çöpe atılır, çöpte selam verirdim konteynerlere. Parasızdım çünkü. Anlıyor musun?”

Kafamı aşağı yukarı sallarken ister istemez dökülen gözyaşlarımı sildim. “Çok üzgünüm, Rüzgar Hanım. Başınız sağ olsun. Eminim ki anneniniz o oyunu oynadığınız için sizinle gurur duyuyordur.”

“Ah, evet! Kesinlikle gurur duyuyordur!” Kahkaha atarak omzumu sıvazladı. “Üzül diye anlatmadım cicim. Alt metni anlamam için anlattım. Söyle bana, bu oyun senin için önemli değil mi?”

“Bu oyun benim için her şeyden önemli. Kariyerimi düzeltmek için, yeniden parlamak için ve toparlamak için buna bel bağladım. Ayaklanmam, savaş açmam gerekiyor,” dediğimde çarpık bir şekilde gülümsedi.

“Arda ve Kâzım’ı yıkmak mı istiyorsun? O zaman sil kafandakileri. Annen için üzülüyor musun? Ah, cicim! Uyan ve anneni gururlandır. Annenin hastalığı gerçekten çok zor, geçmiş olsunlarımı iletiyorum ama eminim ki oynamanı isteyecek. Şimdi oyna sonra üzülürsün.” Burnumu çekip kafamı karnına yasladım ve ona sarıldım. Şuh bir kahkaha attı. “Çok sulugözlü bir kızsın.”

“Beni sadece siz ağlatıyorsunuz,” deyince kendini bilmiş şekilde güldü. Bununla gurur duyuyor gibiydi. Güldüm ister istemez. Uzaklaşıp yüzüne baktım. “Annem için oynayacağım. Güçlü olmak için ve...”

“Yıllar önce bu odada beni izleyen kız çocuğu için mi?” Göz kırptı.

“Evet!” dedim gülererek. Nefesim boğazıma kaçınca yutkunmak zorunda kaldım. “Yani... binlerce kameranın önünde durdum; partilerde, galalarda, çekimlerde, setlerde, röportajlarda bulundum ama bu sefer başka. İlk kez bu kadar fazla seyirciye oynayacağım. Çocukluğumun tiyatrosundayım. Yıllar önce sizin hazırlandığınız odadayım...” Etrafıma baktım. “Hayal gibi her şey.”

“Hayat gibi cicim. Hayal, olmayan; hayat, var olandır. Sen hayatı yaşıyorsun.” Bana doğru eğildi. “Eğittiğim en eğlenceli öğrenciydin. En çabuk kapan sendin. Çok keyif aldım senden. Senin yıldızını anladım ben. Gece-nin karanlığına kapılmış. Senin elinden tutulmaya ihtiyacın varmış. Tutanın da... Ne diyordun sen ona?” Sırıttı. “Atı?”

“Evet!” dedim elimi ağzımın üstüne götürüp gülerken. “Bunları sizden duymak bile hayal gibi.”

Neşeli bir kahkaha attı. Kırmızı gözlüğünü geriye doğru itip üstündeki parlak şalı omzunun üstüne attı. “Kendine gelmen gerekiyor. Şu jeton işi çok tuttu. Nazan az önce yanımdaydı...” Duraksadı ve benden uzaklaşarak kapıya gitti. Kapıyı açarak, “Nazan odaya gel!” diye bağırdı. Nana hızlı adımlarla içeri girdi. Elinde bir telsiz ve telefon vardı.

“Anlat,” dedi Nana’ya Rüzgar.

“Efla olanlara inanamayacaksın! Jeton işiyle reklam yapmak harika bir fikirdi. İnsanlar manyak gibi paylaşıyor, gündemdesin!” diye bağırdı Nana yerinde duramıyormuş gibi.

Jeton işini Akgün halletmişti. Hem de bir hafta gibi kısa bir sürede. Tanıdıklarım var deyip duruyordu. Kimi tanıdığını da bilmiyordum. Sonuç olarak bugün gelen herkesin elinde hatıra jetonları vardı.

Kalp Sana Çocuk ve Rüzgar Biricik yazan jetonlar...

“Nasıl gündemdeyim?”

“Bugün Beşiktaş-Trabzonspor maçı var, bu yüzden beşinci sıradasın ama boş ver... Etkiyi düşünebiliyor musun? Futbol hesapları bile maç *tweeti* atarken senin *hashtagini* kullanıyor. Beşinci sırada Efla Korkmaz, altıncı sırada Kalp Sana Çocuk var!” diye çığlık atınca elimi ağzıma götürdüm.

“Ne!”

“Harika gidiyor her şey. Daha oyuna girmedin bile!”

Rüzgar onun heyecanına kahkaha atarken kapı çalındı. “Gel!” diye bağırdım. İçeri giren kişi Akgün’den başkası değildi.

Elinde pembe şakayıklar vardı.

“Bölmüyorum, değil mi?”

“Hayır, cicim! Biz de gündemi konuşuyorduk!” diye bağırdı Rüzgar. Ellerini birbirine sürttü. Bu jeton işini ona söylediğimizde gözleri parlamıştı. Birilerinin evinde yaşayacağı düşüncesi en çok onun hoşuna gitmişti. “Ben içeriye göz atacağım. Efla, oyuna son yarım saat. İçerisi tıklım tıklım. İnanılmaz güzel gidiyoruz!” Nana’ya döndü. “Sen de benimle gel.”

İkisi birlikte odadan çıkınca koltuğumdan kalkıp iki koca adımda Akgün’e sarıldım. “Merhaba yıldızım,” dediğinde kıkırdadım. Kollarından birini belime sarıp boynumdan öptü. “Bu kıyafetlerle seni görmeyeli seneler oluyor.” Dudaklarına uzun soluklu bir öpücük bırakınca, “Lise üniformasıyla öpücüğünü tatma şansına da nail oldum. Daha iyi bir gün hatırlamıyorum.”

Ondan ayrıldım ve ellerimi ensesine götürüp saçlarının arasına parmaklarımı geçirdim. “Jetonlar çok sevilmiş.”

Karizmatik bir şekilde baktı. Saçları uzamıştı. Birkaç haftadır sakal kullansa da dün gece yarısı uyanıp sakallarını kesmişti. Onu uyuklu bir şekilde izlemek en sevdiğim aktiviteydi.

“Evet, insanlar beğendi. Gelemeyenler kafasına vuruyor. Sonraki gösterilerde de dağıtılmasını istiyorlar.” Dudaklarını ısırdı. “Sen ne diyorsun?”

“Şu an çok heyecanlıyım! Hiçbir şey düşünemiyorum!” dedim kahkaha atarak.

Elindeki şakayıkları yüzünün önüne getirdi. “Heyecanını alacak bir şeyle geldim.”

“Eski biz gibi...” dedim elinden alarak. “Çok severim.” Eski bizi de şakayıkları da... Şakayıkları kokladığımda gülümsedi. “Çok güzeller.”

“Biraz gerile bakayım,” dediğinde geriledim. Gözlerini kıstı. “Senin gözlerin niye kızarık?”

“Rüzgar yine ağlattı,” dediğimde kaşlarını çatı. “Ama çok olmaya başladı. Hani kusursuzdu? Dalga mı geçiyor!” diye çıkıştı.

Arkasını dönüp gidecekken koluna yapıştım. “Hayır. Çok güzel bir konuşma yaptı, ona ağladım. Kötü bir şey yapmadı.” Bakışlarını bana çevirdi. “Annemle ilgili bir konuşma yaptı. Bir de oynamam için gaz verince...” Omuz silktim. “Ağladım işte.”

“Ağlama. Kimse inanmasa da ben inanıyorum sana. Her şey çok güzel olacak.”

"Ati..." Burnum kızardı. "Ağlama diyorsun ama konuşuyorsun!" Bakışlarını tavana dikip ofladım. "Açıkçası bıktım hepinizden."

Kahkaha atarak kafamın üstünden öptü ve kolunu boynuma dolayıp sarıldı. "Tamam, sakin ol. Baksana neredeyiz? Ne konumdayız!" Alnımdan öprü. "Kübra teyze hakkında üzülme," dedi zorlanır gibi bir sesle.

"Neden?"

"İyi çünkü," dedi gizemli bir şekilde. "Poz ver, fotoğrafını çekeyim." Telefonunu çıkardı. Şakayıklara sarılırken kocaman gülerek poz verdim. "Harikasın..." dediğinde telefona değil yüzüme bakıyordu. "Parlayacaksın."

"Annem gibi konuşma. İyiyim, hadi bana kahve yap. İyiyim, hadi televizyonu aç." Gözlerimi devirdim. "Sürekli bu cümlelerle dikkatimi dağıtıyor!" Şakayıklara yüzümü gömüp sakinleşmek için derin derin kokladım. Biraz da olsa iyi gelmişti.

"Senin dikkatini dağıtmaya çalışmıyorum. Dikkatini toplamaya çalışıyorum."

"Bilemiyorum artık." Omuz silktim. "Bana fotoğrafı gönderir misin?" dediğinde telefonumdan bildirim sesi geldi. Gülerek zıplamaya devam ederken çiçeklerime sarıldım. "Şakayık! Şaka mıyık?"

Kahkaha atıp bana yaklaştığında, kollarımı ensesine sarıp dudaklarına yapıştım. Öpüşmek de iyi gelmişti. Dudaklarımı araladığımda belimden tırup kendisine bastırdı. Boğazından keyifli bir mırıldanma yükselince nefes nefese ayrıldım. Heyecanımı dinledim, hâlâ biraz da olsa heyecanlı olduğum için tekrar dudaklarına yapışınca güldü.

Gülerek öpmeye çalıştım ama gülmeyi durduramıyorduk! "Of!" diyerek ayrıldım. Tam o anda kapı çaldı.

"Türk kahvesi..." dedi Akgün. O bile aklımdan çıkmıştı! "Gel!"

Gelen kişi babamdı. Üstünde kahverengi takım elbisesi vardı. Gözleri dolu doluydu. "Balım..." dediğinde, "Baba!" dedim heyecanla bağırarak. "Gelmişsin."

"Tek değilim," diyen babam yana çekilince annemi gördüm. Annemin üstünde de krem rengi bir elbise vardı. Elbisesi dizlerinin altına kadar uzanıyordu. Hareket ederken zorlanıyordu fakat buradaydı.

Gözlerim kocaman oldu. "Anne!" Ona hızla sarılınca acıyla inlediğini duydum. "Çok özür dilerim. Çok özür dilerim anneciğim! İyi misin?" diye endişeyle elini tutunca gülümsedi.

"İyiyim bebeğim."

Annem eve dönmüştü. Bandajlarını sık sık değiştiriyor, hareket alanını geri kazansın diye uğraşıyorduk. Teyzem, babam, bazen Akgün ve ben, bazen de Nesrin teyzem ve Faruk amcam yanında oluyordu. Bu süreçte annem yavaş yavaş toparlıyordu. Yine de gündelik hayatına dönecek kadar iyi değildi.

Yani... ben öyle düşünüyordum. Şu an karşımdaydı. Kafasında siyah, kısa peruğu vardı. Yüzünde tenini canlandıran bir makyajla birlikte o kadar güzeldi ki.

“Gelmişsin. Anneciğim gelmişsin!” dedim inanamayarak. “Nasılsın? Bugün doktora gittiniz mi? Nasıl geldin? Doktor bir şey demedi mi? Anne yorgun musun? Gel oturalım-”

“Efla bir dur artık!” diye söylendiğinde hemen sustum. “Gitmedik,” dedi annem. “Haftaya gideceğiz. Bugün senin oyunun olduğunu söyledim, doktor gelmeme izin verdi.” Güldü. “Bu yaşında doktordan izin alıyorum çocuk gibi!” diye söylendi. “Kızım için geldim!”

Ona daha dikkatli sarıldığımda saçlarımın üstünden öptü ve bana sarılmaya çalıştı. Hareket etmek onu zorlasa da becerebildiği kadar sardı. “Burada olman benim için o kadar önemliydi ki anne...”

Saçlarımı okşadı. “Biliyorum bebeğim. Buradayım,” dedi ve burnunu çekti. “Seni seviyorum. Dünyalardan çok seviyorum.”

Sonrasında babama sarıldığımda Akgün de, “Az kalsın anlayacaktı... Söylememek için zor durdum,” diyerek annemin omzuna kolunu attı ve kafasının üstünden öptü. “İyisin, değil mi?”

“İyiyim paşam. Çok iyiyim,” dedi annem onun göğsüne elini koyup.

Akgün, “Artık Efla’dan bir şeyler gizleyeceğime olan inancım tam,” diye bana göz kırpınca, babama sarılırken ona bakarak gözlerimi büyüttüm.

“Sen çok kötüsün!” diye bağırdığımda babam benden uzaklaştı ve yüzüme baktı.

“İşte şimdi benim agresif, ergen Efla’m gibi görünüyorsun. Hiç değişmemişsin,” deyince kıkırdadım.

“Baba, yirmi dokuz yaşındayım.”

“Otuz,” dedi annem. Anneme dudaklarımı aralayarak şaşkın bir surat ifadesiyle bakınca annem de kahkaha attı. Kahkahası canlı ve... annem gibiydi. Sağlıklı annem gibi. Ona dolan gözlerimle bakmayı sürdürürken kahvemi getiren kız izin isteyerek içeri girdi.

"Efla Hanım kahveniz. Rüzgar Hanım son on dakikanız kaldığını söylememi istedi."

Heyecanla şakayıklarımı masama bırakıp aileme döndüm. Annem, "Biz geçelim. İyi oyunlar anneciğim. En önde olacağız," deyince kafamı sallayarak onayladım. Babam son kez yanağımdan öpüp çıktıktan sonra Akgün'e döndüm.

"Başaracaksın ve ben seni herkesten çok alkışlayacağım," dediğinde gözlerimdeki yaşları sildim. Bana sımsıkı sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum. Bunun da üstünden geleceksin."

"Seni çok seviyorum, Atı," dedim burnumu çekerek.

"Seni her şeyden çok, Eflatun."

Akgün de odadan çıktığında kahvemi içerken sosyal medyaya şakayıkla olan fotoğrafımı koydum ve üstüne yazı yazdım.

*The luckiest woman in the world.**



Işık yüzüme parlarken karanlıkta kalan seyircilere baktım. En önde duran adamın gözlerinin içine baktım. Benim çocuk kalbime... "Çünkü çocuk olmak dalga yeniden vursa da kalenin yanına bir kale eklemek, başka bir çocuk kalple hayat kurmaktır."

Akgün yüzündeki kocaman gülümsemesiyle beni izliyordu.

Elimdeki oyuncak bebeği salladım. Bebeğe bakmadan gülümsedim. "Bir zamanlar deriz ya... Aslında bir zamanlar yoktur. Çocuk kalp zaman bilmez. Zamansızca... inatla... gururla... sevinçle... hayallerini kurar, düşer, yeniden dener." Seyirciye bakamıyordum. Bu anda seyirciye bakmalıydım ama yüzündeki kocaman gururla beni izleyen adam dışında gözüm hiçbir şey görmüyordu.

"Çünkü çocuk olmak sonsuzluk köprüsünde yürümek, o çocuğu yeniden büyütmeektir." Elimdeki bebeği sallamaya devam ederken gözlerimden akan yaşları durduramadım. "Ve ona..." Sesim çatladı. Burnumun direği sızlarken parmağımla gözyaşımı sildim. "Gözyaşını silip yürümeyi öğretmeektir."

Işıklar kapandığında seyirciler ayağa kalktı. Ağlayanlar, alkışlayanlar, ısıklarla adımı haykıranlar varken ve kameralar beni çekerken gözyaşlarımı durduramadım.

Küçüklüğümü ayakçılık yaparak ve rol almayı hayal ederek geçirdiğim bu sahnede, beş bin kişinin beni alkışlamasını izliyordum.

* Dünyanın en şanslı kadını. (Ing)

Hayal değil, hayattı.

Bir zamanlar değil, şu andı.

Dudaklarım titredi. Anne ve babamın yüzündeki gurur ve yaşlar, Banu ve Aras'ın çaldığı ısıklar, Nesrin teyzem, Faruk amcam ve Deniz'in alkışları ve... o. Her şeyiyle o.

Beni herkesten çok alkışlayan, bağırان, ısıık çalan, gülümseyen, benimle gurur duyduğunu gözleriyle bağırان; Akgün Tan Acar.

Dünya bir sahneydi, ben güneştim ve benim gökyüzüm her şeyiyle beni takdir ediyordu.

Işıklar tekrar açıldığında seyirciye selam verdim. Bağırışlar daha da arttı. Gözümdeki yaşlarla gülümsememi durduramadım. Sahne arkasından biri koşarak mikrofonu getirdiğinde sesimin titrememesi için özen gösterdim.

“Teşekkürler,” dediğimde beni çeken telefonlara gülümsedim. “Çok teşekkür ederim,” diyerek göğsüme dayadım avcumu.

“Efla Korkmaz diye buna derler!” diye bağırdı biri. “Kalp Sana Çocuk, Efla! Ancak bu kadar iyi olabilirdi!”

Güldüm mikrofona doğru. “Öncelikle çocukluğumun geçtiği bu tiyatrodaki sahne almak çok değerliydi. Bunun *hayal* değil de *hayat* olmasını sağlayan Rüzgar Biricik'e teşekkür ediyorum,” dediğimde Rüzgar en önde ayağa kalktı. Alkışlara saygıyla elini kaldırıp selam verdi. “Sonrasında beni destekleyen herkese çok teşekkür ederim. İyi ki geldiniz. Ayağınıza sağlık!” deyince ışık söndü. Perde kapanırken herkese selam verdim.

Perde kapandı ve ben... ağlamaya başladım. Gerçekten, göğsümü dolduran tüm gururumla ağlamaya başladım.

Koşuşturma seslerinin, uğultuların arasında odama yürürken herkesin tebriğine teşekkür etmeye çalıştım. Sahne arkası ekibi beni alkışlarken gözlerim tek birini arıyordu.

“Çok iyiydiniz, Efla Hanım. Fotoğraf çekinmek isteyenler var. Ne yapalım?” diye soran kıza, “Bir saniye,” dedim.

Onu gördüm.

Adımlarım hızlandı, koşmaya döndü. Kendimi onun kollarına attığımda ayaklarımın yerle temasını kesti. Beni döndürmeye başladığında ağlayarak gülüyordum.

“Nasıldım, Atı?” diye sordum gülüşlerimin arasından.

“Güneş gibiydin!” Kahkaha attı. “Sahnenin güneşi, dünyanın yıldızı!”

Gülerek ona sarılmayı sürdürürken ayaklarım yere değdi. Bakışlarımı ona çevirince dudaklarıma yapıştı aceleyle.

Dünya durdu. Gökyüzü ve güneş olarak biz kaldık.

O vardı. Çocukluğum olarak, canım olarak, avukatım olarak, aşkım olarak.

Biz vardık. Atı ve Eflatun olarak.



“Lütfen açılalım!” diye bağırان Akgün kameraları uzaklaştırmaya çalıştı. “Arkadaşlar, Efla Hanım konuşacak. Sadece biraz alan tanıyın. Ağzına girdiğinizde konuşamaz.”

“Arkadaşlar beş adım!” diye bağırdı Nana da.

Kalp Sana Çocuk’un ilk gösteriminin üzerinden iki hafta geçmişti. Bundan önce Ankara’da ve Antalya’da sahne almıştım. Bugün de İstanbul’da açık hava tiyatrosunda oynadığım oyunun çıkışı diğerleri kadar sessiz değildi.

Kapının önünde inanılmaz bir basın kalabalığı vardı.

“Efla Hanım! Merhaba!” diyerek yanıma gelen Esra’yı görünce gülümsemdim. Gözlerim Esra’yı arar olmuştu. “Nazan Hanım, Efla Hanım ile konuşacağım!” diyerek Nazan’a seslendi. “Kendisine zarar vermeyeceğim, yalnızca kısaca konuşacağız!”

“Nazan gelsin,” dedim boğazımı temizleyerek. “Esra’yı severim. Sohbet edebiliriz.” Diğer muhabirler şaşkınlıkla bağırınca kahkaha attım. “Hepinizle konuşacağız arkadaşlar. Hepinize bayılıyorum.”

Nefret ediyordum. Gece hayatımın yoğun olduğu dönemde kıcımın dibinden ayrılmayan herkes buradaydı. Hiçbirini hazzetmesem de sonuç olarak onların işi benim haberimi yapmaktı. Ben onlara haberlik olay vermezsem işsiz kalırlardı.

Esra kalabalık arasından sıyrılarak yanıma geldi. “Efla Hanım merhaba! Sizi çok özledik!”

“Ben de sizi,” dedim sevgiyle kameralara bakarken. Hepsi bir ağızdan güldü. Bir kameraman aradan sıvışarak dibimize girecekken Akgün onu omzundan itti.

“Oradan çekebilirsiniz,” dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

Hâlâ daha avukatım olarak yanımdaydı. Akgün'ün avukatım olması onu zararsız kılıyordu. Erkek arkadaşım olduğu anlaşılırsa davada savunmasız kalırdım.

Gizli erkek arkadaş skandalı! Efla Korkmaz geçtiğimiz günlerde "Dünyanın en şanslı kadını" olarak paylaştığı hikâyesiyle ilişkisi olup olmadığı sorularını akıllara düşürdü. Erkek arkadaşının kim olduğu tartışmaları mevcut. Birkaç kez gece kulüplerinde birlikte gördüğümüz Aras Şentürk'ün erkek arkadaşı olduğu hakkındaki söylentiler sürüyor. İkili herhangi bir açıklamada bulunmadı.

Akgün sinirliydi çünkü erkek arkadaşımın Aras olduğunu düşünenler çoktu. Aras bu konuyla dalga geçtikçe Akgün'ün daha da sinirlendiğini görebiliyordum.

Arda Evren ile yönetmen Kâzım'a davayı açmıştık ve mahkeme tarihi bir ay sonraydı. Akgün şu an avukatım olduğu için dava görülmeden önce sevgilisinin avukatlığını yapmasının sosyal medyadan sert tepkiler çekeceğini düşünüyorduk. Ortak kararla ilişkimizi henüz duyurmama kararı almıştık.

Avrupa turnesini davadan sonra duyuracaktık. Neler söylendiğini ya da kimin ne yaptığını takip etmeyi bırakmıştım. Odağım tamamen davaydı. Bu sürede sahneyi İngilizce olarak çalışmaya başladığım için magazinsel olaylara yetişemiyordum.

"Efla Hanım öncelikle nasılsınız? Kalp Sana Çocuk oyunu ile iki haftadır tiyatroya sirkülasyon yaşattınız. Hepimizin uzaklaştığı salonları tıklım tıklım doldurdunuz ve bunu seneler sonra tek başına başaran ilk kişisiniz. Düşünceleriniz neler?"

"İyiyim, Esracığım," diye cevap verdim onun nefessiz bir şekilde konuşmasına. Herkes kahkaha attı. "Ülkemizde tiyatroya olan ilginin kaybolması beni oldukça üzen bir konuydu. Rüzgar Biricik bana senaryoyu gönderip rol teklif ettiğinde ne kadar sevindiğimi anlatamam. Ben üniversite yıllarında televizyon hayatına hızlıca atılmıştım. Bu yüzden tiyatrodan tamamen uzaklaştım. Yeni ve farklı bir şeyler denemek istedim."

"Peki süreç nasıl geçti, Efla Hanım?"

"Çok güzel, çok keyifliydi. Rüzgar Hanım bana en baştan tiyatroyu hatırlattı, eğitti, ders verdi. Tiyatro camiasının usta bir oyuncusuyla çalışmak ve onun senaryosuyla sahnelere geri dönmek benim için müthiş bir dencyimdi."

"Rüzgar Hanım'ı uzun zamandır görmüyorduk. Siz de onu bizlere kazandırdınız. Kendisi geçen günlerde katıldığı film galasında size teşekkür etti. Ne düşünüyorsunuz?"

"Kendisini çok seviyor, çok saygı duyuyor ve tebrik ediyorum. Çok kıymetli bir insan. Onunla çalıştığım için çok şanslıyım."

"Görüşüyor musunuz?"

"Sık sık bir araya geliyoruz. Gerek senaryo için, gerekse sohbet etmek için. Dostluğumuz baki."

"Peki, televizyona ya da dijitale dönecek misiniz?"

"Bunun hakkında konuşmak için erken. Tamamen sahnemle ilgileniyorum, markalarla çalışıyorum. İleriye dönük tek hedefim Kalp Sana Çocuk'u globale taşımak. Umuyorum ki çok yakında bunu da başaracağız."

"Bu harika bir haber. Keyifle takip edeceğiz." Kameraya bir bakış atıp tekrar bana döndü. "Efla Hanım bu yoğunluğunuzda size destek veren erkek arkadaşınızı sormak istiyorum. Kendisini açıklamaktan kaçındığınızı biliyoruz fakat görüyorsunuz ki oldukça merak edilen bir konu. Aras Şenrürk ile ilişkiniz olduğu iddiaları konuşuluyor. Siz ne söyleyeceksiniz?"

Sabırlı olmayı sürdürmek zordu fakat gülümsememi bozmadım. "Aras çok yakın bir arkadaşım. Kalp Sana Çocuk'un mutfak sürecinde hep yanımdaydı. Kendisiyle sevgili değiliz, yalnızca çok iyi anlaşıyoruz. Onunla eğlenmeyi seviyorum."

"Peki, bu gizemli sevgiliniz kim?"

Akgün'ün yüzüme baktığını görebiliyordum. Ona bakmamak için ultra çaba harcasam da kaçamadım. Kalabalığa bakar gibi göz gezdirdim. Onunla göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdığını gördüm.

"Gizemli sevgili diye bir şey yok arkadaşlar. Şu an bir ilişki yaşamıyorum. Babamdan ve yakın arkadaşlarımdan gelen hediyeleri paylaşıyorum. Şu an bir ilişki yaşamak için yoğun ve yorgunum. Bu yüzden halkımızdan ve sizlerden ricam beni yaşadığım ya da yaşayabileceğim ilişkilerle değil, yaptığım işlerle ön planda tutmanız."

"Anlıyoruz. Merakla takip ediyor olacağız, Efla Hanım."

Söylediklerimin bir kulaklarından girip diğerinden çıktığına emindim.

"Teşekkür ederim."

Tam yürümeye başlayacakken Esra tekrar konuştu. "Efla Hanım son sorumu soracağım... Kusura bakmayın. Sizi de tutuyorum ama..." Bakışlarımı ona çevirdim. "Kalp Çıkmazı'nda partneriniz olan Arda Evren ile bir dönem

çok konuşulmuştunuz. Sorulardan kaçtınız fakat geçtiğimiz günlerde dava açtığınız konusu magazine sızdırıldı. Bu konu hakkında ne söyleyeceksiniz?”

Dişlerimi sıkarak yürümeye başladım. Bu konu hakkında konuşamazdım çünkü dava sürecine resmen girmiştik.

“Efla Hanım! Dava hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?”

Kalabalığı açmak için önüme geçen Akgün, “Sakın konuşma,” dediği için kafamı eğdim.

Nana, “Arkadaşlar yolumuzu açın,” derken Akgün, “Mahkeme öncesinde Efla Hanım bu konu hakkında konuşamaz,” diye cevap verdi.

“Akgün Bey, o halde iddialar doğru. Dava açıldı. Siz Efla Hanım’ın avukatısınız, size soralım. Mahkeme ne zaman görülecek?”

Akgün yürümeyi kesmedi. Sorulardan kaçmadan cevap verdi. “Yakında.”

“Sektörünüzde Kale lakabıyla anıldığınız ve öncesinde ünlü işadama Güngör Apak’ın avukatlığını yaptığınız gündeme geldi. Bu konu hakkında ne söyleyeceksiniz?”

“Güngör Apak, kıymetli bir dostumdur. Adalet doğru kararı verdi ve Güngör Apak suçsuz bulundu. Bunun hakkında konuşacak bir şey yok.”

Çok soğukkanlı ve profesyoneldi. Onu dinlerken hayret etmeden durmıyordum. Sistematikti. Düşünmeden cevap veriyor gibi görünse de kafasında bu sahneyi defalarca kez yaşamış gibiydi.

“Meslektaşlarınızın sizden en iyi diye bahsettiği söyleniyor. Gerçekten de işinizde en iyi olduğunuzu düşünüyor musunuz?”

Akgün yürümeyi kesmeden konuştu. “İyi vardır, çok iyi vardır ama en iyi yoktur. İnsan en iyi olursa çabalayacağı bir şey olmaz. Ben yalnızca çok iyiyim.”

Hayret nidalarını duydum. Gözucuyla Akgün’e baktım. Rahattı. Kahretsin, niye bu kadar rahattı ki? Çok etkileniyordum.

“İddialısınız, Akgün Bey. Arda Evren, avukatının sizden daha iyi olduğunu söyledi. Bu davanın kazanının belli olduğunu da ekledi. Siz neler söyleyeceksiniz?”

Akgün alayla güldü. “Kimseyle yarışmaya gerek duymuyorum. Aslan kaybetmek için doğmaz. Teşekkürler.”

Gazeteciler şaşkınlık dolu sesler çıkardığında gülümsememi durduramadım. Bizi almaya gelen arabanın kapısı açıldığında Nana öne bindi, Akgün de arka koltuğa geçmemi bekledi.

"Akgün Bey, Efla Hanım!" bağırırları arasında arabanın arkasından do-
bun ve arabaya bindi. Araba ilerlemeye başlarken Nana ön koltukta, "Hari-
tı.. Akgün'ü de gündemde görürüz," diye güldüğünde ben de alayla güle-
rek Akgün'ü sarstım.

"Sen ne yaptın!"

"Arda bokuna mesaj verdim."

Ben kahkaha atukça Nana da gülmeye devam etti. "İnanmıyorum size
! Al birini, vur ötekine. Millet deli gibi sizi konuşmaya başladı."

"Konuşsunlar çünkü konuşacak daha iyi bir konuları yok," diyen Akgün
arkasına yaslandığında kahkahamı sürdürdüm.

İnanamıyordum. Akgün resmen apaçık bir savaş açmıştı Arda'ya!



Eve girdiğimizde Efes, Akgün'ün üstüne atladı. "Oğlum kim geldi? An-
neyle baba mı geldi?"

İstanbul'a döndüğümüzde direkt benim evime geçmiştik. Efes de bir sü-
redir benim evimdeydi. Akgün paparazzilere yakalanmadan bana gelmenin
yolunu bulmuştu. Arabasını başka yere park ediyor ya da taksile başka bir
muhitte iniyordu. Sonrasında ortalık sakinken personellerle aynı girişten
giniyordu.

Gizli saklı buluşuyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Kucağıma atlayan Efes'in başını okşadım. "Geldik bebeğim. Bizi özledin
mi?" Efes havlayarak başını elime doğru itti. "Biz de seni özledik oğlum!"
Siyah köpeğimiz neşeyle etrafında dönerken, gülerek içeri geçtim.

Akgün ceketini çıkarıp koltuğa bıraktıktan sonra kravatını da çözmeye
başladı. "Ati," diye seslendiğimde bakışlarını bana çevirdi. Derdimi anlayıp
arkama geçerek fermuarımı indirdi. Başımı iki yana yatırıp esnedim. "Çok
yoruldum."

Saçımı sol omzumda toplayıp boynumdan öptü. "Çok yoğun geçti bu
dönem," dediğinde kafamı salladım. "Çok yoruldun bebeğim."

Gerçekten eve giremez olmuştuk. Haftalar sonra ilk kez eve yatmak için
giniyorduk. Yarın boş olduğumuz için mutluydum. Tüm gün evde pinekle-
meyi düşünüyordum.

"Banyo yapıp uyumak istiyorum!" dedim sızlanarak. Akgün önüme
geçip dudaklarıma minik bir öpücük kondurduğunda ellerimi ensesine
ardım.

“Davaya birkaç gün kaldı. Sonrasında turneyi duyuruyoruz,” dedi o da yorgun bir şekilde. “Artık kafamıza takacağımız hiçbir şey yok. Gayet sorunsuz ilerliyoruz.”

“Arda moralimi bozdu. Avukatına güveniyormuş bir de...”

“Moralinin bozulacağı hiçbir şey yok,” dedi boynumdan öperek. “Ben buradayım. Ben yanında olduğum sürece herkes arkanda kalacak.”

“Çünkü sen benim yıkılmaz Kale’msin.”

Boğazdan yükselen sesiyle güldü. “Senin Kale’nim, doğru.”

“İyi ki yanımdasın,” dedim kafamı göğsüne yaslayarak. “İyi ki buradasın. Olmasaydın nasıl baş ederdim, bilmiyorum.” Baş etmeye çalışır mıydım, onu bile bilmiyordum.

“Her zaman, Eflatun,” dedi alnımdan öperek. Eğilip birden beni kucağına aldı. Banyoya götürmesine itiraz etmedim. Küveti ayarlayarak köpüğü koydu. Kıyafetlerimi çıkarıp yavaşça küvete yatırdı. “Sen biraz dinlen. Sonra yatalım.”

Kafamı salladım yorgunca. “Telefonumu da getirir misin?”

Küvetin içinde yayıldıkça yayıldım. Akgün bir ara telefonumu getirdi, sonrasında birkaç işi olduğunu söyleyip içeri geçti. Efes küvetin yanı başındaki halının üstünde uyukluyordu. Bugünkü oyun fazlasıyla kalabalıktı. Açık hava tiyatrosunun önünde ben oynarken arkadan kalabalığı ve beni alan bir fotoğrafı paylaştım.

Teşekkürlerimi ekledikten sonra etiketlendiğim birkaç gönderiyi de paylaştım. Bana yapılan videoları paylaşırken mesajları da ihmal etmedim.

Gözlerimi kapatarak küvetin içinde yatar pozisyona geldim. Her şey yoluna girmişti. Annem ameliyat olmuştu ve durumu takip ediliyordu. Ben oyuna başlamıştım, kariyerimde yeni bir ışık yakarak parlamaya devam ediyordum, dava açılmıştı ve görülmesine âz kalmıştı. Akgün Türkiye’deydi. Yeniden beraberdik hatta sevgiliydik.

Avukatımdı. Kendi alanından çıkıp savcılık mülakatına girecekti.

Savcılık... mülakatına... Gözlerim yavaşça açıldı.

Akgün savcılık mülakatına girecekti fakat girmemişti. Bir ay sonra gireceğini söylediği savcılık mülakatı geçmişti. Hatta... bir hafta olmuştu.

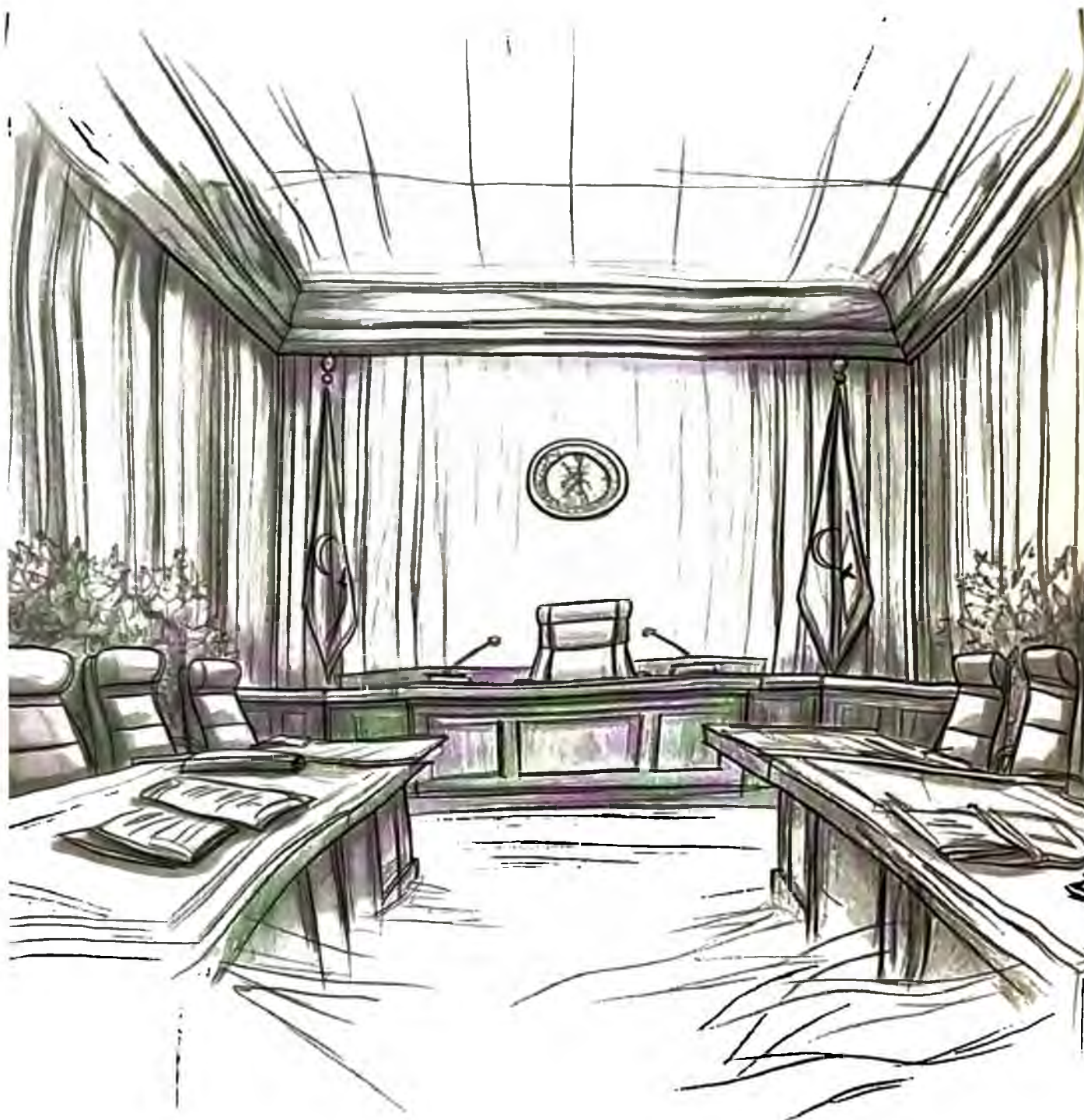
Köpüklü bir şekilde küvetten çıkarken gözlerim deli gibi etrafı tarıyordu.

Akgün mülakata girmemişti!

Bornozumu üstüme geçirirken, Efes tek gözünü açıp bana baktı. Hızlı adımlarla banyodan çıktıktan sonra salona girdim. "Atı?" diye sorduğumda onu şehrin ışıklarını gösteren boydan camın önündeki koltukta oturup dosyaları karıştırırken gördüm. "Akgün sen ne yaptın?"

Yüzüme döndü. Yüz ifademi anlamamış gibi bana bakarken dosyaları önündeki sehpayı bıraktı. "Ne yapmışım?"

"Savcılık mülakatına girmedin," dediğimde yüzündeki ifade dondu. Yavaşça koltukta doğrulurken dikkatli tavrını bozmadı. "Geçen haftalarda girmen gerekiyordu. Sen..." Kafam karışmıştı. "Sen mülakata neden girmedin?"



BÖLÜM ON DOKUZ



"Sadece bir aptal sürekli taşlara ya da insanlara takılır."

Friedrich Nietzsche



Ariana Grande - Side To Side

*Efla Korkmaz
2024, İstanbul*

"Eflatun..." dediğinde kafamı iki yana salladım.

"Hayır!" diye bağırdım öfkeyle. "Senin en büyük hedefin savcı olmaktı. Yıllarca bunun için çabaladın. Nasıl gözden çıkarırsın?"

"Eflatun sakinleşir misin?" diyerek ayağa kalktı. Beni kolumdan tutacakken elinden kaçtım.

"Hayır, sakinleşemem!" diye çıktığımda sabırla yüzüme baktı. "Benim yüzümden mi?" diye sorarken sesim kısıktı. "Ben... senin hedeflerinin önünde miyim?"

"Oturalım mı?" dedi sakin bir sesle. "Neden bu kadar sinirli olduğunu anlamıyorum."

"Sinirliyim çünkü kendini göz ardı ediyorsun," dedim sakin olamayan sesimle. Yutkundum. Ona inanamıyordum. "Benim yüzümden..."

"Öncelikle hiçbir şey senin yüzünden değil," dedi beni çıldırtacak bir sakinlikle. "Gelir misin sevgilim?" Tekrar kolumdan tutup beni tekli koltuğa çekti. Kendisi koltuğa kurulduktan sonra beni de kucağına oturttu. Bu sefer ondan kaçmadım.

Aklım almıyordu. Sinirli olduğum o değil, kendimdi. Evet, Akgün benim için vardı fakat ben onun için... var mıydım? Onu düşünmediğim için kendime o kadar kızgındım ki. Sekiz yıl önce gitme sebebi benim onu göremeyecek kadar kalabalığa kapılmam yüzündendi. Ve ben... yine... Aman Allah'ım! Kendimden nefret ediyordum. Ellerimi yüzüme kapatıp sakinleşmeye çalıştım. İmkânsızdı.

Ona bunu yaşatmak istemiyordum.

Beni önemseydiği için kendini görmemesini istemiyordum.

“Bana bak,” dediğinde ona bakmayı reddettim. “Eflatun... bana bakar mısın bebeğim?”

“Çok üzgünüm,” diyerek ona döndüğümde sol gözümde düşen yaş engelleyemedim. “Gerçekten üzgünüm. Ben yine yaptım aynı şeyi. Seni göz ardı ettim-”

“Hayır hayır...” diyerek ellerimi tuttu. “Yavrum böyle bir şey yok.”

“Mülakatın tamamen aklımdan çıktı. Ben senin hedeflerini unuttum. Kafam tamamen davayla meşguldü. Sen hâlâ avukatımsın çünkü savcılığa girmedin. Benim avukatım olmak için...”

“Sevgilim...” Beni kendisine çektiğinde göğsüne yaslandım. “Bu öyle bir şey değil. Seninle ilgili değil,” dediğinde göğsümdeki sıkıntıyla, “Neden girmedin? Neden savcılığı gözden çıkardın?” diye sordum.

“Öncelikle ben hiçbir şeyi gözden çıkarmadım, yalnızca sınava tekrar hazırlanmaya karar verdim,” dedi sabırlı bir şekilde açıklayarak. “Arda’dan nefret ediyorum ve onu bozguna uğratmak avukatlık kariyerimin son önemli olayı. Bu yüzden bir süre daha avukatın olarak devam edeceğim.”

“Bunu yapmak zorunda değildin,” dedim üzüntüyle. Korkunç hissediyordum.

“Zorunda olduğum için değil, seni sevdiğim için yaptım,” dedi yine sabırla. “Kendini suçlu göreceğin hiçbir şey yok. Diğer mülakat için tekrar başvuracağım. Savcılığı tamamen bırakmıyorum.”

“Ama yine de... savcılık için uğraşacaksın, değil mi?”

“Tabii ki,” dedi saçlarımı okşayarak. Beni göğsüne çekerek alnımdan öptü. “Kendini suçlu hissedeceğin bir şey yok.”

“Ben yine seni görmezden gelmiş gibi hissettim.”

“Yavrum... ben senin beni arayan gözlerini görmüyor muyum? Sahnede bile benden kopamadığını, benden güç aldığını anlamıyor muyum?”

“Sen benim dünyamsın,” dedim nefes alamaz gibi.

“Dünyamın dünyası mıyım?”

Boynundan öptüm. “Öylesin.” Yanaklarından öperek ilerledim ve dudaklarına ulaştım. Akgün dudaklarını aralarken ona sarılarak öpüşmemizi sürdürdüm. “Sana bağımlı gibiyim,” dedim nefes nefese. “Seni çok seviyorum.”

“Ben seni daha çok seviyorum.”

Bu tartışmaya girmeyecektim.

Yavaşça göğsüne uzandığımda saçlarımı yüzümden çekti. Yorgunluktan bayılacak gibiydim. Onun kucağı da... çok uyulası durdu.

Gözlerim yavaş yavaş kapandı. Kucağında uyuyakalmadan önce, “Senden çok mu bilmiyorum ama her şeyden çok,” diye fısıldadım.

Sonrasında zihnim karanlığa yuvarlandı.



“Kısacası çok güzeldi, arkadaşım,” dedi Banu gülerek. Sarhoştı. Deli gibi sarhoştı. Üstelik saat sabahın dokuzuydu. “Adam kolunu omzuma attı. Ben çılgık attım, Aras da adamın yüzüne yumruk attı. Allah’ın belası Aras!”

Neyden bahsettiğini anlamıyordum. *Sana anlatacağım şeyler var* diyerek aramış, konuyu anlatmaya yarısından başlamıştı.

“Canım neyden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Artık Aras’ı sevmiyoruz,” dedi kaşlarını çatarak. “Sen de sevmiyorsun.”

“Sen seviyor muydun ki?”

Akgün mutfakta kahvaltılık bir şeyler hazırlarken yanına gittim. Du-
dıklarına bir öpücük bırakıp kestiği salatalıktan ağzıma attım. Hemen yanı
başında tezgâhın üstüne zıplayıp oturdum.

“Ben mi? Neyi?”

“Aras’ı...”

“Neyden bahsediyorsun, Eflacığım? Sarhoş musun, anlayamadım.”

Sabah sabah sınanıyor olmalıydım herhalde. Banu Balat delirmemi istiyordu, yoksa bunu yaşamamın başka bir sebebi olamazdı.

Gözlerimi devirdim. “Artık Aras’ı sevmiyoruz dedin. Sen önceden seviyor muydun?”

Başka birine âşık olmasını, gece hayatını bırakmasını istiyordum fakat birine kafayı takmasını istemiyordum! Bu yolda gidiyor gibiydi. Aras’ın yüz verdiği de yoktu.

“Ben kimseyi sevmiyorum!” diye bağırdı aceleyle. “Ne işim olur o çapkın herifle? İşi gücü karı kız.”

Kendisi de ondan pek farklı değildi. “Anlıyorum. Sen bir kahve içip uyu-
san mı arkadaşım?” dedim sabırla.

“Bana kahve mi yapacaksın?”

“Bugün Atı’yle evde takılacağız. Sahneler çok yordu,” dediğimde ofladı.

“Senin sevgilin var. Aras desen boş durmuyor. Ben... Ben ne olacağım? Yapayalnızım!”

“Banu yalnız falan değilsin.”

“O zaman yanıma gel.” Ben sessiz kalınca güldü. “Şaka yaptım. Evde değilim zaten. Evim nerede bilmiyorum.”

“Eve gitmedin mi dün gece? Hiç mi uyumadın, Banu? Allah’ım! Neredesin? Hemen bir araba gönderiyoru-”

“Hayır, arkadaşım. Arabaya gerek yok. Güvendeyim. Ayrıca uyumak demek, hayatı kaçırmak demek!” Birden durdu. Ben ne olduğunu anlayamadan, “Adam uyanacak sanırım. Uyanmadan sıvışmam lazım,” diye ekledi.

“Adam mı? Ne adamı, Banu?”

“Kapatıyorum!”

“Kendine gelmeden kimseyle iletişime geçme! Eve geçince de ara ya da yaz. Aklım sende! Banu, beni delirteceksin! Hemen bana yazıyorsun. Hemen!

“Tamam anne,” diyerek kapattığında telefonumu kenara koydum ve ellerimi saçlarıma geçirdim. Başına bir şey gelecekti ve bundan korkuyordum.

“Banu mu?”

“Evet. Nerede olduğu belli değil. Yanımda adam var, diyor.”

“Başının çaresine bakar.” Dudaklarıma doğru salatalık uzattığında çiğnerken ben de ona bir tane uzatınca salatalığı ağzına aldı ve parmaklarımı ısırır gibi yapınca elimi kaçırdım.

“Ne diyor?”

“Aras’a âşık olmuş.”

“Ne?” diyerek şaşkınca dönünce güldüm.

“Banu’yu tanıyorum. En son birini kafaya taktığında adam ne yaparsa yapsın bırakmamıştı. Aldatıldı, hakaret yedi, terk edildi ama yine de adamdan vazgeçememişti.”

“Üzücü bir hikâye.”

“Evet, o adamdan vazgeçmesi çok uzun sürmüştü.”

“Aras’ın ona o gözle bakmadığına eminim.”

“Ben de...” Mutfağa bakındım. Benim beslenme listeme uygun bir kahvaltı hazırlamıştı. Avokadolu tostum, küçük omletim, bitki çayım, kuru meyvelerim bir tabaktaydı. Kendisine de yeni bir tabak hazırlıyordu. Uzata uzata konuştum. “Sevgilim yine her konuda marifetli.”

Kahkaha atarak dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. “Oh!”

Afallamış gibi yutkundum. “Öpme konusunda da...” Gülerek tabaklarımızı aldı ve masaya geçti. Kahvaltımıza başladıktan sonra ona baktım. “Simge’yle konuşuyor musunuz?”

“Hayır.”

“Neden?”

“Türkiye’ye döndükten sonra koptuk. İngiltere’de iyiydi aramız.” Efes yanına gelince tabağındaki salamdan verdi. Efes yüzüne umutla bakınca, “Senin yemeğin orada, Efes,” diyerek mama kabını gösterdi. Efes memnuniyetsizce havlayınca bir salam daha verdi.

Baba yüreğiymiş. Kıyamıyordu.

Baba yüreğiymiş...

Onu baba olarak düşündüm. Kucağında küçük bir kız çocuğu, elinden tuttuğu oğlu... Yanı başında kendimi gördüm. Onları güler yüzle, hayatımda daha önce böylesine parlamayan gözlerimle izliyordum. Bu düşünceyle kaşlarım çatıldı yavaş yavaş. Hemen önüme döndüm.

“Ne oldu?” diye sorduğunu duyduğumda tabağımdaki domateslerle oynadım.

“Hiç...”

“Hiç değil belli ki. Hadi, Eflatun. Söyle.”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. “Baba olmayı düşündün mü hiç? Yani... ne bileyim? Böyle hayalleri olur ya insanın.” Kaşlarım yine çatıldı. “Olur mu? Bilmiyorum.”

Bunu sormamı beklemiyormuş gibi bir an şaşırdı. Sonrasında gözleri öyle güzel parladı ki... “Sen anne olmayı düşündün mü?”

Biraz önceye kadar düşünmemiştim açıkçası. Annelik çok fazla sorumluluk gerektirirdi. Böylesine kutsal bir sorumluluğu yerine getirebilir miydim?

“Bilmem ki,” diyerek tabağımdakilerle oynamayı kestim. Çayımdan bir yudum aldım. “Anne rolü aldığım projeler oldu. O annelik duygusunu hissediyordum. Rol alan çocukların yüzü düşse içim gidiyordu.”

Bakışlarımı ileriye diktim. Rol aldığım çocuklarla çok eğlenirdik. Onlarla oyun oynamak bana yeniden çocuk gibi hissettiriyordu. Çocuk olmayı çok seviyordum.

“Oyun oynarken onları yenmemeye çalışıyordum çünkü... çocuklar yani. Onları çok seviyorum. Anneleri de seviyorum. Anne olurdum, hatta çok iyi bir anne olurdum bence. Annem bana nasıl bir anne olmam gerektiğini öğretti. Onun evladı olmak, bir çocuğa nasıl hissettirilmesi gerektiğini de anlattı bana.”

“Gülümsüyorsun.”

“Efendim?” dedim hızla ona dönerek.

“Anne olmaktan bahsederken... gülümsüyorsun.” Kafasını yana yatırıp yüzüme baktı. “Anne olmak ister miydin?”

“Çocuk sahibi olmayı isterdim, evet,” dedim gülümsememi bastırarak. “Bence sen de çok iyi bir baba olurdun. Deniz’e olan tavırların, Efes’e olan sorumluluğun... Seni kucağında bir bebekle düşünmek beni mutlu ediyor.”

Kocaman, parlak gülümsemesiyle yüzüme bakarken utanır gibi kafamı eğdim. “Neyse... Tüm gün evdeyiz. Ne yapsak?” dedim gülerek.

“Çocuk.”

Kahkaha attım. “Daha neler!”

“İki çocuk?” dediğinde yine güldüm.

“Sus artık.”

“Yakışıklı bir baba olurum.”

“Ukala dümbeleğinin tekisin!”

“Ukala dümbeleği bir baba da olurum.”

Ben güldükçe o da güldü. Masayı toplayıp salondaki koltuklara kurulduğumuzda Efes kucağıma atladı. “Oğlum dur!” diye bağırdığımda yüzümü yalamaya başladı. “Babası kılıklı! Yalama.”

Akgün gülerek Efes’in kafasını okşadı. “Sevgilimi yalama oğlum! O şeref bana ait.”

Onun omzuna vurunca kahkaha atarak Efes’le güreşmeye başladı. Onları izlerken telefonumu kaldırıp video çektim. “Hadi Efes! Yen!” diye bağırınca Akgün ihanete uğramış gibi bana döndü. Efes patilerini Akgün’ün omzuna koymuş onu yatırmaya çalışıyordu.

“Ben senin sevgilim!”

“O da benim oğlum!” dediğimde dondu.

“Eflatun tüm gün evdeyiz zaten. Böyle kelimeler kurup çocuk hayallerimi süsleme.”

Kocaman bir kahkaha patlattım. Videoyu kapatıp aralarına katıldım. Üçümüz bir süre güreşip oyun oynadıktan sonra Akgün yorularak kenara çekildi. “Hemen yoruldu!”

“Yaşlandım artık,” dedi nefes nefese. Kafasını koltuğa yaslayınca üstüne çıktım.

“Hayır, yaşlanmadın! Turp gibisin. Yakışıklısın! Karizmatiksin.” Saçlarını okşadım. “Sevgilimsin.”

Kocam da olabilirdi. Böyle bir düşüncesi olup olmadığını merak ediyordum.

Daha sevgili olduğumuzu bile açıklamadık! Nasıl evlenme teklifi edecek ki?

“Başka?”

“Komiksin, beni eğlendiriyorsun. Sempatiksin ama bu sanırım sadece bana. Dışarıya karşı çok ketumsun.”

“Evet,” dedi sırtarak.

“Seksisin.” Kaşları kalktı. “Seninle sevişmeye bayılıyorum. O anlarda dudaklarının aralık olması, gözlerini gözlerimden çekmemen, ellerinle ne yapıyor olduğunu bilmen...” Yutkundum sertçe. Ellerim iradem dışında göğsünü okşamaya başladı. “Çok güçlüsün. Beni-”

“Sus artık!” diyerek dudaklarıma yapıştığında kahkaha atmaya başladım. Gülüşlerim arasından beni öpmeye çalışırken yer değiştirdik. Koltuğa uzandığımda üstüme çıktı. Efes kuyruğunu sallayarak havladı.

“Ati hayır!”

“Beni azdırıp hayır diyemezsin.”

“Hayır!” diye kahkaha attım öpücükleri arasından. “Başım ağrıyor!”

“Az önce hiç de ağrıyıyordu.”

Ben gülererek ondan kaçmaya çalışırken belimden tuttu. “Çocuk var!”

“Yaparsak olacak.”

“Efes izliyor. Travma bırakacaksın köpekte!” diye çılgık atınca oflayarak bıraktı. Hemen ondan kaçışıp salonun ortasına geçtim.

“Efes, yatak odasına git bakayım,” deyince Efes güler gibi duran suratıyla dilini çıkardı. Gözlerini deviren Akgün, “Oğlum git!” dedi ama köpek onu umursamıyordu.

Kahkaha atarak televizyonun altında kalan dolaptan bir oyun çıkardım. “Hadi oyun oynayalım!”

“Ya, Eflatun...” diyerek kafasını koltuğa yatırdı. “Ne oyunu?”

“Oyun işte sevgilim!” dedim kıkırdayarak. “Jenga!”

“Yapılacak daha iyi şeyler var.”

“Saçmalama,” diyerek yere oturdum. Ben taşları yere dökünce Efes pati-siyle oynamaya başladı. “Hayır, yatak odasına!” diye bağırdığımda yüzüme baktı. Sonra arkasını dönüp yatak odasına koştu.

“Ben söyleyince dinlemiyor, sen söyleyince koşuyor. Köpeği bile hayra-nın yaptın.”

Gülerek Jenga taşlarını dizmeye devam ettim. Yarısında o da yardım etti. Akşama kadar türlü oyunlar oynadık. Bir ara Monopoly” oynarken canımız

* İngiliz oyun tasarımcısı ve yazar Leslie Scott tarafından geliştirilen ve Hasbro tarafından pazarla-nan bir fiziksel beceri oyunudur. Oyuncular elli dört bloktan oluşan bir kuleden sırayla birer blok çeker. Çekilen her blok kulenin tepesine yerleştirilerek kulenin giderek daha istikrarsız hale gelmesi sağlanır.

** Çok oyunculu, ekonomi temalı bir masa oyunudur. Oyuncular iki zar atarak oyun tahtasında ha-reket eder, mülk satın alır, takas eder ve bunları evler ve otellerle geliştirir. Oyuncular rakiplerinden kira toplar ve onları iflasa sürüklemeyi hedefler.

sıkılmasın diye Efes'i de çağırdık. Efes bizden daha zengin oldu. Sonra kara para akladığını söyleyip onu oyundan kovduk.

En son Akgün'ün getirdiği PlayStation 5'te bir oyun açtık. Karşılıklı olarak dövüştüğümüz turda canımla ve kanımla oynarken, "Kazananın istediği olur," dedim. Akgün işi benden daha çok inada bindirip beni yendi.

Günün geri kalanı yatakta geçti.



Arabada adliyeye doğru giderken Akgün'ün söylediklerini dinliyordum. "Sana soru sorulmadıkça girmeyeceksin. Adalet ün, şöhret tanımıyor. Hâkim seni laubalilikle suçlarsa davayı açmamızın hiçbir anlamı kalmaz."

Üstünde siyah takım elbisesi ve kravatı vardı. Ben de bir takım elbise giymiştim. Arabanın arka koltuğunda oturuyorduk. Akgün elindeki dosyaları karıştırırken camdan dışarı baktım.

Mahkeme günü gelip çatmıştı.

Kalp Sana Çocuk oyunu çok konuşuluyordu. Ne zaman sahneye ilgili bir şey paylaşırsam gönderilerin etkileşimi alıp başını gidiyordu. Bir hafta boyunca gündemden inmemiştim. Haberleri takip etmeyeceğimi söyledikçe karşıma çıkıyorlardı.

Bu sürede bir dergi çekimine katılmış, bir deodorant markasıyla çalışmış, türlü sayfalarla röportaj yapmıştım. Etki her geçen gün katlanarak artıyordu. Tam da bu dönemde mahkemenin denk gelmesi avantaj mıydı, dezavantaj mıydı bilmiyordum. Bu kadar konuşulurken davanın görülmesinin bana ne gibi geri dönüşü olurdu, bilmiyordum.

Kariyerim kötüye mi giderdi, mesleğimi mi kaybederdim... bilmiyordum.

Olanlardan en memnun olan kişi, Nana'ydı. Benim çok büyük bir şeye cesaret ettiğimi düşünüyordu. Kariyerinin en iyi oyuncusu olduğumu kabullenmişti.

O da bugün yanımda olmayı seçmişti.

"Biliyoruz, Akgün. Yaklaşık üç gündür Efla'ya aynı şeyleri söylüyorsun," dedi bıkkın bir şekilde. "Savcılıktan vazgeçmeseydin keşke. Yemin ederim başımız ağrıdı."

Akgün ona dik dik baktı. "Şu an senin menajerliğinin sökmediği bir yerdeyiz, Nana. Fikrinin değeri yok."

Nana kahkaha atarak, "Şuna da bakın... Akgün Tan bana kafa tutuyor," deyince ben de güldüm. Akgün gayet huysuzdu. "Sen niye bu kadar gergin-sin? Yoksa Arda haklı mıydı?"

Akgün, Nana'dan bakışlarını almadan dosyayı kapattı. "Beni hafife mi alıyorsun, Nana?"

Nana ellerini kaldırdı gülerek. Yakalanmış gibi oynamasına az kalsın kahkaha atacaktım. "Asla. Koskoca Kale'yi kim hafife almış da ben alacağım! Hem de onun gününde!"

"Eğlenmeye devam et."

Nana'ya uyarır gibi baktım. Akgün gergin olmayabilirdi fakat ben gergindim. Arda ile yine karşı karşıya gelecek olmamız sinirlerimi bozuyordu. O herifin yüzünü bile görmek istemiyordum.

Bacağımda hissettiğim sıcak dokunuşla bakışlarımı soluma çevirdim. Akgün yüzümü görünce beni kendisine çekip şakağımdan öptü. "Seninle konuşmasına izin vermeyeceğim."

"Korkmuyorum."

"Korkmadığını biliyorum bebeğim." Yanağımdan öptü. "Seni zarara uğratan hiçbir şey yok. Bahsettiğin şahitler de gelecek. Sen bütünüyle haklısın. O herifin ağzını burnunu kırmadığım için ben haksızım."

Set çalışanlarına uğramış, Arda'nın beni taciz edişini ve Kâzım'ın sessiz kalmamı söyleyişini duyanlardan davaya şahitlik yapmasını istemiştım. Başta ses kaydı istesek de kendileri davaya gelebileceklerini söyleyince sorun çözülmüştü. Bizim lehimizydi. Şahitler birinci ağızdan olanları anlatacaktı.

Gülerek koluna vurdum. "Bizi haksız çıkaracaksın. Arda'ya daha önce vurduğun için senin de başın belada."

"Yiyorsa vurduğumu söylesin. Bir de hakaret davası kilitleyeyim ona."

Arda bana küfrettiği için Akgün'den yumruk yemişti. Bunu öne sürerse haksız çıkardı.

Derin bir nefes alarak, "Sana güveniyorum," deyince gülümsedi. Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda Nana boğazını temizledi.

"Yaklaştık."

Hemen ayrıldığımızda Akgün üstünü başını düzeltti. Bakışlarını dışarıya çevirdi. Heyecanımı ve gerginliğimi susturmak için derin bir nefes aldım. Yutkunarak, "Bizde," dedim.

Akgün göz kırptı. "Bizde, Eflatun."



Adliyenin önünde duran arabadan ilk önce Nana indi. Güneş gözlüğü mü taktım. Akgün diğer taraftan inerken ben de hemen Nana'nın arkasından indim. Basın her zamanki gibi yerini koruyordu.

Adliye binasının merdivenlerinde onlarca gazeteci, kameraman ve muhabir sıraya dizilmişti. Elleriindeki mikrofonları yüzüme doğrulturken, flaşlar sürekli olarak yüzüme patlıyordu. Akgün desteğini hissettirmek ister gibi omzuyla omzuma baskı kuruyordu.

“Efla Hanım davadan beklentiniz nedir? Arda Evren’e karşı suçlamalarınız hâlâ geçerli mi?”

“Arda Bey de aynı zamanda sizi suçluyor. Bunlar bir iftira mı, yoksa gerçekler mi? Bu konu hakkında söyleyeceğiniz bir şeyler yok mu?”

“Yönetmen Kâzım Açıkalin’i suçlamak kariyeriniz için bir risk değil mi?”

Akgün hafifçe koluma dokunup yürümemi söylese de derin bir nefes alarak durdum. Bakışlarımı muhabirlere çevirdim.

“Bugün burada yalnızca kendim için değil, benim gibi susturulmaya çalışılan herkes adına adalet aramak için bulunuyorum. Bahsettiğiniz isimlere ne olacağına mahkeme karar verecek. Ben yalnızca gerçeklerin ortaya çıkmasını istiyorum.”

“Henüz çok yeni olan bir tiyatro oyunu oynuyorsunuz. Tiyatroya ilgiyi çekmişken ve isminizi dillere ezberletmişken dava duyuruldu. Bu dava kariyerinize zarar verirse ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

“Gerçeği savunmanın bir bedeli varsa bunu ödemeye hazırım. Susmaya devam edersem önce kendime, ardından susturulmuş tüm hemcinslerime haksızlık etmiş olurum. Her şeyimi kaybedebilirim, bu sorun değil. Yeter ki kadınlar, hakları için kendilerini savunmanın doğru olduğunu görsünler.”

Akgün sırtıma dokunarak beni ilerletmeye çalıştı. Bu sefer ona uyararak yürümeye başladım.

“Efla Hanım! Efla Hanım!”

“Arkadaşlar mahkemeye geç kalacağız. Efla Hanım duruşma sonrası sizlerle konuşabilir. Çekilelim lütfen,” dedi Akgün sabırla.

“Arda Bey bu dava için *Efla’nın yeni şovu* iddialarında bulundu. Cevabınız olmayacak mı?” dedi bir muhabir.

Yürümeyi kesmeden onlara döndüm. “Eğer bu şovsa ismi direniş olsun. Gerçekler ortaya çıkmadan perdeyi kapatmayacağım.”

Basının arasından geçerek adliye binasına girdiğimizde güvenlik kontrolünden geçtik. Mahkeme salonunun önüne geldiğimizde koltuklarda oturan ve başlarındaki avukatlarıyla sohbet eden Arda ile Kâzım’ı gördüm. Adımlarım yavaşlayınca Nana koluma dokundu.

“Sakın başını eğme. Sen haklısın. Dik yürü,” diyen Nana’yı dinledim.

Akgün hemen yanı başımdaydı. “Sorun yok, devam et. Ben buradayım. Hiçbir şey yapamazlar.”

Boş koltuklara geçtiğimizde kalbim deli gibi çarpıyordu. Sertçe yutkunarak kafamı kaldırdım ve karşı duvara bakmaya başladım. Onların yüzüme baktığını hissediyordum. “Bana bakıyorlar,” dedim sessiz bir şekilde.

“Haklı olan parlar,” dedi Nana. “Işığın gözlerini alıyordu.”

Gülerek ona döndüm. “Çok hazır cevapsın.”

“Haksız mıyım canım?” dedi o da gülerek.

“Parlıyorsun,” dedim kelime oyunu yaparak. Güldü.

“Seni yıldırmaya çalışacaklar, sakın vazgeçme. Ben buradayım. Susmamayı seçtin, oldukça da haklıydın. Bu senin davan ve sen güçlüsün,” diyen Akgün’e de dönmedim. Onlara koz vermemek için Akgün’den uzakmış gibi duruyordum.

“Bu saçmalık daha ne kadar sürecektir? Sete yetişmem gerekiyor!” diye bağırarak Arda’yla birlikte dişlerimi sıkmaya başladım. “Kadın resmen Hollywood yıldızı gibi adliyeye geldi. Yaptığı tek şey basını kullanmak. Biz de bunun şımarıklığına katlanmak zorundayız!”

“Sessiz ol, Arda. Her şey senin yüzünden oldu zaten,” diyen Kâzım’a gülmemek için zor durdum. “Basın dışarıda. Gerginlik çıkarmaya kalkma. Başımızı ağrıtmayın.”

Arda’nın, “Oyunun yeterince konuşulmadı, değil mi? Bir şeyler yapmak zorundaydın!” dediğini duydum. “Bu davayı kazanırsan iş bulmakta zorlanacaksın, haberin var mı? Her şeyi mahvettin!”

Avukatı onları susturmak için çabalarken Akgün, “Cevap verme,” dedi profesyonel bir soğukkanlılıkla. “Hâkim içeride doğru kararı verecek. Senin bir şey söylemen durumu değiştirmez. Sessiz kal.”

Cevapsız bıraktım onları. Kâzım’ın sıkıntıyla, “Burada olmamam gerekiyordu,” dediğini duydum. “Her şey boka saracak.”

“Oyna oyununu, Efla Korkmaz!” diye bağırarak Arda’ya bakmadım. “Sen seversin parlamayı!”

Alayla güldüm ve sesimin onlara gitmesi için kıkırdadım. “Bir de gülüyor,” diyen Kâzım’ın ümitsiz sesi daha da hoşuma gitti. Arda sinirle önüne dönerken salona çağırılmamızla ayağa kalktım.

Mahkeme salonundan içeri girdik. Biz sağ tarafa geçerken onlar sol tarafa oturdu. Nana ve izleyiciler onlara ayrılan yerlere geçti. Gerginlik vücudumu sardığında kendimi tutmaya çalışarak masanın üstündeki suyu içtim.

“Her şey bende. Gergin olacağın bir şey yok. Onlar seninle uğraştı, sen de karşılık verdin. Bu dava bizim. Her şeyi hazırladım.”

“Biliyorum,” dedim ona gözücuyla bakarak. “Yoksa avukatım olmanı istemezdim, Akgün.”

“İddialısın.”

“Kimden öğrendim acaba?” dediğimde sırtıttı ve önüne döndü.

Kâtibe, Akgün’e, “Avukat Bey isminizi alabilir miyim?” dedi.

“Akgün Tan Acar.”

Karşı tarafa sordu. “Avukat Bey isminizi alabilir miyim?”

“Suat Bayır.”

Hâkim tokmağını vurdu. “Mahkeme açılmıştır. Bugün burada davacı Efla Korkmaz’ın, davalı Arda Evren ve Kâzım Açıkalin’a karşı açtığı taciz ve tehdit davasını görüşmek üzere toplandık. Davacı tarafın iddialarıyla başlayacağız. Buyurun avukat bey.”

Akgün ayağa kalktı. “Teşekkür ederim sayın hâkim.” Soğukkanlı bir tavırla masanın arkasından çıkmadan önce hâkime baktı. Hâkim eliyle izin verir gibi önünü gösterdi.

Akgün rahat hareket edebileceği yere geçti. Tam o sırada Ardaların avukatı, “Sayın hâkim, duruşmaya başlamadan önce önemli bir noktayı belirtmek istiyorum,” diye girince bakışlarımız ona döndü. “Sayın Efla Hanım geçtiğimiz günlerde basına avukatının çocukluk arkadaşı olduğunu açıkladı. Aralarındaki bağ hafife alınmayacak kadar güçlü ve tehlikeli. Bu durum apaçık bir şekilde tarafsızlık ve adalet açısından bir çıkar çatışması oluşturmaktadır.”

“Ben size konuşma hakkı verdim mi, avukat bey?” diye soran hâkimle kaşlarını havalandı.

Akgün rahat bir tavırla kafasını eğip boğazını temizlerken çok kısa bir an gülümsedi. “Kusura bakmayın sayın hâkim. Ben bu konuda konuşabilir miyim?” dediğinde hâkim, “Buyurun, avukat bey,” diye karşılık verdi.

“Sayın hâkim, müvekkilimle çocukluk arkadaşı olduğumuz doğru fakat bu dava kapsamında tamamen profesyonel bir tavırla mesleki sorumluluklarımı yerine getirdim. Hiçbir duygusal ya da kişisel bağ mesleki gerekliliklerimi etkilememiştir.”

Hâkim kaşlarını kaldırırken Akgün devam etti. “Efla Hanım, avukatlık vekaletini bana vermek istediğinde tamamen mesleki kurallara uygun hareket edeceğimi belirtmiştim ki kendisiyle de sekiz yıldır iletişimsizdik, bu yüzden davayı etkileyecek bir durum söz konusu değil.”

Hâkim karşı tarafın avukatına döndü. “Avukat bey, bu ilişkiye dayalı bir çıkar çatışması olduğu yönünde somut bir kanıt sunabiliyor musunuz?”

“Elimde kendilerinin el ele bir mekândan çıktığına dair kanıtlar var, sayın hâkim. Arkadaşlık mı, yoksa farklı şekilde yorumlanabilir bir ilişki mi... buna siz karar verin,” dedi Suat. “Görüntüleri mahkemeye sundum.”

Ah, siktir!

Eğer Akgün'ün Arda'ya saldırdığı söylenirse... Bu dava düşündüğümüz gibi ilerlemeyecekti. Hazırlıksız yakalanırdık. Yutkunarak Arda'ya baktığımda onun sinirle Akgün'e baktığını gördüm.

"Ekranaya getirin," diyen hâkimden sonra ekrana sunulan magazin haberiyle Akgün'e baktım ama o soğukkanlıydı. Ben bu görüntüleri unutmuşken o aklından çıkarmamış olmalıydı.

Kendine güvenen, soğuk görüntüsü korkumu biraz da olsa yatıştırdı.

"Avukat bey eklemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Hâkim bey görüntüler doğru. Arda Bey, Kâzım Bey ve Kalp Çıkmazı oyuncularıyla yemekte rastladığım için kendisine destek oluyordum. Tamamen basın arasında onu yürütmek için verdiğim desteği görüyorsunuz."

Akgün hâkime bakarak rahat bir tavırla devam etti. "Müvekkilimle olan bağımızın davadaki tavrımı etkilediğine dair bir delil olmadığını belirtmek isterim. Tüm hukuki süreçler, mesleki kurallar çerçevesinde yürütülmüştür."

Akgün hafife alınamazdı. Suat uğraşıyor ve çabalıyor olabilirdi fakat Akgün bu davaya gerçekten iyi hazırlanmıştı. Kale'yi hafife alıyorlardı. Kale'nin inadı tüm davaları yıkıp geçebilirdi.

Hâkim, Akgün'ü dinledikten sonra Suat'a döndü. "Davalı tarafın bu konuda başka bir delili var mı?"

Suat yutkundu. "Sayın hâkim, elimizdeki görüntü ve kamuya açık bilgiler dışında ek bir delil yoktur. Biz bu bağın davanın seyrini etkileyebileceğini düşünüyoruz."

"Davacının avukatının müvekkiliyle kişisel bağının varlığının olması dava için herhangi bir sakınca oluşturmamaktadır."

"Sayın hâkim-" diyen Suat'ı dinlemedi hâkim.

"Avukatların müvekkilleriyle bağı olabilir. Arkadaş, sevgili, kardeş olması bir sorun teşkil etmez. Davanın seyrinin tehlikeye düştüğü bir durum söz konusu mu?"

Suat, "Hayır, sayın hâkim," deyince, "Avukatlık görevlerine aykırı davranıyor mu?" diye sordu.

"Hayır, sayın hâkim."

"Hangi hallerde avukatlık yapılamayacağını size tekrardan öğretecek olan ben değilim, avukat bey." Salonda bir uğultu başlayınca tokmağını vurdu ve Akgün'e döndü. "Devam edin avukat bey."

Kale ilk yumruğunu atmıştı. Korkum yerini özgüvene bıraktı. Akgün'ün varlığının verdiği güven duygusu yumruk büyüklüğündeki kalbimi canlandırmıştı.

Akgün ciddiyetle konuşmaya başladı. "Müvekkilim Efla Korkmaz, Kalp Çıkmazı adlı dizi setinde yaşadığı fiziksel ve sözlü tacizin ardından

susturulmaya çalışılmıştır. Davalı oyuncu Arda Evren, müvekkilime izni dışında dokunmuş, öpmeye çalışmış, üstüne yürümüş, ardından ağır hakaretlerde bulunmuştur. Yönetmen Kâzım Açıkalın ise bu olaya sessiz kalmış, müvekkilimi tehdit etmiş ve susturmak için psikolojik baskı uygulamıştır. Bu iddiaları destekleyecek tanıklarımızı dinlemenizi istiyorum.”

Hâkim konuştu. “İlk tanık çağrılın.”

Kalp Çıkmazı setinde çalışan makyöz Gül içeri girdi. Gül, Kâzım ile Arda’nın üstüne yürüdüğünü gören kişiydi.

“Şahit, doğruyu ve sadece doğruyu...” Bunu duyduğumuz gibi hepimiz ayağa kalktık. Hâkim devam etti. “Söyleyeceğinize yemin eder misiniz?”

“Yemin ederim, doğruyu söyleyeceğim,” dedi Gül, Arda ve Kâzım’a çekingen gözlerle bakarken. Hepimiz yerlerimize otururken yavaşça kaşlarını çatıldı. Önce Arda ve Kâzım’a baktım. Rahatlardı. Neden rahatlardı?

“Gül Hanım o gün sette neler yaşandığını lütfen mahkemeye anlatırmısınız?” diyen Akgün’le Gül gözlerini kapattı.

Hayır. Lütfen hayır. Doğruyu seç. Lütfen doğruyu seç, Gül.

“Evet, sayın hâkim. Ben Arda Bey ile Efla Hanım’ı sevgili sandığım için Arda Bey’in sette Efla Hanım’a yaklaşmasını garipse miyordum. Arda Bey genel olarak Efla Hanım’ın yakın çevresinde bulunur, uygunsuz şekilde dokunurdu.”

“Nasıl dokunurdu?”

Gül bu soruya ne cevap vermesi gerektiğini bilemez gibi, “Yani...” dediğinde hâkim derin bir nefes alıp, “Açıkça söyleyebilirsiniz,” diye konuştu.

“Kalçasına ve göğüslerine dokunduğunu görmüştüm. Bazen de sıkıştırıp kendisini bastırırdı. Efla Hanım her seferinde onu iterdi. Benden utandıkları için uzaklaştırdığını düşünüyordum çünkü Arda Bey çok rahattı.”

Sertçe yutkundum. Gül bakışlarını bana çevirip gülümsediğinde yüreğim korkuyla çarptı. Vazgeçmemeliydi. Yanlış anlatmamalıydı.

“Fakat sonrasında aralarında bir ilişki olmadığını anladım.”

Gül tehdit edildiğini bana gözleriyle anlatmaya çalıştı. Üstelik bu haksızlığa susmayacağını da söylüyordu. Kadın olarak bir kadından destek görmek öyle güzel geldi ki dolan gözlerimi engelleyemedim.

“Olay günü Efla Hanım’ı sahneye hazırlamak için karavanına giderken bağırış sesleri duydum. Efla Hanım, Arda Bey’in kendisine dokunmasını istemediğini, taciz ettiğini ve şikâyetçi olacağını bağıyordu.”

Arda ve Kâzım’ın keyfi sönmüştü. Sinirle Gül’e bakıyorlardı fakat Gül bakışlarını benden çekmiyordu. “Arda Bey, Efla Hanım’a bağırarak

hakaret etmeye başladığında içeri girdim. Efla Hanım'ın üstüne yürüdüklerini gördüm."

"Yürüdükleri derken... Kâzım Açıkalin da orada mıydı?" dedi hâkim.

"Evet, oradaydı. Kâzım Bey beni görünce Arda Bey'i karavandan çıkardı, sonrasında geri geldi. Bu olayın dizi reytinglerine kötü etkileri olabileceğini ve tüm masrafları Efla Hanım'ın ödemesi gerekeceğini anlattı. İş bulamayabilirsin, hata yapma, sürünürsün gibi kelimeler kullandı. Efla Hanım *ne olacaksa olsun, bu diziye daha fazla devam etmeyeceğim. Tüm hayatım boyunca masrafları öderim ama daha fazla buna katlanamam*, dedi."

Akgün, Gül'e baktı. "Teşekkür ederim, Gül Hanım."

Hâkim, Kâzım'a döndü. "Kâzım Bey bu olayın detaylarını tamamen hatırlıyor musunuz?"

Kâzım yalnızca kafasını salladı. Ondan somut bir cevap beklendiğini anlayınca, "Evet, yaşananları hatırlıyorum," dedi.

Akgün onun pes ettiğini anlayınca gülümsedi. Akgün laf attı. "Bir itirazınız var mı?"

"Yok," dedi Kâzım derin nefesler alarak.

Hâkim sinirle, "Kendi aranızda konuşmayın!" deyince hepimiz önümüze döndük. Hâkim konuştu. "Tanık yerini alabilir."

Sırayla diğer şahitler dinlendi. Üçüncü şahit elinde video kaydı olduğunu iddia edince onu izledik. Videoda çalışanlar gülerек kendilerini videoya alırken arkadan benim, "Git başımdan. Bizim aramızda bir şey yok! Üstüme yürüyüp durma!" diye bağırdığım duyuluyordu.

Bu kaydın şahitlerde olduğunu bilmediğim için bana da sürpriz olmuştu.

Son olarak hâkim beni kürsüye çağırdı. "Efla Hanım yaşananları kendi sözlerinizle anlatır mısınız?"

Kürsüye çıktım. Derin bir nefes alarak izleyicilere baktıktan sonra Arda'ya döndüm. Arda'nın beni öldürecekmiş gibi olan bakışlarını umursamadım. Şov mu diyordu? Şovu tatmalıydı o halde.

Yüzüne baka baka konuştum. "Sayın hâkim, uzun süre profesyonelliğimi zorlayan bir olay yaşadım. Aylarca süren tacize uğradım ve bunu her sorun ettiğimde susturulmaya çalışıldım. Setteki pozisyonumun ve kariyerimin tehlikeye gireceği söylendi. Kariyerim için susmayı tercih ettim, çok ciddi bir maddi kayba uğradım."

Sessiz kaldıktan sonra gücümü topladım.

"Aylarca iş tekliflerimin ve kariyerimin önüne taş koyuldu. En sonunda Kalp Çıkmazı dizisinin yarattığı etkinin hatırına tekrar oyuncularla

buluştuğumuz gece tehdit edildim. Artık daha fazla bu *mobbinge* sessiz kalamayacağımı anladım. Bu olay yalnızca benim değil, sektördeki birçok kadının yaşadığı bir gerçek. Ben sessiz kalmayı reddettim.”

“Teşekkür ederim. Davalı tarafın savunmasını alabiliriz,” dedi hâkim.

Suat ayağa kalktı. Belli ki Arda konuşmayacaktı. Şahitler ve ses kayıtları kesindi, buradan döndüremezlerdi. “Müvekkilim Arda Evren, iddiaları reddetmektedir. Kendisi Efla Hanım ile olan ilişkisini yanlış yorumladığı için yanlış anlaşılmıştır. Efla Hanım’a bir hakarete bulunmamıştır. Ayrıca yönetmen Kâzım Açıkalin’in olaya tarafsız yaklaşarak set düzenini ve çalışan haklarını korumaya çalıştığı açıktır.”

Hâkim derin bir nefes aldı. Davadan sıkılmış gibi görünüyordu. “Ekleme istediğiniz bir şey var mı?”

Akgün söze girdi. “Bu dava, yalnızca müvekkilimin adalet arayışı değildir. Bu dava, tacize ve hakarete sessiz kalmayıp kadın haklarının korunmasını göstermektedir. Ayrıca sessizliğin suç ortaklığı olduğu gerçeğini de ifade eder. Müvekkilim adalet istiyor ve bunu hak ediyor.”

Suat pes etmiş gibi duruyordu. Biz davaya hazırlanmıştık. Onlar bu davanın şov olduğuna emindi. Bana neler yaşattıklarını unutmuş gibilerdi. “Mahkemeden talebimiz, delillerin yeterli görülmemesi ve müvekkillerimin beraat etmesidir.”

Hâkim son bir nefes aldı. Ardından, “Karar için on dakika ara veriyorum,” diye konuştu.

Salondan çıktığımızda ellerimi yanaklarıma yasladım. Yüzüm yanıyordu. Bu yüzden koltuğa kurulduğum gibi, “Aklımdan çıktı,” dedim gerginlikle. “Ben o görüntülerin sorun olacağını düşünmemiştim.”

“Sorun olmadı zaten. Suat denen dalyarak gıcığın teki çıktı. Bu normalde sorun oluşturmaz da herif her yolu denemek istedi,” diyen Akgün başımda dikildi.

Sekiz yıl resmen lehimizeydi. Onca zaman çektiğimiz acı boşa değildi. Dava için çok iyi bir argümandı.

Nana omzumu sıvazlarken derin bir nefes aldım. “Hâkim doğru kararı verecek. Sorun etme.”

“Yaptığını gördün mü? Deliller yeterli değilmiş. Şaka gibi,” dedim gülererek. “Gerçekten inanılmaz.”

“Onlar bu kadar kararlı olmanı beklemiyorlardı. Kariyerin için susacağını düşünüyorlardı ama korkma. Kalp Sana Çocuk oyunundan sonra bu işe girişmen çok doğru oldu. Biraz seyirci kaybımız olacaktır ama sorun yok. Rüzgar Hanım bir çözüm bulur,” dedi Nana.

Rüzgar Hanım bu davada yanımda olduğunu söylemişti. “Sen sessiz kalmayacaksın cicim. Sonuna kadar hakkını koruyacaksın. Sen güçlü bir kadınsın. Pes etmeyeceksin. Unutma, çocuk inadı seni yola tekrar başlatacak,” diyerek zarara uğramama izin vermeyeceğini, Kâzım’ı da Arda’yı da ciddiye almamam gerektiğini anlatmıştı.

Akgün duvara yaslandı. “Arda’nın suratına tekrar vursam içim soğuyacak,” dedi sinirli bir sesle. “Beni çömez sandılar. Ben o görüntüyü düşünmedim sanki.” Güldü. “Kameralara oynayan kimmiş, görecekler.”

Kâzım ve Arda hararetli bir şekilde avukatına bir şeyler söylerken sesleri bize ulaşmıyordu. Suat onlara pes ettiğini gösterir gibi omuzlarını düşürmüştü.

“Salak,” dedim ağzımın içinden. “Tutuştular tabii. Onların korktuğunu görmek bile keyif veriyor.”

Tekrardan salona çağırıldık. Herkes yerlerine kurulurken hâkim konuştu.

“Mahkemenin yaptığı değerlendirme sonucunda Kâzım Açıkalin’in ilgili kanun maddesine göre tehdit suçunun basit halini işlediği için hakkında adli para cezasına hükmedilmesine, Arda Evren hakkında bir yıl iki ay hapis cezasına hükmedilmesine fakat şartları olduğundan hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına ve sair hususların gerekçeli kararda belirtilmesine karar verilmiştir. Duruşma sona ermiştir,” dedi ve tokmağını vurdu.

“Yani?” dedim Akgün’e dönerek.

Akgün de, “Burada ceza davasını kazandık. Bu kararı hukuk mahkemesine bildireceğiz. Kısa sürede oradan da davanın kabulü kararı alıp tazminata hükmedilecektir. Arda kapana kısıldı şimdilik,” dediğinde yüzümde açan gülümsemeye engel olamadım. “Sen kazandın.”

Gözlerim dolu dolu baktığımda bana güven veren bir şekilde gülümsedi. Derin bir nefes aldım.

Sen kazandın.

Ömürlük geldi nefes. Yaşam gibi geldi.

Başarmışım gibi geldi.



“Efla Hanım! Davayı kazandınız. Ne düşünüyorsunuz?”

Adliyenin önündeki kalabalığın karşısında, merdivenlerde durdum. “Adalet yerini bulduğu için mutluyum.”

“Aylardır hakkınızda çıkan hiçbir habere karşılık vermediniz, duruşunuza korudunuz. Sizi destekleyenler için bir şeyler söyleyecek misiniz?”

"Bu dava benim için susturulmuş ve bastırılmış çoğu kadının mücadelesini vermişim gibi değerliydi. Bundan sonra kimsenin susturulmasına izin vermemeliyiz. Mücadele etmeliyiz. Direnmeliyiz."

"Arda Bey ve Kâzım Bey hakkında bir şeyler söyleyecek misiniz?"

"Söylemeye gerek yok. Herkes kendi kararlarının sorumluluğunu almalı. Ben geçmişle hesaplaştım, bundan sonra gelecek projelerime odaklanacağım."

"Akgün Bey sizin ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

"Adalet terazisi her zaman haklının yanındadır. Bu davayı da haklı olarak kazandık. Mutluyuz," dedi Akgün sabırlı bir sesle. Artık defolup gitmek istediğini anlayabiliyordum.

"Dava öncesinde iddialı konuşmalarda bulunmuştunuz. Şimdi nasıl hissediyorsunuz?"

"Aslan gibi," dedi Akgün ve tüm basın mensubu arkadaşlar onu takdir eder gibi baktı.

Aslan kaybetmek için doğmaz...

"Efla Hanım... son olarak bu süreçte sizi destekleyenlere bir şeyler söyleyecek misiniz?"

"Bana inanan, destek veren herkese teşekkür ediyorum. Özellikle Akgün Bey'e mesleki kararlılığı ve azmi için teşekkür ederim. Beni dava konusunda cesaretlendirdi ve yanımda oldu. Aynı şekilde ailemin de desteğini her an hissettim. Onların desteğine minnettarım," dedikten sonra gülümsedim. "İyi günler arkadaşlar."

Akgün, Nana ve ben arabaya bindiğimizde şoför sürmeye başladı ve ben asıl tepkimi o zaman gösterebildim.

Çığlık atarak Akgün'e sarıldığımda o da gülerek beni sardı. "Kazandık. Başardık! Biz aldık! Başardık, Atı!"

"Bana güven demiştim."

"Allah'ım! Resmen kazandık. Hiçbir şey önemli değil artık. Çok muduyum." Yanaklarına ve boynuna öpücükler kondurmaya başladım. "Çok iyiydin. Asla sana oynamalarına izin vermedin. O kadar kararlıydın ki... Çat, çat, çat! Vurdun, silahının ucuna üfledin!"

"Eflatun dur!"

"Duramam!" diye çığlık atınca Nana da kahkaha attı. Dudaklarına yapıştım.

"Asıl tanıdığımız Efla bu işte," dediğinde Akgün'ün ensesine kollarımı sararak öpücüklerinin tadına varmaya çalıştım.

Kale'm ve ben üstlerinden gelmiştik.

Bir anlık dudaklarımızı ayırınca Nana, "Harika gidiyor," dedi elindeki telefonuna bakarken. "Şimdiden görüntüler düşmüş."

Akgün'ün koluna sarıldım. "Asıl şimdi konuşsunlar."

Biz kahkahalar atarken Akgün'ün telefonu çalmaya başladı. Bakışlarını telefonuna indirip açtı. "Alo?" Ona sorgular gözlerle baktığımı görünce, "Annen," diye fısıldadı.

Gözlerimi kocaman açtım. Telefonumu uçak moduna aldığım için bana ulaşamamış olmalıydı. Elimi uzatıp parmaklarımı hareket ettirdiğimde telefonu bana uzattı.

"Anne kazandık!" diye çığlık attım. "Arda'nın sonunu getirdim. Tokatladım onu. Davayı aldık."

"Yendik," dedi annem de çığlık atarak.

"Yendik anne!"

"Hayır, kanseri..." dediğinde donakaldım. "Kanseri yendik! Doktordan çıkuk şimdi. Nüksetmemiş, gayet başarılı bir ameliyat olmuş. Tamamen... bitti."

"Ne?" diye fısıldadım. Gözlerimden yaşlar dökülürken, "Anne ne diyor-sun?" dedim. Omuzlarım sarsıla sarsıla mutluluktan ağlamaya başladım. Akgün ve Nana ne olduğunu anlamıyormuş gibi yüzüme odaklanırken dayanamıyordum. Ağlamayı durduramıyordum.

"Bitti bebeğim." O da ağlıyordu. Mutlulukla, huzurla, hafiflemiş gibi... "Artık bitti."

Annem kanseri yenmişti.

Daha mudu olduğum bir günü hatırlamıyordum.



Ninova

BÖLÜM YİRMİ



*"Ve bazen hayattır sevmek;
Birini çok uzaktayken bile
Yüreğinde taşıyabilmek..."*
Özdemir Asaf



Rihanna & Calvin Harris - We Found Love

*Efla Korkmaz
2024, Amsterdam*

İngilizce oynadığım Kalp Sana Çocuk oyununun son perdesinin finaliyle alkışlar devleştirmiş gibi parlak gözlerle en öndeki adama baktım. Yine bıkmadan, her seferinde daha büyük bir gururla beni alkışlıyordu.

Teşekkürümü edip selamımı verdiğimde ısıklar ve bağırışlarla perdeyi kapattım. Kulise doğru yürürken yine bir kalabalık beni karşıladı.

"Bayan Korkmaz harikaydınız," diyen gözleri dolu bir genç kız bana doğru ilerledi. Turnede bana eşlik eden ekipten biriydi. "Her seferinde sizi hayranlıkla izlemeyi bırakamıyorum."

Gülümsedim. Avrupa turnesi başlayalı iki ay olmuştu. Amsterdam dördüncü şehirdi. Almanya'nın iki şehrinde, Londra'da sahne almış ve bir sonraki durağım olan Amsterdam'a geçmiştim. İngilizce oyun öyle çok sevilmişti ki bu hıza yetişmek imkânsızdı.

"Teşekkür ederim, Elena. Sözlerin çok değerli," dediğimde elini kalbine götürüp gülümsedi. Onu arkamda bırakarak yürümeye başladım. Gelen tebrikleri kabul ederek odama girdim.

Odamda dikilen takım elbiseli adam -onu bu kıyafetlerin içinde manyak çekici bulduğumu reddedemezdim- elleri cebinde beni bekliyordu.

"Yine..." dedi bana doğru bir adım atarak. "Harikaydın bebeğim. Işıkların arasındaydın, seni gururla izlemeyi durduramıyorum."

Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı ensesine sarıp, "Bu harika kadına tebrik öpücüğü vermeyecek misin?" diye sorduğumda keyifle güldü. Sırıtarak daha da yaklaştım. "Bence hak ediyorum."

"Her şeyin en güzelini hak ediyorsun."

“O zaman bana en güzel öpücüğünü ver,” diye fısıldayınca dişlerini göstererek kahkaha attı.

Elini belime atıp beni kendisine çektiğinde kurnazca yaklaştım. “Dağılmayacağına söz ver,” dedi iddialı bir tavırla.

“Kesinlikle, en güzel sözümü veriyorum,” deyince eğildi ve dudaklarını dudaklarıma sürttü.

“Seninle gurur duyuyorum,” dediğinde kıkırdadım.

“Biliyorum.”

“Ve en iyisi olman hoşuma gidiyor.”

“En iyisi olursam çabalayacağım bir şey kalmaz,” dedim onun sözünü ona satarak. Karizmatik bir şekilde -bu gülüşüne âşıktım- güldü.

“Sen çabalamıyorsun bebeğim. Zaten parlayan biri neden çabalasın?”

“Oyuncusun.”

“Hayır, sen oyuncusun.” Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gözlerim kapandı. Dudaklarımı aralamamla altdudağımı emdi, dilini ağzımın içine yavaşça kattığında ve bana en güzel öpücüğünü verdiğinde onu keyifle karşıladım.

Boğazımdan yükselen keyifli mırıltıyı durduramayınca belimdeki ellerini sırtıma götürdü. Bana sarıldı ve öpücüğümüzü şiddetlendirdi. Ellerim uzamış saçlarının arasına dalınca, üzerime doğru attığı adımıyla birlikte geriledim. Bacağım odadaki masaya çarpınca gülererek dudaklarından ayrıldım.

“Bir saniye,” diyerek arkama baktım. Oyun öncesinde bana getirdiği şakayık buketlerini görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu. Her oyundan önce şans getirsin diye çiçekleri vermekten vazgeçmiyor, bir işi çıktığında oyun öncesinde yanıma uğrayamıyorsa bile kuryeyle çiçeklerimi ulaştırıyordu.

Ona âşıktım.

Belimden tutarak kendisine çevirdi. Tekrar dudaklarımın arasına sızdı. Bu sefer beni dikkatle ilerletti, sırtım duvara yaslandı. Öpücüğü derinlerime işledi. Bana bulutların içinden uçarken yaşadığımız yağmuru yaşattı. Huzurlu ve heyecan verici... Dilini boylu boyunca damağımda gezdirip üstdudağımı emdi. Yavaşça benden ayrıldığında karmakarışık duygularla bakakaldım.

Sözümü tutamamış, öpücüğüyle dağılmıştım.

Ona verdiğim bazı sözleri tutamıyordum. Bundan pişman değildim.

“En iyisiydi,” dediğimde gülererek sertçe dudaklarımı öptü.

“En iyisi değil. En iyisi olursa bir daha seni öpmemin ne anlamı kalır?”

Kafamı duvara yaslayıp kahkaha attım. “Beni öpmediğin zamanlardan nefret ediyorum. Bu yüzden daha iyisi için çalışabilirim.” Kafasını eğip gözlerini kapatarak gülmesine çocuk heyecanımla baktım.

Çok büyük bir değişim olmasa da değişmişti. Bir kere gözlerine renk gelmişti. Soluk yeşil olan gözleri canlıydı ve parlıyordu. Saçları uzamıştı. Eskisi kadar uzun kullanmasa da parmaklarımı geçirebiliyor, onlarla oynayabiliyor, saçlarını çekebiliyordum. Bu detay önemliydi. Saçlarını en güzel anlarımızda çekiyordum. Bir süredir sakallarını kesiyor, temiz kullanıyordu. Takım elbiseleri hiç değişmiyordu. Renk renk, model model olan takım elbiseleri hayranlık uyandırıcıydı.

Sadece takım elbiseleri için bir dolabı vardı.

Görüntüsü yüzünden derin bir nefes aldım. “Yarın Türkiye’ye geçmemiz gerekiyor.”

Altan Ilgaz, yeni bir film teklifiyle gelmişti. Dram filmiydi. Yıldız Yükselirken isimli film kadrosu harika ötesiydi. Sevdığım, işlerini takdir ettiğim ve daha önce birkaç kez aynı projede yer aldığım isimler vardı. Bir de... Seren vardı. Seren Ertan.

Ezeli olmasa da düşmemi isteyen düşmanım.

Anlaşma bir ay önce sağlanmış, set hazırlanmıştı. Film kadrosu olarak okuma provası yapılacaktı. Filmin yapımcısı Gürkan Tasma, yönetmeni Altan Ilgaz olunca filmin başarılı olmama ihtimali sıfırın altına iniyordu. İkisi de çekimlere hızla başlamak istiyordu. Ben de heyecanlıydım çünkü ikisini de sever, yaptıkları işlere güvenirdim.

“Evet, bebeğim,” dedi Akgün gülümseyerek. “Geçeceğiz.”

“Sen de geleceksin,” dediğimde güldü.

“Her zaman yanı başındayım. Benden kurtulamazsın.”

“Sanki kurtulmak istiyorum!”

Burnumu parmaklarının arasında sıkıştırıp, “Seni bir yere götürmek istiyorum,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Sonra otele geçeriz, olur mu?”

“Nereye?”

“Sürpriz.”

“Tamam, sürpriz severim,” diyerek kıkırdadım. “Üstümü değiştireyim, çıkarım.”

Ben hızlıca makyajımı çıkarıp üstümü değiştirirken koltukta keyifle beni izledi. Ara ara ona bakıp gülsem de duruşunu bozmadı.

Birlikte binadan ayrıldık.



Daha önce Amsterdam’a birkaç kez gelmiş olsam da Scheveningen’e ilk kez geliyordum. İş için uğradığım bir yer olan Amsterdam’da hiç gezme fırsatı bulamamıştım. Akgün’le el ele gecenin kalabalığında, kasabanın ışıkları arasında yürürken eğlenmeyi atlamamıştık. Önce bir kafede kahve içip sohbet etmiştik. Sonrasında buz patenine gidip birbirimizi düşüre düşüre, kâhkahalarla eğlenmiştik.

Sokak sanatçılarının müzikleriyle dans etmiş, tanımadığımız insanların oyunlarına eşlik etmiştik. Birkaç kişi beni tanıyıp fotoğraf çekinirken Akgün arkada kalınca, onu da yanıma alarak fotoğraf çektirmiştik.

Kendini saklıyordu. Davanın üzerinden dört ay geçmişti fakat Akgün hâlâ kendisini geri planda tutuyordu. Bu sinir bozucuydu. Ne zaman kamera görse kaçıyor, kimseye görünmemek için benimle gizli kapaklı buluşuyordu. Yakın çevremizin yanında rahatken kameraları görünce geriliyordu.

Sanki yanımda görünmekten çekiniyordu. Akgün kameralardan nefret ediyordu ve sevgilim olarak görünmeyi istemiyordu. Onun bu çekincesinden nefret ediyordum! Konu ne davaydı ne de mesleği. Davadan sonra saklanmasını gerektiren hiçbir şey yoktu.

Dava üst mahkemeye taşınmıştı ve tekrar kazanmıştık. Kâzım'ın yeni dizisi ani kararla final yapmış, Arda aylardır iş bulamaz hale gelmişti. Mutluydum. Bana yaşattıkları her şeyi yaşıyorlardı.

Erkeğin yanında olduğunu düşündüğüm dizi sektöründe hiç beklemediğim kadın oyuncu arkadaşlarımdan destek görmüştüm. Seren'den bile. Ondan artık nefret etmediğimi düşünüyordum.

Gece karanlığında dönme dolabın ışığına doğru yürürken, "Alaçatı sahili daha güzel," dediğinde kahkaha attım.

"Geleneklerimize sahip çıkalım," deyince o da güldü.

"Ama bu sahildeki dönme dolap olayını beğendim. Samimi kılıyor."

"Bizim iskelelerimizi geçemezler."

"Kesinlikle."

Dönme dolaba binmek için bilet alıp geçtik. Bir vagona bindikten sonra ay ışığıyla parlayan denizi izlerken büyülenmiş gibiydim. Deniz çocuğu olmama rağmen su gördüğümde heyecanlanırdım. Bu benim en *görmemiş* özelliğim olabilirdi.

Suyu da suyu izlemeyi de severdim.

Mehtaba karşı gülümserken, "Yaşamayı seviyorum çünkü dünyanın güzelliğini görebilmem için bundan keyif almam gerekiyor," dedim. "Bazen her güzelliği görememe korkusu yaşıyorum. Sanki yaşanılacak çok şey var, değil mi? Gezmek, eğlenmek, gülmek, dans etmek bize... yaşamamanın anlamını gösteriyor."

"Yaşamak yanındakiyle anlam kazanıyor," dedi o da derin bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde yüzüne vuran ışığı görüp kaşlarımı çattım. Elllerine döndüğümdeyse titreyen elleriyle tuttuğu kutuyu görünce aklım başımdan gitmiş gibi kalakaldım.

"Atı..." dedim nefes nefese.

"Eflatun..." Heyecanını duyduğum sesini toparlamak için boğazını temizledi. "Yaşamayı seviyorum fakat seninle. Gezmeyi seviyorum fakat

Seninle. Eğlenmeyi, gülmeyi seviyorum. Dans etmeyi sevmem sanırdım ama seviyorum. Seninle."

Elimi ağzıma götürüp şokla ona baktım. Parlayan gözlerindeki yaşları görebiliyordum. Aynı yaşlar benim gözlerimi de süslüyordu.

"Hayattan keyif aldığım tek yer senin yanın. Hep böyleydi. Otuz yaşındayım ama seninle yeniden başladım yaşamaya. Seni sevmek nefes almak, seninle gülmek kalbi canlandırmak gibi. Seni seviyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını yavaşça iki yana salladı. En tepede duran vagonumuzla birlikte bunu sorgulamak istedim. Bu olayın onun başının altından çıktığına emindim.

Sözleri dönme dolabın tepesinde saçlarıma vuran rüzgârın dokunuşuyla içime işliyordu. Kalbim deli gibi çarparken bu anın bir rüya olmasını istemeyecek kadar gerçek olduğuna inanıyordum. Bir zamanlar çok uzak olan bu rüya, şimdi bizden de gerçektir. Gözlerimden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadım.

"Seni hayattaki her şeyden çok seviyorum. Sen benim bebekliğim, çocukluğum, genç yaşım, yetişkinliğimsin. Seni sevmeye ne zaman başladığımı bilmiyorum çünkü gözümü seninle açtım. Yalnızca bunu fark etmem uzun zaman aldı. Şimdi yeni bir farkındalığa yürüyorum. Seninle çocuklarımızı kucakımıza almak, el ele yaşamak ve yaşlanmak istiyorum."

Kutuyu ellerini titreten bir heyecanla açtı. Zarif tek taş yüzük, dönme dolabın ışıklarıyla daha da parlıyordu. Yan taraflarındaki şık işlemler bu yüzüğün özel yapım olduğunu hissettirdi. İşlemedeki minik kalpleri fark ettim.

Kalbimiz çocuktu. Kalbimizi parmağımda taşıyacaktım.

Göğsüm patlayacaktı sanki. Onu da anlamını düşündüğü her detayı da seviyordum. Âşıktım. Sevdalı ve avareydim.

Ellerim titrerken onun eline tutundum. Güç almam gerekiyordu. En büyük gücüm oydu. En büyük gücü bendim. Birbirimize yaslanmamızı sağladım.

"Benimle yaşayıp yaşlanır mısın? Eflatun... benimle evlenir misin, sevgilim?"

Gözlerimdeki yaşları silemeyecek gibiyken ellerimi yanaklarına götürdüm ve dudaklarından öptüm. Kısa bir an ayrıldım. "Evet." Tekrar öptüm. "Evet, sevgilim. Seninle doğmak, seninle büyümek güzeldi, yaşlanmak devrim olacak. Evlenirim. Seninle evlenirim!"

Bana sarılıp dudaklarımı öpmeye başlamasıyla hem tekrar doğdum hem tekrar büyüdüm. Yaşlanmak için parmağıma geçirdiği yüzükle söz verdim.

Onu ilk nefesimle tanımıştım, son nefesime kadar kalbimde taşımaya devam edecektim.



Toplantı odasına Akgün'le el ele girme hayalim suya düşmüştü. Akgün elimi binaya girerken bıraktığı için ümitsizce odaya girdim. Çoğu kişi okuma provasına erken gelmişti. Seren de buradaydı.

Altan beni gördüğü gibi, "İşte benim anka kuşum!" diye bağırdı kollarını iki yana açarak. "İşte benim ateşim, yıldızım, inatçı başrolüm!"

Kahkaha atarak ona ilerledim. "Altan, beni şımartırsan başını ağrıtırım!" diyerek sarıldığımda beni sardı.

"Balım, sen şımartılması gereken nadir güzelliklerden birisin."

Herkes aynı anda gülerken Gürkan'ın Akgün'e yaklaştığını gördüm. Altan'ın partisinde de görmüştü ama bu sefer daha bir keyifliydi.

"Teşekkür ederim," dedim utana sıkıla. "Nasılsınız? Hazırsınız, değil mi?"

"Sen hazırsan biz de hazırız!" dedi oyuncu arkadaşlardan biri.

Güldüm. Altan'dan ayrılıp tek tek hepsiyle selamlaşıp sarıldım. "Bu kadronun hepsiyle çalışmak keyifli olacak," diyerek en son Seren'e döndüm. Seren oturduğu yerden yavaşça kalkarken dudaklarını birbirine bastırdı.

"Nasılsın?" dedim gülümseyerek.

Nankör biri değildim. Bana verdiği desteği unutmazdım.

"İyi, sen?" diyerek uzak durduğunda boğazımı temizleyerek ellerimi cebime soktum.

"İyi işte. Turnelere koşturmaca." Omuz silktim. "Dizinin final yapmasına üzülmedim."

"Ben üzülmedim," dedi aceleyle. "Ben... asla üzülmedim hatta çok sevindim." Kaşlarım çatılınca derin bir nefes alarak bana yaklaştı. "Efla, seni tebrik ediyorum. Bu sektörde kadın olmanın ne kadar zor olduğunu ve tutunmak için ne kadar çabalamamız gerektiğini gösterdin. Susmadın, boyun eğmedin. Savaştın ve kazandın. Ben..." Duraksadı. Bakışlarını kaçırıp etrafa baktı. "Senin kadar cesur olamadım."

"Anlamadım?" derken gerilmiştim. Kafam karıştı.

"Ben de yaşadım ve hiçbir şey yapamadım."

"Seren..." diyerek ellerimi ceplerimden çıkardım. "Bilmiyordum. Yapabileceğim bir şey var mı?"

"İnan bana, yapabileceğinin en iyisini yaptın. Bana ilham oldun. Dava sürecini takip ettim. Cesaretine hayran kaldım."

Ellerini tuttuğumda ilk önce ellerimize baktı. Derin bir nefes aldı ve hızla bana sarıldı. Titrek bir sesle, "Teşekkür ederim," dediğinde ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Bocalamış haldeydim. "Başına ne gelirse gelsin yanlışa yanlış dedin. Korkmadın, saklanmadın. Teşekkür ederim."

"Elimden ne geliyorsa yaparım," dedim ben de ona sarılırken. "Yalnızca bana kimin yaptığını söyle. Önerebileceğim avukatlar var."

“Okan ile çalışacağız.”

“Hayır,” dedim sert bir sesle. “Okan beceremez. Akgün’ün arkadaşı var, Simge. İşinde gerçekten iyi. Bırak, yardım edeyim. Bırak, Seren. El ele verelim. Ben yanıdayım.”

Daha sıkı sarılmasına karşılık verdim. Ne olursa olsun kadındık. Ne olursa olsun birbirimize destek vermeliydik. Biz kadınlar birbirimizin kurdu değil, yurdu olmalıydık. Seren başarılı ve hırslı bir oyuncuydu. Yaşanılan her şeyi kenara bırakıp ona destek verirdim.

“Teşekkür ederim. Sen hayatımda gördüğüm en cesur, en iyi kadınsın,” dedi kulağıma. “Teşekkür ederim.”

Seren’in omzunun üstünden baktığımda bizi gülümseyerek izleyen Akgün’ü görünce, ben de ona gülümsedim. Takdirini ve gururunu görmeye alışkındım ama bu seferki bakışında şükür de vardı.

“Bayanlar kucaklaşmanızı bölmek istemem fakat herkes burada. Okuma için sizi bekliyoruz,” diyen Gürkan ile kahkaha atarak ayrıldık.

Gürkan’a dönüp, “Sahalara geri döndün demek!” dediğimde güldü.

“Sahalara geri dönen tek ben değilim belli ki,” diyerek elimi işaret etti gözleriyle. Yüzüğüme bakarak sııttım.

“Şanslı bir kadıyım.”

“Olmasan da şansını döndürecek kadar iyi birisin canım.”

Ona sarıldım. “Sen de iyi bir dostsun. Seninle çalışmayı özledim.” Davadan sonra film teklifiyle gelip bana destek verdiğini görmek çok değerliydi. Yanımda olan bu insanlara sahip olduğum için çok şanslıyım.

Yüzüğümü fark edenler kim olduğunu sorup tebrik ederken sorulardan kaçtım. Akgün ile göz göze geldikçe onun gülümsediğini görmek hoşuma gidiyordu.

Okuma provası başladığında da sosyal medya için videolar çekildiğinde de yüzüğümü saklamadım. Aksine yüzüğümle oynayarak dikkat çekmeye çalıştım.

Çocukluk aşkımla evlenecektim. Bunu saklamak hem eski bize hem de yeni bize hakaret olurdu.



Akgün kapımı açtığında arabadan inerken kırmızı halının sonunda bekleyen annemi, babamı, Nana’yı ve Banu’yu gördüm. Onlara gülerek el sallarken annem bana öpücük attı. Heyecanımı yenemesem de aynı şekilde karşılık verdim.

Ödül gecesindeydik.

Yıldız Yükselirken gişe rekoru kırmış, birçok ülkede haftalarca birinci sıradan inmemişti. Çok büyük bir başarı yakalamıştık. Aslında davayı açtığım

için çoğu yerden aforoz edileceğimi düşünürken bu kadar yükselmek şaşırtmadı desem yalan olurdu.

Ben kendime ne kadar güvenmediysem Akgün bana o kadar güvenmişti. Her zaman olduğu gibi yine yanımdaydı, yine desteğini hissettiriyordu.

“Sakin ol,” sesini duyunca derin bir nefes alarak ona baktım. “Çok güzel geçecek.”

Geçen senelerdeki ödül gecelerine katılmak tercihim değildi çünkü paranın dili vardı. İnsanların boğazından uzanıp sözcüklerde can buluyordu. Bu sene yine haksızlık olacağını düşündüğüm için bu geceden uzak durmak istesem de Nana adil olacağını ve benim katılmam gerektiğini söylemişti. Annem ve babam katılmam için ısrar etmiş, Gürkan ve Altan da filmin reklamı için bu gecede bulunmam gerektiğini düşünmüştü.

Buradaydım.

Üzerimdeki özel tasarım, vücuduma yapışan kırmızı elbisem, pahalı mücevherlerim, tek taşım, kırmızı ayakkabılarım, su dalgası şekli verilmiş saçlarım, yalnızca kırmızı rujumla ağırlaşan makyajımla kırmızı halıda yürüyordum.

Akgün hemen yanı başımda yürürken yavaşça koluna tutundum. Belimi sarıp bana döndüğünde ben de ona baktım. Gülümsedi. “Beni bırakma,” dedim yalnızca. “Sakin yanımdan ayrılma.”

Duraksadı. Benimle gelmesini, benimle kameralar karşısında olmasını istiyordum. O sustukça ve kararsız durdukça daha da çaresiz hissediyordum. Yanımda olmalıydı.

“Bir adımdan bir şey olmaz, Tan.”

Bakışlarını gözlerim arasında gezdirdi. Dudaklarında minik bir gülümseme doğdu.

“Ben o adımı sana hep atarım, Eflatun. Benim bütün adımlarım senin. İlk adımdan son adıma kadar.”

Koluna daha sıkı tutundum. Artık zamanının geldiğini, ilişkimizi göstermemiz gerektiğini gözlerimle açıklar gibi baktığımda kafasını aşağı yukarı salladı. Kameralara göz gezdirdi ve koluna girmeme izin verdi. Benimle aynı anda o adımı attı. Birlikte kırmızı halıda yürüdük.

“Efla Hanım! Buraya bakın!”

Akgün ile kameralara poz verirken şaşkın yüzleri görebiliyordum. Verdiğim poz kafaları karıştırıyordu. Akgün’ün omzuna tutunarak omuzlarımı dikleştirdim ve gülümsedim. Bakışlara dönmedim. “Efla Hanım buraya da!”

En sonunda içeri girmeden önce annemlerle, Nana’yla ve Banu’yla selamlaştım. Annem giydiği siyah elbisesi, uzamaya başlayan kahverengi saçları, parlak yüzü ve muazzam makyajıyla harika görünüyordu. Onu sağlıklı ve eskisi gibi olan neşesiyle görmek dünyalara bedeldi.

"İyi misin annem?"

"Harikayım aşkım! Seni gördüm, daha iyi oldum. Çok güzelsin, çok!" diyerek yanaklarımdan öptü.

Babam da bana sarılıp, "Çok güzel olmuşsun prensesim," dedi. Akgün, annemle babama sarılırken onları izledim. Babam, Akgün'e sımsıkı sarıldı.

Başta Akgün ile ilişkimize sıcak bakmasa da bunu aşmıştı. Evlenme teklifini ve kararımızı ailelerimize açıkladığımızda coşkuyla kutlamıştık. Hatta babalarımız coşkunun zirvesindelerdi. Birbirlerine sarılıp zıplayarak şarkılar söylemiş, bağırarak dans etmişlerdi. Sanki bunu yıllardır bekliyor gibilerdi.

Annelerimiz bizi şaşırtmış, sakın kalmışlardı. Hatta annem, "Biz bunu on yıldır bekliyoruz," diye konuşup Akgün'e geç kaldığını söylemişti. Akgün de urana sıkıla, "Olacak olan oluyor, Kübra teyze," deyince, "Ne teyzesi? Aruk anne diyeceksin, anne!" diye kahkaha atmıştı.

Nesrin teyzem de benden aynı şeyi istemişti. Doğduğumdan beri amca, teyze dediğim insanlara anne, baba demek başta garip gelse de alışmıştım.

Onlar da bugün gelmek, yanımda olmak istemişlerdi fakat Deniz'in maçları olduğu için gelememişlerdi. Deniz, Göztepe Spor Kulübü altyapısına girdiği için onunla ilgileniyorlardı. Üstüne çok düştükleri için ısrar etmemiştim.

"Nasılsın, Feridun baba?" diyen Akgün ile şımarıkça gülümsedim. Çok güzellerdi.

"İyiyim oğlum. Sizi gördüm daha iyi oldum!" dedi babam keyifle.

Dikkatimi Banu'ya verdim ve sarıldım. Banu, "Arkadaşım, Aras gelemeyecekmiş. Biliyorsun," diyerek umutsuzca bakınca onun yanağından öptüm.

"Takma kafana."

Banu, Aras'a âşık olduğunu kabul etmişti. Bu farkındalıkla gece hayatından uzaklaşmış, mesleğine tamamen geri dönmüştü. Bugün burada misafirim olarak değil, davetli olarak bulunuyordu.

"Ne takacağım o herifi? Pisliğinde boğulsun!" diyerek güldü.

Nana da yanağımdan öpüp sarıldı. "Önce bir röportaj alacaklar. Ödül senin gibi duruyor."

"Onu anladık," dedim gülerek. "Bakalım son dakika golü yiyecek miyiz?"

Gördüğüm her dostuma selam vermeyi ihmal etmedim. En sonunda bir görevli beni röportaj alanına çekerken Akgün'ün elinden tutup peşimden sürükledim.

Benim yukarıdaki röportajımı üstelenen iki kişiyi gördüm. Tanıdıklardı. Esra ultra neşeli bir şekilde kameraya döndü. Yanındaki partneri, yılların magazin programı sunucusu Alper konuşmaya başladı.

"Yoğunluğumuz son hızıyla devam ediyor. Bugün yanımızda çok değerli, çok önemli bir isim var. Gerek oyuncululuğuyla, gerek duruşuyla, gerek

başarılarıyla, gerekse cesaretiyle genç kızlara ilham olan Efla Korkmaz'ı ağır-
lıyoruz. Efla Hanım hoş geldiniz!" diye karşıladı. "Harika görünüyorsunuz."

"Merhaba Alper, hoş buldum," dedim keyifle.

"Efla Hanım yıla bomba gibi düşen haberlerle başladınız, sonrasında usta oyuncu Rüzgar Biricik kaleminden çıkan oyunu oynadınız. Tiyatronun değerini gördüğümüz, gözyaşlarıyla izlediğimiz oyun sürecini sormak istiyorum."

"Çok güzeldi öncelikle. Beni böylesine heyecanlandıran, geliştiren bir projede yer almak, Rüzgar Hanım'la böyle bir işi üstlenmek çok güzeldi. Oynamaktan da keyif aldım. Ben bir Alaçatı çocuğuyum, kalem yıkılsa da tekrar inatla dikmeyi çok iyi bilirim." Akgün'ün kolunu okşadım. "Biz yaşadıklarımızı okuduk, ben oynadım."

"Akgün Bey, siz de bu süreçte Efla Hanım'ın yanındaydınız. Siz neler düşünüyorsunuz?" diye sordu Alper.

"Efla'nın oyunculuğunu çocukluğumdan beri takdir ederim. Hatta aramızda olan küçük bir oyun vardı; rolçülük. Bu oyunu büyütüp sahnelerde ve ekranlarda bulunmasını gururla izledim. Ona bu süreçte eşlik etmek çok keyifliydi," dedi gergin bir şekilde. Bakışları etrafta dolaştı. Sonra bana dönünce gülümsedi.

Cesur olmasını istiyordum. Bugün burada saklanmayı bırakacaktık.

"Turneler nasıl geçti, Efla Hanım?" dedi Esra. "İki dilde de oynadığınız bir senaryoyu hayranlıkla takip ettik. Ben de İstanbul'daki oyuna katılmış-
tım. Gerçekten çok güzel bir işti fakat duygusal anlamda iki dilde de oyunu seyirciye hissettirmek zordur."

"Zor değildi. Ben çok keyif aldım. Böyle bir senaryoyu uluslararası alanda temsil etmek çok büyük bir gurur."

"Efla Hanım bu yıl sizin yılınızdı. Turne yoğunluğunun arasında Yıldız Yükselirken filmini çektiniz. Çok büyük bir başarı yakaladınız. Filmde Seren Hanım'la olan arkadaşlık ilişkiniz çok beğenildi."

"Seren çalışmaktan keyif aldığım, değerli bir oyuncu. Arkadaşlığımız da çok güzel. Film de aynı şekilde senaryo olarak güzeldi. Yönetmenimiz, yapımcımız, rol arkadaşlarımız kıymetli isimlerdi. Şanslıydık," dedim saygıyla.

"Başka projeler var mı peki?"

"Menajerimle birlikte okuyoruz," dedim Alper'e gülümseyerek. Nana en iyiler arasından güzelini seçmek için çok uğraşıyordu. Bu süreçte de Akgün ve ben giriyorduk. Şu ana kadar içime sinen proje yoktu. "Çok güzel projeler vardı. İleride büyük işlerde bulunmayı amaçlıyorum."

"Ben üstünüzdeki elbise hakkında uzunca konuşmak isterdim fakat sözü bu işlerden anlayan değerli Esra'ya veriyorum," deyince Esra bana döndü.

Üstünde siyah, parıltılı bir elbise vardı. O da çok güzel olmuştu. “Efla Hanım çok iddialı bir renkle geceye katıldınız. Kırmızı; ateşin, ihtirasın, inanın rengi diyoruz ve size çok yakıştırıyoruz. Elbisenizde kimin imzası var?”

“Elbisem Armen Daloviç özel tasarımı.”

“Çok güzel, çok şık, Efla Hanım.”

“Sen de çok şıksın, Esra,” dedim.

“Çok teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek. “Efla Hanım parmağınızda yüzük görüyoruz. Daha önce de saklamamış, sosyal medyanızda göstermişsiniz. Bu şanslı adamı ne zaman öğreneceğiz?” diye sordu.

“Bu şanslı adamı hep yanımda görüyorsunuz zaten,” diyerek Akgün’ün koluna kafamı yasladım. Akgün şakağımdan öptüğünde içim içime sığmaz gibi sesli bir şekilde güldüm. “Ben yüzüğüm gibi müstakbel eşimi de kamevalardan saklamadım.”

Esra şaşkınlıkla kahkaha atınca ben de güldüm. Alper, “Sanırım bu gece şanslıyız, Esra. Harika bir itirafa ve birlikteliğe şahit oluyoruz,” derken o da şaşkındı.

“Akgün Bey, Efla Hanım’ın arkadaşı ve avukatı olduğunuzu biliyorduk ama beraberliğinizin sürpriz olduğunu söyleyebiliriz. Asla hissettirmediniz,” dedi Esra gülümsemeyi durduramazken.

Akgün, “Efla’nın her şeyiyim,” dedi gülerek. “Hem arkadaşı hem destekçisi hem sevgilisi hem de müstakbel eşiyim. Davadan sonraki süreçte yakınlaştığımızı reddedemeyiz tabii. İşler yoğunlaştığı için bu konuda bir açıklama yapmaya gerek duymamıştık.”

Yalana takla attırmak deyince de Akgün Tan Acar dünya markasıydı. O bir avukattı. Savunmasını da konuşmasını da hazırlamış, çok ince bir şekilde dava için zararsız olduğumuzun mesajını vermişti.

Tamamen sosyal medya tepkilerinden kaçmaya çalışıyorduk. Yoksa mesleğine zarar verecek hiçbir durum söz konuyu değildi.

“Nasıl bir teklif oldu, Efla Hanım? Sizden dinlemek isteriz.”

“Amsterdam’da sahne aldıktan sonra gezintiye çıkmıştık. Dönme dolapla sohbet ederken oldu. Sade, bize yakışan, tatlı bir an yaşadık.”

“O halde sizi tebrik ediyoruz,” diyen Alper kulaklığına dokundu. “Çok teşekkür ediyor ve sizi uğurluyoruz. Konuklarla devam ediyoruz.”

Akgün’le kamera önünden çekildikten sonra deli gibi çarpan kalbimle ona döndüm. “Ati!” dedim çılgılık atar gibi. “Ati, Ati, Ati!”

“Eflatun sakın ol!” dedi kahkaha atarak.

“Resmen açıkladık,” dedim elimi ağzıma kapatarak.

Yanağımdan öperken, “Çok da güzel oldu,” dedi.

Heyecanla aşağıya inmek için tünelden geçerken elimden tuttu. Önümde yürüyen kameramana gülümseyerek geçtik. Akgün'ün gerginliğini hissedebiliyordum. Kameralardan nefret ediyordu. Bir de ilişkimizi açıkladıktan sonra kameralar sürekli yüzümüzü gösteriyordu. Ben kolunu okşayınca bakışlarını bana çevirdi. Göz kırpınca gülümsedi.

“İyiyim bebeğim.”

“Çıglık atmak istiyorum,” dedim heyecan içinde.

“Farkındayım,” dedi kahkaha atarak.

O sırada görevli bizi ikinci röportaja yönlendirdi. Bu seferki muhabirler tanımadığım kişilerdi. “Hoş geldiniz, Efla Hanım. Alper ve Esra’ya hepimizin ilgisini çeken bir açıklama yaptınız. Biz bile heyecanlandık. Bu gece çok şanslı hissediyoruz.”

Diğer muhabir, “Akgün Bey, ben size sormak istiyorum. İlişkiniz nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Biz çocukluktan beri arkadaşız. Bu yüzden bizim için değişen tek şey, ilişkimizi geliştirmek oldu. Birlikte eğleniyor, gülüyor, yaşıyoruz. Geçmişteki arkadaşlığımızı, yüzükle hayat arkadaşlığına çevirdik. Efla’ya sahip olduğum için çok şanslı bir adamım.”

Onu parlayan gözlerle izledim. Nefret de etse benim için burada bizim hakkımızda konuşuyordu. Desteğine ve cesaretine aşkla bakıyordum. Kendimi alamıyordum.

“Efla Hanım bu gecenin bomba haberlerinden birini vererek bize şeref verdiniz. Siz neler hissediyorsunuz?”

Bakışlarım Akgün’e döndü. Bakışları içime işliyordu. Benimleydi ve onunla olduğumu görüyordu. “Akgün’e sahip olduğum için, çocukluk arkadaşım ile hayat kuracağım için çok şanslıyım.” Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Kalbim deli gibi hızlı atıyordu. “Çok mutlu ve heyecanlıyım.”

“Peki... düğün ne zaman diye sorabilir miyiz?”

Akgün ile aynı anda kahkaha attık. Deniz burada olmasa da sözler onun burada olduğunu hissettiriyordu. Evlenme teklifini öğrendiği andan beri iki günde bir ikimize de, “Düğün ne zaman?” diye ses kaydı atıyordu.

Cevap veren Akgün oldu. “Yakında diyelim.”

“Çok teşekkür ediyoruz. Sizi uğurluyoruz,” dediklerinde gülümseyerek salona geçtik. Koltuklarımıza yürürken Seren’i gördüm. Adımlarım yavaşladı. Bakışları bana döndüğünde gözleri kocaman oldu.

“Çok şıksın!” diyerek gülümsedi ve yaklaştı. Kollarını iki yana açtığında ona sarıldım. “Harika görünüyorsunuz!”

Akgün onun arkasında dururken bana gülümsedi. Ben de, “Sen de çok şık görünüyorsun,” dedim keyifle. “Nasılsın? Birkaç gündür konuşamıyoruz.”

“Dava ile ilgileniyoruz,” dedi tatlı bir şekilde. “Simge’yi önerdiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok iyi gidiyor. Şu an dosyayı hazırlıyoruz.”

“Çok sevindim senin için. Bir sıkıntı olursa bana söyleyebilirsin,” diyerek kolunu okşadım.

“Biliyorum.” Gülümsedi. “Biliyorum, teşekkürler.”

Tam o an göz göze geldiğim Gürkan ile ona, “Kendine dikkat et,” deyince kafasını sallayarak öpücük attı. Kahkaha atarak Gürkan’a yürüdüm.

Gürkan, “Yine bir salon ve yine benim ikili,” deyince Akgün, “Gürkan’ın keyfi yerinde olunca dövesim geliyor,” dedi.

Gürkan ona elini uzatınca tokalaşıp omuzlarını birbirlerine dokundurdular ve sarıldılar. Ayrıldıklarında Gürkan bana da sarıldı. “İlk çocuk doğana kadar ilişkiyi saklarsınız sanıyordum. Şaşırttınız,” dedi saçma bir keyifle.

“Müstakbel eşime katılıyorum,” diyerek ondan ayrıldım. “Keyfin yerinde olunca dövülesi bir adam oluyorsun.”

“Müstakbel eş...” Gürkan hülyalı bir şekilde havaya baktı. “Çok başka bir dünyasınız siz. Senaryonuzu yazsak iki sezonluk dizi çıkar.”

“Üç,” dedik Akgün ile aynı anda.

Çocukluğumuz ve lise hayatımız, üniversite hayatımız ve yetişkinliğimiz olarak üç sezona ayrılırdık. Sezon finalleri de oldukça çarpıcı olurdu.

Üçümüz de aynı anda kahkaha atınca Gürkan’ın bakışları arkamızda bir yere takıldı. “Sonra görüşelim. Birkaç dosta selam vermem gerek.”

Yanımızdan ayrılınca biz de koltuklarımıza geçtik. “Selen’le aranızın iyi olması her seferinde şaşırtıyor,” dedi Akgün.

“Onu seviyorum. Bence bir şeylerin farkında olmak onu olgunlaştırdı.”

Akgün beni onaylayarak elime tutunurken annem ve babam yanımdaki koltuklara kuruldu. “Efla bir sürü ünlüyle fotoğraf çekindik annem, bak!” diyerek telefonunu gösteren annemle fotoğraflara baktım.

“Ondan mı gelemediniz?” deyince kıkırdadı. “Kızınla çekinmiyorsun ama.”

Gülerek kamerasını kaldırdı ve telefonu babama verdi. Akgün de kadrja girerken hep birlikte fotoğraf çekindik. Sosyal medyaya girip fotoğrafı paylaştım ve üstüne *benim yıldızlarım* yazdım.

Yukarıdan bir mesaj düştü.

Nana: Gündem sizinle yıkılıyor. Şok yaşattınız herkese. Deli gibi konuşuyorlar. Şimdiden en üsttesiniz.

Gülümseyerek Akgün’e dönüp mesajı gösterdim. Kahkaha attı. “Bugünü bekliyordu herkes,” diyerek şakağımdan öptü. “Arada bir gündem görüyorum sayende, iyi oluyor.”

Omzuna omzumla vurduktan sonra onun kahkahasını dinledim. En azında konuyla dalga geçecek kadar iyi hissediyordu.

Kalabalık ve gürültü içinde törenin başlamasını bekledik. En sonunda ışıklar açıldı, sunucu geceyi başlattı. Herkes yavaş yavaş ödülünü alırken heyecandan yerimde duramıyordum. Titreyen dizlerimin üstünde bir el hissettim. Akgün eliyle bacağımı sıkarak titrememi durdurdu ve kulağıma eğildi. “Dert edeceğin bir şey yok. Sahne senin sevgilim.”

“Bilmiyorum. Çok heyecanlandım,” dedim yutkunarak. En son bilmem kaç yıl önce Bahar Dönümü’ndeki Çiçek rolüyle yıldızı parlayanlar ödülünü almıştım. Ondan sonra da hiç katılmadım desem yeri ydi. Yıllar sonra burada olmak bile heyecan vericiydi.

“Sakin ol. Ben yine de seni alkışlayacağım.”

“Ya...” Gözlerim dolarken elini sıktım. “Biliyorum sevgilim. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Evet, sırada en iyi kadın oyuncu ödülümüz var. Sunmak üzere değerli Rüzgar Biricik’i sahneye davet ediyoruz.”

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Rüzgar burada mıydı? Aman Allah’ım, bunu bilmiyordum bile!

Şokla Akgün’e döndüğümde o da şaşkın bir tavırla bana baktı. “Şaka!” dedim kocaman gözlerimle.

“Bunu bilmiyordum,” dedi inanamayarak. “Gelmeyeceğim dememiş miydi?”

Rüzgar, ödül törenine katılacağımı öğrenince tebrik etmiş ama kendisinin katılmayacağını söylemişti. Buraya geldiğimizden beri de görmemiştim. Gerçi böylesine kalabalık salonda onu nasıl görebilirdim ki?

Alkışlar arasında merdivenleri çıkarken elinden tutarak destek veren sunucuya tutundu ve mikrofonun karşısına geçti. “Merhabalar. İyi akşamlar diliyorum herkese.” Derin bir nefes aldı. “Burada beni tanıyan değerli arkadaşları görüyorum.”

Islıklar çaldı. Alkışlar patladı. Akgün ile el ele onu izliyorduk. Rüzgar çok güzel görünüyordu. Yaşlı bir kadın olmasına rağmen çok dinçti ve bu haliyle gözleri dolduruyordu. Çok değerli bir insandı.

“Bir de beni tanımayan genç arkadaşlar var. Çok yetenekliler, hepsini tebrik ediyorum.” Yine alkışlandı.

Yetenekliler mi? Bana ne kadar zorbalık yaptığını bir ben bilirdim. Üstelik televizyon oyuncularına da burun kıvırırdı.

“Bilen bilir, bu tarz gecelere katılmayı otuz yıl geride bıraktım. Hiç benlik değil. Artık yaşlandım, sahne ışıkları başımı ağrıtıyor.” Tüm salonla

birlikte kahkaha attım. Işıklara bayılırdı. “En iyi kadın oyuncu ödülünü vermem için beni davet ettiklerinde burun kıvırdım. İsrar ettiler, sizin olmanız gerekiyor dediler. Kıramadım. Çocuk kalplere karşı kıyamıyorum.”

Oyuna gönderme yapmasına gülümsedim.

Zarfı açıp isme baktığında kahkaha attı. Ellerimi birleştirip dudaklarıma götürdüm ve merakla beklemeye başladım.

“Şimdi neden ısrar ettiklerini anlıyorum. Kendisinin oyunculuğunu çok beğeniyorum. Gelmeye açık ve parlayan yıldızıyla yükselen bir isim. Mücadeleci ruhu, kadınlara ilham veren cesareti ve çocuk kalbiyle bu ödülü hak ettiğinden şüpheniz olmasın.”

Bakışlarını salona çevirdi.

“Efla Korkmaz, Yıldız Yükselirken!”

Elimi ağzıma kapatıp çığlık atarak ayağa fırladım. Alkışlar, ısıklar salonunda patlıyordu. Akgün oturduğu yerden kalkamadan dudaklarına yapıştım. İlk tepkimin bu olmasını sorgulayamayacak kadar şaşkındım. Akgün yavaşça ayaklandı fakat dudaklarımızı ayırmadı. Nefes nefese dudaklarından ayrıлып kollarının arasına girdiğimde gözlerimden dökülen yaşları tutamadım. “Seninle gurur duyuyorum,” diye fısıldadı.

“Başardık,” dedim titreyen sesimle. “Birlikte başardık. Seni çok seviyorum.”

“Başardık bebeğim. Ben de seni çok seviyorum. Al o ödülü!”

Ondan ayrıлып annem ve babamla sarıldım. Bana el sallayan bütün oyuncu arkadaşlarıma öpücük attım. Sonrasında sahneye yürümeme yardım eden Gürkan’la birlikte merdivenlerden çıktım.

“Benim çocuk kalpli kızım...” diyen Rüzgar Biricik’e ilerledim ve kollarını açtığı anda ona sarıldım. “Tebrik ediyorum seni.”

“Çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum,” dediğimde benden ayrıлып ödülü uzattı. Ödülü alarak yavaşça mikrofonun karşısına geçtiğimde dolu gözlerimle salona baktım.

Sunucu mikrofona konuştu. “Hem çok başarılı bir oyuncu hem cesur hem de dünya güzeli bir isim. Alkış istiyoruz kendisine.”

Salon yıkılırcasına bağırırken ve alkışlarken dolan gözlerimi tutmaya çalıştım. Ağlayamazdım. Bunca ışık beni gösterirken ağlamak haksızlık olurdu. Ödülü kaldırıp kahkaha attığımda bakışlarım koltuklarımıza döndü.

Herkes otururken Akgün ayaktaydı ve beni alkışlıyordu.

Ona kocaman gülümsedim. Benim en büyük destekçim oydu. Beni herkesten çok alkışlayan... oydu.

Salondaki sesler kesilince boğazımı temizledim.

“Merhaba, iyi akşamlar. Öncelikle bu ödülü Rüzgar Biricik gibi değerli bir isimden, usta bir oyuncudan almak çok büyük bir onur. Vesile olan, beni bu ödüle layık gören herkese çok teşekkür ederim. Yıldız Yükselirken filmi benim için çok kıymetli bir projeydi. Böyle bir projeyle bu ödülü almak gurur verici. Gürkan Tasma, Altan Ilgaz... Harika bir iş çıkardınız! Sizinle gurur duyuyorum. Oyuncu arkadaşlarım, setin içinde ve dışında çalışan tüm emekçiler... hepiniz harikaydınız!”

Tekrar bir alkış tufanı koptu.

“Bugün burada olmamı mümkün kılan ve bana ilham veren birkaç kişiye teşekkür etmeden bu anı yaşamak istemiyorum.”

Derin bir nefes alarak bakışlarımı arkaya çevirdim. Ellerini ağzına yaslamış ağlayarak beni izleyen surata baktım. “Annem...” Annem bana öpücükler gönderdi. “Annemi tanıyanlar onun ne kadar güçlü ve cesur bir kadın olduğunu bilir. Bundan dört yıl önce meme kanserine yakalandığını öğrendik.”

Salonun içinden hayret nidaları duyuldu. Bu süreci hiç yansıtmadığım için gülümsedim. Şaşırabilirlerdi.

“Evet, maalesef. Yıllardır mücadele ettiğimiz bir hastalık mevcuttu. Her birimiz yıkılsak da annem hiçbir zaman neşesini, umudunu yitirmedi. Onun azmi bana ilham verdi. Bu süreçte öğrendiğim en önemli şey çocuk kalbin inatla, hırsla, durmaksızın devam etmesi oldu.”

Boğazımı temizleyerek devam ettim. “Annem kanseri yendi ve bana Kalp Sana Çocuk’taki cümleyi hatırlattı. *Dalga her zaman gelir, önemli olan onunla savaşmaktır.* Annem savaştı ve kazandı. Annem, savaşçı kraliçem... bana ilham verdiği için teşekkür ederim. Seninle gurur duyuyorum ve seni dünyalar kadar seviyorum. Senin gibi güçlü bir kadının kızı olduğum için çok şanslıyım.”

Alkışlar yükselirken tekrar mikrofona eğildim.

“Babam... en büyük gücüm...” Babam elini kalbine koymuş, kocaman gözleriyle beni izliyordu. “Ne zaman düşsem elimden tutup bunu da atlatacağız diyerek bana dalgayı unutacağımızı hatırlattın, kaleyi tekrar inşa etme yardım ettin. Annemin yanında olarak aslında çocuk kalbin, bir çocuk kalple diri kaldığını ve güçlü olduğunu öğrettin. Senin aşkın, benim de bir çocuk kalpliye sahip olduğuma inandırdı. Her zaman elimizden tuttuğun ve ailenin en önemli şey olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim.”

Bu sefer kalbime döndüm. “Sevgilim, şansım, Kale’m... benim çocuk kalbim... müstakbel eşim...” Akgün bana gururla bakıyordu. “Doğduğumuz andan itibaren elimi tuttuğun, dönüp dolaşıp elimi tekrar bulduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın başaramazdım, sen olmasaydın bu ödül

anlamsız olurdu. İyi ki yanımdasın ve iyi ki seninle bir hayat kuruyorum. Çok şanslıyım. Seni seviyorum, en çok seni seviyorum.”

Herkes dönüp Akgün'e bakarken güldüm. Akgün bakışlarını benden alamadığı için kendisine dönenleri görmedi.

“Nesrin teyzem, Faruk amcam, Deniz'im... desteğinize ve sevginize minnettarım. Ekran başında olduğunuzu biliyorum. Ağlamanıza gerek yok. Sizi seviyorum.” Salonda birkaç kişi gülünce derin bir nefes aldım. “Banu Balat, Nazan Yılmaz. Arkadaşlığınıza teşekkür ederim.”

Sonrasında bakışlarımı salonda gezdirdim.

“Meme kanseriyle mücadele eden tüm kadınlar ve sevdikleri... gücünüzü ve kararlılığınızı kutlamak istiyorum. Şunu unutmayın ki erken teşhis hayat kurtarır. Annem yıllar sonra atlattıysa bu erken teşhis ve inadı sayesindeydi. Kaybetme korkusu doğduğunda geç kaldığınızı hissetmemek için kendinize ve sevdiklerinize dikkat edin, kontrollerinizi aksatmayın.”

Herkes ısıklarla alkışlarken tüm salon ayağa kalktı. Takdiri ve tebriği hissediyordum. Gözümden dökülen yaşları tutamadım.

Elimdeki ödülü kaldırdım. “Bu ödülü meme kanseriyle mücadele eden kadınlar ve bu mücadelelerinde ellerinden tutan yakınları için alıyorum. Çok teşekkür ederim, iyi akşamlar.”

Tekrar alkışlanırken koltuklara doğru yürümeye başladım. Akgün beni yarı yolda karşılayıp sımsıkı sarıldığında burnumu çektim. Dudaklarına bıraktığım öpücüklerime yetişemese de bu yeterdi. Elini tuttum ve ellerimizi ödülün üstüne koydum.

Beni karanlıktan çekip çıkaran, yolumu temizleyen ve yıldızımın parlamasına destek veren oydu.

Bu ödül bizimdi.

Birlikte koltuklara dönünce annem bana sımsıkı sarıldı. “Seni çok seviyorum. Asıl ben çok şanslıyım!” diye konuştu. “Senin gibi güzel kalpli bir kadının annesi olduğum için çok şanslıyım.”

Annemi kocaman kucakladım. Çok mutluydum. Burada olması benim için çok değerliydi.

Seren en iyi yardımcı kadın oyuncu ödülünü alırken, “Efla'ya teşekkür ederim çünkü her anlamda onun gibi cesur kadınlar sayesinde bu sektörde olacağız. Kadının kadına en büyük güç olduğunu bana o öğretti. Onunla Yıldız Yükselirken filminde rol almak çok keyifliydi,” deyince yaşlarımı tutamadım.

Seren Ertan'ı tüm salonda en çok alkışlayan kişi bendim.

Gece bitene kadar Akgün'ün elini tuttum ve şükrettim.

Her savaşı birlikte kazandığımız için.



BÖLÜM YİRMİ BİR



*"Bir şeyi gerçekten isterseniz
bütün evren onu gerçekleştirmek için işbirliği yapar."
Paulo Coelho*



Taylor Swift - Daylight

*Akgün Tan Acar
2028, İzmir*

Tamam, sonuç olarak oyunu bitiriyor artık. Neyi tartıştığımızı anlamıyorum, Nana," dedim sabırla.

Masamın başında telefon trafiğine yetişmeye çalışıyordum. En son arayan Nana'da takılı kalmıştım.

Konumuz Efla'nın Kalp Sana Çocuk oyununu oynamayı bırakmasıydı.

Geçen ay Rüzgar Biricik kalp krizinden vefat etmişti. Efla oyuna daha fazla devam edemeyeceğini, yorulduğunu, Rüzgar'ın anısına oyunu son kez İstanbul'da oynayıp defteri kapatacağını söylemişti. Öyle de olmuştu. Son kez İstanbul Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda oynamış, senaryoya veda etmişti. Harbiye'deki kalabalığı düşündükçe aklım oynuyordu.

Rüzgar'ın vefatı, oyun için seyirci akınına sebep olmuştu. Efla bu seyirci kalabalığından hoşlanmamıştı çünkü Rüzgar'ı düşündükçe ve ondan bahsettikçe etkileniyordu. Rüzgar'ın vefatı hepimizi yeterince sarsmıştı fakat en çok Efla etkilenmişti. Aralarında bambaşka bir bağ vardı.

"Akgün, sana medya diliyle konuşacağım. Beni iyi dinle. Efla Korkmaz Acar'ın oyunu bırakmasına tepkiliyiz, Kalp Sana Çocuk bitmemeli. Rüzgar Hanım vefat ettiği gibi bitirilmesi çok yanlış."

"Bunları Efla ile konuş, benimle değil." Konuşamayacağını biliyordum çünkü Efla telefonlarını açmıyordu. Özellikle Nana'nın. Konuşmasını ben de istemiyordum. Nana'nın düşündüğü tek şey itibardı. İtibardan önemli şeyler olduğunu anlayamıyordu. Mesela dostluk, mesela acı, mesela kayıp...

"Telefonlarımı açmıyor!" diye bağırdı sinirle.

“Neden bitirdiğinin sebebini biliyorsun. Kararlı. Rüzgar’ın vefatından çok etkilendi. Kaldıramıyor bu dönemde kalabalığı,” dedim gözlerimi devirerek.

“Efla’ya bana ulaşmasını söyleyemez misin?” dedi öfkeyle.

“İnatçı olduğunu biliyorsun. Ona baskı yaparsan işler sarpa sarar. Durumu belli, şu an hiçbir şekilde çalışamaz. Sağlığını etkiliyor sahneler.”

“Ben hemen oynasın demiyorum zaten. En azından bir sene sonra dönebilir. Efla tamamen bitirdi!”

“Nana, ben de oynamasını istemiyorum,” dedim öfkeyle. “Yaşlandıkça kattanması zor bir kadın oluyorsun!”

“Yaşlı değilim ben!” dedi o da bağırarak. Sessiz kaldım. “Tamam, anlıyorum sizi. En azından ona söyle, telefonlarımı açsın.”

“Birkaç saate eve geçeceğim. Aradığını söylerim,” dedim sabırla.

Bu akşam Kübra anne yemeğe davet etmişti. Akşam söyledim.

“Beni şu an araması-”

“Nana şu an ciddi bir meseleyle ilgileniyorum. Efla ile ilgili dertlerini başka zamana bırak. Git, şarap aç kendine, keyfine bak. Anladın mı? Şimdi kapatmam gerekiyor.”

Telefonu suratına kapattıktan sonra derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Önümdeki dosyalara baktım gözucuyla. Artık başım ağrıyordu. Günlerdir yoğunluktan kafamı kaldıramıyordum. Bir an bile uyuyamaz olmuşum. Geceleri bizi kaldıran bir gürültü vardı.

Kapım çalındığında, “Gir,” dedim yaslandığım yerden doğrulmadan.

“Sayın savcım dosyalar geldi. Ne yapalım?” Gelen genç çocuğa baktım. Stajyerlerden biriydi.

“Getir,” diyerek oturuşumu düzelttim. Çocuk hızlı adımlarla masama geldi ve gülümseyerek dosyaları koydu. “Sen göz gezdirdin mi?” diye sordum dosyalara üstünkörü bakarken.

“Evet, savcım. Vedat Kaya bizi uğraştıracak gibi duruyor. Bağlantılı olduğu isimler çok köklü isimler,” dediğinde dosyanın kapağını kapattım.

“Bizden köklü mü?” deyince güldü.

“Sizden köklü kim var savcım? Zaten kulağımıza gelenlere göre Vedat Kaya dosyanın size verildiğini öğrenince korkudan tutuşmuş.” Güldü boş bulunup. Bakışlarımı ona diktiğimi görünce boğazını temizleyip düzeldi. “Kusura bakmayın savcım. Bir an... boş bulundum.”

Gülmemek için kendimi sıktım. İki yıl önce savcılığa başlamış, geçen yıl da tayinimi İzmir’e istemiştim. Bir yıldır İzmir’deydik. İzmir’de küçük dosyaları hızla kapattıktan sonra büyük dosyalardan birini istemiştim, dosyayı bana vermişlerdi. Söylenenler kulağıma geliyordu.

Savcı Akgün Tan Acar, İzmir'i nizam soktu. Adını altın harflerle yazdırdı.

Kaçak suçlu Vedat'ın da tutuşmasına şaşırmamıştım. Onu saklandığı delikten çıkaracaktım.

"Çıkabilirsin," dedim çocuğa sakince. Çocuk hızla odadan çıktıktan sonra gözlerimi kapatarak tekrar geriye yaslanmışım ki kapı yine çaldı. "Oğlum çıkabilirsin derken tekrar gel diye söylemedim!" diye seslendiğimde kapı izinsiz bir şekilde açıldı.

"Ama konu önemli sayın savcım." Duyduğum sesle gözlerim kocaman açıldı. Oturduğum yerden hızla doğruldum.

"Eflatun?"

"Babiş!" diye bağırان küçük kızım kapıdan girdi. Çiçekli elbisesi, iki yandan bağlı sarı saçları ve kocaman mavi gözleriyle bana koştu.

"Peri'm!"

Büyülü peri kızım...

Eğilip kucağıma aldığımda Peri, küçük kollarını boynuma sarmaya çalıştı. "Babiş, biz geldik!"

"Hoş geldiniz kızım!" Yanağına büyük öpücükler kondurdum. Sonra da eğilip karnını öperken kahkahalar atmaya başladı. Dişlerini hafifçe karnına geçirdim. "Anni, babam beni yiyor!" diye bağırdı. "Anni kurtar!"

"Kızımı bırak!" diyen Efla yavaş adımlarla yanıma geldi. "Küçük canı var benim bebeğimin!"

Peri kahkaha atarak kafamı tuttu. "Anni, babiş beni bitiriyor!"

Efla hafif şişmiş karnının üstüne elini koymuş, parlayan dünya gözleriyle bizi izliyordu. "Babiş senin tadına bakıyor canım!"

"Hayır, yiyor!"

Ağzımı şapırdatarak ayrıldım. "Çok tatlıymış bu bebek!" deyince Peri gülmekten karnı ağrımış gibi, "Ay, babiş! Annem yaptı beni!" dedi sırtarak.

"Doğru, annen çok tatlı," diyerek Efla'ya eğildim. "Birazdan mesaim bitecekti. Merkeze gelmek istediğinizi söyleseydin ben gelip alırdım sizi." Güzel karımın dudaklarına öpücük kondurduktan sonra Peri'ye baktım. "Harbiden tatlıymış, Peri'm."

Peri küçük elini ağzına kapatıp kıkırdadı. Efla da aynı şekilde kıkırdadı. İnanamaz gibi baktım. Bu kadar benzemeleri her seferinde şok ediyordu beni.

"Babam alışveriş için merkeze uğrayacağım, dedi. Peri de babam diye tutturunca dayanamadık, geldik. İşimiz yok. Seninle eve geçmek istedik," dedi Efla. Üstünde mavi elbisesi vardı. Sarı saçları maşalıydı ve yüzünde onu melek gibi gösterecek makyajı vardı. Elini minik karnına koyup okşadı.

"Ayrıca seni özleyen tek kişi Peri değil. Oğlumuz ve ben de sabırsızlanmıyabiliriz."

Oğlumuz... Rüzgar. Efla beş aylık hamileydi. Garipti ki karnı o kadar da şiş değildi. Peri'nin hamileliğinde de zayıftı. Bazı geceler Efla'yı izlerken nasıl bu kadar fit bir hamilelik geçirdiğine şaşırıyordum. Sporunu da sağlıklı beslenmesini de aksatmıyordu.

Kol saatime baktım. Mesai saatim bitmişti. Peri çenemden tutup yüzümü kendisine çevirdi. "Babiş biliyor musun? Deniz amcam bana prenses evi almış!" dedi kocaman gözleriyle.

"Prensес olduğun için mi!" dedim heyecanla.

Küçük kızım benim sahte heyecanımla aynı düzeydeki heyecanıyla, "Evet, ben prensesim, babiş!" dedi. Küçük işaretparmağını omzuma dokundurdu. "Sen de kralsın." Sonra da annesinin karnına dokunmak için eğildi. "Kardeşim Rüzgar prens." Annesinin omzuna dokundu. "Annem de kraliçe!"

Efla kahkaha atarken, "Acar krallığımız büyüyor," deyince Peri, kollarını boynuma sarıp omzuma yattı.

"Babiş, seni çok özledik. Neden çalışıyorsun? Paramız var, çalışma artık..."

Gülmemek için kendimi kastım. "Senin üniversite masrafını kim çıkaracak bebeğim?"

"Üniversite ne?" dedi merakla. Yine kahkaha attığımızda kaşlarını çatı. "Üniversite güzel mi?"

"Büyüyünce güzel değil," dedim onun yanağından öpüp. Masamın arkasındaki askıdan ceketimi aldıktan sonra Efla'nın elini tuttum. "Hadi gidelim."

Birlikte arabaya geçerken selam veren herkese karşılık verdik. Efla stajyerlere el sallarken hepsi heyecanla fısıldaştı. Ne zaman yanıma gelse herkesi heyecanlandırıyordu. Heyecanlı insanları normalde sevmemesine rağmen adliyedeki herkese karşı anlayışlıydı. Herkesle arası iyiydi, her zamanki gibi...

Arabaya bindiğimizde Peri'yi çocuk koltuğuna oturtup emniyet kemeri bağladım ve kafasının üstünden öptüm. Efla tabletini uzatıp ona verdi. Peri, "Krallığımıza gidiyoruz!" diye kahkaha atarak tabletini açtı. Efla gülererek kapısına yönelmişken hızlı davranıp onun için açtım.

"Çok naziksiniz, teşekkür ederim," diyerek omuzlarıma dokundu. "Takım elbiseli de çok yakışıklısınız."

"Adliye önünde itibarımı sarsacak hareketlere sebep olmayınız hanımefendi," deyince kahkaha atarak koltuğa kuruldu. Eşimin ve kızımın kapısını kapatıp koltuğuma geçtim. Arabayı çalıştırırken herkesin emniyet kemeri kontrol ettim.

“Hazırız, değil mi?” diye sorduğumda Peri ellerini çırpıttı.

“Evet, babaş! Uçalım!”

Gülerek yola koyulduk. Efla telefonundan bir şeylere bakarken ona döndüm. “Nana aradı.” Bakışlarını kısa bir an bana çevirip gözlerini devirdi, yeniden telefonuna döndü. “Oyunu bitirmenin kötü olduğunu, bir süre sonra devam etmen gerektiğini söylüyor.”

“O kadar umurumda değil ki,” dedi sinirle. “Zaten Rüzgar’ın vefatı yeterince etkiledi. Hamile olmama rağmen son oyuna çıkıp bitireceğim dedim ve anlaştık. Bitti. Bunu anlatamıyorum ona. Israrı beni boğuyor.”

“Sen nasıl istiyorsan öyle olur. Israr ediyorsa açma. Hamileyken Rüzgar’ın tüm cenaze işlerine koşturdun, oyunu oynadın ve artık sağlığın etkilendiği için devam edemeyeceğini söyledin. Hâlâ anlamıyor, benim de sınırlarımı bozuyor. En sonunda patlayacağım o olacak. Seni anlamaması delirtiyor,” deyince dudaklarını büzdü.

“Seviyor musun beni?” dedi birden dolan gözleriyle. Kalakaldım. Bunu beklemiyordum.

Hamile Efla’yı çözmeye çalışıyordum. Peri’ye hamileyken aşerdiğinde istediği hemen, o saniye eline ulaşmazsa delirirdi. “Hamileyken çalışmana gerek yok,” dediğimde, “Sen beni ne sanıyorsun?” diyerek öfke krizlerine girmiş, yatakları ayırmıştı.

İnadı insanı sudan çıkmış balığa çeviriyordu. Çatalı çekmeceye koydum diye inat etmiş, bardakların yanına koydurmuştu. Gece yatağa girdiğimizde kaşık pozisyonunda ona sarılmadığımda yanında yatırmıyordu. Peri’ye hamileyken sınırları çok bozuktu ve çok çabuk patlıyordu. “Zaten beni sekiz sene yalnız bıraktın,” deyip defalarca benimle kavga etmiş, kapı dışarı etmişti.

Oğlumuza hamile kaldığından beri sinirli değil, duygusaldı. Söylediğim her şeye duygulanıyordu. Birden ağlamaya başlayıp, birden gülüyordu. Duygu durumu beni de etkiliyordu. Bu haline alışmaya çalışıyordum.

“Çok seviyorum hayatım.”

“O zaman niye sekiz sene gelmedin?” Gözlerinden yaşlar düşerken dikiz aynasından Peri’ye baktım. Tablete odaklanmıştı. En azından annesinin ağladığının farkında değildi.

“Bebğim bunları hallettik aslında.”

“Hallettiysek de gidip geri gelmediğin gerçeği değişmiyor!” diyerek ellerini yüzüne kapattı. Ağlamayı sürdürürken arabayı yol kenarına çektim. Peri’yi kontrol ettim, kafasını kaldırıp etrafa bakındıktan sonra ekrandaki neşeli gülüşle tekrar tabletine döndü.

Efla’ya eğildim. “Özür dilerim,” dedim ellerini tutup yüzünden çekmeye çalışarak. “Ben bir eşeğim.”

Tek gözünü açıp yüzüme baktı. Burnunu çekti. Ağlayınca hemen burnunun ucu kızarıyordu. “Eşeksin, değil mi?”

“Eşegim,” dedim. “Sana âşıkken gittim, dönemedim.”

“Jessica’yı sevdin mi?”

Kaşlarım çatıldı. Neyden bahsediyordu? “Jessica kim?”

“Beni aptal yerine koyma!” diyerek omzuma vurunca şaşkınlıkla dikleştim.

“Hatırlayamadım sevgilim.”

“Unuttun mu, Jessica’yı?”

Jessica kimdi anasını satayım? Gerçekten hatırlamıyordum. “Unuttum herhalde,” dedim kafam karışmış gibi.

“Tamam, affettim,” diyerek dudağımdan öptü. Burnunu çekip yaşlarını sildikten sonra kollarım göğsünde bağlayıp, “Ay!” dedi derin bir nefes alıp. “Yorulдум ben.”

Gözlerimi kırıştıtırıp ona bakakaldığımı görünce, “Ne bekliyoruz aşkım? Sürsene!” diye çıkışınca hemen arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Beynimin tüm ayarları karışmıştı. Telefonuna bakarken, “Bugün cuma, pazartesi çekim var, İstanbul’a gitmem lazım. Peri’yi annemlere bırakacağım. Haberin olsun. Çıkışta alırsın,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Tek başına mı gideceksin?”

Ben kolay kolay adliyeden çıkamıyordum. Hayatım adliye ve ev arasındaydı. Bu yüzden planlarına elimden geldiğince katılabiliyordum.

“Evet, İstanbul’daki eve geçirim.”

“Banu’ya söyle, sana eşlik etsin,” dediğimde bakışlarını bana çevirdi.

“Niye, ben başımın çaresine bakamaz mıyım, Ati?”

“Hayır, sevgilim. Öyle demedim,” dedim hemen dikleşerek. Bu tavrını biliyordum. Bu her iki hamileliğinde de olan bir durumdu. Onu aşağılıyormuşum gibi hissediyordu. “Sen harikasin. Tek başına dünyayı yönetirsin. Banu’ya da iyi gelir diye dedim ben.”

“He, evet.” Gözleri parladı. “Banu da gelecek bu akşam yemeğe. Aras da gelir belki.”

“Onlar ne alemde?”

“Bilmem ki aşkım. Gelince öğreniriz.”

“Banularla birlikte geçersin belki İstanbul’a?” diyerek şansımı denedim.

Bakışlarını yola çevirdi, düşündü ve sonra omuz silkti. “Olur.”

E-postalarını kontrol ettiğini görebiliyordum. Bu süreçte dizi teklifleri alıyor, çok iyi projelere çağırılıyordu ama istemiyordu. Hamilelik döneminde yalnızca röportaj, çekim ve marka işbirliği yapıyordu. Peri’ye hamileyken İstanbul’da her şeye koşuşturmuş, mesleğine devam etmişti fakat bir sene

önce Peri'nin Alaçatı'da, bizim gibi deniz kenarında büyümesini istediğini söylemişti.

Baştan beri benim de dileğim bu olduğu için İzmir'e tayinimi istemiştim. Gün sonunda minik ailemle olan evimize gitmek, onlarla oturmak, oynamak, gülmek ve çoğunlukla dans etmek en sevdiğim şeylerden biriydi. Mütevazı hayatımızı seviyordum.

Kübra annelerin evine geldiğimizde annemle babamın da burada olduğunu gördük. Bahçede babamla otururken Peri bahçede koşturuyor, Efla, annem ve Kübra anne de mutfakta yemek hazırlıyordu. Deniz yoldaydı, Feridun baba da alışverişteydi.

"Nasıl gidiyor?" dedi babam gülümseyerek. "Dosyalar ağır mı?"

"Yeni bir dosya var. Büyük bir kaçakla ilgileniyorum. Yeni aldım dosyayı ama vaktimi almaz. Adamın zaaflarını iyi biliyorum. Çabuk bitireceğim işi."

"Geçen gün bir arkadaşım ile karşılaştım. Akgün İzmir'e iyi geldi, diyorlar." Güldü. "Gururdan kabarıırken götüm havalanıyor."

Kahkaha attım. "Sağ olsunlar."

"Efla'nın hamileliği nasıl?"

"İyi geçiyor. Biliyorsun, çok dikkat ediyor. Ben de kitap okuyup yardımcı olmaya çalışıyorum ama beni benden iyi mi bileceksin diye çıkışıyor." Kahkaha attığında ben de güldüm. "Bu dönem biraz çalkantılı duygu durumuna girdik."

"İyi, iyi. Eşin ne derse o." Peri'yi kontrol etti. "Dedem! Yavaş ol, düşme."

Bizim küçükken koşturduğumuz bu bahçede onun koştüğünü ve oynadığını görmek dünyalara bedeldi. Ben de gülerek ayağa kalktım. Onun peşinden yürüyünce Peri kahkaha atıp hızlandı. "Babiş, peşimi silkele!"

Bu kız tam anlamıyla annesiydi.

"Peş silkelemek diye bir söz mü var babacığım?"

"Ben kullandım, oldu!" diyerek güldü. Ben onun peşinden hızlı adımlarla yürürken koşmaya devam etti. Önündeki hortumu fark ettiğimde kızımın ayağı çoktan hortuma takılmıştı. Hızlı bir refleksle kolundan tutup kaldırırsam da dizi yere sürtmüştü. Hemen yanına eğildim. Bağıracağını anlayınca hızla elimi ağzına kapattım.

"Bağırma babacığım. Bağırma. Küçük bir yara." Dolan gözleriyle yüzüme baktı. "Annen düştüğünü duyarsa çok üzülür. Biliyorsun, değil mi?" Gözünden yaş düştü. Dizindeki yaraya baktım, küçük bir sıyrıktı. "Özür dilerim. Koşturmamalıydım. Çok mu acıyor?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. Dolu gözlerini gördükçe canımdan can eksilmiş gibi oluyordum. Dizim kırılrsa canım bu kadar acımazdı.

"Tamam tamam. Oyun buldum sana. Ağla ama bağırma. Oyunumuzun ismi rolçülük. Hani annen çıkıyor ya televizyona, dizide oynuyor." Kafasıyla onayladı beni. "Annen gibi rol yapalım mı? Hiçbir şey olmamış gibi yukarı çıkalım, dizini yıkayalım. Sonra yara bandı-" Korkuyla gözleri kocaman oldu. "Hayır, hiçbir şey olmayacak. Yara bandı koyacağız, acımamış gibi yapacağız. Sen düştün ya... benim de dizim acıdı. Şimdi ikimiz de acımamış gibi yapacağız."

"Hıhı," dedi elimin altından. Eğildim, kucağıma aldım.

"Sen çok güçlü bir kızsın, değil mi?" Arkamı dönüp içeri girecekken kapıda bizi izleyen Efla'yı gördüm. Efla parlak gözleriyle inanamıyormuş gibi bana bakıyordu. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Dudağındaki gülümsemeyle birlikte derin bir nefes aldım.

Şimdi kızımız düştü, canı acıdı diye ağlayacaktı. Peri konusunda ikimiz de çok hassastık fakat Efla daha bir hassastı.

"Atı..." dedi yaşlı gözleriyle. "Ne oldu?"

Kızımıza döndüğünde Peri gözlerinden dökülen yaşlara rağmen güldü. "Anni bir şey olmadı." Titrek sesiyle konuşmasına güldüm. "Babişle oyun oynuyoruz."

"Öyle mi?" dedi Efla. Peri'nin dizindeki yaraya baktı. "Neymiş ismi?"

"Rolçülük."

Efla gülerek burnunu çekti. Bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. Bana minnettarmış gibi baktığını görünce dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nasıl oynanıyormuş bu oyun?"

Peri bir bana baktı, bir annesine. "Söyleyemem. Babişle aramızda sır."

"Ben de oynayabilir miyim?" dedi Efla yaşlarını silerek.

Peri bana dönüp izin alır gibi bakınca gülümsedim. Kafamı aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Evet, annisi. Sen de bizimle oynayabilirsin." Burnunu çekti ve yaşlarını sildi. "Acımamış gibi yap sen de tamam mı?"

"Tamam, anneciğim." Efla koluma girdi. Birlikte yukarı çıkarken gözünden dökülen yaşları silmedi. Banyoya geçtiğimizde Peri'yi mermere oturttum. Ben suyla yarasını yıkarken Peri, "Anni hiç acımıyor. Ben bu oyunu çok sevdim," dedi. Annesine gülümseyerek bakarken gözünden dökülen yaşların farkında değildi.

Tabii ki canı acıyordu ama kızımız annesi gibi rolçülük oyununu çok sevmişe benziyordu.

Efla dudaklarını birbirine bastırarak yara bandını yapıştırdı. "Evet, anneciğim. Çok güzel oyunmuş. Canın yanmadı, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, annisi. Hiç."

"Sen de büyüyünce rolçü olacak mısın?"

“Evet!” diye bağırdı Peri. “Ben de rolçü olacağım. Senin gibi anne. Beni de ışıklar çeksın.” Saçını savurdu. “Ben de kocaman olacağım.”

Efla gülerken Peri, kollarını bana uzattı. Onu kucağıma alınca da yavaşça kucağımdan aşağıya indi. “Anneanne! Babam bana oyun öğretti!” diyerek banyodan koşarak çıktığında Efla bana dönüp sarıldı.

“Bizim oyunumuz...”

Beline sardım kollarımı. “Rolçülüğü kızımız da sevdi sanki?” deyince burnunu çekip güldü.

“Sana çok âşığım.” Biraz uzaklaşıp dudaklarımdan öperek geri çekildi. “İyi ki sen, Ati. İyi ki benim kocamsın. Sen dünyanın en iyi babasısın.” Tekrar öptü, bu sefer ona karşılık vermemle birlikte koluma tutundu. Başımı kenara eğip öpüşmeyi şiddetlendirmemle boğazından bir inleme kaçtı.

Tadı, dünyamdı. Her şeyiyle dünyamdı.

“Anni, dedem deldi!” diye bağırın Peri ile ayrıldık. Efla alnını alnıma yasladığında, “Sana âşığım,” dedim duygu yoğunluğuyla. “Sana çok âşığım. Sana divaneyim. İyi ki biz, Eflatun. İyi ki...”



Işıkların altına kurduğumuz masa, ailelerimiz ve arkadaşlarımızla birlikte kahkahalar havada uçuşuyordu. Felekten bir gece çalışıyorduk. Mavi sandalyelerimiz, beyaz, tahta masamız ve Alaçatı akşamımız... Herkes rakısını eline almış, çalan hafif müzikle birlikte sohbet eşlik ediyordu.

“Sonra Aras abi bana dedi ki *oğlum adama omuz atacağına çekme tak, bari topa gidiyordum, ayağım çarptı dersin!*”

Aras gülerken rakısından yudum aldı. “Hiç teknik bilgisi yok bu çocuğun.”

Deniz, İstanbul’da bir takımda forvet oynuyordu. Takımın teknik direktörü Aras’ın arkadaşıydı. İkisini birbirine emanet etmek çok riskli olsa da Aras iyi idare ediyor gibiydi. Deniz’e onların evine yakın bir ev tutmuştuk. Okula gidiyor, aynı zamanda futbolu ilerletiyordu. Gerçekten futbolda yükselecek gibiydi.

“Siz ne yapacaksınız şimdi?” diye sordu Efla, Banu’ya dönüp. Hepimiz rakı içerken o vişne suyu tercih etmişti. Peri uyuduğu için rahatuk.

Banu yüzüğünü okşadı ve Aras’a baktı. Geçen yıl Aras ile ciddi bir yola girmişlerdi. Aras’ın gece hayatını bırakıp kameralar karşısında Banu’nun dudaklarına yapışması ve aşkını itiraf etmesi hepimiz için şok ediciydi çünkü Aras Şentürk, Aras Şentürk’tü. Bu tarz işlere uzaktı.

Yine de arkadaşlarımızın birbirlerinin elini tutması ve ailemize katılması bizim için çok gurur vericiydi. Aras’ın düzelmesini yıllarca istemiştin ve sonunda istediğin olmuştu.

“Düğünü ayarlamaya çalışıyoruz,” dedi Banu gülümseyerek. “Kübra teyzem Alaçatı’ya taşının, düğününüzü burada yaparız diyor ama... Bilmiyorum. Aras’ın bir transfer meselesi var. Transfer olmadan önce düğünü çıkaracağız aradan.”

“Çok sevindim arkadaşım!” dedi Efla sevinçle. “Alaçatı’ya gelseniz çok güzel olurdu.”

Kübra anne, “Burası güzel, Banu. Huzurlu canım. Gelin hayatınızı yaşayın burada. Sen anne sözü dinle,” diyerek gülümsedi ona.

Banu hüzünlü bir şekilde gülüp, “Bakalım, Kübra teyzem,” diyerek yemeğine döndü.

Annem, “Efla kızım ne iyi yaptı da geldi. Yavrularımızın uzakta olmasına yürek dayanmadı. Hemen bir ev bulduk onlara. İki adım ötemizdeler,” diye konuşunca Efla gülümsedi.

“Evet anne, iyi oldu buraya gelmek. Peri de bizim gibi Alaçatı’da büyüsun istedik. Biz çok güzel bir çocukluk geçirdik...” Elimi sıktı. “O da geçirsın istedik.”

“Çok iyi yaptınız annem,” dedi annem. “Ne iyi yaptınız da geldiniz...”

Aklıma gelenle birlikte Deniz’e döndüm. “Efes nasıl?”

Efes’i Deniz’e vermiştik çünkü Peri’nin köpeğe alerjisi vardı. Bir süre bunu dengelemeye çalışsak da olmamıştı. En sonunda Deniz, İstanbul’a taşınınca biricik oğlumu kendisi almıştı. Ayrılmak hiç kolay değildi. Efes yıllardır yakın arkadaşımdaydı.

“Akgün babam nerede diye bağıyor yavrucak.”

Üzgünce yemeğimle oynadım. “Pazartesi izin alıp ben de Efla ile İstanbul’a gideyim. Özledim oğlumu.”

“Sen kendi oğluna bak artık,” diye konuşan Deniz sırtıttı. “Rüzgar’ımız kıskanmasın.”

“Rüzgar Biricik için bu ismi koyuyorsun, değil mi?” dedi Banu gülümseyerek.

“Evet.” Efla hüzünle gülümsedi. “Rüzgar’ın anısına.”

“Mekânı cennet olsun,” diyen annem derin bir nefes aldı. “Çok emeği vardı Efla üzerinde.”

“Çok iyi kadındı,” dedi Feridun baba. “Yaptıklarını unutamayız. Yattığı yer incitmesin.” Ortadaki mezelerden alıp Efla’nın tabağına koydu. “Ye babacığım. Kan olsun, can olsun.”

Efla gülümseyerek babasının koyduklarından yedi. Ona doğru eğilip şakağından öptüm ve derin bir nefes aldım.

Babam bize bakarken, “Burada olmak bile hayal gibi geliyor,” dedi gülümseyerek. “Lise arkadaşımın çocuklarımızın ismini koyacağımızın sözünü verdik ve şimdi bir torunumuzu sevip diğer torunumuzu bekliyoruz.”

“Biz çok şanslı adamlarız canik,” dedi Feridun baba. “Oğlum diye gördüğüm çocuk, torunumun babası oldu. Düşünsem... gelmezdi aklıma.”

Annelerimiz birbirine sarılıp gülümsedi. Annem, “Hayat gerçekten ilginç bir yolculuk,” dedi. “Üniversitede aynı bölümde okurken böyle bir gün göreceğimizi düşünür müydük, Kübra? Çocuklarımızın evlenmesi, torunlarımızın olması... Hayal gibi. Biz vizeler bitse de eve gitsek diye bekleyen insanlardık.”

Kübra anne gülümsedi, annemin elini tuttu. “Hiç aklıma gelmezdi. Ama kader bu ya... Bağladı hepimizi birbirimize. Üniversite arkadaşlığımız, düğünlerimiz, şimdi de torunlarımız...”

Efla bana bakıp dolu gözleriyle gülümsedi. Elinden tuttum. Yüzündeki aşk içimi ısıttı. Annem onun bakışlarını fark edip gülümseyerek, “Efla’nın gözlerinde hep bir şeyler saklı çocukluktan beri,” dedi. “Artık saklamıyorsunuz, bunu görmek bile...” Derin bir nefes aldı. Cümlemin devamını getiremeyecek kadar yoğun hissettiğini anlayınca güldük. “Canlarım benim.”

“Birbirimize âşığız,” dedik aynı anda. “Ve sevmenin, iyi bir anne baba olmanın ne demek olduğunu biliyoruz,” diye devam etti Efla.

“Hepsi sizin sayenizde,” dedim ben de. “Sizden öğrendiğimiz her şeyi en iyi şekilde devam ettireceğiz. Çocuklarımız da sizin bize verdiğiniz sevgiyi hissedecek.”

O an masadaki herkesin gözlerinde aynı duyguyu gördüm, gurur ve sevgi. Kübra anne gözlerini silerken Kübra anne, “Susun be! Ağlatacaksınız beni!” diye çıkıştı. “İki keyifli an yaşayalım dedik... Sıçacaklar içine, Nesrin.”

Annem kahkaha attı. “Sevgi büyüttüğümüz en değerli şey.” Derin bir nefes alarak bize baktı. “Siz de büyütün, şekillendirin, miras bırakın sevgiyi.” Banu ile Aras’a döndü. “Birbirinizde bulun sevgiyi.” İkisi de mutlulukla gülümsedi.

“Teşekkür ederiz size,” dedik Efla ile. Devam ettim. “Sevgi; birbirimizde bulduğumuz, büyüteceğimiz bir miras. Sizden kalan en değerli miras.”

Feridun baba sandalyesine yaslanıp, “Bunu sizden duymak dünyalara bedel,” dedi. “Büyüdüler de anne baba oldular. Bize de teşekkür de ediyorlar. Duyuyor musun, canik? Bizden öğrenmişler.”

“Duyuyorum canik,” dedi babam da. “Yol göstermişiz onlara.”

Feridun baba burnunu çekip gözlüğünü çıkardı ve gözlerini sildi. “Feridun amca ağlıyor, tualete gidebilir miyiz?” diyen Deniz ile hepimiz kahkaha attık.

Aras, "Abi olaya gel ya. Babalar liseden, anneler üniversiteden, bunlar çocukluktan arkadaş ve şimdi ikinci çocuklarını bekliyorlar. Masal gibi hikâye," diyerek Banu'nun elinin üstünden öptü. "Darısı bize." Banu gülümseyerek onun dudaklarından öptü ve masaya döndü.

Efla, "Kalbimizin çocuk kalması için başka bir çocuk kalbe ihtiyacı olduğunu öğretiler. Bence hepimizin ihtiyacı olan da bu," dedi ve bana dönüp gözlerini yüzümde gezdirdi. "Kalp sana çocuk, Ati. Her zaman da öyle olacak."

"Kalp sana çocuk, Eflatun. Her zaman da öyle olacak," diyerek dudaklarından öptüğümde ailemiz bizi gülümseyerek izledi.

Hayat bir maratondur. Çocukken başlıyor, büyürken düşüyor, yaşarken öğreniyordun. Efla bana hem hayatı hem de sevmeyi öğretmişti. Bir tek ona çocuk olan kalbimle küçük bir çocuk kalp yetiştiriyor, yeni bir çocuk kalbi bekliyordum.

Elinden tuttuğum kadın hem çocukluk arkadaşım hem ilk aşkım hem çocuklarımın annesi hem de hayat arkadaşım.

Efla'nın gözlerine baktığımda orada bir ömürlük huzuru görüyordum. Gözlerinin kenarlarındaki hayatım olan gülümseme çizgileri, birlikte güldüğümüz binlerce anın iziydi. Dünya gözlerinde taşıdığı ışık sanki içindeki çocuksu aşkı yansıtır gibiydi.

Eflatun doğduğumuz beşikten, çocukken ip atlayıp kahkahalarla güldüğümüz bahçeden, doğum günümüzü kutladığımız parktan, soğuk sulara gömüldüğümüz falezlerden, atladığımız iskelelerden bugün yan yana büyüttüğümüz hayallere kadar her anımda vardı.

Şimdi onunla bir hayat paylaşıyor olmak kalbimde kocaman bir ışık yakıyordu. O benim çocukluğumu bilen, gençliğimi şekillendiren ve geleceğimi anlamlandırandı. Her şeyimdi.

Onunla büyüyen bu çocuk kalp her zaman onun çocuk kalbine bağlı kalacaktı.

Efla'nın dudaklarından ayrılıp alınlarımızı birleştirdim. Gözlerimi kapatarak kokusunu içime çektim. Karnında oğlumuz, içeride uyuyan Peri'miz, kahkahalarla güldüğümüz ailemiz ve dostlarımız buradaydı.

Hayat bir maratondur ama insan bu yolu koşacağı partnerini iyi seçmeliydi. Biz en doğrusunu seçmiştik.

Çocuklarımızın da çocuk kalplisini seçmesi için her şeyi yapacaktık.

SON...

TEŞEKKÜRLER

2023 yılında bir parkta, iki küçük çocuğun yanında oturuyor ve hikâyelerini dinliyordum. Uzunca bir süre onları dinledim, yazmaya hazırlandım. 2024 yılında onları anlatmaya cesaret ettiğimde üç kişilik çıktığımız yolda hem oyun arkadaşlarımızın arttığını hem de elimizden tutanların da bizimle birlikte tekrardan çocuk olduğunu gördüm.

Öncelikle iki çocuk kalp tarafından yetiştirilmiş biri olarak, kitabı yazarken en büyük ilhamım olan anne ve babama teşekkür etmeden geçemem.

Anneciğim... verdiğin akıllar ve yaptığın eleştiriler beni hep kendime getiriyor. Ne zaman karanlığa düşecek gibi olsam beni kendime getirdiğin, elimi tuttuğun ve her zaman arkadayım dediğin için teşekkür ederim. Sen benim en iyi arkadaşım, en büyük destekçim, en doğru yol göstericimsin. Geceleri odanın karanlığında seni bulmak ve dizine yatıp her şeyi anlatabilmek benim şansım. Senin gibi güçlü bir kadının kızı olduğum için çok şanslıyım. Seni çok seviyorum.

Babacığim... iki sene önce, “Dipte de olsan her zaman destekçinim, arkanda baban olduğunu sakın unutma,” dediğin gün sana şımarık bir şekilde gülmüştüm ama gece yatağıma girdiğimde nasıl şükrederek ağladığımı en iyi ben bilirim. Her zaman arkamda bir dağ gibi dikildiğini, gölgenin üzerime uzandığını hep bildim. Sabahlara kadar yazdığım gecelerde kapımı çalıp beni kontrol ettiğin ve gülümsediğin için teşekkür ederim. Gülümsemen bana hep ilham verdi. Seni çok seviyorum.

Aleyna... ne zaman duygusal karmaşaya girsem, tıkansam, fikrine ihtiyacım olsa sana attığım tek mesajla yanıma koştuğun için teşekkür ederim. Bu kitabın her anında bana inandın, yanımda oldun ve biliyorum ki bu yalnızca kitapla sınırlı değildi. Elimi tuttuğun için çok şanslıyım. Yer, zaman fark etmeksizin seni ısırmaya ve seninle dövüşmeye devam edeceğimi unutma. Seni seviyorum.

Canım okuyucularım, bu yolda beni her an güldürdüğünüz, desteklediğiniz, oyun arkadaşlarım olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasanız olmazdı. Size sahip olduğum için şanslıyım. Bana okuyucudan çok arkadaş oldunuz. Sizi hep, en çok ben seviyorum.

- Şevvy



